

Edit: An Dung Ni + Đinh Hương

- Des by Mạc Y Phi -

HỒNG ĐẬU

N
g
ư
n
g
L
ũ
n
g

Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại
<https://liethoacac.com/>

HỒNG ĐẬU

- Tên gốc: Hồng Đậu sinh dân quốc
- Tác giả: Ngưng Lũng
- Thể loại: Dân quốc, bí ẩn, trinh thám, phá án, suy luận, sủng, cưới trước yêu sau
- Độ dài: 110 chương + 1 ngoại truyện
- Edit: An Dung Ni, Đinh Hương
- Beta: Mạc Y Phi, An Dung Ni
- Poster + Ebook: Mạc Y Phi
- Tác giả có lời muốn nói: Truyện có tên là Hồng Đậu ‘sinh’ dân quốc, không phải Hồng Đậu ‘sinh’ nam quốc ^_^ (1)

(1) Hồng đậu sinh nam quốc là bài nhạc được ưa thích do ca sĩ Đồng Lệ hát. Cốt truyện được lấy từ một tích cổ. Truyện rằng ngày xưa, giặc giã triền miên, đi lính rất nhiều, một đi không trở lại. Có người thiếu phụ nhớ thương chồng chinh chiến xa xôi, than khóc khôn nguôi dưới tàng cây, đổ cả huyết lệ. Lệ đỏ tưới cho cây đậu sinh ở chỗ đấy, cho nên hạt đậu nảy ra đều có màu đỏ, được gọi là hồng đậu. Vì lẽ đó, loại đậu này gọi là đậu tương tư, ám chỉ cho những lương duyên xa cách. (Nguồn: conerofmysoul.wordpress.com)

- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Bởi vì điều tra một số vụ án chưa giải quyết, công tử Hạ Vân Khâm của

ngành công nghiệp vải sợi ở bến Thượng Hải vô tình gặp được nữ sinh Ngu Hồng Đậu của trường đại học St. John.

Trước khi kết hôn, Hạ Vân Khâm theo đuổi vợ, bảo vệ vợ, cướp vợ.

Sau khi kết hôn, Hạ Vân Khâm trêu chọc vợ, sủng vợ, yêu vợ.

- Mục Lục -

Quyển 1: Vụ án Trần Bạch Diệp

Chương 1: Người Ngu gia

Chương 2: Hạ nhị thiếu gia

Chương 3: Tôi có kẹo

Chương 4: Hiệp thông

Chương 5: Anh ơi, người đó chính là bạn nữ đã cho em kẹo

Chương 6: Tiệc trà

Chương 7: Khởi (I)

Chương 8: Thừa (I)

Chương 9: Chuyển (I)

Chương 10: Hợp (I)

Chương 11: Có muốn hợp tác với người keo kiệt như vậy hay không cũng là một vấn đề

Chương 12: Không biết phải làm thế nào thì Ngu tiểu thư mới hết giận?

[Chương 13: Con rể tương lai](#)

[Chương 14: Hồng Đậu không vui](#)

[Chương 15: Chắc chắn là thê nô \(1\)](#)

[Chương 16: Chắc chắn là thê nô \(2\)](#)

[Chương 17: Chắc chắn là thê nô \(3\)](#)

[Chương 18: Chắc chắn là thê nô \(4\)](#)

[Chương 19: Chắc chắn là thê nô \(5\)](#)

[Chương 20: Hồng Đậu ghen \(1\)](#)

[Chương 21: Hồng Đậu ghen \(2\)](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: Hạ nhị thiếu gia muốn làm gì? \(1\)](#)

[Chương 26: Hạ nhị thiếu gia muốn làm gì? \(2\)](#)

[Chương 27: Thông minh](#)

[Chương 28: Muốn bóp má cô](#)

[Chương 29: Nhược điểm](#)

[Quyển 2: Vụ án năm kẻ đầu sỏ](#)

[Chương 30: Dự tiệc](#)

[Chương 31: Tính toán \(1\)](#)

[Chương 32: Tính toán \(2\)](#)

[Chương 33: Động lòng \(1\)](#)

[Chương 34: Động lòng \(2\)](#)

[Chương 35: Ngả bài](#)

[Chương 36: Cách xa vợ tôi ra một chút](#)

[Chương 37: Khắp nơi xông tới cướp vợ](#)

[Chương 38: Gả cho anh](#)

[Chương 39: Người trong lòng](#)

[Chương 40: Tôi phải bồi thường thật tốt cho Hồng Đậu nhà tôi](#)

[Chương 41: Đám cưới \(1\)](#)

[Chương 42: Đám cưới \(2\)](#)

[Chương 43: Cô vợ ngọt ngào](#)

[Chương 44: Nạn nhân thứ hai](#)

[Chương 45: Hồng Đậu ghen tuông](#)

[Chương 46: Ôm ôm, hôn hôn](#)

[Chương 47: Thỏ lộ](#)

[Chương 48: Hạ nhị thiếu gia trêu vợ](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Trong khuê phòng \(1\)](#)

[Chương 52: Trong khuê phòng \(2\)](#)

[Chương 53: Trong khuê phòng \(3\)](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55: Ý kiến không thống nhất](#)

[Chương 56: Hồng Đậu của Hạ nhị thiếu gia](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61: Lưu luyện](#)

[Chương 62: Đội phá án nhỏ chính thức thành lập](#)

[Chương 63: Vợ chồng \(1\)](#)

[Chương 64: Vợ chồng \(2\)](#)

[Chương 65: Độ sức \(1\)](#)

[Chương 66: Độ sức \(2\)](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69: Năm kẻ đầu sỏ](#)

[Chương 70: Thầy không hối tiếc](#)

[Chương 71: Quá trình vụ án, chân tướng năm ấy](#)

[Chương 72: Chào cảm ơn](#)

[Chương 73: Hiểu nhau](#)

[Quyển 3: Trăng sáng chiếu xuống đôi ta](#)

[Chương 74: Thường ngày](#)

[Chương 75: Trộm gà không được còn mất năm gạo](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79: Ban đêm âm áp](#)

[Chương 80: Hạ Vân Khâm, tôi hận anh](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82: Kịch bản](#)

[Chương 83: Ý định giết người \(1\)](#)

[Chương 84: Ý định giết người \(2\)](#)

[Chương 85: Ý định giết người \(3\)](#)

[Chương 86: Bí mật](#)

[Chương 87: Người này trông quen quen \(1\)](#)

[Chương 88: Người này trông quen quen \(2\)](#)

[Chương 89: Sóng gió nổi lên \(1\)](#)

[Chương 90: Sóng gió nổi lên \(2\)](#)

[Chương 91: Sóng gió nổi lên \(3\)](#)

[Chương 92: Vàng](#)

[Chương 93: Sinh mệnh nhỏ \(1\)](#)

[Chương 94: Sinh mệnh nhỏ \(2\)](#)

[Chương 95: Sinh mệnh nhỏ \(3\)](#)

[Chương 96: Bắt đầu](#)

[Chương 97: Phong ba bão táp \(1\)](#)

[Chương 98: Phong ba bão táp \(2\)](#)

[Chương 99: Phong ba bão táp \(3\)](#)

[Chương 100: Kính ánh sáng một ly](#)

[Chương 101: Cứng rắn hơn kim cương](#)

[Chương 102: Trăng sáng chiếu xuống đôi ta](#)

[Chương 103: Người yêu](#)

[Chương 104: Ngủ Hồng Đậu, bây giờ anh là thương binh](#)

[Chương 105: Nhiều hạt bụi bé nhỏ](#)

[Chương 106: “Người tàn tật” cần được quan tâm](#)

[Chương 107: Hạ Vân Khâm, phiên anh kiểm chế một chút](#)

[Chương 108: Chấm dứt](#)

[Chương 109: Ngạc nhiên và mừng rỡ](#)

[Chương 110: Kết thúc](#)

[Ngoại truyện](#)

Quyển 1: Vụ án Trần Bạch Diệp

Chương 1: Người Ngu gia

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Gia đình Ngu thái thái ở một tòa nhà lớn cũ kỹ trong ngõ Đồng Phúc.

Tòa nhà vốn là sản nghiệp về hưu của một quý tộc người Nga, lúc Thượng Hải mới bị chiếm, bởi vì người Nga này rất giàu có cho nên từ đi lại đến ăn mặc, tất cả mọi thứ đều nghiên cứu tìm tòi cận kề, cảnh vật trang trí cả tòa nhà này nghe nói tốn rất nhiều kinh phí.

Ai biết không bao lâu sau thì người Nga này nghiện thuốc phiện, dần dần ngồi không núi vàng ăn cũng hết đành thế chấp căn nhà, không lâu sau nữa thì không còn chỗ vay tiền nên căn nhà cũng đặt cọc rồi bán cho người khác.

Trải qua 10 năm, tòa nhà to lớn sớm đã không còn lộng lẫy như năm đó nữa, từ trên xuống dưới tổng cộng có ba lầu năm phòng đều được mở rộng ra, bây giờ cho bốn hộ gia đình độc lập thuê.

Lấy ví dụ nhà Ngu thái thái, ở dưới là tiệm may, người sống ở đây là đôi vợ chồng họ Bành. Ban ngày, người nhà này mở cửa làm ăn, buổi tối chăm con cái, từ sáng đến tối leng keng lạch cạch không ngừng.

Nhà Ngu thái thái ở lầu hai.

Lầu ba chia thành hai nửa, một bên để người đàn ông trung niên họ Hương sinh sống, tóc rẽ đôi, trên mũi là chiếc kính tròn, quanh năm suốt tháng luôn mang vẻ mặt tái nhợt, hoang mang, lo lắng về chuyện gì đó. Ngu thái thái biết học vấn của người này rất cao, không phải vậy thì cũng không thể làm giáo viên trong trường đại học, nhưng không biết vì sao mà gần 40 tuổi rồi vẫn chưa lập gia đình.

Bên còn lại...

Nhớ tới dáng vẻ phần son trang điểm yêu kiều của người phụ nữ đó, khóe miệng Ngu thái thái hiện lên một chút ý xem thường, thả công việc trong tay xuống, nhìn sang chiếc đồng hồ phương Tây trên bàn.

6 giờ rồi, nhưng đã đủ muộn.

Bà thăm thở dài, nhìn cửa phòng đóng chặt bên trong nhà thì lên tiếng: “Hong Đậu, đừng học mãi nữa, xuống lầu xem tại sao anh con còn chưa về đi.”

Gọi liên tiếp hai tiếng nhưng cửa phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, Ngu thái thái thở dài, bất đắc dĩ đứng lên.

Vừa đẩy cửa ra quả nhiên liền thấy một cô gái dựa nửa người trên đầu giường đọc báo, có lẽ sợ nóng nên trên người chỉ mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc, cánh tay trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, trên mái tóc đen dày kẹp một chiếc kẹp tóc màu hồng anh đào bằng nhựa celluloid, sợi tóc đen nhánh rủ xuống trước ngực.

Thấy bà tiến vào, cô gái cũng không định đứng lên, vẫn xem báo trong tay, lười biếng gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Lỗi tai dùng để làm gì hả? Bảo con đi xem anh con mà mãi cũng không thèm trả lời.” Ngu thái thái tiến lại gần, không giải thích đã cướp lấy tờ báo, thấy chủ đề của tờ báo nói về mấy chuyện kỳ bí thì càng tức giận hơn, “Mẹ cứ nghĩ con đang học bài, thì ra là xem cái này, mấy cái thứ đen đủi bản thủ ở trên này có ích gì cho chuyện học hả?”

Còn chưa dứt lời thì bà bất ngờ nhìn thấy tiêu đề báo: “Ngôi sao nổi tiếng nhất của công ty điện ảnh Thiên Dĩ - tiểu thư Trần Bạch Diệp mất tích kỳ lạ, nghi ngờ là bị bắt cóc, tin tức lan truyền nhanh chóng, chấn động cả Thượng Hải!!!”

Ngu thái thái ngẩn ngơ.

Gần đây trên phố cũng không yên ổn, thường hay xảy ra mấy vụ án bắt cóc. Lúc mấy đám phụ nữ bọn họ cùng chơi mát chược, ngẫu nhiên cũng nói về mấy chuyện này, đều đoán do bọn lừa đảo làm, nghe nói những người gặp xui xẻo thường là dân chúng thấp cổ bé họng, nếu không thì là những người làm ăn buôn bán nhỏ, các quỹ tài chính bị thiệt hại từ mấy ngàn cho đến một vạn. Mọi người vì muốn yên ổn thì trả tiền là xong. Không ngờ lá gan mấy tên này càng ngày càng lớn, ngay cả minh tinh Trần Bạch Diệp cũng dám bắt cóc.

Tập trung nhìn lại, bên cạnh bài báo còn có một tấm hình nhỏ. Tuy bà không thường xuyên xem phim ảnh nhưng cũng nhận ra một vài ngôi sao có tên tuổi. Tấm hình này đã photo lại nên nhìn hơi hoang lỗ, nhưng từ phong thái đến dáng người phúc hậu tròn trịa thì chính xác là ngôi sao lớn Trần tiểu thư kia rồi.

Cô lắc đầu than thở: “Tuần trước con mới cùng bạn học đi xem phim mới của Trần tiểu thư, cảm thấy vẻ ngoài của Trần Bạch Diệp này khá đẹp, diễn xuất cũng ổn, về sau tiền đồ cũng xán lạn, nào ngờ mới có mấy ngày đã xuất hiện tin tức lớn như vậy.”

Lỗ tai của Ngu thái thái hơi động dậy, lập tức quăng Trần Bạch Diệp ra sau đầu, ngồi xuống bên giường: “Thế mà mẹ lại không biết con và bạn học từng đi xem phim với nhau đấy, bạn học nam hay nữ?”

Ngu Hồng Đậu cười nhạt, khẽ nói, “Bạn học nam.”

Nói xong, cô đẩy tờ báo ra muốn đứng dậy thì bị Ngu thái thái ngăn lại, “Con nghiêm túc một chút xem nào!”

Ngu Hồng Đậu xòe hai tay ra: “Con nói là bạn học nữ mẹ lại không tin, đừng bắt con nói dối.”

Giọng Ngu thái thái dịu đi: “Mẹ biết con là một cô gái ngoan ngoãn, nhưng bây giờ bên ngoài rất xấu xa, khắp nơi đều khởi xướng cái gì mà tự do yêu đương, nếu như mấy người trẻ tuổi chỉ làm theo cảm tính thì tương lai nhất định sẽ hối hận. Lúc con ra ngoài, gặp phải những bạn học nam nói những lời ngon tiếng ngọt thì cẩn thận đừng để người ta lừa. Huống hồ, từ trước đến nay con rất có chí khí, vất vả lắm mới thi đỗ vào trường tốt như vậy, dù sao cũng

nên chú trọng vào việc học.”

Ngu Hồng Đậu nghe mẹ mình nói thì cũng không kiên nhẫn cho lắm, vốn đang định nói đùa vài câu, thấy vẻ mặt cô đơn của mẹ thì cô biết bà nhớ tới người dì đã mất sớm, nhất thời hơi xúc động, vội vàng thu lại vẻ cợt nhả: “Mẹ yên tâm đi, con gái hiểu mà. Lần trước con đi xem phim với Cố Quân thôi, bình thường ra ngoài chơi cũng đều đi với mấy bạn học nữ thân thiết.”

Lời nói này làm Ngu thái thái ngẩn người.

Tính tình xảo quyết lại lười biếng của đứa con gái này cũng không biết là giống ai nữa, đôi khi rất hồ đồ, đôi khi lại khá hiểu chuyện, bình thường lúc dạy dỗ đứa trẻ này, trong ba câu nói thì có đến hai câu là miễn cưỡng. Hiếm khi thấy cô trả lời một cách nghiêm túc như thế, ngược lại khiến bà không biết nên nói tiếp như thế nào.

Một lúc lâu sau, bà nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôm vai con gái.

Ngoài cửa sổ là ánh tà dương như vàng, bà mượn ánh chiều tà màu vàng nhạt để phủi phủi mấy nếp nhăn trên quần áo của con gái, “Bây giờ anh trai con làm việc ở đồn cảnh sát nên không tới lượt mẹ quản lý nữa, chỉ còn có một mình con, mới có 19 tuổi, lại là con gái, mẹ không quan tâm con thì còn quan tâm ai, dặn dò có mấy câu thôi đã chê mẹ dài dòng rồi.”

Ngu Hồng Đậu giơ hai tay ôm lấy cổ mẹ, mỉm cười, hơi ngửa ra đằng sau, chăm chú đánh giá khuôn mặt của mẹ, chỉ một lúc sau cô ra vẻ kinh ngạc nói: “Ồ, mẹ ăn ít bánh ngọt à, mẹ nhìn xem, nếp nhăn ở khóe mắt của mẹ lại sâu thêm rồi, cứ theo đà này thì kem dưỡng da Tam Hoa cũng vô dụng thôi.”

Quả nhiên Ngu thái thái bị câu nói này thay đổi sự chú ý, bà vội đẩy con gái ra, quay sang cẩn thận nhìn chiếc gương trên bàn, “Linh tinh...”

Ngu Hồng Đậu cố nhịn cười, thông thả bước ra cửa nói, “Mẹ, mẹ cứ từ từ nhìn đi, con đi xuống lầu xem anh trai và thím Chu, thím Chu đi mua rau mà mua cả tiếng rồi còn chưa chịu về, còn anh trai thì chắc do gần đây bọn lừa đảo phạm tội khắp nơi, anh ấy đi bắt người, chỉ sợ không về kịp, về muộn cũng không có gì lạ đâu.”

Ngu thái thái quay đầu nhìn ra cửa: “Trời sắp tối rồi, ra cửa lớn nhìn một chút rồi quay lại luôn nhé, đừng nán lại quá lâu.”

Ngu Hồng Đậu đồng ý, vừa mới ra phòng khách đã thấy thím Chu bước vào nhà, có vẻ thu hoạch khá dồi dào đây, tay trái là rau hẹ, tay phải là hành lá, dưới nách còn kẹp một túi bột mì.

“Ồ, thím Chu, thím về rồi.”

Thím Chu vội vàng chặn trước mặt Ngu Hồng Đậu, thấp giọng nói: “Tiểu thư muốn ra ngoài sao?”

“Cháu đi đón anh trai, thuận tiện mua ít khoai lang sấy để tối ăn.” Ngu Hồng Đậu khoác tay vào tay bà, “Sao vậy thím Chu?”

Trong mắt thím Chu tràn ngập sự hưng phấn, “Không được đâu tiểu thư, bên ngoài có người, lúc này không thích hợp để ra ngoài.”

Ngu Hồng Đậu cảm thấy tò mò, vội vàng thấp giọng hỏi, “Ai vậy?”

Thím Chu đặt một đồng đồ lên trên bàn rồi chỉ lên lầu trên, “Còn có thể là ai nữa, người phụ nữ ở lầu ba đó.”

Lúc này Ngu thái thái đã sớm nghe thấy tiếng động nên đi ra ngoài, nghe thím Chu nói thế thì sắc mặt trầm xuống.

Vị Khâu tiểu thư ở lầu ba là vũ nữ nổi tiếng của Bách Lạc Môn, tuy nói là gái hồng lâu, nhưng lại luôn tuân theo quy củ, ra ra vào vào cũng không huênh hoang khoáng lạc, càng không mang mấy người đàn ông vớ vẩn về nhà, chính vì thế mà hàng xóm với nhau luôn một mắt nhắm một mắt mở (1), cứ thế mà yên ổn sống với nhau.

(1) Một mắt nhắm một mắt mở: Ý là thấy việc cần ngăn cản thì giả vờ như không thấy, nuông chiều, dung túng.

Nhưng nghe giọng điệu này của thím Chu, lẽ nào vị Khâu tiểu thư này lại dẫn người về nhà? Nếu đúng là vậy, vì Hồng Đậu, bất kể thế nào thì cũng không thể ở lại căn nhà này được nữa.

Thím Chu ra vẻ thần bí nói, “Vừa nãy lúc về tôi có gặp một người trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng ở dưới lầu, khá lịch sự, cao ráo đẹp trai, không biết tại sao lại hỏi thăm về Khâu tiểu thư ở lầu ba, đúng lúc tôi đi ngang qua liền chỉ đường cho người đó, càng nhìn càng cảm thấy người này rất quen, sau khi suy nghĩ một lúc, người này không phải là con trai xưởng vải sợi sao, hình như họ Hạ thì phải.”

“Con trai xưởng vải sợi?”

“Là Nhị công tử của ông trùm ngành công nghiệp vải sợi Hạ Mạnh Mai đó, lần trước Đại thiếu gia cầm báo về tôi còn xem nữa, nói người này du học ở Đức mới về, mọi thứ từ học vấn đến dáng vẻ đều rất xuất chúng, không biết vì sao vừa về đã cuốn vào việc này...”

Ngu thái thái nghiêm nghị ho lớn một tiếng, lạnh lùng nói, “Thím Chu, thịt bò đang hầm trên bếp, chắc là chín rồi, thím đi xem xem có cần tắt bếp hay không đi, thuận tiện rửa rau luôn.”

Thím Chu vội ngậm miệng rồi đi vào trong bếp.

Ngu Hồng Đậu cũng từng nghe nói về tin tức đó, xuất phát từ sự tò mò, rõ ràng cô cảm thấy được ánh mắt sáng rực của mẹ ở sau lưng mà vẫn lặng lẽ mở cửa thò đầu ra bên ngoài nhìn.

Chỉ thấy ngay chỗ cầu thang giữa lầu hai và lầu ba có hai người đang đứng, dưới ánh hoàng hôn朦胧 lung không thấy rõ dáng vẻ của người đàn ông, chỉ đơn giản cảm thấy thân hình anh rất xuất sắc, chợt có một vài câu truyền tới, tiếng nói vừa trầm thấp vừa lạnh lùng, có vẻ vô cùng trẻ tuổi.

Nói được mấy câu, Khâu tiểu thư lắc lư eo nhỏ chậm chạp bước lên bậc thang, lập tức đèn trong hành lang sáng lên. Nhưng ngay lúc này, người đàn ông kia lại cúi đầu đốt thuốc lá, vẫn không để Ngu Hồng Đậu thấy rõ mặt.

Cô lập tức mất hứng, dưới cái nhìn chăm chú của mẹ thì quay vào trong nhà, vừa đi vừa đuổi người nói, “Hầy, ngày mai phải đi học lại rồi, con đi ôn bài đây.”

Vào phòng ngủ, cô nằm trước cửa sổ thủy tinh hoa văn nhiều màu của phương Tây, nhàn nhã nhìn xuống dưới, vốn muốn nhìn anh trai, không ngờ lại thấy một chiếc xe đạp, xe đạp dừng trước cửa tiệm may của Bành gia ở lầu một khoảng 5 - 6 phút, được ánh đèn màu cam chiếu rọi, toàn bộ thân xe bằng kim loại chợt sáng lên.

Cô suy nghĩ một chút, dưới lầu cũng không còn vị khách nào nữa, vậy thì chiếc xe đạp hơi cũ này chỉ có thể là của Hạ công tử kia thôi.

Cô quả thực rất kinh ngạc, mấy ngày gần đây bầu không khí cực kỳ không thực tế, ai ai cũng hận không thể viết chữ “Hào phóng” ở trên trán, trong tay chỉ cần có chút tiền thì lập tức môi giới với giới ngôi sao màn bạc, hơi một tí là đi xe ô tô, giống như đi loại xe này sẽ trở thành người giàu có, thực sự là hiếm thấy.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, thấy anh trai còn chưa về liền khom người lôi một chiếc thùng giấy dưới giường ra, lật lại tin tức của mấy tháng trước.

Chương 2: Hạ nhị thiếu gia

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Có mấy tờ báo nhỏ không có tiếng tăm cùng với những tin tức cũ từ ba tháng trước.

Tiêu đề viết: “Ngày xưa Vận Thành (1) có Vũ Kim Thị. Ngày nay Thượng Hải có Mỹ Kiều Nga. Nhà giàu có nào đó bởi vì em trai chồng và chị dâu có quan hệ trái với luân thường đạo lý mà xảy ra thảm kịch gia đình.”

(1) Vận Thành: là một địa cấp thị tại tỉnh, Sơn Tây, Trung Quốc.

Trong suốt bài viết chưa từng nhắc đến danh tính, nhưng từ cách hành văn cũng lộ ra vài manh mối, không khó để đoán được là đang nói đến ông trùm ngành công nghiệp vải sợi Hạ gia.

Ví dụ như: “Tổng cộng có hai trai hai gái, Đại tiểu thư và Đại thiếu gia do vợ cả sinh ra, hai người con còn lại do vợ kế sinh.”

Còn nữa: “Năm ngoái Đại thiếu gia đăng báo tuyên bố kết hôn, hôn lễ được cử hành tại khách sạn Carlton, ngày hôm đó tầng lớp thượng lưu đua nhau tụ tập, ngựa xe đông đúc.” Vân vân và vân vân...

Sau đó ngòi bút thay đổi thành: “Người vợ xinh đẹp của Đại thiếu gia vốn là bạn học của Nhị thiếu gia, tuy người thì gả cho Đại thiếu gia nhưng trái tim lại hướng về Nhị thiếu gia. Sau khi Nhị thiếu gia đi du học về, hai người này ngày đêm gặp mặt, từ rung động trước tình cũ trở thành qua lại mờ ám. Đại thiếu gia biết được việc này, trong cơn giận dữ đã định rút súng bắn chết vợ mình, may mà đúng lúc có người khuyên can nên chưa xảy ra chuyện lớn, dĩ nhiên hôn nhân của hai người đã như tấm vải bị xé rách, khó mà tiếp tục được, cũng từ đó mà tình anh em không còn hòa thuận nữa.”

Bài báo này có thể sánh ngang với cách viết Uyên Ương Hồ Điệp, sinh động, lại còn hoạt sắc sinh hương (2), dù được ngăn cách bởi ngòi bút nhưng vẫn có thể cảm nhận được người viết đang phun nước bọt tới tấp.

(2) “Hoạt sắc sinh hương” hay còn gọi “Sống sắc sinh hương” có ba nghĩa: Một là hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của hoa. Hai là hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của phụ nữ (Ẩn dụ so sánh). Ba là hình dung văn thơ tranh vẽ rất đẹp giống thật.

Từ trước tới giờ tin tức về chuyện trăng hoa luôn làm người ta tò mò, huống chi là loại chuyện về nhà quan chức rất có tiếng, sau vụ tai tiếng đầy bất ngờ này, chỉ trong một đêm, tiếng tăm tờ báo của tòa soạn báo lan truyền rộng rãi, ai ai cũng tranh nhau mua về đọc.

Một phần của tờ báo này nằm trong nhà Hồng Đậu, phần còn lại thì anh trai lấy được từ tiệm may của Bành gia dưới lầu, nhưng từ trước tới giờ mục đích tìm báo của anh trai không phải để xem chuyện trăng hoa của Hạ gia, mà là vì những thông báo tìm người.

Chuyện từ tận ba tháng trước nên Hồng Đậu không để ý đến thông báo tìm người đó, đơn giản chỉ xem tin tức của Hạ gia thôi, quả thật không thể chịu nổi phải cân nhắc rất nhiều.

Ví dụ như người chị dâu đa tình này, nếu quả thật thích em trai của chồng thì tại sao một năm trước phải gả cho Đại thiếu gia? Xã hội bây giờ rất coi trọng sự đổi mới, từ lâu, việc nghe lời cha mẹ và người làm mối đã không còn thịnh hành nữa, Hạ gia lại giàu có hơn mấy gia đình khác, còn đi theo con đường văn minh, nếu đối phương không muốn thì sẽ không ép cưới.

Mà trên báo nói, bốn năm trước Nhị thiếu gia nhà họ Hạ đã đi du học rồi, đến năm nay mới trở về, nếu quả thật có qua lại với chị dâu thì tại sao anh ta không ngăn cản hôn lễ vào năm ngoái trước khi về nước chứ, muốn đợi gạo nấu thành cơm rồi biến thành chuyện lãng nhãng sao?

Cầm tờ báo lên, cô khẽ lắc đầu, lúc mọi người nghe thấy tin tức thời nát này thì thường nghe lệch đi câu chuyện, cho dù bài báo có nhiều chỗ viết lộ đầy sơ hở nhưng họ cũng lười suy đoán thật giả, đến nỗi sau khi nghe sai đồn

sai, cuối cùng trở thành vu khống, có lẽ lúc trước sau khi thấy tin tức này, cho dù Nhị thiếu gia nhà họ Hạ có thể tự mình chứng minh thì mọi người đều cho rằng anh ta và chị dâu có quan hệ yêu đương trái với luân thường đạo lý.

Nhưng tòa soạn báo nhỏ này cũng không vẻ vang được bao lâu, chưa đến mấy ngày đã phải tuyên bố đóng cửa, mà phóng viên viết bài báo này vì muốn tránh đầu sóng ngọn gió (3) mà suốt đêm rời khỏi Thượng Hải, thế mà người nọ vừa tới trạm xe lửa thì đã bị bắt được rồi đánh cho một trận, xương cũng bị gãy mất mấy cái, không cần nghĩ cũng biết do Hạ gia.

(3) Tránh đầu sóng ngọn gió: Thấy tình thế bất lợi nên tạm trốn lánh đi

Càng châm chọc hơn là, thím Chu nói trước khi chuyện bê bối này bị tuồn ra, vì chúc mừng Nhị thiếu gia du học trở về, Hạ gia còn từng đăng giấy chứng nhận tiến sĩ của Hạ Vân Khâm lên mấy trang báo, tính ra thì số người nhận ra Hạ Vân Khâm không phải là ít.

Nghĩ đến việc sau khi chuyện này xảy ra, bất kể vị họ Hạ này đi đến đâu đều không thiếu người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng mà vừa nãy nhìn thoáng qua, Hồng Đậu cảm thấy người này dù đi ra hay đi vào đều rất bình tĩnh. Cũng không biết thật sự ung dung hay đang cảm thấy tự biện hộ cũng vô dụng nên dứt khoát vò đã mẻ lại sứ. (4)

(4) Vò đã mẻ lại sứ: Một khi đã có khuyết điểm, sai lầm thì mặc kệ luôn, không sửa lại, còn cố ý phát triển theo hướng tệ hơn.

Lúc Hồng Đậu đang nghĩ đến mấy chuyện hay ho thì đúng là ngựa thần lướt gió tung mây (5), tự do tùy ý, dùng lời nói của Lâm hiệu trưởng ở trường đại học St. John mà nói thì chính là: “Đứa trẻ này có chút hương vị xấu xa.” Về điểm này thì Hồng Đậu cũng phải thừa nhận.

(5) Ngựa thần gió lướt tung mây: Ví với người táo bạo, có phong cách mạnh mẽ và không bị giới hạn.

Đang nghĩ đến mấy chuyện vui vẻ thì nghe thấy tiếng động dưới lầu, hình như có người đi ra.

Cô đang lười nhác nghiêng người dựa vào cửa sổ, lúc nghe thấy âm thanh này, đôi mắt lập tức nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy ngay một người đàn ông cao gầy đang bước xuống cầu thang.

Theo như lời thím Chu nói, vị Hạ Vân Khâm này mặc chiếc áo sơ-mi kiểu Tây, bên dưới là chiếc quần âu, hành động khá kiên cường dứt khoát, không thấy dáng vẻ công tử bột.

Đáng tiếc, nhìn từ trên cửa sổ xuống chỉ có thể thấy được đỉnh đầu của anh thôi.

Anh đi thẳng tới bên cạnh chiếc xe đạp, cũng không lập tức lên xe mà đứng dưới đèn đường trước tiệm may, im lặng hút thuốc.

Một lúc sau, bỗng nhiên anh bóp đầu thuốc lá, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu.

Ngu Hồng Đậu vội dựa nửa người ra phía sau, không để cho người này thấy mặt.

Trong lúc rời mắt chỉ cảm thấy người này có vẻ trẻ hơn anh trai mình 1 - 2 tuổi.

Đợi một lúc lâu mà vẫn chậm chạp không nghe thấy tiếng động đạp xe rời đi của Hạ Vân Khâm, cô hơi không kiên nhẫn, liền mượn rèm cửa sổ đã được che đi để nhìn ra ngoài một lần nữa.

Chỉ thấy người này đứng tại chỗ, hình như vẫn nhìn chằm chằm lên lầu.

Ngu Hồng Đậu suy nghĩ một cách xấu xa, có thể là Hạ Vân Khâm này và Khâu tiểu thư ở lầu ba đang yêu nhau tha thiết, bởi vì một phần nỗi khổ tương tư cho nên mới không nỡ rời đi. Nhưng nghiên cứu cẩn thận lại cảm thấy trên gương mặt của anh có biểu cảm rất kỳ lạ, cân nhắc thêm thì hình như trong lầu có điều gì đó làm anh cảm thấy vô cùng hứng thú.

Tòa nhà cũ kỹ này có thể có gì làm anh cảm thấy hứng thú nhỉ? Nghĩ qua nghĩ lại cũng chỉ có thể là Khâu tiểu thư.

Lúc này một cơn gió ập đến mang theo chút khí lạnh lẽo của mùa thu, từ ngoài cửa sổ tràn vào, thổi bay rèm trắng rủ xuống hai bên cửa.

Ngu Hồng Đậu sợ bài vở trên bàn bị lộn xộn, đang muốn giữ rèm cửa lại, đúng lúc này hai đứa nhóc mập mạp của Bành gia lon ton chạy từ trong tiệm may ra. Hai đứa nhóc này thấy Hạ Vân Khâm, cũng không sợ người lạ, chỉ cười hì hì đứng xung quanh anh, liên tục hỏi han, Bành thái thái ở trong tiệm may khàn giọng trách móc một lúc mà không có tác dụng.

May mà Hạ Vân Khâm cũng không thiếu kiên nhẫn, anh nói chuyện với hai đứa nhóc đó mấy câu rồi lấy từ trong túi quần ra một thứ, tiện tay đưa cho đứa nhóc Bành gia.

Có kẹo mà không cần tốn tiền, hai đứa nhóc nhận lấy đồ xong liền hoan hô rồi chạy đi.

Trước khi đi Hạ Vân Khâm lại ngẩng đầu nhìn lên lầu một cái.

Nhưng anh cũng nhanh chóng quay đầu, phóng khoáng lên xe rồi đi.

Ngu Hồng Đậu kéo rèm cửa sổ lại, mở đèn bên cạnh bàn lên, nhìn lại từng tin tức trên tờ báo cũ đó.

Quả nhiên, dưới góc phải có một thông báo tìm người, giống với minh tinh Trần Bạch Diệp, thông báo này cũng có một tấm hình nhỏ bên cạnh.

Người này có gương mặt tròn, 18 - 19 tuổi, tóc dài được tết đuôi sam, hình như là lần đầu được chụp hình nên hai tay không biết để đâu, chỉ biết siết chặt hai vạt áo màu xanh da trời.

Trong thông báo nói cô gái này tên là Vương Mỹ Bình, nửa tháng trước từ Thiệu Hưng (6) chạy tới ở nhờ nhà cậu mợ ở Thượng Hải. Buổi tối lên tàu hỏa ở Thiệu Hưng, vốn lúc chập tối ngày tiếp theo sẽ tới Thượng Hải, nhưng cậu mợ của Vương Mỹ Bình - Chu tiên sinh và Chu thái thái, từ chiều tối cho đến rạng sáng ngày hôm sau luôn đợi cho tới khi trạm xe lửa đóng cửa mà vẫn không đợi được Vương Mỹ Bình.

(6) Thiệu Hưng: thành phố trực thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Hai người chỉ cho rằng Vương Mỹ Bình đổi lịch trình hoặc là không kịp lên tàu hỏa nên quyết định về nhà thương lượng, ngày hôm sau Chu tiên sinh đến trạm xe lửa tiếp tục đợi Vương Mỹ Bình, còn Chu thái thái và mấy đứa con ở nhà đợi.

Cùng lúc đó cũng gửi điện báo (7) về quê.

(7) Điện báo là cách thức truyền thông tin (tin nhắn) không lời thoại. Nó được sử dụng rộng rãi trong ngành hàng hải và hàng không và ra đời vào năm 1844.

Ai biết đợi suốt bốn ngày vẫn không thấy bóng dáng Vương Mỹ Bình đâu, ở dưới quê gửi điện báo cũng nói bốn ngày trước Vương Mỹ Bình đã lên tàu rồi. Lúc này Chu tiên sinh và Chu thái thái mới cuống cả lên, vội đến tòa soạn đăng thông báo tìm người, đêm khuya còn tới đồn cảnh sát báo án.

Nhớ lại lúc anh trai cầm tờ báo về nhà nghiên cứu, cô từng ở bên cạnh liếc qua một chút, nhưng mà sự mất tích của Vương tiểu thư không thể so với ngôi sao lớn Trần Bạch Diệp, cũng không thể lập tức khơi gợi sự hứng thú của cô, nếu không phải hôm nay nghe thấy thím Chu nhắc đến tin tức quan hệ bất chính của Hạ gia thì chắc cô cũng không nghĩ tới người này.

Loáng một cái mà ba tháng đã trôi qua, cũng không biết Vương Mỹ Bình về nhà hay chưa.

Đến thứ hai, Ngu Hồng Đậu thức dậy mới biết được tối qua anh trai về nhà rất muộn, trời chưa sáng đã đi rồi.

Lúc ăn sáng, Ngu thái thái lải nhải không ngớt, nhiều lần cảm thán con trai làm nhân viên nhỏ đúng là không dễ dàng.

Thật vất vả mới cơm nước xong, Hồng Đậu trở về phòng lấy cặp sách, thời gian không còn sớm, nếu không đi thì sẽ muộn mất, lát nữa phải đạp xe đến trường nên không thể mặc váy, cô quyết định tìm quần dài mặc vào.

Cô vừa thay đồ xong thì mẹ cầm một chiếc áo len vừa đan xong vào phòng, muốn cô mặc vào: “Hôm nay lạnh hơn hôm qua nên con không thể mặc áo mỏng nữa.”

Hồng Đậu nhìn chiếc áo len đó, màu vàng nhạt tươi tắn, sợi len không tính là dày, trước ngực đính một loạt hạt màu trắng giống như châu ngọc, phối với màu vàng nhạt nhìn rất độc đáo.

Cô vội nhận lấy áo rồi mặc vào, cười hì hì hôn má mẹ một cái, “Cảm ơn mẹ.” Rồi giống như một cơn gió đeo cặp sách đi ra ngoài.

Tiết học đầu tiên của hôm nay là môn quốc ngữ làm người người nghe tiếng đã sợ mất mật, nếu “đến trễ” thì có nghĩa là gặp “tai họa”, mặc dù học sinh có lá gan lớn cũng không dám thờ ơ với môn này.

Cứ đến thứ hai là con gái lại như vậy nên từ lâu Ngu thái thái đã không còn kinh ngạc nữa, chỉ đi theo sau con gái dặn dò: “Nếu buổi tối anh con về thì gọi xe đi tới nhà cậu con một chuyến để đưa quà tặng nhé.”

Ngu Hồng Đậu đáp lời rồi bước ra cửa, ai ngờ vừa chạy xuống lầu thì thấy một người trẻ tuổi cao lớn, mày rậm mắt to đứng ở cửa ra vào, cô rất vui vẻ: “Anh trai, anh về rồi à?”

Chương 3: Tôi có kẹo

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Ngu Sùng Nghị vốn định về nhà lấy đồ, không ngờ lại thấy Hồng Đậu đang đi ra, vội đứng lại quét từ trên xuống dưới một cái, thấy em gái vội vội vàng vàng thì trong lòng liền biết cô đang bị muộn, càng nhúu mày nói: “Sao bây giờ em mới xuống hả?”

Ngu Hồng Đậu nghe anh trai nhắc nhở mới bừng tỉnh, không để ý anh trai đang tiếp tục nói, cô dắt xe đạp ra: “Anh ơi, em đi trước đây. À, đúng rồi, tôi hôm nay khi anh về nhà, mẹ muốn chúng ta đến nhà cậu đưa đồ đây.”

Ngu Sùng Nghị do dự một chút, lấy kẹo hoa quế vừa mới mua trên đường đưa cho Hồng Đậu, nắm lấy tay lái xe đạp rồi lên tiếng, “Người Hồi (1) đầu đã dữ dội như vậy cũng không biết trên đường sẽ xảy ra chuyện gì nữa, hôm nay còn chút thời gian, để anh chở em đến trường.”

(1) Người Hồi là một dân tộc thiểu số tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Họ là một trong 56 dân tộc được nhà cầm quyền chính thức công nhận.

Hồng Đậu mừng rỡ, vội cất kẹo hoa quế đi rồi nhảy lên yên sau: “Tốt quá.”

Bành thái thái ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước cửa hàng cho hai đứa trẻ ăn sáng, thấy tình huống này thì trong lòng thầm khen ngợi: “Hiếm khi thấy anh em hòa thuận như thế, đúng là làm người ta hâm mộ, nào giống hai đứa trẻ nhà chúng ta chứ, từ sáng đến tối toàn cãi nhau thôi.” Vừa nói chuyện, vừa giả vờ giận dữ chọc chọc gò má phúng phính của A Nguyên, khiến A Nguyên bất mãn lắm bầm thành tiếng.

Bành thợ may cầm thước dây từ trong cửa hàng đi ra, cười đáp: “Còn không phải do Ngu tiên sinh và Ngu thái thái dạy dỗ tốt sao?”

Ông ta đã ngoài 30 tuổi, đôi mắt ti hí nhỏ dài, lúc không cười cũng vẫn giống như đang cười, làn da ngăm đen, thân hình hơi thấp bé một chút, đặc biệt khi đứng cùng Bành thái thái cao lớn trắng mập thì sẽ thấp hơn vợ nửa cái đầu.

Hồng Đậu thường cảm thấy trong hai người này, một người thì giống như bánh trôi trắng trẻo, một người thì giống bánh vùng phương Tây, cô khẽ cười: “Bành tiên sinh và Bành thái thái nói đùa rồi, A Nguyên A Bảo mới có mấy tuổi, đợi chúng nó lớn lên đương nhiên sẽ hiểu được sự tôn trọng giữa anh em thôi.”

Ngu Sùng Nghị đợi Hồng Đậu ngồi vững xong liền chào một tiếng: “Đi thôi.” Giẫm chân lên bàn đạp, xe đạp như mũi tên xông ra ngoài.

Con ngõ nhà Hồng Đậu ở cách trường đại học St. John không xa, trên đường chỉ cần vòng qua một con đường lớn và một công viên thôi, tính ra không quá một phút.

Hai anh em đón ánh nắng mùa thu chạy như tên bắn một hồi, Hồng Đậu giờ tay vuốt lại mấy sợi tóc bay loạn xạ, cô hỏi anh trai: “Anh ơi, anh còn nhớ tờ báo lúc trước anh lấy từ tiệm may của Bành gia không? Tìm được Vương Mỹ Bình chưa anh?”

Ngu Sùng Nghị khựng lại một chút rồi mới nhớ ra cô em gái của mình đang nói đến ai, chậm chạp đáp, “À, cô ta sao, chưa tìm được.”

“Có phải cô ta bị bọn lừa đảo bắt cóc tống tiền không anh?” Hồng Đậu tò mò truy hỏi, “Lẽ nào đám người kia không muốn tiền chuộc của gia đình cô ta à?”

Ngu Sùng Nghị ngạc nhiên hỏi lại, “Ai nói với em là cô ta bị bắt cóc tống tiền?”

Hồng Đậu nhún vai: “Em đoán thôi. Một người đang sống sờ sờ lại mất tích kỳ lạ như vậy chắc phải có một lời giải thích chứ.”

Ngư Sùng Nghị biết từ trước tới giờ em gái thích tìm kiếm mấy tin tức này để xem, thấy cô nói chuyện không ngừng, ngược lại cũng bất giác thấy kỳ lạ, anh ta chỉ thận trọng nói: “Mấy tháng nay bọn anh cũng bắt được không ít bọn lừa đảo, hỏi một lượt cũng không có một tin tức nào của Vương Mỹ Bình cả. Nếu như lúc trước bọn cướp vì tiền mà bắt cóc cô ta, cô ta là một cô gái nông thôn, lại ra ngoài một mình, tiền bạc mang theo bên người chắc cũng có hạn thôi, hơn nữa mấy tháng sau gia đình cô ta chưa hề nhận được điện thoại tổng tiền của bọn chúng.”

Nếu là vì cướp sắc thì mấy ngày nay anh ta và đồng nghiệp đã tìm kiếm trong mấy đám kỹ nữ ở Thượng Hải một lượt rồi, từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm được “mặt hàng mới” nào có dung mạo giống Vương Mỹ Bình.

Thực ra quanh năm suốt tháng ở Thượng Hải không biết là mất tích bao nhiêu người nữa, sao có thể mỗi người đều tốn công tốn sức đi tìm được? Sở dĩ bỏ nhiều công sức vào Vương Mỹ Bình như vậy còn không phải vì Vương Mỹ Bình có một người cậu có chút danh tiếng sao?

Người này tên là Chu Đồng Cường, là một học giả có chút danh tiếng ở Thượng Hải, tuy gia cảnh nghèo nàn nhưng con người lại cứng rắn, mỗi một bài viết ra đều là mũi kim phê phán tệ nạn, bình luận về những nhân vật quan trọng, lời lẽ nghị luận đều cực kỳ cay độc.

Đồn trưởng đồn cảnh sát lo ngại sức ảnh hưởng nhất định của Chu Đồng Cường ở Thượng Hải nên mới cố ý nhắc nhở phải điều tra nghe ngóng cẩn thận. Nhưng mà đã tìm suốt một tháng, bọn họ lật tung mấy trạm thu nhận ở tô giới (2), phòng ca vũ, bệnh viện giáo hội, thậm chí là nơi nhặt xác chết ở ngoại thành cũng vẫn không có manh mối.

(2) Tô giới: Theo luật quốc tế, một Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý. Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn như trong trường hợp các công ty mậu dịch thực dân.

Sợ em gái tiếp tục gặng hỏi, anh ta hơi chột dạ, “Không tìm được không phải là đã chết, giống như mấy nữ sinh rời nhà trong gia đình cũ như Vương Mỹ Bình vậy, một năm chắc trốn nhà mấy lần, có lẽ vì theo đuổi tình yêu, bỏ

nhà theo trai cũng là điều có thể xảy ra.”

Tuy nghe được hàm ý qua loa trong lời nói của anh trai, nhưng Hồng Đậu đồng ý đây cũng không phải là không thể.

“Ngôi sao lớn Trần Bạch Diệp thì sao?” Hồng Đậu lại hỏi, “Mấy ngày nay các anh bạn như thế chính là vì tìm kiếm cô ta à?”

Ngu Sùng Nghị thở dài: “Đúng vậy.”

Danh tiếng của Trần Bạch Diệp đang lên, không ít nhân vật nổi tiếng qua lại với cô ta, cô ta vừa biến mất, từ trên xuống dưới đồn cảnh sát đều loạn cả lên, ví dụ tối hôm qua anh ta nhận lệnh đi điều tra căn hộ ở tô giới Pháp dưới tên của Trần Bạch Diệp, tới tận nửa đêm mới xong.

“Vậy các anh có manh mối gì không?”

“Chưa có.” Trong chớp mắt đã đến cổng trường đại học St. John, Ngu Sùng Nghị dừng xe lại, “Đến rồi, mau xuống đi.”

Hồng Đậu nhảy xuống, nhìn gương mặt của anh trai, không biết vì sao cô luôn cảm thấy hôm nay tinh thần anh trai hơi suy sụp.

Ngu Sùng Nghị quay đầu chống lại ánh mắt đánh giá của em gái, chần chừ một lúc, đột nhiên nói, “Hồng Đậu, nếu anh thay đổi công việc, em cảm thấy thế nào?”

Hồng Đậu sững sờ, thay đổi công việc? Đang tốt như vậy sao lại nói thế?

Dường như Ngu Sùng Nghị có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết mở miệng như thế nào, im lặng hồi lâu, cuối cùng anh ta đưa tay sờ đầu em gái, khẽ cười khỏ: “Được rồi, em lên lớp trước đi, về nhà rồi nói tiếp.”

Hồng Đậu không thể làm gì khác đành đáp: “Vâng.”

Cô ôm cặp sách đi vào trong được một đoạn, lại quay đầu nhe răng cười với anh trai: “Anh ơi, không phải anh có bạn gái đấy chứ? Coi như muốn lừa mẹ, cũng tuyệt đối không thể được lừa em đâu đấy.”

Ngu Sùng Nghị không để ý lắm, giẫm chân lên bàn đạp nghênh ngang rời đi, từ xa nói vọng lại: “Tan học thì cùng bạn học về nhà sớm một chút, nếu có thời gian rảnh anh sẽ tới đón em.”

Hồng Đậu vừa đi vừa thầm suy đoán.

Khi cha còn sống thì kinh doanh hàng da, vì tích góp được chút tài sản nên quanh năm suốt tháng thường ra ngoài. Lúc đó anh trai không hiểu chuyện, giống như một cây củ cải lớn rỗng ruột, cả ngày chỉ ăn chơi không lo học hành. Tuy cũng theo cha ra ngoài học tập vài lần nhưng không học được cách buôn bán.

Sau khi cha bị bệnh phổi mà qua đời, anh trai trở thành người đàn ông duy nhất trong gia đình. Giống như trong một đêm anh trai đã trưởng thành lên không ít, hiểu được việc phải lo cho gia đình, cũng hiểu được cách thông cảm với mẹ.

Lúc đó tình thế Bắc Bình (3) không tốt, dính dáng tới Thượng Hải nên cũng bị siết chặt lại, mẹ sợ chiến tranh xảy ra nên quyết đóng cửa hàng hàng da rồi bán đi từng sản nghiệp cha để lại lấy tiền, một phần quy ra thành tiền mặt, một phần còn lại đổi thành vàng thỏi, vừa tiết kiệm chi phí vừa cẩn thận quản lý sinh hoạt của một nhà ba người.

(3) Bắc Bình: Tên gọi cũ của Bắc Kinh.

Sau khi thời cuộc tạm ổn một chút, anh trai không thể thi đại học, cũng không muốn ở nhà nhàn rỗi như vậy nên đến gặp một người bạn của cha lúc còn sống, xin ông ấy viết một lá thư giới thiệu đến trường cảnh sát học tập.

Lúc đó hệ thống tuyển sinh của đồn cảnh sát ở Thượng Hải chưa hình thành một hệ thống nghiêm ngặt, sau khi anh trai tốt nghiệp thì thuận lợi vào một tổ giới chung thuộc sở cảnh sát rồi trở thành một cảnh sát.

Nhưng mà xem xét “danh tiếng” hiện nay của cảnh sát ở bên ngoài, từ trên xuống dưới đa phần đều là người ngồi không ăn bám, anh trai trà trộn trong đó chỉ có thể ẩn dật thôi.

Ví dụ như vụ án của Vương Mỹ Bình kia, lúc đó anh trai còn từng đặc biệt kiểm những thông báo tìm người ở các tờ báo khác, có thể thấy vì muốn phá án, anh trai đã bỏ ra rất nhiều công sức, đáng tiếc một cây làm chẳng nên non, sức của một mình anh trai thì có ích lợi gì chứ.

Xưa nay bản tính của anh trai luôn thẳng thắn lại đơn thuần, về lâu dài gặp phải thất bại thì sẽ buồn bực.

Thế nhưng, nếu anh trai không làm cảnh sát nữa thì định làm nghề gì đây?

Trên đường, Hồng Đậu gặp được bạn học Cố Quân và Tiểu Hỉ Xuân, ánh mắt nhìn nhau thâm hiểu, cùng chạy về hướng lớp học.

Phòng học vô cùng sôi nổi, nhìn vào thì thấy chỗ nào cũng đầy người, nghĩ tới đám học sinh đều e ngại uy danh của thầy Nghiêm, không ai dám tùy ý trốn học cả.

Thầy Nghiêm là giáo sư môn quốc ngữ, có bản lĩnh khác thường chính là đã gặp thì không thể quên được, lúc bắt đầu tiết đầu tiên của lớp, ông không cảm xúc đối chiếu danh sách lớp, thậm chí nhớ tướng mạo của tất cả học sinh trong lớp.

Sau lần đó, cứ đến giờ vào học thì ông không bao giờ điểm danh, chỉ cần đưa mắt nhìn một lượt là có thể biết ngay học sinh nào lên lớp.

Trốn học một lần, thành tích môn học lập tức bị xóa bỏ, đến muện hai lần cũng như thế.

Ông còn quy định làm bài tập nhất định phải dùng bút mực Cung Giai, nếu như viết ẩu hay qua loa, chỉ cần cộng lại đủ ba lần như thế thì lập tức hủy bỏ tư cách thi cuối kỳ.

Nhiều năm qua, ông luôn lạnh lùng vô tình, cho dù hiệu trưởng đứng ra nói hộ cũng không có tác dụng.

Hồng Đậu vừa mới ngồi xuống thì lập tức phát hiện trong phòng học có một số gương mặt lạ, bắt đầu học kỳ mới có hơn một nửa học sinh từ khoa ngoài chuyển vào.

Cô chú ý đến bạn học nữ ngồi ở chính giữa hàng thứ ba kia rất xinh xắn, dịu dàng, quần áo được thiết kế tỉ mỉ lại khá đẹp, khiến cô phải nhìn lâu hơn vài lần.

“Đó là thiên kim tiểu thư của Hạ Mạnh Mai.” Cố Quân nhỏ giọng nói, cô ấy có gương mặt tròn, trên mặt cũng đeo kính mắt tròn, theo như cô ấy nói thì bởi vì cha làm chủ tòa soạn báo cho nên từ nhỏ trong nhà đã có rất nhiều sách để cô ấy đọc, đọc hết năm này qua năm khác, cuối cùng đọc đến nỗi bị cận thị luôn.

Hồng Đậu giật mình, đây là việc trùng hợp đến mức nào chứ, hôm qua mới thấy anh trai, hôm nay lại gặp em gái.

“Với lại học kỳ này của chúng ta sẽ có một giáo viên dạy âm nhạc mới, có quan hệ mật thiết với Tứ tiểu thư Hạ gia, đồng thời còn là đại mỹ nữ có tiếng của Thượng Hải nữa, cậu đoán xem là ai?” Tin tức của Cố Quân rất rộng, mỗi khi đến thứ hai thì sẽ mang đến không ít tin tức mới.

Nếu không có chuyện cũ của ngày hôm qua, có lẽ Hồng Đậu cũng không nghĩ ra được đáp án, nhưng lúc này đầu óc khế động lại có một suy đoán, vừa muốn nói tiếp thì một ông già tóc bạc râu xám nghiêm nghị bước vào, chính là thầy Nghiêm.

Hôm nay ông mặc một bộ trường bào bông màu xanh lam có nhiều nếp nhăn, mái tóc bạc rối bời, khuy áo phía dưới cũng quên cài nhưng không ảnh hưởng tới sự uy nghiêm của ông, vừa bước lên bục giảng vừa cầm xấp bài tập dày trong tay ném lên bàn, vô cùng giận dữ quát lên: “Một nửa bài tập hè đều sai bét, tôi cũng không biết tại sao các trò lại chậm chạp và lười biếng như vậy, phải biết đợi đến khi các trò chăm chỉ học hành thì đã già rồi, các trò cứ việc

qua quýt đi, ông lão này quá xấu hổ, sức lực thực sự có hạn, chỉ có thể dùng vài biện pháp “tốt” để dạy dỗ các trò thôi. Tất cả các trò lấy bài tập về làm lại hết.”

Tiếng quát to này khiến bầu không khí trong lớp lập tức đóng băng.

Có bạn học nữ ngồi hàng trước dường như rất nhát gan, vừa sợ hãi vừa run rẩy không ngừng, chỉ trong chốc lát người nghiêng sang một bên, yếu đuối ngã xuống khiến mọi người kinh ngạc hô lên.

Hồng Đậu vội nhìn một cái, chính là vị thiên kim tiểu thư của Hạ gia.

Có người gấp gấp nói: “Theo như y học phương Tây thì bạn học Hạ bị ‘tụt huyết áp’ rồi, bạn học nào có kẹo không, mau đưa cho bạn học Hạ ăn đi.”

Nhất thời phòng học loạn cả lên, thầy Nghiêm không ngờ tiếng quát của mình lại làm một học sinh ngất xỉu, mặc dù cố gắng duy trì sự bình tĩnh nhưng ông cũng gấp gấp cao giọng hỏi: “Ai có kẹo không?”

Ngư Hồng Đậu nhớ lại lúc trên đường đi anh trai có đưa cho mình một túi kẹo hoa quả, vội vàng lấy ra, đứng lên đi tới chỗ Tứ tiểu thư Hạ gia: “Tôi có kẹo này.”

Cô đang đi tới thì đột nhiên trong đầu xuất hiện một suy nghĩ: chẳng trách hôm qua Hạ Vân Khâm lại có thể móc ra kẹo cho mấy đứa trẻ của Bành gia, lẽ nào là vì em gái mà lúc này cũng chuẩn bị sẵn sao?

Hồng Đậu bước tới hàng thứ ba, đúng lúc bên ngoài có một đám người đi ngang qua, trong đó có một phu nhân trẻ tuổi mặc sườn xám có đính hạt ngọc màu xám vô tình thấy được, lập tức gọi: “Em tu.”

Cô ta vội bước nhanh tới, vừa đi vừa lấy một thanh sô cô la trong chiếc túi nhỏ trên cổ tay ra, nhưng không đợi cô ta đi đến trước mặt thì Hồng Đậu đã lấy kẹo hoa quả bỏ vào trong miệng Hạ tiểu thư.

Hạ tiểu thư nhanh chóng tỉnh lại, thấy vị phu nhân kia thì khẽ nói: “Chị

dâu.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Vân Khâm: Ai có kẹo không?

Hồng Đậu: Tôi có kẹo này, muốn ăn sao, tôi vứt rồi, không cho đâu.

Tác giả: Hố hố hố hố hố.

Chương trước không phải Hạ nhị thiếu gia nhìn Hồng Đậu đâu, hiện tại cậu ấy còn không biết Hồng Đậu.

Chương 4: Hiệp thông

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu thăm kinh ngạc, thì ra người này chính là Đại thiếu nữ nữ Hạ gia trong lời đồn có “tư tình” với Hạ Vân Khâm? Cô nhìn đối phương một lúc, lén đánh giá.

Chỉ thấy người này khoảng 23-24 tuổi, tướng mạo mang hơi hướng Châu Âu, sống mũi cao, lông mày dài thanh tú.

Tuy đã vào thu nhưng vẫn mặc áo sườn xám ngắn tay, chất liệu vải màu xám là hàng ngoại nhập, cực kỳ trơn bóng mềm mại, mặc rất vừa người, không rộng không chật chút nào. Hoa văn trước ngực được thêu khá đặc biệt, càng tôn lên sự đầy đặn của bộ ngực. Tập trung nhìn lại thì ra hình thêu chính là hoa mơ trắng.

Cùng đi vào với Đại thiếu nữ nữ Hạ gia còn có chủ nhiệm Uông Mân Ly của khoa tiếng nước ngoài, hình như hai người có quan hệ rất tốt vì chủ nhiệm Uông gọi thẳng tên của Đại thiếu nữ nữ Hạ gia là “Minh Y”, lại còn đề nghị đưa Tứ tiểu thư Hạ gia đến phòng khám Tây y của người Thụy Sĩ mở bên cạnh trường để kiểm tra.

Hình như Đại thiếu nữ nữ Hạ gia đồng ý với đề nghị này, an ủi Tứ tiểu thư mấy câu rồi dìu cô ấy đứng lên.

Ai biết Tứ tiểu thư cúi đầu nhìn túi kẹo hoa quế trong tay của Hồng Đậu thì chột sững sốt một chút, quay đầu nhìn Hồng Đậu, dịu dàng nói: “Cảm ơn chị.”

Hồng Đậu mỉm cười: “Em đỡ hơn chút nào chưa?”

Lúc này Đại thiếu nữ nữ Hạ gia mới đánh giá Hồng Đậu một lát, khẽ cười: “Thì ra là kẹo của bạn học này đưa, vừa nãy cảm ơn em nhé. Em tên gì? Cũng

là khoa tiếng nước ngoài sao?”

“Em tên Ngu Hồng Đậu, học khoa sư phạm.” Lúc nói chuyện, Hồng Đậu đề ý, sau khi Tứ tiểu thư Hạ gia tỉnh dậy thì từ đầu đến cuối chỉ dựa sát vào Đại thiếu nữ nãi nãi Hạ gia, xem ra tình cảm của chị dâu em chồng này không tệ lắm.

Đại thiếu nữ nãi nãi Hạ gia gật đầu cười nói: “Nhưng trùng hợp thật đấy, mấy ngày nữa chúng ta lại có thể gặp mặt rồi.” Nói xong câu này, hình như cô ta nóng lòng muốn đưa cô nhóc đi kiểm tra cơ thể nên không giải thích thêm, chỉ cười một cái, xoay người lại chào hỏi với thầy Nghiêm trên bục giảng rồi dẫn Tứ tiểu thư Hạ gia đi ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, các bạn học liền rục rịch, ai cũng muốn nói chuyện với nhau nhưng lại bị thầy Nghiêm ho lớn một tiếng nên tiếp tục yên lặng như tờ.

Hồng Đậu quay về chỗ ngồi, Cố Quân đẩy gọng kính trên mũi một cái, thấp giọng nói: “Tớ nói không sai mà, Đoạn Minh Y chính là giáo viên âm nhạc mới của chúng ta trong học kỳ này.”

Thì ra Đại thiếu nữ nãi nãi Hạ gia tên là Đoạn Minh Y, chẳng trách vừa nãy cô ta nói mấy ngày nữa sẽ lại gặp mặt, phải biết lớp âm nhạc chính là môn học bắt buộc của khoa sư phạm, ai cũng phải học.

Thầy giáo bắt đầu giảng bài, hai người không dám trắng trợn trò chuyện nữa, Cố Quân gỡ cây bút máy trên vạt áo xuống, sột soạt viết hai chữ “Lợi hại”.

Ngư Hồng Đậu khó hiểu, cầm bút viết tiếp: “Lợi hại cái gì?”

“Đoạn Minh Y.”

Hồng Đậu dùng bút nhẹ nhàng gõ cằm, cặp mắt nhìn ba chữ kia, cũng không biết ý Cố Quân là Đoạn Minh Y đang chịu lời đồn chuyện trăng hoa mà vẫn ung dung, hay là cô ta có thể lôi kéo cô em chồng khác mẹ với chồng mình tốt như vậy, hình như bất kể là nhìn từ phương diện nào thì cũng khá

đúng với hai chữ “lợi hại” này.

Sau khi hết tiết, Tiểu Hỉ Xuân và Mai Lệ Trinh muốn đến lớp kỹ thuật nông nghiệp, Hồng Đậu thì lại cùng Cố Quân đến phòng học dưới tháp chuông nghe “Lịch sử văn học Pháp”.

Trên đường đi gặp được mấy bạn học nam khoa chính trị, nhìn thấy Hồng Đậu, bọn họ đưa đưa đẩy đẩy đi đến, một người trong số đó tên là Tần Học Khải, vừa cao vừa gầy, cười nói với Hồng Đậu: “Bạn học Ngu, cuối tuần này hiệp thông (2) của chúng ta có hoạt động, em có tới không?”

*(2) Hiệp thông (hoặc thông công) là một thuật ngữ được sử dụng trong Kitô giáo để chỉ về mối quan hệ giữa tín hữu với Thiên Chúa và giữa những người trong Hội Thánh (hoặc giáo hội) với nhau. Hiệp thông có tiếng gốc Hi Lạp là *koinōnía* *koinonia* xuất hiện trong Thư thứ nhất gửi tín hữu Côrintô; còn tiếng Latinh “*communio*”, nghĩa là “cộng đoàn” hay là “tham gia vào cộng đoàn”. Thuật ngữ này cũng được chỉ việc Rước Lễ, tức là hành vi tiếp nhận bánh và rượu mà tượng trưng cho thân thể và máu của Chúa Kitô (Thánh Thể) như một hình thức tham gia cộng đồng với sự hiểu biết và với sự đồng thuận.*

Ngu Hồng Đậu không quá hứng thú, cô lười biếng suy nghĩ một lát mới nói: “Cuối tuần tôi sẽ cố gắng sắp xếp, hoạt động gì vậy? Có thể nói trước không?”

Trong trường có mấy hiệp thông, một người trong số đó gọi là “Thần bí học phương Tây”, cô cảm thấy rất thú vị nên lôi kéo Cố Quân gia nhập hội. Hội viên có khoảng 40 - 50 người, thường tụ họp lại, có đôi khi là tìm mấy tư liệu văn học thần bí rồi bắt đầu thảo luận, có đôi khi chỉ cùng nhau đọc một số tiểu thuyết đã phiên dịch.

Bây giờ hội trưởng của hiệp thông này là Tần Học Khải.

Ánh mắt Tần Học Khải sáng rực nhìn Hồng Đậu, thấy gương mặt của cô ở dưới ánh mặt trời ấm áp càng thêm xinh đẹp thì giọng nói trở nên khẩn trương: “Chúng tôi định cùng mấy khoa khác làm một buổi tiệc trà đọc sách lớn, chuyên trao đổi về mấy chuyện thần bí của Thượng Hải, đến lúc đó có mấy

học sinh của trường đại học Aurora ở bên cạnh, một phó giáo sư du học Đức mới về nước và thám tử đã từng viết chuyên mục cho báo chí - Peter Vương đều sẽ tham gia, không chỉ nói về mấy sự kiện thần bí, còn có vài chia sẻ người thật việc thật nữa, nếu như em tới thì nhất định sẽ có thu hoạch lớn đây.”

Cố Quân bị Tần Học Khải không đề ý một lúc lâu thì bất mãn lên tiếng: “Tần học trưởng, tôi cũng là thành viên của hội đây, sao không thấy anh mời tôi tham gia vậy?”

Tần Học Khải khẽ mỉm cười nói, “Bởi vì tôi biết bạn học Cố là bạn thân của bạn học Ngu, mời bạn học Ngu chẳng khác nào mời bạn học Cố. Hai bạn học à, đến lúc đó cùng tới nhé.”

Lúc nói xong câu này, ánh mắt anh ta lại nhìn chăm chăm vào Hồng Đậu.

Anh ta biết Hồng Đậu có hứng thú về mấy chủ đề của phương diện này, cũng tin là Hồng Đậu sẽ đồng ý tham gia.

Quả nhiên Hồng Đậu đồng ý: “Được. Đến lúc đó các bạn học tập hợp ở đâu?”

~~~ Đôi lời muốn nói của Mạc Y Phi: Đoạn Minh Y không phải người tốt, về sau rất hăm nên mới để xưng hô là “cô ta”. Vì thế đừng bạn nào hỏi tại sao nhé, mình nói trước rồi đấy =))))

Chương 5: Anh ơi, người đó chính là bạn nữ đã cho em kẹo

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Địa điểm gặp gỡ là quán trà Tân Á, thời gian theo kế hoạch là 3 giờ chiều thứ 7.

Tần Học Khải nói lúc bắt đầu tiệc trà sẽ nghĩ ra vài đề tài thảo luận cụ thể, mỗi đề tài thảo luận đều có nội dung chi tiết khiến Hồng Đậu rất hứng thú.

Hồng Đậu vui vẻ đồng ý: “Chỉ cần lúc đó trong nhà không có việc gì bận thì tôi sẽ tham gia.”

Tần Học Khải hưng phấn đến nỗi mặt đỏ lên: “Vậy quyết định thế nhé, buổi chiều thứ 7 không gặp không về.”

Hai bên tạm biệt nhau, Hồng Đậu và Cố Quân tiếp tục đi tới phòng học.

Trên đường đi Cố Quân phát biểu ý kiến: “Hồng Đậu, cậu có cách nhìn thế nào về Tần học trưởng? Cậu không thể không biết anh ấy có cảm tình với cậu.”

Hồng Đậu cúi đầu sửa lại sách giáo khoa trong ngực: “Từ trước tới nay, cách nhìn của tớ đối với anh ta chưa từng thay đổi.”

“Không phải là chén trà của cậu à?” Đây là lời Lâm hiệu trưởng thường nói, có lần học lớp Văn học, Lâm hiệu trưởng giảng về văn hóa trà của thời kỳ phục hưng thời Victoria, đại khái thảo luận về vấn đề người Anh bọn họ thích uống trà như thế nào, mặc dù trong thời kỳ chiến tranh nhưng cũng sẽ mạo hiểm tiến hành buôn bán trà trên biển, từ sớm đến tối không thể rời miệng. Ông cảm thán từ tận đáy lòng: “Trà và đồ sứ là một trong những cống hiến vĩ đại nhất của người Trung Quốc đối với thế giới.”

Thời gian lên lớp còn sớm, hai người đi chậm chậm trên con đường nhỏ cạnh bãi cỏ, cây ngô đồng ở gần đó được phủ một lớp ánh sáng sắc thu mỏng manh, bị gió thổi liên vang lên tiếng xào xạc, vô số lá cây rụng xuống xung quanh.

Hồng Đậu gảy mấy sợi tóc rơi xuống gò má, sự hứng thú đối với sợi tóc còn lớn hơn Tần Học Khải.

Cố Quân gật đầu nói: “Thực ra Tần Học Khải cũng không tệ, học hành tốt, năng lực xuất chúng, vì gây sự chú ý với cậu mà thường nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm cách gặp gỡ, anh ấy có bài thơ mới được xuất bản trong tập san của trường, cậu thấy chưa? Viết lãng mạn ra phết, nếu là những người bạn học nữ khác có lẽ đã sớm chấp nhận sự theo đuổi của anh ấy rồi.”

Hồng Đậu “ồ” một tiếng: “Cố Quân, sao đến cả cậu cũng trở nên tầm thường vậy, không phải gần đây cậu luôn khởi xướng chuyện tự do yêu đương sao, điều kiện tiên quyết của yêu đương chẳng lẽ không phải là hai người thu hút lẫn nhau à? Coi như Tần Học Khải hoàn mỹ như một pho tượng La Mã, tớ đã không có hứng thú thì chính là không có hứng thú.”

Cố Quân bắt đầu dĩ thử dài: “Xem ra mấy biện pháp này cũng không có kết quả, Hồng Đậu, cậu gian xảo như thế thì sau này cũng không biết người thế nào mới có thể lọt vào mắt cậu được.”

Hồng Đậu nghi ngờ híp mắt lại: “Cố Quân, hôm nay cậu kỳ lạ thật đấy, giọng điệu lúc nói chuyện không giống ngày thường, thành thật khai ra mau, cậu nói giúp Tần Học Khải như vậy không phải là anh ta cho cậu cái gì đấy chứ?”

Cố Quân như trút được gánh nặng, thẳng thắn nói: “Đúng là Tần Học Khải nhờ tớ hỏi thăm cậu có cách nhìn thế nào về anh ấy, mới đầu tớ không đồng ý, nhưng anh ấy đến tìm tớ liên tục nên tớ không thể chịu nổi, mà anh ấy nghe nói cha của tớ nghiên cứu văn hóa triều đại nhà Minh và nhà Thanh, không biết từ đâu tìm được một bức tranh “Chiết Mai” của Chu Đạp (1), tuy tớ vừa thấy liền biết cái đó hình như được người đời sau mô phỏng lại, nhưng tính ra thì cũng hơn trăm năm rồi, có thể thấy được vì theo đuổi cậu mà thậm chí anh ấy cũng biết làm người bên cạnh cậu vui lòng, đúng là khá tốn công tốn sức.”

(1) Chu Đạp (1626 - 1705) là một họa sĩ cuối triều đại nhà Minh, đầu nhà Thanh. Ông là một bậc thầy của tranh Trung Quốc.

Hồng Đậu tức đến nỗi suýt ngã ngựa: “Một bức tranh mô phỏng mà suýt nữa cậu đã bán tó?”

Cố Quân ôm chặt cuốn sách trong ngực: “Tớ không nhận bức tranh kia, tớ biết nền tảng của yêu đương là tự do, sao có thể không tôn trọng ý của cậu được chứ? Tớ chỉ đồng ý với Tần Học Khải sẽ hỏi thăm suy nghĩ của cậu thôi, còn những cái khác thì không đồng ý.”

Cô ấy khúm na khúm núm khom người: “Bạn học Hồng Đậu này, lần sau tớ sẽ không làm vậy nữa đâu.”

Giọng Hồng Đậu cao hơn: “Lần sau? Lẽ nào cậu còn muốn có lần sau nữa hả?”

“Tuyệt đối không có lần sau.” Sóng lưng Cố Quân thẳng tắp: “Lần này cũng do tớ sai lầm cho nên mới làm chuyện hồ đồ. Sau này bất kể bạn học nam nào muốn tớ hỏi thăm cách nhìn của cậu, tớ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu, Hồng Đậu, xin cậu hãy tha thứ cho tớ.”

Hồng Đậu hừ một tiếng, cô bước về phía trước: “Nếu như lần này cậu không mời tớ ăn mười bữa ở Tiểu Hữu Thiên thì đừng có nói tới hai chữ tha thứ.”

Gia cảnh của Cố Quân khá giàu có, cô ấy nghe vậy lập tức vỗ tay cười nói: “Mười bữa ở Tiểu Hữu Thiên thì tính là gì, lại cộng thêm hai vé xem phim của Đại Thế Giới và một bộ đĩa bản gốc của Shakespeare thì thế nào?”

Hồng Đậu dừng chân, quay đầu nhìn Cố Quân, khóe miệng cong lên nhưng vẫn ra vẻ hung dữ: “Cứ quyết định như vậy đi.”

Lúc tan học, mấy bạn học đứng trước cổng trường tạm biệt nhau. Xe trong nhà của Cố Quân đến đón, Tiểu Hỉ Xuân và Mai Lệ Trinh từng người lái xe

đạp rời đi, còn Hồng Đậu thì đứng trước cửa trường học nhìn một lúc vẫn không thấy anh trai đâu cả, cô biết có lẽ là anh trai đang bận việc nên không có thời gian đến đón cô, đành chào tạm biệt mấy người bạn học, định tự ngồi tàu điện về nhà.

Ai biết đúng lúc này A Tam - người Ấn Độ chuyên gác cổng thò người ra, dùng giọng Thượng Hải chưa sõi lắm nói ngắn gọn: “Ngu tiểu thư, ừm, xe đạp của cô này, hồi trưa anh trai của cô đã mang tới đây.”

Ngu Hồng Đậu chạy tới nhìn một cái, quả nhiên thấy xe đạp của mình đặt ở cạnh cổng, trước đầu xe còn có một tấm thẻ, trên đó viết: “Xin hãy đưa cho tiểu thư Ngu Hồng Đậu - học sinh năm hai, khoa sư phạm.” Vừa nhìn đã biết ngay đây là chữ của anh trai.

Xe đạp cũng không rẻ, trong nhà tổng cộng chỉ có một chiếc, trước đây đều cho anh trai dùng, sau này vì để tiện cho cô đi học nên anh trai mới tặng xe đạp cho cô, từ đó mỗi ngày đều ngồi tàu điện đi làm.

So với việc phải chen chúc trên tàu điện thì đương nhiên Hồng Đậu càng muốn đạp xe về nhà hơn, cô vui vẻ cảm ơn rồi khẩn trương đạp xe về, dễ dàng đuổi kịp mấy người Tiểu Hỉ Xuân.

Đúng lúc này, một chiếc xe ô tô phương Tây màu đen bóng loáng chạy ngang qua bọn họ, Hạ Trúc Quân ngồi phía sau vô tình nhìn ra bên ngoài một cái, vội đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, “Anh ơi, nhìn này, người đó chính là bạn nữ hôm nay đã cho em kẹo hoa quế đấy.”

Hạ Vân Khâm đang cúi đầu đọc báo, nghe em gái nói thế thì chậm chạp ngược mắt lên nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy một thiếu nữ duyên dáng mặc áo len màu vàng nhạt đang đạp xe, còn đạp với tốc độ rất nhanh nữa, luôn cười nói với bạn học, thanh âm bị gió đưa vào trong cửa sổ, trong sáng, mềm mại giống như một chuỗi nốt nhạc trôi chảy.

Anh mất tập trung gật đầu rồi lại cúi xuống đọc báo tiếp, lúc này nhìn thấy nội dung nào đó thì khá hứng thú nhướn mày. Hiên nhiên, so với những bạn học nữ kia thì nội dung trên báo còn thu hút sự chú ý của anh hơn.

Hạ Trúc Quân vẫn mỉm cười nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa đó, rõ ràng chỉ đạp xe đạp thôi nhưng từ dáng vẻ thoải mái và khuôn mặt tươi cười của Ngu Hồng Đậu thì giống như một con diều đang lướt gió bay cao giữa bầu trời xanh.

Dáng vẻ đó làm người ta phải hâm mộ.

Từ nhỏ thân thể của cô đã yếu ớt, bất kể đi ra hay đi vào đều phải chăm sóc cực kỳ kỹ lưỡng, ít khi được tùy tiện thoải mái như thế.

“Em nghĩ mình nghe theo đề nghị của chị dâu chọn đại học St. John là đúng.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói, “Mới khai giảng mà em đã gặp được nhiều người thú vị trong trường rồi, ví dụ như Ngu Hồng Đậu, tuy mới gặp mặt một lần thôi nhưng em cảm thấy chị ấy là người rất hài hước, đáng tiếc chị ấy và em không cùng một khoa, lại học hơn em một năm, nếu không thì em đã có thể nhanh chóng làm quen một người bạn mới rồi.”

Cô vừa nghiêng đầu đã thấy anh trai đang vuốt cằm nghiêng cứu báo thì không khỏi tức giận, hơi chu môi nói: “Anh trai, thì ra anh không nghe em nói gì cả.”

Hạ Vân Khâm cất báo đi, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe: “Anh đang nghe mà, sao lại không nghe chứ? Người bạn học đó và em không cùng khoa, họ Ngu, tên là Hồng Đậu, rất hài hước.”

Anh lại giả vờ nghiêm túc hỏi: “Có hài hước bằng anh hai của em không?”

Hạ Trúc Quân che miệng cười: “Không hề. Ai cũng không bằng được anh hai.”

Hạ Vân Khâm bật cười, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Muốn kết bạn cũng không cần nóng vội làm gì, lên đại học có rất nhiều cơ hội làm quen với bạn mới. Bình thường ngoại trừ việc lên lớp thì còn có rất nhiều loại hoạt động, em có hứng thú thì cứ việc tham gia là được rồi. Ví dụ như cuối tuần này ở quán trà Tân Á có một hoạt động mời anh đến, em có hứng thú không, có muốn đi với anh không?”

“Được ạ.” Hạ Trúc Quân suy nghĩ một lúc mới nói, “Anh ơi, đúng rồi, sau khi anh về đã nhận được nhiều thư mời như vậy, tại sao cuối cùng lại chọn đại học Aurora? Hôm nay em nghe chị dâu nói trong mấy trường đại học đứng đầu thì khoa kỹ thuật của Aurora không được coi là đứng đầu đâu.”

Hạ Vân Khâm chậm rãi thu lại nụ cười, nhìn chăm chăm vào Hạ Trúc Quân.

Hạ Trúc Quân không biết bản thân đã nói sai câu gì khiến anh trai bức mình, nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng thấy anh trai giận dữ như vậy trước mặt mình, bị Hạ Vân Khâm lẳng lẳng nhìn như thế cũng không sợ hãi, chỉ buồn bức nhìn lại: “Anh à, sao vậy?”

Hạ Vân Khâm mỉm cười, đưa tay sờ đầu cô: “Không có gì. Danh tiếng khoa kỹ thuật của đại học Aurora không đứng đầu nhưng cũng không quá kém, với lại sắp xếp giờ giấc lên lớp không nhiều, rất nhàn nhã, thuận tiện cho anh yêu đương.”

Mặt Hạ Trúc Quân đỏ lên: “Anh hai, anh nghiêm túc một chút được không, nếu như anh thật sự muốn yêu đương thì tại sao đến cả bóng dáng của bạn gái cũng không có vậy?”

Hai tay Hạ Vân Khâm đút vào túi quần, trả lời cho có lệ: “Có lẽ một ngày nào đó sẽ có thôi.”

Hạ Trúc Quân bĩu môi, ông anh yêu quý toàn trêu cô thôi, những câu này nửa giả nửa thật, cô chẳng tin dù chỉ một câu, nghiêng người kéo ống tay áo sơ-mi của anh trai một chút, cô cúi đầu nhìn đồng hồ của anh, mới có 5 giờ: “Anh ơi, lát nữa về nhà anh giúp em cẩn thận chọn mấy món quà nhé, em muốn mang đến trường tặng cho các giáo viên trong khoa.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Mấy thứ trong nhà chẳng qua đều là vàng bạc châu báu, tặng cho giáo viên cũng không phù hợp lắm.”

Hạ Trúc Quân cũng hết cách: “Vậy tặng cái gì mới được ạ?”

Hạ Vân Khâm nói: “Anh có mấy cây bút máy Đức, còn có vài cái thẻ kẹp sách trắng men của Sri Lanka (2), em mang đến trường tặng mọi người đi.”

(2) Sri Lanka, tên chính thức Cộng hoà Xã hội chủ nghĩa Dân chủ Sri Lanka, tiếng Việt xưa gọi là Tích Lan, là một đảo quốc với đa số dân theo Phật giáo ở Nam Á, nằm cách khoảng 33 dặm ngoài khơi bờ biển bang Tamil Nadu phía nam Ấn Độ.

Hạ Trúc Quân suy nghĩ một lát, cảm thấy mấy món quà này vừa đẹp lại không quá đắt đỏ, hưng phấn nói: “Anh cẩn thận thật đấy.”

Hạ Vân Khâm bật cười véo má cô: “Sau này ra ngoài nhiều làm quen bạn bè mới, đừng thường xuyên ở nhà buồn bực nữa.”

Mặc dù Hạ Trúc Quân cảm thấy lời này của anh trai dường như có ẩn ý gì đó nhưng vẫn gật gù đáp: “Đương nhiên rồi.”

Chương 6: Tiệc trà

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu về đến cửa nhà thì xuống xe gọi Bành thợt may và Bành thái thái nhờ họ đẩy xe lên lầu hộ, còn chưa kịp kéo cánh cửa ra chợt thấy thân xe nhẹ đi, quay lại nhìn một cái thì ra Hương tiên sinh ở lầu ba đã quay về, thấy cô đẩy xe hơi vất vả nên tiện tay giúp một chút.

Cô vội cười nói: “Cảm ơn Hương tiên sinh.”

Hương Kỳ Thịnh gật đầu rồi lướt qua Hồng Đậu đi vào trong hành lang xa xăm, ông ấy vừa cử động thì một ít tóc trên đầu không cẩn thận rơi xuống chiếc kính trước mặt, dường như ông chưa phát hiện ra nên cũng không đưa tay phủi đi.

Hồng Đậu nhìn theo bóng lưng gầy đét màu xanh đậm đang xa dần kia, thờ ơ nhún vai. Từ trước tới nay Hương tiên sinh đều như vậy, cả người tỏa ra khí chất thi sĩ, quanh năm buồn bực không vui.

Nghe nói ông ấy dạy văn học ở đại học Aurora, từ nhỏ đã du học bên Anh, sau khi về nước thì đăng tải không ít bài thơ và bài văn, lúc Hồng Đậu mượn sách ở thư viện trường, may mắn sẽ đọc được một vài bài trên tạp chí.

Một bài trong số đó là lên án thuốc phiện và kỹ nữ, ngôn từ rất kịch liệt, nói người nghiện thuốc phiện và những nữ sinh làm kỹ nữ là những việc không bằng heo chó, hai loại này đều ti tiện, là thứ u ác tính cần phải giải quyết của xã hội.

Bởi vì quan điểm của bài văn quá cực đoan nên đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Hồng Đậu, dựa theo tưởng tượng ban đầu của cô, sau khi Khâu tiểu thư chuyển đến, Hương tiên sinh sẽ lúng túng với nghề nghiệp của Khâu tiểu thư mà lập tức chuyển đi, không ngờ lại sống yên ổn với nhau như thế, vẫn ở

đây cho đến tới bây giờ.

Khó trách thím Chu suốt ngày nói Hường tiên sinh thích Khâu tiểu thư.

Đến trước cửa nhà, thím Chu đang ngồi trước cửa trông nhà, mẹ không có ở phòng khách nên trong nhà rất yên tĩnh.

Thím Chu bữu môi với Hồng Đậu: “Thái thái mới từ nhà cậu của thái thái về.”

Nói được một nửa lại nháy mắt, thấp giọng bổ sung một câu: “Hình như đang tức giận.”

Hồng Đậu ngẩn người, không phải buổi sáng mẹ bảo tối nay cô và anh trai tới nhà cậu tặng quà sao? Ai ngờ ban ngày bà đã tự đi rồi.

Đến cửa phòng, cô đưa tay vặn nắm cửa thì thấy cửa khóa. Cô gõ cửa, một lúc sau mới nghe thấy tiếng bước chân.

Cửa vừa mở ra, cô còn chưa kịp thấy rõ tình hình bên trong phòng đã bị mẹ kéo vào trong, nhanh chóng đóng cửa lại.

Hồng Đậu kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy hai cái rương nhỏ ở trên giường thì trong lòng thâm hiểu, mẹ lại đang đếm vàng đây mà.

Đây là tật xấu của mẹ, theo lời giải thích của bà thì cho dù tức giận đến mấy, chỉ cần nhìn thấy mấy thứ vàng ròn rục rờ rồi đếm qua đếm lại mấy lần thì bao nhiêu nỗi giận đều tiêu tan.

Mấy thỏi vàng này không nhiều nhưng cũng là tâm huyết mà cha đã vất vả tích lũy nửa đời người, nếu tiết kiệm để sống qua ngày thì đủ cho ba người nhà bọn họ sống đến già.

“Mẹ lại làm sao thế?” Cô bình tĩnh nhìn mẹ mình.

Ngu thái thái im lặng đi đến cạnh giường, xếp mấy thỏi vàng lại vào trong rương, tức giận nói: “Sau này mẹ không muốn đến nhà cậu của con nữa.”

Trong lòng Hồng Đậu hơi hiểu được, buổi sáng mẹ mới đến nhà cậu một chuyến, trở về đã khác thường như thế, có lẽ là bị mợ chọc tức rồi.

Cậu làm việc ở cửa hàng tây Nam Bảo, mấy năm trước được thăng lên làm mại bản (1), bởi vì trong tay dần dần mở rộng, không lâu sau chuyển đến biệt thự ở, bây giờ trong nhà có hai người hầu, khắp nơi đều phải chú ý, ngay cả hai người chị họ ra ra vào vào cũng đều mang dáng điệu của tiểu thư nhà giàu.

(1) Tư sản mại bản (tiếng Anh: comprador hoặc comprador bourgeoisie; gốc latin: comparātor có nghĩa là “người mua”) là thuật ngữ gắn với chủ nghĩa Marx để chỉ những cá nhân hoặc nhóm thương gia làm trung gian với các thế lực nước ngoài buôn bán tài nguyên, quyền lợi của nhân dân quốc gia để thủ lợi riêng.

Thực ra khi cha còn sống cậu chỉ là một thư ký nho nhỏ trong cửa hàng tây thôi.

Mợ thấy anh trai tuần tú lịch sự, việc làm ăn trong Ngu gia cũng không tệ, từng đề cập muốn cho chị họ cả và anh trai kết hôn, lúc đó cha và mẹ đều thích chị họ cả, đương nhiên đồng ý với đề nghị này.

Ai ngờ không bao lâu sau cha mất, cửa hàng da đóng cửa, Ngu gia từ từ suy thoái, cậu lại dần dần phát đạt lên.

Sau đó mợ thấy anh trai không có đáng vẻ có tiền đồ to lớn gì nên không chịu nhắc lại việc năm đó nữa.

Bây giờ chị họ cả làm nhân viên văn phòng ở trường đại học Aurora, bởi vì dung mạo xinh xắn nên người theo đuổi rất đông, mợ một lòng muốn con gái gả cho người có gia cảnh tốt nên cố ý khiến quan hệ hai người trở nên lạnh nhạt.

Mặc dù cậu cũng biết dự định của vợ nhưng một là bận bịu làm ăn, hai là

cũng muốn hôn nhân của con gái sẽ củng cố địa vị của mình ở cửa hàng tây nên liền ngầm cho phép hành vi của vợ, ba là đôi khi ông cũng giấu vợ tặng một số thức ăn đồ dùng cho Ngu gia.

Hơn nữa, mẹ và mợ đã không còn tỏ ra nhẹ nhàng khi đối mặt với nhau nữa rồi.

“Nói là bây giờ chị họ cả có mấy người đang theo đuổi, cái gì mà một đám con trai giáo sư này nọ, nói xa nói gần đều ám chỉ là không ưa anh trai con. Hừ, mẹ còn không ưa bà ta đâu, đức hạnh của bà ta như vậy, cho dù con cái tốt cũng đều có thể bị bà ta làm cho không đành hoàng, chị họ Ngọc Kỳ của con khi còn nhỏ luôn làm người ta yêu quý, bây giờ cũng biết cách gây dựng thế lực rồi đấy! Ngược lại mẹ muốn xem xem, hai đứa con gái của mợ con có thể gả cho người tốt ra sao! Lẽ nào bọn họ đều đã quên năm đó em ba chết như thế nào sao?”

Mẹ vừa nhắc tới dì út thì lại đau lòng, còn chưa dứt lời, tiếng nói đã trở nên nghẹn ngào. Ngu Hồng Đậu hơi hốt hoảng, âm thầm lè lưỡi, cũng may mẹ không biết anh trai định đổi việc làm, nếu biết rồi nhất định sẽ lại náo loạn cho xem.

Nói đi cũng phải nói lại, vài ngày trước anh trai không bộc lộ cảm xúc chán nản với nghề này, bây giờ đột nhiên lại muốn đổi việc, chẳng lẽ ở trong đồn đã gặp phải chuyện gì khó khăn?

Cô giả vờ không nhìn thấy nước mắt trong khóe mắt của mẹ, ôm lấy mẹ, cố ý hời hợt nói: “Mẹ à, anh cũng không thích chị họ Ngọc Kỳ, ép anh lấy chị họ thì anh không lấy đâu. Vả lại mẹ còn nhớ không, lần trước có một vị giáo sư người Mỹ ở trường con có nói rồi, anh chị em họ mà kết hôn thì nguy hiểm lắm. Chị họ Ngọc Kỳ đồng ý gả cho người nào cũng được, sau này anh trai có thể tìm được một chị dâu còn xinh đẹp hơn chị họ Ngọc Kỳ nữa.”

Ngu thái thái giận dữ cất giọng nói: “Ai muốn nó gả cho anh con chứ, lòng mẹ đã nguội lạnh rồi, mẹ chỉ tức mợ con...”

Hồng Đậu đá phẳng giày xuống, nằm trên đùi mẹ, ngửa mặt nhìn mẹ nói: “Mẹ ơi, lúc nhỏ ai cũng nói chị họ Ngọc Kỳ rất xinh đẹp, nhưng chính miệng

anh trai cũng đã nói bây giờ con còn đẹp hơn chị họ Ngọc Kỳ nhiều, mấy ngày trước lúc đi tới nhà cậu, con đã cẩn thận so sánh rồi cũng cho là vậy đó.”

Ngu thái thái nhìn vẻ mặt thành thật của con gái thì phì cười một tiếng, lấy khăn tay lau nước mắt, dùng một ngón tay chỉ lên gò má trắng nõn như tuyết của con gái: “Đồ không biết xấu hổ.” Những năm này ngũ quan của con gái càng ngày càng nảy nở, sớm đã trở thành một đại mỹ nữ rồi, theo như bà thấy thì không kém Ngọc Kỳ chút nào, sợ con gái không chăm chỉ học hành nên từ trước tới giờ không dám tăng bốc.

Hồng Đậu thấy rốt cuộc mẹ đã nín khóc mà mỉm cười thì thâm thở phào một hơi, cười hì hì nói: “Mẹ ơi con đói rồi, khi nào chúng ta mới ăn cơm vậy, có cần đợi anh trai về không?”

Ngu thái thái nghe nói con gái đói bụng thì cũng không để ý tới chuyện đau lòng nữa, bà kéo Hồng Đậu đứng lên, tiện thể vuốt ve lại những nếp nhăn trên sườn xám: “Gần đây anh trai con bận đi tìm người ở Thượng Hải, ngày đêm đều đảo lộn rồi, làm sao còn lo lắng về nhà ăn cơm nữa? Sáng sớm lúc về anh con có bảo hai chúng ta ngủ sớm một chút, không cần chờ nó.”

Liên tục mấy ngày liền anh trai luôn đi sớm về trễ, Hồng Đậu không thể nói chuyện với anh trai, tất nhiên cũng không cách nào hỏi thăm được nguyên nhân anh trai muốn đổi việc làm.

Đến ngày hẹn hôm thứ 7, Cố Quân và mấy người Tiểu Hỉ Xuân theo đúng lời giao hẹn chạy đến nhà Hồng Đậu đợi cô, Ngu thái thái thấy toàn là bạn học nữ nên cũng yên tâm để con gái đi.

Quán trà Tân Á cách đại học Aurora không xa, là một tòa nhà hai tầng nhỏ, bên cạnh có một công viên, khung cảnh yên tĩnh, trong đại sảnh thường có nhạc sĩ người Pháp diễn tấu mấy khúc piano cổ điển.

Âm nhạc nhẹ nhàng phóng khoáng cùng với một tách cafe và ly hồng trà khiến người đặt mình vào trong đó thường có một cảm giác được gột rửa sự dung tục, lại thêm mấy miếng bánh ngọt phương Tây được làm vô cùng ngon miệng này, rất có danh tiếng ở Thượng Hải, vì thế thỉnh thoảng những người có học thức hoặc nhân vật nổi tiếng sẽ đến đây tụ tập.

Hồng Đậu và Cố Quân lấy thiệp mời ra đưa cho người phục vụ ở trước cửa, vừa đi vào liền thấy người tham dự hội nghị hôm nay rất nhiều, một đại sảnh lớn đầy người.

Bên này các cô vừa đến, bên kia đã có người phục vụ mời các cô ngồi xuống, ánh mắt nhiệt tình chào hỏi nhìn thẳng vào Hồng Đậu, hình như có ý kết bạn nhưng Hồng Đậu chỉ làm như không để ý.

Cô tùy ý nhìn khắp sảnh thì lập tức thấy được vài gương mặt quen thuộc, có một người mặc áo sơ mi kiểu Tây, dáng người cao lớn đứng trước cửa sổ, bị ngọn đèn thủy tinh cực lớn trong phòng khách chiếu vào, so với mấy ngày trước cô thấy thì lúc này càng thêm phóng khoáng xuất chúng hơn mấy phần, chỉ là ánh mắt của người này không biết đang nhìn gì, có vẻ mất tập trung.

“Thì ra phó giáo sư du học Đức mà Tần Học Khải nói chính là vị Hạ Vân Khâm kia?” Cố Quân hơi kinh ngạc, cô là thiên kim của toà soạn báo, đối với những tin tức về Hạ Vân Khâm thì biết rõ như lòng bàn tay, vừa nhìn đã nhận ra Hạ Vân Khâm.

Người đứng bên cạnh Hạ Vân Khâm là Hạ Trúc Quân đã ngất xỉu vào ngày đó, dường như cô ấy vẫn chú ý ra cửa, nhìn thấy đám người Hồng Đậu thì thoáng sững sốt, vội để cái đĩa nhỏ trong tay xuống, nhanh nhẹn đi sang bên này.

Nhưng Hồng Đậu chỉ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc âu phục phương Tây trong sảnh, trong tay người phụ nữ đó cầm một ly cafe, đang thân thiết trò chuyện với một người đàn ông trung niên, mái tóc xoăn buộc lên cao, lộ ra gương mặt xinh đẹp rực rỡ.

“Chị họ Ngọc Kỳ?”

Chương 7: Khởi (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp: Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Ngọc Kỳ bận rộn giao tiếp với người trước mắt, căn bản chưa từng chú ý tới Hồng Đậu, dường như hai người đang nói về đề tài rất thú vị, thỉnh thoảng Ngọc Kỳ bị đối phương trêu chọc đến nổi cắn môi cười khẽ.

Bóng lưng người đó cao lớn, tầm tuổi trung niên, một tay đút trong túi quần, tay còn lại cầm ly cafe. Người đó mặc áo gi-lê xám, quần âu thẳng tắp, hai bên tóc mai được chải chuốt rất cẩn thận tỉ mỉ, trên cổ tay là chiếc đồng hồ vàng phát sáng rực rỡ, lúc nói chuyện dường như không quên đề thấp âm lượng xuống cho nên rất có dáng vẻ thân sĩ. (2)

(2) Thân sĩ: Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ

Hồng Đậu nghiêng mặt sang một bên, đang muốn nói chuyện với Cố Quân bỗng nhiên trước mắt tối đi, có người gọi: “Ngu học tử.”

Ngu Hồng Đậu ngược mắt nhìn một cái, thật sự không ngờ lại gặp được Tứ tiểu thư Hạ gia ở đây: “Ồ, bạn học Hạ, trùng hợp thật, em khỏe hơn chút nào chưa?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” Chẳng biết vì sao, Hạ Trúc Quân vừa thấy Hồng Đậu đã muốn cười: “Cảm ơn Ngu học tử đã lo lắng.”

Mặc dù tính tình của cô hay ngại ngùng nhưng được gia đình dạy dỗ nhiều năm nên việc đối nhân xử thế cũng không hề mất tự nhiên: “Tiệc trà lần này có mời em và anh hai, anh hai sợ em ở nhà khó chịu nên đưa em cùng đi, lát nữa có một đề tài thảo luận do anh ấy giảng chính đây.”

Nói xong, cô chỉ ra sau lưng: “Người bên đó chính là anh hai em.”

Hạ Vân Khâm đã sớm chú ý tới người đang trò chuyện với em gái, thấy đó là một cô gái khoảng 18-19 tuổi, chắc là Ngu Hồng Đậu trong lời em gái nói thì thầm đánh giá qua loa một chút, thấy gương mặt của cô gái này vô cùng xinh đẹp, đôi mắt sinh động rực rỡ, từ đầu tới chân không có chỗ nào giống kiểu người chạy theo thời thượng, ngược lại không thô tục cũng không tầm thường.

Áo sơ-mi trắng, bên ngoài là chiếc áo len màu xanh sẫm, bên dưới là đôi giày da màu đen vô cùng sạch sẽ. Trên đầu cô đeo một cái băng đô màu ngọc trai, tóc nhẹ nhàng xõa xuống vai. Dường như trên người có một loại phong thái cởi mở, ngây thơ, sau khi tự mình ngồi xuống thì rất hào hứng quan sát người ta đang trò chuyện trong sảnh.

Ngu Hồng Đậu không ngờ Hạ Trúc Quân lại đột nhiên nhắc đến anh hai của cô ấy, vì lễ tiết xã giao, cô không thể không giả vờ kinh ngạc nhìn sang, ai biết lại đúng lúc gặp phải ánh mắt của Hạ Vân Khâm.

Không biết anh đã nhìn sang bên này bao lâu rồi, hiển nhiên ánh mắt mang theo hàm ý đánh giá, một điều thuốc đặt trong miệng, một tay khác nâng lên đang muốn đốt thuốc. Nhìn kỹ một chút, không hổ là cùng một mẹ sinh ra với Hạ Trúc Quân, có không ít chỗ giống nhau, có điều mũi của anh cao và thẳng hơn một chút, lông mày cũng đang nhướng lên.

Hồng Đậu nhìn anh, Hạ Vân Khâm chậm chạp cất bật lửa phương Tây của mình vào trong túi quần, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười với Hồng Đậu, nhìn qua nụ cười này không chê vào đâu được, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy hơi miễn cưỡng.

Hồng Đậu cũng nhe răng cười, đáp lại Hạ Vân Khâm bằng một nụ cười xã giao.

Hạ Trúc Quân che miệng lại, bật cười: “Ngu học tử, chị thật thú vị.”

Hồng Đậu sững sờ, không biết mình thú vị ở chỗ nào nữa.

Hạ Trúc Quân giải thích: “Thực ra anh hai em là người cực kỳ tốt, có điều đôi khi không thích đùa giỡn, chỉ tuyệt đối đừng để trong lòng nhé.”

Hồng Đậu cố gắng để cho bản thân nhìn có vẻ khá chân thành, cô vừa cười vừa gật đầu: “Xem ra Hạ tiên sinh là người rất tốt.”

Hạ Trúc Quân hé miệng nói với Hồng Đậu: “Ngu học tử, suýt thì quên mất, em có chuẩn bị một ít quà muốn đưa cho các chị.”

Rồi lại nói với mấy người Cố Quân: “Mấy học tử, mặc dù hiện nay em chưa thể gọi tên từng người được, nhưng em đã may mắn trở thành sinh viên của trường St. John, về sau có cơ hội sẽ cùng mọi người tìm hiểu thân thiết hơn, em là Hạ Trúc Quân, rất vui được làm quen với các chị.”

Lời này nói dường như trước kia đã có người dạy cô ấy rồi, vừa nói đã cực kỳ trôi chảy, nói xong lập tức lấy một cây bút máy đưa cho Hồng Đậu, lại lấy thẻ kẹp sách trắng men ra đưa cho mấy người Cố Quân.

Cô ấy chân thành như vậy khiến mấy người Hồng Đậu không thể không đứng lên nhận quà: “Hạ học muội không cần tặng nhiều quà như vậy đâu.”

Bên cạnh chỗ đàn piano có người phát biểu, tiệc trà chính thức bắt đầu, hình như Hạ Trúc Quân đã hoàn thành xong chuyện lớn, nở nụ cười thân mật với tất cả mọi người rồi đứng dậy rời đi.

Người chủ trì là Tần Học Khải.

Lần đầu tiên chủ trì một tiệc trà có quy mô lớn như vậy nên anh ta hơi mất tự nhiên, đứng trong đại sảnh, đầu tiên là giơ tay kéo nơ áo, tiếp theo lại vuốt vạt áo âu phục, lúc mở miệng thì giọng nói cao vút: “Nội dung đề tài thảo luận hôm nay phong phú chưa từng có, người tham gia hội nghị đều là những nhân tài trong mỗi lĩnh vực ở Thượng Hải...”

Hồng Đậu không hề hứng thú với lời giới thiệu dài dòng này, cô thò người ra lấy một miếng bánh người phục vụ bung lên bỏ ngay vào miệng, lại ngược

mất tìm kiếm chị họ Ngọc Kỳ, chợt phát hiện cô ấy đã không còn ở trong sảnh nữa.

“Chắc hẳn tất cả mọi người đều đã từng đọc qua “Chuyên mục Peter” trên báo rồi, Vương thám tử đã giải quyết được mấy vụ án lâu năm của đồn cảnh sát...”

Nghe đến tên của Peter Vương, rốt cuộc Hồng Đậu mới hứng thú, chuyên mục của người này tuy nói về những câu chuyện nửa giả nửa thật nhưng khá thú vị, trong lúc ông ấy sáng tác chuyên mục, cô không những đọc từng bài mà còn hỏi anh trai về nguyên mẫu của những vụ án, sau đó bỗng nhiên Peter Vương dùng bút khiến cô còn thấy mát mát rất lâu.

Nghe anh trai nói thì Peter Vương này đúng là rất có bản lĩnh, ông ấy đã giúp cảnh sát điều tra vài vụ án, còn đưa ra những đề nghị đúng trọng tâm nữa. Đáng tiếc từ khi thay đổi đồn trưởng đồn cảnh sát, bởi vì tính khí Peter Vương và đồn trưởng mới không hợp nhau nên cũng không chịu tiếp tục hợp tác với bọn họ nữa, sau đó dứt khoát đi Đức, chuyên mục trên báo cũng thôi không viết nữa.

Bây giờ đồn cảnh sát muốn mời Peter Vương về hỗ trợ tìm manh mối, quả thật là không thể, không phải là quanh năm suốt tháng ông ấy không ở Thượng Hải mà là dứt khoát giả làm kẻ nghiện rượu, đến nỗi về sau bọn họ đều sắp quên mất sự tồn tại của người này.

“Đề tài thảo luận đầu tiên của hôm nay là “Chuyện thần bí ở Thượng Hải” sẽ do thám tử Peter Vương giảng giải.”

Mọi người vừa nhìn sang chỗ ngồi của Peter Vương thì đã không thấy người đâu.

Tiếng mọi người bàn luận to dần lên, Tần Học Khải càng mất tự nhiên hơn, ngay lúc này Hạ Vân Khâm đột nhiên vỗ tay với Tần Học Khải.

Tần Học Khải vội bước nhanh tới trước mặt Hạ Vân Khâm, nghe Hạ Vân Khâm thấp giọng nói mấy câu, vẻ mặt mới bình tĩnh lại, một mình ra phía sau

tìm người.

Quả nhiên chỉ chốc lát đã tìm được Peter Vương, Hồng Đậu vừa nhìn thấy, trái tim nhất thời lạnh đi một nửa, tại sao Peter Vương lại hoàn toàn khác so với tưởng tượng của cô vậy, không ngờ lại là một ông lão gầy gò thấp bé, đầu tóc bóng loáng, gương mặt hơi hồng hồng, ngũ quan giống như bị người ta lung tung bóp một cái, trông khá buồn cười.

Cũng may người này vẫn còn chú trọng cách ăn mặc, âu phục trên người khá vừa vặn, chắc là do cửa hàng lễ phục phương Tây thiết kế, cũng không giống mấy kẻ nghiện rượu bình thường đi lung tung tìm đại một tiệm may nào đó mua rồi mặc lên người.

Hình như Peter Vương vừa uống một đồng rượu xong nên bước đi không ổn định cho lắm, may mà dòng suy nghĩ vẫn còn linh động, khi nói chuyện cũng không thấy không ổn: “Xin lỗi, xin lỗi, để các vị chờ lâu rồi.”

Dường như ông muốn tỉnh rượu nên nhận lấy ly nước lọc phục vụ mang tới uống một ngụm rồi mới đặt xuống, đứng đĩnh đi tới sảnh, sau đó xoay người lại, lười nhác dựa người lên piano, chân thành nói: “Kẻ hèn này nghiên cứu mấy chuyện thần bí ở Thượng Hải đã mấy năm rồi, thực sự khá tâm đắc, vì tiệc trà lần này, cuối cùng tôi đã chuẩn bị ba sự kiện thần bí, không biết các vị muốn nghe loại nào? Trong mắt tôi thì mấy năm nay vụ án nhân viên trong rạp chiếu bóng giết vợ là ly kỳ và phức tạp nhất.”

Hồng Đậu chăm chú nghe một lúc thì rất thất vọng, quả thực Peter Vương uống nhiều rượu nên suy nghĩ hồ đồ rồi, nói đi nói lại thì ra toàn là những vụ án cũ ông ấy đã sáng tác trên chuyên mục kia.

Cũng may mấy người đang ngồi đây có ít nhất một nửa là chưa từng đọc chuyên mục của ông ấy, nghe Peter Vương lật đi lật lại mấy tin đồn nhỏ và cũ ngược lại cũng không cảm thấy vô vị, đặc biệt là mấy người Cố Quân, từ trước tới giờ chưa bao giờ tiếp xúc với mấy chuyện kỳ lạ này, lần đầu nghe người ta kể nên mỗi người đều rất chăm chú lắng nghe.

Hồng Đậu nhàm chán ăn hết bánh ngọt, nhớ tới chị họ Ngọc Kỳ thì không khỏi nhìn xung quanh một lần nữa, vẫn không thấy chị họ Ngọc Kỳ đâu, chắc

là đã rời khỏi đây rồi.

Peter Vương kể xong ba vụ án, dựa theo quy trình từ trước vốn nên chào cảm ơn, ai ngờ dường như ông ấy còn chưa tỉnh rượu, bỗng nhiên nhất thời hào hứng nói: “Không biết mấy vị ngồi đây có hứng thú chơi một trò chơi nhỏ không, tôi có một bộ bài, sau đó sẽ rút vài lá bài ra, chỉ cần ai đó có thể nói được hoàn chỉnh trình tự những lá bài tôi đã rút và hoa văn trên lá bài đó thì tôi sẽ giúp người thông minh này giải quyết một vấn đề rắc rối.”

Mọi người nghe thấy đề nghị này lập tức hưng phấn hẳn lên, trong một khoảng thời gian ngắn, người đưa tay tham gia trò chơi không ít. Nhưng mà cho tới khi mọi người tỉnh táo lại, nghĩ tới Peter Vương là một người thông minh hiếm thấy, điều kiện mà ông ấy đưa ra không tầm thường, trong đại sảnh lại tiếp tục trở nên yên tĩnh.

Peter Vương ợ một tiếng rồi mới nói: “Các vị đoán không sai, trò chơi này chắc chắn không hề dễ, nhiều năm như vậy tôi chỉ gặp một người duy nhất nhớ được vị trí mấy lá bài và hoa văn thôi, chính là bạn tốt của tôi, tiến sĩ Hạ Vân Khâm.”

Hồng Đậu liếc nhìn Hạ Vân Khâm, người này đang nói chuyện với một người có dáng vẻ giống như giáo sư, không xa phía sau có mấy cô gái trang điểm thời thượng đang bị Hạ Trúc Quân dẫn dắt.

Thì ra dẫn em gái đến đây không chỉ vì mở mang tầm mắt, còn có thể để cô ấy thay mình chặn vài phiền phức không cần thiết, Hồng Đậu kinh ngạc, ý tưởng này hay đấy, đổi lại là cô thì có lẽ cô cũng sẽ làm thế.

Peter Vương lại mở miệng lần nữa: “Tôi cho các vị nửa phút, nếu mọi người không hứng thú thì trò chơi này chỉ có thể hủy bỏ thôi.”

Hồng Đậu cắn môi, Peter Vương đưa ra điều kiện thực sự rất mê người, gần đây anh trai luôn ở đồn cảnh sát không rời nửa bước, cả ngày mệt mỏi, thậm chí còn manh động có ý nghĩ muốn đổi việc nữa, nếu có thể khiến Peter Vương ở lại Thượng Hải hỗ trợ tìm kiếm Trần Bạch Diệp thì tình hình của anh trai có thể cải thiện không nhỉ?

Dù sao ngoại trừ thầy dạy quốc ngữ ra thì cô chưa từng thấy ai có trí nhớ tốt hơn cô. Huống hồ coi như không thể thắng trò chơi này cũng không có gì mất mặt cả.

“Hãy, xem ra không ai có thể đánh bại kỉ lục của Hạ tiến sĩ rồi.” Peter Vương lắc đầu một cái, nhìn bộ dạng thì có vẻ định quay lại chỗ ngồi.

Hồng Đậu gấp gấp đứng lên trước mặt các bạn học, nói: “Vương thám tử, tôi muốn thử.”

Mọi người sôi nổi quay đầu lại, Hạ Vân Khâm cũng nhìn sang, thấy rõ ràng là Ngu Hồng Đậu thì nhướng mày mỉm cười tựa như đang cổ vũ, lại giống như đồng tình.

Cũng phải, nhiều năm như vậy, có vô số người đã muốn thử thách trò nơi này nhưng chỉ có duy nhất Hạ Vân Khâm qua cửa, độ khó của trò chơi này có thể tưởng tượng được.

Hồng Đậu cười hì hì: “Vương thám tử, mời chia bài.”

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Thể loại dân quốc là kiểu nửa vờ, nằm giữa cổ đại và hiện đại nên đôi khi mình sẽ giữ lại một chút cổ đại trong truyện và vẫn phát triển hiện đại để không làm mất cái không khí giao thoa giữa cổ và hiện này.

Chương 8: Thừa (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp: Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Peter Vương mời người phục vụ mang tới một cái khay mạ vàng lớn, đặt bộ bài vào trong đó rồi tự mình lấy một cái đĩa, không nhanh không chậm đi tới trước mặt Hồng Đậu, hành lễ theo cách phương Tây nói: “Còn chưa hỏi tên của cô gái trẻ tuổi này.”

Hồng Đậu cười nói: “Tôi tên Ngu Hồng Đậu, là sinh viên trường St. John.” Khoảng cách rất gần, mùi rượu trên người Peter Vương xộc thẳng vào mũi, cô không có nghiên cứu về mấy loại rượu Tây nên không biết đây là rượu gì, chỉ cảm thấy mùi vị cực kỳ cay nồng.

Peter Vương ngửa mặt than thở một tiếng rồi nói tiếp: “À, St. John, “Light and Truth”, ánh sáng và chân lý, đây chính là khẩu hiệu của trường các cô đúng không?”

Hồng Đậu hơi nhếch khóe miệng: “Đây là một trong những khẩu hiệu của trường.”

Peter Vương gật đầu: “Mạo muội nói một câu, khẩu hiệu của trường cô cũng là sự theo đuổi suốt đời của kẻ hèn này, “Ánh sáng và chân lý”, ừm, nghe thật mê người biết bao.”

Tuy ông ấy dùng giọng điệu hóm hỉnh tùy ý nhưng vẻ say rượu lúc trước đã thay đổi nên nét mặt trở nên khá nghiêm túc.

Nhưng Hồng Đậu chưa kịp tiếp lời, ông ấy đã chuyển đề tài: “Ngu tiểu thư, cô chuẩn bị xong chưa? Tôi bắt đầu chia bài nhé.”

Sống lưng Hồng Đậu thẳng tắp, hưng phấn gật đầu.

Peter Vương liền xoay người, dẫn dò phục vụ bắt đầu tính giờ, lại trải bộ bài ra theo hình quạt trong cái khay, kẹp lá bài đầu tiên ở giữa hai ngón tay, mời Hồng Đậu xem qua.

Hồng Đậu tập trung nhìn một cái, chưa kịp lên tiếng ra hiệu thì Peter Vương đã úp mặt của lá bài xuống bàn, nhanh chóng mở lá bài tiếp theo.

Thứ tự của mấy lá bài trong khay đã sớm lộn xộn, cho dù số điểm trên bài lớn hay nhỏ, hoa văn là bích hay cơ thì đều không có quy luật.

Sợ gian lận, Peter Vương lại quy định các khách mời không được dựa sát vào, mọi người đứng một bên thấy Peter Vương lật bài với tốc độ rất nhanh mà mắt thường không nhìn thấy được, nhìn rõ mặt bài là điều không dễ, muốn nhớ được thứ tự và hoa văn thì càng khó hơn lên trời, không khỏi âm thầm toát mồ hôi thay Hồng Đậu.

Hiển nhiên là Peter Vương hay thường chơi trò chơi này, trong khoảng thời gian ngắn đã lật hết hơn chục lá bài, cho đến lá bài cuối thì ném lại vào trong khay, ông ấy mỉm cười nói: “Ngu tiểu thư, đến lượt cô rồi.”

Hồng Đậu lấy lại bình tĩnh, bởi vì quá khẩn trương mà chẳng biết lúc nào trên trán đã thấm đẫm mồ hôi, cô nhắm mắt lại, mặt bài vẫn rõ ràng ngay trước mắt, trong lòng biết những hình ảnh này chỉ thoáng qua trong vài giây, cần phải nói ra hết trong thời gian nhanh nhất, dường như liên tục hồi tưởng lại, cô nói: “5 cơ, Q rô...”

Cô nói một tràng dài, người phục vụ dưới sự chỉ dẫn của Peter Vương lật lá bài lại, liên tiếp 10 lá đều trúng 10 lá.

Dáng vẻ của Peter Vương vẫn rất ung dung, dù ai chơi trò chơi này đi chăng nữa thì chỉ cần là người có trí nhớ bình thường đều có thể dễ dàng nói ra những lá bài trước mặt, khó là khó ở phía sau kia, những hình ảnh mới mẻ trong đầu sẽ theo thời gian mà trở nên mơ hồ, càng về sau sẽ càng hỗn loạn.

Ông ấy tiện tay lấy một ly rượu mạnh trong khay rượu bên cạnh, nhân tiện trò chuyện với một sinh viên trường Aurora để giết thời gian, từ thời tiết cho tới mấy quán ăn làm ăn phát đạt gần đây, đề tài bao la, giọng nói không thấp, cố ý muốn làm loạn dòng suy nghĩ của Hồng Đậu.

Dường như để chống lại sự quấy nhiễu của ông ấy, đột nhiên tiếng nói của Hồng Đậu cất cao lên mấy phần, mà tốc độ nói lại càng ngày càng nhanh, một mạch không ngừng nói ra liên tiếp mấy chục lá bài.

Bất giác trong khay chỉ còn lại 10 lá bài chưa mở ra, Peter Vương lại thả một quả rượu anh đào vào miệng, rót cuộc trong ánh mắt lơ đãng cũng dấy lên sự hưng phấn.

Lúc này chỉ còn lại năm lá bài cuối cùng, ông chậm rãi đặt ly rượu xuống, nhìn về phía Hạ Vân Khâm ở trước cửa sổ sát đất.

Hạ Vân Khâm vẫn đang hút thuốc, vẻ mặt xem kịch vui chưa hề thay đổi.

Vô số người đều kẹt ở năm lá bài cuối cùng này, chỉ e là Ngu Hồng Đậu cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên tốc độ của Hồng Đậu chậm lại, cần suy nghĩ một lát mới nói ra một lá bài: “J rô, ừm... 4 tép, K bích, không đúng là 8 bích.”

Những người khách không bàn luận nữa, bầu không khí càng ngày càng căng thẳng, mọi người nhìn chằm chằm vào lá bài cuối cùng, không dám thở mạnh.

Hồng Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới chậm chạp nói: “À, Át tép.”

Peter Vương nhắc nhở cô: “Ngu tiểu thư, cô chỉ còn lại 10 giây thôi.”

Trên huyết thái dương Hồng Đậu có một giọt mồ hôi lẳng lẳng chảy xuống.

Bởi vì lá bài cuối cùng trùng với ngày sinh nhật của cô nên cô may mắn

nhớ được con số, nhưng rốt cuộc hoa văn là cơ hay rô thì cô không nhớ nổi, nếu nói sai thì nỗ lực trước đó sẽ uổng phí, cô không có cách nào phá vỡ kỷ lục của Hạ Vân Khâm, càng không thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì với Peter Vương được.

Chơi đến mức này rồi, cô không thể cam tâm từ bỏ như thế được, tập trung suy nghĩ một lúc vẫn không nhớ được gì, đưa tay vỗ trán, ngược lại ấn tượng càng nhạt dần, ngay lúc này, Peter Vương vì muốn quấy rối, còn xấu xa bắt đầu đếm ngược: “5, 4, 3, 2...”

Hồng Đậu cắn môi, trong xương tủy trời sinh của cô có tinh thần mạo hiểm, nếu không thể dựa vào trí nhớ, vậy không bằng đặt cược một lần.

Nhớ lại mấy ngày trước đây đã thấy tám hình nhỏ của Trần Bạch Diệp trên báo, vàng trán rộng và chiếc cằm thanh tú khá cân đối, rất giống một con cơ.

Dựa vào khuôn mặt của người đẹp liền đoán là cơ.

Cô khẽ cười, trước một giây cuối cùng thì bật thốt ra: “9 cơ!” Tiểu thư Trần Bạch Diệp, có thể tìm được cô hay không thì còn phải xem vận may của cô đấy.

Người phục vụ chưa mở bài ra thì Peter Vương đã hơi biến sắc.

Hạ Trúc Quân bị nhiễm bầu không khí căng thẳng trong đại sảnh vắng lặng nên quay đầu nhìn anh hai, chẳng biết từ lúc nào điều thuốc trong miệng anh hai đã mất một đoạn dài, anh hoàn toàn quên luôn việc phải tàn thuốc đi.

Người phục vụ mở tám bài kia ra, quả nhiên là 9 cơ.

Cả đại sảnh ồ lên.

Hồng Đậu thậm chí cảm thấy may mắn, không biết nên khen vận may của Trần Bạch Diệp không tệ hay là khen bản thân gặp may đây.

Tần Học Khải vỗ tay đầu tiên, nhanh chân đi tới trước mặt Hồng Đậu, vui vẻ nói: “Hồng Đậu, em giỏi quá.”

Hồng Đậu mỉm cười vênh mặt lên, thản nhiên nhận hết lời khen từ mọi người xung quanh.

Peter Vương lấy từ trong ngực ra một tấm danh thiếp, lão đảo đi tới trước mặt Hồng Đậu, cười nói: “Ngu tiểu thư đúng là làm cho tôi nhìn bằng cặp mắt khác, cô đã thắng trò chơi này rồi, đây là danh thiếp của tôi, trong tháng này, bất kỳ ngày nào cô có thể mang danh thiếp này đến địa chỉ ở trên đây tìm tôi, đưa danh thiếp này cho người gác cổng, anh ta sẽ nói cho tôi biết cô đến rồi, nhưng tôi phải nhắc nhở cô, yêu cầu của cô không thể liên quan tới tiền bạc, càng không thể vi phạm những điều luật, nếu không tôi có quyền từ chối thực hiện cam kết.”

Hồng Đậu nói: “Đương nhiên rồi.” Cô nhận lấy danh thiếp xong thì tò mò nhìn mấy lần, mấy người Cố Quân vây quanh cô, vẻ mặt tràn ngập sự hâm mộ.

Náo nhiệt nói chuyện với các bạn học một lúc thì đề tài thảo luận tiếp theo lại bắt đầu.

Trở về chỗ ngồi, Hồng Đậu nhớ đến dáng vẻ cao cao tại thượng của Hạ Vân Khâm lúc nãy thì không kìm lòng được nhìn sang chỗ trước cửa sổ sát đất, định thưởng thức vẻ mặt lúc này của anh.

Ai ngờ chỉ thấy mấy vị khách nhàn rỗi đứng trước cửa sổ, còn đâu không thấy bóng dáng của Hạ Vân Khâm.

Lại nhìn thêm một lần nữa, không biết từ lúc nào Peter Vương cũng đã đi rồi.

Peter Vương không nhanh không chậm thông thả bước ra phía sau một phòng trà, đẩy cửa ra nhìn một cái, quả nhiên Hạ Vân Khâm ở trong này.

Thấy ông ấy tiến vào, Hạ Vân Khâm tựa người trên sofa, duỗi chân nói: “Không ngờ chỉ vì tìm một trợ thủ đắc lực mà thậm chí ông còn nghĩ ra được

loại suy nghĩ cùi bắp này.”

Peter Vương bước đến rồi ngồi xuống một sofa khác, lắc đầu than thở: “Ai bảo tôi không mời nổi nhân vật lớn như Hạ tiến sĩ chứ, cũng không muốn tùy tiện tìm một người ngu ngốc, chỉ có thể nghĩ ra kế này thôi, cậu cũng biết đấy, tư liệu trong tay tôi rất phong phú, để thu xếp lại phải tốn khá nhiều thời gian, từ lâu đã cần một trợ thủ có thể đọc tới đâu nhớ tới đó rồi, Ngu tiểu thư này có thể thuận lợi thông qua trò chơi này thì rõ ràng trí nhớ đã vượt qua kiểm tra, có cô ấy hỗ trợ, công việc của tôi cũng sẽ dễ dàng hơn không ít.”

Chẳng biết tại sao sắc mặt Hạ Vân Khâm không thanh thản như vừa nãy nữa, anh cười mỉa: “Sao ông biết cô ấy đồng ý làm trợ thủ cho ông? Có thể vừa nãy cô ấy nhất thời hưng phấn thôi, hai ngày sau sẽ ném việc này lên chín tầng mây ấy mà.”

Từ trong túi áo vest, Peter Vương lấy một bình rượu nhỏ ra, vặn nắp bình, uống một ngụm: “Ngu tiểu thư này biết rõ độ khó của trò chơi nhưng lại chịu đứng ra chấp nhận thách thức trước ánh mắt của bao người, một là nói rõ cô ấy cực kỳ tò mò, dựa vào loại tính cách này thì không hẳn sẽ bài xích những công việc kỳ lạ trong tay tôi đâu. Thứ hai cũng cho biết gần đây cô ấy chắc chắn đã gặp chuyện khó giải quyết, cực kỳ cần sự trợ giúp từ bên ngoài. Chờ tới khi cô ấy đúng hẹn tới tìm tôi, tôi sẽ dùng sự trợ giúp của mình làm mọi nhử cô ấy, sau đó sẽ dụ dỗ cô ấy làm trợ thủ cho tôi, nhưng phạm là người thông minh, nhất định sẽ không từ chối yêu cầu này, dù sao chỉ cần một tuần bỏ ra hai ngày đến giúp tôi thu xếp tài liệu thôi, thù lao lại không thấp, còn có thể thuận tiện giải quyết khó khăn mà cô ấy gặp phải, có sao mà không làm chứ?”

Ông ấy nhìn Hạ Vân Khâm một cái, khẽ nở nụ cười kỳ quái: “Suy nghĩ của cậu luôn hiện ra trước mặt tôi, chuyện tôi có thể nghĩ tới, sao cậu lại không nghĩ được? Sao nào, thấy kỷ lục của mình bị người ta phá vỡ, cảm thấy năng lực bị khiêu chiến nên không vui à?”

Giọng điệu của Hạ Vân Khâm hơi khinh thường: “Nực cười. Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ cảm thấy trò chơi này có gì ghê gớm, phá kỷ lục thì có là gì đâu.”

Peter Vương nghiêng người vỗ vai anh: “Lúc nãy khi Ngu tiểu thư nói ra là

bài cuối cùng, rõ ràng là chưa chắc chắn, cái này không giống với cậu năm đó nói một hơi hết tất cả lá bài, tôi nghĩ mặc dù cô ấy có thể đoán đúng đáp án, ít nhiều cũng dựa vào may mắn. Nhưng đời người là cả một hành trình, ai có thể nói rằng may mắn không quan trọng chứ? Biết bao nhiêu chuyện tiến hành đến cuối cùng đều dựa vào may mắn cả đó. Ngu tiểu thư này không chỉ thông minh, ranh mãnh, còn rất may mắn nữa, văn phòng thám tử của chúng ta đang cần một nhân tài như vậy, coi như cô ấy không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ đi tìm cô ấy.”

Hạ Vân Khâm nhướn mày, đứng lên nói: “Vậy thì chúc mừng Vương thám tử đã tìm được một trợ thủ như ý nhé, tôi còn có việc, không đi cùng nữa.”

Peter Vương kinh ngạc: “Chưa gì đã đi rồi sao? Không phải cậu bị tôi nói trúng tim đen nên cố tình đánh trống lảng đây chứ?”

Hạ Vân Khâm đứng nghiêm trước cửa ra vào, quay mặt lại, một ngón tay chỉ vào đồng hồ Tây trên tường, mỉm cười nói: “Giờ giảng bài của tôi bắt đầu rồi.”

Đề tài thảo luận thứ hai tuy không rung động lòng người như đề tài thảo luận thứ nhất nhưng nội dung cũng rất phong phú, một vị giáo sư của trường đại học sư phạm chia sẻ một khúc đàn cổ thất truyền mà ông tâm đắc, trình bày bằng miệng còn chưa đủ, vị giáo sư này còn mang tới một cây đàn cổ đặt lên bàn dài, bắt chước tác phong của người xưa, diễn tấu nguyên một khúc đàn tại chỗ, vừa đánh vừa hát, khí thế rất phóng khoáng.

Tiệc trà bị gián đoạn, Hồng Đậu bước ra khỏi phòng rửa mặt, vừa mới ngồi xuống thì sau lưng đã có người đá vào thành ghế của cô, “Ê, cô tên là gì?”

Hồng Đậu xoay người lại thì thấy một người đàn ông trẻ khoảng 20 tuổi, ăn mặc xa hoa, tướng tá cũng không tệ, nhưng mà tác phong lại rất thô lỗ, vừa nhìn đã khiến cho người ta thấy ghét rồi.

Cô nhớ người ngồi sau lưng cô lúc này là một vị khách nước ngoài, người này chắc là mới vào đây không lâu.

Thấy lời nói của đôi phương vô lễ, cô đánh giá anh ta từ đầu tới chân một lần, mỉm cười mà như không phải cười nói: “Anh là ai? Anh hỏi tôi thì tôi phải nói cho anh biết à?”

Cô liếc anh ta một cái, lạnh lùng quay đầu lại.

Người đó lại đá một cái nữa: “O, tính khí của vị tiểu thư này cũng lớn quá nhỉ, tôi là thiếu gia của cửa hàng tây Nam Bảo đây, cô không nhận ra tôi sao?”

Cửa hàng tây Nam Bảo, không phải là cửa hàng mà cậu đang làm sao?

Thế thì sao nào?

Ông chủ nhỏ của cửa hàng tây Nam Bảo thì ai ai cũng phải biết sao?

Cô ngửa đầu cười khẩy một tiếng: “Ha ha!”

Không thềm đề ý đến người đó nữa, cô kiên trì đợi đề tài thảo luận thứ ba của tiệc trà chính thức bắt đầu.

Một lát sau, Tàn Học Khải bắt đầu giới thiệu đề tài thảo luận thứ ba, thì ra người giảng chính là Hạ Vân Khâm, chủ đề về “Bảo cáo sự kiện kiến trúc thần bí ở Thượng Hải”.

Tàn Học Khải giới thiệu xong thì Hạ Vân Khâm bước lên khán đài, nhàn nhã đứng trước mặt mọi người, hơi mỉm cười: “Một tuần trước kẻ hèn này nhận được thư mời của mấy hiệp thông liên kết từ trường đại học St. John, trong thư nói tiệc trà lần này chỉ là trao đổi những sự kiện thần bí, vốn muốn chuẩn bị một đề tài hứng thú, kỳ lạ lại nhẹ nhàng, nhưng kẻ hèn này chỉ chuyên nghiên cứu về kỹ thuật, bình thường cũng chỉ tiếp xúc với mấy kế hoạch kỹ thuật khô khan, thật sự không biết làm thế nào mới có thể kể một câu chuyện thú vị, nghĩ tới nghĩ lui, đúng lúc trong tay tôi có mấy tư liệu về kiến trúc, trên đó có mấy kiến trúc lịch sử khá cổ xưa, lại có vài lời đồn kỳ lạ, thấy

rất hợp với chủ đề ngày hôm nay nên tạm thời lùi ra thảo luận...”

Lúc anh giảng dạy rất khác với các vị giáo sư khác, không những không nghiêm túc, mà thái độ còn khá hào phóng, lại thêm giọng nói rõ ràng, ngôn ngữ hài hước, đơn giản giống như nói chuyện phiếm trong nhà thường ngày, không ít cô gái đang ngồi mặt đỏ ửng lên, đâu thềm nghe giảng chứ, rõ ràng là tâm viên ý mã rồi. (2)

(2) Tâm viên ý mã: Ý chỉ tâm trạng rất loạn, như khỉ như ngựa, khó khống chế.

Hồng Đậu đang muốn cảm thán trí nhớ đám người này không tốt, nhanh như vậy đã quên mất tin tức trắng hoa của Hạ Vân Khâm và chị dâu của anh rồi, ghé trống bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, quay đầu nhìn lại thì chính là thiếu gia của cửa hàng tây Nam Bảo kia.

“Như vậy đi, tôi nói chuyện lịch thiệp một chút, lời đầu tiên tôi tự giới thiệu, tôi là Lục Kính Hằng, trong nhà sao, vừa nãy cũng đã nói rồi, nhà mở cửa hàng buôn bán đồ nước ngoài, bây giờ đến phiên cô, cô tên gì, nhà ở đâu, là sinh viên trường Aurora hay St. John?”

Anh ta nói xong, dứt khoát tiến gần thêm một chút, nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ của Hồng Đậu, một tay còn lại khoác lên phía sau ghế dựa của Hồng Đậu, làm tư thế như ôm cô vào trong lồng ngực.

Hồng Đậu tức giận, người này đúng là không biết xấu hổ, trong cơn tức giận, cô suýt nữa đã đứng lên chửi rồi, nhưng để ý đến hoàn cảnh xung quanh, từ trong kẽ răng nặn ra từng chữ nói: “Vị tiên sinh này, xin anh tôn trọng một chút.”

Mấy người Cố Quân ở phía sau cũng nói: “Lưu manh ở đâu ra vậy?”

Tần Học Khải bên kia thấy được tình hình này, thấp giọng nói với bạn học một câu, nhanh chóng bước đến: “Vị tiên sinh này, đây là tiệc trà thuật học thuật nghiêm chỉnh, anh đã gây mất trật tự rồi, xin anh dừng ngay việc quấy rầy bạn nữ này, hoặc là chọn chỗ ngồi khác hoặc là lập tức rời khỏi đây.”

Ngón tay Lục Kính Hằng kẹp thư mời, lười biếng nói: “Nhìn cho rõ, đây là thư mời giám đốc quán trà Tân Á gửi cho tôi, cậu là cái thá gì, có quyền gì mà thay quán trà Tân Á đuổi người hả?”

Nói xong, trực tiếp coi Tần Học Khải là không khí, tự mình quay lại hỏi Hồng Đậu: “Mấy ngày trước tôi có tới đại học Aurora, trong trường không thấy cô gái nào đẹp như vậy cả, cho nên tôi đoán nhất định cô là sinh viên trường St. John.”

Bên này xảy ra động tĩnh không nhỏ, bài giảng của Hạ Vân Khâm bị cắt ngang, anh vừa ngược mắt nhìn lập tức nhận ra ngay người kia đang dây dưa với Hồng Đậu, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tôi tưởng là ai, thì ra là Lục thiếu gia của cửa hàng tây Nam Bảo, sao nào, Lục thiếu gia đi dạo ở Bách Lạc Môn (3) còn chưa đủ, lại muốn dạo chơi ở quán trà nữa à?”

(3) Từ năm 1933, vũ trường Bách Lạc Môn đã nổi tiếng với các thương gia trong ngoài nước. Đến tận bây giờ, Bách Lạc Môn vẫn là địa điểm kinh doanh, vốn không hổ danh với “Lạc Phủ đứng đầu phương Đâu”.

Lúc trước sự chú ý của Lục Kính Hằng đều đặt trên người Hồng Đậu, không nhìn về hướng khán đài, bây giờ vừa quay đầu lại đã nhận ra Hạ Vân Khâm, tuy hai người bằng tuổi nhau nhưng trong lòng cũng kiêng kỵ mấy phần: “Tôi không thể tới sao?”

Chương 9: Chuyển (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp: Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Hạ Vân Khâm nói: “Anh có thể tới, nhưng lúc tôi ở đây thì không được.”

Lời này gần như là khinh thường, Lục Kính Hằng giận dữ nói: “Hạ Vân Khâm, anh đừng cho là mình ghê gớm lắm, hôm nay tôi không đi, ngược lại tôi muốn xem xem, anh có thể làm gì được tôi?”

Nói xong liền ra oai gác hai chân lên trên ghế dựa trước mặt, cánh tay khác trắng trợn khoác lên vai Hồng Đậu, được cái còn chưa chạm vào quần áo của Hồng Đậu đã bị cô hung dữ đẩy ra.

Hạ Vân Khâm cúi đầu cười rồi ngược mắt nhìn Lục Kính Hằng nói: “Lục thiếu gia, tôi cho anh thời gian một phút, anh cẩn thận suy nghĩ về đề nghị của tôi một chút. Tính tình của tôi không tốt lắm, về điểm này tôi nghĩ anh hiểu hơn ai hết.”

Lời nói này rõ ràng có hàm ý riêng, Lục Kính Hằng biến sắc, anh ta đòi người ra nên không giữ nguyên tư thế nữa, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Vân Khâm, quai hàm bạnh ra.

Đúng lúc này, chợt có tiếng cười chen ngang: “Xin lỗi, xin lỗi, bỏ lỡ náo nhiệt của tiệc trà rồi.”

Hồng Đậu nghe tiếng nhìn qua thì thấy đó là một người đàn ông trung niên khá phúc hậu, trên người mặc một bộ âu phục mới tinh, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ hài hòa, chắc là giám đốc của quán trà Tân Á.

Trước đó người này không ở trong sảnh, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện có lẽ do người khác thấy Lục Kính Hằng náo loạn nên đi tìm ông ấy đến đây.

Người đó nở nụ cười với Hạ Vân Khâm, giọng điệu đầy quen thuộc: “Tông Lâm (2), hiếm khi cậu tới chỗ tôi giảng bài, theo lý tôi nên ở đây cung kính nghe nhưng đáng tiếc lại trùng vào cuối tháng, tôi bận kiểm kê kho hàng với mấy quản lý, thậm chí thời gian ngồi xuống uống một ngụm trà cũng không có, chỉ có thể chờ lần sau. Hình như cậu đang nói tới đoạn đặc sắc rồi, sao đột nhiên lại gián đoạn vậy? Quán trà Tân Á chúng tôi rất quan tâm tới cảm xúc của khách mời, nào nào nào, cậu cứ tiếp tục bài giảng của cậu đi, không nên để chuyện này làm phiền.”

(2) Tông Lâm: Tên chữ của Hạ Vân Khâm.

Nói xong, ông ta áy náy vỗ tay, bước nhanh tới bên cạnh Lục Kính Hằng, thấp giọng nói mấy câu.

Lúc này Lục Kính Hằng mới mượn điều kiện thuận lợi này, chậm chậm thả chân xuống.

Anh ta đứng lên nhìn Hồng Đậu một cái, dường như đang mỉm cười, hai tay đút trong túi quần cùng đi với người đó.

Cô Quân kéo vạt áo của Hồng Đậu nói: “Tớ từng nghe đồng nghiệp làm ở tòa soạn của cha tớ nói, cửa hàng tây Nam Bảo và Hạ gia có làm ăn qua lại, tuy nói bây giờ khá tốt, nhưng gần đây lại phát tài nên bị Hạ gia hạn chế, đừng nhìn Lục Kính Hằng vừa nãy giống như không sợ trời không sợ đất, thực ra trong lòng anh ta cũng rõ, căn bản anh ta không dám trêu chọc Hạ Vân Khâm.”

Hồng Đậu không cho là đúng.

Mặc dù cô không quen Lục Kính Hằng, nhưng cũng biết Nam Bảo là cửa hàng tây buôn có tiếng ở Thượng Hải, nếu không thì lương của cậu đã không nhiều như vậy. Nhưng nhìn dáng vẻ ngang ngược không cổ kị của Lục Kính Hằng thì không đơn giản chỉ là lo lắng đến lợi ích của hai nhà, hoàn toàn

không đủ để người này kiêng kỵ Hạ Vân Khâm như vậy đâu, có thể thấy giữa hai người còn có một quan hệ nào khác nữa.

Tiệc trà kết thúc khá muộn, lúc đi ra đã là 4 giờ chiều rồi, vì nghĩ đến vấn đề an toàn nên Hồng Đậu và mấy người Cố Quân cùng nhau về nhà.

Tần Học Khải sợ Lục Kính Hằng lại dây dưa với Hồng Đậu nên xung phong gia nhập đội ngũ với các cô.

Đoàn người đi ra khỏi quán trà, Tần Học Khải nhớ tới Peter Vương, xoay người hỏi Hồng Đậu: “Hồng Đậu, em thực sự sẽ đi tìm Vương thám tử sao?”

Ngay trước mặt mấy người bạn học, Hồng Đậu cũng không muốn đề cập tới vụ án Trần Bạch Diệp mà anh trai đang điều tra, cô chỉ thờ ơ nói: “Tại sao lại không chứ? Ông ấy có nhiều tài liệu bí ẩn như vậy, chỉ nghe ông ấy kể chuyện xưa thôi cũng rất thú vị rồi.”

Cố Quân lên tiếng: “Đáng tiếc Vương thám tử chỉ đồng ý cho một mình cậu tới văn phòng thám tử của ông ấy thôi, nếu không thì bọn tớ cũng cùng đi cùng cậu, à, trên đường tới tớ còn nhìn thấy hàng bán khoai lang sấy, sao giờ không thấy nữa nhỉ...”

Lúc này phía sau có chiếc xe ô tô chạy tới, lúc chạy đến bên cạnh bọn họ, xe ô tô chậm rãi ngừng lại, có người quay cửa kính xe xuống: “Ngu học tử.”

Hồng Đậu nghiêng đầu nhìn, là Hạ Trúc Quân, người ngồi bên cạnh là Hạ Vân Khâm.

Hạ Trúc Quân đưa tay tựa lên cửa sổ: “Ngu học tử, nhà chị ở đâu, vị Lục tiên sinh vừa nảy phiền phức như vậy, để em cho chị đi nhờ một đoạn nhé?”

“Không cần đâu.” Hồng Đậu mỉm cười, liếc Hạ Vân Khâm một cái, anh cũng đang nhìn cô, “Sắp đến nhà chị rồi, hơn nữa chị còn đi với rất nhiều bạn học nữa, thực sự không cần phiền phức như thế đâu.”

Hạ Trúc Quân nhìn xung quanh một cái, đúng là như vậy, bên cạnh Hồng

Đậu có ít nhất mười bạn học, cô ấy gật đầu mỉm cười nói: “Vây thì tốt rồi, các vị học tử đi đường chú ý an toàn nhé, hẹn tuần sau gặp lại.”

Hồng Đậu nhìn bóng lưng của đám người Tàn Học Khải biến mất trong con ngõ tối mịt rồi xoay người bước lên bậc thang, vừa mở cửa lớn ra đã nghe thấy trong hành lang có tiếng bước chân, dường như có người đang vội vàng đi xuống dưới.

Cô lắng nghe một lúc rồi giơ tay bật đèn trong cửa hiên lên, gọi thử: “Anh à?”

Người đó đáp: “Hong Đậu.” Quả nhiên là Ngu Sùng Nghị.

“Sao bây giờ em mới về? Trời tối rồi.”

“Em và mấy bạn học tham gia tiệc trà.” Cô đi vào trong vài bước, ngược mắt thấy trên mặt anh trai có vẻ kỳ lạ thì kinh ngạc hỏi: “Sao vậy ạ?”

Từ khi lên đại học, cô thường cùng bạn học ra ngoài sưu tầm dân ca, nếu xem phim về muện hay mặt trời xuống núi rồi cũng vậy, đôi khi anh trai về sớm sẽ ra hành lang đi qua đi lại chờ cô, thấy cô ham chơi thì lâu lâu cũng trách cứ vài câu, nhưng giọng điệu dường như rất tùy tiện, chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này cả.

Dường như Ngu Sùng Nghị muốn xác nhận sự an toàn của cô, quan sát tỉ mỉ một lát, lúc này mới kéo cô vào bên trong: “Sau này trời tối không được ra ngoài nữa, tan học ở trường xong là về nhà ngay đây.”

Lời nói này có mấy phần kỳ lạ, tim Hồng Đậu đập thành thịch: “Xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Ngu Sùng Nghị im lặng suốt một đoạn cầu thang, đột nhiên nói: “Tìm được Vương Mỹ Bình rồi.”

Vương Mỹ Bình? Cô gái Thiệu Hưng mà 3 tháng trước đến ở nhờ nhà cậu mình ở Thượng Hải sao? mấy ngày trước cô có hỏi anh trai, anh còn nói chưa có tin tức của cô gái này, sao trong chớp mắt đã tìm được rồi?

Sắc mặt anh trai rất tệ, bộ dạng như thể vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, trong lòng cô bỗng xuất hiện cảm giác không thoải mái, chân chừ một lúc mới hỏi: “Tìm được ở đâu ạ? Cô ấy... còn sống không anh?”

Ngư Sùng Nghị lắc đầu một cái.

Hồng Đậu chân động: “Chết rồi ư?”

Chết rồi, trên người còn bị mấy cái đinh gỗ dài hơn một thước đâm vào, làm nghề này nhiều năm như vậy nhưng anh ta chưa từng gặp cái chết nào quái dị như thế.

Em gái vẫn còn đang truy hỏi: “Bị người ta sát hại ạ? Hay là tự tử?”

Ngư Sùng Nghị kiên quyết cắt ngang câu hỏi của cô: “Nói chung gần đây trên đường không an toàn, không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài, đặc biệt là khi trời tối.”

Vừa ngược mắt đã đến cửa nhà, hai người không thể không dừng câu chuyện lại.

Trong nhà mùi cá hoa vàng thơm ngào ngạt, thím Chu đang bận bịu trong bếp, mẹ thì ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đan áo, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Hai anh em vừa vào cửa, mẹ liền đặt áo len xuống, chuẩn bị ăn cơm: “Mấy đứa trẻ các con đúng là ham chơi, nhất định phải chơi tới khi trời tối mới về, đói bụng không, anh trai con vẫn chưa ăn cơm đâu.”

Anh trai không đề cập tới chuyện lúc nãy, Hồng Đậu không thể làm gì khác đành đặt cặp sách sang một bên, làm như không có chuyện gì ngồi xuống bên cạnh mẹ.

Ăn cơm xong, thấy anh trai không có ý muốn ra ngoài, Hồng Đậu cảm giác đây là cơ hội hiếm có, vội kéo anh trai vào phòng, lấy danh thiếp của Peter Vương ra nói: “Xem này, thám tử Peter Vương tiếng tăm lừng lẫy đó.”

Ngu Sùng Nghị cầm lấy nhìn một cái, khá ngạc nhiên hỏi: “Sao em có được danh thiếp của ông ấy?”

Hồng Đậu kể lại sự việc đó rồi ngồi xỏm xuống bên giường, lấy cái thùng giấy đựng báo cũ ra.

Lật qua lật lại hồi lâu thì tìm được hai tờ báo, cô mở ra đặt lên bàn.

Một tờ là thông báo tìm người của Trần Bạch Diệp, tờ còn lại là thông báo tìm người của Vương Mỹ Bình, cô quay người lại hỏi: “Anh ơi, Peter Vương này có đáng tin không?”

Đại khái là Ngu Sùng Nghị đoán được em gái muốn làm gì, anh ta đi tới trước bàn, mờ mắt nhìn tấm hình nhỏ của Trần Bạch Diệp trên báo, khẽ nói: “Anh và ông ấy có cộng tác một lần, lúc đó là vụ án cướp ngân hàng tư nhân, bởi vì có sự chỉ bảo của ông ấy cho nên mới nhanh chóng tìm được kẻ cướp.”

“Có thể thấy được là người này không chỉ có hư danh.” Hồng Đậu hờ hững gật đầu, “Vương Mỹ Bình chết rồi, vẫn không có tin tức của Trần Bạch Diệp, nếu em cầm danh thiếp này tới gặp Peter Vương nhờ ông ấy giúp tìm Trần Bạch Diệp, anh nói xem ông ấy có đồng ý giúp không?”

“Nhưng từ lâu ông ấy đã không còn nhúng tay vào mấy chuyện của đồn cảnh sát rồi...” Ngu Sùng Nghị suy nghĩ một chút, “Lúc đó ông ấy nói với em thế nào?”

“Ông ấy bảo chỉ cần không liên quan tới tiền bạc, không phạm luật thì đều có thể đồng ý hết.” Hồng Đậu nhún vai, “Hơn nữa trong tiệc trà hôm nay có nhiều nhân vật máu mặt như thế, em nghĩ ông ấy không nuốt lời đâu, nhưng lúc này nghe sự miêu tả của anh thì Peter Vương không phải loại người tốt bụng xen vào việc của người khác, tại sao đột nhiên lại bày ra trò chơi này chứ.”

“Em lo là ông ấy có ý đồ khác sao?” Ngu Sùng Nghị gãi đầu, “Nhưng... tuy rằng tính tình của ông ấy kỳ lạ, nhưng lòng dạ cũng không xấu, mà số người tham gia tiệc trà nhiều như vậy, nếu muốn gây bất lợi cho em, chẳng phải là sẽ nhanh chóng điều tra ra ông ấy sao?”

Hồng Đậu không đáp, một mình hồi tưởng lại khung cảnh lúc đó, chỉ cảm thấy nỗi băn khoăn ngày càng chồng chất: “Đúng rồi anh này, có tin tức gì của Trần Bạch Diệp không, bọn bắt cóc đưa ra điều kiện gì không, cô ta nổi tiếng như vậy, chắc tiền chuộc sẽ không thấp đâu nhỉ?”

Ngu Sùng Nghị khựng lại một chút, chậm rãi lắc đầu: “Không có, từ đầu đến cuối đều không nhận được điện thoại nào của bọn bắt cóc cả.”

Hồng Đậu kinh ngạc: “Vậy không phải là giống với Vương Mỹ Bình sao?”

Mà bây giờ Vương Mỹ Bình chết rồi, tiếp theo có lẽ nào sẽ đến lượt Trần Bạch Diệp?

Yên lặng một lúc, Hồng Đậu đột nhiên lên tiếng: “Anh ơi, có phải bởi vì vụ án của Trần Bạch Diệp khó giải quyết quá cho nên anh mới nghĩ tới chuyện đổi việc không?”

Ngu Sùng Nghị sững sờ nhìn Hồng Đậu, một lúc lâu sau mới dờ khóc dờ cười nói: “Anh đang nghĩ tại em sao lại hỏi thăm chuyện của Trần Bạch Diệp, thì ra là lo lắng cho anh.”

Hồng Đậu ôm cánh tay, “Không phải vậy thì em không tham gia trò chơi của Peter Vương đâu, rốt cuộc tại sao gần đây anh lại muốn đổi việc vậy, có liên quan đến vụ án của Trần Bạch Diệp sao?”

Ngu Sùng Nghị thở dài: “Mấy chuyện này quá phức tạp, trong thời gian ngắn không thể nói rõ cho em biết được.”

Hồng Đậu thấy anh trai không phủ nhận suy đoán của cô thì cup mắt suy nghĩ một lúc mới nói: “Hiện giờ các anh không có manh mối gì, không bằng

đi tìm Peter Vương thử vận may xem, ngày mai là chủ nhật, nếu anh có thời gian thì đi với em tới văn phòng thám tử của Peter Vương nhé?”

Ngu Sùng Nghị do dự một lát mới gật đầu: “Cũng được, ông ấy và đồn cảnh sát âm ỉ đến nỗi bế tắc như vậy, nếu như nhận ra anh, không chừng sẽ tưởng là ý định của đồn cảnh sát nên không chịu giúp đỡ, hơn nữa danh thiếp này ông ấy đưa cho em, cũng chỉ có thể theo em mà đi tìm ông ấy thôi. Ngày mai anh đi với em một chuyến, đến lúc em đi tìm ông ấy, anh đứng ở cửa chờ em.”

Hồng Đậu dọn lại máy tờ báo đó rồi nói: “Cứ quyết định như vậy đi.”

Lúc này Bành thái thái dưới lầu gọi lớn: “Ngu thái thái, Đại thiếu gia nhà bà có nhà không? Trong đồn cảnh sát gọi điện thoại tới, hình như là có chuyện rất gấp muốn tìm cậu ấy đây.”

Ngu Sùng Nghị và em gái nhìn nhau một cái, quay người chạy ra ngoài, nghe điện thoại rồi vội thay quần áo đi ra ngoài.

Ngu thái thái nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ rồi, không khỏi đau lòng nên ép con trai uống một ly sữa bò nóng rồi mới cho anh ta đi ra ngoài.

Hồng Đậu đưa anh trai ra cửa, hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Ngu Sùng Nghị không tập trung lắm, anh ta đáp: “Bên Giang Khẩu phát hiện ra một thi thể, không biết có phải Trần Bạch Diệp hay không, để bọn anh qua đó nhìn xem.”

“Hả?” Hồng Đậu kinh ngạc đứng tại chỗ.

Anh trai không về nhà, ngày hôm sau cũng hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu.

Tuy Hồng Đậu muốn đi tìm Peter Vương một mình, nhưng vẫn luôn lo lắng cho anh trai nên chỉ có thể buồn bực ngồi trong nhà.

Buổi tối anh trai vẫn chưa trở về, cô xuống lầu lấy mấy tờ báo để xem, không có một tin tức nào liên quan tới Trần Bạch Diệp cả, cô thầm đoán thì thể nữ đêm đó không phải là Trần Bạch Diệp, nếu không thì báo chí ở Thượng Hải đã sớm sôi sùng sục rồi.

Chủ nhật không có tiết, buổi trưa Hồng Đậu đạp xe về nhà, chưa về tới nhà thì từ đằng xa đã nhìn thấy một chiếc xe dừng ở đầu ngõ, không hiểu sao cảm thấy khá quen, cô nhìn vào trong xe, đây không phải là tài xế của biệt thự nhà cậu sao?

Dọc đường đi lên lầu, còn chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng khóc được kiềm chế vang ra từ bên trong, cô vừa vào nhà đã thấy mợ ngồi nghiêng người trên sofa, bà khóc lóc không ngừng, mái tóc uốn thời thượng trên đầu trở nên rối bời, bộ sườn xám vải màu vàng nhạt trên người cũng nhăn nhúm, dường như cả người đã lăn qua lăn lại trong đồng tro bụi, đâu còn dáng vẻ xa hoa của ngày thường nữa.

Cậu thì nghiêm mặt đi qua đi lại trong phòng khách, dường như cũng cực kỳ ủ rũ.

Nghe thấy động tĩnh Hồng Đậu trở về, hai vợ chồng đều nhìn sang, thấy Hồng Đậu thì đều không che giấu được sự thất vọng trên mặt.

Cậu vẫn còn sót lại chút lý trí, miễn cưỡng nở nụ cười: “Hồng Đậu về rồi à?”

Hồng Đậu cảm thấy nụ cười này còn khó coi hơn là khóc, cô nhú mày nói: “Cậu, mợ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe lời này, hai mắt mợ lại ướm đầm nước, bà càng khóc dữ dội hơn.

Hồng Đậu đặt cặp sách xuống rồi ngồi xuống bên cạnh mợ, cúi đầu nhìn gương mặt của mợ thì không khỏi kinh ngạc, cô không biết đôi mắt của một người lại có thể sưng đỏ đến mức như vậy, nếu không phải ngẫu nhiên nhìn thấy, cô thực sự không thể nhận ra người này là mợ.

Mẹ bưng hai bát cháo nóng từ trong bếp ra, khẽ trấn an cậu mợ: “Một ngày một đêm hai người không ăn gì rồi, coi như không ngon miệng thì cũng phải ăn một chút đi, đừng để tới khi tìm được Ngọc Kỳ thì hai người lại ngã xuống.”

Hồng Đậu choáng váng: “Không thấy chị họ Ngọc Kỳ đâu ạ?”

Ngu thái thái nhớ đến việc mình còn đang hận mợ ghét bỏ nhà họ Ngu thế nào, sự lo lắng trên mặt tương đối kiềm chế, bà nói với con gái: “Hôm thứ 7 ra ngoài thì không thấy về nữa, hai ngày hai đêm rồi, cậu mợ của con đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy đâu, đến đồn cảnh sát báo án thì bọn họ chỉ bảo cậu mợ con về nhà đợi tin tức, hai ngày liên tiếp trôi qua nhưng cũng không có câu trả lời. Sợ hủy hoại thanh danh của Ngọc Kỳ nên cậu mợ của con không dám nhờ bạn bè giúp đỡ, càng không dám tùy tiện đăng báo, rơi vào bước đường cùng thì nhớ tới anh trai con đang làm ở đồn cảnh sát nên mới đến đây.”

Lòng Hồng Đậu đột nhiên chùng xuống, thứ 7? Chẳng phải là hôm diễn ra tiệc trà ở Tân Á sao? Nhớ lại lúc bước vào quán trà, cô chắc chắn có nhìn thấy chị họ Ngọc Kỳ, nhưng lúc tiệc trà chính thức bắt đầu thì không thấy chị họ đâu nữa. Cứ tưởng là đã rời khỏi đó từ sớm, ai ngờ lại mất tích.

Cô ngẩng đầu định nói thì cửa nhà lại truyền tới tiếng chìa khóa mở cửa, anh trai về rồi.

Mấy ngày nay Ngu Sùng Nghị không được nghỉ ngơi nên vẻ mặt rất mệt mỏi, anh ta vừa ngược mắt đã nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, sững sờ đứng ở cửa nói: “Cậu, mợ?”

Dường như mợ gặp được cứu tinh, bà vội vàng đứng lên, lao tới ôm lấy Ngu Sùng Nghị khóc ròng: “Sùng Nghị, không thấy Ngọc Kỳ nữa rồi!”

Gần đây Ngu Sùng Nghị sợ nhất là nghe thấy hai chữ “không thấy”, lúc này sắc mặt anh ta trắng bệch: “Không thấy Ngọc Kỳ đâu?”

Cậu có vẻ ôn hơn mợ, ông miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, kéo anh trai

sang một bên, từ từ kể lại một lần nữa: “Nhà của cậu mợ bây giờ đang ở trong tô giới Pháp, cho nên tới đồn cảnh sát tô giới Pháp báo án, không biết có được coi là đồng nghiệp của cháu không, nói chung là không hỏi thăm được chút tin tức nào cả.”

Ngu Sùng Nghị lúng túng lau mặt: “Vâng, cháu biết rồi, cậu, mợ, cháu sẽ lập tức đi tô giới Pháp một chuyến.”

Hồng Đậu vội nói: “Anh à, hôm thứ 7 em có gặp chị họ Ngọc Kỳ ở quán trà Tân Á, lúc đó chị đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên, em nhớ người đó ăn mặc rất chỉnh tề, trên tay đeo một chiếc đồng hồ vàng, hai người nói chuyện một hồi, không lâu sau thì em không thấy chị Ngọc Kỳ đâu nữa. Cậu, mợ, hai người cẩn thận suy nghĩ lại xem, trong đám bạn bè của chị họ có người nào như vậy không?”

Cô vừa dứt lời thì mọi người càng thêm hỗn loạn, mợ nghiêm túc hỏi tương một lúc rồi chợt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cậu, bà nói với giọng lo lắng: “Tôi không nhớ ra được người nào giống vậy, có phải là bạn của ông không, ông này đúng là hồ đồ, con gái xảy ra chuyện mà ông chẳng nghĩ ra cách nào cả! Ông suy nghĩ một chút đi!”

Cậu bị mắng đến nỗi buồn bực mất tập trung, ông tròn tròn hai mắt, bắt đầu trách mắng lung tung: “Bà còn có mặt mũi nói tôi hả? Nếu không phải bà một lòng muốn Ngọc Kỳ gả cho gia đình tốt, sao con gái có thể xảy ra chuyện chứ? Một nửa bạn bè kia của nó là do bà đưa tới đó!”

Mợ bùng mặt khóc âm lên: “Ông cứ việc mắng đi, tất cả là lỗi của tôi, nếu Ngọc Kỳ xảy ra chuyện gì chắc tôi không sống nổi mất!”

Ngu thái thái thấy càng ngày càng âm ỉ thì vội nói: “Bây giờ Sùng Nghị cũng về rồi, nó sẽ lập tức giúp hai người tìm Ngọc Kỳ, tôi khuyên hai người vẫn nên về biệt thự đợi tin tức đi, lỡ như bên đồn cảnh sát có tin tức của Ngọc Kỳ, đừng để đến lúc người ta tìm đến thì không thấy người đâu.”

Lúc này hai người mới như tỉnh lại từ trong mộng, lúng túng đứng lên, muốn cùng Ngu Sùng Nghị xuống lầu, lúc này Ngu thái thái nhớ ra đã hai ngày rồi con trai mình chưa ngủ, bà vội bùng bát cháo lên nói: “Ăn chút đồ

không mất bao nhiêu thời gian đâu, vốn đã không ngủ không nghỉ rồi, lại còn để bụng rỗng nữa, dù có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.”

Ngu Sùng Nghị miễn cưỡng húp một ngụm rồi đẩy bát cháo ra nói: “Con phải lập tức nói chuyện của quán trà Tân Á cho bên tô giới Pháp kia.”

Mợ đứng bên cạnh nhìn, dường như vẻ mặt hơi áy náy, may mà có mấy vệt nước mắt lộn xộn che lấp đi nên cũng không lộ ra hoàn toàn.

Thị lực của Ngu thái thái là loại gì chứ, vừa liếc một cái đã hiểu, vốn tưởng rằng sẽ cảm thấy thoải mái, bà cúi đầu thâm suy nghĩ, trong lòng cũng không thấy dễ chịu hơn mợ là bao nhiêu.

Cùng con gái tiễn đoàn người đi xuống, hai mẹ con đứng ở bậc thang ngay người hồi lâu, Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc rồi đột nhiên nói: “Không được, con phải đi tìm Peter Vương một chuyến.”

Ngu thái thái giật mình: “Peter Vương? Người này là ai? Con đi tìm ông ấy làm gì?”

“Là một vị thám tử, mẹ còn nhớ mình tỉnh Trần Bạch Diệp không, cuối cùng con cũng cảm thấy chuyện của chị họ Ngọc Kỳ không đơn giản, lát nữa anh trai về, mẹ nói với anh ấy con đi tìm Peter Vương nhé, anh ấy biết địa chỉ của Peter Vương, sẽ tự đến tìm con thôi.” Hồng Đậu nói xong thì vội vàng chạy lên lầu thay quần áo.

Cô chạy ra cửa nhìn một cái, xe đạp đã bị anh trai lấy đi rồi.

Cũng may văn phòng thám tử của Peter Vương cách ngõ Đồng Phúc không xa, chỉ cần đi hai chuyến tàu điện là tới, cô bước từ trên tàu điện xuống, bắt đầu tìm ngõ Phú Hoa trên danh thiếp.

Thật vất vả mới tìm được tới địa chỉ, đang muốn đi vào lập tức nghe thấy hai tiếng “tin tin” phía sau, hình như có người đang bóp còi xe.

Cô quay đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy một người bước từ trên xe xuống,

đến khi thấy rõ người kia thì mặt cô tối đi.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp mà, không ngờ ở đây lại có thể gặp được tên Lục Kính Hằng của cửa hàng tây Nam Bảo.

“Này, Ngu Hồng Đậu.” Thấy cô quay đầu đi, Lục Kính Hằng lập tức đuổi theo sau vài bước, “Coi như là tôi biết nhà của cô ở đâu rồi nhé, lúc này cô chạy gấp như vậy, tôi còn chưa kịp chào hỏi thì cô đã xuống tàu điện rồi, suýt nữa là không đuổi kịp, cô ở đây làm gì, bạn cô ở trong này à?”

Hồng Đậu cười mỉa: “Lục tiên sinh, bây giờ tôi đang có việc gấp, thực sự không có thời gian để ý tới anh đâu, nếu anh thức thối thì mau tránh ra đi, đừng để tôi nói ra mấy lời “tốt đẹp”.”

Lục Kính Hằng xuýt xoa: “Tính tình ghê gớm thật đấy, ngược lại tôi muốn nghe xem cô có thể nói ra lời “tốt đẹp” gì? Nào, cô nói nhỏ một chút, chỉ nói riêng cho một mình tôi nghe thôi.”

Đúng lúc này có người đi vào ngõ Phú Hoa, nhìn thấy tình huống trước mắt thì khẽ cười: “Đúng là không khéo, lại gặp Lục thiếu gia đang giờ trò lưu manh rồi.”

Hồng Đậu nghe thấy tiếng nói cảm thấy vô cùng quen, cô quay đầu lại, thì ra là Hạ Vân Khâm.

Anh mặc áo sơ mi màu xám nhạt, có lẽ do sợ nóng nên cổ áo mở một khuy, vẫn đang chạy chiếc xe đạp cũ kỹ.

Cũng không biết Lục Kính Hằng đã chịu thiệt thòi gì trong tay Hạ Vân Khâm, lúc này vẻ mặt lạnh đi, không nói một tiếng lập tức bước tới chỗ xe của mình.

Mà sau khi anh ta lên xe cũng không lập tức đi ngay, chỉ đặt tay lên trên tay lái, âm u nhìn sang bên này.

Ngược lại Hạ Vân Khâm lại nhìn Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư còn chưa đi à?”

Lúc này Ngu Hồng Đậu mới nhận ra anh sợ Lục Kính Hằng lại tìm cô gây phiền phức nên có ý muốn ở lại đây.

Cô giơ tấm danh thiếp trong tay ra, cười nói: “Tôi tới tìm Vương thám tử.”

Hạ Vân Khâm cũng không kinh ngạc cho lắm, chỉ nhướn mày nói: “Vậy thì tiện đường rồi.” Đợi cô đi vào trong ngõ xong, anh chậm rãi đẩy chiếc xe kia theo sau cô.

Hai người một trước một sau bước đi, Hạ Vân Khâm ở phía sau không nói tiếng nào, Hồng Đậu đi được một đoạn, chỉ nghe tiếng xe đạp kia kêu kít kít, nhớ tới bộ dạng thanh thoi của Hạ Vân Khâm, cô thầm nghĩ, người này có lẽ là người... giàu có keo kiệt nhất mà cô từng thấy, xe đạp đã cũ như vậy mà cũng không nỗ đổi.

Cô suy nghĩ một chút rồi quay đầu nói: “Lúc này cảm ơn anh nhé.”

Chương 10: Hợp (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp: Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Hạ Vân Khâm từ trên cao nhìn xuống cô, khẽ cười: “Ngu tiểu thư đa lễ rồi.”

Người này cười lên so với lúc không cười còn đẹp hơn, Hồng Đậu nhìn thoáng qua bộ quần áo trắng của anh, nhớ tới lúc ở tiệc trà, bản thân cũng nhe răng cười với anh như vậy, cô hơi chép miệng, thầm cảm thấy trong nụ cười của anh có ý trêu chọc và trả thù thì cô không cười nữa, xoay người đi về phía trước.

Vốn không thân quen nên cả hai cũng không có dự định giả vờ thân thiết với nhau, suốt một đoạn đường đi hai người chỉ cất bước, không ai nói thêm câu nào cả.

Ngõ nhỏ không dài, sau khi đi ra ngoài thì không khác gì bước vào chốn bồng lai, chỗ mà Peter Vương thuê tương đối đẹp, là một tòa nhà lớn hai tầng đối diện đường cái, tường màu trắng sữa, cửa sổ quét sơn nước màu đỏ sậm, mấy tấm kính được lau sạch như mới, trước cửa có một thảm cỏ nhỏ.

Gần đó đều có cửa hàng tạp hóa tây và tiệm cắt tóc, mọi thứ vô cùng thuận tiện.

Đến trước cửa, Hạ Vân Khâm dừng xe lại, lấy chìa khóa giống như bảo bối khóa chiếc xe cũ, lúc này mới giơ tay nhấn chuông.

Gác cửa là một người Brunei (2) da đen, hình như có quen biết Hạ Vân Khâm, chờ đến lúc anh đi vào thì cười nói: “Mr. Hạ, chào buổi chiều.”

(2) Brunei, tên chính thức là Nhà nước Brunei Darussalam, là một quốc gia có chủ quyền nằm ở bờ biển phía bắc của đảo Borneo tại Đông Nam Á. Ngoại trừ dải bờ biển giáp biển Đông, quốc gia này hoàn toàn bị bang Sarawak của Malaysia bao quanh.

“Chào buổi chiều Loda.” Hạ Vân Khâm tiện tay rút chìa khóa vào trong túi quần.

Hồng Đậu đưa danh thiếp cho người gác cổng tên là Loda nhìn: “Xin chào, tôi đến tìm thám tử Peter Vương.”

Chắc là Peter Vương đã sớm đề cập tới chuyện này, Loda nhận lấy danh thiếp, quay sang nhìn Ngu Hồng Đậu rồi dẫn cô lên cầu thang: “Là Mrs. Ngu đúng không, mời theo tôi.”

Vừa định đi đã bị Hạ Vân Khâm cản lại: “Loda, cậu tự đi làm việc đi, tôi dẫn cô ấy lên là được rồi.”

Trong lòng Hồng Đậu biết Hạ Vân Khâm và Peter Vương quen biết nhau, nghe lời này, chân cô cũng bắt đầu bước theo sau anh, vừa đi vừa đánh giá: “Văn phòng của Vương thám tử ở lầu hai à?”

Hạ Vân Khâm “ừ” một tiếng, thấy Hồng Đậu không có ý định đi lên phía trước, anh lập tức dẫn đầu đi lên lầu.

Vóc dáng anh cao gầy, một bước chân thôi cũng bằng ba bước chân của Hồng Đậu, mới đi mấy bước đã tới lầu hai rồi.

Hồng Đậu cúi đầu trèo lên mấy bậc thang, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy bóng lưng của Hạ Vân Khâm.

Cũng may người này còn có chút phong độ thân sĩ, vẫn chưa tự mình vào phòng, đợi cô cũng đến lầu hai thì lúc này mới đưa tay đẩy cửa.

Đây là một phòng kép, bên ngoài là phòng tiếp khách nho nhỏ, bên trong là

thư phòng.

Lúc đi vào cô thấy Peter Vương gác chân nằm trên cái ghế đặt gần cửa sổ, đang tự rót tự uống. Trên cái bàn tròn cạnh đó đặt mấy chai rượu thủy tinh phương Tây, bên trong là chất lỏng màu hổ phách.

Thấy hai người một trước một sau đi vào, rõ ràng ông ấy hơi kinh ngạc, ợ một hơi rượu rồi mới nói: “Hai vị là có hẹn nên cùng tới sao?”

“Giữa đường gặp nhau thôi.” Hạ Vân Khâm ngồi xuống sofa đưa tay đòi Peter Vương nước: “Tôi khát rồi, có nước uống không?”

Peter Vương đặt tờ báo xuống, từ trên ghế nằm đứng lên đón tiếp: “Ngu tiểu thư muốn uống chút gì không? Tôi đã gặp rất nhiều cô gái trẻ giống cô thích uống nước cam, có muốn một ly không?”

Sau khi Hồng Đậu đi vào chỉ lo đánh giá kệ sách được sắp xếp ngay ngắn trong phòng, nghe được lời này liền cười nói: “Cảm ơn Vương thám tử, không cần đâu, cũng giống như Hạ tiên sinh, một ly nước là được rồi.”

Peter Vương nhấn chuông gọi người mang hai ly nước lên.

Khay nước nhanh chóng được đưa tới, Hạ Vân Khâm chờ Hồng Đậu lấy một ly trước, sau đó mới lấy ly còn lại uống.

Hồng Đậu trầm nghĩ, Hạ Vân Khâm này tuy rằng lúc nào cũng mang bộ dạng kiêu ngạo nhìn xuống vạn vật nhưng cũng được giáo dục khá tốt.

Peter Vương ngồi xuống chiếc ghế nhưng ở đối diện, rất hưng phấn nhìn Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, tôi không ngờ là cô lại tới tìm tôi nhanh như vậy đó.”

Hồng Đậu nhú mày: “Tôi gặp một phiền phức rất lớn, muốn nhờ Vương thám tử giúp đỡ.”

“À, phiền phức gì vậy?”

Hồng Đậu cup mắt âm thầm suy nghĩ, từ trước đến nay Peter Vương và đồn cảnh sát có xích mích, nếu dứt khoát nói ra hết đầu đuôi mấy vụ án mất tích này, chắc ông ấy sẽ từ chối giúp đỡ, phải cân nhắc một phen, không đề cập tới Trần Bạch Diệp và Vương Mỹ Bình, chỉ nói: “Vương thám tử, tôi muốn nhờ ông giúp tôi tìm một người.”

Peter Vương và Hạ Vân Khâm nhìn nhau một cái, kinh ngạc nói: “Ngu tiểu thư muốn tìm ai?”

Hồng Đậu lo lắng đến thanh danh của chị họ, vốn không muốn nói chuyện của chị họ ra trước mặt Hạ Vân Khâm, nhưng mà từ đầu đến cuối Hạ Vân Khâm không có ý định rời đi, dường như Peter Vương đã quen với sự có mặt của Hạ Vân Khâm bên cạnh, lại nghĩ mạng người quan trọng hơn, Hạ Vân Khâm cũng không phải người nhiều chuyện nên cô bình tĩnh nói: “Là chị họ của tôi, Phan Ngọc Kỳ.”

Hạ Vân Khâm nghe thấy cái tên này thì động tác uống nước khựng lại, bình tĩnh nhìn Hồng Đậu một cái.

“Cô nói chị họ của cô mất tích?” Peter Vương vốn đang nghiêng người, thoáng một cái liền ngồi thẳng dậy, “Đây quả thật là không may, khó trách cô lại đến tìm tôi nhanh như vậy, à, Ngu tiểu thư, cô có thể nói cụ thể một chút không?”

“Thứ 7 tuần trước chị họ của tôi ra khỏi nhà để tham dự tiệc trà ở quán trà Tân Á, bởi vì tôi gia nhập một hiệp thông ở trường học nên cũng nhận lời mời mà đến, buổi chiều hôm đó lúc tôi và mấy bạn học đến quán trà, đại khái là khoảng 2 giờ 50 phút, lúc vào cửa, tôi còn thấy chị họ của tôi, nhưng lúc đó chị ấy đang nói chuyện với một người đàn ông, hai chúng tôi không thể trò chuyện được. Sau đó chờ tới khi ông bắt đầu bài giảng thì tôi không thấy chị họ đâu nữa, tôi lại tìm một lúc nhưng vẫn không thấy chị ấy ở đại sảnh, lúc đó tôi cho rằng chị ấy về trước rồi, nhưng cho tới buổi trưa hôm nay tôi mới biết, sau hôm đó thì chị họ của tôi đã mất tích, đến nay vẫn chưa về nhà.”

Peter Vương gõ gõ huyệt thái dương, “Nói cách khác, chị họ của cô đã mất tích hai ngày rồi.”

“Phải.”

Peter Vương im lặng mấy giây, dựa vào ánh mắt say lờ mờ chăm chú đánh giá vẻ mặt của Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, cô hay đọc báo thì chắc cũng biết gần đây ở Thượng Hải có không ít bọn lừa đảo làm loạn, trong một tháng có khoảng một đến hai vụ bắt cóc. Dựa vào cách làm thường lệ của bọn lừa đảo, sau khi bọn chúng bắt người, bình thường trong vòng một tuần lễ sẽ chủ động liên lạc với người nhà của người bị bắt cóc, trước mặt chị họ của cô mới vừa mất tích hai ngày thôi, các người chỉ cần vừa tìm kiếm tung tích của chị họ cô vừa yên lặng chờ điện thoại của bọn tổng tiền là được...”

Trong lòng Hồng Đậu vô cùng hồi hộp.

Hạ Vân Khâm thả ly nước xuống, dựa người vào ghế, ánh mắt sáng như đuốc nhìn Hồng Đậu.

Peter Vương nói: “Cô nên biết tuy mấy bọn lừa đảo này thường làm loạn nhưng chỉ muốn tiền chứ không hại người, sau khi bọn chúng nhận được tiền sẽ tự động thả người một cách an toàn, theo tôi được biết, mấy vụ án bắt cóc trong một năm gần đây đều như vậy cả, tất nhiên cũng có người ngoại lệ.”

Hồng Đậu ung dung đáp lời: “Bởi vì tôi lo lắng bọn tổng tiền sẽ gây bất lợi cho chị họ của tôi.”

Cô nhìn Hạ Vân Khâm: “Hạ tiên sinh và chị họ tôi là đồng nghiệp ở một trường đại học, nếu đã thấy chị họ tôi trước đó rồi, chắc sẽ biết chị họ của tôi rất xinh đẹp, nếu bọn tổng tiền thấy sắc mà nổi lòng tham rất có thể sẽ gây tổn thương lớn cho chị họ tôi, cho nên tôi muốn nhanh chóng tìm thấy chị ấy.”

Mí mắt của Peter Vương sụp xuống, ông phải mấy sợi lông trên chiếc quần tây: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Hồng Đậu gật đầu chắc chắn: “Chính là vậy.”

Ngón tay của Peter Vương gõ gõ trên tay vịn của ghế dựa, sắc mặt ông hơi

lạnh, rõ ràng là hết hứng thú trò chuyện rồi.

Hồng Đậu âm thầm nhíu mày, quả nhiên như cô sớm dự liệu, Peter Vương là người rất khôn khéo, không dễ tiếp xúc chút nào, lúc này mới nói một, hai câu đã nhận ra cảm xúc không đúng của cô rồi. Hơn nữa rõ ràng là lời nói dối không thể thực hiện được.

Cô ngồi thẳng lưng: “Tôi nhớ lúc đó Vương thám tử đưa danh thiếp cho tôi đã từng nói rằng: chỉ cần yêu cầu của tôi không liên quan đến tiền bạc, không vi phạm luật, ông sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ tôi, ai ngờ đến lúc thực hiện cam kết thì Vương thám tử lại đưa ra thêm nhiều điều kiện phụ như thế.”

Peter Vương không ngờ Hồng Đậu sẽ bật lại ông như vậy nên ngẩn ra một lúc.

Hạ Vân Khâm mỉm cười, anh đứng lên đi tới kệ sách bên cạnh, hai tay đút vào túi quần, nhìn chăm chăm đóng hồ sơ đang lộn xộn kia.

Peter Vương nhanh chóng phản công lại: “Nếu tôi không nghe được lời nói thật của cô thì làm sao có thể phán đoán được liệu chuyện này có tổn hại đến tiền bạc hay vi phạm luật không chứ? Ngu tiểu thư, điều kiện tiên quyết để hợp tác là phải thành thật. Cái này không chỉ là hiểu ngầm mà còn là quy tắc chuẩn mực ở khắp nơi nữa. Lúc tôi quyết định có muốn giúp cô hay không thì tôi có quyền được nghe lời nói thật lòng của cô.”

Hồng Đậu nhíu mày. Vụ án của Trần Bạch Diệp đã âm ỉ đến nỗi thành bão rồi, một khi phá được án, đương nhiên cảnh sát sẽ mang tiếng là phá án thành công, dựa vào quan hệ của Peter Vương với cảnh sát, chắc ông ấy sẽ không có hứng thú thay cảnh sát may áo cưới (3) đâu, bất kể là thế nào, tuyệt đối không thể để cho ông ấy biết anh trai đang điều tra vụ án của Trần Bạch Diệp được.

(3) Hàm ý là bản thân không được lợi gì, ngược lại còn giúp người khác có chuyện tốt.

Chỉ trách vừa nãy cô quá nóng ruột, đánh giá thấp năng lực của đối phương, chỉ không biết tại sao năm đó Peter Vương và cảnh sát trưởng bên

đồn lại âm ỉ như vậy, có còn cứu vãn nổi nữa hay không đây, bây giờ cô đã cưỡi trên lưng hổ, chỉ có thể tự tìm lối đi riêng thôi, nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định dùng vụ án tử vong của Vương Mỹ Bình để thu hút sự tò mò của Peter Vương.

Cô hắng giọng một cái mới nói: “Ba tháng trước, có một cô gái tên là Vương Mỹ Bình đến Thượng Hải ở nhờ nhà cậu của mình, tình hình của cô ấy giống như chị họ tôi, cũng là tự dung mất tích, lúc đó cảnh sát nghi ngờ Vương Mỹ Bình bị bắt cóc, từng coi là vụ án của mấy bọn lừa đảo làm ra để xử lý, nhưng trong suốt ba tháng trời, người nhà của cô ấy chưa hề nhận được điện thoại của bọn tổng tiền, vào hôm thứ 7 tuần trước, rốt cuộc bọn họ xác nhận cô ấy đã tử vong rồi.”

Lúc này không chỉ Peter Vương kinh hãi, mà Hạ Vân Khâm cũng hơi kinh ngạc nhìn sang Hồng Đậu, giọng điệu đầy nghiêm túc: “Ngu tiểu thư, cái này chỉ có cảnh sát mới có thể biết được chi tiết cụ thể, sao cô lại biết chứ?”

“À...” Cô đang do dự không biết nên nói mình là hàng xóm hay thân thích của Vương Mỹ Bình thì nghe thấy Peter Vương lên tiếng, trong giọng nói mang theo hàm ý nhắc nhở: “Ngu tiểu thư.”

Cô thở dài, coi như có thể giấu được trước mắt, nhiều nhất cũng không thể lừa được qua ngày mai nên đành buông tha cho ý định nói dối, nhìn thẳng vào Peter Vương nói: “Anh trai tôi đang điều tra và giải quyết vụ án này của tôi giới chung, tôi cũng trong lúc vô tình mới biết được mấy vụ án bắt cóc gần đây không hề đơn giản, bởi vì có ví dụ của Vương Mỹ Bình cho nên tôi mới vô cùng lo lắng cho an toàn của chị họ.”

Peter Vương chậm rãi gật đầu: “Thì ra nói đi nói lại thì vẫn liên quan tới đám bắt tài ở đồn cảnh sát đó.”

Ông nhẹ nhàng đứng lên: “Ngu tiểu thư, cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây là kết thúc, so với việc giúp đám phế vật ở đồn cảnh sát kia tích lũy vốn liếng để thăng quan tiến chức thì tôi tình nguyện uống thêm mấy ly Brandy hơn, chuyện cô nói, kẻ hèn này không hề hứng thú, xin hãy tha thứ cho kẻ hèn này, yêu cầu của cô tôi không thể nào đồng ý được.”

Mặt Hồng Đậu đỏ lên: “Vương thám tử, yêu cầu của tôi cũng không quá đáng, dù sao mạng người quan trọng, tôi chỉ muốn nhờ ông giúp tôi tìm chị họ mà thôi, cũng không tổn hại tới tiền bạc của ông, càng không vi phạm điều luật...”

“Điều luật?” Giọng nói của Peter Vương bỗng nhiên cao vút, “Không tiếp xúc với đám người ở đồn cảnh sát mới là điều luật đầu tiên của kẻ hèn này.”

Ánh mắt của ông lạnh đi, thái độ vô cùng cứng rắn, Hồng Đậu hí mắt, vẫn cố gắng đấu tranh: “Vương thám tử, trong bữa tiệc trà, tôi đã từng nghe chính miệng ông nói khẩu hiệu “Ánh sáng và chân lý” của trường chúng tôi là sự theo đuổi suốt đời của ông, bây giờ có ít nhất hai người phụ nữ trẻ đang bị vướng vào vụ bắt cóc bí ẩn, mà một trong số đó đã mất mạng rồi, dựa vào khả năng của Vương thám tử, nếu có thể tham gia vào những vụ án này, nói không chừng sẽ nhanh chóng tìm ra được mấy người bị hại khác, thuận tiện thực hiện hành trình “Ánh sáng và chân lý”. Nhưng rõ ràng Vương thám tử biết đây là nghĩa lớn, lại một mực cố chấp chuyện ân oán cá nhân đã qua, sao dám xứng đáng với khẩu hiệu “Ánh sáng và chân lý” chứ? So với đám người ngu ngốc, không có năng lực ở đồn cảnh sát thì ông vĩ đại hơn mấy phần hả?”

Peter Vương giận quá hóa cười, kiên quyết cắt ngang lời của cô: “Hay cho Ngu tiểu thư nhanh miệng, quả nhiên là học sinh giỏi của trường St. John! Nói rõ cho cô biết, hôm nay cô có nói đến khi trời sập thì tôi cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này đâu! Loda, Loda, trong này có một vị tiểu thư gây sự, nhanh lên đây tiễn khách đi!”

Hồng Đậu ngớ ra, thấy Peter Vương đã nhấn chuông gọi Loda lên thì cô bỗng nhiên nói: “Không phiền ông tiễn. Tôi sẽ tự đi!”

Trước khi đi, cô nhớ ra từ đầu tới cuối hình như Hạ Vân Khâm không nói một câu nào, rõ ràng là không quan tâm đến chuyện này, ngẫm lại chị họ cũng coi như đồng nghiệp của anh ấy, có thể thấy trái tim của người này quá băng giá.

Thế là cô giận lây sang Hạ Vân Khâm, đứng trước sofa trợn mắt giận dữ nhìn Hạ Vân Khâm một cái, lúc này mới bước nhanh đi ra phía trước cửa, kéo cửa chạy ra ngoài.

Trong phút chốc vang lên tiếng “cộp cộp cộp” đi xuống lầu.

Hạ Vân Khâm bị cô vô cớ nhìn bằng ánh mắt như vậy thì không khỏi giật mình, nhưng cũng không tức giận, chỉ mỉm cười nhìn cửa ra vào trống không hồi lâu, anh đi tới sofa rồi ngồi xuống, lật tờ báo trong tay, nói với Peter Vương: “Kỹ xảo nói chuyện của ông vẫn tệ như thế, vất vả lắm mới tìm được một trợ lý “thông minh, may mắn, vượt qua kiểm tra”, vậy mà cứ thế đã đàm phán không thành công rồi hả? Trước đó không phải ông vẫn còn ôm ấp mong chờ rất lớn đối với cô ấy sao?”

Peter Vương cười gằn hai tiếng: “Lần sau đi tham gia mấy cuộc tụ hội sinh viên lại phải bày ra trò chơi bài Tây lần nữa thôi.”

“Tuy mấy lời của cô ấy hơi vô ích nhưng cũng khá có lý, đám công chức nhà nước rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người vô tội, nếu mấy vụ án bắt cóc mà cô ấy nói thật sự liên quan tới mạng người, dựa vào năng suất làm việc của đồn cảnh sát, chờ tới khi bọn họ tìm được người thì tất cả đã quá muộn rồi.”

Peter Vương gác hai chân lên bàn trà, “Cậu không nghe thấy anh trai của cô ấy là cảnh sát ở tô giới chung sao, à, tôi giúp anh trai cô ấy phá án, đưa anh trai của cô ấy một bước lên mây, sau đó sẽ lại có một Bạch đồn trưởng nữa hả? Đừng có mơ!”

Hạ Vân Khâm ném tờ báo lại chỗ cũ, giọng nói khá thanh thoi: “Ông định mặc kệ thật à?”

“Tôi mặc kệ!”

Hạ Vân Khâm đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Đôi mắt hình tam giác của Peter Vương tròn trừng theo bóng lưng anh: “Chưa gì đã đi rồi ư? Đợi đã, cậu đừng nói với tôi là cậu muốn nhúng tay vào chuyện này nhé.”

Nhớ tới Ngu Hồng Đậu vừa mới đi không bao lâu thì ông càng chắc chắn hơn: “Cậu muốn đuổi theo Ngu Hồng Đậu kia hả?”

Chương 11: Có muốn hợp tác với người keo kiệt như vậy hay không cũng là một vấn đề

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Hồng Đậu từ văn phòng của Peter Vương đi ra vốn vô cùng buồn chán, ai biết được khi xuống cầu thang lại không cẩn thận bị trượt chân, lần này thì đúng là họa vô đơn chí (1) mà, nhất thời làm cho tâm trạng của cô tụt dốc tới cực điểm.

(1) Họa vô đơn chí: hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề

Lúc trước khi đến cô còn hi vọng có thể lập tức nói chuyện với Peter Vương, nhưng không ngờ lại phải thất vọng như vậy, theo cô thấy thì Peter Vương đâu chỉ ngoan cố mà quả thực còn vô cùng máu lạnh.

Khập khiễng đi được một đoạn, sự tức giận của cô cũng dần tiêu tan, chỉ trách cô thôi, trong tình thế cấp bách đã suy nghĩ theo hướng khác, coi như Peter Vương có năng lực thì dựa vào cái gì nhất định phải tự mình chuốc lấy phiền phức cho bản thân chứ.

Cô hậm hực suy nghĩ một lúc nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại ngay, trước tiên cứ về nhà đợi đã, có lẽ mọi việc cũng không phức tạp như cô nghĩ đâu, nếu anh trai đã đi tới giới Pháp để tìm hiểu tin tức, không chừng trở về có thể làm rõ một chút.

Chỗ ở của Peter Vương cũng coi như là yên tĩnh trong trung tâm náo nhiệt, suốt cả con đường hầu như không có mấy người qua lại, chỉ thỉnh thoảng trong ngõ sẽ có vài ngã rẽ, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy mờ mịt, cũng may ngõ không dài, chỉ cần rẽ một lần nữa là có thể ra khỏi ngõ rồi, sau lưng truyền tới tiếng leng keng của chuông xe đạp, cô quay đầu nhìn một cái, hóa ra là Hạ Vân Khâm.

Hồng Đậu tránh qua một bên nhường đường cho anh, cũng không có ý định dừng lại.

Ai ngờ Hạ Vân Khâm đạp xe tới trước mặt cô, phanh xe ngăn cô lại, cười nói: “Ngu tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Hồng Đậu liếc nhìn anh: “Hạ tiên sinh có gì muốn chỉ giáo à?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Anh trai của cô là cảnh sát ở tô giới chung hả?”

Hồng Đậu ngẩn ra, đề phòng gật đầu: “Phải.”

“Chuyện của Vương Mỹ Bình là cô nghe từ anh trai mình đúng không?”

Hồng Đậu nghi ngờ: “Sao vậy?”

Hạ Vân Khâm lấy một điều thuốc ra, dùng diêm quẹt lửa rồi ngược mắt nhìn gương mặt Hồng Đậu vẫn còn hơi giận hờn, anh tắt lửa: “Tại sao anh của cô lại nói cho cô về vụ án của Vương Mỹ Bình?”

Người này thật kì lạ, vì sao lại truy hỏi chuyện của Vương Mỹ Bình?

Cô trả lời rất thận trọng: “Anh của tôi vẫn chưa đề cập đầy đủ về vụ án của Vương Mỹ Bình.”

Ngừng một chút, cô chăm chú nhìn anh, nếu không phải hôm đó thấy anh đến gặp Khâu tiểu thư ở lầu ba thì cô sẽ không tìm được mấy tin tức về chuyện bê bối tình cảm này, trên tờ báo cũ từ ba tháng trước đó có thông báo tìm Vương Mỹ Bình, cũng giống như vụ án mất tích của Trần Bạch Diệp, rất khó khiến người ta không chú ý.

Nói qua cũng phải nói lại, sự tò mò với Hạ Vân Khâm coi như là nguyên nhân cô chú ý tới mấy vụ án mất tích liên tiếp.

Đương nhiên lời này cô chỉ để trong bụng, cô nói: “Anh trai tôi thấy

Vương Mỹ Bình xảy ra chuyện, cảm thấy gần đây ở Thượng Hải không được an toàn nên nhắc nhở tôi, muốn tôi buổi tối không được ra ngoài. Hạ tiên sinh, anh hỏi cái này để làm gì?”

Hạ Vân Khâm ra vẻ thương xót: “Có vụ án của Vương Mỹ Bình trước mắt, chị họ Ngọc Kỳ của cô có thể thật sự gặp nguy hiểm, cô ấy là thư ký của khoa tôi, không may gặp loại chuyện này, tôi quan tâm một chút cũng là điều nên làm.”

Khóe miệng Hồng Đậu hơi nhếch lên, vậy sao, mới vừa rồi ai tỏ ra không liên quan đến mình vậy nhỉ?

Tất nhiên Hạ Vân Khâm biết trong lòng Hồng Đậu đang nghĩ gì, anh cũng không để ý: “Peter Vương có nỗi băn khoăn của riêng mình, tuy tôi và ông ấy là bạn bè nhưng cũng không dễ dàng thuyết phục ông ấy đâu, nếu như anh trai của cô phụ trách mấy vụ án này, tính ra thì là người biết rõ đầu đuôi của vụ án nhất, nếu cô thật sự muốn tìm được chị họ thì vẫn nên cùng anh trai cô nhúng tay vào vụ này.”

Ý anh là gì? Cô nghi ngờ nhìn anh: “Hạ tiên sinh đang cho tôi lời khuyên sao?”

Hạ Vân Khâm không phủ nhận, anh nói: “Anh trai cô có ở nhà không? Đưa tôi đi gặp anh ta đi.”

Anh vừa nói vừa đẩy xe đạp đi trước, quay đầu thấy Hồng Đậu còn đứng bất động, không thể làm gì khác đành dừng lại, nhàn nhã nói: “Ngu tiểu thư, thời gian không đợi người, cứ tiếp tục chậm trễ như thế dù là ai cũng khó cứu được chị họ của cô.”

Trong lòng Hồng Đậu đã sớm bồn chồn, nghe lời này càng cảm thấy sợ hơn, nhìn anh từ đầu tới chân một lần nữa, thầm nghĩ: Hạ Vân Khâm muốn nhúng tay vào chuyện này sao? Có điều, Peter Vương là tay phá án thần sầu, nhưng chưa từng nghe nói Hạ Vân Khâm có tài năng về mặt này.

Hạ Vân Khâm không ngờ bản thân sẽ bị Hồng Đậu coi thường, anh nhìn cô

chằm chằm một hồi, giống như cười mà không phải cười: “Ngu tiểu thư từng nghe câu “Một hảo hán không bằng ba cái bang” (2) chưa, tuy tôi không nổi tiếng như Peter Vương nhưng nghĩ ra vài biện pháp thì có thể.”

(2) Một hảo hán không bằng ba cái bang: Khả năng của một người thì rất mong manh, nhưng nếu có mọi người giúp đỡ thì sẽ làm tốt mọi việc.

Tuy giọng điệu đầy trêu chọc nhưng trên trán lại lộ vẻ tự tin, có thể thấy anh rất chắc chắn về năng lực của bản thân ở mặt này.

Hồng Đậu càng ngày càng nghi ngờ, Hạ Vân Khâm không giống một người có suy nghĩ nông nổi, sẽ không dễ dàng tự tìm phiền phức, hơn nữa điều tra mấy vụ án tìm người đều có trình tự quy tắc của nó, người thường muốn phá án chẳng lẽ lại dễ vậy sao, nếu không thì suốt mấy tháng nay anh trai cô cũng không tìm được Vương Mỹ Bình, còn bị vụ án của Trần Bạch Diệp làm cho sút đầu mẻ trán nữa, rốt cuộc sự tự tin của Hạ Vân Khâm đến từ đâu?

Cô chợt nhớ tới hôm đó Hạ Vân Khâm đứng dưới tiệm may nhìn lên xem tình hình trên lầu, mấy ngày nay lại không thấy anh đi tìm Khâu tiểu thư nữa, chẳng lẽ đêm đó không phải anh đi nói chuyện yêu đương mà thực ra là đi điều tra vụ án sao?

Cô hơi do dự nên quyết định nói bóng gió: “Trước đây Hạ tiên sinh đã từng điều tra vụ án rồi sao?”

Hạ Vân Khâm không đáp lời cô, tự mình quay đầu nhìn về phía trước hỏi: “Nhà của cô ở đâu?”

Hồng Đậu mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, cao ngạo hất cằm nói: “Hạ tiên sinh không nói cho tôi biết nguyên nhân thật sự vì sao muốn giúp tôi điều tra vụ án thì tôi sẽ không đưa anh đi gặp anh trai tôi đâu.”

Còn rất bướng bỉnh nữa, Hạ Vân Khâm nhìn gò má của cô, do đứng dưới ánh mặt trời quá lâu nên cả khuôn mặt của cô bị phơi nắng đến nổi đỏ hồng lên, bởi vì lo lắng nên đôi môi không còn trơn bóng như trước, vì tỏ vẻ bản thân không dễ đi vào khuôn khổ nên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có chút

ý cười nào.

Anh sờ sờ cằm, đặt xe dựa vào tường, nghiêm túc nói: “Ngu tiểu thư, tôi cam đoan với cô, cho dù tôi xuất phát từ mục đích gì mà nhúng tay vào chuyện này thì tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô tìm được chị họ, mà vì suy nghĩ cho thanh danh của chị họ cô, trừ phi bắt đắc dĩ, tôi sẽ không nói với bất kì ai về chuyện này cả. Còn điều thứ ba...”

Hai tay anh đút vào trong túi quần, đi tới trước mặt Hồng Đậu, cặp mắt nhìn cô nói: “Peter Vương có thể trong khoảng thời gian ngắn tìm được chị họ của cô thì tôi còn nhanh hơn ông ấy nữa. Có ba điều này làm đảm bảo, Ngu tiểu thư chịu hợp tác với tôi rồi chứ?”

Hồng Đậu cân nhắc cẩn thận một phen, vừa ngược mắt lên thì đúng lúc đối diện với tầm mắt từ trên cao nhìn xuống của anh. Ngoại trừ cha và anh trai, cô chưa từng nhìn người đàn ông nào trong khoảng cách gần như thế cả, chỉ cảm thấy lông mày của anh rất đẹp, làn da còn sạch sẽ hơn anh trai vài phần, màu mắt không đen như mực giống anh trai mà là màu hổ phách rất đậm.

Theo bản năng cô rời mắt đi, tập trung nhìn vào cổ áo sơ mi của anh, âm thầm suy nghĩ, người này dựa vào cái gì chứ, có phải là bầy không nhỉ, trong gia đình chỉ có duy nhất anh đủ giá trị để người ta viết báo rêu rao, chẳng qua anh trai chỉ là một cảnh sát thôi, người này đột nhiên lại tốt tính quá mức, lẽ nào là nhắm đến điểm này sao?

Nhưng rốt cuộc Hạ Vân Khâm đang điều tra cái gì, anh là người xấu sao?

Việc này cô nhất thời không thể quyết định được, nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định đưa anh đến gặp anh trai, dù sao anh trai biết chi tiết của mấy vụ án này, tất cả tài liệu vụ án lại ở trong tay anh trai, rốt cuộc có muốn hợp tác với Hạ Vân Khâm hay không còn phải để anh trai quyết định đã.

“Vây cũng được.” Cô ngẩng mặt, khẽ mỉm cười một cái, “Tôi đưa anh đi gặp anh tôi.”

Hạ Vân Khâm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói ra thì tuổi của Ngu Hồng Đậu cũng xấp xỉ em tư, nhưng hình như tâm tư sâu sắc hơn, quả thực khó lừa hơn

em gái mình gấp vụn lần.

Anh đẩy xe đạp ra, liếc mắt nhìn cô nói: “Ngu tiểu thư còn chờ gì nữa, nhà cô ở đâu?”

Hồng Đậu nhớ tới tình hình hôm đó, cố ý thăm dò anh: “Ngõ Đồng Phúc.”

Nói xong liền ngừng lại chăm chú nhìn anh.

Quả nhiên sắc mặt Hạ Vân Khâm hơi thay đổi, nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục vẻ mặt nhẹ như mây gió, anh nói: “Có khả năng là Lục Kính Hằng vẫn còn ở bên ngoài, tôi đưa cô đi một đoạn vậy, chờ cô lên tàu điện rồi tôi sẽ tự đến ngõ Đồng Phúc, nếu anh trai của cô có nhà thì tôi sẽ lên lầu tìm cô.”

Hai người đi được một đoạn, Hạ Vân Khâm quay đầu nhìn cái chân bị treo của Hồng Đậu, khẽ nói: “Thế này thì đi tới năm nào tháng nào chứ, Ngu tiểu thư, trong này không có mấy người nhận ra cô, nếu cô không ngại thì để tôi đạp xe đưa cô ra ngoài.”

Hồng Đậu kinh ngạc, anh muốn cô ngồi sau xe anh à?

Anh nhìn thấu sự ngập ngừng của cô, trong giọng nói mang theo ý trào phúng: “Có điều tôi chỉ đề nghị mà thôi, đồng ý thì tốt, không đồng ý thì cũng bỏ đi vậy.”

Ngụ ý là bản thân anh không có hứng thú với cô, cô thực sự không cần nghĩ nhiều đâu.

Hồng Đậu bị lời này kích thích, cô nhìn hai bên, dường như cũng không có người quen, lập tức nhảy lên phía sau xe anh, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trong lòng âm thầm coi Hạ Vân Khâm là ngựa cưỡi, mà cô là kỵ sĩ đang vung roi quát ngựa, xe đạp chạy là bởi vì cô ra sức.

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên dưới mông hình như bị rách cái gì đó, một cơn đau lập tức truyền đến.

Cô “Á” lên một tiếng, đẩy đẩy lưng anh: “Mau dừng lại, mau dừng lại.”

Hạ Vân Khâm bị cô đẩy như thế thì không thể không dừng lại, anh quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Hồng Đậu nhảy xuống, cúi đầu nhìn, quả nhiên trên yên sau có một dây thép bị gỉ chia ra, may mà quần cô khá dày, nếu không thì sẽ chảy máu chứ chả chơi, dù là vậy nhưng quần vẫn bị rách một lỗ.

Hạ Vân Khâm vội dừng xe lại, thấy thế thì đưa tay ấn ấn dây thép ở yên sau, lúc mua xe anh chưa bao giờ có thể nghĩ tới sẽ dùng nó chở người cả, tất nhiên là không kiểm tra yên sau rồi.

Tính ra thì Ngu Hồng Đậu là người đầu tiên ngồi lên.

Lúc này hình như anh nghe thấy tiếng vải vóc bị rách, anh ngại ngùng nhìn quần cô, chỉ áy náy hỏi: “Rách quần rồi hả? Không chạm vào da chứ?”

Hồng Đậu tức đến đỏ cả mặt, thật sự vô cùng hối hận khi hôm nay ra ngoài mà không xem hoàng lịch (3), nín nhịn rất lâu rốt cuộc cũng thốt ra: “Hạ Vân Khâm, anh thực sự là người giàu có keo kiệt nhất mà tôi từng gặp đấy.”

(3) Hoàng lịch: lịch tính ngày tốt xấu khi làm bất kì việc gì trong ngày của người Trung Quốc.

Chương 12: Không biết phải làm thế nào thì Ngu tiểu thư mới hết giận?

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Sắc mặt và giọng nói của cô đồng thời thay đổi, hiển nhiên là lần này vô cùng tức giận rồi.

Hạ Vân Khâm thấy đôi mày thanh tú của cô đều dựng cả lên, chẳng hiểu sao lại thấy buồn cười, nhưng anh cũng biết lúc này tuyệt đối không thể cười được, nếu không thì tình hình sẽ hỏng bét mất, thấy hình như cô không bị thương ngoài da, chỉ là quần rách một lỗ thôi, lúc này anh mới nói bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Ngu tiểu thư ở đây đợi tôi một lát, để tôi nghĩ cách.”

Hồng Đậu nói như rít qua từng kẽ răng: “Hy vọng Hạ tiên sinh nghĩ cách nào tốt một chút.”

Hạ Vân Khâm cố ý nhú mày, đạp chiếc xe đạp đó đi, lúc trở về thấy Hồng Đậu dán lưng trên tường đứng rất đàng hoàng, ngược lại cảm thấy khá giống tình huống khi anh còn bé bị cha bắt đứng phạt vậy, anh thầm cười trong lòng rồi đi đến trước mặt cô, chân đạp lên bàn đạp: “Tôi quay lại chỗ của Peter Vương gọi điện thoại, lát nữa sẽ có xe ô tô tới đón Ngu tiểu thư.”

Xe ô tô? Hồng Đậu muốn phản đối nhưng quần của cô đã rách rồi, bây giờ không dám động đây gì cả, đi ra ngoài sao, nói không chừng bên ngoài còn có Lục Kính Hằng đang nhìn chằm chằm như hổ đói, huống hồ dáng vẻ như vậy mà đi tàu điện sợ sẽ làm người ta cười đến rụng răng mất. Nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ lúc này có mẹ hoặc anh trai từ trên trời rơi xuống, nếu không cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Cô hừ một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt, có thể thấy là sự tức giận vẫn chưa tiêu tan hết.

Hạ Vân Khâm lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra, nhìn Hồng Đậu một cái, anh sợ khói thuốc xông vào cô nên đi sang một bên hút thuốc.

Hồng Đậu đợi một lúc vẫn không thấy xe tới, cô nhìn Hạ Vân Khâm, thấy trong miệng anh đang ngậm thuốc, ánh mắt lại nhìn chằm chằm xuống đất giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, lộ ra vẻ trầm mặc khác thường.

Hình như phát hiện ra ánh mắt đánh giá của cô, anh quay sang nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, anh dường như tùy ý hỏi: “Anh trai của Ngu tiểu thư làm cảnh sát mấy năm rồi?”

“Ba năm.”

“Anh trai của cô luôn ở tô giới chung à?”

“Đúng vậy.” Hồng Đậu giẫm giẫm đôi chân đang tê rần, cô nói sang chuyện khác, “Hạ tiên sinh, sao xe anh gọi còn chưa tới?”

Còn chưa dứt lời thì từ đầu ngõ đã truyền tới tiếng còi của xe ô tô, so với Lục Kính Hằng lúc nãy, tiếng còi này có vẻ khắc chế hơn, chỉ vang lên một tiếng rồi dừng lại ngay.

Hạ Vân Khâm tắt nửa điều thuốc đi: “Đi thôi.”

Hồng Đậu cẩn thận túm chặt chỗ rách của quần, chậm rãi đi theo sau Hạ Vân Khâm.

Đến đầu ngõ quả nhiên có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ ở đó. Lại nhìn sang bên đường, xe của Lục Kính Hằng đã lái đi từ lâu rồi.

Người lái xe đương nhiên là người của Hạ gia, vừa thấy Hạ Vân Khâm liền nói: “Nhị thiếu gia.”

Hạ Vân Khâm dẫn Hồng Đậu đi thẳng tới ghế sau, anh nói với tài xế: “Đưa vị tiểu thư này đến ngõ Đồng Phúc.”

Không hề nhắc một từ nào về lai lịch của Hồng Đậu.

Hình như tài xế đã được huấn luyện rất tốt, cũng không hỏi thêm một câu nào, về mặt hòa nhã giúp Hồng Đậu mở cửa xe, tài xế xoay người đi tới bên kia mở cửa cho Hạ Vân Khâm thì bị anh cản lại: “Tôi còn có việc.”

Hồng Đậu lên xe xong, quay đầu thấy Hạ Vân Khâm vẫn còn đang đứng thẳng bên ngoài, tuy hơi kì lạ là tại sao anh không lên xe, nhưng cũng không có hứng thú để tìm hiểu, ghé sau đặt một chồng quần áo, hình như là tạm thời mang tới đây, phía dưới cùng là một chiếc áo bành tô màu hồng cánh sen, mặc dù hơi dày nhưng đúng lúc có thể dùng để che chắn cái lỗ trên quần.

Cô nhìn chiếc áo này thì âm thầm xấu hổ, vừa nghiêng đầu đã phát hiện Hạ Vân Khâm còn đang đứng bên ngoài nhìn cô, liền nghi ngờ hỏi: “Cái này là chuẩn bị cho tôi à?”

“Xe đạp của tôi không cẩn thận làm hỏng quần áo của Ngu tiểu thư, tạm thời không thể đi tới cửa hàng bách hóa được, không thể làm gì khác đành lấy quần áo chưa từng mặc qua trong nhà mang đến, Ngu tiểu thư lấy để đổi phó trước đi, hôm nào đó tôi xem nhãn hiệu quần áo của tiểu thư rồi sẽ đi mua lại một cái giống vậy nhé.”

Có lẽ sợ làm cho tài xế hiểu lầm nên anh không nói đến quần, mà chỉ nói quần áo thôi.

Hồng Đậu kiêu ngạo nói: “Quần áo của tôi toàn do mẹ tôi làm cho thôi, cửa hàng bách hóa không tìm được cái giống vậy đâu.”

Da mặt của Hạ Vân Khâm dày hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, nghe xong lời này anh cũng không nhướng mày lên: “Vậy tôi đi mua vải giống như quần áo Ngu tiểu thư mặc đưa cho cô nhé, nói chung chuyện ngày hôm nay đều là lỗi của tôi, chỉ trách tôi là người quá “keo kiệt”, không biết phải làm thế nào Ngu tiểu thư mới hết giận đây, yêu cầu gì cũng có thể đưa ra được.”

Về mặt anh rất chân thành nhưng Hồng Đậu lại cảm thấy trong câu nói của

anh có hàm ý khác, tuy rằng vẫn nhin một bụng đầy tức giận, nhưng cũng không muốn dây dưa trước mặt tài xế, cô khoan dung nói: “Hạ tiên sinh chỉ vô ý thôi, cũng không có gì đáng kể để đền bù cả, hôm nay tôi mặc chiếc áo này trước, đợi lát nữa gấp lại sẽ trả lại cho Hạ tiên sinh.” Cô không thềm chiếm tiện nghi của anh đâu.

Hình như Hạ Vân Khâm nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh mỉm cười, không nói được cũng không nói không được, chỉ hất cằm nói với tài xế: “Đưa Ngu tiểu thư về nhà đi.”

Xe bắt đầu chạy, Hồng Đậu mặc chiếc áo bành tô đó ngồi ngay ngắn ở ghế sau, dù sao cũng rảnh rồi, cô nhìn chồng quần áo kia.

Là âu phục thời thượng đồng màu, tất cả đều còn mới tinh chưa hề mặc qua, vừa tạm thời lấy từ trong nhà mang tới, vậy rất có khả năng là của người phụ nữ nào đó trong Hạ gia.

Đại tiểu thư Hạ gia hay là Tứ tiểu thư Hạ gia đây?

Hay là của Đại thiếu nữ nữ Đoàn Minh Y?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị cô phủ nhận, sao Hạ Vân Khâm lại tìm chị dâu mượn quần áo được chứ? Hơn nữa ngày đó cô thấy thân hình của Đoàn Minh Y khá hấp dẫn, so với cô thì đầy đặn hơn mấy phần, Tứ tiểu thư Hạ gia thì lại gầy hơn cô một chút, nhưng quần áo cô mặc lại cực kỳ vừa vặn, chỉ có thể là người có thân hình xấp xỉ cô thôi, nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ là Đại tiểu thư Hạ gia chưa hề gặp mặt kia sao?

Sợ kiếm chuyện nên xe vừa đến trước cửa nhà, Hồng Đậu lập tức bảo tài xế dừng lại rồi tự mình xuống xe.

Buổi trưa khi cô ra ngoài chỉ mặc một chiếc áo len, khi về lại khoác thêm một chiếc áo bành tô, lúc này chậm rãi về tới nhà, cảm thấy không thoải mái cho lắm.

May mà Bành thái thái và Bành thợ may đều không ở dưới lầu, trên đường

lại không gặp phải hàng xóm nào.

Chân vẫn còn hơi đau nên cô đi không nhanh, phải bước từng bước lên lầu, cô vừa muốn gõ cửa, ai ngờ anh trai lại đang đi ra, thấy cô thì thở phào nhẹ nhõm: “Anh đang muốn đi tìm em đây, em cũng quá nóng vội rồi, lại một mình đi tìm Peter Vương nữa. Sao rồi, gặp ông ấy rồi hả? Ông ấy nói sao?”

Tim của Ngu Sùng Nghị cực kỳ thô, vẫn chưa chú ý tới việc trên người em gái khoác thêm một chiếc áo bành tô.

Hồng Đậu nhìn xung quanh, thừa dịp mẹ không ở trong phòng khách vội cởi áo ra, như không có chuyện gì đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Chuyện của Peter Vương để lát nữa em sẽ nói tỉ mỉ với anh, chị họ Ngọc Kỳ có tin tức gì không anh?”

“Không có, nhưng anh đã tìm được người đàn ông nói chuyện với em ấy hôm đó là ai rồi.”

Hồng Đậu vội quay đầu lại: “Ai vậy?”

Lúc này Ngu thái thái từ trong phòng đi ra, đầu tiên là chú ý đến dáng đi khập khiễng của Hồng Đậu, tiếp theo lại phát hiện trên cánh tay cô có một chiếc áo bành tô, bà sững sờ một chút, vội bước nhanh tới: “Chân của con sao thế? Chiếc áo này ở đâu ra?”

Chương 13: Con rể tương lai

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu đã sớm đoán được sẽ không thoát khỏi đôi mắt của mẹ, cô bị mẹ bắt tại trận, ngược lại khá thẳng thắn vô tư.

“Trên tàu điện không cẩn thận bị rách quần rồi ạ.”

“Bị rách quần?” Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghi đều sợ hết hồn.

Hồng Đậu tự mình đẩy cửa vào phòng ngủ, chuyện hôm nay quá phức tạp, nhất thời không nói rõ được, cô sợ mẹ quần lầy không rời nên dứt khoát không đề cập tới Hạ Vân Khâm, chỉ dùng lời giải thích đã sớm chuẩn bị xong kia mang ra nói với mẹ: “Không biết con cái nhà ai thả dây thép lên trên ghế, lúc con đứng dậy mới phát hiện ra bị rách.”

“Vậy cái áo này là sao? Tại sao chân con lại bị thương?” Ngu thái thái cầm chiếc áo bành tô lên đánh giá, ôi, đây là âu phục được đặt may riêng, “Chiếc áo đắt như vậy ở đâu ra thế?”

Hồng Đậu ngồi xuống mép giường đá giày ra, cúi đầu nhìn chỗ mắt cá chân bị trẹo: “Lúc xuống xe con chỉ lo nhìn chăm chăm vào quần, không cẩn thận nên bị trẹo chân, trong chốc lát không thể về nhà đổi quần được, đúng lúc nhà Cố Quân ở gần đó nên con qua nhà bạn ấy, chiếc áo này là bạn ấy đưa cho con.”

Ánh mắt Ngu thái thái sáng như đuốc, quay lại so sánh chiếc áo một lần nữa, bà càng thêm băn khoăn. Bà đã gặp Cố Quân rồi, dáng người nhỏ nhắn dễ thương, thấp hơn con gái mình nửa cái đầu, chiếc áo này dài như thế, phải là một người phụ nữ thanh tú cao ráo mới mặc vừa được.

Hồng Đậu nhìn thấy vẻ mặt của mẹ thì vội nói: “Quần áo của Cố Quân con

không mặc vừa, cái này do chị hai của bạn ấy mới may đấy, bởi vì vừa mới cưới nên chị ấy không thích màu sắc mộc mạc như thế, cũng chưa từng mặc qua lần nào, tạm thời đưa cho con ứng phó khẩn cấp, lát nữa con còn phải trả lại cho người ta nữa.”

Ngu thái thái vẫn khá nghi ngờ nhưng lại nghĩ, mặc dù Cố gia không được xem là đại phú đại quý nhưng cũng đặt mua được loại âu phục này, huống chi con gái ra ngoài rất lâu, có thể gặp khá nhiều chuyện bất ngờ, lại thấy vẻ mặt tự nhiên của con gái nên tạm thời chấp nhận lời giải thích này: “Từ lâu mẹ đã nói không cho con ra ngoài một mình rồi, cứ nhất định đòi đi, lần này thì hay rồi, lại còn bị treo chân nữa, lại đây nào, để mẹ xem xem có bị nặng không, Sùng Nghị, lấy dầu cho mẹ.”

Hồng Đậu tránh không cho mẹ xoa chân cho cô: “Ôi, mẹ nghỉ ngơi đi, tự con làm được mà.”

Ngu thái thái ngồi xổm xuống tỉ mỉ xem xét một chút, thấy mắt cá chân của con gái đúng là không sưng đỏ quá, hơi yên lòng, bà đi tới trước tủ quần áo lấy một chiếc quần ra, đóng cửa phòng lại, muốn Hồng Đậu thay quần: “Để mẹ xem xem quần con rách chỗ nào.”

“Một lỗ khá dài, sợ là không sửa được, dù sao con mặc cái quần này cũng lâu lắm rồi, còn sửa làm gì nữa mẹ?”

Ngu thái thái đợi con gái thay quần xong mới dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn kỹ, thấy chỗ rách đúng là quá dài, coi như có sửa lại thì cũng chưa chắc đã đẹp, bà không kiên trì nữa, đặt chiếc quần xuống than thở: “Vừa nãy anh trai con đến tô giới Pháp hỏi thăm, vẫn chưa có tin tức gì, còn tiếp tục như vậy thì cậu mợ con sẽ điên mất thôi.”

Lúc này Ngu Sùng Nghị ở bên ngoài gõ cửa, sau khi đi vào đưa dầu cho Hồng Đậu mới nói: “Hôm đó ở trong quán trà, người nói chuyện với Ngọc Kỳ là giám đốc của ngân hàng Cố Kim - Viên Nhược Lạp, vừa nãy anh có nói chuyện này với đồng nghiệp ở tô giới Pháp, bọn họ đã tới Viên gia để điều tra rồi.”

“Ngân hàng Cố Kim?” Hồng Đậu nhớ lại người đàn ông hôm đó, ấn tượng

vô cùng mong manh, chắc cô chưa từng thấy trên báo bao giờ, “Anh ơi, ngân hàng này có nguồn gốc thế nào vậy?”

Ngu Sùng Nghị nói: “Ồ ngay tô giới Pháp, ông chủ chính là người nói chuyện với Ngọc Kỳ hôm đó - Viên Nhược Lạp, ngân hàng này vốn là ngân hàng tư nhân Đắc Vinh, hồi đầu năm, sau khi Viên Nhược Lạp và vợ ly hôn thì ông ta lôi kéo mấy người bạn Pháp góp tiền, thay đổi ngân hàng tư nhân rồi lập một ngân hàng khác, bởi vì vừa mới khai trương không lâu nên còn chưa có danh tiếng.”

“Bảo sao em chưa từng nghe đến ngân hàng này.” Hồng Đậu chậm rãi xoa đầu, cẩn thận nhớ lại biểu hiện của chị họ ngày hôm ấy, “Hình như chị họ có cảm tình với Viên Nhược Lạp, cậu mợ biết người này không anh?”

“Vừa nãy anh đi tới nhà cậu mợ rồi, mợ nói mình và một người họ hàng của Viên Nhược Lạp chơi mặt chược với nhau, bản thân mợ không hiểu rõ con người Viên Nhược Lạp lắm, cũng không biết tại sao chị họ lại quen Viên Nhược Lạp, chưa từng nghe Ngọc Kỳ nói đến chuyện này.”

Hồng Đậu khó hiểu: “Tại sao chị họ Ngọc Kỳ phải giấu giếm gia đình nhỉ?”

Ngu thái thái chọc chọc trán của con gái: “Vậy mới nói, con ấy mà, nhìn bề ngoài thì thông minh nhưng trong lòng lại vô cùng hồ đồ, chị họ Ngọc Kỳ của con bây giờ đang đi đi lại lại bên ngoài, người theo đuổi đếm không hết, Viên Nhược Lạp này vừa mới ly dị, tuổi cũng không nhỏ, vợ trước vẫn còn, nếu Ngọc Kỳ cưới ông ấy, nói trắng ra là tái giá thì cậu mợ của con tuy bợ đỡ nịnh bợ nhưng cũng vẫn hy vọng tìm cho Ngọc Kỳ một mối khác tốt hơn, làm sao có thể đồng ý cho Ngọc Kỳ và Viên Nhược Lạp yêu nhau chứ? Chị họ Ngọc Kỳ của con sợ cậu mợ không vui cho nên giấu giếm cũng không kỳ lạ cho lắm.”

Hồng Đậu nghiêng đầu suy nghĩ về ngoại hình của Viên Nhược Lạp một chút, tuy không thấy mặt nhưng từ phong thái và hình dáng thì đúng là rất có phong độ, có thể làm cho chị họ động lòng với ông ta thì cũng không có gì là lạ: “Anh ơi, trong bữa tiệc trà ngày hôm đó, Viên Nhược Lạp và chị họ cùng nhau rời đi à?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Nhân viên phục vụ ở ngoài cửa nói Ngọc Kỳ và Viên Nhượng Lạp cùng nhau đi ra, sau khi Ngọc Kỳ tự mình gọi xe ô tô đi thì Viên Nhượng Lạp quay trở lại tiệc trà tiếp tục nghe giảng, đại khái là nghe được tầm một phút mới rời đi, sau đó Viên Nhượng Lạp đi đâu thì tối nay đồng nghiệp ở tô giới Pháp mới đi hỏi, đúng rồi, lúc này em gặp Peter Vương à, ông ấy nói sao?”

Hồng Đậu vừa nghe đến việc này liền buồn bực, cô lập tức khó chịu nói: “Peter Vương không chịu giúp đỡ đâu, chuyện này cũng đừng hy vọng gì vào ông ấy.”

Ngu thái thái rất lo lắng: “Không phải người này liên tiếp phá được mấy vụ án sao, có ông ấy nhúng tay vào thì chắc sẽ tốt một chút, nếu là vì tiền mà không đồng ý thì có thể thương lượng mà.”

“Không phải vì tiền đâu ạ.” Hồng Đậu lắc đầu, nhớ lại lát nữa Hạ Vân Khâm sẽ tới, cô nhân tiện nói: “Tuy Peter Vương không chịu giúp nhưng có đề cử một người bạn, người này đã đồng ý giúp đỡ rồi, lát nữa người này sẽ đến nhà tìm anh trai.”

Vì mẹ đang có mặt ở đây nên Hồng Đậu chỉ có thể nói nửa thật nửa giả, sự thật thì chỉ có thể chờ đến khi nào chỉ có hai anh em mới nói lại cho anh trai được thôi.

Ngu Sùng Nghị kinh ngạc nói: “Từ xưa đến nay Peter Vương đều một mình phá án, chưa từng nghe là ông ấy có hợp tác với ai cả.”

“Lát nữa người đó tới, anh thấy thì sẽ biết thôi, rốt cuộc có muốn hợp tác với người đó hay không thì anh vẫn tự mình quyết định đi.”

Ngu thái thái nhớ lại nồi canh đang hầm ở trong phòng bếp, thím Chu đi mua thức ăn không có ở nhà, sợ nồi canh cạn nước nên bà vội đứng dậy đi ra ngoài: “Lai lịch của người này như thế nào, so sánh được với Peter Vương sao?”

Vừa đi tới cửa thì thím Chu đã dẫn một người vào, gương mặt đầy vẻ

không thể tưởng tượng nổi: “Thái thái, Đại thiếu gia, tiểu thư ời, trong nhà có khách này.”

Ngu thái thái nhìn người kia, là một người trẻ tuổi khoảng 23-24 tuổi, thân hình cao ráo, dáng dấp vô cùng tốt.

Bà ngẩn ra, chỉ cảm thấy người này khá quen mắt, tên đã đến bên miệng nhưng lại không thể nào thốt ra được, sau đó vẫn nhờ có thím Chu thấy bà cứng đờ tại chỗ nên bước tới nhắc nhở bà: “Là nhị công tử của Hạ Mạnh Mai, mấy ngày trước có tới tìm vị ở lầu ba đó.”

Ngu thái thái bỗng nhiên bừng tỉnh, lại nhìn Hạ Vân Khâm thêm một lúc, bà lập tức kinh ngạc và cẩn thận thêm mấy phần: “Hạ tiên sinh...”

Hạ Vân Khâm để mặc cho Ngu thái thái đánh giá từ trên xuống dưới, anh mỉm cười: “Vẫn bồi tới tìm Đại công tử của nhà ta, mạo muội đến nhà mà không thông báo trước, mong Ngu thái thái đừng trách cứ.”

Hồng Đậu và anh trai một trước một sau đi ra, thấy Hạ Vân Khâm đang bình tĩnh ung dung đứng trước cửa thì liếc anh một cái rồi quay sang thân nhiên nói với anh trai và mẹ: “Hạ tiên sinh chính là người Peter Vương đề cử mà con vừa nói lúc nãy đây.”

Ngu thái thái choáng váng. Là anh.

Nhớ lại người này là tiến sĩ từng đi du học, hiểu biết sâu rộng, tuy phẩm hạnh có tỳ vết nhưng học vấn không phải là giả, lại được Peter Vương đề cử mà đến, chắc là có vài phần bản lĩnh thật sự, bà vội thay đổi thành giọng điệu nhiệt tình: “Hạ tiên sinh mau ngồi đi, thím Chu còn ngây ra đó làm gì, nhanh chóng bung trà lên.”

Hạ Vân Khâm thấy hình như bất cứ khi nào Ngu thái thái cũng chuẩn bị sẵn hai bộ mặt, một mặt giấu ở phía sau, một mặt lại bày ra với người khác, vào thời khắc mấu chốt, hai bộ mặt thoải mái thay đổi, anh không khỏi thầm cảm thấy buồn cười.

Nhớ tới bà vì thật lòng lo lắng cho đứa cháu gái bên họ ngoại nên mới như vậy, anh giấu vẻ mặt kỳ lạ đi, khẽ lên tiếng: “Ngu thái thái không cần vội đâu.”

Ngu Sùng Nghị không ngờ người Peter Vương đề cử mà em gái nói đến lại là Hạ Vân Khâm, nhất thời vẫn không hiểu nổi, sững sốt một hồi, anh ta cúi đầu thấy em gái nháy mắt với mình một cái thì lập tức hiểu ra, nhã nhặn nói: “Hạ tiên sinh, thư phòng yên tĩnh hơn, đúng lúc hợp để bàn chuyện, không bằng chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu, chỉ làm như không biết đây là ý kiến của cô: “Vậy thì tốt quá rồi.”

Hai người một trước một sau đi vào thư phòng, Hồng Đậu e ngại anh trai không đợi lại được Hạ Vân Khâm nên cũng muốn đi theo vào nhưng bị Ngu thái thái cản lại, bà nói: “Anh trai con và Hạ tiên sinh bàn chuyện, con vào làm gì?”

Hồng Đậu ngạc nhiên hỏi: “Lúc này là con đi tìm Peter Vương, người này do con tìm tới mà, sao con không thể vào, hơn nữa việc tìm kiếm chị họ Ngọc Kỳ vô cùng quan trọng, nhiều người nghĩ cách mới tốt, đến lúc nào rồi mà mẹ còn chú ý nhiều vậy chứ?”

Huống chi anh trai ghét nhất là bàn điều kiện với người ta, Hạ Vân Khâm ăn nói khéo léo làm mê hoặc lòng người như thế, lỡ như lát nữa anh giờ công phu sư tử ngọam (1), anh trai không ứng phó được thì làm sao bây giờ. Đương nhiên lời này cô chỉ nói thầm trong lòng chứ không thốt ra miệng.

(1) Công phu sư tử ngọam: Ví von với việc rao giá hoặc đưa ra điều kiện rất cao, cũng dùng để hình dung những người có lòng tham.

Ngu thái thái thấy có lý nên cũng không ngăn nữa, bà nhìn đồng hồ tây trên tường thấy đã tới giờ ăn cơm, không biết Hạ tiên sinh đã ăn cơm tối chưa, vậy có ở lại ăn cơm không đây?

Suy nghĩ một chút, bà căn dặn Hồng Đậu: “Con khéo léo hỏi Hạ tiên sinh

có ở lại nhà chúng ta ăn cơm không, Hạ gia nhà họ luôn ăn uống phong phú, chưa chắc là quen ăn cơm nhà chúng ta, lát nữa con tùy tiện hỏi một chút, nhớ phải lễ phép.”

“Con biết rồi.” Hồng Đậu chậm rãi đáp, cô sẽ không để Hạ Vân Khâm ở lại ăn cơm tối đâu.

Đúng lúc này thím Chu bung trà tối, Hồng Đậu thuận tay nhận lấy khay trà rồi đẩy cửa vào trong.

Anh trai đang đứng trước bàn đọc sách, Hạ Vân Khâm lại đứng trước giá sách, hai người cách nhau một cái bàn, đã nói chuyện được một lát rồi.

“Ngu tiên sinh, trước mặt người quang minh chính đại không nói tiếng lóng (2), lúc này từ đồn cảnh sát bên tô giới chung tôi đã biết được hiện nay trong tay Ngu tiên sinh giữ không ít vụ án, thêm vào đó em gái anh vì Phan Ngọc Kỳ mà đi tìm Peter Vương giúp đỡ, tôi đoán hai vụ án của Vương Mỹ Bình và Trần Bạch Diệp đều do Ngu tiên sinh phụ trách.”

(2) Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng: Ý chỉ người quang minh chính đại thì nói thật, nói thẳng, không cần quanh co.

Anh trai kinh ngạc ngược mắt nhìn Hạ Vân Khâm, anh ta hơi mập mạp môi, cũng không phủ nhận.

Hạ Vân Khâm nói tiếp: “Người cậu Chu Đồng Cường của Vương Mỹ Bình là một “cây bút” nổi tiếng, vì sự mất tích của cháu gái đã liên tiếp viết mấy bài báo ra sức chửi bới cảnh sát Thượng Hải, bây giờ Vương Mỹ Bình chết rồi, trên báo lại không có tin tức gì, chắc là cảnh sát các vị vì sợ rước lấy mấy lời nghị luận của xã hội mà cùng nhau lừa gạt Chu Đồng Cường. Việc này nếu để cho Chu Đồng Cường biết được, chắc chắn sẽ không chịu để yên, cháu gái mất tích được ba tháng rồi, cảnh sát không làm được gì, bây giờ vất vả lắm mới tìm được người nhưng chỉ là một thi thể...”

Anh ngừng cười: “Không có manh mối gì về hung thủ, công lý bắt đầu từ đâu đây?”

Anh trai vẫn giữ im lặng, mồ hôi chảy đầy trên trán.

Ngược lại Hạ Vân Khâm thầm đánh giá sách trên giá sách: “Về Trần Bạch Diệp, bây giờ người phụ nữ này có ảnh hưởng rất lớn ở Thượng Hải, gắn liền với không ít nhân vật nổi tiếng, sự mất tích của cô ta không chỉ liên quan đến thanh danh của các anh mà còn có khả năng ảnh hưởng đến con đường làm quan của các anh sau này, Ngu tiên sinh, không phá được án thì cũng không thể trách mình anh, có trách chỉ trách nếp sống hiện nay của giới cảnh sát không tốt, từ Bạch đồn trưởng trở xuống, không phải vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp thì chính là rập khuôn, lúc gặp mấy chuyện khó giải quyết chỉ áp dụng mấy kiểu cách sáo rỗng, nhưng bản tính Ngu tiên sinh lại thẳng thắn chính trực, không chịu thông đồng làm vậy, gần đây vì mấy vụ án này sợ là không có nổi một giấc ngủ tử tế.”

Ngư Sùng Nghị nhíu mày, khó giấu được vẻ mặt mệt mỏi: “Hạ tiên sinh, như anh đã nói đây, mấy vụ án bắt cóc này đúng là không thể tưởng tượng nổi, Trần Bạch Diệp mất tích hơn một tuần rồi, chưa từng nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, nếu cùng một nhóm bắt cóc Vương Mỹ Bình thì chỉ e không phải đơn giản giao tiền chuộc là có thể cứu người. Làm tôi lo lắng nhất là hôm nay, em họ của tôi...”

Hạ Vân Khâm đổi đề tài: “Cho nên ban đầu khi Vương Mỹ Bình mất tích ở trạm xe lửa, các anh có từng cẩn thận điều tra không?”

Ngư Sùng Nghị gật đầu: “Tôi có hỏi thăm rồi.”

“Một cô gái 18-19 tuổi một mình đến Thượng Hải, trong lúc đang chờ cậu mình đến bàn bạc thì những quán ăn xung quanh, quán trà hay thậm chí là cửa hàng tạp hóa đều có khả năng gây hứng thú với cô ấy, nhưng chỗ này, lúc đó cảnh sát cũng đã đi từng chỗ hỏi thăm rồi sao?”

Gương mặt của Ngư Sùng Nghị nóng lên, anh ta đã từng đề nghị nhưng mấy người đồng nghiệp ghét phải điều tra tốn công, lúc đó kiên quyết bác bỏ, sau đó một mình anh ta đi tra xét mấy nhà nhưng cảm thấy quá vất vả nên cũng không tiếp tục nữa.

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Nói cách khác là chưa điều tra đến cùng. Nếu tôi là anh, lúc này ngoại trừ tiếp tục chờ tin tức bên tô giới Pháp thì sẽ đến trạm xe lửa kiểm tra xem sao, dù sao ngoại trừ Vương Mỹ Bình, trước giờ ở Thượng Hải chưa từng có vụ án bắt cóc nào mà không đòi tiền chuộc cả, sự mất tích của cô ấy có thể là khởi nguồn cho tất cả, cũng là quan trọng nhất.”

Ngu Sùng Nghị suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi ăn cơm tối xong sẽ đi điều tra ngay.”

Hạ Vân Khâm nói rõ ràng: “Đã trôi qua ba tháng, dù có dấu vết gì thì sợ là cũng mất hết rồi, điều tra lại nói thì dễ làm mới khó, tôi đã quyết định nhúng tay vào việc này, buổi tối tôi sẽ nói chuyện với Ngu tiên sinh tiếp.”

Ngu Sùng Nghị chần chừ một lúc mới hỏi: “Tại sao Hạ tiên sinh phải tiếp tục nhúng tay vào việc này?”

“Tất nhiên là được Peter Vương nhờ vả rồi.”

Hồng Đậu bực bội đi tới bên cạnh bàn, đứng như cô dự đoán, ở trước mặt Hạ Vân Khâm anh trai cô không thể chống đỡ được.

Đặt khay trà lên bàn, cô bưng một chén trà trong đó lên, giống như cười mà không phải cười nói: “Hạ tiên sinh đúng là có tài hùng biện, nói một hơi dài như vậy chắc là khát rồi, nào, mời anh uống trà.”

Hạ Vân Khâm không hề xấu hổ nhận lấy chén trà, cup mắt nhìn cô, cười nói: “Cảm ơn Ngu tiểu thư.”

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Có vài chương mà tên chương không liên quan gì đến nội dung chương đó. Cũng không rõ tại sao tác giả đặt tên chương như vậy luôn nên chị em cứ kệ nó đi nhé.

Chương 14: Hồng Đậu không vui

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu mỉm cười, vừa muốn mở miệng đã nghe thấy mẹ mở cửa nói: “Hạ tiên sinh, cậu ăn cơm tối chưa, nếu không chê cơm nhà này đạm bạc thì cùng chúng tôi ăn một bữa có được không?”

Ba người đều giật mình.

Ánh mắt của Hạ Vân Khâm rời khỏi mặt Hồng Đậu, anh nhìn về phía Ngu thái thái, cười nói: “Đúng lúc lát nữa vẫn bối muốn cùng anh nhà đi ra ngoài, thời gian cấp bách, không tiện về nhà ăn cơm tối, nếu Ngu thái thái đã có lòng mời vậy vẫn bối không thể làm gì khác đành ở lại đây quấy rầy một bữa vậy.” Tuy giọng điệu khiêm tốn nhưng lời nói như thể là việc đương nhiên vậy.

Nụ cười của Hồng Đậu hơi cứng lại.

Hình như Ngu thái thái cũng hơi sửng sốt nhưng dù sao bà cũng khôn khéo hiểu đời, vội cười lại, “Hạ tiên sinh chịu ở lại ăn cơm thì không thể tốt hơn được nữa, đáng tiếc gia đình chúng tôi không ngờ lại có khách tới, trước đó cũng chưa chuẩn bị gì, Hạ tiên sinh đừng chê cơm nước nhạt nhẽo đạm bạc mới phải, gần đến bữa rồi, mấy người thương lượng xong thì ra ngay nhé, lập tức có thể ăn cơm.”

Chờ mẹ đóng cửa lại, Hồng Đậu liếc mắt nhìn Hạ Vân Khâm, nói: “Hạ tiên sinh, lúc nãy khi tôi đi vào có nghe thấy ý kiến của anh, vì thuyết phục anh tôi mà trên đường tới đây Hạ tiên sinh còn đặc biệt ghé qua đồn cảnh sát ở tô giới chung một chuyến nữa à?”

Hạ Vân Khâm chỉ làm như không nghe thấy hàm ý mỉa mai trong lời nói của cô, anh uống một hớp trà, trả lời rất ung dung: “Tôi đã đồng ý giúp đỡ tìm người rồi, vì có thể nhanh chóng làm rõ đầu đuôi mấy vụ án này, trước tiên

không thể thiếu chút bài học.”

Hồng Đậu bước đến gần, mỉm cười gật đầu: “Có thể thấy lần này Hạ tiên sinh đã chuẩn bị hết cả rồi nhỉ, thậm chí có thể nói là tình thế bất buộc, như vậy tôi càng không hiểu, Hạ tiên sinh quyết định tự mình tìm phiền phức như vậy là có ý đồ gì, Peter Vương nhờ vả sao? Tôi thấy vừa nhắc tới ba chữ đồn cảnh sát thì ông ta đã tức giận rồi, tuyệt đối không thể chủ động nhờ anh tới hỗ trợ phá án được.”

Ngu Sùng Nghị không biết tình hình cụ thể cuộc nói chuyện của Hồng Đậu và Peter Vương, anh ta nghe xong lời này mới biết em gái không đàm phán được với Peter Vương, lúc nhìn Hạ Vân Khâm ánh mắt có vài phần nghi ngờ: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm men theo chén trà nhìn Hồng Đậu một cái, anh nhanh chóng đặt chén trà vào trong khay: “Ngu tiểu thư, lúc chiều cô đi tìm Peter Vương từng nói thứ 7 tuần trước chị họ Phan Ngọc Kỳ của cô có tham gia tiệc trà, đại khái là khoảng 3 giờ chiều thì mất tích, nói cách khác, đến thời điểm hiện tại thì Phan Ngọc Kỳ đã mất tích hơn 50 tiếng đồng hồ rồi, nếu như bọn bắt cóc Vương Mỹ Bình và cô ấy đúng thật là cùng một nhóm người, tình huống trước mắt của Phan Ngọc Kỳ có thể nói là cực kỳ không ổn, việc đã ở trước mắt, nếu chúng ta quyết định hợp tác, việc cấp bách không phải là thăm dò lẫn nhau mà là nhanh chóng tìm được tung tích của chị họ cô.”

Dăm ba câu đã thay đổi trọng điểm, chỉ kém chưa nói Hồng Đậu “không biết phân nặng nhẹ mà quấy rối”.

Ngu Sùng Nghị nghe vậy quả nhiên trên mặt lại tràn ngập vẻ sốt ruột, nhưng vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Hạ Vân Khâm nên anh ta không có động tác gì.

Cũng may Hồng Đậu đã sớm lĩnh giáo bản lĩnh của Hạ Vân Khâm nên vẫn chưa bị lời này làm cho tức chết, lúc này cô nhướn mày hỏi: “Viên Nhược Lạp của ngân hàng Cổ Kim là nhân vật then chốt trong vụ mất tích của chị họ tôi, khẩu cung của ông ấy là trọng điểm để tìm kiếm tung tích chị họ, bây giờ ở tô giới Pháp còn chưa lấy khẩu cung của ông ấy xong nữa thì nói gì tới hành động tiếp theo chứ? Cho dù tốn chút thời gian hỏi Hạ tiên sinh mục đích của

chuyến đi này thì cũng không thấy có vấn đề gì bị chậm trễ. Ngược lại Hạ tiên sinh à, vì sao mỗi lần tôi hỏi tại sao anh phải nhúng tay vào việc này, anh đều phải nhìn trái nhìn phải vậy? Nếu trong lòng không có quỷ, thì làm gì mà phải che che giấu giấu thế?”

Hạ Vân Khâm bình tới tướng đỡ (1), bình tĩnh nở nụ cười: “Ngu tiểu thư, buổi chiều lúc cô đi tìm Peter Vương tôi tưởng rằng chỉ là một vụ án bắt cóc đơn giản, lúc đấy cũng không có hứng thú tham dự vào, nhưng sau đó từ trong miệng của Ngu tiểu thư tôi mới biết được không chỉ chị họ Phan Ngọc Kỳ của cô, mà vụ án bắt cóc Trần Bạch Diệp và Vương Mỹ Bình hình như cùng do một nhóm người làm ra, mà trong đó, sau khi Vương Mỹ Bình mất tích suốt ba tháng lại gặp bất trắc, nghĩ tới tất cả đều là những sinh mệnh vô tội, chị họ của cô còn là đồng nghiệp của tôi nữa. Tôi đã rất sốc khi nghe vụ án này, lẽ nào tôi không nên có lòng trắc ẩn sao? Vì cứu người, tại sao tôi lại không thể tham dự vào chứ?”

(1) Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn là một thành ngữ của Trung Quốc. Ý là căn cứ vào tình huống cụ thể thì linh hoạt áp dụng các biện pháp để đối phó.

Thật là lợi hại. Hồng Đậu âm thầm cắn răng, trong vài giây cô hơi mất hứng rồi nói tiếp: “Hạ tiên sinh, bởi vì cái gọi là tài hèn sức mọn (2), Hạ tiên sinh cũng không phải là cảnh sát mà lại muốn nhúng tay vào mấy vụ án đến cả cảnh sát còn chưa phá được, vậy nhất định bản thân phải có kiến thức tương xứng, nghe nói Peter Vương đã từng trải qua hệ thống huấn luyện, Hạ tiên sinh lại học chuyên ngành kỹ thuật, không biết Hạ tiên sinh tùy tiện đứng ra giúp đỡ là dựa vào cái gì vậy? Làm sao chúng tôi biết được Hạ tiên sinh có phải chỉ lấy danh nghĩa hỗ trợ hay thực ra lại có ý đồ khác không chứ?”

(2) Tài hèn sức mọn: ví với nhiệm vụ nặng nề mà năng lực lại kém cỏi.

Chức vị của anh trai không cao, hồ sơ mấy vụ án quan trọng trong tay lại không ít, nếu bị Hạ Vân Khâm lừa mà bị rò rỉ thông tin sợ là không cần từ chức thì cũng không thể lẫn lộn được trong giới cảnh sát nữa rồi.

Ngu Sùng Nghị nghe xong thì liếc nhìn Hạ Vân Khâm bằng ánh mắt sâu xa, nhất thời đầy vẻ đề phòng.

Thấy cuộc đàm phán trước đó thất bại, nhất thời Hạ Vân Khâm không đáp lại, chỉ nhìn Hồng Đậu bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Ngôn từ của cô vô cùng sắc bén, khóe miệng lại luôn có ý cười nhạt, khuôn mặt bị chiếc đèn tây trên đầu chiếu rọi xuống, trong suốt giống như cánh sen mùa hạ.

Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Ngu tiểu thư, mọi người đều là người thoải mái, nếu tôi thật lòng muốn hợp tác với các vị thì có mấy lời cũng không cần giấu giếm, Peter Vương và tôi quen nhau ở Đức, tất cả bản lĩnh của ông ấy đều học được từ một vị giáo sư vết tích học nổi tiếng người Đức, khoảng hai năm trước, bởi vì Peter Vương say rượu mà cơ thể xảy ra vấn đề, phải điều trị ở một bệnh viện đa khoa Đức, Peter Vương sợ chuyên mục trên báo bị dừng lại nên từng ủy thác tôi lấy danh nghĩa của ông ấy mà viết tiếp trong gần một năm, sau đó vì tôi bận việc, không thể viết được nữa nên chuyên mục của Peter cũng chính thức kết thúc. Việc này Peter Vương chưa từng có ý định che giấu, Ngu tiểu thư hỏi thăm thì sẽ biết thôi.”

Hồng Đậu và Ngu Sùng Nghị đều ngẩn người.

Đầu tiên là Hồng Đậu không tin nhưng sau đó bình tĩnh ngẫm nghĩ lại, hôm đó ở buổi tiệc trà từ đầu tới cuối Peter Vương chỉ nhai đi nhai lại vấn đề cũ, dường như không nói được một vụ án mới nào, chắc là vì bị bệnh, từ lâu đã không động não nổi nữa.

Mà cô không thể không thừa nhận, chuyên mục của Peter rõ ràng có một bút pháp tự thuật rất khác so với trước đây, vụ án đặc sắc, so với bất kì cái nào trước đó đều hay hơn rất nhiều.

Thì ra là Hạ Vân Khâm viết thay sao?

Hạ Vân Khâm thấy hai người kinh ngạc hồi lâu đến nỗi quên nói tiếp, anh cười nhạt một cái, con người đen kịt cẩn thận nhìn Hồng Đậu vẫn còn đang nghi ngờ: “Ngu tiểu thư, tôi có thể trình trọng bảo đảm với các vị, lần này tôi đến vừa là vì thật lòng muốn giúp các vị tìm Phan Ngọc Kỳ, cũng vừa vì thật lòng muốn điều tra vụ án mất tích của Trần Bạch Diệp và Vương Mỹ Bình,

năng lực của tôi thì các vị có thể chậm rãi xem xét kiểm chứng, thời gian không đợi người, trước mắt cứu người quan trọng hơn, hai vị đều là người thông minh, có thể tạm thời bỏ thành kiến đi, cân nhắc chấp nhận sự hợp tác của tôi không?”

Hồng Đậu bước từ trong thư phòng ra, im lặng đi theo sau anh trai và Hạ Vân Khâm vào phòng ăn.

Vừa mới trải qua cuộc thương lượng, tuy may mắn biết được sự liên quan của Hạ Vân Khâm và Peter Vương nhưng đến bước ngoặt cuối cùng lại bị Hạ Vân Khâm lái sang chuyện khác, vẫn không thể làm rõ được mục đích thực sự của anh khi tham gia vụ án này. Người này thật khó nắm bắt, muốn anh nói mấy lời khách sáo đúng là khó như lên trời, bây giờ nhớ lại chuyện hồi chiều, quả thực Peter Vương ngay thẳng, đáng yêu hơn anh gấp mấy phần.

Trước mắt quan trọng là phải tìm được Ngọc Kỳ, Peter Vương từng ủy thác Hạ Vân Khâm viết hộ chuyên mục, có thể thấy năng lực của người này không phải là giả, bằng không thì chờ tới lúc tìm được người rồi để anh trai đá bay Hạ Vân Khâm đi là được.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của cô lập tức trở nên vui sướng, tràn đầy hứng khởi ngồi xuống bàn, chống cằm chờ thím Chu xới cơm.

Hạ Vân Khâm ngồi đối diện cô, bên trái là mẹ, bên phải là anh trai, trong lòng anh trai vẫn đề phòng, sau khi nói mấy lời khách sáo thì vẫn vô cùng thận trọng, nhưng bởi vì mẹ nên lúc này cũng không quên lễ tiết tiếp đãi khách, anh ta ân cần gấp đồ ăn: “Hạ tiên sinh, chuyện của Ngọc Kỳ phải làm phiền anh và Vương thám tử rồi.”

Hồng Đậu nhớ lại hồi chiều người này đã làm rách quần của cô, trong phút chốc lại đến nhà cô ăn cơm, nhất thời trong ngực hơi buồn bực, không muốn đối diện với anh, cô dứt khoát ngẩng mặt lên trần nhà, nhíu mày nhìn ánh đèn thủy tinh màu xanh sẫm trên đỉnh đầu.

Hạ Vân Khâm và Ngu thái thái đang nói mấy câu với nhau, bình tĩnh ngược mắt nhìn một cái thì thấy trong chớp mắt Hồng Đậu đã thay đổi ba, bốn biểu cảm, so với em gái khi còn nhỏ quả thực là biết cách trở mặt, không khỏi âm thầm lấy làm lạ.

Sáng sớm ngày hôm sau Hồng Đậu tỉnh dậy, không rửa mặt mà trước tiên đến phòng của anh trai hỏi thăm kết quả của tối qua, ai biết từ sáng sớm anh trai đã đi ra ngoài rồi.

Khi ăn sáng Ngu thái thái nói: “Lúc anh con đi có nói rằng bên tô giới Pháp đã trả lời rồi, hôm thứ 7 ở tiệc trà, Viên Nhượng Lạp của ngân hàng Cổ Kim sau khi đi ra đã đi tới câu lạc bộ bài Tây gì đó, trong câu lạc bộ có người làm chứng cho ông ta, Viên Nhượng Lạp cũng khẳng khẳng là sau đó bản thân chưa từng gặp lại chị họ của con, nhưng sau khi điều tra ở trạm xe lửa thì phát hiện gần đó có một cửa hàng âu phục là sản nghiệp trên danh nghĩa của Viên gia.”

Hồng Đậu khựng lại. Trùng hợp thế?

“Anh còn nói gì nữa không ạ?”

“Không nói gì khác nữa, chỉ nói là buổi trưa có thể tới trường tìm con, nếu như buổi chiều con có lớp thì buổi trưa sẽ dẫn con đi ăn cơm ở gần đó.”

“Vậy tốt quá rồi.” Cô còn định hỏi thăm anh trai về kết quả điều tra đây này.

Thời gian không còn sớm, Hồng Đậu không nói chuyện với Ngu thái thái nữa, vội vội vàng vàng ăn xong đồ ăn sáng rồi về phòng thay đồ.

Trước khi đi cô thấy áo bành tô treo trên cái giá đầu giường, vốn định mang đến trường đưa cho Hạ Trúc Quân để cô ấy trả lại anh hai mình, nghĩ đi nghĩ lại, sợ bị hiểu lầm gì đó nên cô đành thôi.

Ai biết khi cô vừa chạy xuống dưới lầu thì Ngu thái thái đã cầm áo bành tô

đuổi theo: “Không phải muốn trả cho Cố Quân sao, tối qua mẹ đã là lượt một lần rồi, áo đất thế này, coi như chị hai của Cố Quân không thúc giục, lúc nào cũng có thể mặc nhưng vẫn nên trả lại sớm một chút thì tốt hơn.”

Hồng Đậu cảm thấy gần đây thật xui xẻo, quả thực sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra, thấy mẹ đã tự mình kẹ phía sau yên xe giúp cô thì đành nhắm mắt rầu rĩ nói: “Con biết rồi ạ.”

Đến trường, cô cầm cái áo đến tủ của mình trước, sau một phen hì hục, quả nhiên không nhét vừa, không thể làm gì khác cô đành mang vào trong phòng học.

Buổi sáng có hai lớp, lớp đầu tiên là nghiên cứu tư liệu lịch sử thời Minh, Thanh làm cho người ta vô cùng buồn ngủ, Cố Quân ngồi bên cạnh cô, thấy cái áo đó thì khen ngợi không ngớt: “Đây là của cửa hàng âu phục nào làm vậy? Đẹp thật đấy.”

Hồng Đậu nhớ lại lý do thoái thác ngày hôm qua của mình, định nói với Cố Quân, lại nghĩ tới chị hai của Cố Quân thì không có ý trêu chọc nữa: “Không phải là đồ của tớ, lát nữa phải trả lại cho người ta.”

Lớp thứ hai là lớp lý thuyết âm nhạc, mới mở vào học kỳ này.

Lúc đi tới phòng học, Cố Quân và mấy người Mai Lệ Trinh bàn tán: “Nghe nói Đoạn Minh Y học ở trường nữ sinh Wellesley tại Mỹ, học vẫn khá tốt, không biết giảng bài trên lớp thì sao nhỉ?”

Hồng Đậu sững sờ: “Quả nhiên là cô ấy dạy chúng ta sao?” Hai ngày nay cô luôn tìm kiếm chị họ Ngọc Kỳ nên cũng đã quên mất chuyện giáo viên mới của lớp lý thuyết âm nhạc.

Cố Quân hơi bất mãn đối với nghi vấn của Hồng Đậu: “Lát nữa lên lớp thì biết thôi mà.”

Hồng Đậu ôm cái áo vào phòng học, vừa ngồi xuống thì một cô gái ở bên cạnh tùm tùm cười chào hỏi: “Ngu học tử, Cố học tử, Mai học tử.”

Là Hạ Trúc Quân, bắt chuyện xong, cô ấy cầm sách vở trên bàn bước qua, muốn ngồi cùng mấy người Hồng Đậu.

Còn chưa ngồi xuống, Hạ Trúc Quân cúi đầu thấy cái áo Hồng Đậu đặt trên ghế thì kinh ngạc hỏi: “Ngu học tử, sao chị mang áo bành tô đến trường?”

Hồng Đậu tỉ mỉ nhìn gương mặt của Hạ Trúc Quân, thấy cô ấy không biết gì, chắc chiếc áo này không phải của cô ấy rồi, cô bình tĩnh đặt áo bành tô ra chỗ khác, cười nói: “Lát nữa phải trả cho người ta.”

Lúc này trong phòng học hơi ồn ào, Hồng Đậu nhìn về phía cửa thì thấy một người đang chậm chậm đi tới, da trắng như tuyết, dáng vẻ yếu điệu, quả nhiên là Đoạn Minh Y.

Chương 15: Chắc chắn là thê nô (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Bởi vì thời tiết hôm nay lạnh hơn mấy ngày trước, Đoạn Minh Y không giống như lần trước chỉ mặc sườn xám ngắn tay nữa mà mặc một chiếc áo sơ mi kiểu tây bằng lụa mỏng màu mật ong bên trong, bên ngoài là chiếc áo khoác lớn màu xám.

Cổ áo sơ mi có thắt một chiếc nơ bướm cùng màu, kiểu dáng vô cùng đặc biệt, bên dưới là chiếc váy bó với kiểu dáng chưa từng thấy trước đó, chất liệu khá mỏng, màu rượu đỏ sậm, bởi vì làn váy khá nhỏ nên dáng đi có vẻ vô cùng thướt tha, lúc cô ta chậm rãi đi tới có cảm giác như một phong cảnh vậy.

Ánh mắt của Hồng Đậu nhìn lướt qua Đoạn Minh Y một vòng, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực đầy đặn của cô ta một chút, theo bản năng ngòai thẳng người lên, tiện thể ưỡn cao ngực mình.

Cùng lúc đó, trong đầu cô không quên đánh giá độ nhỏ bé của chiếc áo bành tô, vẫn giữ phán đoán của mình: áo này không phải của Đoạn Minh Y.

Lúc này không biết ai dẫn đầu chào đón: “Xin chào cô giáo Đoạn.”

Đôi mắt xinh đẹp của Đoạn Minh Y lướt qua mỗi góc trong phòng học một cái, mỉm cười nói: “Lúc nghỉ hè tôi có may mắn nhận được thư mời của trường St. John, học kỳ này sẽ dạy môn lý thuyết âm nhạc, hôm nay lại là ngày lên lớp đầu tiên, trước khi chính thức giảng bài, trước tiên tôi sẽ tự giới thiệu với các bạn học một chút nhé, tôi họ Đoạn, chồng họ Hạ, lúc học đại học, chuyên ngành tôi học không phải là âm nhạc, mà là văn học nước Anh...”

Dường như cô ta đã có chút kinh nghiệm giảng bài, sau phần mở màn đơn giản liền chính thức nói vào đề tài bài giảng, trong suốt thời gian giảng bài, tốc độ nói không nhanh không chậm, vừa sâu sắc lại rõ ràng, dễ hiểu.

Hạ Trúc Quân chờ sau khi tan lớp liền đi lên bục giảng nói chuyện với chị dâu.

Mọi người đều biết bọn họ có quan hệ chị em dâu, thấy hai người thân thiết như vậy ngược lại cũng không coi là quá kỳ lạ.

Cố Quân vội vàng tan lớp, đứng dậy sửa soạn lại sách vở, thấy Hồng Đậu vẫn ngồi yên thì khẽ hỏi: “Tan học rồi còn ngồi đây làm gì?”

Ngón tay của Hồng Đậu không kiên nhẫn gõ gõ trên mặt bàn mấy lần, chống trán liếc nhìn hai người trên bục giảng.

Nhìn trái nhìn phải, hai người đó vẫn chưa đi, áo bành tô do Hạ Vân Khâm đưa cho cô, ai biết là lấy từ trong tay của người nào ở Hạ gia chứ, lỡ như Đạ Minh Y nhận ra lại hiểu lầm gì đó thì sẽ không hay nên cô vẫn ngồi bất động mở miệng nói với Cố Quân: “Bụng tớ không thoải mái.”

“Bụng không thoải mái?”

“Buổi sáng ăn hơi nhiều, ngồi một lát là ỏn thôi. Cậu đi trước đi, tớ sẽ theo sau, đứng rồi, nhớ chọn chỗ ngồi phía sau nhé.”

May mà sau khi Cố Quân đi không bao lâu, Đạ Minh Y và Hạ Trúc Quân cũng cùng nhau rời đi, lúc này Hồng Đậu mới ôm cái áo đi tới một phòng học khác.

Sau khi học xong lớp cuối cùng, Hồng Đậu nhớ lại lời dặn hồi sáng của mẹ, cô đẩy xe đạp ra, đi tới dưới bóng cây trước cổng trường chờ anh trai.

Không ít bạn học đi qua đi lại thấy phía sau yên xe của Hồng Đậu có kẹp một cái áo, không thể hiểu nổi nên hỏi mấy câu, Hồng Đậu bị hỏi đến phiền, đang cân nhắc có nên đến chỗ nào yên tĩnh một chút chờ anh trai hay không thì nghe thấy cách đó không xa có người gọi: “Hồng Đậu.”

Cô chào đón người đang bước đến: “Anh trai.”

Ông tay áo sơ mi của anh ta kéo lên cao, trên trán có lớp mồ hôi mỏng, chắc là từ sáng đến trưa chạy đi khá nhiều chỗ.

Thấy phía sau yên xe của Hồng Đậu có kẹp áo, theo thường lệ anh ta hỏi một câu: “Sao còn mang theo quần áo vậy? Đây, chiếc áo bành tô này không phải là của bạn học Cố mà em chơi cùng sao?”

Hồng Đậu nói quanh co: “À, lát nữa em sẽ đưa cho bạn ấy.”

Thứ nhất, tim Ngu Sùng Nghị rất thô, thứ hai là trong đầu chỉ toàn vụ án, anh ta không truy hỏi nữa, chỉ nói: “Anh dẫn em đi ăn cơm, buổi chiều em có lớp không?”

“Không có lớp, có tung tích chị họ rồi hả anh?”

“Để lát nữa anh sẽ nói tỉ mỉ với em, đúng rồi, lát nữa Hạ tiên sinh sẽ ăn cơm với chúng ta đây.”

Hồng Đậu kinh ngạc, người kia đúng là có tâm với vụ án này mà.

Hai anh em ra khỏi trường thì nhìn thấy một chiếc xe ô tô dừng lại, hai cô gái là Hạ Trúc Quân và Đoạn Minh Y đang đứng trước xe nói chuyện, Hạ Vân Khâm đứng ở sau xe, làm như để tránh nghi ngờ, trong miệng anh ngậm một điều thuốc, ánh mắt lại nhìn về một hướng khác.

Hạ Trúc Quân nhìn thấy Hồng Đậu lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Ngu học tử.”

Bước chân của Hồng Đậu hơi chậm lại, không phải là buổi sáng mấy người này chỉ có một lớp thôi à, sao lại kéo dài đến tận lúc này mới đi vậy?

Cô mỉm cười: “Cô giáo Đoạn, Hạ học muội định về nhà sao?” Dùng thân hình để che lấp, cô đưa xe đạp cho anh trai, bản thân thì lại lấy áo bành tô từ

sau yên xe ra, một cánh tay khác thì kẹp chiếc áo, không cho đối phương nhìn thấy.

“Vốn em muốn về nhà, ai ngờ lại gặp được anh hai ở trước cổng nên nói thêm mấy câu thôi.” Hạ Trúc Quân bước đến gần.

Đoạn Minh Y lại đứng tại chỗ đánh giá Hồng Đậu, nhanh chóng nhận ra cô: “Người này không phải là bạn học lần trước đưa kẹo hoa quế cho em tư sao?”

Hồng Đậu than thở một tiếng, trí nhớ của người này thật là tốt.

Hạ Vân Khâm nghe được tiếng nói này thì xoay mặt nhìn sang, thấy Hồng Đậu và Ngu Sùng Nghị sóng vai đi tới, dưới nách kẹp một món đồ, nhìn kỹ lại vẫn không thể nhận ra là vật gì, anh cúi đầu tắt điều thuốc, nói với Hạ Trúc Quân: “Em và chị dâu về nhà đi, anh hai còn có việc.”

Hạ Trúc Quân buồn bực: “Lúc nãy không phải anh mới nói đang đợi người sao, người đó tới rồi à?”

Đoạn Minh Y nghe thấy lời này thì hơi kinh ngạc nhìn Hồng Đậu, ánh mắt đảo một vòng trên người hai anh em cô, cô ta suy nghĩ một chút, lập tức kéo cánh tay Hạ Trúc Quân, mỉm cười nói: “Chắc là người đó tới rồi, cơ thể em không chịu đói được, về nhà ăn cơm trước đi, anh hai em là người lớn mà, không lạc được đâu.”

Hạ Trúc Quân cũng không ngờ được người anh hai chờ là anh em họ Ngu, nghi ngờ đứng trước cửa nhìn bọn họ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi cụp mắt, cùng Đoạn Minh Y lên xe.

Tài xế khởi động xe, Hạ Trúc Quân cách một cánh cửa còn nói vọng ra: “Anh hai, đừng quên lúc trước chúng ta đã nói rồi đấy, buổi chiều cần phải về nhà một chuyến, chúng ta còn phải thương lượng chuyện tổ chức sinh nhật cho mẹ nữa.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Không quên đâu.”

Lúc này Hạ Trúc Quân mới vẫy tay với Hồng Đậu: “Ngu học tử, ngày mai gặp nhé.”

Chờ xe đã đi xa rồi, Hạ Vân Khâm nhìn Ngu Sùng Nghị và Hồng Đậu: “Ngu tiên sinh, ngõ Đồng Phúc cách chỗ này không xa, anh vừa đón em gái xong, không bằng tiện đường đưa cô ấy về nhà luôn đi?”

Trải qua cuộc đàm phán tối qua, vốn Hồng Đậu đã thật lòng thật dạ muốn hợp tác với Hạ Vân Khâm, ai ngờ chỉ qua một đêm, thái độ người này lại thay đổi một cách vi diệu, nói bóng nói gió như thế khiến cô cũng hiểu được chút hàm ý.

Trước đó cô còn hơi khó hiểu, suy nghĩ lại, có lẽ đa phần Hạ Vân Khâm thấy anh trai cô hiền lành thật thà cho nên mới mượn cơ hội muốn ném cô sang một bên.

Cô trừng mắt lườm anh một cái rồi quay sang nói với anh trai: “Anh ơi, không phải buổi sáng anh nói muốn dẫn em đi ăn cơm sao, bên cạnh có một quán ăn Ninh Ba, món ăn rất ngon, chúng ta qua đó ăn đi.”

Ngu Sùng Nghị hiểu ý, vội nói với Hạ Vân Khâm: “Em gái tôi lo lắng chuyện của Ngọc Kỳ, nếu không để cho nó biết tiến triển của vụ án, sợ là cơm cũng ăn không ngon, không bằng cứ nghe theo đề nghị của em gái tôi, đi tới quán ăn đó ăn một bữa đi?”

Hạ Vân Khâm không ngờ Hồng Đậu chỉ cần liếc mắt đã có thể đoán được suy nghĩ của anh, làm như không nhìn ra ánh mắt của hai anh em họ, anh ra vẻ không vấn đề gì cả: “Vậy thì đi thôi.”

Ba người đến quán ăn tùy tiện gọi vài món, Ngu Sùng Nghị nói với Hạ Vân Khâm: “Buổi sáng tôi đã xác nhận rồi, ngoại trừ cửa hàng âu phục ở trạm xe lửa, ngày đó sau khi Ngọc Kỳ rời tiệc trà thì còn đi tới cửa hàng trang sức, cũng là sản nghiệp của Viên gia, chỉ có điều năm ngoái lúc Viên Nhược Lạp ly hôn đã giao cửa hàng trang sức này cho người vợ trước rồi. Theo lời nhân viên thì Ngọc Kỳ ở cửa hàng đó đã đặt trước cho mợ một sợi dây chuyền, hôm ấy sở dĩ đến đó chính là để lấy đồ, lúc ấy Ngọc Kỳ có nói mấy câu với nhân viên

cửa hàng, sau khi đi ra thì mất tích luôn.”

Hạ Vân Khâm “Ừ” một tiếng: “Cho nên cửa hàng trang sức chính là nơi Phan Ngọc Kỳ mất tích, buổi sáng tôi đã đi lòng vòng ở gần đó, vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ khoảng mười cửa hàng còn có một cửa hàng bách hóa nữa, tôi hỏi những nhân viên của mấy cửa hàng gần đó, họ đều nói thứ 7 tuần trước không có gì khác thường cả.”

Ngư Sùng Nghị kinh ngạc: “Hạ tiên sinh, anh đã điều tra cửa hàng trang sức rồi à?”

Hạ Vân Khâm nâng ấm trà lên tự rót trà cho mình: “Thời gian không nhiều, manh mối biết được lại quá ít, nếu muốn nhanh chóng tìm được Phan Ngọc Kỳ thì chỉ có thể chọn cách lần theo lộ trình hôm thứ 7 của cô ấy rồi loại trừ dần thôi.”

Hồng Đậu hiểu rõ logic của câu chuyện: “Vì lẽ đó từ sáng đến trưa Hạ tiên sinh đã đi điều tra nhĩ, nhất định còn có những phát hiện khác nữa đúng không?”

Hạ Vân Khâm chậm rãi đáp: “Đương nhiên rồi, tôi còn biết Vương Mỹ Bình không chỉ là con tin bị giết mà cái chết còn vô cùng kì lạ nữa, hình như giống với một số nghi thức cổ xưa, thi thể bị người ta động tay động chân.”

Vốn tưởng rằng Hồng Đậu sẽ bị dọa đến nỗi rút lui giữa chừng, ai ngờ sắc mặt cô không thay đổi, lập tức nhíu mày hỏi tiếp: “Vì sao chứ, tại sao người trói cô ấy phải dùng cách này mưu sát cô ấy, ba tháng trước cô ấy đã chết hay ba tháng sau mới chết?”

Hạ Vân Khâm thấy cô không những không sợ hãi mà còn mở miệng hỏi mấu chốt của vấn đề thì lẳng lặng nhìn cô một lúc, anh ngả người dựa ra sau: “Ngư tiểu thư, nếu biết đáp án thì vụ án này cần gì phải phá nữa.”

Hồng Đậu thấy rõ ràng anh cố tình qua loa thì nói với giọng mang hàm ý mỉa mai: “Tôi còn tưởng rằng dựa vào khả năng của Hạ tiên sinh, không ra tay thì thôi, một khi ra tay nhất định sẽ bắt được, thì ra cũng có năng lực mà

không bì kịp thời gian.”

Ngu Sùng Nghị thấy hai người vừa gặp mặt đã cãi nhau, lúc này mới ngồi xuống mấy phút thôi lại âm ỉ đến nỗi giường cung bật kiếm, sợ hai bên khó xử, anh ta vội kéo tay em gái ở dưới bàn.

Hồng Đậu không cảm nhận được, trong lòng chỉ cảm thấy Hạ Vân Khâm thật đáng ghét, cô còn chưa đá bay anh ra ngoài mà anh đã muốn hất cô ra rồi.

Cách bàn ăn, Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu cũng nhìn anh, một lúc lâu sau, Hạ Vân Khâm đặt chén trà xuống, chủ động phá vỡ tình thế căng thẳng này: “Ngu tiểu thư, lần trước ở chỗ Peter Vương đã mạo phạm rất nhiều rồi, tôi còn chưa chính thức xin lỗi, không bằng bữa ăn này để tôi làm chủ, coi như nhận lỗi với cô nhé.”

Hồng Đậu ngửa mặt cười: “Hiếm khi thấy Hạ tiên sinh thoải mái như vậy, sao tôi nỡ từ chối ý tốt của Hạ tiên sinh chứ.” Rồi kêu phục vụ đến để gọi món.

Cô vừa gọi món vừa thầm nghĩ, sớm biết hôm nay Hạ Vân Khâm chịu mời khách, lúc nãy nên đề nghị đi đến Tiểu Hữu Thiên rồi, món ăn ở chỗ đó vô cùng đắt, ăn một bữa có thể bằng một tháng tiền ăn của gia đình bình thường, người này xấu xa như vậy, phải ra sức bắt chẹt anh một bữa mới được.

Trong lòng Ngu Sùng Nghị thầm nghĩ ngờ nhưng ngoài miệng vẫn khách sáo nói: “Hạ tiên sinh, tính khí của em gái tôi được chiều chuộng quá mới như vậy, nhưng con bé luôn biết phân rõ nặng nhẹ, lúc nãy chắc do con bé lo lắng cho chị họ Ngọc Kỳ của nó nên trong lời nói mới mạo phạm nhiều như thế, Hạ tiên sinh đừng trách móc.”

Hạ Vân Khâm chỉ cười không nói, anh bày ra bộ dạng khoan dung, mặc kệ cho Hồng Đậu giở công phu sư tử ngoạm gọi món ăn, một lúc sau anh cầm chiếc đĩa chấm vào nước rồi vẽ một bức tranh trên mặt bàn: “Ngu tiên sinh, anh làm cảnh sát ba năm rồi, trước kia lúc phá án có từng gặp loại hung khí nào kì lạ không?”

Động tác lật thực đơn của Hồng Đậu khựng lại, cô âm thầm liếc bức tranh

Hạ Vân Khâm vẽ.

Ngu Sùng Nghị lắc đầu: “Chưa từng, hình như hung thủ cũng không quan tâm chúng tôi có nghiên cứu mấy cây đinh gỗ này hay không, không phải vậy thì theo lẽ thường, sau khi gây án hung thủ sẽ vứt hung khí đi, sao lại ngang nhiên để lại đầu mối chứ?”

“Cho nên thứ đó được để lại không phải là không có nguyên do.” Hạ Vân Khâm nói, “Buổi chiều tôi sẽ đi tới chỗ Peter Vương, ở chỗ ông ấy có tư liệu, tôi đến tìm một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút rồi quay sang nói với anh trai: “Trường chúng em có một hiệp thông chuyên nghiên cứu những sự kiện kì lạ trong dân gian, hội trưởng chính là Tần Học Khải khoa chính trị, hiệp thông được thành lập cũng hơn một năm rồi, trong tay anh ta chắc cũng có không ít tư liệu đâu, lát nữa về trường em sẽ đi tìm anh ta, nếu em điều tra được cái gì, mà anh này, em đi đâu để tìm anh đây?”

Ba người vừa ăn vừa vạch ra hành trình cho buổi chiều.

Sau khi ăn xong, Ngu Sùng Nghị nghĩ đến việc quay về đồn cảnh sát, vừa đi ra vừa dặn dò Hồng Đậu: “Anh đi trước đây, em tự về trường St. John đi, lát nữa anh tới trường tìm em.”

Hồng Đậu ôm áo đáp, “Em biết rồi.”

Chờ anh trai lên tàu điện xong, cô quay đầu thấy Hạ Vân Khâm còn đứng tại chỗ, chắc đang chờ xe, cô lập tức bước đến nhét cái áo bành tô vào trong ngực anh: “Này, tôi trả lại Hạ tiên sinh.”

Dứt lời, cô cũng lười để ý biểu cảm của Hạ Vân Khâm, nghênh ngang đi đến chỗ xe đạp, đạp xe rời đi.

Hạ Vân Khâm vừa mới về biệt thự đã có người hầu tiếp đón: “Nhị thiếu gia

về rồi, lúc này thái thái còn nhắc tới ngài, giờ đã đi ngủ rồi, Đại thiếu nữ nữ và Tứ tiểu thư đang ở trong phòng khách nói chuyện đây ạ.”

Hạ Vân Khâm tiện tay đưa cái áo đang cầm trong tay cho người hầu, vốn định bảo người hầu mang đến phòng chị cả nhưng suy nghĩ một chút, áo này Hồng Đậu đã mặc rồi, chắc chị cả sẽ không chịu mặc nữa, anh sửa lời: “Mang vào phòng tôi đi.”

Người hầu lập tức làm theo.

Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ, mẹ vừa mới nghỉ ngơi, ít nhất phải nửa tiếng nữa mới tỉnh dậy, chị dâu và em tư đang ở trong phòng khách, nhất thời anh không tiện đi vào, dứt khoát đốt điếu thuốc đứng trên bậc cầu thang ngửa đầu nhìn sắc trời trên đầu, bỗng nhiên thoáng thấy chiếc xe đạp cũ dưới tầng cây.

Anh nhìn chằm chằm chiếc xe đạp đó một lúc rồi bước xuống bậc thềm, ngồi xổm nhìn dây thép trên yên sau, càng nhìn càng cảm thấy dây thép thật chướng mắt, anh quay đầu lại thì thấy quán gia đang tựa cây trước cửa, thuận miệng nói: “Bác Lý, có cò lê không?”

Bác Lý vội đến thùng dụng cụ lật qua lật lại, tìm được cò lê thì cầm đến cho anh.

Hạ Vân Khâm nhận lấy cò lê, anh vặn dây thép trên yên sau, lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, xác định không còn dây thép nào khác, lúc này mới định đứng lên.

Đúng lúc này Hạ Trúc Quân nghe lời người hầu nói đi ra tìm anh: “Anh hai, anh về rồi mà không vào nhà à, em còn đợi anh giúp em chọn quà này.”

Nhìn trái nhìn phải một chút, thấy Hạ Vân Khâm ngồi xổm trước xe đạp, cô kinh ngạc cười nói: “Anh hai, anh đang sửa xe hả?”

Hạ Vân Khâm đứng lên, sờ sờ cằm, bản thân cũng cảm thấy khó tin, chưa kịp nghĩ nhiều đã đưa cò lê cho bác Lý rồi quay sang nói với Hạ Trúc Quân: “Đi thôi, xem xem em đã chuẩn bị quà tặng gì nào.”

~~~ Đòi lời của Mạc Y Phi: Từ chương này đến chương 19, tên chương cũng không liên quan đến nội dung chương đâu.

Chương 16: Chắc chắn là thê nô (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm và em gái vào nhà, đúng lúc chị cả Hạ Lan Chi từ trên lầu đi xuống.

Thấy Hạ Vân Khâm, Hạ Lan Chi kinh ngạc cười nói: “Hôm nay về sớm vậy, trên trường không có lớp dạy sao?”

Hạ Vân Khâm ngẩng đầu nhìn cô ta: “Về bàn chuyện sinh nhật của mẹ.” Nói xong, anh đi tới sofa ngồi xuống.

Hạ Trúc Quân ngồi đối diện với chị cả và chị dâu, hé miệng cười: “Em vừa mới thấy một chuyện lạ đấy, chị cả, chị dâu, các chị đoán lúc nãy anh hai ở bên ngoài làm gì hả?”

Hạ Lan Chi sửa lại chiếc áo khoác có tua rua trên vai: “Anh của em từ khi đi Đức về thì cả ngày đều giao thiệp với mấy người kỳ lạ cổ quái, từ lâu đã nhiễm mấy thói xấu rồi, coi như em thấy nó sửa xe đạp thì chị cũng không lạ gì...”

Cô ta còn chưa dứt lời, Hạ Trúc Quân đã cười đến nỗi ngã vào lòng Đoàn Minh Y: “Chị cả quả là mưu hay chước giỏi (1), lúc nãy đúng là anh hai đang sửa xe đạp đấy.”

(1) Mưu hay chước giỏi: Ý chỉ những người giỏi về dự đoán những tình hình thay đổi phức tạp.

Hạ Lan Chi chỉ thuận miệng nói một câu, ai ngờ lại nói trúng, cô ta sững sờ một hồi, dờ khóc dờ cười nói: “Em trai à, cái xe đạp kia cũng đã cũ như vậy rồi, sao không đổi cái mới đi, còn sửa làm gì nữa?”

Hạ Vân Khâm nói khát nước, chờ người hầu mang trà tới, lúc này mới lên tiếng: “Lúc trước cha có dạy dỗ em một trận, nói em tuy có công việc rồi nhưng vẫn phải ăn tiêu tiết kiệm, không thể phô trương kiêu căng, cần phải hiểu đạo lý giữ gìn cái đang có. Em vẫn còn nhớ lời dạy dỗ của cha, xe đạp kia của em tuy hơi cũ kỹ một chút nhưng không phải là không dùng được, cứ vứt đi như vậy thì khá đáng tiếc.”

Hạ Lan Chi quay sang nhìn Đoạn Minh Y và Hạ Trúc Quân: “Hai người tin mấy lời nói này không?”

Đoạn Minh Y mỉm cười không tiếp lời, Hạ Trúc Quân thì che miệng lắc đầu: “Không tin, không tin.”

Hạ Lan Chi vừa cười vừa tức trùng mắt nhìn Hạ Vân Khâm: “Em đó, giỏi nhất là nói mấy lý luận không thực tế, những lời này em dùng để đối phó với thái thái đi, bọn chị cũng không tin đâu, à đúng rồi, hôm qua em kêu chú Dư về nhà lấy áo của chị làm gì vậy, thật là kỳ lạ, có phải đã quen cô gái nào ở bên ngoài rồi không?”

Cô ta, Hạ Vân Khâm và Hạ Trúc Quân không cùng mẹ, nhiều năm qua chỉ xưng hô với mẹ kế là “thái thái”, chưa bao giờ đổi cách gọi.

Hạ Vân Khâm vốn rất thản nhiên, nhưng mà lại nghĩ đến chuyện hôm qua với Hồng Đậu có vài chỗ khó nói, nếu nói ra khó tránh khỏi bị hiểu lầm, anh lên tiếng: “Phần lớn quần áo trong đóng đó chưa động vào đâu, chỉ có chiếc áo bành tô là mặc rồi, hiện tại cũng đã là lượt lại, để trong phòng em đây, lát nữa em sẽ mang trả chị.”

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, Hạ Lan Chi nói: “Cái áo đó người ta mặc rồi, không cần trả lại chị đâu, mang mấy cái còn lại qua là được rồi.”

Hạ Vân Khâm đáp lại: “Vậy để em đền cho chị cả một cái áo bành tô khác nhé.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Hạ Lan Chi đặt chén trà xuống, vẻ mặt đầy hào hứng nghiên cứu Hạ Vân Khâm, “Chị cũng không cần áo, hướng

chỉ chất liệu của chiếc áo kia khá hiếm, giá cả lại đắt đỏ, đến cả Đình Tường cũng chỉ có một, hai cái thôi, lúc đó chị và Minh Y mỗi người may một cái, nhất thời muốn làm cái giống nhau như thế nữa là điều không thể, chỉ có thể chờ lần sau Đình Tường nhập hàng mới. Chị chỉ hỏi em, cái áo đó em lấy đưa cho ai mặc vậy, lẽ nào rốt cuộc em cũng chịu quen bạn gái rồi hả?”

Hạ Trúc Quân tò mò: “Anh hai, mấy ngày trước anh nói muốn yêu đương là thật sao?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái: “Nếu thật sự có bạn gái thì cần gì lừa gạt em chứ.”

Nói xong anh giơ tay xem đồng hồ, thời gian không còn sớm, phải nhanh chóng đi tìm Peter Vương thôi, anh lên tiếng ngắt lời: “Mẹ sắp dậy rồi, để em lên nhìn một cái.” Hạ Vân Khâm đứng lên, hai tay đút vào túi quần đi lên cầu thang.

Hạ Lan Chi cố tình cười nói với Đoạn Minh Y và Hạ Trúc Quân: “Vừa nói đến chuyện này đã bỏ đi, có thể thấy chắc là cũng có bóng dáng của cô bạn gái này rồi.”

Hạ Vân Khâm nghe thấy lời này thì bước chân khựng lại, quay đầu cười với Hạ Lan Chi: “Nhận lời chúc này của chị cả thì em thực sự sẽ có bạn gái, em nhất định sẽ dẫn cô ấy đến cho mẹ xem, đỡ khiến bà cụ ngày ngày đều nhắc tới.”

Hạ Lan Chi mỉm cười thúc giục anh: “Bọn chị nói chuyện riêng tư của bọn chị, em gấp như vậy làm gì, không phải muốn đi thăm thái thái sao, em đi trước đi.”

Đợi Hạ Vân Khâm đi rồi, Hạ Lan Chi lắc đầu một cái: “Anh hai của em nhìn có vẻ không tập trung nhưng tâm tư lại tỉ mỉ, từ trước tới giờ cũng giỏi lừa gạt người ta, nếu quả thật muốn làm bạn gái vui vẻ thì cần gì lấy áo của người khác đưa cho người ta chứ, chỉ cần mua một bộ đồ mới là được rồi. Có điều, nếu không phải là bạn gái, tại sao anh hai của em lại đưa áo cho người đó chứ? Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này khá khó hiểu.”

Đoạn Minh Y vốn vẫn chưa nói lời nào, nghe xong thì hơi đảo mắt, mỉm cười lên tiếng: “Nói tới chiếc áo đỏ em nghĩ tới một chuyện, hôm nay ở trong trường học hình như thấy một nữ sinh ôm áo lên lớp, chính là vị Ngu tiểu thư mà em tư hay nhắc đến đấy.”

Hạ Trúc Quân ngẩn ra, là sự thật. Nhớ lại lúc đó cô đã thấy kỳ lạ rồi, còn hỏi Ngu học tử, Ngu học tử chỉ nói phải trả người ta.

Trên đời có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Cô đang muốn tiếp lời Đoạn Minh Y, ai ngờ anh hai quay lại, đứng trên lầu lạnh nhạt nói: “Em tư, không phải lúc này em muốn anh chọn quà tặng giúp em sao, quà ở đâu?”

Hạ Trúc Quân vội nói: “Đang ở trong phòng em đấy.” Nói xong cô vội đứng lên đi tìm anh hai, cũng không tám chuyện nữa.

Hồng Đậu đến trường học, vốn định trực tiếp đến phòng học thường ngày của khoa chính trị tìm Tần Học Khải, ai ngờ nửa đường lại gặp Cố Quân.

“Ồ, không phải cậu về nhà rồi sao?” Trong ngực Cố Quân đang ôm một chồng sách, hình như mới bước từ phòng học ra.

Hồng Đậu nóng lòng muốn đi tìm Tần Học Khải, cũng không có ý định nói chuyện phiếm với Cố Quân, bước chân vẫn đi về phía trước: “Tớ đi tìm Tần Học Khải mượn ít đồ.”

Cố Quân càng ngạc nhiên: “Không phải cậu sợ Tần Học Khải hiểu lầm à, bình thường vẫn luôn giữ khoảng cách với anh ta mà, tại sao hôm nay lại không sợ nữa vậy?”

Hai tay Hồng Đậu mở ra: “Tớ muốn tìm tư liệu “Sự kiện bí ẩn của hiệp thông”, anh ta là hội trưởng, không tìm anh ta thì tìm ai?”

Cố Quân đuổi theo cô nói: “Buổi chiều không có lớp, tớ cũng không có việc gì, không bằng tớ đi với cậu nhé.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút, có Cố Quân ở đây, thứ nhất sẽ không khiến Tần Học Khải hiểu lầm, thứ hai là còn có người giúp cô tìm tư liệu, cô nói: “Được thôi.”

Đến nơi, trong phòng học lớn chỉ có vài người đang ôn bài, cô hỏi thăm một chút, buổi chiều khoa chính trị không có lớp.

May mà có một nam sinh khá thân thiết với Tần Học Khải, thấy Hồng Đậu đến chủ động đi tìm Tần Học Khải thì thầm cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, vội xung phong nhận việc đưa Hồng Đậu đi tìm người: “Tần Học Khải siêng học lắm, buổi chiều không có lớp, không phải đến giúp thầy cô giáo trong khoa sắp xếp bài giảng thì sẽ đi tới thư viện mượn sách, tôi đoán chắc lúc này cậu ấy đang ở trong thư viện đấy.”

Ba người đến thư viện, quả nhiên Tần Học Khải ở đó.

Tần Học Khải vô cùng mừng rỡ, làm sao còn ôn bài được nữa, vội đi ra nói: “Hồng Đậu.”

Anh ta quay sang nhìn thấy Cố Quân thì sự vui vẻ hơi nhạt đi: “Cố Quân.”

Hồng Đậu mỉm cười, cô đi thẳng vào vấn đề: “Tần học trưởng, không biết tư liệu về sự kiện bí ẩn của hiệp thông chúng ta để ở đâu vậy, có thể đưa chúng tôi đi xem một chút không?”

Tần Học Khải ngạc nhiên: “Tư liệu của hiệp thông quá nhiều, trước đó có mượn một phòng chứa đồ lặt vặt trong trường để cất trong đó, bây giờ toàn bộ tư liệu đều để ở trong phòng học cũ sau nhà thờ nhỏ, sao các em lại muốn đi xem cái này?”

Hồng Đậu nói: “Tôi có vài chuyện rất gấp cần tra tài liệu, anh có chìa khóa của phòng để đồ không?”

Tần Học Khải hơi chần chừ, nhấc chân đi về phía trước: “Chìa khóa thì tôi có, vậy để tôi đưa các em đi, có điều Hồng Đậu này, em có thể nói cho tôi biết em muốn tra cái gì không?”

Bước chân của Hồng Đậu hơi chậm lại, cái chết của Vương Mỹ Bình quá kỳ lạ, đến nay phía cảnh sát vẫn giữ bí mật không nói ra, trước khi điều tra được manh mối trong đồng hồ sơ thì không nên để người ngoài biết được, cô lên tiếng: “Mấy ngày trước tôi nghe người ta nói đến mấy dị thuật dân gian cổ xưa, cảm thấy rất hứng thú, đúng lúc hiệp thông tuần sau đến lượt tôi giảng bài, nhớ đến hiệp thông của chúng ta có tư liệu về phần này cho nên mới tới tra để dễ dàng chuẩn bị hơn.”

Tần Học Khải nói: “Hiệp thông của chúng ta đã thành lập được hơn 10 năm rồi, những ghi chép và báo chí cũ lục tục sưu tầm trong mấy năm nay cũng nhiều đến nỗi chất đầy nửa phòng, tư liệu liên quan tới lời đồn dân gian luôn đặt ở trong một cái tủ cao, tìm được cũng tốn không ít thời gian đâu, buổi chiều tôi không có việc gì, không bằng tôi tìm giúp các em nhé.”

Anh ta là hội trưởng, muốn tra tư liệu trong hiệp thông thì kiểu gì cũng phải được anh ta duyệt, Hồng Đậu suy nghĩ một chút, thực sự không tìm được cơ nào để tách Tần Học Khải ra, cô không thể làm gì khác đành cười nói: “Vậy làm phiền Tần học trưởng rồi.”

Giọng nói của cô vừa thanh thúy vừa ngọt ngào, Tần Học Khải nghe xong thì mặt ửng đỏ, vội quay mặt sang: “Tôi là hội trưởng của hiệp thông, mấy chuyện này vốn là điều nên làm, cần gì nói phiền hay không phiền chứ.”

Ba người đi ngang qua sân trường, vòng qua sau nhà thờ nhỏ đến trước dãy phòng học cũ, bởi vì lâu rồi không tu sửa nên nóc nhà phòng học đã bị dột, bây giờ đang được cấp tốc sửa chữa, tạm thời không dùng làm phòng học được.

Các sinh viên cảm thấy phòng học để không cũng đáng tiếc nên mượn trường học làm phòng hoạt động của hiệp thông, hoặc để một số dụng cụ cần dùng, hoặc là để tư liệu sưu tầm được trong này.

Tần Học Khải dẫn hai người bọn họ đến trước một gian phòng học ở trong

cùng rồi lấy chìa khóa ra mở cửa.

Hồng Đậu hỏi Tần Học Khải: “Tần học trưởng, hiệp thông của chúng ta đã thành lập được 10 năm rồi, lúc trước do ai thành lập vậy?”

Tần Học Khải kinh ngạc: “Không phải lần đầu tiên hoạt động đã nói rồi sao, hiệp thông này do một học trưởng họ Đặng khoa toán học lập nên.”

Hồng Đậu thờ ơ gật đầu, khi lần đầu tiên tham gia hoạt động, các bạn học bạn rộn tự giới thiệu mình, tình huống cực kì hỗn loạn, cô lại không thích nghe bọn họ nói dài nói dài cho nên lúc Tần Học Khải giới thiệu nguồn gốc của hiệp thông, cô chỉ nghe bằng một tai.

Cố Quân đẩy kính trên sống mũi, khẽ nói: “Lúc đó chắc Hồng Đậu đang bận ăn cái gì đó.”

Lúc cửa mở ra, ba người đi vào, Hồng Đậu chậm rãi đánh giá tủ sách trong phòng học, thuận miệng hỏi: “Vậy vị Đặng học trưởng đó giờ ở đâu?”

“Chỉ nghe nói đã đi Bắc Bình rồi, cụ thể là đi làm gì thì không biết được.” Tần Học Khải đi thẳng tới một bên cửa sổ, mở tủ sách gần nhất ra, liếc mắt từ dưới lên trên rồi nói với Hồng Đậu và Cố Quân: “Toàn bộ đều ở trong này.”

Hồng Đậu và Cố Quân liếc nhìn nhau một cái, hai người vén tay áo lên, khắp khiêng di chuyển một chồng tư liệu ở trên cao nhất thì bị Tần Học Khải ngăn cản: “Các em lấy tư liệu ở dưới đi, ở phía trên để tôi lấy cho.”

Ba người nhanh chóng phân công nhau, Tần Học Khải phụ trách đóng trên cùng, Hồng Đậu phụ trách phần ở giữa, Cố Quân thấp nhất, phụ trách hai tầng dưới cùng.

Cho đến khi chuyển hết đóng sách và giấy tờ linh tinh ra ngoài, Tần Học Khải mới hỏi Hồng Đậu: “Đồ muốn tìm có trong phạm vi cụ thể không, là nghi thức hay dị thuật, của phương Tây hay của phương Đông?”

Hồng Đậu dịch đồ sang một bên, một mình lật mấy trang sách đã ố vàng:

“Chỉ biết là mấy cái đinh gỗ dài khoảng một thước, không biết tại sao lại bị người ta đóng lên thân thể người khác, tôi cũng không biết là của phương Tây hay phương Đông nữa, lại càng không hiểu được cụ thể vật kia dùng để làm gì.”

Cô vừa nói vừa khoa tay múa chân: “Dài khoảng chừng này, nhọn thế này này.”

Lá gan của Cố Quân nhỏ hơn Hồng Đậu, nghe xong lời này thì sắc mặt thay đổi mấy lần: “Ôi, còn có vật cổ quái như vậy à, cậu nghe được từ đâu vậy?”

Tần Học Khải suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Ngược lại có phần giống cách đối phó với ma cà rồng của phương Tây nhỉ, chẳng qua đây chỉ là ý kiến không có chứng cứ, chỉ dùng để dọa mấy đứa trẻ thôi, mọi người đều biết chuyện ma cà rồng vốn không hề tồn tại, lẽ nào sẽ có người thật sự tin vào lời đồn hoang đường như thế sao?”

Hồng Đậu sững sờ, trước đó cô chỉ nghĩ đến lời đồn của người dân bản địa, cũng không nghĩ tới mấy vấn đề thần bí của phương Tây, vội nói: “Vậy tôi đi tìm tư liệu của giáo hội phương Tây.”

Ba người chiến đấu với một đồng sách, lật lật giở giở hồi lâu cũng không tìm được gì.

Cuối cùng Hồng Đậu phát hiện một bức tranh châm biếm nhỏ có hình đinh gỗ trong bài báo chuyện viết chuyện kì lạ, trên hình là một mục sư, trong tay mục sư cầm một cọc gỗ, đang muốn đóng đinh vào ngực ma cà rồng.

Nhưng cọc gỗ này vừa thô vừa to như chày cán bột, mà hình vẽ Hạ Vân Khâm vẽ trên bàn lúc trưa lại là loại hung khí vừa nhọn vừa nhỏ, có thể thấy hai cái này không giống nhau cho lắm.

Hồng Đậu lại ngẫm nghĩ, nếu như mấy vụ án giống Vương Mỹ Bình do cùng một nhóm người gây ra thì mấy người này không những có thể gây án lần nữa, mà còn có cách để trốn tránh sự tìm kiếm của cảnh sát, có thể thấy

bọn họ có bản lĩnh đối phó với cảnh sát, không phải là thiên tài thì chính là kẻ điên khùng.

Chợt cô nghe thấy Cố Quân lên tiếng: “Hai người mau xem ghi chép trên này đi, thứ trong bức tranh có phải là đỉnh gỗ không?”

Hồng Đậu đi qua nhìn, thấy vốn là một cuốn sách cổ được buộc chỉ (2), niên đại đã lâu đến nỗi không nhận ra được, trang sách ố vàng vừa giòn vừa mỏng, giống như bất kì lúc nào cũng có thể bị gió thổi nát vụn. Trang giấy Cố Quân lật ra là một đoạn văn chỉ chít chữ, bên cạnh có bức tranh minh họa, hình vẽ là một vật dạng đỉnh gỗ.

(2) Buộc chỉ: một cách đóng sách truyền thống của Trung Quốc, sợi chỉ lộ rõ ra ngoài bìa.

Hồng Đậu đọc không sót một chữ, nhớ tới chuyện ở cửa hàng trang sức mà Hạ Vân Khâm nói lúc trưa thì sắc mặt hơi thay đổi, thầm nghĩ, lẽ nào có liên quan đến người đó sao? Xem ra cần phải nhanh chóng đi tìm anh trai mới được.

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Hạ Lan Chi không phải người xấu xa gì, nhưng cũng chả tốt đẹp cho lắm, khá thích đá xoáy đâm chọc người khác nên sẽ để “cô ta”. Nói trước để các bạn khỏi thắc mắc =)))

Chương 17: Chắc chắn là thê nô (3)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu cầm lấy quyển sách đó rồi nói với Tần Học Khải: “Học trưởng, tôi có thể lấy quyển sách này về nhà để tham khảo không?”

Tần Học Khải đáp: “Những tài liệu này đều do mấy thành viên khóa trước của hiệp thông sưu tầm từ khắp nơi, nếu muốn mang về nhà vì việc tư thì trước tiên phải đăng ký đã.”

Nói xong, anh ta lấy sổ ghi chép được buộc chỉ từ trong tủ sách ra, rồi viết lại tên quyển sách kia: “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí”.

Ba người thu dọn từng quyển sách đã lấy ra trước đó, xếp lại vào tủ sách, sau đó rời khỏi phòng để đồ.

Khi đi tới cổng trường, Tần Học Khải nhìn Hồng Đậu, đột nhiên hỏi: “Buổi chiều các em còn có việc gì nữa không, hôm qua tôi nghe bạn học nói rạp chiếu bóng mới có phim của Bạch Ngọc Long, nếu buổi chiều không có lớp không bằng tới rạp chiếu bóng đi?”

Trong lòng Hồng Đậu chỉ nhớ tới việc tìm chị họ Ngọc Kỳ, sợ bỏ mất cơ hội tốt, nào có tâm trạng đi xem phim, cô vội cười nói: “Trong nhà còn có việc gấp cần phải nhanh chóng trở về, chuyện hôm nay đã phiền Tần học trưởng quá rồi, lần sau tôi và Cố Quân mời Tần học trưởng xem phim nhé.”

Từ lâu Tần Học Khải đã bị Hồng Đậu từ chối không biết bao nhiêu lần, thất vọng rồi lại thất vọng, nhưng cũng không nhụt chí, chỉ bất đắc dĩ cười nói: “Vậy thì đợi lần sau thôi.”

Sau khi Tần Học Khải đi, Cố Quân nói với Hồng Đậu: “Rất cuộc cậu muốn tra gì vậy, không nói với Tần Học Khải nhưng có thể nói cho tớ biết không?”

Hồng Đậu kẹp quyển sách kia vào yên sau xe rồi trèo lên xe đạp: “Tạm thời vẫn chưa thể nói được, có điều chỉ cần có thể làm rõ chân tướng, tớ nhất định sẽ lập tức nói cho cậu biết, tớ còn có việc, đi trước đây.”

Đạp xe được một đoạn, cô quay đầu thấy Cố Quân vẫn ôm sách đứng trước cổng trường thì vòng xe lại nói: “Cậu không có việc gì thì về nhà sớm đi, gần đây đừng có đi ra ngoài một mình, đặc biệt là mấy chỗ đông đúc ồn ào như trạm xe lửa đây.”

Cố Quân biết quá rõ tính tình của Hồng Đậu, nghe xong lời này thì lạnh nhạt nói ra suy đoán của mình: “Tớ biết ngay là cậu đang điều tra cái gì đó mà, nói đi, có phải trong đồn cảnh sát của anh cậu có vụ án nào vô cùng kì lạ không?”

Hồng Đậu vẫy vẫy tay rồi nghênh ngang rời đi: “Dù sao cậu cũng về nhà sớm đi, sáng mai gặp lại.”

Lúc ăn cơm trưa, Hồng Đậu đã hẹn Ngu Sùng Nghị, nếu phát hiện được cái gì trong hiệp thông sẽ trực tiếp đi tới đồn cảnh sát ở tô giới chung tìm anh ta luôn.

Đến đồn cảnh sát, bác gác cổng nhận ra Hồng Đậu, cười ha hả nói: “Hồng Đậu lại đến tìm anh trai à?”

Hồng Đậu xuống xe, khẽ cười ngọt ngào: “Bác Cung, phiền bác giúp cháu vào nói với anh trai một tiếng là cháu có chuyện gấp muốn tìm anh ấy.”

Một lúc sau, bác Cung từ bên trong thò đầu ra: “Anh cháu đang đi ra đây.”

Không bao lâu, anh trai đi ra, bên cạnh còn có mấy đồng nghiệp của đồn cảnh sát.

Trong đó có một người rất khí thế, đại khái khoảng hơn 40 tuổi, dáng vẻ

trịnh trọng, sắc mặt lại hơi u ám, dường như do sa vào rượu và gái đẹp trong thời gian dài mới như thế.

Hồng Đậu nhận ra người này là Bạch đồn trưởng, cô không có cảm tình với ông ta cho lắm, thấy bọn họ đi ra thì lặng lẽ đẩy xe đạp tới dưới bóng cây rồi xoay mặt nhìn phong cảnh phố xá ở đối diện.

Bạch đồn trưởng được cả đám người vây quanh đi tới bên cạnh xe, vênh váo đắc ý đang muốn lên xe, ai ngờ vừa nhìn thấy Hồng Đậu thì hơi sững sốt, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần rồi xoay người ngoắc ngoắc tay với bác Cung.

Bác Cung vội chạy tới.

Bạch đồn trưởng chỉ vào Hồng Đậu: “Cô gái đó ở đâu ra vậy?”

Bác Cung hơi khom lưng cười nói: “Bạch đồn trưởng, đây là em gái của Ngu cảnh sát, cô ấy nói có chuyện gấp muốn tìm anh trai, chắc chuẩn bị đi rồi.”

Ngu Sùng Nghị nhíu mày.

Bạch đồn trưởng cảm thấy hứng thú quay mặt sang nhìn Ngu Sùng Nghị: “Em gái cậu hả? Sao nào, không giới thiệu cho mọi người quen biết một chút à?”

Nụ cười của Ngu Sùng Nghị hơi cứng lại, vì chức vị không thể không cẩn thận trả lời: “Tôi có mấy thứ để quên ở nhà nên nhờ em gái mang đến đây một chuyến, sẽ lập tức đi ngay thôi, đồn trưởng, không phải vì chuyện của Trần Bạch Diệp nên ngài muốn đặc biệt đến lãnh sự quán Pháp một chuyến sao, thời gian không còn sớm, ngài nên lên xe rồi.”

Bạch đồn trưởng bật cười: “Ngu Sùng Nghị à, cậu làm việc dưới tay tôi đã mấy năm rồi mà chẳng tiến bộ chút nào, vẫn không biết cách nói chuyện, em gái cậu có vẻ lạnh lợi hơn cậu nhiều, cũng được, đi sớm về sớm, sau khi từ lãnh sự quán về tôi còn hẹn bạn bè đi nói chuyện nữa. Vừa nãy cậu nói, cậu

cũng muốn ra ngoài phá án đúng không?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Tôi muốn đi điều tra sự tương đồng trong quan hệ xã hội của hai người Trần Bạch Diệp và Vương Mỹ Bình.”

Bạch đồn trưởng nói với vẻ đầy ẩn ý: “Khó trách cậu vừa mới nói là có việc nên không chịu theo chúng tôi tới lãnh sự quán, cũng được, thế thì gặp sau vậy.” Ông ta lại nhìn Hồng Đậu thêm mấy lần, lúc này mới lên xe.

Đợi chiếc xe kia nghênh ngang rời đi, Ngu Sùng Nghị lôi Hồng Đậu sang một bên: “Lần sau đừng tới đồn cảnh sát tìm anh nữa.”

Hồng Đậu khó chịu nhìn bóng chiếc xe khuất dần: “Người kia hỏi gì vậy?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Hỏi em là ai, cũng không nói đến mấy cái khác. Nói chung lần sau em đừng đến đây nữa, có chuyện gì chờ anh về rồi nói.”

Nhớ lại ánh mắt lúc đó của Bạch đồn trưởng, trong lòng anh ta âm thầm buồn bực, vợ của Bạch đồn trưởng cực kỳ danh giá, là sư tử Hà Đông, lúc vợ còn sống tính tình của Bạch đồn trưởng cũng coi như bột phồng tưng, nhưng năm trước, khi vợ ông ta chết vì bệnh thì Bạch đồn trưởng giống như thoát khỏi nhà tù vậy thú, ăn chơi chè chén khắp nơi, hận không thể phong lưu gấp đôi để bù lại “cuộc hôn nhân bất hạnh” trong 20 năm qua.

Cùng lúc đó có lời đồn: vì chịu thiệt thòi của bà vợ trước nên lần này ông ta nhất định sẽ tìm một người tài mạo song toàn. Lần lượt cưới mấy người vợ bé rồi, lại còn có ý định với cả nữ sinh nữa chứ. Chỉ là hiện nay chưa tìm được người tâm đầu ý hợp nên chuyện tái giá phải tạm thời gác lại.

Trong lòng Hồng Đậu lại nghĩ đến một chuyện khác, gật đầu nói: “Vâng, lần sau em không đến nữa.” Miễn cho con đề cập trên kia nhìn thấy, không duyên không cớ lại để ý tới anh trai.

Ngu Sùng Nghị nói: “Em ở đây đợi anh một lát, anh vào trong nói với đồng nghiệp anh ra ngoài phá án. Lúc này đám người Bạch đồn trưởng ở đây, anh không tiện lấy giấy khám nghiệm tử thi của Vương Mỹ Bình ra.”

Hồng Đậu kinh ngạc: “Tại sao phải lấy giấy khám nghiệm tử thi ạ?”

“Hạ Vân Khâm muốn xem.”

Hồng Đậu bấu môi, anh trai vẫn thật sự coi lời của Hạ Vân Khâm là chuyện quan trọng: “Anh à, anh không sợ Hạ Vân Khâm có ý đồ riêng à?”

Ngu Sùng Nghị toàn tâm toàn ý muốn phá án, nghe lời này chỉ cười khở: “Anh làm cảnh sát mấy năm rồi, những bản lĩnh khác thì không cao, nhưng bản lĩnh nhìn người vẫn có mấy phần đó. Bất kể Hạ Vân Khâm có mục đích gì, tóm lại anh ta không phải là người xấu đâu. Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tìm được chị họ của em thôi, cái gì không nên tiết lộ cũng tiết lộ rồi, anh đành chấp nhận, cùng lắm thì không làm cảnh sát nữa, đi tìm việc khác để làm vậy.”

Hồng Đậu choáng váng, thì ra anh trai thực sự không muốn làm cảnh sát nữa. Lại suy nghĩ đến dáng vẻ gò bó lúc nãy của anh trai trước mặt Bạch đồn trưởng, dường như cô cũng có thể cảm nhận được nỗi khổ tâm trong lòng của anh trai.

Trong lòng cô nhất thời trở nên phức tạp, cũng không nói gì nữa.

Ngu Sùng Nghị nhanh chóng đi rồi lại quay về, quả nhiên trong tay cầm thêm một cái túi đi thẳng tới trước mặt Hồng Đậu, đẩy xe đạp nói: “Chúng ta đến ngõ Phú Hoa tìm Hạ Vân Khâm trước, đã hẹn lúc 5 giờ rưỡi rồi, cũng sắp đến giờ, anh ta đã tới chỗ Peter Vương tìm tư liệu, có lẽ cũng tìm được một số tư liệu giống em.”

Hồng Đậu bấu môi ngồi lên yên sau.

Hai người đến ngõ Phú Hoa, cứ tưởng rằng phải chờ thêm một lúc, ai ngờ Hạ Vân Khâm đã đến từ sớm.

Ngu Sùng Nghị dừng xe lại: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm nhìn thấy trong lòng ngực của Hồng Đậu ôm không ít đồ, chắc là hồi chiều anh em bọn họ tìm được khá nhiều tư liệu, anh thuận miệng hỏi: “Thế nào, anh có mang giấy khám nghiệm tử thi của Vương Mỹ Bình đến không?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Tôi có mang đây.”

Hồng Đậu thấy Hạ Vân Khâm vừa mở miệng ra đã hỏi giấy khám nghiệm tử thi của Vương Mỹ Bình, còn bản thân lại không nhắc một chữ nào tới việc tìm được tư liệu ở chỗ Peter Vương, cố tình muốn trèo lên với vị trí chủ đạo của anh em bọn họ, tiếc rằng anh trai không phối hợp, trong lòng cô cực kỳ bức bối, nhất thời không xả ra được nên dứt khoát ngửa mặt nhìn trời, mượn việc thưởng thức bầu trời trong xanh cho bớt phiền.

Trong lòng Hạ Vân Khâm hơi buồn cười, giả vờ không thấy vẻ mặt không vui của Hồng Đậu, anh đề nghị: “Đứng ngoài đường nói chuyện thì không tiện cho lắm, đối diện có quán cà phê, chúng ta qua đó nói chuyện đi.”

Ba người đến quán cà phê, tìm một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống.

Ngu Sùng Nghị đưa túi cho Hạ Vân Khâm, khẽ nói: “Trong này là giấy khám nghiệm tử thi của Vương Mỹ Bình, còn có lời khai của tất cả những người bên cạnh trước và sau khi Trần Bạch Diệp mất tích, toàn bộ đều ở trong này hết.”

Hạ Vân Khâm mở báo cáo ra, hơi nhú mày: “Cho nên Vương Mỹ Bình mới chết vào tuần trước thôi.”

Hồng Đậu cảm thấy bất ngờ: “Mới chết vào tuần trước? Không phải Vương Mỹ Bình mất tích từ ba tháng trước à, tại sao sau ba tháng đám người kia mới giết cô ấy?”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, không phải trước đó cô đã tìm được manh mối trong hiệp thông của trường cô sao, cô tra được cái gì rồi?”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút mới dùng tay trái lấy quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” ra, tay phải giơ về phía Hạ Vân Khâm: “Không phải Hạ tiên sinh cũng đến chỗ Vương thám tử tìm tư liệu sao, anh phát hiện được gì rồi, không bằng trao đổi với nhau đi.”

Hạ Vân Khâm giằng co với cô một lát, không hề xấu hổ mà cười nói: “Peter Vương không có ở nhà, tôi không thể tìm được tư liệu. Có điều, tôi cam đoan với cô, buổi tối tôi sẽ lại đến nhà ông ấy một chuyến nữa, nếu Ngu tiểu thư không ngại thì đến lúc đó cũng có thể đi theo tôi.”

Hồng Đậu không ngờ da mặt của anh lại dày như vậy, biết rõ anh có ý định há miệng chờ sung rụng, nhưng bởi vì nóng lòng muốn thảo luận vụ án với anh trai nên cô chỉ liếc anh một cái rồi khá khoan dung mở trang sách kia ra: “Nhìn hình vẽ đỉnh gỗ trên này xem, có phải cùng một loại với cái trên người Vương Mỹ Bình không?”

Ngu Sùng Nghi nhướn mày nhìn một cái, hơi kinh ngạc hỏi: “Nhìn đúng là cùng một loại, ồ, đây là sách gì vậy, em lấy từ trong hiệp thông à?”

Hạ Vân Khâm cầm quyển sách đó lên xem thử: “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí?”

Hồng Đậu chỉ cho bọn họ xem: “Các anh nhìn đoạn văn trên này xem, trên đây viết: sau khi chết thì dùng đỉnh gỗ đóng lên trên thi thể là có thể đánh tan hồn phách của người này, tạm thời không nói cách làm này đã được chứng thực hay chưa, các anh không cảm thấy hung thủ rất kỳ lạ sao, giết Vương Mỹ Bình còn chưa đủ, lại dùng cách này để hại cô ấy nữa, Vương Mỹ Bình mới tới Thượng Hải thôi, hung thủ làm gì có cơ hội mà sinh ra nỗi căm thù sâu sắc như vậy với cô ấy? Anh ơi, anh đã điều tra chuyện của Vương Mỹ Bình ở Thiệu Hưng chưa, hồi xưa ở quê cô ấy có từng gây thù chuốc oán với ai không?”

Ngu Sùng Nghi lắc đầu: “Cha mẹ của cô ấy đều nói bình thường Vương Mỹ Bình rất hiền lành, lúc đến Thượng Hải cũng muốn nhờ cậu cô ấy tìm cho một công việc ở đây, một là tích góp chút đồ cưới, hai là trợ giúp chi phí trong gia đình. Cậu và mẹ của cô ấy cũng nói tính tình của Vương Mỹ Bình rất dịu dàng, ít khi tranh chấp với người ta.”

Hồng Đậu yên lặng một lúc mới nói ra suy luận mà bản thân nghĩ từ lâu: “Nơi cuối cùng vào thứ 7 tuần trước mà chị họ Ngọc Kỳ xuất hiện là cửa hàng trang sức của vợ trước Viên Nhược Lạp, nhưng Vương Mỹ Bình lại mất tích ở trạm xe lửa, đúng lúc ở trạm xe lửa cũng có một cửa hàng âu phục của Viên gia... Nói cách khác, hai vụ án mất tích này hoặc ít hoặc nhiều đều có liên quan đến Viên gia, anh ơi, trước đó anh có từng đi xác minh xem cửa hàng âu phục ở trạm xe lửa bây giờ thuộc về Viên Nhược Lạp hay là vợ trước của ông ấy không?”

“Cái này... anh còn chưa kịp đi xác minh. Việc ly hôn của Viên gia do quan tòa âm thầm phán quyết, lúc đó vẫn chưa đăng báo, bọn anh cũng không thể nào biết được tài sản của họ được phân chia cụ thể ra sao, cửa hàng trang sức Lệ Hoa này bởi vì làm ăn khá tốt cho nên ai cũng hiểu bà chủ hiện nay là vợ trước của Viên Nhược Lạp, sao vậy, em hỏi cái này làm gì?”

Hạ Vân Khâm nhìn chăm chăm vào trang sách, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói tiếp: “Cô ấy đang nghi ngờ những vụ án này có liên quan đến vợ trước của Viên Nhược Lạp.”

Ngu Sùng Nghị choáng váng: “Việc này quả thật không thể tưởng tượng nổi, bà ấy là một quý bà không lo cơm áo gạo tiền, tại sao phải bắt cóc và giết người chứ?”

Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm chăm chú, không thể không thừa nhận dòng suy nghĩ của người này xoay chuyển nhanh hơn anh trai cô, lúc trao đổi tình tiết vụ án thì không gặp chút vướng víu nào.

Cô suy nghĩ một chút rồi bắt chước giọng điệu trong chuyên mục của Peter Vương: “Em chỉ đang tìm điểm giống nhau của mấy vụ án mất tích thôi. Anh à, anh có điều tra lý do tại sao Viên Nhược Lạp và vợ trước ly hôn không?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Điều tra rồi, họ kết hôn được 10 năm nhưng bà vợ không sinh con được, vì muốn có con nối dõi nên Viên Nhược Lạp mới làm thủ tục ly hôn với vợ mình.”

Hồng Đậu âm thầm gật đầu, chẳng lẽ xuất phát từ sự áy náy nên khi ly hôn

Viên Nhượng Lạp mới cho vợ trước không ít tài sản?

Cô tiếp tục thử tìm điểm giống nhau của ba vụ mất tích: “Vậy anh có điều tra quan hệ của Trần Bạch Diệp và Viên Nhượng Lạp không, cô ta và Viên Nhượng Lạp có quen biết nhau không?”

Ngu Sùng Nghị đề lộ vẻ mặt mệt mỏi: “Mạng lưới quan hệ của Trần Bạch Diệp ở nơi này quá phức tạp, người qua lại với cô ta không ít, nói thế nào thì Viên Nhượng Lạp cũng là một phú thương có mặt mũi, coi như Trần Bạch Diệp quen biết ông ta thì cũng không kỳ lạ cho lắm, chỉ không biết ngoại trừ việc xã giao bên ngoài thì bọn họ còn có quan hệ riêng tư nào khác không, cái này phải đi điều tra tỉ mỉ những người bên cạnh Trần Bạch Diệp mới được.”

Hạ Vân Khâm nói: “Không cần điều tra đâu, kim chủ (1) hiện nay của Trần Bạch Diệp thì tôi biết, hai người đã ở cùng nhau hơn hai năm rồi, mà năm ngoái Viên Nhượng Lạp mới vừa ly hôn, trước đó và sau này ông ta cũng không thể có quan hệ nào khác với Trần Bạch Diệp được đâu. Đúng rồi, Ngu tiểu thư, cô còn nhớ rõ hôm tiệc trà, Lục Kính Hằng của cửa hàng tây Nam Bảo xuất hiện lúc nào không?”

(1) Kim chủ: Người trả tiền. Sau này được cư dân mạng dùng để chỉ những người có tiền có quyền bao nuôi diễn viên, nghệ sĩ,...

Người đó hả? Hồng Đậu quyết định trả lời câu hỏi này sau, chỉ hỏi anh: “Kim chủ của Trần Bạch Diệp là ai vậy?”

Hạ Vân Khâm tránh không đáp: “Cái này vốn không liên quan đến vụ án.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Sao anh biết nhất định không liên quan?”

Hạ Vân Khâm ngược mắt nhìn cô một chút, đang muốn nói tiếp thì cửa quán cà phê bỗng nhiên bị người ta đẩy ra, một đoàn người từ bên ngoài đi vào, hai người đi đầu vừa đi vừa nói chuyện: “Chuyện của Trần Bạch Diệp làm cho đồn cảnh sát của chúng ta từ trên xuống dưới người ngã ngựa đổ (2), vì tìm cô ta mà thậm chí ngủ cũng không dám ngủ, đám người Tây ở lãnh sự quán toàn nói mấy câu vô ích, ngoại trừ làm loạn thêm thì chẳng giúp được gì, lúc này tôi còn muốn đi tìm bọn họ, suy nghĩ một chút, không bằng tìm anh

thương lượng.”

(2) Người ngã ngựa đổ: Ý chỉ tình hình rối loạn, không thể cứu vãn.

Bạch đồn trưởng? Ngu Sùng Nghị và Hồng Đậu nhìn nhau một cái, vội dùng tốc độ nhanh nhất giấu giấy khám nghiệm tử thi xuống dưới bàn.

Người kia nhìn thấy Ngu Sùng Nghị thì hơi sững sốt: “Ngu Sùng Nghị?”

Ngu Sùng Nghị đứng lên nói: “Bạch đồn trưởng.”

Bạch đồn trưởng thấy Hồng Đậu thì nhất thời hứng thú lại nổi lên, một tay kẹp điều xì gà, tay còn lại chỉ vào Hồng Đậu, dùng giọng nói cực kỳ lịch sự hỏi Ngu Sùng Nghị: “Đây là em gái cậu à?”

Sắc mặt Ngu Sùng Nghị hơi khó coi: “Vâng.”

Bạch đồn trưởng mỉm cười nhìn chăm chăm vào Hồng Đậu, ông ta híp mắt, đang muốn Ngu Sùng Nghị chính thức giới thiệu thì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Hạ Vân Khâm ngồi đối diện Hồng Đậu, nhận ra anh, ông ta mỉm cười: “Đây không phải là nhị công tử của lão Hạ ư, sao vậy, cậu cũng biết anh em bọn họ à?”

Chương 18: Chắc chắn là thê nô (4)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm lạnh nhạt tựa vào ghế: “Bạch đồn trưởng.”

Giọng điệu của anh khá tùy ý, nụ cười cũng nhạt nhẽo.

Từ lâu Bạch đồn trưởng đã có mấy lần qua lại với Hạ Vân Khâm, trong lòng biết người này xuất thân rất tốt, học vấn phong phú, xưa nay lúc qua lại với người ta rất biết tiết chế, sắc mặt không dễ dàng thay đổi, loại biểu cảm “không thích” trên gương mặt như hôm nay quả thực khá ít.

Ông ta kinh ngạc hút một hơi xì gà, tuy không biết bản thân đã đắc tội với đối phương lúc nào, tự hỏi bản thân cũng không làm người ta mất hứng, ông ta cười khan một tiếng, ung dung ngồi xuống phía đối diện, vẫy tay với Ngu Sùng Nghị: “Các cậu đang nói chuyện với Nhị công tử Hạ gia à?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Tôi hỏi thăm Hạ tiên sinh một chút chuyện thôi, sau đó sẽ về đồn cảnh sát ngay.”

Bạch đồn trưởng nhìn Hồng Đậu, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: “Các cậu cứ nói chuyện trước đi, không cần đi vội, đợi tôi xong việc sẽ mời anh em các cậu đến Đại Vạn Quốc ăn cơm được không?”

Ngu Sùng Nghị cup mắt xuống: “Cảm ơn ý tốt của đồn trưởng, chỉ là em gái tôi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, sợ nói sai khiến đồn trưởng không vui, huống chi mẹ đã ở nhà làm cơm rồi, vẫn đang chờ anh em tôi về ăn tối.”

Bạch đồn trưởng tức giận: “Ngu Sùng Nghị, lúc chiều tôi muốn cậu giới thiệu em gái, cậu một mực từ chối, bây giờ tôi chỉ muốn mời một bữa cơm, cậu lại tìm mọi cách làm lấy lệ. Sao thế, lẽ nào tôi muốn mời cấp dưới một bữa cũng không được à?”

Ngu Sùng Nghị vội nói: “Bạch đồn trưởng...”

“Không cần dài dòng nữa.” Bạch đồn trưởng kiên quyết ngắt lời anh ta, ông ta dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ: “Tôi lập tức để đám Quang Vinh gọi đến Đại Vạn Quốc đặt chỗ.” Ông ta không thích cấp dưới mặc cả với ông ta, bữa cơm hôm nay nhất định phải ăn, không ăn không được.

Hồng Đậu cảm thấy thái độ của Bạch đồn trưởng này không đúng, vì vương đối phương là lãnh đạo trực tiếp của anh trai nên nhất thời không dám nói bừa, nghe lời này xong, cô cố ép lửa giận đang bốc lên, mỉm cười, muốn nói mấy lời để người này từ bỏ ý định.

Còn chưa chờ cô mở miệng, Hạ Vân Khâm đã tiện tay đặt ly trà trong tay lên bàn, đứng lên nói: “Lời này của Bạch đồn trưởng quá muộn, hôm nay tôi đã đặt bàn ở quán ăn gần đây mời Ngu tiểu thư ăn cơm, bây giờ phải đi rồi.”

Bạch đồn trưởng kinh ngạc trong chốc lát rồi hơi mỉm cười: “Không phải Hạ công tử đang nói đùa chứ?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Bạch đồn trưởng nói sai rồi, tôi đã thật lòng thật dạ mời Ngu tiểu thư ăn cơm, sao có thể nói đùa chứ. Ngu tiểu thư, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi. Bạch đồn trưởng, xin lỗi không hầu chuyện được.”

Hồng Đậu hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Vân Khâm, Hạ Vân Khâm cũng đang nhìn cô.

Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không giống nói đùa chút nào.

Cô chỉ hơi sửng sốt một giây, vội dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc rồi hơi nghiêm mặt đi theo Hạ Vân Khâm.

Bạch đồn trưởng nhìn theo bóng lưng của Hồng Đậu biến mất ở cửa, cười nhạt nhìn Ngu Sùng Nghị: “Ngu Sùng Nghị, chuyện này là sao? Đừng nói với tôi là đứa con trai thứ hai của Hạ Mạnh Mai đang theo đuổi em gái cậu nhé?”

Cả cuộc đời của Ngu Sùng Nghị chưa bao giờ nói dối, trước mắt vì để Bạch đồn trưởng từ bỏ ý định đánh âm ờ đáp một tiếng.

Bạch đồn trưởng suy nghĩ một lúc, sắc mặt càng ngày càng u ám, vốn có ý định nhưng gặp chuyện thế này thì coi như xong, ông ta dí xì gà vào gạt tàn, hừ một tiếng: “Khó trách anh em các người không vừa mắt tôi, Ngu Sùng Nghị, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, loại công tử nhà quan chức như Hạ Vân Khâm ấy mà, theo đuổi con gái thì tính là gì chứ, lấy về nhà thì mới thấy được bản lĩnh của em gái cậu, trừ phi ngày nào đó các người mời tôi uống rượu mừng, nếu không thì bữa cơm ở Đại Vạn Quốc này cô ấy không trốn được đâu.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm một trước một sau đi ra ngoài, không ai mở miệng nói chuyện.

Yên lặng hồi lâu, Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm: “Chuyện vừa nãy, cảm ơn Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm không nhìn cô, chỉ tùy ý nhìn đầu ngõ đối diện, cười nói: “Nghĩ đến việc buổi tối đi điều tra nên tôi không muốn lãng phí thời gian nói chuyện thừa thãi.”

Hồng Đậu im lặng không lên tiếng, lời nói này của Hạ Vân Khâm giống như đang sợ cô suy nghĩ nhiều, nhưng coi như tự mình đa tình thì cô cũng sẽ không hiểu làm Hạ Vân Khâm có cảm tình với mình đâu.

Cô hơi bĩu môi rồi nhìn sang hướng khác.

Hai người lại không nói gì hồi lâu, đợi một lúc, rốt cuộc Ngu Sùng Nghị cũng có thể thoát thân, đi ra ngoài tìm bọn họ.

Ngay trước mặt Hạ Vân Khâm, Ngu Sùng Nghị không nhắc tới chuyện lúc nãy, chỉ đẩy chiếc xe đạp kia: “Hạ tiên sinh, cảm ơn anh về chuyện ban nãy.”

Hạ Vân Khâm nói: “Chắc Peter Vương ra ngoài cũng sắp về rồi, chúng ta tới chỗ ông ấy tìm tư liệu thôi, Trần Bạch Diệp mất tích ở tô giới Pháp, chỗ ở hiện nay đã bị niêm phong, không biết Ngu tiên sinh có chìa khóa ở đó hay không, nếu có, tôi nghĩ tốt nhất là đêm nay chúng ta nên vào đó tìm kiếm.”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Tôi có chìa khóa chỗ ở của Trần Bạch Diệp, nhưng tính ra cô ấy đã mất tích 10 ngày rồi, cảnh sát cũng từng điều tra mấy lần, coi như bên trong có dấu vết gì thì có lẽ cũng bị phá hủy từ lâu rồi.”

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một chút mới gật đầu: “Dù sao có còn hơn không, bây giờ nhiều người nên không tiện, đợi buổi tối ít người chúng ta sẽ đi xem một chút vậy.”

Hồng Đậu ngồi ở yên sau, Ngu Sùng Nghị nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tối nay có nhiều việc, có lẽ sẽ bận rộn cả đêm, ngày mai em còn đi học nữa, lát nữa mau quay về đi, đừng theo bọn anh tới chỗ Peter Vương nữa.”

Hồng Đậu lắc đầu: “Anh đừng quên là trí nhớ của em rất tốt, coi như bận rộn việc khác không giúp được gì nhưng có thể giúp các anh tìm tài liệu mà, Vương Mỹ Bình chết thảm như vậy, bây giờ em sợ chị họ Ngọc Kỳ cũng gặp chuyện không may, coi như có về nhà, nhất định em cũng không ngủ yên được.”

Ngu Sùng Nghị chân chừ một lát, Hồng Đậu hơi gấp gáp, vội lắc lắc cánh tay anh ta: “Anh ơi, anh cho em đi cùng đi mà.”

Lần đầu tiên Hạ Vân Khâm nghe Hồng Đậu làm nũng với anh trai như vậy, tuy chỉ là vô thức nhưng giọng lại cực kỳ mềm mại, nghe xong mấy câu này, giọng nói đó dường như cứ văng vẳng bên tai, thổi hơi vào tai khiến anh hơi ngứa. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đưa tay sờ gáy mình, cảm giác không được tự nhiên cho lắm nên lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra ngậm vào.

Ngu Sùng Nghị bị Hồng Đậu quán lấy một hồi, khó xử nhìn Hạ Vân Khâm, thấy Hạ Vân Khâm không phản đối, anh ta thầm thở phào rồi quay sang nói với Hồng Đậu: “Vậy em gọi điện thoại về nhà trước đi, đừng để cho mẹ lo lắng, buổi tối em giúp bọn anh tìm tài liệu, đợi đến lúc chúng ta đi tô giới

Pháp, anh sẽ đưa em về nhà.”

Quả nhiên là Peter Vương đã quay về, nghe Loda nói trước đó Hạ Vân Khâm có đến tìm, đầu tiên ông rất vui mừng, trong giây lát lại nhìn thấy Hạ Vân Khâm nghênh ngang dẫn theo hai anh em Ngu gia tới, gương mặt nhất thời đen đi, trở lại phòng khách gác hai chân lên mặt bàn, dùng báo ngăn mặt lại, lười nói chuyện với họ.

Hạ Vân Khâm đi tới thư phòng, tự mình ngồi xổm xuống lật một góc nào đó của chồng hồ sơ ghi chép ra, nói với Hồng Đậu và Ngu Sùng Nghị: “Tất cả những tư liệu về lời đồn dân gian mà Vương thám trưởng sưu tầm được đều ở trong này, hai người tìm trước đi, nếu có phát hiện gì thì nói cho tôi biết. Tôi sẽ xem lại bản khám nghiệm tử thi của Vương Mỹ Bình.”

Hồng Đậu gật đầu, cô chia tài liệu sang hai bên, cùng anh trai mỗi người phụ trách một chồng tài liệu.

Hạ Vân Khâm ngồi lên trên tay bành của chiếc ghế sofa nhưng xem bản khám nghiệm tử thi đó.

Ba người trong phòng chỉ lật tài liệu không hề nói chuyện, Peter Vương ở bên ngoài không có động tĩnh gì, cũng không biết là ông ấy cảm thấy những tài liệu này không quá quan trọng, hay là nhắm mắt làm ngơ nữa.

Ban đầu Hạ Vân Khâm cũng không nói gì, chờ đến khi xem hết toàn bộ bản khám nghiệm tử thi mới nhíu mày nói: “Tất cả những vết thương trên người của Vương Mỹ Bình đã xuất hiện được gần một tuần, hơn nữa từ những vết bầm tím lớn trên bộ phận mềm và vết thương trí mạng bị xuyên qua ngực thì có thể thấy lúc hành hung, hung thủ vô cùng máu lạnh. Điều này thật khó hiểu, hung thủ tàn nhẫn như vậy thì tại sao suốt ba tháng qua lại đối xử tốt với Vương Mỹ Bình?”

Bên ngoài vang lên tiếng cọt kẹt, hình như Peter Vương đang cử động trên ghế.

Ngũ Sùng Nghị thấp giọng tiếp lời: “Qua kiểm tra của pháp y, khi Vương Mỹ Bình còn sống chưa từng bị xâm phạm, ba tháng qua cũng không bị đánh đập hành hạ.”

Hồng Đậu vừa cúi đầu lật tài liệu vừa nói: “Anh ơi, tướng mạo của Vương Mỹ Bình khi chết và khi còn sống có thay đổi gì lớn không?”

“Lúc thi thể của Vương Mỹ Bình được người ta phát hiện thì đầu tóc đã chải chuốt chỉnh tề, gương mặt cũng được lau chùi sạch sẽ, đồ trang sức trên người không hỏng hóc gì, rất dễ nhận ra là của cô ấy.”

“Em đang nói đến sự thay đổi “dinh dưỡng không đầy đủ” của cô ấy dưới góc độ Tây y cơ, em đã xem bức ảnh của Vương Mỹ Bình trước khi mất tích rồi, thân hình hơi mập mạp, khá khỏe khoắn, lúc các anh tìm thấy thi thể của cô ấy, có phải cô ấy gầy đi nhiều không?”

Ngũ Sùng Nghị không hiểu.

Hạ Vân Khâm đã sớm nghiên cứu vấn đề này, nghe cô nói xong thì thuận miệng thốt ra con số viết trên bản khám nghiệm: “122 pound.” (1)

(1) 122 pound = 55 kg (Có mấy số sau dấu phẩy nữa nhưng thôi cứ để 55 cho tròn)

Hồng Đậu nghĩ đến cơ thể của Vương Mỹ Bình: “Cô ấy cao bao nhiêu?”

Hạ Vân Khâm lời ít mà ý nhiều: “4 thước 8 tấc.” (2)

(2) 4 thước 8 tấc = 1m60 cm

Hồng Đậu chậm rãi gật đầu: “Dựa vào chiều cao này có thể thấy 122 pound được coi khá là đầy đặn, có thể thấy sau khi Vương Mỹ Bình bị bắt thì vẫn được ăn uống bình thường, qua ba tháng, không những không trở nên xanh xao vàng vọt, ngược lại còn mập hơn.”

Cô nói xong thì tiếp tục vui đầu tìm tư liệu.

Peter Vương ở bên ngoài ho một tiếng nhưng không thấy Hạ Vân Khâm đáp lại, mấy giây sau, ghế ngồi lại vang lên tiếng cọt kẹt.

Hạ Vân Khâm coi như không nghe thấy, vẫn nghiêm túc xem bản khám nghiệm tử thi: “Lúc tìm được Vương Mỹ Bình, quần áo trên người không phải bộ quần áo màu xanh cô ấy mặc lúc đến Thượng Hải, mà là chiếc sườn xám gamm màu tím nhạt, kì lạ là chất vải của sườn xám đó không hề tệ chút nào, có thể thấy khoảng thời gian cô ấy bị người ta bắt cóc cũng không bị thiếu thốn về vấn đề quần áo, Ngu tiên sinh, các anh đã điều tra nguồn gốc của chiếc sườn xám kia chưa, là tự may hay mua ở cửa hàng quần áo?”

Ngu Sùng Nghị lúng túng: “Chúng tôi đã hỏi rồi, nhưng quần áo này có đầy đường, lúc hỏi thì mấy cửa hàng bách hóa đều nói không có, phía sau quần áo cũng không có nhãn mác của cửa hàng bách hóa nào cho nên chúng tôi đều đoán là được làm từ tiệm may...”

Chẳng biết Peter Vương đã bước vào từ lúc nào, nghe lời này, ông hừ một tiếng: “Nhưng tiệm may ở Thượng Hải có mấy trăm mấy ngàn tiệm, các anh ghét phải phí công tìm kiếm nên cũng không tiếp tục điều tra nữa, đương nhiên cũng bỏ lỡ thời cơ quan trọng để tìm manh mối của hung thủ.”

Về mặt Ngu Sùng Nghị đầy hồ thẹn.

Hồng Đậu không đành lòng thấy anh trai bị người ta chỉ trích, vội ngắt lời: “Nếu như có thể xác định chiếc sườn xám này không xuất xứ từ công ty bách hóa, vậy thì càng kì lạ, trong lúc Vương Mỹ Bình bị bắt cóc, ai đã may sườn xám cho cô ấy? Lúc đầu thì đối xử cô ấy như vậy, tại sao sau đó lại dùng loại cách thức kì lạ để giết chết cô ấy?”

Cô cứ tưởng rằng Vương Mỹ Bình bị giam ở nơi không thấy ánh nắng mặt trời, cả ngày bị tra tấn, nhưng dựa vào những manh mối chấp vá có thể thấy chỉ ít trong mấy tháng đầu, Vương Mỹ Bình không những không bị bỏ đói mà còn có quần áo mới để mặc.

Hạ Vân Khâm sờ cằm: “Có vài khả năng, một là trong ba tháng đó, xuất phát từ nguyên nhân nào đó hung thủ không thể khiến Vương Mỹ Bình bị thương được, nhất định phải phụng dưỡng cô ấy thật tốt, không biết điều này có liên quan gì tới cái gọi là nghi thức hay không. Còn có một loại khả năng là...”

Peter Vương tựa vào cửa, móc bình rượu ra uống một ngụm: “Ăn trong án.”

Hồng Đậu buồn bực: “Cái gì gọi là án trong án?”

Hạ Vân Khâm nói: “Chính là nhóm người bắt cóc Vương Mỹ Bình và sát hại Vương Mỹ Bình không phải là một.”

Anh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Ngu tiên sinh, chuyện nghi thức tạm thời gác qua một bên, bây giờ có hai chuyện gấp phải làm, nhất định phải chia thành hai đường. Thứ nhất là anh phải về đồn cảnh sát lấy quần áo trên thi thể của Vương Mỹ Bình, lợi dụng thân phận cảnh sát, thậm chí là đồng nghiệp của anh, đến những tiệm may ở gần trạm xe lửa điều tra từng nhà một, trước khi trời sáng cần phải tìm ra xuất xứ của chiếc sườn xám này. Thứ hai chính là dùng chìa khóa mở cửa nơi ở của Trần Bạch Diệp ở tô giới Pháp để tôi và Vương thám trưởng tiến hành thu thập manh mối và phân tích dấu vết...”

Peter Vương nhướn mày: “Ai thèm đi chứ?”

Hồng Đậu liếc ông ấy một cái, đánh cược tám phần là ông ấy sẽ đi.

Hạ Vân Khâm thấy Ngu Sùng Nghị lộ vẻ mặt khó xử thì khẽ nói: “Nếu tất cả đều thuận lợi thì sáng mai cũng có thể thật sự tìm được người bắt cóc Vương Mỹ Bình vào ba tháng trước. Chỉ là nơi ở hiện nay của Trần Bạch Diệp đã bị phong tỏa, không tiện để cảnh sát biết chúng tôi đi vào điều tra chứng cứ, nếu như Ngu tiên sinh không yên tâm thì có thể để Ngu tiểu thư đi cùng chúng ta.”

Ngu Sùng Nghị kinh ngạc: “Hong Đậu? Sao thế được, nó hoàn toàn không hiểu về việc thu thập chứng cứ và dấu vết đâu, lỡ như phá hỏng cái gì thì

không tốt cho lắm, hơn nữa ngày mai con bé còn đi học, buổi tối cần phải về nhà ngủ.”

Peter Vương ôm cánh tay nói: “Có Hạ tiến sĩ ở đây, anh ấy sẽ trông coi Ngu tiểu thư cẩn thận thôi, nhất định sẽ không để Ngu tiểu thư phá hủy hiện trường đâu.”

Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ tây trên tường: “Ngu tiên sinh, thời gian không còn nhiều nữa, mong anh sớm quyết định.”

Chương 19: Chắc chắn là thê nô (5)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu ngồi sau xe, nhiều lần nhìn cửa ra vào tòa nhà Trần Bạch Diệp ở.

Nơi ở này do người phương Tây xây dựng dựa theo phong cách của mấy khách sạn lớn, vị trí nằm ở đường Dật Ma của tô giới Pháp, cách trang trí rất hiện đại, phương tiện đầy đủ, trong tòa nhà còn có thang máy để lên xuống.

Lúc rời khỏi chỗ của Peter Vương, vì tiết kiệm thời gian Hạ Vân Khâm đã gọi một chiếc xe ô tô. Chờ xe tới rồi bảo tài xế về nhà, còn mình thì đảm nhiệm việc lái xe.

Lúc xuất phát, đầu tiên Peter Vương còn ra vẻ không tình nguyện, sau đó thấy Hạ Vân Khâm định khởi động xe, lúc này mới cầm áo khoác, dùng thái độ vô cùng thân nhiên bước lên xe.

Đến đường Dật Ma, Hạ Vân Khâm đỗ xe ở con đường đối diện tòa nhà xong quay sang hỏi Ngu Sùng Nghị: “Bên ngoài nơi ở của Trần Bạch Diệp còn người canh gác nữa không?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Lúc Trần Bạch Diệp vừa mới mất tích, chúng tôi để lại hai người đồng nghiệp canh gác, sau đó bởi vì không tìm được manh mối có ích trong chỗ ở nên bây giờ đã rút hết rồi.”

Hạ Vân Khâm nhìn về phía đối diện: “Vậy cũng đỡ phiền phức rồi, Ngu tiên sinh, bốn người chúng ta cùng đi vào sẽ gây chú ý, không bằng anh lên lầu trước đi, tôi, Ngu tiểu thư và Vương thám tử sẽ vào sau.”

Ngu Sùng Nghị nói: “Nhưng quy định của trạm gác cổng ở đây vô cùng nghiêm ngặt, bình thường muốn đến thăm người sau 6 giờ tối, nếu không có

sự cho phép của người sống ở đây thì không vào được, tôi chỉ có thể sử dụng danh nghĩa điều tra vụ án mà dẫn mấy người vào thôi, nếu không tôi sợ trạm gác cổng không cho vào đâu.”

Ngón tay của Hạ Vân Khâm gõ gõ trên vô lăng, nhất thời không nói gì, Peter Vương ngồi đằng sau chen miệng vào: “Hạ Vân Khâm nói như vậy thì đương nhiên là cậu ấy có cách, Ngu cảnh sát không cần nhiều lời đâu, cứ đi là được.”

Ngu Sùng Nghị hơi hiểu ra, trên gương mặt lộ ra chút lúng túng, anh ta gãi đầu: “Vương thám tử nói đúng lắm, vậy tôi đi trước mở cửa, nơi ở của Trần Bạch Diệp ở lầu bốn, ra khỏi thang máy rẽ trái là tới.”

Sau khi Ngu Sùng Nghị rời đi, Hồng Đậu nhớ lại suốt cả quãng đường đi Peter Vương châm chọc anh trai kha khá lần, cô cố kìm nén sự bức bối, thấy hai người nói chuyện thì nhìn ra bên ngoài, không tiếp lời.

Có điều cô vẫn tò mò nghĩ, dựa vào lời Peter Vương từng nói, hoặc Hạ Vân Khâm quen biết người nào đó trong tòa nhà này, hoặc bản thân anh chính là người ở đây, nếu không thì không thể nghênh ngang đi vào được. Nhưng nghe ý kiến trước đó của Hạ Vân Khâm thì có vẻ đây cũng là lần đầu tiên anh đến đây, nói cách khác, không biết người mà anh quen biết trong tòa nhà này là ai nhỉ?

Peter Vương và Hạ Vân Khâm nói với nhau vài câu, bởi vì bận cân nhắc việc điều tra vụ án nên nhanh chóng trở nên im lặng.

Bên trong nửa sáng nửa tối, không biết tiếng bụng ai kêu ùng ục, bởi vì trong xe yên tĩnh nên tiếng động này được phóng đại lên mấy lần, lọt vào tai khiến người ta vô cùng xấu hổ.

Hạ Vân Khâm liếc Peter Vương, Peter Vương nhướn mày: “Không phải tôi.”

Hồng Đậu yên lặng sờ bụng.

Từ trưa tới giờ cô không ăn một miếng nào, ngoài miệng không nói nhưng cái bụng đã bán đứng cô.

Thực ra coi như thoải mái thừa nhận thì cũng không có gì ghê gớm cho lắm, nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy hơi lúng túng, sợ Hạ Vân Khâm đoán được là cô nên vội giả vờ như không có chuyện gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ Vân Khâm sờ cằm, anh đẩy cửa xe ra rồi lên tiếng: “Tôi đi xem một chút.”

Đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Ngu Sùng Nghị đi ra, Hạ Vân Khâm quay về, sau khi lên xe, anh đưa một túi đồ cho Peter Vương, rồi đưa một túi khác cho Hồng Đậu: “Tùy tiện lót dạ trước đi.”

Peter Vương cố ý nói: “Tôi không đói.”

Hạ Vân Khâm cười nhạt: “Tôi biết ông không đói.”

Hồng Đậu nhận túi đồ đó, thấy bên trong là khoai lang nướng và bánh hoa quế thì vô cùng ngại ngùng, cô vội hắng giọng một cái, giả vờ lạnh nhạt nói: “Cảm ơn Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm nói: “Tôi sợ lên lầu sẽ phá hủy dấu vết, tốt nhất bây giờ cô ăn xong trên xe luôn đi.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Im lặng một lát, Hạ Vân Khâm nhìn kính chiếu hậu thấy Hồng Đậu đang lặng lẽ ăn, dường như nhớ ra anh trai còn chưa ăn tối nên cô chỉ ăn hai miếng bánh hoa quế rồi để mấy món còn lại vào trong túi..

Chỉ chốc lát sau Ngu Sùng Nghị đi ra, anh ta đưa chìa khóa cho Hạ Vân Khâm, khẽ nói: “Bây giờ cửa nhà khép hờ, cứ 30 phút sẽ có người đi tuần tra trong tòa nhà một lần, tôi cố ý chờ bọn họ đi rồi mới mở cửa, lúc này mấy người đi vào là vừa vặn.”

Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ, 8 giờ 5 phút.

“Ngu tiên sinh, vậy chúng tôi đi trước, nếu có tin gì ở trạm xe lửa thì anh nhớ đến chỗ Peter Vương gặp chúng tôi nhé.”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Được.”

Anh ta lại nhìn em gái, “Sau khi vào trong với bọn họ thì không được táy máy mấy đồ trong nhà đâu đấy.”

“Em biết rồi.” Hồng Đậu đưa túi đồ ăn mới ăn được một nửa cho Ngu Sùng Nghị: “Anh ơi, Hạ tiên sinh mua đây, anh cầm lấy mà ăn trên đường đi.”

Một cánh tay của Hạ Vân Khâm gác lên cửa sổ xe, cánh tay khác đặt trên vô lăng nghe anh em họ nói chuyện, chẳng biết tại sao lại hơi hâm mộ, anh chợt nhớ mình cũng có một cô em gái, bỗng cảm thấy phấn chấn, chờ bọn họ nói xong mới mở cửa xe ra: “Đi thôi.”

Quả nhiên người ở trạm gác cổng của tòa nhà nhận ra Hạ Vân Khâm, thấy anh liền nói: “Ồ, lâu rồi Hạ tiên sinh không đến đây nhỉ?”

Hạ Vân Khâm gật đầu, anh không nói gì, chỉ dẫn Hồng Đậu và Peter Vương vào thang máy.

Đến cửa nhà của Trần Bạch Diệp, Hạ Vân Khâm đẩy cửa ra, tiếng mở cửa vang lên.

Ba người bước vào, Hạ Vân Khâm khóa cửa xong thì quay sang nói với Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, lát nữa lúc tôi và Vương thám tử kiểm tra phòng ốc, tốt nhất là cô nên theo sát chúng tôi, bất kể cô thấy cái gì, nhớ kỹ là không được đụng vào bất kỳ đồ vật nào.”

Hồng Đậu nói: “Yên tâm đi, tôi hiểu mà.”

Peter Vương hừ một tiếng: “Ngu tiểu thư có tính tò mò rất mạnh, cô nói được thì phải làm được.”

Hồng Đậu mím môi, cũng lườm tranh cãi với Peter Vương.

Hạ Vân Khâm ngồi xổm xuống nhìn mặt đá cẩm thạch trắng sáng như tuyết, trước tiên nhìn xuống dưới chân, sau đó dọc theo hành lang, dùng mắt chậm rãi tìm tòi dấu vết, không bỏ sót dù chỉ một chút.

Hồng Đậu nhớ kỹ lời dặn của Hạ Vân Khâm, cô không dám đi lung tung, cũng vội theo sát anh ngồi xổm xuống, lặng lẽ quan sát từng hành động của Hạ Vân Khâm.

Một lát sau, Hạ Vân Khâm đứng lên đẩy cửa phòng của người hầu ở bên tay phải ra, vừa đẩy cửa vào, Hồng Đậu cũng đi theo, nói chung là bất kể anh xoay người hay ngẩng đầu luôn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Hồng Đậu bay tới, mùi hương này mang theo hơi thở đơn thuần đặc trưng của thiếu nữ, ấm áp lại nhẹ nhàng chui thẳng vào mũi làm lòng người hỗn loạn.

Đột nhiên anh quay mặt sang: “Ngu tiểu thư, tôi cần phải bình tâm để làm việc, cô đi theo tôi có vẻ hơi bất tiện, cô đi sang chỗ Vương thám tử đi.”

Hồng Đậu sững sờ, còn tưởng rằng mình thực sự ảnh hưởng tới phán đoán của anh, vội lùi lại hai bước: “Được rồi.”

Cô xoay người lại nghiên cứu bóng lưng Peter Vương một lúc, thầm nghĩ, suốt một thời gian dài người này chỉ uống rượu, hẳn là suy nghĩ sẽ không nhạy bén như Hạ Vân Khâm, mặc dù bị cô quấy nhiễu hai lần chắc cũng chẳng sao đâu.

Vì vậy cô ngênh ngang đi đến sau lưng Peter Vương.

Peter Vương nghe thấy tiếng bước chân phía sau, đầu tiên là trừng mắt nhìn Hạ Vân Khâm, sau đó lại quay đầu nhìn Hồng Đậu.

Hồng Đậu tự mình ngửa đầu quan sát cái đèn thủy tinh hình chuông trên trần nhà, coi như không nhìn thấy ánh mắt khó chịu của ông ấy.

May mà Peter Vương cũng biết điều tra vụ án quan trọng hơn nên không nói gì nữa.

Kiểm tra mấy phòng ngoài xong, Peter Vương dẫn Hồng Đậu đi vào phòng ngủ của Trần Bạch Diệp, vừa đi vừa nói: “Ngu Sùng Nghị nói Trần Bạch Diệp sống một mình, vào hôm mất tích thì khoảng 8 giờ tối Trần Bạch Diệp về tới nhà, không biết nhớ ra cái gì đó nên về phòng dùng điện thoại gọi xe rồi lại mặc áo khoác đi ra ngoài. Người hầu đợi đến giữa trưa ngày hôm sau vẫn không thấy Trần Bạch Diệp trở về, lúc này mới nhớ tới việc gọi điện thoại cho công ty điện ảnh Thiên Dĩ của Trần Bạch Diệp và người nhà cô ấy.”

Ông nói xong thì thấy Hạ Vân Khâm đang nhìn chằm chằm tấm gương trên bàn trang điểm, ông lại gần xem xét, thì ra trên mặt gương có dấu vết màu đỏ nhạt rất lớn, hình như là dùng thứ gì đó bôi lung tung lên.

“Son môi?”

Hạ Vân Khâm nói với Peter Vương: “Lấy ra đi.”

Peter Vương liếc mắt: “Cái gì?”

Hạ Vân Khâm cũng không quay đầu: “Ông biết mà.”

Peter Vương bỏ trí giá đỡ rồi nhanh chóng lấy một cái hộp bằng giấy từ trong ngực ra.

Hạ Vân Khâm lấy một tờ giấy trong hộp ra, quét một lớp nhỏ lên dấu vết màu đỏ trên mặt gương rồi bỏ vào trong hộp.

Hồng Đậu thầm đoán đó là chút mảnh khoe đặc biệt của người phương Tây dùng để phân tích, cô không khỏi liếc Peter Vương một cái.

Người này luôn miệng nói không hứng thú với vụ án, ngược lại lúc ra ngoài lại không quên mang theo đạo cụ chuyên dụng để phân tích dấu vết.

Hạ Vân Khâm lên tiếng: “Chắc là lúc Trần Bạch Diệp nói chuyện điện thoại thì tiện tay dùng son viết cái gì đó, số điện thoại, hoặc là tên người, sau đó không biết vì nguyên nhân gì lại tiện tay xóa đi.”

Hồng Đậu dùng tay chăm chú mô phỏng trên mặt gương một lúc: “Có phải là số điện thoại không? Dấu vết này khá lớn, thông thường thì tên và địa chỉ cũng không dài như vậy.”

Peter Vương nghe xong thì hơi thay đổi cách nhìn, ông do dự vài giây rồi lấy một cái máy ảnh to bằng bàn tay được sản xuất ở Đức từ một cái túi khác ra, chụp mấy bức ảnh trên mặt gương rồi nói: “Ngược lại cũng chưa chắc. Nếu chỉ dùng mắt thường nhìn thì có thể đoán được cái gì chứ, nếu không đã không có nhiều vụ án chưa phá được như thế, còn phải trở về rửa phim ra mới phân tích được.”

Ba người lại cẩn thận lục soát mấy chỗ khác trong phòng nhưng không tìm được gì, trong chốc lát đã đến 9 giờ 50 phút rồi, họ đi ra cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Chỉ vài giây sau liền nghe thấy tiếng nói chuyện, chắc là người gác cổng gặp được mấy người đang đi tuần tra.

Đợi tiếng bước chân biến mất, ba người mới bước ra khỏi nhà.

Ngu Sùng Nghị còn nhanh hơn bọn họ, ba người vừa về tới chỗ của Peter Vương, còn chưa rửa phim thì Loda đã dẫn Ngu Sùng Nghị lên lầu.

Trong tay anh ta mang theo một túi đồ, trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi: “Tôi đã hỏi từng tiệm may rồi, có một thợ may nhận ra chiếc sườn xám này, người đó nói tháng trước có một bà lão mang số đo tới yêu cầu may quần áo, bởi vì số đo đó quá khác biệt với thân hình bà lão nên người thợ may này cảm thấy

kỳ lạ, vì thế đến tận bây giờ vẫn còn nhớ, bà lão này thường tới may đồ nên thợ may mới biết hiện nay bà ta đang làm việc cho một người họ Lưu.”

Hạ Vân Khâm nhú mào: “Họ Lưu?”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Bởi vì Lưu gia ở gần trạm xe lửa nên tôi đã cùng đồng nghiệp đến đó, ai ngờ chủ nhà lại nói tuần trước bà lão đó không còn làm nữa, bây giờ đã về quê rồi, tôi lại hỏi ở đây bà lão có người thân không, người kia chỉ biết có một người chị em đang làm việc cho nhà giàu. Trùng hợp chính là chủ nhà của nhà giàu đó họ Viên.”

Hồng Đậu bỗng nhiên đứng dậy: “Họ Viên?”

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một chút mới nói: “Đã may sườn xám thì ít nhất sự mất tích của Vương Mỹ Bình và người nhà này sẽ liên quan đến nhau. Nhưng dựa vào manh mối người thợ may cung cấp, có thể thấy cách làm việc của người này để lại không ít sơ hở, so với thủ đoạn hành hung của hung thủ thì có vẻ không khớp cho lắm. Ngu tiên sinh, nếu việc này thực sự liên quan đến Viên gia, anh cần lập tức trở về đồn cảnh sát xin lệnh khám xét.”

Ngu Sùng Nghị nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, bởi vì đúng lúc đi ngang qua ngõ Phú Hoa, cảm thấy manh mối này cực kỳ cần thiết nên mới lên đây nói một tiếng.”

Peter Vương hừ một tiếng, suy nghĩ vài giây mới nói với Hạ Vân Khâm: “Giả sử chuyện này không phức tạp như vậy, người nhà này có thể bắt cóc Vương Mỹ Bình, đương nhiên cũng có thể bắt cóc Phan Ngọc Kỳ và Trần Bạch Diệp, nói cách khác, chỉ cần có thể lục soát được chứng cứ nào đó ở Viên gia thì tung tích của hai người Phan, Trần này tự nhiên sẽ bại lộ?”

Hạ Vân Khâm trầm ngâm, Hồng Đậu cũng rất nghi ngờ.

Ngu Sùng Nghị lại khá phẫn chấn, anh ta nói với Hồng Đậu: “Hồng Đậu, anh không có thời gian đưa em về nhà, tối nay chỉ có thể làm phiền Hạ tiên sinh đi một chuyến.”

Hạ Vân Khâm ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Ngu Sùng Nghị nói xong cũng không uống ly nước Loda bùng lên đã xoay người đi xuống lầu, vài giây sau quay lại nói với Hồng Đậu: “Em yên tâm đi, chỉ cần có thể tìm được chị họ của em, bất luận là đêm muộn anh cũng nhất định sẽ nghĩ cách báo tin cho em và mẹ.”

Hồng Đậu nghĩ đến chuyện vừa nãy thì quay sang nói với Hạ Vân Khâm: “Lẽ nào thật sự do Viên gia làm sao? Thấy Vương Mỹ Bình một thân một mình đến Thượng Hải, lại không hiểu biết nhiều nên giam lỏng cô ấy để sinh con cho Viên Nhược Lạp?”

Nhưng cũng không đúng, mặc dù hôm qua anh trai cố ý hạ thấp giọng nhưng cô lại nghe được khi Vương Mỹ Bình còn sống không những chưa từng chịu sự xâm phạm của Viên Nhược Lạp mà còn được nuôi đến nỗi béo tròn.

Nếu con còn chưa sinh ra, tại sao lại bị giết chứ?

“Viên Nhược Lạp không đồng ý chuyện này?” Cô chậm rãi xoay người, “Hay là về sau bọn họ mới biết cô ấy là cháu gái của “cây bút số một Thượng Hải”, thấy trên báo cậu của Vương Mỹ Bình mắng chửi quá ghê gớm, sợ thân bại danh liệt nên mới giết người diệt khẩu?”

Cô nhìn Hạ Vân Khâm như thể muốn anh chứng thực, anh cũng đang nhìn cô.

Nhưng anh không tiếp lời, chỉ nhìn chiếc đồng hồ tây trên tường: “Gần 11 giờ rồi, Ngu tiểu thư, để tôi đưa cô về nhà.”

Chương 20: Hồng Đậu ghen (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Thực ra Hồng Đậu còn muốn ở lại xem Hạ Vân Khâm và Peter Vương phân tích manh mối, nhưng Hạ Vân Khâm cũng không cho cô cơ hội thương lượng, nói xong câu kia liền đi xuống lầu trước.

Cô không cam lòng đi theo sau anh, vừa đi vừa nghĩ, nếu người này là anh trai, chỉ cần cô làm nũng một lúc chẳng mấy chốc sẽ đồng ý thôi.

Hạ Vân Khâm đi đằng trước cũng hơi buồn bực. Anh vốn cho rằng chắc Hồng Đậu sẽ nghĩ cách ở lại, ai ngờ lại yên tĩnh khác thường. Anh thở hắt ra, chẳng biết vì sao lại hơi mất mát.

Chẳng mấy chốc đã xuống dưới lầu, cuối cùng Hồng Đậu quyết định hỏi một câu: “Tối nay Hạ tiên sinh sẽ rửa phim sao?”

Rõ ràng cô muốn thương lượng với anh, giọng điệu mềm mại hơn so với bình thường một chút, anh chỉ yên lặng một giây rồi phối hợp ngừng bước lại, ra vẻ kinh ngạc quay đầu hỏi cô: “Có vấn đề gì sao Ngu tiểu thư?”

Hồng Đậu mỉm cười: “Anh tôi đến Viên gia lục soát rồi, Hạ tiên sinh và Vương thám tử ở lại tiến hành nghiên cứu, cộng lại chỉ có hai đôi tay thôi, làm gì cũng có hạn, hiện nay chúng ta còn chưa rõ nguồn gốc của hung khí, chuyện của Viên gia lại vô cùng đáng ngờ, quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” cũng do tôi tìm được, không bằng tôi thuận tiện lấy một ít tư liệu thần bí mà Vương thám tử sưu tầm rồi về nhà xem kỹ một chút, có lẽ trước khi trời sáng có thể tìm được thông tin hữu ích.”

Đêm đã khuya, cô muốn giúp mọi người nhưng không tiện ở lại, vậy thì cầm những tài liệu này về xem một chút cũng tốt.

Hạ Vân Khâm do dự, vẫn không lên tiếng, đợi một lúc không thấy Hồng Đậu tiếp tục quán lấy, không thể làm gì khác đành gật đầu: “Cũng được.”

Hai người mang một đồng tư liệu lớn đi xuống lầu.

Trên đường về Hồng Đậu chỉ bận rộn lật xem tài liệu, Hạ Vân Khâm thì lại cân nhắc về tình tiết vụ án, hai người đều không hề mở miệng.

Đến ngõ Đồng Phúc, Hạ Vân Khâm thấy trước cổng tối đen như mực liền dừng xe lại bên lề đường, tự mình đưa Hồng Đậu đến dưới lầu.

Hồng Đậu ôm một đồng sách cũ trong ngực chậm chạp bước đi, trong đầu nhớ lại chuyện xảy ra hồi trưa, tuy rằng cho đến nay cô vẫn chưa hiểu được mục đích Hạ Vân Khâm chủ động giúp đỡ điều tra vụ án, nhưng hình như người này cũng không đáng ghét cho lắm, ít nhất lúc hai người không cãi nhau thì người này cũng khá dễ tính.

Nhà Bành thợ may đã sớm tắt đèn, ánh đèn đường màu vàng chiếu xuống bãi xi măng trước cửa nhà, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Chẳng mấy chốc đã bước lên bậc thang, Hồng Đậu bỗng nhiên nhớ tới chiếc xe đạp của mình vẫn để ở chỗ Peter Vương, cô vội xoay người muốn hỏi Hạ Vân Khâm, ai ngờ Hạ Vân Khâm cũng đang muốn nói gì đó, nhất thời không kịp tránh, trán của Hồng Đậu “cộp” một cái đập vào cằm anh.

Hồng Đậu khẽ kêu lên rồi vội lùi ra sau một bước.

Hạ Vân Khâm rít một tiếng, dường như cũng bị va vào khá nặng.

Sau khi cố gắng đứng vững, Hồng Đậu nhíu mày che trán, thầm nghĩ đỉnh đầu của cô chỉ tới cằm của anh, chẳng lẽ anh ấy cao hơn anh trai mình sao, người này nhìn thì cao gầy nhưng không ngờ lồng ngực lại rắn chắc như vậy, cũng may quần áo của anh sạch sẽ, không có mùi mồ hôi.

Trong đầu cô còn đang nghĩ một đồng chuyện lung ta lung tung, lúc này mới nhớ ra, vội hỏi anh: “Hạ tiên sinh không sao chứ?”

Hạ Vân Khâm hạ tay xuống, hơi buồn cười liếc nhìn cô một cái, trong giọng nói mang hàm ý trêu đùa: “Đầu của Ngu tiểu thư cứng thật đấy.”

Hồng Đậu ngưng ngưng nói: “Tôi mới nhớ ra xe đạp của mình để ở nhà Vương thám tử.”

Hạ Vân Khâm ngăn người: “Khuya quá rồi, nếu quay lại chỉ sợ sẽ không kịp.”

“Vậy sáng mai tôi sẽ đến ngõ Phú Hoa lấy xe đạp.”

Hai người lại im lặng một lúc, trong bụi cỏ truyền tới vài tiếng côn trùng kêu râm ran, bởi vì đã vào thu nên ít náo nhiệt hơn mùa hè, trầm mặc hồi lâu, cô ngược mắt nhìn anh, đang muốn nói cảm ơn bỗng nhiên phía sau có người đẩy cửa đi ra, đầu tiên khẽ “Ồ” một tiếng, tiếp theo cực kỳ dịu dàng hỏi: “Hạ tiên sinh?”

Hồng Đậu nhận ra giọng nói này, cô quay đầu nhìn lại.

Khâu tiểu thư đi giày cao gót, dáng vẻ lả lướt đứng bên cạnh cửa.

Hình như cô ta đang muốn đến Bách Lạc Môn làm việc, trên người mặc một chiếc sườn xám nhung màu xanh biếc, bên ngoài khoác chiếc áo len cùng màu. Tóc trên đầu cô ta mới uốn xong, từng cuộn từng cuộn tựa như pháo hoa nở rộ, gương mặt nhỏ bằng bàn tay, hai cánh môi sáng bóng đỏ hồng, lông mày cũng được vẽ tỉ mỉ.

Sự vui vẻ của Hạ Vân Khâm nhạt đi: “Khâu tiểu thư.”

Khâu tiểu thư nhìn Hạ Vân Khâm, lại nhìn Hồng Đậu, trong giọng nói hình như có hàm ý tìm tòi: “Ngu tiểu thư, thì ra cô và Hạ tiên sinh quen nhau à?”

Hồng Đậu nhớ ra lần trước Hạ Vân Khâm có đến tìm Khâu tiểu thư ở lầu ba, tự đánh giá cũng không hứng thú trò chuyện với hai người này, chỉ hơi gật đầu: “Khâu tiểu thư, Hạ tiên sinh, tôi về trước đây, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Dứt lời, cô đẩy cửa bước vào tòa nhà.

Hình như hai người có nói với nhau mấy câu, nhất thời không nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Hồng Đậu lên lầu, mẹ đang lo lắng cho chị họ Ngọc Kỳ nên vẫn chờ cô về. Nói chuyện với mẹ mấy câu, cô nhớ đến chuyện lúc nãy, liền đi tới phía trước cửa sổ của phòng ngủ tò mò nhìn xuống.

Phía dưới rất yên tĩnh, không một bóng người. Hạ Vân Khâm đã đi rồi.

Hồng Đậu xem mấy quyển sách cũ và tờ báo cũ đến nửa đêm nhưng không tìm thấy manh mối nào có giá trị, nhớ đến việc sáng sớm phải đến ngõ Phú Hoa lấy xe đạp về, vì vậy hơn 3 giờ sáng cô mới đi ngủ.

6 giờ sáng cô mới thức dậy, chậm rãi đi xuống nhà, ở cửa ra vào dưới mái hiên che nắng của tiệm may có dựng một chiếc xe đạp, cô ngăn người, vội đi tới cúi người cẩn thận sờ mó một chút, không thể nghi ngờ đây chính là xe đạp của cô.

Chẳng lẽ trời vừa sáng Hạ Vân Khâm đã mang nó tới đây giúp cô? Cô sững sốt một lúc. Ngược lại cũng tốt, cô không cần ngồi tàu điện tới chỗ Peter Vương nữa, đỡ tốn sức.

Cô vui vẻ đạp xe đi, thấy thời gian còn sớm, có lẽ mới sáng sớm Bạch đồn trưởng sẽ chưa đi làm nên cô đạp xe tới đồn cảnh sát, dự định hỏi thăm một chút xem anh trai đã quay về chưa.

Nào ngờ vừa tới đồn cảnh sát đã thấy một chiếc xe chạy đến. Cửa xe mở ra, Ngu Sùng Nghị bước xuống trước, đi sau anh ta là một người phụ nữ trung niên trắng nõn, gầy yếu.

Hình như người này khá kích động, vừa xuống xe liền đưa tay đỡ ngực,

giọng nói đầy run rẩy: “Tôi đã nói là tôi không giết người rồi mà.”

Gương mặt Ngu Sùng Nghị rất nghiêm túc nhưng lời nói vẫn khá lịch sự: “Viên thái thái, mời bà đi vào trong chờ thẩm vấn, nếu thực sự không phải do bà làm, chắc chắn chúng tôi sẽ không xử oan bà. Bây giờ chúng tôi đã có một số manh mối quan trọng muốn xác nhận với bà, liên quan đến sự mất tích của hai người, mong Viên thái thái phối hợp.”

Tâm trạng của người phụ nữ này có vẻ không ổn định cho lắm, nghe xong bà cất cao giọng: “Thì ra các người cũng biết tôi là Viên thái thái, vậy mời các người đi tìm Viên Nhược Lạp tới đây, coi như tôi không sinh được con nối dõi, có lỗi với Viên gia nhưng dù sao cũng là vợ chồng 10 năm, tôi xảy ra chuyện như vậy ông ấy không nên nhắm mắt làm ngơ.”

Ngu Sùng Nghị nói: “Viên tiên sinh cũng là đối tượng chúng tôi thẩm vấn.”

Gương mặt Viên thái thái trắng bệch: “Rốt cuộc các người muốn làm gì, chúng tôi đã thả Vương Mỹ Bình đi, cô ta chết rồi, không nên hỏi chúng tôi chứ, các người đi hỏi hung thủ ấy...”

Hồng Đậu không chớp mắt nhìn sang con đường đối diện, thì ra đây chính là người vợ trước của Viên Nhược Lạp, tướng mạo không tồi, thân thể thì hơi gầy gò, trong lời nói hình như vẫn còn lưu luyến Viên Nhược Lạp.

Lại nghĩ về tình huống của bữa tiệc trà hôm đó, hẳn là Viên Nhược Lạp đang theo đuổi chị họ, chị họ cũng có ý với ông ấy, nếu hai người họ kết hôn thì người vợ cũ sẽ chẳng còn liên quan gì đến Viên Nhược Lạp nữa, lẽ nào cũng bởi vì chuyện này nên Viên thái thái mới nghĩ ra ý đồ xấu xa đó?

Bất kể thế nào đi nữa đã điều tra ra người này, dù sao cũng có tin tức của chị họ rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Đậu lập tức thanh thản hơn một chút, thấy thời gian không còn sớm liền đạp xe tới trường học.

Bởi vì đêm qua hầu như cô không ngủ được nhiều nên vào tiết đầu cô cứ ngủ gà ngủ gật.

Chịu đựng đến lúc tan học, Cổ Quân và cô cùng nhau đi tới hòm thư lấy báo, Cổ Quân nhớ tới cái gì đó, đột nhiên nói: “Tớ nghe nói gần đây có người theo đuổi Lê Lộ Lộ, cậu đoán xem là ai nào, chính là Lục Kính Hằng của cửa hàng tây Nam Bảo mà lần trước quấy rầy cậu đó.”

Hồng Đậu nhướn mày, chưa gì người này đã đổi mục tiêu rồi sao? Hay quá đi, anh ta cứ như con ruồi quấy nhiễu nhiều người khác, nếu đã thay đổi đối tượng theo đuổi thì đương nhiên sẽ không quay lại làm phiền cô nữa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, từ xa đã thấy một chiếc xe rất khí thế đỗ trước cửa trường học.

Nhìn kỹ một chút, thì ra là Lục Kính Hằng đang không tự nhiên đứng trước xe, trong tay anh ta cầm một bó hoa hồng nhung đỏ thắm khá to và rực rỡ, hình như anh ta đang đợi ai đó.

Lúc thấy Hồng Đậu, rõ ràng Lục Kính Hằng hơi ngẩn người, nhưng anh ta nhanh chóng tỏ ra khó chịu mà quay đầu đi, thái độ đầy vẻ khinh thường. Hồng Đậu nhớ tới việc người này bị Hạ Vân Khâm bắt chẹt vài lần, mặc dù không biết có phải do Hạ Vân Khâm mà người này thay đổi thái độ hay không, nhưng cô vẫn vô cùng vui mừng kéo Cổ Quân rời đi.

Chỉ chốc lát, hoa khô khoa tiếng nước ngoài Lê Lộ Lộ đi ra, Lục Kính Hằng cầm hoa trong tay, vô cùng tự nhiên bước đến đón.

Dường như Lê Lộ Lộ hơi ngại ngùng, cô ta kéo theo hai bạn học nữ khác, ba người cùng nắm tay nhau đi tới trước chiếc xe.

Tài xế Lục gia đi qua mở cửa ra.

Bởi vì sống lưng của người tài xế kia thẳng tắp, bước đi như gió nên Hồng Đậu không khỏi nhìn người kia thêm một chút, ông ta mặc âu phục, đã hơn 40

tuổi, gương mặt vuông chữ điền, trên môi là nụ cười khiêm tốn.

Ông ta cung kính mở cửa cho mấy người Lê Lộ Lộ, sau đó xoay người ngồi vào ghế trước.

Trở về phòng học, Hồng Đậu thấy còn thời gian nên gục xuống bàn chợp mắt một lát.

Cố Quân hỏi cô: “Tuần sau là lễ mừng thọ của mẹ Hạ Trúc Quân, nhà họ mở tiệc, còn mời không ít bạn học đến nhà cô ấy chơi, cậu có đi không?”

Hồng Đậu nghe xong cũng không thêm mở mắt: “Hạ Trúc Quân còn chưa mời tớ, đợi khi nào cô ấy chính thức mời thì tớ sẽ suy nghĩ xem có nên đi hay không.”

Cố Quân ngạc nhiên: “Bình thường cậu rất thích đi chơi lung tung mà, cơ hội tốt như vậy sao cậu không nắm lấy?”

Hồng Đậu xua tay: “Gần đây nhà tớ có chuyện, trong lòng tớ đang rất rối bời, không có tâm trạng đi chơi.”

Cố Quân chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ phòng học, đúng lúc thấy Đoạn Minh Y và chủ nhiệm khoa tiếng nước ngoài Uông Mân Ly cùng nhau đi qua.

Cô ấy nhìn theo bóng lưng uyển chuyển của Đoạn Minh Y, khẽ nói: “Cô giáo Đoạn mới có 23 - 24 tuổi, vậy mà tớ luôn có cảm giác vai vế cô ấy cách xa chúng ta, cậu biết cô giáo Đoạn và em trai chồng cô ấy cùng là bạn học hồi trung học không? Tớ nghe nói Hạ Vân Khâm vẫn luôn nhớ mãi không quên chị dâu mình.”

Hồng Đậu ngẩng đầu cười mỉa: “Cố Quân, uổng phí học vấn của cậu quá đấy, tại sao cậu cũng quý tai khinh mắt (1) rồi hả?”

(1) Quý tai khinh mắt: Ý nói sự việc rành rành không tin, lại đi tin vào lời người khác nói.

Cố Quân sùng sốt: “Tớ chỉ thuận miệng nói thôi mà, cũng chưa hẳn là tin vào mấy lời người ta đồn đại, cậu tức giận làm gì chứ?”

Hồng Đậu sờ mặt: “Tớ tức giận ư?”

Cố Quân rất nghiêm túc gật đầu: “Cậu vừa tức giận đấy.”

Hồng Đậu cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng duỗi lưng: “Xin lỗi, tối qua tớ không ngủ được nên hơi nóng tính, cậu đừng nói chuyện với tớ nữa, để tớ ngủ một lát.”

Cố Quân hỏi cô: “Vậy Hạ Trúc Quân mời cậu thì cậu có đi không, nếu cậu không đi thì tớ cũng không đi đâu.”

Hồng Đậu nâng cổ tay Cố Quân lên nhìn đồng hồ của cô ấy: “Trong nhà tớ đang có chuyện quan trọng, tớ đợi buổi trưa anh trai báo tin đã, khi nào giải quyết xong chuyện này tớ mới có tâm trạng ra ngoài chơi.”

Chương 21: Hồng Đậu ghen (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Tan học, Hồng Đậu ra cổng trường đợi anh trai, đợi một lúc lâu vẫn không thấy gì, trong lòng cô biết anh trai không rảnh đến tìm mình nên đành đi về nhà.

Về đến nhà mới phát hiện cậu mợ cũng ở đây, thím Chu đang bận rộn nấu cơm trong phòng bếp, mẹ thì lại ngồi trên ghế sofa an ủi mợ.

Mấy ngày không gặp, dường như mợ đã già đi năm tuổi vậy, cậu cũng trở nên hốc hác.

Nhìn thấy Hồng Đậu hai người cũng chẳng cười nổi, khắp phòng tràn ngập không khí buồn rầu.

Hồng Đậu cân nhắc một chút, e là cậu mợ đã nghe ngóng được việc hai vợ chồng Viên Nhược Lạp bị gọi đến đồn cảnh sát rồi, cho rằng chắc chắn sẽ tìm được gì đó nên mới không thể chờ đợi được đến đây tìm hiểu tin tức.

Thím Chu bung thức ăn từ phòng bếp ra rồi bày biện lên trên bàn.

Hai vợ chồng ngây người nhìn bát cơm, chẳng ai có tâm trạng để ăn.

“Hôm nay cũng đã là thứ 4, Ngọc Kỳ mất tích từ thứ 7 tuần trước, chưa gì năm ngày đã trôi qua rồi.” Mợ lầm bầm nói xong thì nước mắt lại rơi xuống, “Cho dù cuối cùng có tìm được thì cũng sợ là lạnh ít dữ nhiều.”

“Đừng nói lung tung.” Mẹ gấp cho mợ chút đồ ăn, “Chị quên khi Ngọc Kỳ còn nhỏ chị đã từng đi xem bói cho con bé rồi sao, người ta nói con bé đại phúc đại quý, nếu xảy ra chuyện có thể gặp dữ hóa lành, bây giờ vụ án còn chưa được giải quyết mà hai người đã nói mấy câu xui xẻo như vậy, nếu hai

người sụp đổ thì Ngọc Kỳ, Ngọc Nguyên phải làm sao đây?”

Bị bầu không khí này lây nhiễm, Hồng Đậu cũng không thấy ngon miệng, cô miễn cưỡng ăn mấy miếng rồi viện cớ muốn đọc sách nên trở về phòng tiếp tục nghiên cứu đồng tư liệu lấy được từ chỗ Peter Vương, lúc vào phòng còn thuận tiện đóng cửa lại luôn.

Nếu để cho cậu mợ biết được Vương Mỹ Bình bị loại hung khí kỳ lạ kia sát hại, e là có thể ngất xỉu ngay tại chỗ.

Xem một lúc chợt nghe thấy trong phòng khách ồn ào hẳn lên, hình như có người trở về.

Hồng Đậu vội xuống giường đi dép lê ra khỏi phòng, cô sững sờ, không chỉ anh trai mà Hạ Vân Khâm và Peter Vương cũng cùng đến.

Cậu của Hồng Đậu thường đi ra ngoài, vừa nhìn đã nhận ra Hạ Vân Khâm: “Hạ tiên sinh?” Có điều không nhận ra Peter Vương.

Dường như Hạ Vân Khâm không ngờ trong nhà có nhiều người như vậy, anh hơi kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường: “Phan tiên sinh.”

Ngu Sùng Nghị giải thích: “Cậu, mợ, hai người đều biết Hạ tiên sinh rồi, còn vị này là Vương thám tử tiếng tăm lừng lẫy, hai vị này đều do cháu mời về giúp đỡ việc phá án, cũng nhờ bọn họ mà chúng cháu mới có khả năng nhanh chóng điều tra ra được Viên Nhượng Lạp và vợ trước của ông ấy.”

Vì bị chuyện của Ngọc Kỳ đả kích nên sự khéo đưa đẩy lời đời của cậu mợ đã sớm vơi đi một nửa, nghe xong họ ngơ ngác nhìn Hạ Vân Khâm một cái rồi đột nhiên há to miệng hỏi: “Sự mất tích của Ngọc Kỳ thực sự có liên quan đến Viên Nhượng Lạp sao? Bây giờ Ngọc Kỳ đang ở đâu?”

Ngu Sùng Nghị vội trấn an: “Cậu, mợ, hai người bình tĩnh, đừng nóng vội.”

Anh ta mời Hạ Vân Khâm và Peter Vương vào thư phòng xong thì nói với Hồng Đậu: “Em đi chào hỏi Hạ tiên sinh và Vương thám tử đi.”

Hồng Đậu nhớ tới sáng nay Hạ Vân Khâm mang xe đạp về giúp mình, cũng đang định nói cảm ơn anh nên cô tự mình pha trà rồi bung khay trà vào thư phòng.

Vào phòng nhìn một cái, Peter Vương đang ngồi trên sofa, Hạ Vân Khâm lại đứng trước cửa sổ.

Không chỉ có vậy, kỳ lạ hơn là anh còn thò nửa người ra ngoài cửa sổ, hình như đang ước lượng chiều dài của góc cửa sổ.

Sau đó lại nhìn lên trên, dường như đang nghiên cứu kết cấu gian phòng này.

Hồng Đậu buồn bực đặt khay trà lên bàn: “Hạ tiên sinh, Vương thám tử, mời uống trà.”

Hạ Vân Khâm quay người lại, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, khẽ nói: “Ngu tiểu thư.”

Hồng Đậu đến gần anh, chợt nhớ tới hôm đó lúc tìm Khâu tiểu thư, anh cũng từng đứng trước tiệm may của Bành gia nhìn lên lầu trên hồi lâu, lúc đó cô cho rằng anh nhìn Khâu tiểu thư hay một người nào đó ở lầu trên, chẳng lẽ cô đoán sai, lúc đó anh đang nhìn tòa nhà cũ kỹ này?

Nhưng tòa nhà lớn này có gì đáng để anh nghiên cứu chứ?

Hạ Vân Khâm bung trà lên uống, ngược mắt nhìn một cái thì thấy Hồng Đậu đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn anh.

Anh lẳng lặng nhìn cô một lúc rồi chợt lên tiếng: “Sáng nay, anh trai cô cùng đồng nghiệp ở tô giới chung đã đi điều tra tất cả sản nghiệp dưới danh nghĩa của Viên gia nhưng không tìm được Trần Bạch Diệp, cũng không tìm được Phan Ngọc Kỳ.”

Mặc dù Hồng Đậu đã sớm hoài nghi chuyện này không đơn giản nhưng nghe xong tin tức này cũng vẫn khá thất vọng, đầu còn tâm trạng truy hỏi chuyện vừa rồi: “Lẽ nào thật sự như dự đoán trước đó của anh, loạt án mất tích này gọi là án trong án sao? Sáng hôm nay lúc tôi nhìn thấy Viên thái thái, bà ấy luôn miệng nói cái chết của Vương Mỹ Bình không liên quan tới bà ấy.”

Hạ Vân Khâm “Ừ” một tiếng: “Dựa vào lời khai của Viên thái thái có thể thấy từ sau năm ngoái, khi bà ấy ly hôn với Viên Nhược Lạp thì hình như trạng thái tinh thần xuất hiện một chút vấn đề, Viên Nhược Lạp cũng nói vợ trước của ông ấy luôn phải đến bệnh viện Tây y của Anh để khám bệnh.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Tinh thần có vấn đề?”

Hạ Vân Khâm gật đầu: “Bốn tháng trước, Viên thái thái nghe nói Viên Nhược Lạp chính thức theo đuổi chị họ cô nên cố ý đến đại học Aurora nhìn, bà ấy thấy mọi mặt của chị họ cô đều xuất sắc nên bị kích thích khá lớn, còn cho rằng mình đánh mất cuộc hôn nhân này hoàn toàn là vì bản thân không có khả năng sinh đẻ, liền đi tìm Viên Nhược Lạp, nói rằng chỉ cần ông ấy có thể trở lại bên cạnh bà ấy, bà ấy sẽ không cố gắng yêu cầu chế độ hôn nhân một vợ một chồng nữa, đợi đến khi Viên Nhược Lạp có vợ bé rồi thì vấn đề nối dõi hiển nhiên có thể giải quyết. Nhưng lúc đó Viên Nhược Lạp đã có chị họ của cô rồi, kiên quyết từ chối lời đề nghị này.”

Peter Vương thôn thức không thôi, ông nói chen vào: “Viên thái thái hết hi vọng vào việc tái hôn nên nảy sinh ý tưởng hoang đường là mượn bụng sinh con. Có một lần bà ấy đến cửa hàng âu phục của Viên gia ở trạm xe với danh nghĩa là kiểm tra sổ sách, đúng lúc Vương Mỹ Bình xuống xe lửa, bởi vì cậu mợ còn chưa đến, cô ấy tò mò nên đã vào cửa hàng âu phục. Viên thái thái và Vương Mỹ Bình nói chuyện mấy câu, thấy cô ấy ngây thơ, nhát gan, cơ thể lại cực kỳ đầy đặn, cho rằng cô ấy thích hợp là ứng cử viên cho việc mượn bụng sinh con liền cho người hầu lùi ra rồi lừa cô ấy đến sân sau, dự định lấy tiền bạc làm mọi nử, dụ dỗ Vương Mỹ Bình sinh con cho Viên Nhược Lạp.”

“Vốn Vương Mỹ Bình muốn tới nhờ vả cậu mình, nghe bà ấy nói xong đương nhiên là không làm, vì muốn cô ấy đổi ý, Viên thái thái nhất định không chịu thả cô ấy đi, không thể làm gì khác đành cung cấp đồ ăn thức uống đầy đủ, mỗi ngày đều tới khuyên bảo Vương Mỹ Bình một lúc lâu.”

“Ai ngờ lúc đó cậu của Vương Mỹ Bình đã báo cảnh sát.” Hồng Đậu hiểu ra, cô gật đầu, “Bởi vì cảnh sát không thể lập tức tìm được Vương Mỹ Bình, trên báo Chu Đồng Cường lại liên tục chửi mắng cảnh sát, lúc này Viên thái thái mới biết mình đã vô tình gây họa lớn, người mà bà giam lỏng không phải ai khác chính là cháu gái bên ngoại của ‘cây bút số một Thượng Hải’.”

Về mặt Peter Vương đầy khinh thường: “Người đàn bà này có vấn đề về đầu óc nên không biết làm thế nào để thu dọn mớ hỗn độn này, nếu cứ thả Vương Mỹ Bình ra như vậy thì cả Thượng Hải đều sẽ biết vì muốn sinh con mà bà ấy đã làm chuyện ngu xuẩn như thế, một khi sự việc lan truyền ra, bà ấy không chỉ phạm pháp mà còn ảnh hưởng đến việc làm ăn của Viên gia nữa, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể bất chấp tiếp tục giam lỏng Vương Mỹ Bình thôi.”

Hồng Đậu không hiểu: “Nhưng sau đó Vương Mỹ Bình lại chết. Nếu chỉ giam lỏng thì tại sao dẫn đến cái chết của Vương Mỹ Bình?”

Hạ Vân Khâm nói tiếp: “Dựa theo lời giải thích của Viên thái thái thì một tuần trước, trong lúc vô tình Viên Nhược Lạp biết việc này, dưới sự kinh ngạc và khiếp sợ đã mắng cho Viên thái thái một trận rất lớn, nói bà ấy thực sự điên rồi, ép bà ấy lập tức thả Vương Mỹ Bình ra. Viên thái thái thấy Viên Nhược Lạp không chịu tham gia vào kế hoạch của mình, lại không đành lòng giam cầm Vương Mỹ Bình cả đời nên đành đổi một khoản tiền lớn thành vàng, trình trọng nhận lỗi với Vương Mỹ Bình, đêm đó đã thả cô ấy đi, thời gian là ngày 26 tháng 8, cũng là thứ 4 tuần trước.”

“Thứ 4 tuần trước?” Hồng Đậu kinh ngạc nói: “Nhưng thi thể của Vương Mỹ Bình được phát hiện vào thứ 7 tuần trước, nếu Viên thái thái và Viên Nhược Lạp không nói dối, chẳng lẽ Vương Mỹ Bình chỉ mất tích vền vện ba ngày đã bị sát hại rồi sao?”

Hạ Vân Khâm cân nhắc một lúc mới nhìn cô nói: “Chỗ kỳ lạ nhất không phải là cái này, nếu vụ án của Trần Bạch Diệp do cùng một nhóm người gây nên thì cô ta đã mất tích được mười một ngày, chính xác là ngày 22 tháng 8, nói cách khác, những suy đoán trước đó của chúng ta đã sai hết rồi, Vương Mỹ Bình không phải là nạn nhân đầu tiên, mà Trần Bạch Diệp mới đúng.”

Hồng Đậu kinh ngạc không nói nên lời, cô run rẩy hồi lâu, thử làm rõ mạch suy nghĩ lộn xộn trong đầu: “Ý của anh là, Trần Bạch Diệp mất tích vào ngày 22 tháng 8, thực tế ngày Vương Mỹ Bình mất tích là 26 tháng 8 (thứ 4 tuần trước), mà chị họ của tôi mất tích vào 29 tháng 8 (thứ 7 tuần trước), cho nên trình tự mất tích thực sự là: Trần Bạch Diệp, Vương Mỹ Bình, Phan Ngọc Kỳ?”

Hạ Vân Khâm nhượng mảy: “Đúng vậy. Cho nên chúng ta phải lật ngược toàn bộ vấn đề để điều tra lại.”

Anh khựng lại một lát mới nói tiếp: “Tôi qua tôi và Vương thám tử đã rửa phim rồi, thứ Trần Bạch Diệp viết trên tấm gương đúng là một dãy số, sau khi phân tích chỉ có thể biết số đầu tiên là 7, những số phía sau không thể hồi phục lại được. Nếu cho rằng cô ta là nạn nhân đầu tiên, chúng ta phải tìm ra điểm giống nhau của ba nạn nhân này, mặt khác cần phải lập tức tìm người xác nhận hành tung cụ thể trước và sau ngày 22 tháng 8 của Trần Bạch Diệp.”

Gương mặt anh chợt xuất hiện vẻ kỳ lạ, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu nói với Hồng Đậu: “Tôi về nhà một chuyến, khoảng một tiếng sau sẽ quay lại.”

Hồng Đậu ngăn người, cô đuổi theo vài bước nói với theo: “Hạ tiên sinh định tìm ai để xác nhận?”

Nhưng Hạ Vân Khâm không đáp lời, chỉ kéo cửa đi ra.

Peter Vương móc bình rượu ra uống một ngụm: “Kim chủ của Trần Bạch Diệp.”

Chương 22

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm trở về biệt thự Hạ gia, trực tiếp đi lên lầu hai.

Vừa đúng lúc Hạ thái thái đang được người hầu đỡ về phòng nghỉ trưa, bà nhìn thấy con trai thì hơi sững sờ: “Cuối cùng con cũng chịu trở về rồi, đã ăn cơm chưa?”

Hạ Vân Khâm dừng chân lại rồi tự mình mở cửa cho mẹ, anh cười nói: “Con lớn như vậy rồi còn có thể để cho mình đói sao?”

Hạ thái thái hơi tức giận: “Không biết cả ngày bận rộn cái gì nữa, chẳng có mặt ở nhà, mẹ muốn gặp con trai mình cũng không dễ dàng.”

Đi được vài bước, bà lại quay đầu nhìn quần áo trên người con trai: “Quần áo này của con vẫn mặc từ hôm qua à, suốt đêm không về nhà, con đi đâu vậy?”

Hạ Vân Khâm sờ lông mày, anh theo sau mẹ tiến vào phòng: “Hôm qua con có chút việc bận bên chỗ bạn bè nên không kịp về nhà, cũng chưa thay đồ nữa. Cha có ở nhà không mẹ?”

“Ở thư phòng đấy, cũng không biết gần đây trong lòng cha con đang buồn phiền điều gì mà lúc nào cũng rầu rĩ.” Hạ thái thái quay đầu dặn dò người hầu mang quần áo tới, “Con tìm cha con làm gì thế?”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Thương lượng chuyện mừng thọ của mẹ thôi.”

Tính tình của Hạ thái thái dịu dàng thư thái, dù gặp chuyện cũng không lo lắng hay nghĩ nhiều, thấy con trai nói như vậy bà cũng tin là thật, hơi bĩu môi: “Sinh nhật thì năm nào chẳng có, đừng làm khó cha con mỗi năm phải rầm rộ

phô trương như thế.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong mắt bà lại tràn ngập sự vui vẻ, rõ ràng Hạ thái thái rất dịu dàng và y lại vào chồng mình.

Nụ cười của Hạ Vân Khâm nhạt dần, anh tiện tay nhận lấy áo khoác mẹ cởi ra đưa cho người hầu, trong đầu thầm nghĩ, bảo sao em gái lại ngây thơ dễ dụ như thế, thật sự giống hệt tính tình của mẹ.

Hạ thái thái vừa nói vừa ngồi xuống trước bàn trang điểm, đầu tiên là quay trái quay phải trước gương một hồi, sau đó lại giơ tay túm tóc, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên, bà quay người hỏi con trai: “Sáng nay nghe chị cả của con nói mấy ngày trước con bảo chú Dư về nhà mượn quần áo của chị con, sao vậy, lẽ nào đã có bạn gái ở bên ngoài rồi hả?”

Hạ Vân Khâm nhướn mày: “Không có chuyện đó đâu, con mượn quần áo để cho bạn bè cần gấp thôi.”

Hạ thái thái ngẩn ra: “Con cứ trái kéo phải kéo mãi không chịu quen bạn gái, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy hả, con cũng biết, bởi vì con và Minh Y là bạn học thời trung học mà cho đến tận bây giờ bên ngoài vẫn còn tin đồn. Nếu con có thể kết hôn sớm một chút, không phải sẽ chặn được miệng của mấy người đó sao?”

Hạ Vân Khâm hơi kinh ngạc: “Bây giờ con trai chưa gặp được người mình thích, cũng không thể vì loại bỏ tin đồn thất thiệt mà tùy tiện tìm một người về sống chung được, huống chi bản thân ngay thẳng, để ý mấy chuyện đồn thổi để làm gì?”

Hạ thái thái trừng mắt nhìn anh: “Bây giờ con đang học ở trường đại học, hầu như thường xuyên giao tiếp ở bên ngoài, chẳng lẽ không thích cô gái nào sao? Tuần sau là sinh nhật mẹ, mẹ đã cố ý bảo Trúc Quân mời mấy người bạn học đến chơi, mấy nữ sinh đó đều chịu sự giáo dục phương Tây, có lẽ sẽ hợp với con, nếu để mắt đến ai, coi như nhỏ tuổi một chút cũng không sợ, đợi các con kết hôn rồi, sau này con bé tiếp tục đi học cũng được mà, du học cũng tốt, mẹ làm mẹ chồng, dù thế nào đi nữa cũng không gò bó nó làm gì.”

Hạ Vân Khâm lấy cái lược trên bàn trang điểm đưa cho mẹ, giả vờ nghiêm túc nói: “Lời này con trai nhớ rồi ạ.”

Hạ thái thái phì cười: “Chỉ toàn nói lấy lệ để lừa mẹ thôi, từ trước đến nay vẫn chẳng ra đâu vào đâu.”

Bà liếc cửa phòng một cái, thản nhiên nói: “Tốt nhất nên tìm một người kiên cường hơn Minh Y, mẹ sẽ rất vui, bản thân con cũng vừa lòng.”

Hạ Vân Khâm không nghe thấy câu này, anh vẫn đang suy nghĩ đến chữ “nhỏ tuổi” của mẹ, không biết vì sao trong đầu lại xuất hiện một người, người này ngay thẳng năng nổ, nói về đạo lý thì cứ thao thao bất tuyệt mãi không dứt, nhìn qua có vẻ điềm tĩnh nhưng đôi khi tính khí lại rất trẻ con, ví dụ như đi ra ngoài ăn một bữa cũng có thể hào hứng nghiên cứu thực đơn một lúc lâu, quả thực khiến anh không nhìn thấu.

Ngây người một lúc, anh nói với mẹ: “Mẹ ơi, không phải mẹ định nghỉ trưa sao, con trai về phòng thay đồ trước, lát nữa còn có chuyện gấp muốn thương lượng với cha nữa.”

Hạ thái thái hỏi: “Buổi tối con có về nhà ăn cơm không?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Con bận rồi, e là không được.”

Đến thư phòng, Hạ Vân Khâm giơ tay gõ cửa, vài giây sau, quản gia tới mở cửa thì thấy Hạ Vân Khâm: “Nhị thiếu gia.”

Hạ Vân Khâm gật đầu, anh nói với quản gia: “Bác Trang, tôi muốn nói chuyện riêng với cha tôi mấy câu.”

Quản gia giật mình rồi vội đóng cửa đi ra ngoài.

Hạ Mạnh Mai đang đứng trước cửa sổ hút tẩu thuốc, nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại nhìn, hàng lông mày nhíu chặt thoáng giãn ra, “Sao hôm nay con lại về nhà, không đi cần đi dạy trên trường à?”

Hạ Vân Khâm sờ cằm, anh bước tới gần, mỉm cười nói: “Cha à, con trai muốn hỏi thăm cha một chuyện.”

Sau khi Hạ Vân Khâm rời đi, Hồng Đậu và Peter Vương ngồi trong thư phòng trừng mắt nhìn nhau.

Bởi vì chuyện mấy ngày trước nên hoặc ít hoặc nhiều giữa hai người cũng có chút khúc mắc, không dễ mở miệng nói chuyện nên bầu không khí hơi cứng nhắc.

Buồn bực một hồi, Hồng Đậu thấy Peter Vương đã uống trà xong, cô vội đặt chén trà vào trong khay, khẽ nói: “Tôi đi pha thêm trà cho ông.”

Trong phòng khách, anh trai đã báo cáo kết quả điều tra hôm nay cho cậu mợ, bởi vì vẫn chưa rõ tung tích của Ngọc Kỳ nên mợ lại khóc âm lên.

Anh trai và mợ đang bận an ủi mợ thì bên ngoài lại có người gõ cửa.

Vì trong phòng khách hơi loạn nên Hồng Đậu đành đi ra mở cửa.

Mở cửa nhìn một cái, hóa ra là Hạ Vân Khâm.

“Hạ tiên sinh.”

Ngu Sùng Nghị ngược mắt lên nhìn, sau đó đi theo Hạ Vân Khâm đến thư phòng.

Hạ Vân Khâm bước vào thư phòng nói ngắn gọn: “Ngày 20, Trần Bạch Diệp đến đạo quán (1) ở ngoại thành dâng hương, bởi vì chỉ đi với một người bạn bí mật nên người bên cạnh và người ở công ty điện ảnh không hề biết, ngày 21, cô ta nhận được thiệp mời của cửa hàng tây Nam Bảo do Lục gia gửi tới, trên thiệp mời viết Lục gia tổ chức dạ hội, mời cô ta đến dự tiệc vào ngày 23.”

(1) Đạo quán là nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ. Đôi khi gọi là cung quán, ngoài ra còn có các kiến trúc với tên gọi theo quy mô lớn nhỏ khác nhau như: điện, đường, phủ, miếu, am, lâu, xá, trai, các, khuyết, đàn.

Peter Vương nói: “Nhưng Trần Bạch Diệp đã mất tích vào ngày 22 rồi, đương nhiên cũng không đi dạ hội.”

Hạ Vân Khâm quay sang nhìn Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, cậu của cô làm ở cửa hàng tây Nam Bảo được bao lâu rồi?”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút mới nói: “Đã gần 10 năm rồi, ba năm trước mới thăng chức làm mại bản.”

Hạ Vân Khâm trầm cân nhắc, không tiếp lời, Peter Vương suy nghĩ một chút rồi đứng dậy nhìn Ngu Sùng Nghị: “Ngu cảnh sát, không bằng mời cậu mợ của cậu vào đây một chuyến đi, để Hạ Vân Khâm hỏi chút chuyện của cửa hàng tây Nam Bảo.”

Chương 23

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu đứng lên đi ra mở cửa: “Để tôi mời bọn họ vào.”

Chờ Phan Mậu Sinh và Phan thái thái vào phòng, Hạ Vân Khâm đi thẳng vào vấn đề: “Phan tiên sinh, Phan thái thái, trước khi con gái của hai vị mất tích có từng đi ra ngoại thành không?”

Hai người đều kinh ngạc nhìn nhau, Phan thái thái lắc đầu: “Cái này... từ khi Ngọc Kỳ đến Aurora làm thư ký thì quen biết không ít bạn bè, con bé thường xuyên ra ngoài giao tiếp, đôi khi cùng đi chơi với bạn bè cũng không nói cho người nhà biết.”

Hạ Vân Khâm nói: “Tôi nghe nói Phan tiểu thư còn có một cô em gái, Nhị tiểu thư có biết chuyện của chị gái mình không?”

Phan thái thái đáp: “Ngọc Nguyên nhỏ hơn chị gái của nó 4 tuổi, bây giờ đang là sinh viên trường đại học sư phạm, tính tình vô cùng điều ngoa, hờ một tí là cãi nhau với chị gái của nó, hai chị em nói chuyện với nhau cũng không nhiều bằng hai người chúng tôi nói nữa.”

Hồng Đậu chớp mắt, cái này thì đúng thật, lúc nào Ngọc Nguyên cũng thích so bì với chị gái, còn thường xuyên ghen tị với chị mình, mỗi lần tới nhà cậu chơi, không ít lần cô thấy được tính tình này của Ngọc Nguyên.

Hạ Vân Khâm lại hỏi: “Vậy Phan tiên sinh làm việc ở cửa hàng tây Nam Bảo có thấy gần đây Lục gia từng đưa thiệp mời cho con gái ông không? Ví dụ như mời cô ấy tới dự dạ hội hay đại loại thế.”

Phan thái thái ngẫm nghĩ, nhất thời không có ấn tượng, bà đành quay sang cầu cứu chồng mình.

Phan tiên sinh suy nghĩ một lúc mới nói: “Gần đây có đưa thiệp mời cho Ngọc Kỳ hay không thì tôi không biết, nhưng thiếu gia của chúng tôi đã từng theo đuổi Ngọc Kỳ trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Lục Kính Hằng?”

Phan Mậu Sinh gật đầu: “Vì Ngọc Kỳ không thích thiếu gia của chúng tôi nên kiên quyết từ chối sự theo đuổi của thiếu gia, vị thiếu gia này vốn không có tính kiên trì, thấy Ngọc Kỳ không chịu để ý đến mình thì lập tức quay đầu theo đuổi người khác, việc này cũng không còn kéo dài nữa.”

Hạ Vân Khâm liếc mắt nhìn Peter Vương, đột nhiên lên tiếng: “Tôi có một yêu cầu quá đáng, vì để điều tra manh mối, Phan tiên sinh và Phan thái thái có thể đồng ý cho Vương thám tử đến lục soát phòng của con gái ông bà một chút không?”

Peter Vương trừng mắt, dường như định phản đối nhưng Hạ Vân Khâm không thèm nhìn ông ấy, chỉ chờ câu trả lời chắc chắn của Phan Mậu Sinh và Phan thái thái.

Ngu Sùng Nghị ở bên cạnh khẽ nói: “Cậu mợ, Vương thám tử từng phá được rất nhiều vụ án khó giải quyết, là chuyên gia thu thập manh mối, tuy trước đó cảnh sát bên tô giới Pháp đã tra xét phòng của Ngọc Kỳ nhưng vẫn nên mời Vương thám tử tới kiểm tra thêm lần nữa thì tốt hơn.”

Phan Mậu Sinh và Phan thái thái đồng thanh: “Vậy làm phiền Vương thám tử rồi.”

Sắp xếp xong, mấy người đi ra phòng khách, Ngu thái thái thấy con trai và con gái đều đi tới biệt thự của Phan gia để giúp đỡ thì suy nghĩ một lát cũng lên xe đi theo.

Xe của Phan Mậu Sinh không chở được nhiều người nên Hồng Đậu đành theo anh trai lên xe của Peter Vương.

Hôm nay hiểm khi Peter Vương không say rượu nên đảm nhiệm việc lái xe.

Hạ Vân Khâm ngồi một bên nhìn bản ghi chép lời khai của vợ trước Viên Nhược Lạp mà Ngu Sùng Nghị đưa cho, khẽ nói: “Ngày 23 tháng 8 đó, vì che giấu tai mắt, Viên thái thái đợi đến khi trời tối mới thả Vương Mỹ Bình ra, sợ Vương Mỹ Bình mất tích nên tận mắt nhìn Vương Mỹ Bình lên ô tô xong mới rời đi, đáng tiếc bởi vì Viên thái thái uống thuốc trong thời gian dài nên tinh thần bị ảnh hưởng rất lớn, không nhớ được tướng mạo của tài xế, đương nhiên cũng không thể nào xác nhận được thân phận của tài xế.”

Hồng Đậu nói: “Hạ tiên sinh đang nghi ngờ tài xế là hung thủ à? Nhưng vào cái đêm khi Trần Bạch Diệp mất tích thì cô ấy gọi xe ô tô, lúc chị họ của tôi rời khỏi quán trà cũng gọi xe ô tô.”

Nói xong cô quay sang nhìn Ngu Sùng Nghị: “Anh ơi, bọn anh đã xác nhận chưa, hai chiếc xe này cùng chung một đại lý sao?”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Trước đó đã xác nhận đường dây điện thoại trong nhà của Trần Bạch Diệp rồi, sau đó lại xác nhận với Viên Nhược Lạp về chiếc xe Ngọc Kỳ gọi ngày hôm đó, hai đại lý xe không cùng một hãng, tài xế cũng không phải là một người.”

Hạ Vân Khâm nói: “Bất kể đêm ngày 23 đó Vương Mỹ Bình có từng xuống xe hay không, sau đó đã gặp ai thì tài xế chính là nhân vật mấu chốt. Có lẽ đó là hung thủ, hoặc là nhân chứng, có thể trước mắt Trần Bạch Diệp và Phan Ngọc Kỳ còn ở trong tay hung thủ, nếu gióng trống khua chiêng đăng báo tìm người, dựa theo tính tình cẩn thận của hung thủ, rất có thể sẽ đánh rần động cỏ, vì muốn chôn vùi chứng cứ không chừng sẽ ra tay sớm hơn nữa. Bởi vậy trước mắt chỉ có thể đi theo lộ trình từ cửa hàng âu phục của Viên gia và nhà của Chu Đồng Cường thôi, âm thầm điều tra lại một lần nữa.”

Hồng Đậu nhú mày, trước đây lúc xem chuyên mục Peter, thấy quy trình phân tích của bọn họ, từng manh mối một đều đặt ra trước mắt, tưởng rằng chỉ cần có chút bản lĩnh làm thám tử thì chuyện phá án dường như dễ như trở bàn tay, nhưng lần này cô tự mình theo Hạ Vân Khâm và Peter Vương đi lòng vòng, liên tục gặp khó khăn mới biết việc thu thập manh mối và sắp xếp lại

gian nan và vụn vặt như thế.

Cũng may xe ô tô khác xe kéo tay, buổi tối lúc đón khách thường có một lộ trình cố định, muốn tìm người tài xế kia thì cũng không đến nỗi khó khăn như mò kim đáy bể.

Hạ Vân Khâm hỏi Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, thứ 7 hôm ấy Lục Kính Hằng từng xuất hiện ở tiệc trà, hơn nữa còn do quấy rối Ngu tiểu thư mà trở thành trò hề không lớn không nhỏ, cô còn nhớ đại khái Lục Kính Hằng bước vào lúc nào không, khi đó anh ta có chỗ nào khác thường không?”

Ngu Sùng Nghị nhú mày hỏi: “Lục Kính Hằng quấy rối em?”

Hồng Đậu khó chịu “À” một tiếng, tập trung nhớ lại chuyện ngày hôm ấy: “Lúc đó tôi đang nghe Hạ tiên sinh giảng dạy, tôi nhớ Hạ tiên sinh vừa mới nói vào phần mở đầu không lâu thì phía sau có người đá vào ghế của tôi, quay đầu lại nhìn thì mới biết là thiếu gia của cửa hàng tây Nam Bảo, người ngồi sau vốn là một người nước ngoài, tôi cũng không rõ Lục Kính Hằng đi vào từ khi nào nữa.”

Hạ Vân Khâm nhìn Peter Vương: “Nhớ lúc đó trước khi giảng dạy tôi và ông ngồi trong phòng phía sau nghỉ ngơi và nói chuyện một lúc, đại khái là 4 giờ đến đại sảnh giảng dạy, nói cách khác khoảng 4 giờ Lục Kính Hằng cũng đã đến quán trà Tân Á, mà lúc 3 giờ 25 phút, Phan Ngọc Kỳ rời khỏi cửa hàng trang sức.”

“Cho nên Hạ tiên sinh đang nghi ngờ Lục Kính Hằng?”

Hạ Vân Khâm trả lời: “Chỉ là một loại trực giác thôi. Bây giờ tôi không rõ rốt cuộc ba người bị hại có điểm nào liên quan đến nhau, chỉ biết trước khi Trần Bạch Diệp mất tích đã nhận được thiệp mời của cửa hàng tây Nam Bảo, mà chị họ cô đã từng từ chối sự theo đuổi của Lục Kính Hằng, thậm chí ngày chị họ cô mất tích, Lục Kính Hằng từng xuất hiện ở quán trà Tân Á, anh ta có xe ô tô, có thể lực, có tất cả điều kiện để gây án, nếu sau khi kiểm tra phòng của chị họ cô mà không phát hiện được gì thì đêm nay tôi và Peter Vương sẽ theo dõi Lục Kính Hằng.”

Đến biệt thự của Phan gia, Hồng Đậu vừa xuống xe đã nghe thấy có người gọi cô: “Hồng Đậu.”

Hạ Vân Khâm nghe người này gọi thẳng tên của Hồng Đậu thì nhìn người kia một cái, anh nhận ra đó là sinh viên trường St. John - Tần Học Khải, nhớ ra bữa tiệc trà ở quán trà Tân Á cũng do người này cầm đầu giết dây tổ chức.

Hồng Đậu dừng chân lại: “Tần học trưởng.”

Tần Học Khải đến gần, lúc này mới nhìn thấy Hạ Vân Khâm và Peter Vương ở phía sau Hồng Đậu, anh ta sững sờ một chút rồi vội chào hỏi: “Hạ giáo sư, Vương thám tử.”

Đúng lúc này Phan Mậu Sinh đỗ xe xong, ông đi đến dẫn đường, Hạ Vân Khâm mỉm cười với Tần Học Khải rồi bước vào biệt thự của Phan gia.

Chỉ nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Hồng Đậu vang lên phía sau, cô nói với Tần Học Khải: “Tần học trưởng, sao anh lại tới đây?”

Tần Học Khải đáp: “Có một vị giáo sư trong khoa ở trên đường này, tôi tới đưa đồ cho giáo sư.”

Đi được mấy bước, tiếng nói nhỏ dần, may mà Hồng Đậu không nói chuyện với người kia quá lâu nên cô nhanh chóng đuổi kịp.

Vào biệt thự Phan gia, người hầu đi ra mở cửa, Phan thái thái dẫn Hạ Vân Khâm và Peter Vương lên lầu hai: “Phòng của Ngọc Kỳ ở trên lầu.”

Lên lầu rồi đi dọc một đoạn hành lang, cánh cửa của căn phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, một cô gái trẻ phụng phịu bước ra khỏi phòng, thấy mấy người Hạ Vân Khâm thì rõ ràng khá sững sốt.

Hồng Đậu đi tới, khẽ nói: “Ngọc Nguyên.”

Chương 24

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Ngọc Nguyên không thèm để ý tới Hồng Đậu, ánh mắt đảo một vòng qua mấy vị khách, cuối cùng rơi vào người đàn ông đứng bên cạnh cha mình, giọng điệu đầy hờ hững: “Mấy người đang làm gì vậy?”

Hạ Vân Khâm hơi kinh ngạc liếc nhìn cô ta một cái, cũng không nói tiếp.

Phan Mậu Sinh thấy con gái không biết lễ phép thì cảm thấy vô cùng xấu hổ, ông vội vàng kéo Ngọc Nguyên sang một bên, thấp giọng trách mắng mấy câu rồi quay đầu lại, đầy áy náy nói với Hạ Vân Khâm và Peter Vương: “Đều là do tôi không giáo dục được nó, con gái ăn nói không lễ phép, đã mạo phạm nhiều rồi, mong Hạ tiên sinh và Vương thám tử đừng trách móc. Mời theo tôi, bên này là phòng của con gái lớn.”

Nói xong ông dẫn đoàn người đi tới cuối hành lang, Ngọc Nguyên xoay người lại, vẫn chú ý tới từng hành động của mọi người.

Đến cửa phòng của Ngọc Kỳ, Hạ Vân Khâm nói với Phan Mậu Sinh: “Phan tiên sinh, Phan thái thái, lát nữa Vương thám tử và tôi sẽ vào phòng của con gái ông bà để kiểm tra, vì muốn cẩn thận tìm kiếm nên không tiện cho nhiều người trong phòng, ngoài Ngu tiên sinh, mọi người còn lại xin hãy ở ngoài cửa chờ một chút.”

Phan Mậu Sinh chỉ sững sờ một lúc, chợt nhớ tới tình huống cảnh sát ở tô giới Pháp đã đến trước đó nên vội nói: “Tất nhiên là được.” Vừa nói vừa mở cửa phòng ra.

Hạ Vân Khâm đi vào trong phòng nhìn một vòng, quay mặt lại thấy Hồng Đậu đứng trước cửa tò mò nhìn vào trong thì ngoắc ngoắc tay với cô: “Ngu tiểu thư, cô vào đây giúp tôi một chút.”

Ngọc Nguyên bất mãn: “Tại sao Hồng Đậu có thể vào trong?”

Phan thái thái tức giận véo lỗ tai cô ta: “Hôm nay con bị làm sao vậy, về phòng học bài đi, người ta nói như vậy thì đương nhiên người ta có biện pháp.”

Ngọc Nguyên âm ức: “Con cũng muốn giúp bọn họ tìm được chị mà.”

Hạ Vân Khâm cúi đầu nhặt một thứ gì đó trên bàn trang điểm, lạnh nhạt nói: “Ngu tiểu thư đã được huấn luyện một chút rồi, cô ấy sẽ không phá hỏng hiện trường đâu.”

Ngọc Nguyên quay đầu nhìn Hồng Đậu: “Em được huấn luyện khi nào vậy, sao chị không biết?”

Hồng Đậu không muốn tranh cãi với Ngọc Nguyên, cô nhấc chân đi vào trong phòng, vừa đi vừa nghĩ, Hạ Vân Khâm rất ít khi để lộ dáng vẻ hách dịch như thế, cho dù anh đi tới đâu, bất kể đối mặt với người hung dữ thế nào, dường như luôn có thể âm thầm nắm được vị trí chủ đạo.

Ở trước mặt cô và anh trai cũng vậy, ở trước mặt Peter Vương cũng thế.

Lần này tới nhà cậu mợ, vẫn luôn do anh quyết định.

Mà cô vốn không thích bị người ta điều khiển, nếu không phải vì tìm chị họ, cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời anh đâu.

Cô đi tới phía sau anh: “Hạ tiên sinh cần tôi làm gì?”

Hạ Vân Khâm vặn một lọ nước hoa của Pháp ra đưa cho Hồng Đậu: “Đây là của chị họ cô à?”

Hồng Đậu nhận lấy ngửi thử, hương thơm ngọt ngào xông vào mũi, phân biệt một chút, là hoa hồng đỏ lẫn chút cỏ xanh, cô gật đầu: “Ừ, chị ấy thường dùng mùi này.”

“Mỗi ngày đều dùng sao?”

Hồng Đậu giơ cái lọ lên nhìn, đã dùng được kha khá, chỉ còn lại một chút dưới đáy lọ, nhưng vì đã lâu chưa tới nhà cậu nên cô không dám chắc chắn: “Có lẽ vậy.”

Ngọc Nguyên ôm cánh tay đứng bên ngoài lạnh lùng nói: “Nước hoa này do bạn của chị tôi tặng cho chị ấy, trên thị trường, kiểu dáng giống như vậy không có mấy lọ đâu, chị ấy thích vô cùng, ngày nào cũng dùng.”

Hạ Vân Khâm ngược mắt nhìn cô ta: “Bạn nào?”

“Không biết.” Mặt Ngọc Nguyên hơi đỏ lên, giọng điệu đều đều hơi thả lỏng một chút, “Người theo đuổi chị ấy nhiều như vậy, sao tôi có thể biết hết chứ.”

“Có lẽ là Viên Nhược Lạp.” Phan thái thái nói: “Từ trước tới nay Ngọc Kỳ chưa bao giờ tùy tiện nhận quà người khác tặng, nhưng nó không chỉ nhận lọ nước hoa này mà ngày nào cũng dùng, chắc chắn là nó vô cùng thích người đó rồi, đáng tiếc con bé này lo lắng chúng tôi không đồng ý cho nó và Viên tiên sinh qua lại nên lừa chúng tôi, nếu không phải vậy thì chúng tôi cũng có thể nghĩ tới manh mối từ Viên tiên sinh này sớm một chút.”

Hạ Vân Khâm lấy một chiếc khăn tay sạch từ chỗ Peter Vương, phun nước hoa lên trên, đợi lớp etanol (1) bên ngoài bốc hơi xong thì giao cho Hồng Đậu: “Cất đi.”

(1) Etanol còn được biết đến như là rượu etylic, ancol etylic, rượu ngũ cốc hay còn, là một hợp chất hữu cơ, nằm trong dãy đồng đẳng của rượu metylic, dễ cháy, không màu, là một trong các rượu thông thường có trong thành phần của đồ uống chứa cồn.

Hồng Đậu rùng mình, vội học theo dáng vẻ giữ gìn chứng cứ của bọn họ vào đêm đó, cẩn thận từng li từng tí gói kỹ cái khăn kia lại.

Hạ Vân Khâm thấy cô cẩn thận làm việc như thế thì không khỏi buồn cười, sợ để lộ sơ hở mà chọc tức cô nên anh ngồi xổm xuống nhìn khe hở giữa bàn trang điểm và vách tường.

Hồng Đậu cẩn thận gói kỹ khăn tay xong mới kịp phản ứng, Hạ Vân Khâm coi cô là trợ lý rồi hả? Đúng là giỏi hơn Peter Vương nhiều, lúc sai khiến cô cũng không để lộ dấu vết gì cả, sau đó mới khiến cô nhận ra.

Thấy Hạ Vân Khâm nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, không biết đang nghiên cứu cái gì, cô đành ngồi xổm xuống theo anh.

Hạ Vân Khâm nhìn một cái, thấy khe hở bên trong dường như có kẹp một số thứ gì đó, không biết là vật gì, anh quay sang nói với Hồng Đậu: “Cô bảo Phan tiên sinh cho tôi mượn một cái đèn pin Tây.”

Lúc nói lời này anh cũng không ngẩng đầu lên, có vẻ sai bảo Hồng Đậu càng ngày càng thuận tiện rồi.

Hồng Đậu buồn bực đáp một tiếng, cô ra ngoài cầm lấy đèn pin Tây từ tay người hầu mang tới.

Hạ Vân Khâm mở đèn pin lên, sau đó lia đèn pin một vòng rồi nhíu mày nói: “Không phải cảnh sát ở tô giới Pháp đã tới gian phòng này khám xét à, sao lại bỏ qua toàn bộ phía sau này vậy?”

Peter Vương vốn đang kiểm tra dưới gầm giường, nghe anh nói xong thì thả ga giường xuống, cười mỉa đứng dậy: “Từ trước đến nay cảnh sát ở đây là như vậy đấy, có thể ra vẻ một chút đã không dễ dàng rồi, chẳng lẽ còn hi vọng bọn họ có lòng tìm kiếm vật chứng sao?”

Mặt Ngu Sùng Nghị đỏ lên, không thể tranh cãi được, anh ta im lặng đi qua giúp Hạ Vân Khâm xê dịch bàn trang điểm.

Sau khi vật nặng được chuyển đi, thứ kẹp trong khe hở “ào ào” rơi xuống.

Hạ Vân Khâm dùng một cái kẹp để lựa lựa chọn chọn trong đồng đồ vật,

phần lớn là mấy tờ giấy liên quan đến công việc, cũng có mấy vỏ kẹo bỏ đi và trang sức bằng nhựa không dùng tới. Cuối cùng anh tìm thấy một tờ giấy màu vàng có rất nhiều nếp nhăn.

Hạ Vân Khâm mở tờ giấy kia ra, là một tờ giấy mỏng dài màu vàng hơi đỏ, trên giấy vẽ mấy đường nét uốn lượn như rắn, không hiểu là ký hiệu gì.

“Đây là gì thế?” Ngu Sùng Nghị ngạc nhiên hỏi, “Nhìn khá giống bùa.”

Phan thái thái ở bên ngoài rướn cổ vào trong nhìn, khẽ nói: “O, không phải là bùa bình an của đạo quán Lưu Vân sao?”

“Đạo quán Lưu Vân?”

Phan thái thái đáp: “Là một đạo quán rất nổi tiếng ở ngoại thành, lần trước lúc đánh bài với vợ của ông chủ chúng tôi, nghe bà ấy nói đạo quán này thờ phụng Đức Phật, khá linh nghiệm, trùng hợp là lúc đó trong lòng tôi cũng buồn phiền không thoải mái nên liền dẫn theo Ngọc Kỳ đến đạo quán đó dâng hương, bùa bình an này cũng được xin trong đạo quán đó.”

Hồng Đậu cúi đầu nhìn một cái, lá bùa kia đã trở nên nhăn nhúm, lại còn rơi phía sau bàn trang điểm, có thể thấy căn bản chị họ không coi trọng vật này lắm.

Hạ Vân Khâm để mặc Hồng Đậu ngắm nghía lá bùa kia trong tay mình, suy nghĩ một chút, anh hỏi Phan thái thái: “Đạo quán kia có lớn không, bên trong đạo quán có tổng cộng bao nhiêu đạo sĩ? Ngoài đạo quán có xe ô tô đưa đón không?”

Phan thái thái lắc đầu: “Cộng thêm người quét sân, tổng cộng cũng không tới mười người, người nào cũng già cả rồi, viết lá bùa mà tay cũng run rẩy nữa, bọn họ đều không hay lo chuyện bao đồng, bên trong và bên ngoài đạo quán đều lặng ngắt như tờ, đừng nói xe ô tô, ngay cả xe đạp cũng không có nổi một chiếc.”

Lúc này Hồng Đậu chợt nhớ tới lời Hạ Vân Khâm từng nói vào buổi chiều

ở nhà mình, cô ngửa đầu hỏi Hạ Vân Khâm: “Mấy ngày trước khi Trần Bạch Diệp mất tích cũng từng đến đạo quán, không biết có phải là đạo quán Lưu Vân này không?”

Hạ Vân Khâm cup mắt nhìn cô, anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, vẫn chưa tiếp lời.

Peter Vương lắc đầu: “Phải chờ một người sống sờ sờ ở trong phố xá sầm uất đi, nhất định không thể không có xe. Nếu tình huống trong đạo quán đơn sơ đúng như lời Phan thái thái nói thì ít nhất cũng thiếu công cụ gây án.”

Hạ Vân Khâm lại hỏi Phan thái thái: “Cụ thể đạo quán kia ở đâu vậy, gần đó có người ở không?”

Phan thái thái đáp: “Ngay trên núi Minh Tuyên, chỗ đó đông ấm hè mát, không ít nhà giàu cũng ở đó.”

Hồng Đậu nhớ tới năm ngoái cũng có bạn học trong hiệp thông đến núi Minh Tuyên một chuyến, trên núi cây cối rậm rạp, cảnh vật rất tự nhiên, đúng là một nơi thích hợp để tĩnh dưỡng.

Phan tiên sinh nói chen vào: “Ông chủ của chúng tôi có một căn biệt thự kiểu Tây ở dưới chân núi này, có điều sản nghiệp của ông chủ chúng tôi quá nhiều, chỉ riêng ở trạm xe lửa cũng đã có mấy căn riêng rồi, nên ông chủ chúng tôi cũng không thường tới núi Minh Tuyên lắm, trong một năm thì có nửa năm để trông biệt thự kia.”

Trạm xe lửa? Hồng Đậu kinh ngạc, lúc trước chỉ chú trọng điều tra sản nghiệp của Viên gia, lại quên mất cửa hàng tây Nam Bảo cũng có sản nghiệp ở trạm xe lửa nữa.

Hạ Vân Khâm nói với Peter Vương: “Năm chắc thời gian, không tìm được gì thì chúng ta đi thôi. Ngu tiên sinh, phiền anh gọi công ty điện thoại xác nhận số điện thoại của những cửa hàng dưới danh nghĩa cửa hàng tây Nam Bảo, nếu chữ số đầu là 7 thì phải lập tức nói cho tôi biết nhé.”

Mấy người cẩn thận tìm kiếm một lúc rồi rời khỏi biệt thự của Phan gia, Hạ Vân Khâm và Peter Vương lên xe, Hồng Đậu cũng đi theo Ngu Sùng Nghị bước lên thì bị Ngu thái thái ngăn cản: “Bọn họ phá án, con đi theo làm gì, đừng làm phiền thêm nữa.”

Hồng Đậu nghiêm túc nói: “Bây giờ con là trợ lý do Vương thám tử mời tới, sao lại phiền chứ?”

Ngu thái thái nhớ tới lời mấy người vừa nói lúc nãy ở trong phòng Ngọc Kỳ, bà nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Ngu Sùng Nghị như muốn anh ta xác nhận, Ngu Sùng Nghị nhất thời không quyết định được, lại nhìn hai người trên xe.

Peter Vương ở trên xe đã nghe thấy đối thoại của hai mẹ con, đôi lông mày hình chữ bát (2) dựng thẳng lên, Ngu Hồng Đậu này, nhìn thì xinh đẹp thật thà nhưng bản lĩnh nói dối không chớp mắt đúng là không kém Hạ Vân Khâm.

(2) Chữ bát: 八

Từ lâu ông đã lĩnh giáo tài ăn nói của Hồng Đậu rồi, thật lòng không muốn cho cô được toại nguyện nên thích thú quay cửa kính xe xuống, muốn phủ nhận lời nói của Hồng Đậu, ai ngờ Hạ Vân Khâm không để ông vừa lòng, đi trước ông một bước nói: “Ngu tiên sinh, Ngu tiểu thư, mau lên xe đi.”

Trong cái nhìn chăm chăm của Peter Vương, Ngu Sùng Nghị kéo Hồng Đậu lên xe.

Đến đồn cảnh sát, Ngu Sùng Nghị xuống xe, đi vào trong tìm số điện thoại của cửa hàng tây Nam Bảo.

Hồng Đậu móc chiếc khăn dính nước hoa kia ra ngửi một chút, cô hỏi Hạ Vân Khâm: “Trần Bạch Diệp cố ý dùng son môi viết số điện thoại kia lên gương, chắc là số điện thoại này rất quan trọng nên sợ quên mất, nhưng vì sao sau đó cô ta lại lau đi?”

Hạ Vân Khâm dựa người vào ghế, duỗi thẳng đôi chân dài ra: “Vào đêm Trần Bạch Diệp mất tích, cô ta chỉ gọi một số điện thoại thôi, có lẽ cô ta đã nhớ kỹ dãy số trên gương rồi. Hoặc là nhớ rõ, hoặc là tạm thời đổi ý, nói chung cô ta cảm thấy dãy số bằng son kia khá chướng mắt, đương nhiên là muốn lau đi.”

Hồng Đậu vẫn cảm thấy khó hiểu: “Thông thường, mỗi ngày người hầu sẽ đến quét dọn phòng, trước đó lúc dãy số vẫn rõ ràng, người hầu biết chủ nhân giữ lại là có ích, tất nhiên sẽ không dám làm bừa, nhưng sau khi Trần Bạch Diệp biến mất, tại sao người hầu còn giữ lại vết bản mờ hồ đó chứ? Mà mãi đến tận khi chúng ta kiểm tra, vết son bôi loạn đó vẫn còn, nên có thể nói là người hầu còn chưa kịp quét dọn phòng đã phát hiện ra Trần Bạch Diệp mất tích, căn cứ theo suy luận này, khả năng Trần Bạch Diệp mất tích vào khoảng đêm muộn khi vừa lau dãy số xong, mà ngày tiếp theo người hầu phát hiện Trần Bạch Diệp mất tích, đương nhiên cũng không còn tâm trạng để dọn phòng. Cuối cùng tôi cảm thấy, dãy số mà Trần Bạch Diệp ghi nhớ và hành vi xóa dãy số có liên quan đến kim chủ của cô ta.”

Hạ Vân Khâm lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra, khẽ lên tiếng: “Ngu tiểu thư nói rất có lý.”

Hồng Đậu thấy trong giọng nói của anh lộ ra sự hài hước, rõ ràng có ý qua loa, cô nhú mày, hỏi lại: “Lẽ nào tôi nói không đúng sao?”

Người này thật kỳ lạ, mỗi lần nói đến kim chủ của Trần Bạch Diệp thì vẻ mặt lập tức trở nên lạnh nhạt, chủ đề hay như vậy mà không tiếp tục được, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nhớ lại đêm đó, người trong trạm gác cổng ở tòa nhà Trần Bạch Diệp sống nhận ra Hạ Vân Khâm, trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ, Hạ Vân Khâm có thể là kim chủ của Trần Bạch Diệp không nhỉ?

Có vẻ đúng là vậy, cho nên anh mới không thích nói tới chuyện này, vì thế anh mới chủ động nhúng tay vào vụ án này.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy giải thích này vô cùng hợp tình hợp lý. Cô

nghe nói Hạ Vân Khâm mới mười mấy tuổi đã đi du học, bây giờ nhiều lắm cũng khoảng 24-25 tuổi, mà Trần Bạch Diệp đã nổi tiếng mấy năm nay rồi, tuổi tác của hai người hơi chênh lệch, chẳng lẽ là tình chị em?

Lại nhớ tới người này từng gặp Khâu tiểu thư ở lâu ba, mặc dù Khâu tiểu thư biết cách dùng việc trang điểm để che giấu, nhưng tuổi tác chắc sẽ không dưới 27, lẽ nào Hạ Vân Khâm thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình?

Còn có Đoạn Minh Y nữa, tuy xấp xỉ tuổi của anh nhưng dù sao cũng là chị dâu...

Bình thường cô hay lén lút trốn mẹ đọc quá nhiều mấy tờ báo lá cải, lúc này không ngăn cản được, đồng loạt xuất hiện trong đầu cô.

Một lúc sau Hạ Vân Khâm vẫn không thấy Hồng Đậu có động tĩnh gì, anh nhìn gương chiếu hậu một cái, thấy sắc mặt của cô biến hóa đầy phức tạp, không biết đang nghĩ xa đến tận đâu, anh hơi buồn cười: “Tôi không phải kim chủ của Trần Bạch Diệp.”

Hồng Đậu giật mình, trong lòng cô đang nghĩ cái gì sao người này đều biết hết vậy?

Hạ Vân Khâm sờ sống mũi, cũng cảm thấy lời mình vừa nói quá thừa thãi, đang muốn nói thêm thì Ngu Sùng Nghị đã quay lại, anh ta vừa đi đến gần liền vịn cửa sổ nói: “Tôi điều tra rồi, số điện thoại của mấy cửa hàng dưới danh nghĩa cửa hàng tây Nam Bảo không có đầu số là 7, tạm thời biệt thự ở núi Minh Tuyên không lắp đặt điện thoại, thế nhưng lúc này tôi thuận tiện điều tra sản nghiệp của mấy nhà giàu ở núi Minh Tuyên, hể là lắp đặt điện thoại ở chỗ đó thì tất cả đều bắt đầu bằng số 7.”

Hạ Vân Khâm tắt điều thuốc: “Ngu tiên sinh, người khác thì tôi không biết, chỉ riêng Trần Bạch Diệp thôi, vì muốn tìm ra cô ta mà Bạch đồn trưởng của các anh hầu như đã lật tung cả Thượng Hải lên, nhưng đã hơn mười ngày trôi qua mà không tìm được dấu vết nào. Có thể giấu kín mấy người này lâu như vậy mà không bị phát hiện, dù sao cũng phải giải thích một chút, bây giờ anh mau báo cáo cho cấp trên, nhanh chóng đến núi Minh Tuyên tiến hành điều tra, trọng điểm là điều tra đạo quán Lưu Vân và biệt thự của cửa hàng tây Nam

Bảo, tôi và Peter Vương sẽ theo dõi Lục Kính Hằng.”

Ngu Sùng Nghị kinh ngạc: “Ý của Hạ tiên sinh là Trần Bạch Diệp và em họ tôi có khả năng bị nhốt ở núi Minh Tuyền sao?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Hung thủ để lại quá ít manh mối, tất cả đều chỉ là suy đoán, tóm lại thử một lần mới biết được. Ngu tiên sinh lập tức đến núi Minh Tuyền đi, nếu có tin tức thì lập tức tìm chúng tôi nhé.”

Đến rạp hát lớn, Hạ Vân Khâm dừng xe trong góc.

Hồng Đậu nhìn con phố đối diện, chỉ trong chốc lát, quả nhiên cô thấy xe của Lục gia chạy tới.

Sau khi xe dừng lại, Lục Kính Hằng xuống xe rồi tự mình mở cửa cho mấy người Lê Lộ Lộ, đợi mấy cô gái đi ra, anh ta rất có phong độ thân sĩ xoay người dẫn bọn họ vào trong, sau đó nói mấy câu với tài xế.

Chỉ thấy tài xế gạt đầu rồi chậm rãi lái xe đi.

Vở kịch này xem mất khoảng một tiếng, Hồng Đậu ăn bánh ngọt Hạ Vân Khâm mua cho cô, càng ăn càng buồn ngủ, cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hạ Vân Khâm đã dựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại, hình như vừa mới chớp mắt, Peter Vương móc bình rượu ra im lặng uống, đương nhiên còn khá tỉnh táo, cô lại nhìn con phố đối diện một chút, vẫn còn chưa xong.

Cô đang do dự không biết có nên ngủ một giấc ở ghế sau hay không thì Lục Kính Hằng và mấy người Lê Lộ Lộ đã đi ra.

Người tài xế kia rất đúng giờ, trước khi rạp hát chiếu xong đã đến trước một phút rồi, thấy thiếu gia đi ra thì vội bước xuống mở cửa.

Hình như Lục Kính Hằng theo đuổi Lê Lộ Lộ tốn không ít vốn, sau khi đưa

Lê Lộ Lộ về Lê gia, anh ta lại đưa từng người bạn học về nhà, lúc này mới chạy về Lục gia ở đường Nghi Viên.

Peter Vương nói đầy mỉa mai: “Mấy tháng trước tên phá gia chi tử này bị cậu dạy dỗ một trận xong cũng chỉ đang hoang vài hôm, qua một thời gian thì lại ong bướm gấp đôi, cậu xem đi, số con gái mà cậu ta theo đuổi chỉ sợ không dưới mười người đâu, có điều không biết là kéo dài được bao lâu, theo tôi thấy, mấy năm này người duy nhất cậu ta thật lòng chính là chị dâu nhà cậu đó.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Anh ta theo đuổi ai đều không liên quan tới tôi, chỉ cần không kéo tôi vào là được.”

Hồng Đậu kinh ngạc đến nỗi làm rơi cả bánh ngọt, dựa vào kinh nghiệm đã trải qua, nhất định Hạ Vân Khâm và Lục Kính Hằng có chút khúc mắc, nhưng Hạ Vân Khâm thực sự không giống kiểu người sẽ so đo với loại phá gia chi tử như Lục Kính Hằng, thế nhưng lại quyết tâm cho đối phương ăn quả đắng mấy tháng mà không dám lên tiếng, có thể thấy khúc mắc này không hề nhỏ chút nào, thì ra nói đi nói lại vẫn liên quan tới Đoạn Minh Y.

Bỗng nhiên cô nhớ tới tin đồn gian díu của Hạ Vân Khâm và Đoạn Minh Y trên báo, đầu tiên là tin đồn kia đột nhiên xuất hiện, tiếp theo giống như lửa, nhanh chóng lan truyền khắp Thượng Hải, lẽ nào do Lục Kính Hằng cố ý phát tán?

Hạ Vân Khâm chẳng muốn tiếp lời Peter Vương.

Xe đi theo cả đoạn đường, từ đầu đến cuối vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa với xe của Lục gia.

Đợi đến biệt thự của Lục gia, cửa xe mở ra, Lục Kính Hằng ngênh ngang bước xuống, đang muốn đi vào, ai ngờ vừa nhấc chân, hình như được tài xế nhắc nhở mấy câu, anh ta kinh ngạc quay đầu lại, rốt cuộc cũng phát hiện ra chiếc xe phía sau đang đỗ ở góc khuất.

Hồng Đậu nhướn mày, kỹ thuật lái xe của Hạ Vân Khâm rất tốt, trước đó

theo dõi Lục Kinh Hằng cả đoạn đường mà đối phương cũng không nhận ra, vậy mà cuối cùng lại bị tài xế của Lục gia phát hiện.

Lục Kinh Hằng nhìn về phía này, hình như anh ta nhận ra Hạ Vân Khâm, gương mặt đầy vẻ giận dữ như muốn giết người, ai ngờ lúc này trên đường lại có mấy chiếc xe lao đến rồi dừng lại trước cửa biệt thự của Lục gia.

Cửa xe mở ra, người đầu tiên bước xuống chính là Bạch đồn trưởng, lần lượt theo sau là không ít cảnh sát, anh trai cũng ở trong đó, bố trí lớn như vậy hẳn là để bao vây Lục Kinh Hằng.

Peter Vương liếc mắt nhìn Hạ Vân Khâm: “Thậm chí Bạch Hải Lập cũng xuất hiện, chắc là phát hiện ra cái gì đó không bình thường ở núi Minh Tuyên rồi.”

Quả nhiên đám cảnh sát kia còng tay Lục Kinh Hằng lại, đang định đẩy anh ta lên xe cảnh sát thì nghe thấy Lục Kinh Hằng hét lên: “Bạch Hải Lập, ông muốn làm gì, hôm qua ông còn đến nhà tôi đánh bài với cha tôi, trong chốc lát đã lật mặt, tôi phạm tội gì? Cha tôi đang ở ngay bên trong, ông dám nói thẳng trước mặt cha tôi không?”

Bạch đồn trưởng cười nhạt: “Lục thiếu gia, lần này cậu chọc phải cái sọt quá lớn rồi, ngay cả kẻ hèn này cũng không thể che giấu giúp cậu! Chúng tôi vừa mới tìm được quần áo dính máu của Trần Bạch Diệp ở biệt thự của Lục gia trên núi Minh Tuyên, có đầy đủ lý do để nghi ngờ cậu liên quan đến sự mất tích của Trần Bạch Diệp, Lục thiếu gia nhanh chóng nói ra ngay ở đây đi, không bằng mau sớm khai ra cậu bắt cóc Trần Bạch Diệp và Phan Ngọc Kỳ như thế nào, nếu không thì ngay cả ông trời cũng không giữ được mạng cho cậu đâu!”

Chương 25: Hạ nhị thiếu gia muốn làm gì? (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Người trong biệt thự Lục gia nghe thấy tiếng động, lập tức có mấy người đi ra xem, Lục lão gia dẫn đầu, một tràng tiếng chất vấn “Đã xảy ra chuyện gì?” nổi đuôi nhau vang lên, Lục Kính Hằng có cha làm hậu thuẫn nên tiếng kêu gào lại cao thêm mấy phần, nhưng không ngăn nổi “Chứng cứ xác thực” trong miệng của Bạch đồn trưởng, cuối cùng cũng bị giải đi.

Hạ Vân Khâm cũng lái xe chạy theo đến đồn cảnh sát, vì không muốn gây phiền phức cho Ngu Sùng Nghị nên anh chỉ dừng xe ở một góc khuất.

Ngu Sùng Nghị đã hợp tác với Hạ Vân Khâm và Peter Vương vài lần, hai bên đều có thể hiểu ngầm, khoảng chừng một tiếng sau, anh ta rời khỏi đồn cảnh sát. Đầu tiên là nhìn quanh một vòng, đến lúc tìm được xe của Hạ Vân Khâm mới trực tiếp đi tới.

“Trước đó chúng tôi đã phát hiện được một cái áo dính máu ở biệt thự của Lục gia trên núi Minh Tuyền, chính là cái mà Trần Bạch Diệp mặc vào đêm cô ta mất tích, tôi hỏi người hầu nữ trong nhà Trần Bạch Diệp, người hầu nữ đó nói mấy ngày trước Lục Kính Hằng niếm nở với Trần Bạch Diệp lắm. Bây giờ chúng tôi nghi ngờ Lục Kính Hằng đã nhốt Trần Bạch Diệp ở biệt thự trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó đã chuyển tới chỗ của anh ta, nhưng miệng Lục Kính Hằng kín như bưng, dù chết cũng không thừa nhận mấy vụ bắt cóc này do mình làm.”

Anh ta dừng lại một chút mới nói: “Chúng tôi đã lục soát trong biệt thự ở núi Minh Tuyền một vòng rồi nhưng không phát hiện được gì khác. Cửa hàng tây Nam Bảo ở chỗ này có tổng cộng bốn mươi chín cửa hàng, hiện giờ đã lục soát được một nửa nhưng không thể tìm được tung tích của Trần Bạch Diệp và em họ tôi.”

Vẻ mặt Hạ Vân Khâm trở nên nặng nề: “Nói cách khác, đã tìm được kẻ

tình nghi nhưng không tìm được nạn nhân. Cửa hàng tây Nam Bảo ở bến tàu có kho không? Với kết cấu kho hàng hiện nay của cửa hàng tây Nam Bảo có thể đủ cho hung thủ giấu người, các anh mau tới bến tàu tìm thử xem có không?”

Ngu Sùng Nghị lắc đầu: “Lục lão gia nói kho hàng của bọn họ chuyên để những đồ quý, không cho người ngoài lục soát kiểm tra, ông ta còn chất vấn Bạch đồn trưởng có bằng chứng là con trai mình phạm tội không, nếu sau khi chứng minh được con trai ông ta không liên quan gì, Bạch đồn trưởng có chịu trách nhiệm nổi không? Tuy nói ở tô giới chung Bạch đồn trưởng một tay che trời, nhưng vẫn sợ gây phiền phức lớn, đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại xin thị trưởng lệnh khám xét, chỉ chờ lệnh được đưa tới, chúng tôi sẽ lập tức đến bến tàu khám xét.”

Hạ Vân Khâm cân nhắc một chút mới nói: “Ngu tiên sinh, tuy nói biệt thự Lục gia ở núi Minh Tuyên quanh năm bỏ trống, nhưng muốn tùy ý ra vào cũng không dễ dàng, mấy người cũng nên kiểm tra người hầu của Lục gia.”

Ngu Sùng Nghị nói: “Chúng tôi đang muốn làm thế đây, lúc này đã gọi điện thoại tới biệt thự Lục gia rồi, sợ có đồng lõa trà trộn vào trong đám người hầu nên định chờ bọn họ đến đủ mới cẩn thận tra hỏi.”

Peter Vương suy nghĩ rồi tiếp tục câu chuyện: “Trước đó hung thủ làm việc cẩn thận như vậy, tại sao lại đánh rơi quần áo của Trần Bạch Diệp ở biệt thự trên núi Minh Tuyên chứ, đây chính là sơ suất rất lớn, Hạ Vân Khâm, cậu có từng nghĩ tới nguyên nhân không?”

Hạ Vân Khâm yên lặng chốc lát mới thản nhiên nói: “Ông đừng quên, buổi chiều tôi đã đi tìm kim chủ của Trần Bạch Diệp hỏi thăm hành tung của cô ta trước khi mất tích rồi.”

Peter Vương sững sờ vỗ đùi: “Vị kim chủ này được cậu nhắc nhở nên muốn tự mình âm thầm tìm kiếm Trần Bạch Diệp, lại quên mất manh mối quan trọng là đạo quán Lưu Vân, vì thế chỉ chờ cậu vừa đi là lập tức phái người tới đạo quán Lưu Vân điều tra, tôi đoán đã phái không ít người đi, mà đúng lúc đó hung thủ đang ở trong biệt thự của Lục gia gần đạo quán Lưu Vân, biết được có người điều tra đạo quán Lưu Vân, sợ đối phương tiện thể

tìm tới biệt thự nên nhanh chóng quyết định lặn lẽ chở Trần Bạch Diệp đi, nhưng vì quá vội vã nên không cẩn thận làm rơi chiếc áo của Trần Bạch Diệp xuống.”

Hạ Vân Khâm nhíu mày, một lúc lâu sau vẫn không tiếp lời, Hồng Đậu thấy thế thì càng tò mò, không biết kim chủ của Trần Bạch Diệp là ai.

Cô cúi đầu suy nghĩ một chút, theo mạch suy nghĩ của Peter Vương nói tiếp: “Mà đợi đến khi hung thủ phát hiện đồ mình làm rơi đồ quan trọng trong biệt thự, muốn quay lại tìm, ai ngờ cảnh sát đã trắng trợn khám xét núi Minh Tuyền, căn bản hẳn không có cơ hội bước vào biệt thự. Cho nên hung thủ cũng không cố ý để lại chiếc áo này, có vẻ là sự cố bất ngờ thôi.”

Peter Vương liếc nhìn Hồng Đậu, nếu con bé thông minh này không phải là người thân của cảnh sát thì tốt quá, nhận làm trợ lý có lẽ sẽ đỡ lo được khá.

Ngu Sùng Nghị nhất thời không theo kịp mạch suy nghĩ của mấy người này, chậm chạp sắp xếp lại trong đầu một lần nữa mới chợt hiểu ra: “Hóa ra là vậy.”

Hạ Vân Khâm nhìn Ngu Sùng Nghị: “Trước đó tôi đã đoán có người cố ý dùng quần áo của Trần Bạch Diệp để đổ tội cho Lục Kính Hằng, nhưng thực tế thì hung thủ cũng không ngờ tới sẽ xuất hiện chỗ sơ suất như vậy. Người này rất thông minh lại cẩn thận, chỉ là thiếu may mắn thôi, quần áo dính máu của Trần Bạch Diệp đêm nay coi như là thu hoạch bất ngờ của chúng ta, nếu không chúng ta vẫn thiếu những bằng chứng chính xác để nghi ngờ Lục gia.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Nhưng nếu hung thủ là Lục Kính Hằng thì rõ ràng anh ta biết áo của Trần Bạch Diệp bị rơi ở núi Minh Tuyền, sao hôm nay có thể thản nhiên như không có chuyện gì dẫn mấy nữ sinh đi xem kịch chứ, chẳng lẽ tâm trí của anh ta khác hẳn người thường à?”

Gương mặt Peter Vương đầy vẻ châm biếm: “Cho nên tôi vẫn cho rằng Lục Kính Hằng không phải hung thủ, loại rác rưởi đầu đầy chuyện yêu đương nam nữ như cậu ta bị người ta bắt cóc còn tạm được, làm gì có khả năng đi bắt cóc người khác.”

Hạ Vân Khâm nói: “Ngu tiên sinh, tối nay Lục Kính Hằng từng hẹn hò với mấy nữ sinh trường St. John, nếu anh ta có gì khác thường sẽ lập tức để lộ sơ hở, bây giờ tôi cần xác nhận gấp xem phần trăm Lục Kính Hằng là hung thủ khoảng bao nhiêu, Ngu tiên sinh, có thể xin mấy đồng nghiệp của anh tới nhà mấy nữ sinh hỏi thăm một chút về trạng thái tối nay của Lục Kính Hằng không?”

Hồng Đậu nói tiếp: “Mấy nữ sinh này đều học khoa tiếng nước ngoài, người Lục Kính Hằng đang theo đuổi tên là Lê Lộ Lộ, nhà ở ngõ Hòe Hoa, hai người còn lại thì một người là Ngô Tiểu Xuân, một người là Đường Nhã Ly.”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Tôi lập tức phái người đi tra hỏi, muộn nhất là một tiếng sau sẽ quay lại.”

Sau khi Ngu Sùng Nghị đi, mấy người trên xe đồng thời trở nên im lặng.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Peter Vương phá vỡ sự yên tĩnh đầu tiên: “Loạt án này có quá nhiều chỗ không hợp lý, ví dụ như rõ ràng Vương Mỹ Bình là người mất tích thứ hai, nhưng tại sao lại là thi thể bị vớt đầu tiên? Hung thủ sát hại Vương Mỹ Bình và hung thủ bắt cóc Trần Bạch Diệp có phải cùng một nhóm người hay không? Còn có, ngụ ý của những chiếc đinh gỗ trên thi thể của Vương Mỹ Bình là gì, đến nay vẫn chưa làm rõ được.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút rồi lật quyển sách “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” mang theo bên người ra: “Không biết giải thích trong này có đầy đủ không, nhưng có liên quan đến dị thuật, không phải là hung thủ nhất thời có suy nghĩ nông nổi muốn tu luyện loại phép thuật thần kì nào đó chứ, tôi từng nghe bạn học trong hiệp thông nói, bất kể là phương Tây hay vùng này, một khi con người lỡ tẩu hỏa nhập ma mấy thứ quỷ quái thì chuyện gì cũng có thể làm được hết.”

Hạ Vân Khâm nhận lấy quyển sách, tùy tiện lật qua lật lại, mắt hứng nói: “Quyển sách này ghi chép quá cầu thả, không nói rõ ý nghĩa của đinh gỗ. Nghi thức cụ thể ra sao cũng viết cực kỳ qua loa.”

Hồng Đậu chu môi: “Nhưng đây đã là dị thuật gần nhất với nguyên nhân cái chết của Vương Mỹ Bình mà hiện tại chúng ta có thể tìm được rồi.”

Trong giọng nói của cô chứa đầy vẻ bất mãn, vô tình biểu lộ chút nhõng nhẽ, chẳng biết tại sao Hạ Vân Khâm lại hơi rung động, anh lấy lại bình tĩnh, trả sách cho Hồng Đậu rồi đẩy cửa xe ra nói: “Tôi ra bên ngoài đứng một chút.”

Ánh trăng lạnh lẽo trên cao rọi xuống, trên đường không thấy một bóng người, chợt có cơn gió thu thổi qua, lá cây ngô đồng trên đỉnh đầu phát ra tiếng xào xạc, sự đen tối ở những chỗ ánh đèn màu đỏ không chiếu tới được dường như che giấu vô số yêu ma quỷ quái.

Anh đứng bên ngoài hồi lâu, mãi đến khi đèn cảnh sát ở phía đối diện có người đi ra anh mới mở cửa xe bước vào.

Trên xe, Peter Vương đã ngủ từ bao giờ, ông nghiêng đầu ngáy như sấm.

Phía sau xe, Hồng Đậu cũng đang gật gà gật gù ngủ.

Hạ Vân Khâm chớp mắt một lúc rồi mở mắt ra nhìn vào gương chiếu hậu.

Hồng Đậu ngủ rất say, đầu cô giống như cần câu cá, chốc chốc lại gật về phía trước, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ tổn thương tới xương cổ.

Anh nhìn Peter Vương một cái, thấy đối phương không tỉnh dậy, hơi chán chừ một chút, anh nghiêng người sang, định nâng đầu Hồng Đậu, từ từ giúp cô điều chỉnh lại tư thế ngủ.

Nhưng không đợi tay của anh đụng vào chiếc cằm mềm mại của Hồng Đậu thì Peter Vương chợt thở nặng nề một tiếng rồi đột nhiên mở mắt ra.

Ông ấy ngủ nhanh mà tỉnh lại cũng nhanh, ánh mắt thoáng liếc qua cánh tay mới vừa đưa lên một nửa ở phía sau của Hạ Vân Khâm, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Bạn định làm gì đấy?”

Hạ Vân Khâm vội vàng ra vẻ như không có chuyện gì rút tay lại, sờ sờ gáy mình rồi nói: “Không có gì.”

Gương mặt anh rõ ràng xuất hiện sự lúng túng, Peter Vương càng cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn chỗ ngồi phía sau, Hồng Đậu đang nghiêng đầu ngủ gà ngủ gật, trong lòng liền sáng tỏ, ông không thể tin được thấp giọng hỏi: “Lúc này không phải là cậu muốn sờ mó con gái nhà người ta đấy chứ?”

Mặt Hạ Vân Khâm đỏ lên, may mà ánh sáng mờ mờ, chắc là Peter Vương không thấy, nhất thời anh không giải thích rõ, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, nói rất đàng hoàng: “Ông ngủ đến nỗi mơ hồ rồi à?”

Giọng nói vô cùng cứng rắn, Peter Vương chỉ cảm thấy nổi bần khoản càng chông chất, ông híp mắt, thấy Hạ Vân Khâm không được tự nhiên, tuy vẫn muốn ép hỏi nhưng dựa vào tài ăn nói của người này e là cũng không hỏi được gì nên ông đành thôi.

Cũng may đúng lúc này bên ngoài có người gõ cửa, hai người nhìn một cái, Ngu Sùng Nghị như thiên thần hạ phàm xuất hiện, tảng đá trong lòng Hạ Vân Khâm buông xuống, anh chưa bao giờ cảm thấy Ngu Sùng Nghị lại vừa mắt như vậy, Hồng Đậu nghe được tiếng động thì mơ mơ màng màng mở mắt.

Ngu Sùng Nghị nói: “Mấy nữ sinh đó đều nói tôi nay Lục Kính Hằng vừa nói vừa cười, không có chỗ nào khác thường. Nhưng lúc Đường Nhã Ly xuống xe không cẩn thận đánh rơi một cây bút ở bánh xe sau, khi cô ấy ngồi xổm xuống tìm bút thì ngửi được một mùi tanh nồng, hình như là bay từ cốp xe ra.”

“Mùi tanh?”

Ngu Sùng Nghị “Ừ” một tiếng: “Không chỉ Đường Nhã Ly ngửi thấy được, mà một nữ sinh khác là Ngô Tiểu Xuân lúc trên đường đi cũng ngửi được, có điều cô ấy không chắc chắn như Đường Nhã Ly, hơn nữa hai cô gái đều nói, sau khi các cô ấy rời khỏi rạp hát lớn thì mùi tanh đó đã biến mất.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Tại sao xe của Lục gia lại có mùi tanh, huông chi

tối nay Lục Kính Hằng lại có cuộc hẹn với mấy nữ sinh, lẽ nào tài xế không được nhắc nhở phải rửa sạch xe sao, ông ấy không sợ sau đó Lục Kính Hằng sẽ gây chuyện với ông ấy à?”

Bốn người đều yên lặng.

Peter Vương ngồi thẳng người lên nói: “Tầm chiều tối, kim chủ của Trần Bạch Diệp đến đạo quán Lưu Vân điều tra, hung thủ bị ép phải di chuyển Trần Bạch Diệp nên không cẩn thận làm rơi chiếc áo của Trần Bạch Diệp, không lâu sau cảnh sát các người lại tới núi Minh Tuyên lục soát, hung thủ không thể trở lại biệt thự được, tài xế của Lục gia quên dọn dẹp cốp xe, Lục Kính Hằng đi tới rạp hát lớn...”

Hồng Đậu nghe ông phân tích manh mối, mạch suy nghĩ trong đầu cũng theo đó mà trở nên rõ ràng, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, sắc mặt của cô trắng bệch: “Ý ông là?”

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào vô lăng, cũng thấy khó mà tin nổi, anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Lẽ nào lúc đó trong cốp xe của Lục Kính Hằng giấu Trần Bạch Diệp?”

Sắc mặt Ngu Sùng Nghị thay đổi: “Làm sao có thể?”

Peter Vương ngắt lời anh ta: “Sao lại không thể chứ? Vì tránh bị điều tra, hung thủ vội vàng lái ô tô mang Trần Bạch Diệp hoặc Phan Ngọc Kỳ rời khỏi biệt thự Lục gia, còn chưa kịp mang Trần Bạch Diệp tới chỗ ổn thỏa hơn thì đúng lúc Lục Kính Hằng muốn dùng xe, sợ bị lộ nên chỉ có thể đưa mấy người Lục Kính Hằng đến rạp hát lớn, đợi Lục Kính Hằng vào trong xem kịch, hắn mới may mắn có cơ hội xử lý Trần Bạch Diệp, cho nên trước đó trong cốp xe mới có mùi tanh, về sau thì không còn nữa.”

Hồng Đậu không bao giờ nghĩ hung thủ lại làm việc khác hẳn người thường như vậy, trong cốp xe đặt Trần Bạch Diệp mà hắn lại có thể bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra đưa đón đám người Lê Lộ Lộ và Lục Kính Hằng.

Cô hơi buồn nôn, thật sự không kiềm chế được cảm giác muốn nôn sạch ra.

Ngu Sùng Nghị lên tiếng: “Vương thám tử nghi ngờ tài xế của Lục gia sao?”

Hạ Vân Khâm nhướn mày: “Không chỉ nghi ngờ mà còn cực kỳ nghi ngờ, Ngu tiên sinh, không phải anh vừa mới nói muốn tìm mấy người hầu của Lục gia để tra hỏi sao, trước mắt bọn họ đã tới đủ hết chưa? Tài xế của Lục Kính Hằng đâu?”

Ngu Sùng Nghị nhanh chóng phản ứng lại, vội nói: “Người hầu của Lục gia đã tới hết rồi, chỉ duy nhất không có tài xế của Lục Kính Hằng thôi!”

Sắc mặt Hạ Vân Khâm trở nên vô cùng khó coi, anh đẩy cửa xe ra bước xuống rồi mạnh mẽ đóng sập cửa lại: “Điều tra lâu như vậy, đã sắp bắt được con hồ ly này rồi thế mà vẫn chậm một bước.”

Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu thấy Hạ Vân Khâm tức giận như vậy, cô ngồi trong xe sững sờ hồi lâu.

Peter Vương nhớ tới chuyện lúc nãy của Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu, cũng xuống xe theo, nói một câu hai nghĩa: “Người trẻ tuổi đúng là nóng tính quá đi mất, còn có thể làm gì được nữa, tiếp tục đuổi theo chứ sao, Thượng Hải lớn như vậy, chúng ta đã nghi ngờ người này thì tôi không tin là có thể dễ hấn chạy thoát.”

Chương 26: Hạ nhị thiếu gia muốn làm gì? (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Sắc mặt của Hạ Vân Khâm tốt hơn một chút, anh nói với Ngu Sùng Nghị: “Lục Kính Hằng và tài xế hay ở chung một chỗ, coi như Lục Kính Hằng có ý đồ xấu thì hoặc ít hoặc nhiều tài xế cũng sẽ nhận ra chỗ khác thường, bây giờ trước mắt không loại trừ khả năng Lục Kính Hằng và tài xế là đồng phạm, đầu tiên chỉ có thể thăm vấn kỹ càng, bất kể Lục Kính Hằng biết rõ bao nhiêu, trong lời khai của anh ta thế nào cũng có thể tìm ra chút manh mối.”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Tôi lập tức trở về xin chỉ thị của Bạch đồn trưởng, một đội sẽ lập tức đến bắt tài xế Lục gia, một đội khác sẽ theo tôi thăm vấn Lục Kính Hằng.”

Khoảng một tiếng sau, trong lúc Hồng Đậu lại định bắt đầu ngủ gục thì cuối cùng Ngu Sùng Nghị cũng quay lại: “Lục Kính Hằng không giống đồng phạm lắm, tra hỏi hồi lâu mà không tìm được thông tin gì có ích, anh ta cũng hoàn toàn không biết hành động của tài xế, hiện tại chỉ biết người tài xế tên là Trần Kim Sinh, một đạo sĩ hoàn tục (1). Vài năm trước chiến tranh xảy ra, đạo quán nơi Trần Kim Sinh sinh sống bị ảnh hưởng, vì miếng cơm manh áo, khi Trần Kim Sinh hoàn tục đã đi về phía Nam, đúng lúc tám năm trước Lục gia đang tuyển người, sau đó hắn ở lại Lục gia làm việc, bởi vì hắn chín chắn lại đáng tin cậy nên người Lục gia đều rất quý hắn, Lục Kính Hằng thấy tài năng của hắn không tệ, còn đặc biệt để hắn làm tài xế. Bảy năm trước, Trần Kim Sinh kết hôn với một người hầu khác của Lục gia tên là Lý Quế Hoa, hiện tại con trai của hai người đã 4 tuổi rồi.”

(1) Hoàn tục: người tu hành trở lại đời sống người thường.

Peter Vương nhìn Hạ Vân Khâm, khẽ nói: “Thì ra trước kia người này là đạo sĩ? Nếu vụ án của Vương Mỹ Bình thực sự do hắn gây ra thì cũng có thể giải thích được lý do tại sao hắn lại hiểu biết về mấy dị thuật kỳ lạ như vậy, nhưng dựa theo tình huống của gia đình người này có thể thấy hắn còn có vợ

con, ngày tháng trôi qua cũng coi như yên bình, vì sao đột nhiên muốn phạm tội chứ?”

Hạ Vân Khâm không nói, Lục Kính Hằng luôn không coi ai ra gì, chưa chắc sẽ chú ý tới sự khác thường của một tài xế, anh hỏi Ngu Sùng Nghị: “Có thể hỏi những người hầu khác trong Lục gia xem gia đình Trần Kim Sinh có chỗ nào khác thường không?”

Đầu óc của Ngu Sùng Nghị không nhanh nhạy bằng Hạ Vân Khâm, nhưng được cái cẩn thận và kiên trì, anh ta vội nói: “Tôi hỏi rồi, hình như thân thể vợ của Trần Kim Sinh - Lý Quế Hoa không tốt, lần lượt mang thai hai lần nhưng đều không giữ được, đến đứa cuối cùng cũng coi như ổn định, đáng tiếc đầu năm nay đứa bé này mắc bệnh lạ, sốt li bì suốt mấy tháng liền không khỏi, cũng không ăn được nhiều, trước đó đã đi khám ở Ngự Nhân Đường nhưng không hiệu quả, lại đến khám ở mấy phòng khám phương Tây nổi tiếng ở vùng này, đều nói trong xương tủy có cái gì đó rất kỳ lạ, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài được mấy tháng thôi, muốn chữa khỏi hẳn là điều hoàn toàn không thể. Vì chữa bệnh cho con trai, hai vợ chồng Trần Kim Sinh đã dùng hết số tiền tiết kiệm rồi còn nợ nần bên ngoài nữa, Trần Kim Sinh hờ một chút là xin ông chủ nghỉ làm. Cho đến hai tháng gần đây, có khả năng hai người này đã hết hi vọng, cuối cùng cũng coi như yên tĩnh một chút, những người hầu khác trong Lục gia đều khuyên bảo họ, coi như đứa bé này và bọn họ không có duyên, tuổi tác của vợ chồng cũng không lớn lắm, tuy rằng trước mắt việc nối dòng tông đường hơi khó khăn nhưng chưa hẳn sau này sẽ không mang thai được, mọi người đều khuyên bọn họ nghĩ thoáng một chút.”

“Cái này và việc ông ta giết người thì liên quan gì đến nhau?” Hồng Đậu ngăn người.

“Cũng không biết được.” Ngu Sùng Nghị vịn tay lên cửa sổ xe, sốt ruột quay đầu nhìn về phía cửa đồn cảnh sát, “Chúng tôi kiểm tra cốp xe của ô tô Lục gia rồi nhưng Trần Kim Sinh đã nhanh chóng dọn sạch, không còn dấu vết nào nữa, bây giờ tôi đang chờ đồng nghiệp đi hỏi thăm tin tức gia đình của Trần Kim Sinh, Trần Kim Sinh có vợ có con, coi như muốn chạy trốn thì thể nào cũng về nhà một chuyến, huống chi con trai của hắn còn đang ốm đau như vậy. Trước mắt, chỉ hy vọng đồng nghiệp của tôi có thể bắt được hắn.”

Hạ Vân Khâm nói: “Mấu chốt là bây giờ chúng ta còn chưa biết tung tích của hai người bị mất tích, sống phải thấy người chết phải thấy xác, nếu dù chết Trần Kim Sinh cũng không mở miệng thì chúng ta không thể nào tìm được, cho dù hung thủ sa lưới thì vẫn chẳng khác nào lãng phí thời gian.”

“Việc này và dị thuật kỳ lạ đó có liên quan gì đến nhau?” Peter Vương mượn Hồng Đậu quyển sách “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” để xem, “Có thể liên quan đến chỗ giấu hai người bị mất tích không? Hạ Vân Khâm, lát nữa chúng ta có đi dạo quán Lưu Vân một chuyến không?”

Bốn người hoàn toàn không hiểu dị thuật nên dù nhìn hình vẽ kỳ lạ của quyển sách đó hồi lâu cũng không tìm được manh mối.

Hồng Đậu lo lắng nhíu mày, chị họ Ngọc Kỳ đã mất tích sáu ngày rồi, nếu đến lúc tìm được chỉ là một thi thể hay thậm chí không còn thấy xác thì chỉ e cậu mợ sẽ phát điên mất.

Đợi hơn nửa tiếng, cho đến khi trời sáng mà vẫn không có tin tức gì từ Ngu Sùng Nghị.

Lại đợi tiếp thì không ổn cho lắm, chưa nói đến việc trời sáng dần thì không thể giấu xe được nữa, nếu đám người Bạch đồn trưởng nhìn thấy e là sẽ gây phiền phức cho Ngu Sùng Nghị.

Hơn nữa Hồng Đậu cũng cần về trường để đi học.

Lại đợi một lúc nữa nhưng vẫn không thấy Ngu Sùng Nghị bước ra, Hạ Vân Khâm quyết định lái xe đi, anh hỏi Hồng Đậu: “Tôi về nhà thay đồ, Vương thám tử cũng về ngõ Phú Hoa một chuyến, Ngu tiểu thư muốn về nhà hay đến trường luôn?”

Hồng Đậu suy nghĩ một lúc mới nói: “Hôm nay có lớp của thầy giáo nghiêm khắc nhất khoa quốc ngữ trường chúng tôi, không thể tới trễ, càng không thể vắng mặt được, làm phiền Hạ tiên sinh đưa tôi đến trường học trước đi, chờ học xong tiết đầu tôi sẽ về nhà thay quần áo. Đúng rồi Hạ tiên sinh, khi nào mấy người định đến dạo quán Lưu Vân, chờ tôi tan học, chúng ta có thể

cùng đi không?”

Hạ Vân Khâm vừa muốn trả lời, ánh mắt thoáng nhìn thấy đôi mắt sáng rực của Peter Vương đang nhìn mình, sắc mặt nhanh chóng trở nên lạnh nhạt, anh nói: “E là không được, Ngu tiểu thư vẫn nên về nhà nghỉ ngơi thì hơn.”

Hồng Đậu thấy anh thẳng thắn từ chối, cô nghĩ có lẽ anh không muốn cho mình đi cùng, liếc anh qua gương chiếu một cái rồi khẽ “Ồ” một tiếng, cũng không quấy rầy nữa.

Đến cửa trường St. John đã có học sinh lục tục bước vào trường.

Hồng Đậu xuống xe, vừa tạm biệt Hạ Vân Khâm và Peter Vương đã nhìn thấy xe của Hạ gia.

Hạ Trúc Quân và Đoạn Minh Y cùng bước từ trên xe xuống.

Vì Hồng Đậu kịp thời tránh được nên người Hạ gia không nhìn thấy.

Chỉ trong chốc lát, Hạ Trúc Quân vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy xe của Hạ Vân Khâm, vẻ mặt đầy vui vẻ tới gần nói: “Ồ, anh hai, sao mới sáng sớm anh lại đến đây?” Đoạn Minh Y cũng xuống xe, nhưng chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xe, không bước đến.

Trước đó Hạ Vân Khâm nhớ ra Hồng Đậu còn chưa ăn sáng, xuất phát từ phong độ thân sĩ, vốn đang định tìm một cửa hàng bán bữa sáng để mua cho cô chút đồ ăn, không ngờ lại gặp em gái, anh đành từ bỏ, cười nói: “Anh có chút việc đi ngang qua đây thôi.” Lúc nói chuyện lại hờ hững quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Hồng Đậu bình tĩnh đi tới chỗ khác.

Từ trước đến nay Hạ Trúc Quân đều vô cùng quan tâm đến anh hai, nhìn theo ánh mắt của anh hai, lúc này mới phát hiện Hồng Đậu ở phía sau.

Hồng Đậu chưa kịp ra vẻ mình vừa nhìn thấy Hạ Trúc Quân thì liền cảm thấy có ánh mắt nhìn thẳng vào mình, cô nhìn sang thì mới phát hiện là Đoạn Minh Y, đang định nở nụ cười coi như chào hỏi thì bỗng nhiên tầm mắt bị

người ta ngăn cản.

Tần Học Khải gọi: “Hong Đậu.”

Nụ cười của Hong Đậu cứng đờ: “Tần học trưởng.” Cô thầm nghĩ, mới sáng sớm đã gặp không ít người.

Tần Học Khải nghiêm túc nói với Hong Đậu: “Không phải hôm qua em hỏi thăm quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” sao, tôi đã hỏi rất nhiều người, cũng không biết nguồn gốc của quyển sách này, sau đó lại kiểm tra danh sách ghi chép trong hiệp thông một lúc lâu mới phát hiện quyển sách này do người thành lập hiệp thông - Đặng học trưởng sưu tầm được, cho nên tôi lại hỏi thăm nhiều người về chỗ ở hiện giờ của Đặng học trưởng, kết quả thật trùng hợp, chiều hôm qua tôi đi đến nhà của một giáo viên trong khoa, trùng hợp là ông ấy cũng biết Đặng học trưởng, ông ấy nói gần đây Đặng học trưởng vừa từ Bắc Bình quay về Thượng Hải, đang sống ở gần trường St. John, còn nói cho tôi biết địa chỉ của Đặng học trưởng nữa. Sáng nay tôi định đi tìm Đặng học trưởng, thứ nhất là đúng lúc định tổ chức cho anh ấy một buổi lễ chào mừng, thứ hai là hỏi thăm về nguồn gốc của quyển sách này, anh ấy vốn nghiên cứu về toán học, thế nhưng hình như rất tâm đắc với quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí”, năm đó cũng do chính tay anh ấy sưu tầm, có lẽ anh ấy có thể giải thích về trận pháp (2) trong này.”

(2) Trận pháp là hình thức dẫn động, điều khiển, phân bố, chuyển đổi các dạng năng lượng trong vùng trận pháp (thường được gọi là Pháp Giới hay Kết Giới). Trong phạm vi trận pháp bao phủ, chủ trận có thể làm thay đổi kết cấu của năng lượng trong phạm vi đó.

Tiếng nói của anh ta rất lớn, khoảng cách lại gần, anh ta nói một câu thì Hạ Vân Khâm càng cảm thấy không khí trong xe nóng lên một phần, đợi đến khi Tần Học Khải nói xong, dường như anh không thể ngồi yên trong xe được nữa, trong lòng cho rằng khá kỳ lạ nên bước xuống xe, anh nhìn Hạ Trúc Quân, không biết muốn làm gì, chỉ nhú mày nói: “Hôm nay em có tiết gì? Nếu rảnh anh sẽ tới đón em.”

Hong Đậu còn đang ngẩn người, ai ngờ cô chỉ thuận miệng nói, thế mà Tần Học Khải lại để ý như thế, sững sốt một lúc mới lên tiếng: “Cảm ơn Tần học

trưởng rất nhiều, Đặng học trưởng ở chỗ nào, tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn hỏi anh ấy.”

Chương 27: Thông minh

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Peter Vương nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì vội nhìn sang Hạ Vân Khâm.

Ông nóng lòng muốn làm rõ bí ẩn của trận pháp này, đợi một lúc vẫn không thấy Hạ Vân Khâm lên tiếng, chỉ có thể tự mình đẩy cửa xuống xe nói với Tần Học Khải: “Thực sự không giấu giếm gì, sở dĩ Ngu tiểu thư hỏi thăm dị thuật cũng do kẻ hèn này có một vụ án chưa giải quyết được, đúng lúc tìm thấy người có thể phân tích trận pháp, phiền bạn học Tần đưa chúng tôi đi cùng với.”

Tần Học Khải sửng sốt, nhìn Hồng Đậu giống như muốn cô xác nhận.

Đầu óc của Hồng Đậu xoay chuyển rất nhanh, lúc này cô dựa theo lời nói của Peter Vương, mỉm cười với Tần Học Khải: “Đúng là vậy, Vương thám tử đang có một vụ án liên quan tới dị thuật trong quyển sách, đáng tiếc chúng tôi đều không hiểu được trận pháp này cho nên mới muốn hỏi thăm một chút.”

Tần Học Khải bình tĩnh, anh ta gật đầu: “Phá án quan trọng hơn, vậy tôi sẽ dẫn mọi người đi tìm Đặng học trưởng nhé.”

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Hồng Đậu và Peter Vương đồng loạt đều nhìn về phía Hạ Vân Khâm.

Hạ Vân Khâm vẫn đang nói chuyện với Hạ Trúc Quân, biết rõ lúc này nên chấp nhận đề nghị của Peter Vương, lái xe chở mấy người bọn họ đến tìm người tên Đặng học trưởng kia, nhưng suy nghĩ một chút, người này do Tần Học Khải tìm được nên anh cảm thấy một loại tư vị hơi không thoải mái dâng lên.

Nói một lúc, ngay cả tên giáo viên của mấy lớp mà hôm nay em gái học là gì đều biết rõ cả, nói đến mức không còn gì để nói nữa, lúc này anh mới lạnh nhạt quay đầu nhìn lại.

Peter Vương nhìn anh đầy ảm ý: “Đi thôi.”

Hạ Vân Khâm liếc nhìn Hồng Đậu đang đứng cạnh Tần Học Khải, anh sờ cằm, đi tới mở cửa xe ra nói: “Hiện giờ vị học trưởng kia ở đâu?”

Tần Học Khải đi theo Peter Vương đến chỗ xe đỗ: “Ngõ Hương Sam ngay bên cạnh đường Ni Tân.”

Lúc này Hồng Đậu muốn bước lên xe, bởi vì Peter Vương ngồi đằng trước nên nếu lần này lên xe thì cô sẽ ngồi phía sau với Tần Học Khải.

Bỗng nhiên Hạ Vân Khâm nhắc nhở cô: “Ngu tiểu thư, tiết đầu tiên của cô là lớp quốc ngữ, “không thể tới trễ, càng không thể vắng mặt”, về chuyện này có tôi và Vương thám tử đi tìm hiểu rồi, Ngu tiểu thư đừng chậm trễ chuyện học hành thì tốt hơn.”

Câu này đã làm Hồng Đậu tỉnh táo lại, cô quay đầu nhìn thấy Hạ Trúc Quân đang nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, chắc là do được giáo dục tốt nên nhất thời không thắc mắc.

Đằng sau còn có một ánh mắt đánh giá khác, không cần đoán cũng biết nó bắt nguồn từ Đại thiếu nữ nãi nãi Hạ gia.

Cô nhanh chóng rút cánh tay đã nắm cửa xe về, giả vờ bưng tỉnh, cười nói: “Xem tôi này, vì giúp Vương thám tử điều tra vụ án mà quên mất mình còn có lớp nữa, nếu Tần học trưởng có thể chỉ đường giúp thì tôi không đi theo nữa vậy.”

Đừng nói là có lớp của thầy Nghiêm, chỉ riêng Đại thiếu nữ nãi nãi và Tứ tiểu thư Hạ gia nhìn thấy cô ngồi lên xe của Hạ Vân Khâm chạy loạn khắp nơi thì e là cũng không thích hợp cho lắm.

Dứt lời, cô vô cùng thoải mái vẫy tay tạm biệt đám người Hạ Vân Khâm rồi xoay người lại nói với Hạ Trúc Quân: “Hạ học muội, tiết đầu tiên của em là gì vậy?”

Sự nghi ngờ của Hạ Trúc Quân biến mất, mỉm cười nói: “Cũng là lớp quốc ngữ, sợ thầy Nghiêm điểm danh cho nên em mới đến sớm như vậy.”

Xe khởi động, Tần Học Khải và Peter Vương nói xong mấy câu chột trở nên mông lung, lúc này rõ ràng muốn Hồng Đậu cùng đi tới tìm Đặng học trưởng mà, sao lại biến thành ba người đàn ông đi chung xe rồi?

Nhớ tới hôm qua cũng từng gặp Hồng Đậu, Hạ Vân Khâm và Peter Vương đứng cùng nhau ở trước cửa biệt thự của cậu mợ Hồng Đậu, anh ta nghiêm túc đánh giá Hạ Vân Khâm một lần nữa.

Tuy người này là phó giáo sư nhưng tuổi tác lại không lớn hơn bọn họ bao nhiêu, trong bữa tiệc trà lần trước đã nghe mấy người bạn học cùng khoa bàn luận về Hạ Vân Khâm, trong đó có một nữ sinh khoa thơ cổ Tố Hi (1) từng nói rằng chỉ cần nhìn vào đôi mắt của Hạ Vân Khâm sẽ sinh ra cảm giác “Ngọc Sơn Kỳ Thụ” (2), có thể thấy ở trong mắt các cô gái, Hạ Vân Khâm rất tự nhiên lại hào phóng. Thảo nào mà hôm đó lúc Hạ Vân Khâm giảng dạy, ở phía dưới không còn chỗ trống nào cả.

(1) Tố Hi: Tên đầy đủ là Thích Tố Hi (1924-2006), là tu sĩ Phật giáo Trung Quốc, trụ trì của Tư Viện Thiếu Lâm. Ông có rất nhiều đóng góp cho sự phát triển Phật giáo Trung Quốc và thơ văn.

(2) Ngọc Sơn Kỳ Thụ: ý chỉ người đàn ông cao to đẹp trai, cuốn hút, có tướng mạo lẫn tài năng.

Mà từ bữa tiệc trà lần trước, Hồng Đậu phá giải được trò chơi bài tây của Peter Vương, bây giờ nghiêm nhiên tự cho mình là trợ lý của Peter Vương, nếu theo Peter Vương đi điều tra khắp nơi, khó tránh khỏi sẽ thường xuyên tiếp xúc với Hạ Vân Khâm, không biết Hồng Đậu có ấn tượng như thế nào với

người này nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, từ trước đến nay Hồng Đậu đều không thích gò bó, trước mắt coi như là trợ lý của Peter Vương cũng không hẳn sẽ làm lâu dài, huống chi Hạ Vân Khâm về nước gần một năm rồi, dựa vào gia thế lẫn tướng mạo của người này, chắc đã có bạn gái từ lâu. Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tần Học Khải đã biến mất.

Đang suy nghĩ lung tung, anh ta nghe thấy Hạ Vân Khâm nói: “Đã đến ngõ Hương Sam rồi, không biết số nhà của vị Đặng học trưởng này là bao nhiêu?”

Tần Học Khải thò người ra ngoài nhìn một cái rồi vội mở cửa xe: “Chính là căn nhà đầu tiên ở ngõ này.”

Đến căn nhà đầu tiên kia, Tần Học Khải gõ cửa xong thì nói với người hầu: “Tôi đã có hẹn trước với Đặng học trưởng rồi, phiền ngài thông báo giúp tôi, nói tôi là Tần Học Khải của trường St. John.”

Người hầu dẫn bọn họ vào, một người đàn ông khoảng 30 tuổi nghe thấy tiếng nên đi ra, lông mày rậm mũi cao, ánh mắt sắc bén như sao, anh ta mặc trường bào bằng lụa màu xanh, đầu tóc lại rối như ổ gà. Đây chính là Đặng Quy Trang.

Đặng Quy Trang thấy mấy người họ thì ngạc nhiên hỏi Tần Học Khải: “Hai vị này là?”

Tần Học Khải vội nói mục đích đến đây rồi giới thiệu đôi phương.

Hạ Vân Khâm lấy quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” kia ra, anh mời Đặng Quy Trang xem qua: “Trước đó ở đây xảy ra án mạng của một cô gái, trên thi thể bị người ta cắm bảy cái đinh gỗ, dáng vẻ khi chết rất giống với ghi chép về dị thuật trong quyển sách cũ này, vì điều tra vụ án, chúng tôi không đợi được mà mạo muội đến nhà Đặng tiên sinh để thảo luận.”

Đặng Quy Trang nhận quyển sách đó rồi mở ra nhìn, trong lòng lại âm thầm xem xét Hạ Vân Khâm. Tuy Hạ Vân Khâm chỉ báo tên húy (3), vẫn chưa

tự giới thiệu, nhưng sức ảnh hưởng của Hạ Mạnh Mai ở nơi này quá lớn, từ lời nói và tướng mạo của Hạ Vân Khâm, anh ta đã đoán được người này là con cháu của Hạ gia rồi.

(3) Tên húy hay tục danh, tên thật là một trong những tên gọi của con người trong nền văn hóa Á Đông, được cha mẹ đặt cho từ khi còn nhỏ. Trong các nền văn hóa Á Đông thời phong kiến, có tư tưởng cho rằng tên húy có liên hệ với linh hồn, vì vậy dùng tên húy cần có yêu cầu nhất định cùng cấm kỵ.

Bản tính của anh ta rất kỳ lạ, không thích tiếp xúc với người giàu có, có điều Hạ Vân Khâm cũng hiểu lẽ tiết, không làm cho người ta cảm thấy ác cảm, anh ta yên lặng một chút rồi đẩy cái kính gọng vàng trên mũi lên, nói: “Đúng là mười năm trước kẻ hèn này đã sưu tầm nó lúc thành lập hiệp thông, tôi nói thế này mong các vị đừng chê cười, năm đó bởi vì tôi nghiên cứu mấy thứ thần bí kỳ dị mà bị tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa đã bỏ học. Quyền sách này không được coi là bắt nguồn từ Đạo giáo (4) hay tổ tiên xa xưa mà là từ nước Xiêm (5), vào thời nhà Thanh, liên quân tám nước phương Tây (6) giao chiến, khắp nơi đều bị tàn phá bởi chiến tranh, quyền sách này cùng với khói lửa chiến tranh đã truyền vào nước ta, sau đó được một vị đạo sĩ ở nước ta lấy được, vì muốn nghiên cứu, vị đạo sĩ này còn mời chuyên gia hiểu tiếng Xiêm tới để phiên dịch lại. Nhưng người biết tiếng Xiêm không hiểu dị thuật, người hiểu dị thuật thì không biết tiếng Xiêm, cho nên bản dịch của quyền sách này cực kỳ vô dụng. Lúc đó mặc dù tôi đã sưu tầm quyền sách này nhưng cũng không biết rõ về nó.”

(4) Đạo giáo hay gọi là tiên đạo, là một nhánh triết học và tôn giáo Trung Quốc, được xem là tôn giáo đặc hữu chính thống của xứ này.

(5) Nước Xiêm: tên gọi cũ của Thái Lan.

(6) Liên quân tám nước hay Bát Quốc Liên Quân (八國聯軍) là liên minh của tám quốc gia đế quốc nhằm chống lại sự nổi dậy của phong trào Nghĩa Hòa Đoàn tập kích vào các sứ quán của tám quốc gia này ở Trung Quốc. Tám nước đó gồm: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung.

Tần Học Khải khó giấu được sự thất vọng.

Hạ Vân Khâm lại yên lặng chờ kết quả.

Quả nhiên, sau khi Đặng Quy Trang nói xong liền quay người đi tới giá sách tìm một lúc, không lâu sau anh ta lấy một quyển sách cũ đã bị cháy xém từ nóc tủ xuống.

“Sau khi tôi đi Bắc Bình, có một lần quay về đền ơn với quê hương đã lục lọi trong đồng đồ cũ, không ngờ lại trùng hợp tìm được quyển sách gốc chữ Xiêm, sau đó lại tốn nửa năm để tỉ mỉ phiên dịch lại lần nữa thì mới hiểu được quyển sách này.”

Anh ta mở quyển sách đó ra, lật tới trang có ghi dị thuật đinh gổ rồi đưa cho mấy người bọn họ xem.

Bên cạnh viết đầy chữ Xiêm lít nha lít nhít, so với bản dịch lúc trước thì đã bổ sung thêm khá nhiều nội dung.

Đặng Quy Trang nói: “Tà thuật này gọi là Tam Minh Tế, nằm giữa tiên đoán và đầu hàng, theo sách nói, nếu tà thuật này được áp dụng đúng cách thì có thể coi đồ tế như đồng xu để đòi lại một mạng người từ Diêm Vương dưới âm phủ.”

Tần Học Khải kinh ngạc há to miệng.

Peter Vương cười khẩy: “Hoang đường không thể chịu nổi, rốt cuộc phải điên khùng đến mức nào mới làm thử cách này chứ?”

“Đã gọi là ‘tế’...” Hạ Vân Khâm nhìn Đặng Quy Trang, “Có thể thấy nhất định cần phải có đồ tế.”

Đặng Quy Trang gật đầu, anh ta dứt khoát bước đến bàn rút lấy một tờ giấy đã dùng qua, gỡ bút máy gắn trên trường bào ra rồi vẽ trên tờ giấy đó: “Đồ tế cần chọn là ba người phụ nữ, mà những người phụ nữ này nhất định phải ‘không còn trong sạch’, bởi vì theo tổ tiên của nước Xiêm từng nói, những người phụ nữ không trong sạch là tội ác, cũng là lựa chọn tốt nhất. Cách thực hiện dựa trên thứ tự tháng sinh của ba người phụ nữ, trước tiên dùng đinh gổ

đóng chặt thất khiếu (7) của người thứ nhất rồi mang thi thể của người này đặt ở nơi gần nước, gọi là “hỏi đường”, đợi bảy ngày sau lại đóng chặt thất khiếu của người thứ hai, gọi là “tìm cầu”, tiếp tục đợi bảy ngày nữa, đóng chặt thất khiếu của người cuối cùng, gọi là “thành tế”, cùng lúc đó, chủ trận pháp sẽ đốt lá bùa có ghi bát tự của người muốn kéo dài tính mạng, đến đây thì tà thuật này mới được coi là hoàn thành.”

(7) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Peter Vương và Hạ Vân Khâm nhìn nhau: “Thi thể của người bị hại đầu tiên được phát hiện vào ngày 29 tháng 8, tới hôm nay thì đã trôi qua bảy ngày, nói cách khác cái gọi là “tìm cầu” của người thứ hai cần phải được hoàn thành trong đêm nay?”

Đặng Quy Trang đáp: “Đúng là như thế. Nếu không phải bất đắc dĩ, người bày trận sẽ không nghĩ tới phương pháp tàn nhẫn này đâu, một khi đã bắt đầu thì phải làm đến cùng, tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng, nếu không sự dâng hiến của hân không thành công mà ngược lại còn bị cản trở, đã có nạn nhân đầu tiên rồi thì đồ tể thứ hai đương nhiên cần phải thực hiện trước đêm nay, sau bảy ngày thì người thứ ba cũng thế, nhưng không biết là nạn nhân đầu tiên được phát hiện ở đâu vậy?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Dưới cầu bờ sông, cách bên tàu không xa.”

Đặng Quy Trang “Ồ” một tiếng: “Vậy thì đúng rồi, người này am hiểu đạo thuật của nước Xiêm, bố trí trận pháp chặt chẽ theo thuật của Đạo gia, không sai một bước. Ở giữa là nước, phía Tây là núi, độ giới (8) phía Đông, ba người làm đồ tể ứng với các phương hướng khác nhau, dùng người phụ nữ bị hại làm chìa khóa, mỗi người mở ra cửa mình. Nếu đồ tể đầu tiên đã được dâng lên, người thứ hai chắc sẽ giống như trong sách nói, bị giấu ở vùng núi phía Tây, người thứ ba thì có vẻ ứng với phía Đông, đáng tiếc tôi cũng chỉ biết sơ qua về sách Đạo giáo của nước Xiêm thôi, tuy biết nguyên lý của trận pháp này nhưng không biết cụ thể là đồ tể được đặt ở đâu.”

(8) Độ giới: Một nghi thức của dân tộc Dao, Trung Quốc.

Peter Vương nhú mày: “Đặng tiên sinh, theo lời giải thích lúc nãy của cậu,

hai người là đồ tể còn lại không chỉ bị giấu ở hai chỗ khác nhau, mà còn phải dựa theo giờ quy định để chết?”

Đặng Quy Trang đáp: “Đúng vậy, cho nên nếu như các vị muốn tìm được hai nạn nhân còn sống thì chí ít cần phải biết được tung tích của họ trước 12 giờ đêm nay, nếu không, cho dù có tìm được thì e là nạn nhân thứ hai cũng bị chủ trận pháp giết rồi.”

Hồng Đậu học xong tiết thứ nhất thì thực sự mệt mỏi không thể tả, chỉ chờ đến lúc hết tiết học, cô ra khỏi trường ngồi tàu điện về nhà.

Về nhà rửa mặt xong rồi thay quần áo, cô đang muốn nói tỉ mỉ với mẹ về chuyện tối qua thì anh trai trở về.

“Không tìm thấy người lái xe của Lục gia.” Đã mấy ngày rồi anh trai chưa về nhà, vừa về đã vào phòng, thuận tiện thay bộ quần áo sạch rồi lại đi ra ngoài, “Đến gần nhà Trần Kim Sinh canh giữ đến nửa đêm nhưng hắn không về nhà, vợ và con trai hắn đều không biết gì về việc hắn phạm tội. Cũng may lúc này Hạ tiên sinh và Vương thám tử đã tìm được người giải thích trận pháp đó, bây giờ họ đang định đi đến vùng núi phía Tây để tìm kiếm trước, theo hướng suy nghĩ để gây án của Trần Kim Sinh, chắc là hắn đã mang nạn nhân thứ hai đến chỗ đó, nhưng không biết nạn nhân thứ hai được định sẵn này là Trần Bạch Diệp hay Ngọc Kỳ.”

Nói xong, Ngu Sùng Nghị bỏ lại một câu: “Đợi có tin tức rồi anh sẽ lại quay về.”

Hồng Đậu và Ngu thái thái không kịp hỏi kỹ thì Ngu Sùng Nghị đã đóng cửa đi ra ngoài.

Hồng Đậu thất bại trong việc hỏi thăm anh trai về tình tiết vụ án, cô chỉ có thể quay về phòng kiên nhẫn chờ tin tức.

Ai ngờ vừa mới nằm lên giường đã nghe thấy Ngu Sùng Nghị ở dưới lầu

gọi cô: “Hong Đậu, em cầm chiếc khăn có dính nước hoa của Ngọc Kỳ đúng không?”

Hong Đậu sững sờ, cô cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, vội lấy chiếc khăn ra chạy xuống lầu.

Mở cửa lớn ra nhìn một cái, không chỉ có anh trai, Hạ Vân Khâm cũng đang ở đây, hai người đứng trước tiệm may của Bành thợt may thấp giọng thương lượng chuyện gì đó, cô đi vài bước xuống bậc thang, đến gần hai người nói: “Này, khăn đây.”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái, anh cầm lấy chiếc khăn đó rồi nói: “Vậy chúng tôi đi trước đây.”

Hong Đậu nhú mày, tại sao người này lợi dụng cô xong thì đá cô sang một bên thế, thấy hai người đã đi tới đầu ngõ, cô vội đuổi theo. Tiếc là hai người này đều cao ráo, chân lại dài, cô phải chạy mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của bọn họ.

Ngu Sùng Nghị đi một mạch tới đầu ngõ, nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, anh ta quay đầu lại nhìn một cái, thấy em gái cũng đi theo thì dờ khóc dờ cười: “Hong Đậu, em về nhà nghỉ ngơi đi, theo bọn anh làm gì?”

Hong Đậu ra vẻ đương nhiên, nói: “Quyển sách cũ đó do em phát hiện được ở hiệp thông trong trường mà, bây giờ trận pháp đã được phá giải, các anh đi tìm chị họ Ngọc Kỳ, lẽ nào em đi theo không được sao, nếu thực sự không tiện để em đi theo, vậy em về nhà chờ tin tức vậy.”

Hạ Vân Khâm nghe xong thì dừng chân, quay đầu lại nhìn cô, chắc cô mới về nhà rửa mặt nên trên vàng trán trắng nõn còn dính vài sợi tóc ướt, bộ quần áo trước đó đã không thấy nữa mà đổi thành một bộ quần áo lụa màu xanh nhạt nhẹ nhàng có thêu hoa nhài trắng, có lẽ Hong Đậu sợ lạnh nên cô còn khoác thêm chiếc áo len màu xanh ngọc.

Anh lại nhìn xuống một chút, trên chân cô mang đôi giày đầu tròn màu đỏ hơi cũ, còn chưa kịp xỏ tất nên mắt cá chân sạch sẽ trong suốt như ngọc lộ ra

ngoài.

Anh sờ lông mày, miễn cưỡng rời mắt khỏi chân cô, dùng giọng điệu không có gì đáng kể nói với Ngu Sùng Nghị: “Nếu Ngu tiểu thư muốn giúp đỡ thì cứ để cô ấy đi theo cũng được.”

“Nhưng Trần Kim Sinh này cực kỳ tàn bạo, lừa như...”

Hạ Vân Khâm đã bước tới chỗ xe mình đang đỗ: “Tôi và Vương thám tử sẽ bảo vệ cô ấy.”

Lời nói của anh tràn ngập sự tự tin, Hồng Đậu nghe xong, không biết vì sao cả người lại cứng đờ, cô ngược mắt nhìn bóng lưng cao ngất của anh, dường như trong chốc lát, dáng vẻ kiêu ngạo liếc nhìn vạn vật của anh lại xuất hiện, đúng là hiếm khi cô không ngửa mắt người này.

Cô sợ anh đổi ý, cũng không đợi anh trai tiếp tục phản đối đã nhân cơ hội này chui tọt vào xe của Hạ Vân Khâm: “Anh ơi, em chỉ muốn giúp đỡ bọn anh tìm chị họ Ngọc Kỳ thôi mà, anh yên tâm đi, nếu có nguy hiểm, em tuyệt đối không xuống xe đâu.”

Ngu Sùng Nghị đành thôi, anh ta ngồi lên xe ô tô của đồn cảnh sát.

Peter Vương vốn đang chợp mắt trên xe nhưng dù thế nào cũng không ngờ Hồng Đậu lại lên xe đi theo, ông mở mắt liếc nhìn một cái rồi lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe khởi động, Hồng Đậu hỏi Hạ Vân Khâm: “Lúc này Hạ tiên sinh đi tới chỗ Đặng học trưởng à, anh ấy nói thế nào vậy?”

Hạ Vân Khâm nói lại những lời giải thích trần pháp: “Trần Kim Sinh từng là đạo sĩ, hắn luôn tin tưởng mấy loại tà thuật này, bây giờ con trai hắn mắc bệnh lạ, đi khắp nơi cầu cứu bác sĩ đều không có kết quả, bí quá hóa liều, hắn dùng phương pháp kì lạ này để kéo dài tính mạng cho con trai, ngược lại cũng

không có gì kỳ lạ. Nếu không phải đúng lúc chúng ta phát hiện được quần áo dính máu ở biệt thự Lục gia nên mới hoài nghi Trần Kim Sinh thì tôi nghĩ, bất kể cách này có căn cứ khoa học hay không thì đám người Trần Bạch Diệp đều sẽ trở thành vật hi sinh cho con trai của Trần Kim Sinh.”

Hồng Đậu buồn bực: “Nếu ba người này đều được gọi là đồ tể, vậy tại sao người bị bắt cóc thứ hai - Vương Mỹ Bình lại là nạn nhân bị sát hại đầu tiên?”

Hạ Vân Khâm hỏi: “Chị họ Ngọc Kỳ của cô sinh vào tháng mấy?”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút mới trả lời: “Tháng 11.”

Hạ Vân Khâm nói: “Trần Kim Sinh tuân theo sự tuần hoàn của pháp thuật cổ xưa, dựa theo tháng sinh mà bố trí trình tự đồ tể để dâng lên, trên bản khám nghiệm thi thể của Vương Mỹ Bình có viết cô ấy sinh vào tháng 3, Trần Bạch Diệp sinh tháng 7, mà chị họ của cô là tháng 11, theo thứ tự sinh nhật của ba người, Vương Mỹ Bình sẽ là đồ tể đầu tiên.”

Hồng Đậu nhìn anh với vẻ kỳ lạ: “Sao Hạ tiên sinh biết tháng sinh của Trần Bạch Diệp?”

Trần Bạch Diệp là ngôi sao nổi tiếng, nếu không phải là người thân thiết, chắc chắn sẽ không tùy tiện tiết lộ ngày tháng năm sinh của mình đâu.

Lại nhớ tới tối hôm qua, lúc Hạ Vân Khâm nghe thấy tài xế mang nạn nhân trốn thoát dưới mắt bọn họ thì Hạ Vân Khâm từng rất giận dữ. Lẽ nào do anh quá lo lắng cho sự an nguy của Trần Bạch Diệp, lo lắng đến nổi buột miệng nói ra?

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu qua gương chiếu hậu một cái, cô đang nhíu mày, vẻ mặt khá nghiêm túc, hiển nhiên cũng không phải nói mà không suy nghĩ.

Anh nhất thời hơi đau đầu, đang suy nghĩ nên làm gì để sửa lời thì nghe thấy giọng nói ồm ồm của Peter Vương vang lên: “Quan điểm của Ngu tiểu thư kỳ lạ thật đấy, cô yên tâm đi, Hạ Vân Khâm muốn tìm Trần Bạch Diệp thì

đương nhiên cậu ấy có lý do của mình, chắc chắn sẽ không phải vì mối quan hệ thân mật gì đó với người phụ nữ này đâu.”

Hồng Đậu đã vô cùng hối hận vì câu hỏi ban nãy của mình, cô vội nói tránh đi: “Lúc này Đặng học trưởng chỉ nói đại khái về phương hướng thôi à, lẽ nào có thể suy đoán được chỗ giấu người cụ thể ở đâu sao?”

Peter Vương nói tiếp: “Vùng núi phía Tây của nơi này chỉ có mấy chỗ như vậy thôi, trước đó đã điều tra núi Minh Tuyền rồi, Trần Kim Sinh lại là một người vô cùng cứng nhắc, đây là yêu cầu của trận pháp, có lẽ hẳn sẽ không dễ dàng thay đổi lung tung đâu, vì thế đến vùng núi phía Tây tìm kiếm thì chắc chắn không sai được. Nhưng lúc này trong lời nói của Đặng Quý Trang có chỗ hơi khó hiểu: rốt cuộc Trần Kim Sinh lựa chọn người không trong sạch như thế nào? Trần Bạch Diệp là minh tinh có tài giao tiếp, Phan Ngọc Kỳ thường đi ra ngoài, dựa vào kiến thức hạn hẹp của Trần Kim Sinh, nếu coi hai người đó là phụ nữ không trong sạch thì có thể miễn cưỡng hiểu được, nhưng gương mặt và tướng mạo của Vương Mỹ Bình thật thà như vậy, tại sao cũng bị hắn bắt đi làm đồ tể chứ?”

“Trước đó vợ cũ của Viên Nhược Lạp đã giam lỏng Vương Mỹ Bình lâu như vậy, vì muốn lấy lòng Vương Mỹ Bình đã cho cô ấy mặc sườn xám sang trọng mà mấy vị thái thái giàu sang hay mặc, sau khi Vương Mỹ Bình được thả ra lại một thân một mình đi trên đường vào buổi tối, có thể vì nguyên nhân này, Trần Kim Sinh mới cân nhắc tới việc dùng cô ấy làm đồ tể? Đương nhiên, những chuyện này đều có thể đợi đến khi bắt được Trần Kim Sinh rồi tiến hành thẩm vấn, bây giờ tôi chỉ muốn biết, tối qua, dưới mắt tất cả mọi người Trần Kim Sinh đã đặt một người trong cốp xe lái đến rạp hát lớn, rốt cuộc người đó là Trần Bạch Diệp hay Phan Ngọc Kỳ, cốp xe không thể giấu hai người, chỉ có thể là một trong số đó thôi.”

Hồng Đậu không hiểu: “Cái này quan trọng lắm à?”

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào con đường sáng sủa phía trước: “Nếu dựa theo trình tự hiển tể để suy đoán thì Trần Bạch Diệp sẽ là đồ tể thứ hai, lẽ ra nên bị giấu ở vùng núi phía Tây, Phan Ngọc Kỳ là đồ tể thứ ba, chắc sẽ bị giấu ở phía Đông. Nhưng phạm vi này quá rộng, lục soát từng chỗ thì vô cùng phiền phức.”

Anh khựng lại một chút mới nói tiếp: “Tối hôm qua Trần Kim Sinh mang một người trong số đó rời khỏi núi Minh Tuyên, còn chưa giấu kỹ người này thì đã gặp phải Lục Kính Hằng, vì không muốn bị nghi ngờ, Trần Kim Sinh đành lái xe đưa mấy người Lục Kính Hằng đến rạp hát lớn, sau khi Lục Kính Hằng xem kịch xong, đại khái là khoảng một tiếng, Trần Kim Sinh đã lợi dụng xong một tiếng xem kịch để giấu người.”

Hồng Đậu nghiêm túc nhớ lại tình hình tối hôm qua, cô nhắc nhở Hạ Vân Khâm: “Nhưng tôi nhớ tối qua kịch còn chưa hết thì xe của Lục gia đã xuất hiện rồi, Trần Kim Sinh ngồi trong xe đợi một lúc Lục Kính Hằng mới đi ra ngoài.”

Hạ Vân Khâm không để bản thân biểu lộ sự khen ngợi quá rõ ràng, anh nói: “Bỏ qua 15 phút này thì còn thừa 45 phút, chia đôi thời gian vừa đi vừa về ra, điều này có nghĩa là tối qua ở bên ngoài rạp hát lớn, Trần Kim Sinh có tới 22-23 phút để một lần nữa giấu kín người kia trong cốp xe.”

Hồng Đậu gật đầu: “Sau khi chúng ta theo xe của Lục gia về biệt thự Lục gia, tiếp theo cảnh sát tới bắt người, Trần Kim Sinh vút xe chạy trốn, nhờ lời nhắc nhở của Hạ tiên sinh, anh trai tôi nhanh chóng nghi ngờ Trần Kim Sinh, lập tức bắt đầu lùng bắt khắp thành phố, Trần Kim Sinh không có xe, lại không thể nào mang Trần Bạch Diệp hoặc Phan Ngọc Kỳ đi trước mặt mọi người, nếu tôi là hắn thì chỉ có thể lựa chọn tạm thời ngừng hành động, chờ sau khi trời tối mới tiếp tục...”

Cô càng nói hai mắt càng sáng lên: “Bởi vậy rất có thể Trần Kim Sinh còn chưa kịp mang người giấu trong cốp xe đi, người kia vẫn còn bị giấu ở nơi nào đó trong phạm vi cách rạp hát lớn 23 phút lái xe!”

Hạ Vân Khâm nhìn Peter Vương một cái: “Vương thám tử.”

Peter Vương đang say mê nghe hai người nói chuyện thì bị hỏi, ông hơi giật mình ngồi thẳng người lên, lấy bản đồ Thượng Hải mình tự vẽ từ trong ngực ra.

Xem xét một lúc rồi vẽ vòng tròn ở rạp hát lớn, Peter Vương nói: “Bỏ qua

mấy chỗ đường cái, tiệm sách, cửa hàng cắt tóc thì trong phạm vi cách rạp hát lớn 23 phút lái xe, chỗ có thể giấu người đại khái chính là cửa hàng bách hóa Lộ Lộ, Trình gia ở ngõ Viên Hạng và một căn gác xép ở đường Phong Văn kia thôi.”

Chương 28: Muốn bóp má cô

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm lái xe đến đồn cảnh sát, quả nhiên bên trong có một nhóm người đi ra, Bạch đồn trưởng và Ngu Sùng Nghị dẫn đầu, có vẻ đang muốn chia nhau đến vùng núi phía Tây và thành Đông tiến hành khám xét.

Hạ Vân Khâm liếc nhìn Ngu Sùng Nghị trong đám người, cố ý chạy xe chậm lại.

Ngu Sùng Nghị thấy xe của Hạ Vân Khâm chậm rãi chạy qua trước cửa đồn cảnh sát, trong lòng biết đã có chuyện khác thường, anh ta chỉ nói với đồng nghiệp muốn đi sang con đường đối diện nhìn một chút, nhân cơ hội bọn họ không chú ý liền đi vào con ngõ yên tĩnh ở đối diện.

Quả nhiên mấy người Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu đang ở bên trong chờ đợi, anh ta vừa đến, Hạ Vân Khâm lập tức quay cửa kính xe xuống, nói phán đoán lúc nãy của mình và Hồng Đậu, sắc mặt Ngu Sùng Nghị sáng bừng lên, vội nói: “Tôi sẽ dẫn người tới mấy chỗ gần rạp hát lớn để điều tra.”

Lần này anh trai đi mất hai tiếng, giữa đường Hạ Vân Khâm xuống xe, một lúc lâu sau cũng không thấy quay về, Hồng Đậu và Peter Vương vốn không có gì để nói, lúc này càng cảm thấy thời gian trôi qua chậm hơn.

Chống cằm đợi hồi lâu, Hạ Vân Khâm vẫn chưa quay lại xe, rốt cuộc cô không kiên nhẫn được nữa đẩy cửa xe ra, định tùy tiện đi lại trong ngõ một chút, nói chuyện để giải tỏa sự lo lắng trong lòng.

Quả nhiên Hạ Vân Khâm đang đứng đằng sau xe hút thuốc, thấy Hồng Đậu lo lắng đi ra, anh lập tức dập tắt thuốc: “Bên kia có bán nước ô mai, Ngu tiểu thư có khát không, tôi đi mua cho cô nhé?”

Hồng Đậu nhìn ra ngoài đầu ngõ một cái, quả nhiên có một sạp hàng nhỏ, trong lòng biết anh luôn khách sáo với người ngoài, lời nói này đa phần do thuận miệng thôi, cô vội vỗ ngực cười nói: “Đã để Hạ tiên sinh mua đồ ăn hai lần rồi, lần này tới lượt tôi mời.”

Nói xong cô bước qua đó, muốn mua ba bát nước ô mai của người bán hàng rong.

Người bán hàng rong đưa nước ô mai cho cô, cô đang định lấy tiền từ trong túi ra trả, ai ngờ túi quần trống không, không có một đồng tiền nào.

Cô nhớ lại, lúc nãy về nhà tắm rửa, vì đưa khăn cho anh trai mà mình vội vàng vàng đi xuống lầu, vốn không kịp lấy tiền để trong bộ quần áo cũ, biết thế lúc nãy đã không nói là muốn mời anh rồi, lần này càng mất mặt, nhất thời cô không biết làm sao, chỉ biết an ủi bản thân, nếu thật sự có thể thuận lợi tìm được chị họ Ngọc Kỳ, tóm lại phải cảm ơn Hạ Vân Khâm thật nhiều, không bằng đợi ngày nào đó có cơ hội, cô và anh trai sẽ chính thức mời Hạ Vân Khâm một bữa.

Nghĩ như thế, cô định mặt dày đi tìm Hạ Vân Khâm, ai ngờ anh thấy cô đứng một lát mà không trả tiền thì chậm rãi bước tới, sợ cô mất mặt nên nhẹ nhàng lấy tiền ra thanh toán.

Lỡ tai Hồng Đậu sụp xuống, yên lặng nhìn anh trả tiền giúp mình, trái tim đập thình thịch, dù làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Nếu là Tần Học Khải cô đã mở miệng nói cảm ơn rồi, nhưng hôm nay cảm thấy vô cùng ngại ngùng, lại thầm nghĩ, người này hiểu biết lễ nghi như vậy, chẳng trách có nhiều cô gái thích anh.

Hạ Vân Khâm trả tiền xong, nhìn vành tai đang đỏ lên của cô một cái, trong lòng biết cô vô cùng xấu hổ, dứt khoát bung một bát ô mai trong số đó lên uống, anh hạ bát xuống, khẽ mỉm cười: “Cảm ơn nước ô mai của Ngu tiểu thư.”

Hồng Đậu biết anh chưa hẳn sẽ thích uống nước ô mai ven đường, sở dĩ nói

như vậy, đơn giản là cho cô một bậc thang để bước xuống, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô nhắm mắt bưng một bát khác lên im lặng uống hết, lúc này mới mỉm cười ngọt ngào, ngửa đầu nhìn anh nói: “Mấy ngày nay làm phiền Hạ tiên sinh rồi, bữa nào có cơ hội, mong Hạ tiên sinh bớt chút thời gian để tôi và anh trai mời anh một bữa nhé.”

Cô giả vờ già dặn nhưng khi mỉm cười lại để lộ hai lúm đồng tiền, vô tình khiến cả gương mặt tăng thêm vài phần ngây thơ đáng yêu.

Hạ Vân Khâm nhướng mày nhìn cô, chỉ cảm thấy làn da của cô trắng nõn đến khó tin, lòng bàn tay hơi ngứa ngáy, suýt nữa đã giơ tay lên bóp gò má phúng phính đó.

May mà anh vẫn còn lý trí, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thực hiện. Hạ Vân Khâm lại nghĩ đến em gái, mặc dù hai anh em thường hay nói chuyện nhưng hình như anh chưa bao giờ cẩn thận quan sát gương mặt của em gái như thế.

Thấy cô thật lòng thật dạ muốn mời mình một bữa, anh mỉm cười: “Ngu tiểu thư và Ngu tiên sinh đã mời, sao lại nói là bớt chút thời gian, chỉ đợi khi nào Ngu tiểu thư thông báo thời gian và địa điểm thì đương nhiên tôi sẽ đến.” Nói xong anh nhắc chân đi tới bên cạnh xe.

Hồng Đậu bưng bát nước ô mai kia của Peter Vương, sóng vai cùng đi với anh.

Hai người đi được một đoạn, Hạ Vân Khâm nhìn cô, sau đó đột nhiên hỏi: “Hình như Ngu tiểu thư rất lo lắng cho sự an nguy của Phan Ngọc Kỳ, vì phá án đã không ngủ mấy đêm rồi, chắc là tình cảm của chị em các cô khá tốt nhỉ?”

Hồng Đậu lắc đầu: “Trước kia trong nhà tôi đã từng xảy ra biến cố bất hạnh giống vậy nên lần này nghe nói chị họ tôi mất tích, người nhà chúng tôi cực kỳ căng thẳng.”

Hạ Vân Khâm hơi kinh ngạc: “Trước kia nhà Ngu tiểu thư từng có người mất tích sao?”

Sắc mặt Hồng Đậu buồn bã: “Là dì út của tôi, hơn nữa không được coi là mất tích, đợi đến lúc phát hiện thì người đã không còn nữa.”

Câu chuyện này quá nặng nề, cô không muốn nói tiếp, đang muốn đổi đề tài thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào ở con đường lớn phía đối diện, hai người đi tới đầu ngõ, mượn ánh nắng chiều nhìn về phía đối diện, chỉ thấy đám người của đồn cảnh sát mới đi ra lúc nãy đã quay về, chỉ chốc lát sau, Ngu Sùng Nghị xuống xe, ra lệnh cho đồng nghiệp áp giải một người vào trong đồn.

Hồng Đậu khập khiễng bước lên nhìn, tuy không biết tướng mạo của người kia nhưng vì linh cảm mơ hồ khiến cô không kìm nén nổi cảm giác hưng phấn.

Hai người không còn tâm trạng nói chuyện nữa, chỉ quay về xe chờ đợi.

Peter Vương vừa uống xong bát nước ô mai, quả nhiên Ngu Sùng Nghị đã bước tới, vẻ mặt tràn ngập sự vui mừng: “Trần Kim Sinh đã sớm thuê nhà trong vườn của Trình gia, vốn hẳn định để chỗ đó cho vợ mình làm ăn, lúc nãy chúng tôi đi qua, hẳn đang nhét Trần Bạch Diệp và em họ của tôi vào bao tải, xe cũng đã chuẩn bị xong rồi, có vẻ hẳn đang định thừa dịp đêm tối mang hai người này đi.”

Hồng Đậu nín thở hỏi: “Chị họ còn sống không anh?”

Ngu Sùng Nghị lau mồ hôi trên trán: “Còn sống, chỉ là trên người có vài vết thương, bây giờ đã được đưa tới bệnh viện rồi.”

Hồng Đậu che miệng hô một tiếng, vui mừng không lời nào tả được.

Dường như Peter Vương cũng thoải mái hơn không ít, ông vui vẻ nhìn Hạ Vân Khâm: “Nói chung Trần Kim Sinh này cũng được coi là người thông minh, nhưng ai bảo hẳn xui xẻo gặp phải hai chúng ta chứ.”

Hồng Đậu lườm ông ấy một cái, rõ ràng nhờ cô và Hạ Vân Khâm hợp lực đoán được địa điểm giấu người của Trần Kim Sinh mà, sao từ miệng Peter Vương lại hoàn toàn biến thành công lao của ông ấy hết vậy? May mà lúc này

bởi vì tìm được chị họ nên tâm trạng của cô rất tốt, cũng không thèm so đo với Peter Vương.

Ngu Sùng Nghị chân thành nói: “Lần này thực sự phải cảm ơn Hạ tiên sinh rất nhiều rồi, nếu không có Hạ tiên sinh, e là chúng tôi không tìm được hai nạn nhân còn sống đâu.”

Hạ Vân Khâm vô cùng chính trực cười nói: “Em gái của anh cũng giúp được không ít việc đâu.”

Ngu Sùng Nghị không tiện khen ngợi em gái mình trước mặt người ngoài, chỉ khẽ cười một tiếng: “Từ nhỏ con bé chỉ cần nhìn qua là nhớ, lần này Ngọc Kỳ xảy ra chuyện, tôi nghĩ hoặc ít hoặc nhiều con bé có thể giúp được chút việc, nếu không sẽ không cho nó chạy qua chạy lại như thế đâu.”

Sợ đề tài này càng nói càng xa, anh ta vội nghiêm mặt: “Trần Bạch Điệp là đồ tể thứ hai của Trần Kim Sinh, trận pháp yêu cầu địa điểm cúng tế là vùng núi phía Tây, cho nên Trần Kim Sinh giấu cô ta trong biệt thự của Lục gia ở núi Minh Tuyên, vốn định đêm nay sẽ bắt đầu làm, ai ngờ hôm qua có hai nhóm người lần lượt đến núi Minh Tuyên tìm người, hấn sợ không cẩn thận sẽ để lộ Trần Bạch Điệp nên vội dùng xe đưa Trần Bạch Điệp xuống núi, bởi vì đi quá vội vàng, không cẩn thận làm rơi cái áo dính máu của Trần Bạch Điệp.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu nói: “Cho nên tối hôm qua người bị giấu trong cốp xe nhất định là Trần Bạch Điệp.”

Nhớ lại hai nữ sinh kia ngửi được mùi tanh ở cốp xe, anh biết rõ Trần Bạch Điệp chưa chết nên mới hỏi: “Bây giờ Trần Bạch Điệp đang ở bệnh viện nào, có bị thương nghiêm trọng không?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Hai người đều được đưa tới Hội Chữ Thập Đỏ rồi, có điều tôi đoán chờ người của công ty điện ảnh tới, rất có thể sẽ giúp Trần Bạch Điệp chuyển tới bệnh viện tư nhân.”

Hạ Vân Khâm gật đầu: “Chúng ta cần đi tới Hội Chữ Thập Đỏ, nếu hung thủ đã sa lưới thì cũng tìm được hai nạn nhân rồi, toàn bộ chuyện tiếp theo đều

giao cho Ngu tiên sinh vậy.”

Ngu Sùng Nghị nhìn Hồng Đậu, ưỡn ngực nói: “Trước mắt tôi thực sự không rảnh lắm, còn phải phiền Hạ tiên sinh đưa em gái về nhà.”

Hạ Vân Khâm nói: “Ngu tiên sinh khách sáo rồi, vốn tiện đường mà, sao lại nói là phiền phức chứ.”

Anh lái xe rời khỏi con ngõ đó.

Trên đường đi, Hồng Đậu im lặng nhìn một bên mặt Hạ Vân Khâm.

Cô vốn nghi ngờ mục đích Hạ Vân Khâm tham gia vụ án này, bây giờ thấy anh vô cùng để ý tới sự an nguy của Trần Bạch Diệp thì càng thấy khả nghi hơn. Nhưng nếu quả thật theo lời của Peter Vương nói là hai người bọn họ không có tình riêng, vậy anh xuất phát từ nguyên nhân gì mà quan tâm tới sự sống chết của Trần Bạch Diệp như thế?

Đến ngõ Đồng Phúc, Hạ Vân Khâm dừng xe lại, thấy Hồng Đậu đang ngăn người thì nhắc nhở cô: “Ngu tiểu thư, đến nhà rồi.”

Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm, lại nhìn Peter Vương, tìm được người mất tích rồi, sau này e là khó có cơ hội tiếp xúc với hai người này, lúc bắt đầu ở cùng Hạ Vân Khâm còn không cảm thấy gì, cho đến khi vụ án thật sự kết thúc, trong lòng cô lại hơi thất vọng, im lặng mấy giây, thấy hai người bọn họ đều không nói gì, cô đành chậm rãi xuống xe, khẽ lên tiếng: “Cảm ơn Hạ tiên sinh.” Cô mỉm cười gật đầu với anh rồi quay người đi vào ngõ.

Hạ Vân Khâm nhìn cô, lúc cô gái nhỏ mới rời đi còn đi rất chậm chạp, chỉ chốc lát sau dường như nhớ ra chuyện gì khá vui vẻ, lập tức phấn chấn lên, hưng phấn đi vào bên trong.

Anh cũng không hiểu vì sao lúc này cô mất hứng, cũng không hiểu vì sao sau đó cô lại nghĩ tới chuyện gì vui mừng, hiếm khi thấy người nào có thể tự điều chỉnh cảm xúc của mình như vậy, nhất thời anh thậm chí vô cùng kinh ngạc.

Peter Vương thấy Hạ Vân Khâm ngẩn người nhìn bóng lưng của Hồng Đậu thì khẽ ho một tiếng: “Nhìn đủ rồi chứ? Không phải cậu còn muốn đến Hội Chữ Thập Đỏ thăm Trần Bạch Diệp sao?”

Hạ Vân Khâm tự cảm thấy mình rất bình thản với Hồng Đậu, tại sao từ miệng Peter Vương lại giống như có lòng dạ khác vậy, anh lạnh nhạt lườm ông ấy một cái, vốn định giải thích một chút, nhưng sau khi suy nghĩ, loại chuyện này càng giải thích càng lộn xộn nên đành mỉm cười cho qua.

Peter Vương cười xấu xa: “Sao nào, Ngu tiểu thư nói nhiều như vậy trước mặt cậu mà cậu chẳng lên tiếng, tôi mới dài dòng hai câu, cậu đã ngửa mặt tôi rồi.”

Thấy Hạ Vân Khâm không đồng ý, Peter Vương xòe tay ra: “Lúc ở Đức cậu bận rộn chuyện học hành, không thích tiếp xúc với gái Tây, không yêu đương thì còn nghe được, lúc trở về nước, coi như cậu không vội yêu đương nhưng e là nhà cậu cũng giục cậu kết hôn, nếu không thì tại sao bữa tiệc mừng thọ của mẹ cậu lại mời học sinh trường St. John tới? Nhớ lúc trước cậu từng nói rằng, cậu không thích con gái có tính tình ngây thơ trẻ con, chắc chắn sẽ không tìm một người giống em gái cậu, sao bây giờ mới gặp gỡ con bé thông minh này mấy ngày mà tôi thấy cậu đã vô cùng yêu thích nhỉ?”

Hạ Vân Khâm cười nhạt ngắt lời ông ấy: “Mấy ngày nay thực sự Vương thám tử nói nhiều quá rồi.”

Hồng Đậu về tới nhà, còn chưa kịp báo tin tốt nhất ngày hôm nay cho mẹ thì Ngu thái thái bước ra khỏi phòng, trong tay còn cầm theo một cái thiệp mời màu hồng nhạt, bà đưa cho cô: “Một nữ sinh họ Hạ ở trường con đưa tới, nói trong nhà có tiệc mừng thọ muốn mời con đến dự. Mẹ thấy tướng mạo người này rất đẹp, lại hơi giống Hạ tiên sinh, còn đang suy nghĩ xem hai người này có phải là anh em hay không. Mẹ biết mấy ngày nay vì chuyện của chị họ mà con không có tâm trạng giao tiếp với bạn học, nhưng nếu người ta đã tự mình đưa thiệp mời, tốt nhất con nên đi một chuyến, thiệp mời đây. Đúng rồi, có tin tức gì của chị họ con chưa?”

Mấy ngày nay rất nhiều lần bà hy vọng, lại nhiều lần thất vọng, sợ mong muốn rồi lại hụt hẫng, rõ ràng nóng lòng muốn hỏi thăm tung tích của Ngọc Kỳ nhưng nhất thời sợ hãi không dám hỏi.

Hồng Đậu cố ý giả vờ bình tĩnh bước tới trước mặt mẹ, cô ôm cổ mẹ mình, lúc này mới ngửa đầu cười lớn, hôn mẹ một cái thật kêu rồi nói: “Mấy ngày trước đúng là con gái không có tâm trạng ra ngoài chơi, nhưng lần này tâm trạng gì cũng có hết, mẹ ơi, tìm được chị họ Ngọc Kỳ rồi!”

Chương 29: Nhược điểm

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Tính tình Ngu thái thái hay nôn nóng, nghe nói Ngọc Kỳ đã được đưa tới Hội Chữ Thập Đỏ, bà lập tức bảo Hồng Đậu xuống lầu gọi điện thoại kêu xe tới, sau đó trở về phòng thay đồ, trong lòng tràn ngập vui mừng cùng Hồng Đậu đến Hội Chữ Thập Đỏ thăm Ngọc Kỳ.

Cậu của bọn họ đã tới từ sớm, bởi vì phải lấy lời khai của Ngọc Kỳ nên tạm thời người nhà không thể vào trong thăm, ba người đành ở bên ngoài chờ.

Từ khi Ngọc Kỳ được cứu, cậu và mợ đều như sống lại, mặc dù mí mắt còn sưng nhưng sắc mặt đã tốt hơn một chút, cả nhà vui mừng như được trùng sinh, ngay cả Ngọc Nguyên đánh đá cũng hiền hòa hơn rất nhiều.

Hồng Đậu và Ngọc Nguyên nói chuyện mấy câu, nhân cơ hội các y tá và bác sĩ đến phòng khám bệnh mà đi vào liếc một cái, cách tấm rèm trắng mỏng mơ hồ nhìn thấy một cái giường lớn, lẽ nào Trần Bạch Diệp đã bị đưa đi rồi sao? Trước đó hình như Hạ Vân Khâm cũng đã đến Hội Chữ Thập Đỏ, nhưng lúc này trên đường vào đây cô chưa từng gặp anh, không biết anh tạm thời tới bệnh viện khác hay là tự mình đến đón Trần Bạch Diệp đi nữa.

Thăm nom đến nửa đêm, Ngọc Kỳ vẫn chưa tỉnh lại nhưng Viên Nhược Lạp lại tới.

Đây không phải là lần đầu tiên Hồng Đậu tận mắt nhìn thấy Viên Nhược Lạp, người này khoảng 35 tuổi, dung mạo đẹp trai, đường nét rõ ràng, tuy là thương nhân nhưng lại có dáng vẻ nho nhã. Lúc ở trước mặt cậu mợ luôn lấy vai vế hậu bối thấp giọng nói chuyện, thái độ cung kính.

Vụ án này không thể trách Viên Nhược Lạp được, nhưng cậu mợ suýt nữa đã mất con gái, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút giận cá chém thớt với Viên

Nhược Lạp, vì sự mất tích mấy ngày nay của Ngọc Kỳ, sợ danh tiếng bị tổn hại, cậu mợ thấy Viên Nhược Lạp vẫn khá thật lòng với Ngọc Kỳ nên chỉ đành đối xử lễ độ.

Chỉ nghĩ tới người vợ trước điên điên khùng khùng của Viên Nhược Lạp kia, trong lòng hai người đều như bị một tảng đá đè nặng, nghe nói vì người vợ trước phạm tội giam lỏng Vương Mỹ Bình nên bị giam trong đồn cảnh sát mấy ngày, cũng nhờ Viên Nhược Lạp chạy chọt khắp nơi mới tạm thời được bảo lãnh thả ra ngoài.

Xem ra Viên Nhược Lạp không phải kẻ bạc tình bạc nghĩa, vợ trước gặp tình huống như thế cũng không buông tay. Sau này sẽ ra sao đây, hai người không muốn nghĩ nữa, dù sao mới trải qua một kiếp nạn, trước mắt chỉ cần Ngọc Kỳ bình an, mọi chuyện tốt lên rồi hẵng nói.

Đến nửa đêm, rốt cuộc Ngọc Kỳ cũng tỉnh lại, cảnh sát nóng lòng muốn về đồn cảnh sát ở tô giới chung báo cáo kết quả nên vội vào lấy lời khai.

Cánh cửa mong manh không ngăn được tiếng khóc của Ngọc Kỳ, cậu mợ càng nghe càng buồn bã, vất vả lắm cảnh sát mới đi, người một nhà chen chúc nhau vào, Hồng Đậu bùng canh tắm rửa mà mẹ bảo thím Chu nấu cả đêm bước vào theo.

Chỉ ngủ một tuần lễ, Ngọc Kỳ gầy đến nỗi không ngờ, đầu tóc dính vào mặt, giống như mới được vớt từ dưới nước lên, sắc mặt vàng vọt, đầu còn xinh đẹp đầy sức sống như ngày xưa, người một nhà vừa gặp mặt liền ôm nhau khóc lớn, khóc hơn nửa tiếng đồng hồ.

Cũng may Ngọc Kỳ từng học hành, lại thường xuyên ra ngoài giao tiếp, tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng chỉ một lúc đã bình tĩnh lại, cuối cùng cũng có thể kể lại chuyện bị bắt cóc xảy ra hôm thứ 7 tuần trước một cách đứt quãng.

Sau khi rời khỏi cửa hàng trang sức, vốn đang đứng bên đường chờ xe đến, đúng lúc tài xế của Lục gia đi ngang qua, hỏi cô muốn đi đâu, nghe nói cô muốn về quán trà Tân Á nghe giảng, hần nói mình cũng muốn đến đó đón Lục Kính Hằng, có thể cho cô đi nhờ một đoạn.

Ông chủ của cửa hàng tây Nam Bảo là ông chủ của cha mình, bình thường Ngọc Kỳ giao tiếp khá nhiều với người Lục gia, lúc trước khi Lục Kính Hằng theo đuổi cô, cô từng gặp người tài xế này mấy lần, trong ấn tượng của cô thì người tài xế này là người trung thành và hiền hậu, được người Lục gia khá tin tưởng, cô thấy xe mình gọi lâu như vậy mà vẫn chưa tới, cũng không suy nghĩ nữa đã lên xe ngồi luôn.

Ai ngờ mới vừa đi đến một con đường yên tĩnh thì bị người tài xế đó đánh một đòn mạnh lên cổ, lập tức ngất đi.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình ở trong một căn phòng có cửa sổ đóng chặt, tay chân đều bị trói, không cử động cũng không kêu cứu được, lúc này cô mới biết mình bị người tài xế kia bắt cóc. Sau đó mỗi sáng sớm và gần tối, người tài xế đều sẽ đưa chút cơm nước vào, trong khi Ngọc Kỳ nhiều lần van xin hãn thả mình ra, bất kể là hãn muốn bao nhiêu tiền, chỉ cần có thể thả cô ra thì tất cả đều có thể thương lượng.

Người tài xế đó vẫn không thềm đề ý.

Ngọc Kỳ bị nhốt liên tục mấy ngày, ngơ ngơ ngác ngác cũng không phân biệt được ngày đêm, cho đến tối hôm qua, người tài xế kia lại vác một người vào, cắt bao tải ra nhìn, Ngọc Kỳ kinh ngạc phát hiện người phụ nữ kia chính là Trần Bạch Diệp.

Dường như cô ta cũng chịu nhiều khổ sở, trên trán và người đều có vết máu, nhưng cẩn thận nhìn lại thì không giống dáng vẻ của người bị thương nặng, cô không biết máu dính trên quần áo kia từ đâu ra.

Hồng Đậu bưng bát canh đặt lên chiếc tủ nhỏ bên cạnh giường, nghe xong thì thầm suy nghĩ, Trần Bạch Diệp bị Trần Kim Sinh bắt cóc đầu tiên, nhưng Vương Mỹ Bình lại là người thứ nhất bị giết, thủ pháp hung thủ sát hại cô ấy là dùng đinh gỗ đóng chặt thắt khiêu lại, phương pháp này không chỉ tàn nhẫn mà còn khiến cô ấy mất rất nhiều máu, nếu trước kia Trần Bạch Diệp và Vương Mỹ Bình bị nhốt cùng một chỗ thì không biết chừng vết máu trên áo cô ta chảy ra từ người Vương Mỹ Bình.

Ở bệnh viện cho đến nửa đêm vẫn không thấy anh trai đến đón Ngu thái thái và Hồng Đậu, sau đó cậu lái xe đưa mẹ con bọn họ và Ngọc Nguyên về nhà.

Ba ngày sau, Ngu Sùng Nghị mang một chồng hồ sơ dày đặc về vụ án trình lên cho Bạch đồn trưởng.

“Đây là lời khai của Trần Kim Sinh. Nhân chứng và vật chứng đều đầy đủ, người này không thể chối cãi, đã khai báo toàn bộ. Theo lời hắn nói, trước đây hắn ở Bắc Bình làm đạo sĩ, đã học một chút dị thuật của nước Xiêm với một vị đạo sĩ già khác, bởi vì thời gian của con trai không còn nhiều, việc sinh con nối dõi của vợ lại quá khó khăn, chỉ e Trần gia sẽ tàn lụi nên hắn nghĩ ra phương pháp tàn nhẫn này. Trận pháp này cần dùng người phụ nữ không trong sạch làm đồ tế, từ lâu Trần Kim Sinh đã có dự định tìm kiếm đồ tế khắp nơi, tiếc là việc này quá nguy hiểm, sợ bày trận không được lại bị cản trở thì phiền phức lớn nên mới chậm chạp chưa ra tay.”

“Theo lời khai của Trần Bạch Diệp, ngày 22 tháng 8, cô ta vốn định cùng mấy người bạn đến núi Minh Tuyền ở mấy ngày, đêm đó sau khi rời khỏi rạp hát lớn, muốn mượn biệt thự ở núi Minh Tuyền của một người bạn để nghỉ ngơi, vì thế còn cố ý ghi số điện thoại của biệt thự đó lên gương, ai ngờ sau đó cô ta phát hiện thiệp mời của Lục gia gửi tới để trên bàn trang điểm, nghĩ đến căn biệt thự của Lục gia ở núi Minh Tuyền còn sang trọng hơn thì vội lau dây số trên gương đi, định mượn biệt thự của Lục gia để vui chơi vài ngày.”

“Cho nên số điện thoại cô ta viết lên gương là số của biệt thự ở núi Minh Tuyền?” Một cánh tay của Bạch đồn trưởng đặt lên trên ghế dựa, dường như vừa ăn uống một bữa no nê, cách một khoảng khá xa vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu.

“Vâng. Cô ta gọi điện thoại đến đại lý xe để gọi xe, vốn định về công ty điện ảnh lấy kịch bản, ai ngờ vừa xuống lầu, trùng hợp gặp được tài xế của cửa hàng tây Nam Bảo, Trần Bạch Diệp nghĩ đúng lúc mình muốn mượn chìa khóa biệt thự ở núi Minh Tuyền của Lục gia nên tạm thời đổi ý, cô ta hỏi Trần Kim Sinh có phải về biệt thự Lục gia hay không, Trần Kim Sinh vốn còn do dự

nhưng thấy Trần Bạch Diệp - minh tinh nổi tiếng có tài giao tiếp này tự mình đưa tới tận cửa, cho rằng đây là “sự sắp xếp của âm phủ” nên rất tự nhiên nhận lời, Trần Bạch Diệp vừa lên xe liền bị Trần Kim Sinh đánh ngất xỉu, sau đó vẫn luôn bị giam lỏng.”

“Trần Kim Sinh đúng là tên điên.” Bạch đồn trưởng nắc một cái, ngả người về phía sau, gác hai chân to dài lên bàn, “Vương Mỹ Bình thì sao? Tại sao cô ấy lại bị Trần Kim Sinh chọn?”

Ngu Sùng Nghị cup mắt xuống: “Lúc nào Trần Kim Sinh cũng nghe theo lời Lục gia, thời gian rảnh rỗi cho bản thân không có nhiều, thêm vào đó trận pháp này cần phải hoàn thành trong 21 ngày, nhất định phải nhanh chóng tìm được đồ tế tiếp theo. Lục Kính Hằng thường xuyên dùng xe, Trần Kim Sinh sợ thiếu gia nghi ngờ nên không tiện lái xe đi xung quanh bắt người, hẳn nhớ ra gần trạm xe lửa thường có gái mại dâm đi kiếm khách nên dùng xe ô tô đến gần chỗ này đón khách, ngày đầu tiên hẳn gặp được Vương Mỹ Bình, thấy cô ấy mặc chiếc sườn xám màu xanh đất tiền, lại một mình đi ra từ trong ngõ vào buổi tối, cho rằng cô ấy là loại phụ nữ “không đảng hoàng”, bởi vì buổi tối còn về biệt thự của Lục gia lái xe chở Lục Kính Hằng đi nên không có thời gian chọn lựa, nhất thời kích động liền bắt cóc Vương Mỹ Bình.”

Bạch đồn trưởng hứng thú nhìn chằm chằm vào Ngu Sùng Nghị: “Ngu Sùng Nghị à, có vẻ cậu tiến bộ không ít nhỉ, vụ án khó giải quyết như thế mà trong khoảng thời gian ngắn cậu lại có thể phá được.”

Ngu Sùng Nghị vốn hơi chột dạ, nghe ông ta nói xong càng sợ nói nhiều sẽ nói sai, anh ta ngượng ngùng mỉm cười, nhúu mày không nói gì nữa.

Bạch đồn trưởng nhìn anh ta hồi lâu, ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười, khẽ hỏi: “Chắc không phải là nhờ người bên ngoài giúp đỡ đấy chứ?”

Ngu Sùng Nghị hơi kinh ngạc, vội nói: “Không có chuyện đó đâu, lúc phá án tôi luôn làm theo quy củ, chưa bao giờ tự tiện quyết định.”

Dường như Bạch đồn trưởng đang cười mà như không phải cười, ông ta cầm cây bút ngòi vàng trên bàn lên ngắm nghía: “Bắt được hung thủ sát hại

Vương Mỹ Bình, tìm thấy Trần Bạch Diệp và Phan Ngọc Kỳ còn sống, còn thuận lợi khiến tội phạm Trần Kim Sinh cực kỳ hung ác bị tử hình, nếu tôi tuyên dương cậu thì vụ án lần này đủ làm cho Ngu Sùng Nghị cậu nổi tiếng khắp Bến Thượng Hải rồi nhỉ.”

Ngu Sùng Nghị miễn cưỡng cười nói: “Đồn trưởng quá khen rồi.”

Bạch đồn trưởng cười nói: “Cậu có năng lực như vậy, thăng ba cấp cũng không thành vấn đề. Có vẻ đồn cảnh sát chuẩn bị thay đổi nhân sự, cậu nói xem, tôi làm cấp trên, nên khen thưởng cậu thế nào mới được đây?”

Ngu Sùng Nghị nghiêm mặt nói: “Tôi xin nghe theo lời dạy bảo của đồn trưởng, nhưng chỉ mong cúi cầu hay ngẩng đầu đều không hổ thẹn, phá án cũng tốt, diệt ác cũng được, đơn giản chỉ vì tôi muốn giúp đỡ người yếu, không liên quan tới việc thăng chức và công danh.”

“Tốt tốt tốt.” Bạch đồn trưởng vỗ tay, thả chân từ trên bàn xuống, đứng lên nói: “Không sai, bản lĩnh phá án tiến bộ không ít, tài ăn nói cũng tăng theo, cứ tiếp tục phát triển như vậy, sau này làm việc dưới tay tôi không phải là nhân tài không được trọng dụng sao?”

Sau lưng Ngu Sùng Nghị ướt đầm mồ hôi: “Tôi vừa vào đồn cảnh sát đã đi theo Bạch đồn trưởng, chưa bao giờ dám hai lòng, đồn trưởng muốn sắp xếp tôi đi đâu tôi liền đi đó, tuyệt đối không dám từ chối.”

Bạch đồn trưởng cười to: “Nói đùa một câu thôi, sao lại sợ đến thế, được rồi, mấy ngày nay cậu vất vả rồi, vụ án đã phá xong, về nghỉ ngơi chút đi, mấy ngày nữa tôi sẽ xem xét lại vụ án này từ đầu tới cuối, chức vị trong đồn sắp thay đổi đấy, nên khen thưởng thì sẽ khen thưởng, nên thăng chức thì sẽ thăng chức, chắc chắn sẽ không quên công lao của cậu đâu.”

Ngu Sùng Nghị như được đặc xá, vội nói: “Vậy tôi cáo lui trước.”

Sau khi anh ta đi ra, một cảnh sát khác bước vào đưa đồng hình mới rửa cho Bạch đồn trưởng xem: “Mấy ngày nay đúng là Ngu Sùng Nghị và Peter Vương thường xuyên ở cùng nhau, có vẻ sở dĩ anh ta có thể phá án nhanh như

vậy chắc không thể thiếu sự giúp đỡ của Peter Vương, Nhị công tử của Hạ Mạnh Mai cũng thường gặp gỡ Ngu Sùng Nghị, nhưng không biết Hạ nhị công tử có liên quan đến vụ án này không.”

Bạch đồn trưởng lật từng tấm hình ra xem, sau đó giữu cột: “Ngu Sùng Nghị nhìn thì trung thực thể mà sau lưng lại làm không ít trò gian trá nhĩ, Peter Vương và tôi đã sớm như nước với lửa, tìm ai không tìm, lại cố ý tìm Peter Vương! Có thể thấy anh ta chưa từng để Bạch đồn trưởng là tôi này vào mắt.”

Người cảnh sát trẻ tuổi kia liếc nhìn bảng đề cử thăng chức trên bàn của Bạch đồn trưởng, ánh mắt chắc chắn, hơi cụp mắt nói: “Thường ngày Bạch đồn trưởng khá quan tâm đến Ngu Sùng Nghị, tiếc rằng anh ta không chịu một lòng với trưởng phòng, lần này vì được thăng chức mà anh ta sẵn sàng tiết lộ chi tiết vụ án cho người ngoài, nếu cân nhắc kỹ thì đâu chỉ là không làm tròn trách nhiệm mà thậm chí còn phạm luật, nếu Bạch đồn trưởng làm căng hơn thì việc xử phạt hay giam cầm đã là lợi cho anh ta rồi.”

Bạch đồn trưởng nhìn anh ta một cái, không tiếp lời, ông ta lật một tấm hình, đang muốn bỏ qua tấm hình này thì ánh mắt vô tình nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ở góc hình, cô gái đó hoạt bát đáng yêu, thân hình cân đối, dù chỉ là một tấm hình trắng đen mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được sự ngọt ngào mềm mại trên gương mặt.

Ông ta cầm tấm hình đó lên xem xét một chút, nhìn kỹ mới thấy người đứng cách không xa Hồng Đậu là Hạ Vân Khâm, ông ta cười mỉa: “Không danh không phận, công khai đi theo Hạ Vân Khâm ra vào như vậy rồi, chẳng trách hai anh em nhà này hờra lại không coi ai ra gì, nhưng bọn họ cũng không nghĩ thử xem, người Hạ gia là ai, muốn trèo cành cao sợ là hơi sớm đó.”

Cảnh sát kia nghe thấy tên Hạ Vân Khâm thì nhớ đến một chuyện, anh ta lấy thiệp mời từ trong văn kiện kẹp dưới nách ra đưa cho Bạch đồn trưởng, nói: “Tiệc mừng thọ Hạ thái thái, đây là thiệp mời gửi cho đồn trưởng.”

Bạch đồn trưởng nhận thiệp mời, nhìn kỹ một chút rồi thuận tiện bỏ vào trong túi áo.

“Đồn trưởng, vậy mấy tấm hình này xử lý thế nào ạ?” Sắp được thăng chức rồi nên cảnh sát kia vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần nữa nhắc nhở Bạch đồn trưởng về hành vi không làm tròn bổn phận của Ngu Sùng Nghị.

Bạch đồn trưởng lấy một điều xì gà ra, nói: “Cất đi. Đừng đợi tới lúc cần dùng thì không tìm được. Bây giờ dư luận bên ngoài đang xôn xao, đều chỉ trích đồn cảnh sát chúng ta, tôi đang muốn chinh đồn lại bầu không khí một chút, nếu dưới tay tôi có cảnh sát nào dám tùy tiện tiết lộ bí mật bên trong mấy vụ án này thì không chỉ mất chức, mà còn bị điều tra chặt chẽ nữa.”

Quyển 2: Vụ án năm kẻ đầu sỏ

Chương 30: Dự tiệc

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Lục Kính Hằng vừa xuất hiện ở cửa đồn cảnh sát, người hầu Lục gia liền ùa đến, “Thiếu gia, mấy ngày nay ngài vất vả rồi.”

Lục Kính Hằng hất áo mà người hầu vừa khoác lên vai mình ra, tái mặt đi đến chỗ xe ô tô.

Đúng là tai bay vạ gió (1), tự dung đang yên đang lành lại bị Trần Kim Sinh liên lụy, rồi còn phải ở đồn cảnh sát cả đêm để phối hợp điều tra nữa. Anh ta càng nghĩ càng thấy tức, hận không thể đập chiếc xe người hầu vừa lái đến vài cái cho đỡ tức.

(1) Tai bay vạ gió: tai vạ bất ngờ từ đâu đưa tới.

Từ trước đến nay anh ta là người không chịu thiệt bao giờ, người đầu tiên anh ta muốn tính sổ chính là Bạch Hải Lập. Trước kia thằng cha này cứ xưng em gọi anh với cha anh ta, thế mà giờ lại lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Chẳng qua hôm nay ông ta tìm đúng chỗ dựa thôi, giờ muốn động đến ông ta cũng không dễ, nhưng cứ đợi đấy, ngày rộng tháng dài thiếu gì cơ hội.

Anh ta chống hai tay lên xe, đang cố nhớ kỹ lại những gì đã xảy ra hôm trước thì nghe thấy có tiếng bước chân. Bạch Hải Lập dẫn một tên cảnh sát đến sau lưng anh ta.

Cảnh sát cung kính nói với anh ta: “Hai ngày này Lục thiếu gia vất vả rồi, tối nay đồn trưởng sẽ đến Lục gia đích thân xin lỗi về chuyện này ạ.”

“Đến nhà xin lỗi?” Lục Kính Hằng cười khẩy, “Bạch đồn trưởng quyền cao chức trọng, phận dân đen như tôi sao dám nhận lời xin lỗi này đây.”

Cảnh sát kia cười một tiếng, “Lục thiếu gia bị oan như vậy, giờ tức giận hơn nữa cũng phải thôi. Bạch đồn trưởng biết chuyện này là sai sót của mình, thực ra ông ấy cũng không muốn làm thế này đâu, chuyện đêm qua thực sự chỉ là hiểu lầm mà thôi. Nếu không phải có người làm chứng, luôn miệng nói ở biệt thự và xe riêng của Lục thiếu gia có vết máu, Bạch đồn trưởng cũng sẽ không vì nóng lòng phá án mà bị người ta làm mờ mắt.”

Lục Kính Hằng vốn không muốn nghe hai người nói linh tinh. Nhưng nhớ lại đêm đó khi đứng ở cửa biệt thự Lục gia, Trần Kim Sinh từng nhắc anh ta là phía sau có một chiếc ô tô đuổi theo. Nếu như anh ta không nhầm thì người kia chắc chắn là Hạ Vân Khâm.

Chẳng lẽ chuyện đêm đó anh ta bị bắt còn có liên quan tới Hạ Vân Khâm?

Cảnh sát kia thì muốn đổ chuyện kia lên người Ngu Sùng Nghị, dứt khoát nói rõ: “Thực ra người phụ trách vụ án này là Ngu cảnh sát, bình thường tác phong cầu thả, làm việc theo cảm tính, khi phát hiện ra trong biệt thự của Lục thiếu gia có quần áo dính máu, anh ta lập tức kết luận Lục thiếu gia là hung thủ, cứ luôn miệng nói cứu người là quan trọng rồi khuyên Bạch đồn trưởng bắt Lục thiếu gia lại. Bạch đồn trưởng nóng lòng muốn cứu người nên vô tình bị Ngu cảnh sát dắt mũi. Chuyện này nếu truy xét kỹ càng thì cũng không thể trách tội Bạch đồn trưởng được, phải trách Ngu cảnh sát quá hồ đồ.”

Đương nhiên Lục Kính Hằng không để ý đến lời của một cảnh sát nhỏ nhoi, suy nghĩ của anh ta vẫn đang dừng lại ở những gì đã xảy ra đêm hôm đó. Hạ Vân Khâm và anh ta kết thù không phải ngày một ngày hai, vào sáng sớm ba tháng trước, khi tin tức Hạ Vân Khâm và Đoạn Minh Y có quan hệ bất chính bị tung ra, Hạ Vân Khâm khẳng định là do anh ta làm, còn suýt cho người đánh chết anh ta.

Càng đáng giận hơn, anh ta biết chuyện này do Hạ Vân Khâm làm nhưng lại không có bằng chứng, không thể đường đường chính chính tìm đến chỗ Hạ Vân Khâm tính sổ được.

Anh ta nuốt không trôi cục tức này, nằm trên giường bệnh náo loạn một trận, bắt ông già nhà mình phải đến Hạ gia đòi lại công bằng.

Thế nhưng ông già anh ta chỉ bảo, Hạ Vân Khâm là người biết trước biết sau, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này, có trách thì phải trách bản thân anh ta suốt ngày lêu lổng bên ngoài, đắc tội với nhiều người, ai mà biết được chuyện này rốt cuộc do ai làm.

Ông ta còn nói thân làm cha, vốn dĩ đã muốn ra tay dạy dỗ anh ta một bài rồi, giờ có người thay ông ta trút giận thì càng tốt, ông ta đỡ mất công.

Không những không đến Hạ gia đòi lại công bằng, ngược lại còn đứng ở đầu giường anh ta mắng mỏ hồi lâu.

Anh ta cũng tự biết, sở dĩ lão già không chịu đi, đơn giản là vì trong tay ông ta vẫn còn mấy vụ làm ăn quan trọng liên quan đến Hạ gia, hai bên vẫn chưa thể trở mặt với nhau được, vì thế nên ông ta mới lấy vài ba cái đạo lý kia ra nói lấy lệ với anh ta.

Chuyện này đã trôi qua được mấy tháng, mỗi lần anh ta nghĩ lại thì vẫn tức anh ách. Nào ngờ đến tận bây giờ Hạ Vân Khâm vẫn nghĩ chuyện kia có liên quan đến anh ta nên vẫn làm phiền anh ta.

Tối hôm qua, trước khi bị Trần Kim Sinh nhắc nhở, không biết Hạ Vân Khâm đã theo dõi anh ta bao lâu rồi. Giờ nghĩ lại, chuyện anh ta tự dưng bị bắt oan, chắc chắn không thiếu công của Hạ Vân Khâm.

Lúc này, thù mới cộng thêm hận cũ, anh ta như vừa cắn phải ớt vậy, lửa giận cháy thẳng từ cổ họng xuống tới ngực, làm gì còn tâm trí gì để nghe mấy lời léo nhéo của cảnh sát kia chứ. Anh ta tức giận leo lên xe, đóng sập cửa lại, kéo kéo cổ áo, nói với người hầu thân cận bên trên: “Đến đại học Aurora.”

Người hầu kia bị anh ta dọa: “Thiếu gia, đến đại học Aurora làm gì?”

“Tìm Hạ Vân Khâm tính sổ!” Lục Kính Hằng tức giận nói, “Thằng ranh này đúng là sao chổi đời tao mà, ngày xưa đi học đã không hợp nhau rồi. Đợt này về nước, rõ ràng nó mập mờ với Đoạn Minh Y, lại còn cố tình đổ lên đầu tao nữa. Chuyện tờ báo tận mấy tháng trước rồi, mà chỉ để xả giận nó còn lập mưu hãm hại tao ngồi tù. Món nợ này nếu tao không tính toán rõ ràng thì

chẳng phải là quá hèn sao? Sau này còn mặt mũi nào mà ở Thượng Hải nữa chứ?”

Người hầu tỏ vẻ đau khổ, vội khuyên nhủ: “Thiếu gia, ngài cũng biết Hạ Mạnh Mai cung chiều đứa con trai út nhất nhà, nếu bây giờ ngài đến đại học Aurora tìm Hạ Vân Khâm, lời ra tiếng vào, nhờ làm ảnh hưởng đến vụ làm ăn ở bên tàu thì thế nào, lão gia mà biết lại nổi điên lên, sau đó lại dùng gia pháp cho mà xem.”

“Dù lão già ấy đánh chết tao thì tao cũng kệ.”

Người hầu nheo mắt lại, nói: “Thiếu gia chân dài vai rộng, tất nhiên là không sợ gia pháp rồi, nhưng nhờ đâu lão gia tức quá, lại cắt tiền sinh hoạt của thiếu gia thì sao ạ?”

Lục Kính Hằng bình tĩnh lại, anh ta vốn nổi danh là công tử giàu nhất nhì vùng này, lúc nào cũng tiêu tiền như nước, khi nào nổi hứng cho gái một vạn tám nghìn tệ cũng không sao hết. Nếu chẳng may bị cắt tiền sinh hoạt thì anh ta lấy đâu ra tiền để đi ăn chơi bên ngoài nữa?

Người hầu thấy mình nói trúng tim đen Lục Kính Hằng thì thuận thế khuyên bảo: “Thiếu gia, ngài muốn tình sỗ với Hạ Vân Khâm, có thể dùng não để dạy dỗ tên đó mà, đâu nhất thiết phải làm loạn lên?”

Lục Kính Hằng ngược mắt nhìn người hầu: “Mày có cách gì tốt hơn?”

Người hầu mỉm cười: “Chẳng phải Hạ Vân Khâm và chị dâu hần vụng trộm với nhau sao, mấy tháng trước vừa có tờ báo tung tin này lên, Hạ gia phải mất kha khá thời gian mới có thể đề chuyện này xuống, bên ngoài thì nói rằng tình anh em giữa hai người không bị ảnh hưởng, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi, nhưng dù sao hai người họ cũng không cùng một mẹ sinh ra, ai mà biết quan hệ thật sự giữa hai người là thế nào. Nếu bây giờ thiếu gia phải chịu thiệt thì sao lại không nhân dịp buổi tiệc mừng thọ sắp tới của Hạ thái thái khiến Hạ Vân Khâm thân bại danh liệt luôn?”

Lục Kính Hằng suy nghĩ một lúc mới nói, “Ý mày là cho Hạ Vân Khâm

ngủ với gái?”

“Tôi có quen biết vài người hầu làm ở Hạ gia, trong tiệc mừng thọ chắc hẳn sẽ có rất nhiều khách, chỉ cần chuẩn bị cẩn thận từ trước, gài bẫy cho Hạ Vân Khâm và chị dâu hắn ta ở cùng một chỗ là được.”

Lục Kính Hằng do dự, “Tuỳ tiện tìm vợ ai đó đến là được, không nhất thiết phải là Đoạn Minh Y đâu.”

Người hầu lắc đầu: “Cả Thượng Hải đều biết Hạ Vân Khâm và chị dâu có gian tình, nếu giờ lập mưu hãm hại hắn với ai đó thì sẽ chẳng ai tin. Hơn nữa, nếu chỉ đơn giản gài bẫy Hạ Vân Khâm với cô gái nào đó, hắn vẫn chưa lập gia đình, dù ngủ với nhiều người nữa đi chăng nữa thì cũng có sao đâu. Lần này nếu gài bẫy hắn với chị dâu hắn thì mới có thể làm loạn quan hệ giữa hai anh em Hạ gia. Gia sản Hạ gia lớn như vậy, nếu tính toán ra thì chắc gì đã đều nhau. Nếu để cho anh trai Hạ Vân Khâm hoàn toàn trở mặt với em trai mình thì cần gì chúng ta ra tay nữa, sau này ắt sẽ có người giúp chúng ta đối phó với Hạ Vân Khâm.”

Lục Kính Hằng nhíu mày: “Nhưng làm như thế thì danh tiếng của Đoạn Minh Y cũng không giữ nổi nữa.”

Người hầu cố gắng khuyên nhủ anh ta: “Thiếu gia à, bà cô này từ khi chưa lập gia đình đã không nể mặt thiếu gia rồi. Sau này lập gia đình rồi thì thậm chí còn không thèm nhìn thiếu gia một cái. Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Sau này thiếu gia còn phải làm việc lớn, sao phải phí tâm cho loại đàn bà này. Ngài nghĩ kĩ mà xem, mấy vết thương ngoài da có là gì đâu chứ, từ nay về sau phải khiến Hạ Vân Khâm chịu đau khổ cả đời mới hả giận chứ.”

Lục Kính Hằng trầm mặt nói: “Chuyện này còn phải suy nghĩ kĩ càng hơn nữa, Hạ Vân Khâm xảo trá, khôn khéo, không thể tuỳ tiện được. Đừng bao giờ hãm hại hắn làm gì, chỉ tổ mất công bị hắn hãm hại lại thôi.”

Hồng Đậu đi học về liền bảo thím Chu chuẩn bị nước nóng, sau đó lập tức đi tắm.

Tắm xong, cô vào phòng ngủ, mở tủ quần áo lấy hết các loại váy áo đẹp của mình ra, kiên nhẫn đứng trước gương ướm thử từng cái một.

Ngu thái thái đứng dưới lầu gọi điện cho Phan gia, thấy bạn của con gái mình là Cố Quân và Mai Lệ Trinh đứng ở bậc thang, biết hai người đến rủ con gái cùng đi dự tiệc mừng thọ của Hạ thái thái, liền cười nói: “Hong Đậu vẫn còn đang tắm, hai đứa vào nhà ngồi chờ một chút nhé.”

Hai cô bạn liền đi theo bà lên lầu.

Ngu thái thái đi ra khỏi phòng khách, thấy cửa phòng con gái đóng chặt, sốt ruột đẩy cửa nhìn vào. Chỉ thấy con gái mình đang quần mỗi chiếc khăn tắm màu trắng, khom người trước giường chọn quần áo.

Bộ này thì không đủ tôn da, cái váy kia thì lại hơi lỗi mốt, thử liên tục vài ba bộ đồ mà vẫn không thấy ưng bộ nào.

Bà nghĩ một chút, đến mép giường tùy tiện chọn một chiếc váy tây màu hồng, ướm lên người con gái: “Cái này không được à?”

“Không.” Quả nhiên là cô lắc đầu, “Eo quá rộng.” Vừa nói cô vừa kéo eo váy ra cho bà nhìn.

Ngu thái thái càng ngạc nhiên hơn, trước giờ con gái bà chưa bao giờ kén chọn trong việc ăn mặc, bình thường toàn là đưa cái gì thì mặc cái đó. Dù có đi ra ngoài dạo phố với bạn đi chẳng nữa cũng chỉ tùy tiện chọn bộ đồ nào đó thật thoải mái, nhìn thuận mắt để mặc.

“Cố Quân đến rồi đây.” Bà lấy một chiếc kỳ bào (2) mới may ở trong tủ, “Đừng lè mè nữa, từ lúc may xong kỳ bào này con vẫn chưa mặc lần nào đâu, tối nay mặc đi dự tiệc đi.”

(2) Kỳ bào: Một loại áo dài Trung Quốc.

Hong Đậu quay sang nhìn chiếc kỳ bào, nó được may từ vải ren màu xanh

nhạt, bên trên có thêu những đoá hoa màu hồng nhạt, các cánh hoa rơi hững hờ trên vải áo, tạo cho người mặc cảm giác rất dịu dàng, đoan trang.

Đây là món quà sinh nhật năm ngoái mẹ tặng cô, chất vải này rất đắt, giá chiếc kỳ bào này bằng phí sinh hoạt một tháng của cả gia đình cô.

Vốn dĩ là áo đặt may nên cũng không quá rộng. Năm nay cô trở mã hơn, mặc kỳ bào vào lại càng có vẻ ôm sát người. Trước đây cô từng mặc thử vài ba lần nhưng cuối cùng vẫn chưa mặc ra đường lần nào.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thấy có bộ đồ nào phù hợp hơn chiếc kỳ bào này, cô đành phải đi thay. Đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, cô lại thấy ngực có vẻ quá bó, hông cũng quá lộ, kỳ bào được thiết kế xẻ cao hơn bình thường, chỉ cần hơi cử động thì chân sẽ lộ ra ngoài, nhìn thế nào cũng thấy rất mất tự nhiên.

Ngu thái thái nhìn người con gái mình từ trên xuống dưới một lượt, thấy cô lại chuẩn bị đổi ý, bà lập tức ngăn cản, “Con bé này, tối nay làm sao thế? Lại thay làm gì nữa, không được thay, đổi qua đổi lại mãi, rốt cuộc có định đi hay không?”

Bản thân Hồng Đậu cũng thấy khó hiểu, chỉ để tìm một bộ quần áo vừa ý mà cô chần chừ hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Sợ đám người Cổ Quân phải đợi lâu, cuối cùng cô đành phải từ bỏ việc thay quần áo.

Mặc xong kỳ bào, cô cầm lược chải lại tóc, soi gương lại lần cuối, lúc này mới hài lòng nói với Ngu thái thái: “Mẹ ơi, con đi nhé.”

Ngu thái thái cảm thấy khó hiểu, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nói, “Buổi tối nhớ gọi anh trai con đến đón đấy.”

Hồng Đậu “vâng” một tiếng, vừa đi ra ngoài, Cổ Quân và Mai Lệ Trinh đã sáng mắt lên, đồng thanh nói: “Hồng Đậu, hôm nay cậu xinh thật đấy.”

Ba người gọi chung một chiếc xe ô tô đến biệt thự Hạ gia, ba người vừa xuống xe đã có người hầu đến dẫn các cô vào trong.

Hồng Đậu đưa thiệp mời cho người hầu, sau đó ba người đi theo người hầu bước qua sân vào sảnh chính. Dọc đường đi, chỗ nào cũng thấy bóng dáng khách khứa, ai cũng ăn vận xinh đẹp, nhưng lại không thấy Hạ Trúc Quân và Hạ Vân Khâm đâu. Cô hơi thất vọng một chút, dọc đường đi cố tỏ vẻ lơ đãng cúi đầu xuống nhìn một chút, thấy kỳ bào của mình vẫn còn phẳng, không bị nhăn do ngồi xe mới yên tâm. Lúc này phía sau có người nói: “Ngu học tử, Cố học tử, Mai học tử.”

Hạ Trúc Quân mỉm cười bước đến gần: “Em đang muốn đi tìm anh hai đây, nào ngờ các chị đã đến rồi, chỗ này đông quá, chúng ta đến phòng khách nói chuyện nhé.”

Chương 31: Tính toán (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Phòng khách nhỏ tràn ngập tiếng cười nói, có thể thấy hôm nay có không ít khách khứa tới dự tiệc.

Hạ Trúc Quân quay về phía các cô, cười nói: “Mẹ và chị dâu em đang ở trong đó.”

Hồng Đậu đi vào trong nhìn quanh, cô thấy có vài vị thái thái ăn mặc sang trọng đang ngồi trên ghế sofa.

Người ngồi giữa dáng người nở nang, da dẻ trắng nõn, vừa nhìn đã biết đây là người sống trong nhung lụa, bà mặc một chiếc kỳ bào màu ngà, trên cổ còn điểm xuyết các chi tiết bằng ngọc. Mà đặc biệt ở chỗ, mặc dù người này nhìn có vẻ rất cao quý, nhưng lại không hề khiến người ta có cảm giác bà là người kiêu ngạo, cao cao tại thượng, khi nói chuyện bà luôn mỉm cười, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Dù là tướng mạo hay thái độ thì người này cũng có vài phần giống Hạ Trúc Quân, Hồng Đậu thầm đoán bà chính là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, Hạ thái thái.

Quả nhiên, Hạ Trúc Quân vui vẻ giới thiệu với các cô: “Đây là mẹ em.”

Sau đó cô ấy quay sang giới thiệu với Hạ thái thái: “Đây là mấy học tử cùng trường đại học của con. Ngu Hồng Đậu, Cố Quân và Mai Lệ Trinh, các chị ấy học hơn con một năm, khoa sư phạm.”

Hồng Đậu vừa đưa quà của mình và các bạn cho người hầu vừa nói: “Chúc mừng sinh nhật bác gái.”

Nghe giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ của cô, Hạ thái thái vui vẻ hẳn lên, đưa mắt nhìn sang phía các cô, người đầu tiên bà nhìn tất nhiên là Hồng Đậu.

Sở dĩ lần này bà phát thiệp mời cho các nữ sinh trường đại học St. John là để con trai có thể xem mắt, sáng sớm trước khi mở tiệc, bà đã dặn con gái nhất định phải dẫn các nữ sinh học đại học St. John đến để gặp bà, từ đầu buổi tiệc đến giờ bà đã gặp không ít nữ sinh. Có không ít cô gái xinh xắn như cô, nhưng khí chất sáng sủa, nhẹ nhàng, khiến người ta thích mình của cô đã áp đảo hết những cô gái trước kia.

Bà mỉm cười, đưa tay lên chỉ một cái, rồi hỏi con gái mình: “Vị này là Ngu tiểu thư?”

Hạ Trúc Quân nhỏ giọng: “Vâng ạ.”

Hạ thái thái đảo mắt về phía Cố Quân và Mai Lệ Trinh: “Cố tiểu thư, Mai tiểu thư? Xem ra trí nhớ của bác cũng không quá tệ, vẫn còn nhớ họ. Ngu tiểu thư nhìn rất quen mắt, trước kia bác đã gặp ở đâu rồi à?”

Hồng Đậu ngẩn ra, dù trí nhớ của cô rất tốt nhưng cô vẫn không nhớ ra mình đã gặp bà ở chỗ nào, nhưng đây là trường bối, cô không thể phản bác gì được, chỉ cười nói: “Có lẽ bác từng nhìn thấy cháu ở cổng trường đại học St. John cũng nên.”

Hạ Trúc Quân nói xen vào, “Ngu học tử là sinh viên xuất sắc của khoa sư phạm, ngay cả thầy Nghiêm, thầy giáo mà hay mắng sinh viên nhất trường con cũng khen chị ấy đấy.”

Hạ thái thái vốn đang muốn tìm con dâu, nghe thấy lời này lại càng hài lòng hơn, bà đưa mắt nhìn quanh phòng khách một vòng, sau đó hỏi thăm: “Nhị thiếu gia đâu rồi?”

Hạ Trúc Quân: “Con không thấy anh hai đâu, vừa rồi anh ấy còn ở phía sân trước, mà giờ anh ấy đã đi đâu mất rồi.”

Hồng Đậu không nhịn được cũng ngẩng đầu lên tìm xung quanh, Hạ Vân

Khâm không biết đã đi đâu, đến bây giờ vẫn chưa thấy mặt.

Hạ thái thái hơi nhú mào, sau khi về nước, con trai bà không chịu yêu đương, lại còn từng dính tai tiếng với Đoạn Minh Y, để con trai chịu có bạn gái, mấy tháng nay bà đã sắp xếp không biết bao nhiêu chuyện. Tiếc rằng con trai bà lại không may may để ý đến chuyện này, vất vả lắm mới nhân bữa tiệc mừng thọ mà mời mấy cô gái ngoan ngoãn này tới chung một chỗ, vốn định để cho chính anh gặp gỡ, nói chuyện, nhưng anh lại dứt khoát không chịu lại gần chỗ có con gái. Cứ theo đà này thì dù chốc nữa có thêm nhiều nữ sinh xinh đẹp đến đi chẳng nữa thì kế hoạch của bà vẫn đổ sông đổ bể.

Nghĩ như vậy, bà lại càng mất hứng, nhìn về phía góc phòng khách thấy Đoạn Minh Y đang dịu dàng ngồi đánh đàn piano, phía sau lưng cô ta có không ít các tiểu thư con nhà danh giá đang ngồi nghe.

Hạ thái thái nhìn một lúc, lại thu tầm mắt về, trong lòng nghĩ thầm, làm thế nào cũng không thể ép thằng con trai này được, chẳng lẽ nó thật sự có ý gì với Đoạn Minh Y?

Bên kia, con gái bà đã kéo đám người Ngu tiểu thư ngồi xuống, ăn uống nói chuyện. Bà ở phía này nói chuyện với mấy vị thái thái của nhà khác, không tránh khỏi việc nghe được vài ba câu ở bên kia, Ngu tiểu thư nói chuyện rất khéo léo, thi thoảng còn kể một số mẩu chuyện hài, cách nói chuyện khá duyên dáng, dù đó chỉ là mấy câu chuyện nhỏ về trường lớp thôi, chỉ một lát sau, có khá nhiều các nam thanh nữ tú xúm lại nghe Ngu tiểu thư nói chuyện.

Đúng lúc này, có mấy người trẻ tuổi cười cười nói nói đi vào cửa, đang định đi thẳng luôn vào trong phòng nghỉ.

Hạ thái thái nhìn qua đã thấy con trai mình, giả vờ giận dữ, nói với người hầu, “Mau lên, đi bắt thằng nhóc kia lại cho tôi.”

Các vị thái thái khác ngồi gần nịnh bà không dứt: “Tôi nói này Hạ thái thái, Nhị thiếu gia cũng hơn 20 tuổi rồi, nhìn cũng có vẻ chững chạc, nhưng sao nghe lời Hạ thái thái nói thì cậu ấy như biến thành trẻ con thế?”

Hạ thái thái cố ý nói: “Thằng nhóc này không biết điều, làm gì có tí chứng chạc nào.”

Người hầu kia chạy đến trước mặt Hạ Vân Khâm, nói với anh mấy câu. Hạ Vân Khâm liền quay sang nhìn một cái, thấy mẹ mình đang ngồi ở ghế sofa trong phòng khách lờm anh. Bỗng nhiên anh hơi buồn cười, đành phải xin lỗi mấy người bạn đứng cạnh, đi ra chỗ mẹ, sau khi chào hỏi các vị thái thái, anh mới hỏi: “Mẹ ơi, mẹ tìm con có chuyện gì thế?”

Mặc dù ngoài miệng Hạ thái thái bất mãn với con trai nhưng cũng không thực sự tức giận, “Bạn chiêu đãi các vị khách ở sân trước đến mức quên cả khách khứa ở phía sau này rồi à? Mẹ và các vị thái thái định đi ra vườn hoa phía sau đánh bài, khoảng hơn mười người chỗ kia đều là bạn đại học của Trúc Quân, con là anh trai nó, theo lý phải đi qua đó tiếp đón mấy đứa nó mới đúng.”

Hạ Vân Khâm nhìn sang, lập tức thấy Hồng Đậu, đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc kỳ bào, màu áo giống màu mây, khiến cả người cô tựa như một bông hoa, ai nhìn vào cũng cảm thấy đoá hoa ấy đang từ từ nở rộ.

Anh vừa nhìn sang, chỉ cảm thấy như có rất nhiều cảnh đẹp xuất hiện trước mắt mình, anh chớp mắt một cái, đang định nhìn đi chỗ khác thì Hạ Trúc Quân đã vẫy tay với anh, “Anh hai, bọn em đang chơi trò đoán chữ, anh mau sang đây giúp em đi.”

Hạ Vân Khâm đành phải biết thời biết thế đi đến.

Sau khi tìm thấy Ngọc Kỳ, hai người chưa gặp lại nhau lần nào. Hạ Vân Khâm vừa vào, Hồng Đậu đã thấy anh, nhưng anh không chủ động nói chuyện với cô, cô cũng không thể làm gì khác ngoài việc ngồi yên bất động.

Hạ Vân Khâm chào hỏi mọi người một lượt, cuối cùng mới nhìn về phía cô, mỉm cười: “Ngu tiểu thư.”

Hồng Đậu cười nhạt: “Hạ tiên sinh.” Cô nhìn anh một cái, chỉ là chiếc áo sơ mi đơn giản kiểu Tây nhưng anh mặc lên lại khá đẹp trai.

Cô không cho phép bản thân mình nhìn anh quá lâu, vội nhặt một chiếc thẻ trên bàn tròn, cười nói, “Đề này khó quá, tôi không đoán được rồi, mọi người đã ai đoán ra chưa?”

Hạ Trúc Quân hứng thú nói: “Anh trai em rất giỏi trò đoán chữ này, chỉ cần có anh hai ở đây, đề nào em cũng không sợ.”

Hồng Đậu ngược mắt nhìn Hạ Vân Khâm, “Thật sao?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái, vốn định đứng lên đi luôn nhưng nào ngờ chân anh như bị đóng đinh xuống mặt đất, muốn đi cũng không nổi.

Lúc này Hạ Trúc Quân lại nói tiếp: “Đúng rồi, anh hai, nãy anh ở sân trước có thấy Trần Bạch Diệp không? Em nghe người hầu nói cô ấy cũng tới, cô ấy mới xuất viện mà, không biết giờ thế nào rồi.”

Hồng Đậu nghe xong thì ngẩn ra, Trần Bạch Diệp đã xuất viện rồi, xem ra hôm đấy Ngọc Kỳ nói đúng, những vết máu trên người Trần Bạch Diệp quả nhiên là của người khác.

Nhưng hôm nay cả Thượng Hải đều biết Trần Bạch Diệp mới được cứu về, nếu không phải là việc xã giao quan trọng thì Trần Bạch Diệp đều kiếm cơ không đi, sao bây giờ lại chạy đến đây tham gia tiệc mừng thọ của Hạ thái thái?

Nhưng nghĩ kĩ lại, cô ta được cứu, Hạ Vân Khâm cũng chiếm hơn nửa công lao, dựa vào quan hệ của hai người này, Trần Bạch Diệp đến chúc thọ Hạ thái thái có lẽ là vì Hạ Vân Khâm.

Hạ Vân Khâm không tiếp lời em gái mình, lòng hơi xao động, anh bốc một lá bài lên rồi ngược mắt nhìn về chỗ đàn piano trong góc phòng, tính toán thời gian một chút, sau đó đứng lên nói: “Mọi người cứ ngồi chơi tiếp đi, tôi đi ra phía sau một chút.”

Lúc này người hầu bưng một khay ly đồ uống kiểu Tây đến, dừng lại bên

cạnh Hạ Vân Khâm, “Nhị thiếu gia, ngài uống ngụm nước đi.”

Hạ Vân Khâm nhìn lướt qua người này, tiện tay lấy một ly nước, uống cạn, sau đó thả ly không lại vào khay.

Người hầu kia lại bung khay đến chỗ Hồng Đậu, nhưng không ngờ lại vấp phải chân bàn, đồ uống trong các ly bị sánh ra ngoài, cũng may là chỉ bị sánh ra khay, không vỡ cốc, mà cũng không làm ảnh hưởng đến mọi người.

Nhưng dù vậy thì nhìn khay đồ uống rất nhếch nhác, không thể đưa đi mời khách được, người hầu kia đành phải bung khay lùi xuống, đổi một khay đồ uống khác.

Hồng Đậu nhìn qua người này, Hạ gia chắc chắn cũng không thiếu người hầu, sao lại để một người tay chân vụng về đi bung bê đồ uống?

Vì đang bận chơi đoán chữ, cô cũng không nghĩ sâu về vấn đề này. Khi người nọ mang một khay đồ uống mới đến, cô vô tình nhìn xuống chân anh ta, lúc này lại phát hiện bước chân của anh ta rất mạnh mẽ, nhìn không giống một người dễ vấp chân rồi té ngã.

Đang buồn bực, cô thấy anh ta bung đồ uống đến chỗ này rồi xoay người đi ra chỗ khác, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh ta. Nhớ lại lời trước kia anh trai cô nói khi đang được huấn luyện võ ở trường cảnh sát, muốn biết một người nào đó đã từng học võ hay chưa rất đơn giản, chỉ cần nhìn cách đi và bàn tay của người đó là được. Mà người này không chỉ có bước chân nhanh nhẹn mà khớp tay của anh ta cũng rất lớn.

Anh ta đi thẳng đến mặt Đoạn Minh Y, khom người cười nói: “Mời các vị thiếu nữ giải khát.”

Đoạn Minh Y quay đầu lại, đang định bung ly nước lên uống, nào ngờ dường như người kia giẫm phải đinh, chỉ thoáng một cái, đồ uống trong khay hắt thẳng lên người Đoạn Minh Y.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Đoạn Minh Y không kịp tránh lại còn bị giạt

mình, cô ta lập tức trầm mặt xuống nói: “Cậu làm sao vậy?”

Người hầu kia bị dọa, không dám ngẩng đầu lên.

Mấy người bên cạnh cầm khăn lau tay, lau chỗ nước uống trên người Đoạn Minh Y, “Bộ này không mặc được nữa rồi, phải đi thay bộ khác thôi.”

Đoạn Minh Y đành phải áy náy đứng lên nói: “Tôi về phòng mình thay quần áo trước, xin lỗi không tiếp chuyện mọi người được nữa.”

Ai ngờ một lúc sau cũng không thấy Đoạn Minh Y quay lại, các thiếu nữ nãi không chờ được, nhìn nhau một cái, cười nói: “Minh Y thay mỗi bộ quần áo thôi mà lâu thế nhỉ, ván bài này còn đánh được nữa không đây?”

Một người khác đáp: “Dù thế nào thì Minh Y cũng không bao giờ bỏ quên chúng ta thế này, có lẽ lại gặp chuyện gì khác nữa.”

Có người mỉm cười: “Có khi lại gặp Hạ Ninh Tranh nhà cô ấy cũng nên, giờ chắc hai người đang tâm sự rồi.”

Đúng lúc này có vị thiếu gia nhà giàu nào đó đi qua, nghe thấy tiếng nói chuyện liền thò đầu vào, cười nói: “Ở vườn hoa mới có Bạch Phượng Phi đến diễn hí khúc đấy, mọi người không ra nghe à?”

Mấy vị thiếu nữ nãi nghe xong câu này, làm gì còn tâm trạng đánh bài nữa, rồi rít cười nói, đứng dậy đi ra ngoài, nhóm người chỗ Cố Quân cũng đứng ngồi không yên, lên tiếng: “Hay là chúng ta cũng đi ra vườn hoa xem một chút đi.”

Hồng Đậu nhớ đến người hầu quái lạ vừa rồi, càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, nhớ đến Hạ Vân Khâm lúc nãy nói phải đi ra nhà sau đánh bài, cô có lòng muốn nhắc nhở anh một câu, nhưng lại sợ mất mặt nên đành nói với Cố Quân, “Mọi người đợi tớ một lát, tớ đi vệ sinh đã.”

Sau khi ra ngoài, cô hỏi rõ người hầu, vừa khéo nhà vệ sinh và khu nhà sau lại ở cùng một hướng, cô liền đi theo hành lang về phía sau.

Chỗ này rất yên tĩnh, có lẽ khách khứa đã đi ra vườn hoa hết rồi.

Đi đến tận cuối đường chỉ thấy hai căn phòng liền kề nhau, cô dừng lại lắng nghe, cả hai gian phòng đều rất yên tĩnh, nhất thời cô không phân biệt được đâu là nhà vệ sinh, đâu là gian phòng đánh bài, vốn dĩ cô định nhắc nhở Hạ Vân Khâm một câu, nào ngờ cô mở cửa ra thì không thấy ai bên trong, cũng không biết Hạ Vân Khâm đi đâu rồi. Còn gian phòng phía trong đang khép cửa hờ, cô đoán đây là nhà vệ sinh, định đi vào trong thay quần áo rồi đi tìm đám người Cổ Quân.

Đợi một lúc mà vẫn không thấy người hầu Hạ gia đâu. Cô đành phải tự mình đi vào, hoá ra đây là một gian phòng dành cho khách, nhìn có vẻ rất sang trọng, bên trong còn có một gian phòng khác, có lẽ chuyên dành cho việc thay quần áo.

Cô đẩy cửa vào, nào ngờ trong phòng này không bật điện, cô sờ mó trên tường một lúc, nhưng vẫn không thấy công tắc điện đâu, thậm nghĩ, chẳng lẽ cả hai phòng đều không phải là nhà vệ sinh, nhà vệ sinh phải đi đường khác sao?

Cô định đi ra ngoài, nhưng vừa nhắc chân thì nghe thấy gian phòng bên ngoài có người bước vào, một trong hai người đó là phụ nữ, nghe giọng có vẻ ngهنghén ở họng, không biết đang rên cái gì hay là đang khóc. Cô đứng ngây ra, không biết nên đi ra ngoài hay ở lại trong phòng thì bỗng nhiên có ai đó phía sau kéo cô vào lòng mình, nói khẽ bên tai cô, “Đừng lên tiếng.”

Phản ứng đầu tiên của Hồng Đậu là dựng hết tóc gáy lên, nhưng giọng của người này rất quen tai, vài giây sau cô mới nhận ra là Hạ Vân Khâm.

Chương 32: Tính toán (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Đang còn ngạc nhiên thì cô cảm thấy có cái gì đó mềm mềm bay qua mặt mình, rung mình một cái cô mới nhận ra đó là rèm cửa sổ.

Không để cô nghĩ nhiều hơn, tiếng bước chân bắt đầu vang lên gần hơn, một người đã đi sâu vào trong phòng.

Người nọ vốn định đến cửa kiểm tra, dừng lại một chút, dường như nghĩ rằng bên trong không có ai nên cuối cùng vẫn không mở cửa ra.

“Vừa nãy tôi bảo gánh hát diễn ở vườn hoa, bây giờ mọi người đều đi ra ngoài hết rồi, con trai tôi vốn định đánh bài ở đây cũng bị tôi đuổi đi, tạm thời khu này không có ai đến đâu. Có gì muốn nói thì nói nhanh đi. Giờ tôi hỏi cô, ai cho cô gan để không mời mà tới đây thế?”

Hồng Đậu ngừng thở, người này có giọng nói trầm thấp, nam tính khiến người nghe có cảm giác không giận mà oai, nghe đến đoạn ông ta nói con trai mình định đánh bài, cô hơi hoảng sợ, chẳng lẽ người này là Hạ Mạnh Mai?

Cô khẩn trương tới mức toát mồ hôi. Trái lại, Hạ Vân Khâm nghe xong lại không nói lời nào, cô đành phải đứng yên dán lưng vào ngực anh.

Người phụ nữ kia khóc nức nở một lúc, rồi cuộc cũng lên tiếng nói chuyện: “Mạnh Mai, mấy ngày nay anh cứ tránh em, cuối cùng lại quyết định chia tay, em đi theo anh mấy năm nay, giờ anh lại không chịu giải thích với em câu nào thì bây giờ em phải đến đây chứ sao nữa?”

Hạ Mạnh Mai giận quá hóa cười: “Hóa ra chỉ để hỏi cho rõ ràng mà cô không để ý đến chuyện hôm nay là tiệc mừng thọ vợ tôi, còn công khai đến tận nhà để chât vấn tôi? Trần Bạch Diệp, chẳng trách người ta nói hồng nhan hoạ

thủy. Ban đầu đúng là do đầu óc tôi có vấn đề nên mới gian díu với cô. Bỗng dưng làm hỏng danh tiếng của mình đã đành lại còn tự rước họa về nhà.”

Trần Bạch Diệp?

Hồng Đậu ngạc nhiên trợn mắt.

Trần Bạch Diệp cười mỉa: “Ban đầu tôi ép anh phải gian díu với tôi sao? Bây giờ lại đổ tại tôi? Chẳng phải do anh nhìn nhan sắc tôi bây giờ không còn như trước nên chán tôi rồi sao? Hạ lão gia, có gì thì cứ nói thẳng, đừng có dùng mấy lời nói suông ấy chỉ trích tôi.”

Hạ Mạnh Mai cười khẩy: “Mấy ngày qua tôi bận chuẩn bị tiệc mừng thọ cho Tú Lệ nên không có thời gian nói chuyện rõ ràng với cô, vốn định để hai ngày nữa thì qua chỗ cô chính thức chấm dứt mọi chuyện. Nhưng bây giờ cô tự mình tìm đến thì chúng ta giải quyết mọi chuyện luôn đi. Tôi hỏi cô, ban đầu cô ở với tôi, tôi đã từng ép cô phải làm gì chưa? Những chuyện cô đã gây ra, trong lòng cô còn chưa rõ?”

Trần Bạch Diệp nghẹn lời, nhưng vẫn cố mạnh miệng: “Từ khi tôi đi theo anh, tôi vẫn luôn biết thân biết phận, trừ người làm bên cạnh anh ra thì mấy năm qua đâu có ai biết quan hệ giữa hai ta? Sao giờ anh lại dùng mấy lời mập mờ này để công kích tôi? Tôi đã làm sai điều gì? Anh dám nói thẳng ra không?”

Hạ Mạnh Mai lạnh lùng nói: “Ba tháng trước, chuyện của Vân Khâm và chị dâu nó truyền ra, trong một đêm cả Thượng Hải đều xôn xao, cô có biết chuyện này không?”

Trần Bạch Diệp im lặng một lúc lâu, khi lên tiếng giọng nói đã hơi run run: “Lời nói của anh hơi khó hiểu, nếu Hạ lão gia đã nói là việc này bị đồn thổi khắp nơi, vậy thì tôi biết đến cũng chẳng có gì lạ.”

Giọng Hạ Mạnh Mai lạnh đi: “Đầu tiên tìm một tòa soạn báo không có tiếng tăm gì, nặc danh gửi tin bôi xấu Vân Khâm với chị dâu nó, sau đó lại đổ thêm dầu vào lửa khiến chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Cùng

lúc đó, cô cố ý để lại sơ hở cho Vân Khâm nghi ngờ thằng nhóc của Lục gia. Khi chuyện này lộ ra, vừa có thể bôi nhọ danh tiếng của Vân Khâm, vừa có thể ly gián hai đứa con trai tôi. Mà hay nhất ở chỗ, dù chuyện này có bung bét hết ra thì vẫn có người chịu tội thay cho cô. Trần Bạch Diệp, cô cũng có bản lĩnh thật đấy, đường đi nước bước đều tính toán rất cẩn thận, ban đầu tôi đúng là quá coi thường cô.”

Trần Bạch Diệp im lặng một lúc, sau đó mới chối tội: “Thật sự muốn chia tay với tôi thì cần gì phải kiếm chuyện như vậy, tại sao tôi lại phải làm thế chứ? Tôi được lợi gì từ chuyện này? Chẳng lẽ làm hại con trai anh thì anh sẽ cười hỏi tôi đang hoảng sao?”

Hạ Mạnh Mai lên tiếng: “Hai năm qua, tính cách cô chưa từng thay đổi lấy một lần, lúc nào cũng nghĩ không ai thông minh bằng mình, cô thích đùa giỡn ai cũng được. Nửa năm trước cô mang thai, tôi đưa tiền, đưa nhà cho cô, thậm chí còn phái người hầu thân cận nhất bên người tôi đến hầu cô. Cảm thấy vừa có lỗi với Tú Lệ vừa có lỗi với cô. Tôi cũng đã sớm nói với cô, dù sau này cô vẫn ở cạnh tôi hay đến bên người khác thì tôi cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cô.

Mặc dù cô chưa bao giờ nói thẳng ra, nhưng từ khi mang thai, cô không chỉ một lần nói với người hầu rằng mình hâm mộ Tú Lệ, rằng cô ấy thật có phúc, đơn giản chỉ vì xuất thân của cô ấy khá hơn cô, chuyện gì cũng thuận lợi. Còn cô, không thân không phận mang bầu, sau này đứa bé sinh ra thì cũng chỉ có thể làm vợ bé, thậm chí sợ mọi người biết mình có bầu, cô còn chẳng dám đóng phim. Những lời cô nói chủ yếu là muốn tôi gửi thêm cho cô chút tiền, nhưng cô nói xem, những lời đó có thật sự chỉ có ý nghĩa đơn giản vậy thôi không? Hay chỉ là ghen ghét đố kỵ? Cô nói mình không được lợi gì? Thứ nhất là khiến Tú Lệ thấy không thoải mái, cô cũng coi như hả giận.

Cô bôi nhọ danh tiếng con trai cô ấy, đâm một cái gai vào lòng Ninh Tranh, để sau này anh em tương tàn, cạnh tranh nhau, đâu chỉ có mình Tú Lệ đau đầu, nói không chừng tôi cũng không thích chúng nữa... Những chuyện này đối với mẹ con cô chỉ có lợi chứ không có hại. Nếu không phải ba tháng trước cô đi ra ngoài đánh bài với bạn, vô tình bị sảy thai, ai biết được cô còn làm ra được những chuyện gì nữa?”

Trần Bạch Diệp run rẩy phản bác lại: “Anh nói linh tinh, tất cả chỉ là suy

đoán của anh mà thôi... Anh có chứng cứ không?”

Bên ngoài có người tới, nói nhỏ: “Lão gia, lão gia.”

Giọng Hạ Mạnh Mai lạnh như băng: “Đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ. Đã có người đưa chứng cứ cho tôi từ lâu rồi, tôi không vu oan cho cô đâu. Cô muốn xem chứ gì? Sáng sớm mai tôi sẽ sai người mang đến cho cô.”

Trần Bạch Diệp kiềm chế sự đau lòng, khẽ khóc nức nở: “Mạnh Mai...”

Tiếng bước chân lại vang lên, Hạ Mạnh Mai mặc kệ Trần Bạch Diệp, ông ta mở cửa đi ra ngoài.

Trần Bạch Diệp vẫn đứng yên tại chỗ khóc một lúc, dường như không thấy Hạ Mạnh Mai quay lại, cô ta dần nín khóc, chỉ lát sau, cô ta chột hừ lạnh một tiếng rồi cũng đi ra ngoài.

Hồng Đậu nghe xong thì âm thầm tắc lưỡi, Trần Bạch Diệp không hổ là minh tinh, lật mặt nhanh như lật bánh tráng vậy.

Một lúc lâu sau bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, cô hơi ngẩn ra. Đột nhiên nhớ ra mình vẫn còn đang dán vào ngực Hạ Vân Khâm, cô hoảng hốt vùng ra, nhưng lúc cô đi ra đột nhiên da đầu nhói lên, vì quá hoảng loạn cô không nhìn được mà kêu lên một tiếng.

Tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng bị vén lên, ánh đèn ở vườn hoa chiếu vào phòng qua lớp cửa kính.

Nhờ ánh đèn, cô thấy Hạ Vân Khâm đang nhìn mình, ánh sáng mờ ảo khiến cô không thể nhìn rõ được biểu cảm lúc này của anh, chỉ thấy ánh mắt của anh có vẻ đen hơn so với ban ngày.

Mặc dù đã cố đứng tách nhau nhưng thực ra hai người vẫn rất gần nhau, không khí xung quanh trở nên tĩnh lặng, dường như hai người có thể nghe thấy rõ cả tiếng thở của đối phương... Cô nhìn anh một lúc, thấy anh cũng đang chăm chú nhìn mình, đột nhiên cô cảm thấy tim mình loạn nhịp.

Cô đang định lên tiếng trước thì anh nắm tay cô đi ra ngoài: “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta ra ngoài trước đã.”

Hai người đi thẳng ra hành lang, hành lang rất yên tĩnh, có một người hầu đi ra khỏi phòng khách nhỏ, âm thầm gật đầu với Hạ Vân Khâm một cái sau đó nhanh chân rời đi.

Hồng Đậu ngạc nhiên nhìn về phía Hạ Vân Khâm, chẳng trách khi thấy cha mình đi vào anh lại bình thản như vậy, lúc nghe thấy đoạn đối thoại giữa cha mình và Trần Bạch Diệp anh cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

Có vẻ như anh đã sớm biết hết mọi chuyện nên đã chuẩn bị từ trước.

Lúc này Hạ Vân Khâm không yên lòng cho lắm, cảm giác mềm mại vừa nãy dường như vẫn còn dán sát vào người anh, rõ ràng lúc nãy anh đã không uống ly “xuân dược” kia rồi mà, sao cả người vẫn có cảm giác nóng lên vậy nhỉ?

Thấy cô đang nhìn mình, anh bình tĩnh lại, “Tôi có một việc cần sự xác nhận của Trần Bạch Diệp, chuyện này rất quan trọng, dù sáng mai tôi có hỏi thẳng mặt thì nhất định cô ta cũng không chịu nói, khi biết Trần Bạch Diệp tự ý đến đây, tôi đoán chắc là cô ta muốn gặp cha tôi nên mới sai người hầu đi chuẩn bị một chút. Nào ngờ lúc nãy cô lại xông vào, khi ấy tôi mới phát hiện ra đó là cô, nếu để cha tôi biết được thì chuyện này không tốt cho cô, nên tôi đành phải kéo cô vào tránh một lúc.”

Hồng Đậu hơi nghi ngờ, cô nhìn sang chỗ khác, hỏi nhỏ: “Trong phòng tôi thui như vậy, sao anh lại biết đây là tôi?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một lát, cố ý lảng sang chuyện khác: “Sao cô không ra vườn hoa mà xem diễn, tự dung đi ra phía sau này làm gì?”

Hồng Đậu ngược mắt lên nhìn anh, “Người hầu bung nước cho anh khi nãy hơi kì lạ, rõ ràng là người có võ nhưng lại cố ý ngã hai lần, một lần là sau khi anh uống nước, lần sau thì hắt ướt áo của chị dâu anh. Tôi càng nghĩ càng thấy chuyện này không đúng nên lấy cớ cần tìm nhà vệ sinh để đi ra đây nhìn thử

xem, nếu gặp được anh thì thuận tiện nhắc nhở anh mấy câu. Nào ngờ đến đây rồi lại thấy phòng nào cũng yên tĩnh. Lúc này tôi mới biết hoá ra các anh không đánh bài, nhưng dù sao thì cũng mất công tới rồi, tôi định tìm một gian phòng để thay quần áo rồi đi tìm Cố Quân, nào ngờ vừa đi vào gian phòng khác thì hoá ra đó là phòng nghỉ của khách, tôi đang định ra ngoài thì anh lại kéo tôi vào.”

Anh muốn biết gì từ Trần Bạch Diệp? Chuyện về tin đồn giữa anh và Đoạn Minh Y thì anh đã biết rồi, sở dĩ cha anh nghi ngờ Trần Bạch Diệp, đa phần cũng do Hạ Vân Khâm đưa chứng cứ, vậy thì nhất định Trần Bạch Diệp còn chuyện gì khác mà Hạ Vân Khâm muốn biết.

Bảo sao mấy hôm trước khi đi tìm người phụ nữ này, anh lại nhiệt tình như vậy.

Dựa vào thái độ vô tư của Hạ thái thái ở phòng khách, hẳn là bà chưa biết chuyện chồng mình và Trần Bạch Diệp có loại quan hệ này, nếu không thì khi biết Trần Bạch Diệp chạy đến tiệc mừng thọ của mình, bà cũng không tỏ thái độ hồ hững như vậy.

Trước mặt mẹ mình, Hạ Vân Khâm luôn tỏ thái độ điềm tĩnh, thế mà sau lưng bà, anh lại thay mẹ giải quyết một khối u lớn ảnh hưởng đến Hạ gia để mẹ mình yên tâm, chuyện hôm nay chắc anh sẽ không nói với bà.

Hai người đi ra cửa phòng khách nhỏ, cô chợt nhớ đến Đoạn Minh Y, quần áo cô ta bị hắt đồ uống, nhìn rất giống như bị hãm hại, không biết giờ đang ở đâu rồi. Cô định hỏi anh xem Đoạn Minh Y đang ở đâu nhưng chưa kịp nói thì phát hiện một chiếc kẹp tóc của cô bị mắc lên túi áo ngực anh, có lẽ vừa rồi khi cô chui ra khỏi lòng anh, nó không cẩn thận bị mắc phải.

Cô nhìn xung quanh một lượt, không thấy ai nên vội đưa tay lên lấy kẹp tóc xuống, nào ngờ lúc này Hạ Trúc Quân lại đang kéo chị cả Hạ Lan Chi đi tìm Hồng Đậu, hai người bước từ ngoài vườn hoa vào phòng khách nhỏ tìm người, lúc đi qua hành lang đột nhiên ngó vào một cái, chỉ thấy Hồng Đậu đứng trước mặt Hạ Vân Khâm, cô đang đưa tay lên định lấy gì đó, mà Hạ Vân Khâm lại nhìn xuống cô, không có ý định né tránh. Về mặt hai người đều hơi khác ngày thường.

Chương 33: Động lòng (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Đột nhiên Hạ Trúc Quân nhớ đến chuyện vài ngày gần đây Hồng Đậu và anh hai thường xuyên gặp nhau ở ngoài cổng trường, lúc đó cô ấy chỉ nghĩ đây là sự trùng hợp mà thôi, nhưng bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ anh hai và Ngu học tử đang yêu đương?

Ban đầu Hạ Lan Chi còn đang bận sắp xếp đoàn người hát hí khúc, không hề ra phòng khách ngoài nên cũng không biết Hồng Đậu là ai. Bây giờ thấy em trai mình đang ở cùng một chỗ với cô gái xinh đẹp thì lập tức đứng ngây ra. Nhưng dù sao thì cô ta cũng là người từng trải, nhìn quanh một vòng, đoán rằng hai người cũng không muốn bị ai nhìn thấy nên lập tức kéo Hạ Trúc Quân rời đi. Hai người đi theo đường cũ, lặng lẽ rời khỏi hành lang, đi về phía vườn hoa.

Hạ Trúc Quân vừa đến vườn hoa lập tức chạy đi tìm mẹ. Mẹ cô ấy vẫn luôn muốn anh hai tìm bạn gái, hôm nay đúng vào hôm sinh nhật bà, anh hai cũng có tin tốt, phải mau chóng báo với mẹ để mẹ vui mới được.

Nhưng mà cô vẫn còn hơi do dự, trước giờ cô rất ngưỡng mộ Ngu học tử, chị ấy là một người thú vị, học giỏi. Nhưng mà ngưỡng mộ thì cũng chỉ là ngưỡng mộ mà thôi, nếu chị ấy thành bạn gái của anh hai, cô vẫn có chút không thích ứng nổi.

Hạ Lan Chi quan sát sắc mặt em gái mình, hỏi Hạ Trúc Quân, “Em tư quen cô gái vừa nãy à?”

Hạ Trúc Quân gật đầu: “Có quen, chị ấy là học tử của em.”

Hai người vừa nói xong thì đúng lúc bước đến chỗ nhà thủy tạ phía sau vườn hoa. Hạ Trúc Quân đi vào rồi lập tức ngồi xuống cạnh mẹ mình, ghé vào

tai bà kể lại những gì mình vừa thấy.

Hạ thái thái vui vẻ ra mặt, nào còn tâm trạng để đánh bài nữa, lập tức bận rộn gọi người vào thay chân bà đánh trước vài ván, sau đó kéo con gái mình ra phía ngoài ngồi, nghiêm túc hỏi: “Là vị học tử của con ở đại học St. John mà con vừa giới thiệu sao?”

Hạ Lan Chi ung dung vẫy nhẹ quạt tay, ngồi bên cạnh tiếp lời bà: “Nhìn rất lạ mắt, không biết là thiên kim nhà ai.”

Mặc dù Hạ Trúc Quân khá đơn thuần, nhưng dù sao cũng lớn lên trong một gia đình danh giá, vừa nghe câu này, cô liền hiểu chị gái mình đang hỏi thăm về gia cảnh nhà Hồng Đậu, khẽ mỉm cười: “Anh trai Ngu học tử hiện đang làm cảnh sát, còn cha chị ấy thì có vẻ như đã mất được vài năm rồi. Em không rõ hiện tại nhà chị ấy có đang kinh doanh gì không, nhưng lần trước khi đến nhà Ngu học tử đưa thiệp mời thì em có gặp Ngu thái thái, bà là người rất hiền lành và hào phóng, gia cảnh chị ấy cũng có vẻ sung túc.”

Hạ thái thái thoải mái, “Những chuyện này để sau đi.”

Hạ Lan Chi cười nói, “Thái thái lúc nào cũng mong Vân Khâm sớm lấy vợ, chỉ cần Vân Khâm thích thì chuyện gia cảnh thế nào tất nhiên là không quan trọng rồi. Ánh mắt Vân Khâm cao như vậy, những chuyện khác về Ngu tiểu thư con không rõ, nhưng nhìn dung mạo thì rất xinh đẹp, chỉ điều này thôi cũng đủ để hiểu vì sao Vân Khâm lại nhìn trúng Ngu tiểu thư. Nhưng mà không biết tính tình cô ấy thế nào, nếu quá phóng khoáng thì sau này vào nhà mình, ngày dài tháng rộng, cha mẹ không thích là một chuyện, mà chị em trong nhà cũng khó mà chung sống.”

Hạ Trúc Quân lắc đầu: “Từ trước đến nay Ngu học tử không hề so đo tính toán chuyện gì. Có một lần em và chị dâu đi qua lớp học của Ngu học tử, lúc đó chị ấy đang ngồi đọc sách, không biết thấy chuyện gì thú vị mà chỉ nhìn sách thôi cũng bật cười.”

Nhớ đến tình huống lúc ấy, chính cô cũng không nhịn được, che miệng cười một lúc. Lời vừa nói ra, cảm giác không quen cũng giảm đi mấy phần. Ngu học tử tốt như vậy, nếu sau này thành chị dâu của cô thì ít nhất cô sẽ

không còn thấy nhàm chán nữa.

Hạ Lan Chi sợ mẹ kể nghi ngờ, vốn dĩ chỉ vô tình hỏi về chuyện của hai đứa nhưng sau đó lại tò mò hỏi thêm vài câu nữa, nghe thấy trong lời nói của Hạ Trúc Quân có ý bảo vệ Ngu tiểu thư nên chỉ cười một tiếng, cúi đầu ăn ô mai, không nói thêm gì nữa.

Hạ thái thái nhớ đến hình ảnh lúc nãy ở phòng khách của Hồng Đậu, từ từ mỉm cười, bà chậm rãi vuốt cằm, “Tính tình có vẻ tốt, nhìn người cũng nhanh trí, không biết Vân Khâm và con bé đã bắt đầu từ bao giờ, mấy ngày nay không thấy mặt mũi nó đâu cả. Khi nãy Ngu tiểu thư tới, không biết Vân Khâm nghĩ gì mà nhất quyết không chịu ra lộ mặt. Vất vả lắm nó mới nghe lời mẹ đến đó, lúc chào hỏi mọi người về mặt nó cũng khá bình thường, có vẻ như quen biết Ngu tiểu thư từ trước rồi.”

Dứt lời, bà nghi ngờ nhìn Hạ Trúc Quân, “Vừa rồi con đã nhìn kĩ chưa? Nhớ đâu hai đứa nó chỉ tình cờ đứng nói chuyện thì sao? Hai đứa có hiểu lắm gì hai đứa nó không?”

Hạ Trúc Quân đỏ mặt, cô không hề có chút kinh nghiệm yêu đương nào nên cũng không biết phải đáp lời mẹ mình ra sao. Hạ Lan Chi liền giúp cô: “Em tư còn nhỏ, tất nhiên là sẽ không hiểu, nhưng theo con thấy, Vân Khâm thật sự có hứng thú. Lúc ấy ở hành lang có mỗi hai người họ, cứ lẳng lẳng đứng yên như vậy. Tính tình Vân Khâm thế nào, thái thái còn lạ gì, xưa nay cậu ấy không thích đứng gần phụ nữ, nếu không phải bản thân cậu ấy đồng ý thì ai có thể níu chân cậu ấy lại chứ?”

Hồng Đậu cắt kẹp tóc, đứng một lúc không thấy Hạ Vân Khâm lên tiếng, vừa nãy cô không nghĩ gì mà đã đưa tay vào túi anh lấy kẹp tóc, bây giờ đầu ngón tay cô vẫn còn vương lại cảm xúc khi chạm vào áo anh. Thấy anh không nói gì, có lẽ cũng không khó chịu với chuyện này, không khí giữa hai người lập tức trở nên rất vui vẻ, ngay cả cổ họng của hai người dường như cũng trở nên khô hơn so với bình thường.

Cảm giác này quá xa lạ, đứng yên tại chỗ thì không được tự nhiên, nhưng

rời đi thì cũng không ổn. Một lúc lâu sau cô mới hơi nghiêng người sang một bên, “Ừm... Hình như Cố Quân đang đi tìm tôi.”

Hạ Vân Khâm từ từ rời mắt đi chỗ khác, “Vậy để tôi dẫn cô đến vườn hoa.”

Tại Hồng Đậu hơi đỏ lên, cô không để ý tới anh, vòng qua anh đi thẳng về phía phòng khách nhỏ, anh không đuổi theo cô. Không biết bình thường anh đối xử với những người con gái khác thế nào, nhưng vừa rồi khi cùng nhau ở trong phòng đánh bài, ít nhất thì cô cũng biết Hạ Vân Khâm không phải là kim chủ của Trần Bạch Diệp, chuyện giữa anh và Đoạn Minh Y có quan hệ bất chính cũng chỉ là tin đồn, nghĩ đến chuyện này thôi, cô cũng cảm thấy vui hơn bình thường một chút.

Hạ Vân Khâm cố ý đi sau cô ba, bốn bước chân, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà rơi vào phần hông cô. Chắt vải trơn mịn, láng bóng ôm trọn lấy thân thể cô. Vì eo cô rất nhỏ, hông lại nở nang nên dù cô không cố ý nhưng mỗi bước chân đều toát lên vẻ quyến rũ.

Anh mất rất nhiều sức mới có thể không nhìn tiếp xuống phần dưới eo cô, để phân tán sự chú ý của mình anh ngẩng mặt lên nhìn xung quanh, rồi nhìn gốc cây tùng đầy tuyết ở góc phòng, sau đó lướt qua búi tóc cô nhìn về phía rèm cửa sổ đằng xa, lúc này mới bình tĩnh lại.

Đi một lúc, anh nói: “Tan tiệc cũng khá muộn, đi đường một mình sợ không an toàn, Ngu tiểu thư định về nhà với bạn học hay đợi Ngu tiên sinh tới đón?”

Hồng Đậu đi chậm lại, quay mặt sang nhẹ nhàng đáp: “Anh trai tôi sẽ đến đón.” Có lẽ là do nhắc đến anh trai mình nên cô vô thức để lộ ra vẻ trẻ con đáng yêu của ngày thường.

Hạ Vân Khâm cố gắng để bản thân không nhìn chằm chằm vào cô, anh rời mắt ra phía ngoài vườn, gật đầu: “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Nói xong, không khí giữa hai người dễ chịu hơn một chút, Hạ Vân Khâm đang muốn kiếm chuyện gì đó để nói tiếp nhưng Hồng Đậu đã tỏ vẻ không

quan tâm, cô đẩy cửa ra ngoài.

Đứng trong gió, lúc này cô mới nhớ ra mình quên chưa hỏi chuyện của Đoạn Minh Y, nhưng cô còn chưa kịp quay lại hỏi anh thì nghe thấy Cổ Quân đứng cách đó không xa gọi cô: “Hong Đậu, cậu vừa đi đâu thế?”

Hong Đậu sợ Cổ Quân nghĩ nhiều nên đành phải bỏ qua chuyện vừa rồi, vội vàng đi về phía bạn mình.

Hạ Vân Khâm đứng khuất sau cửa, ngăn người ở bậc thang một lúc mới bừng tỉnh, nhớ đến chuyện vẫn chưa xử lý người hầu kia mới xuống sân đi về một hướng khác.

Mặt cỏ nhà Hạ gia được người hầu chăm sóc nhìn tựa như gấm, trên sân khấu cách đó không xa, vở kịch đã diễn được hơn một nửa, Cổ Quân kéo tay Hong Đậu, “Tớ cảm thấy hôm nay giọng Bạch Phượng Phi không đủ dày thì phải, nghe không hay như trước, lúc này cậu không ở đây, nếu không thì cũng sẽ cảm thấy nghe không đã tai.”

Hong Đậu bình tĩnh nhìn một cái về phía sân khấu, cười đáp: “Chúng ta được nghe là tốt rồi, còn kén cá chọn canh làm gì. Bình thường làm gì có cơ hội nào để nghe Bạch Phượng Phi diễn đâu.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía trước, đúng lúc này có vài người đi ra từ đầu khác của vườn, một trong số đó chính là Bạch Hải Lập.

Vốn dĩ ông ta đang tán gẫu với mấy tên nhà giàu khác, lúc vô tình ngẩng đầu lên lại bắt gặp một cô gái trẻ đi qua, cô gái này mặc một chiếc kỳ bào, dáng người rất đẹp, da thịt trắng nõn, lúc ấy lại còn có gió thổi qua, vạt áo hơi bay lên một chút, càng tăng thêm phần duyên dáng, thú vị. Nhìn xuống dưới một chút, theo mỗi bước đi của cô, đôi chân trắng nõn của cô còn như ẩn như hiện. Nhìn kĩ thì thấy không có chỗ nào để chê. Tập trung nhìn lại lần nữa, đây chẳng phải là em gái của Ngu Sùng Nghị sao? Lần trước thấy con nhóc này cũng chỉ cảm thấy nó xinh xắn, chưa đến mức đẹp như vậy, hôm nay mới qua có mấy ngày, nào ngờ con nhóc này lại trở mã đến vậy.

Lại nghĩ, sau khi vợ ông ta chết đến nay cũng được hai năm. Hai năm qua ông ta đã chơi đùa rất nhiều đàn bà, ai cũng đều xinh đẹp cả. Nhưng lúc này, tất cả những người đó nếu so với con nhóc kia đều chỉ là hạng xoàng mà thôi.

Bạch Hải Lập nhìn chăm chăm về phía trước, người đi cạnh ông ta bực tức nhìn theo, nhưng chỉ thấy được một bóng lưng yếu điệu, chép miệng một cái, cười nói: “Bạch đồn trưởng, gần đây nghe không ít người nói thẳng ra là đồn trưởng muốn cưới vợ, không biết hiện tại chuyện này sắp xếp thế nào, ngài đã nhìn trúng ai chưa, có cần chúng tôi giúp một tay không?”

Bạch Hải Lập phấn chấn đi về phía trước, nghĩ một lát rồi vui vẻ đáp lại: “Vẫn còn đang lên kế hoạch. Về phần thích ai, gần đây đúng là tôi có để ý một quả ớt nhỏ, mặc dù hơi cay một chút nhưng hương vị cũng rất tuyệt. Các vị cũng biết, tôi mới thoát khỏi phần mộ hôn nhân cũ không lâu, muốn tái hôn thì cũng phải chọn được người hợp ý mình đã. Khi nào xong thì tôi sẽ mời mọi người đến uống một bữa.”

Gần mười một giờ đêm tiệc mới tan, Hạ Trúc Quân tự mình tiễn Hồng Đậu và bạn cô ra tận cổng, vừa đi vừa nhẹ giọng nói chuyện, ân cần như những người bạn thân vậy.

Hồng Đậu và Cố Quân biết cô ấy có chứng tụt huyết áp nên phải khuyên can cô ấy một lúc lâu, nếu không thì Hạ Trúc Quân còn định tiễn hai người lên tận xe.

Đến cửa, quả nhiên Ngu Sùng Nghị đã gọi một chiếc xe ô tô đứng chờ ở bên kia đường. Hồng Đậu tạm biệt Cố Quân rồi mới đến chỗ anh mình.

Trước khi lên xe, cô quay người lại nhìn biệt thự Hạ gia thêm một lần nữa, từ phía vườn trở đi, không thấy Hạ Vân Khâm đâu, ngay cả Hạ thái thái và Đoạn Minh Y cũng không lộ mặt.

Nhìn ra chỗ khách khứa chỉ thấy một người đàn ông hơn hai mươi tuổi đang đứng tiễn khách. Anh ta mặc một bộ âu phục rất đẹp, dáng người hơi lùn

hơn so với Hạ Vân Khâm một chút, khuôn mặt cũng không đẹp bằng anh em Hạ Vân Khâm, nhưng dáng vẻ của anh ta rất đĩnh đạc, khí chất cũng khác hẳn người thường, dựa vào thái độ ân cần của người hầu Hạ gia, có thể thấy đây nhất định là Đại công tử Hạ gia rồi.

Có điều, không biết Hạ thái thái và Hạ Vân Khâm đi đâu rồi, cô nghĩ đến người hầu kì lạ và chuyện bỏ thuốc vào rượu lúc nãy, có lẽ họ đi xử lý người kia rồi chăng?

Bạch Hải Lập đi ra, thấy Hồng Đậu lên xe ô tô, ông ta liền quay đầu lại nhìn quanh, không thấy Hạ Vân Khâm đâu, ông ta càng quyết tâm hơn. Bình thường mặc dù Hạ Vân Khâm hay dẫn Hồng Đậu đi loanh quanh nhưng vào tiệc mừng thọ của mẹ mình mà anh không giới thiệu cô với Hạ gia, ngay cả khi cô về nhà cũng không phái xe riêng đưa về, có thể thấy Hạ Vân Khâm không hề quan tâm đến Ngu Hồng Đậu, thậm chí còn không để ý đến cô. Xem ra trước giờ chỉ có anh em Ngu gia mặt dày bám lấy anh mà thôi.

Nghĩ vậy, tâm trạng của ông ta tốt hơn rất nhiều. Dẫn theo hai đàn em của mình, ông ta lên xe ô tô, ngồi ở ghế sau, “Lát nữa chúng ta qua nhà Ngu Sùng Nghị đi. Nghe nói nhà cậu ta ở ngõ Đồng Phúc, ở cùng mẹ và em gái. Cậu ta làm việc với tôi mấy năm nay mà tôi vẫn chưa ghé qua nhà cậu ta lần nào. Hiếm có dịp cậu ta phá được vụ án lớn như vậy, thân là cấp trên của cậu ta, tôi nên quan tâm đến cậu ta nhiều hơn mới phải.”

Chương 34: Động lòng (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Đến ngõ Đồng Phúc, Ngu Sùng Nghị trả tiền cho tài xế, sau đó dẫn Hồng Đậu lên lầu.

Vừa vào cửa, Ngu thái thái đã bước ra đón: “Thế nào, chơi vui không con?”

Hồng Đậu cười nói, “Vui lắm mẹ, được ăn một bữa thịnh soạn, sau đó còn được nghe Bạch Phượng Phi hát hí khúc nữa.”

Nhớ đến chuyện diễn ra ở buổi tiệc mừng thọ, theo bản năng cô không muốn để mẹ hỏi nhiều nên vươn vai đi vào phòng mình: “Mẹ ơi, sáng mai con còn phải đi học, con đi ngủ trước đây.”

Ngu thái thái quan sát sắc mặt con gái, thầm phát hiện ra hôm nay cô có vẻ ngại ngùng hơn so với mọi ngày, bà thầm trao đổi ánh mắt với con trai, sau khi con gái vào phòng, bà liền đóng cửa phòng lại hỏi con trai: “Sao thế, vừa rồi con đến Hạ gia, có thấy Hồng Đậu đi với chàng trai nào không?”

Trước khi đến Hạ gia, Ngu Sùng Nghị đã được mẹ dặn dò trước, đợi em gái ra ngoài, lập tức đứng từ xa quan sát cô, nhưng cô vẫn luôn ở cùng một chỗ với Cố Quân và mấy bạn học nữ khác, không hề nói chuyện với bất kì chàng trai nào hết: “Không thấy đâu mẹ. Chắc là mẹ nghĩ nhiều quá rồi, mấy ngày qua vì đi tìm Ngọc Kỳ mà em suốt ngày đi theo bọn con chạy ngang chạy dọc, làm gì có thời gian quen chàng trai nào.”

Ngu thái thái hơi ngần ra, trong đầu bà thoáng hiện lên bóng dáng của một người nên thuận mồm nói tiếp, “Mấy ngày qua Hồng Đậu vừa về nhà liền lập tức đi ra ngoài để tìm Ngọc Kỳ, Hạ tiên sinh và Vương thám tử giúp chúng ta tìm người, nếu Hồng Đậu không đi với con thì có lẽ là đi với hai người đó.”

Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Vâng, Hạ tiên sinh và Vương thám tử đều là người tốt, có những lúc con phải đi bắt người, không thể đưa Hồng Đậu về nhà, họ đều giúp con thay phiên nhau đưa em ấy về. Hạ tiên sinh được giáo dục khá tốt, trước giờ đều rất thoải mái, anh ấy đã đưa Hồng Đậu về nhà mình vài lần rồi.”

Ngu thái thái nghĩ ngợi gì đó, ngồi xuống ghế sofa, bà đã gặp Hạ Vân Khâm, vừa có học thức vừa có tướng mạo, hai ngày qua Hồng Đậu trông có vẻ kì lạ, có lẽ nào liên quan đến anh?

Lúc này, dưới lầu có người gõ cửa, dường như có không ít người tới, thậm chí còn kèm theo tiếng cười đùa không hề kiêng nể gì.

Lúc này đã khá muộn, tiếng động ấy lại càng bị phóng đại gấp mấy lần, nhiều tiếng lọt vào tai khiến ai nghe cũng giật mình.

Ngu Sùng Nghị ngạc nhiên nhìn mẹ mình một cái, mặc áo khoác vừa cởi ra, nói: “Con xuống dưới xem có chuyện gì.”

Chỉ một lát sau, anh ta liền trở lại, vẻ mặt rất kỳ lạ, còn dẫn theo vài người nữa. Một người trong số đó khoảng hơn 40 tuổi, cao lớn, sáng sủa. Sau khi vào nhà, ông ta đảo mắt nhìn xung quanh một vòng rồi chào Ngu thái thái: “Vị này hẳn là mẹ của Sùng Nghị?”

Ngu Sùng Nghị đến gần, khẽ nói với mẹ mình: “Bạch đồn trưởng.”

Ngu thái thái kìm nén sự ngạc nhiên, miễn cưỡng cười một cái: “Thì ra là Bạch đồn trưởng? Tôi không ngờ hóa ra Bạch đồn trưởng qua chơi, suýt thì chậm trễ việc tiếp đón khách quý. Ngày thường ngài quan tâm Sùng Nghị, tôi đã sớm muốn tìm cơ hội để cảm ơn ngài rồi. Mời ngài ngồi, cả mấy vị còn lại nữa. Thím Chu, mau dâng trà cho khách quý.”

Bạch Hải Lập ngênh ngang ngồi xuống ghế sofa, bình thản cười một tiếng rồi nói: “Ngu thái thái không cần quá cầu kì. Tôi chỉ đứng dịp đi qua chỗ này, nhớ đến chuyện nhà Sùng Nghị ở đây nên thuận tiện vào thăm. Ngu thái thái nhìn có vẻ còn trẻ, không ngờ lại có thể dạy dỗ cậu ấy tốt đến vậy.”

Ngu thái thái mỉm cười: “Bạch đồn trưởng quá khen, mấy năm nay Sùng Nghị làm ở đồn cảnh sát, dù có tiến bộ thì cũng nhờ ơn Bạch đồn trưởng dạy bảo cả.”

Bạch Hải Lập mở hộp xì gà ra, lấy một điều xì gà, khẽ cười: “Ngu thái thái quá khiêm tốn rồi, Sùng Nghị làm người trung hậu, hẳn là không thể thiếu sự dạy dỗ của gia đình. Trừ Sùng Nghị ra, nghe nói trong nhà thái thái còn có một cô con gái? Có người mẹ như Ngu thái thái đây, hẳn Ngu tiểu thư cũng không kém ai.”

Nói xong, ông ta ngậm điều xì gà, cố ý làm ra vẻ lơ đãng nhìn quanh: “Ày, Sùng Nghị, em gái cậu đâu, sao không thấy ở nhà?”

Ngu Sùng Nghị nhú mày nói: “Ngày mai em gái tôi còn phải đi học nên đã đi ngủ rồi.”

Bạch Hải Lập cười to: “Tốt, đi học, tốt lắm. Bạch mỡ đây cũng coi là nửa biết chữ, ngày thường ngưỡng mộ nhất là những người có học. Hôm đó, lúc ngồi uống trà ở quán cà phê trong ngõ Phú Hoa, tôi vô tình thấy một nữ sinh, khuôn mặt xinh xắn, nói chuyện cũng dễ nghe, nhìn qua là đã thấy có học rồi. Không biết có phải là em gái cậu không? Tôi vốn dĩ là người phong độ lịch sự, lần trước mời em gái cậu đi Đại Vạn Quốc, nhìn qua có vẻ cô ấy không tình nguyện cho lắm. Tôi nghĩ chuyện này có hiểu lầm gì đó, dù sao thì cũng cần phải gặp trực tiếp em gái cậu để xin lỗi.”

Ngu thái thái hơi giật mình, năm xưa bà đi theo chồng buôn bán đã gặp không ít loại người, bình thường cũng nghe thấy con trai nhắc đến Bạch đồn trưởng vài lần, trong lòng cũng biết người này hoành hành không kiêng nể ai ở tô giới chung, lại còn thường xuyên ra tay bắt nạt cấp dưới. Bà cũng hay khuyên con trai, tốt nhất nên nhẫn nại với loại người có lai lịch lớn thế này.

Nào ngờ tới nay, ông ta không mời mà đến, nói đôi ba câu đã vòng lên người Hồng Đậu. Nghĩ đến việc Ngu gia không quyền không thế nên cố tình lần tới, nhìn thái độ này, tới nay nếu không thấy được Hồng Đậu thì mấy người này sẽ nhất quyết không chịu bỏ qua. Năm xưa bà đi theo chồng trải qua khói lửa chiến tranh, đến tuổi trung niên lại bất hạnh chịu tang chồng, mà nay

đã qua nửa đời người, sớm có những chuyện bà buông bỏ, chỉ có mỗi hai đứa con là quan trọng nhất, bà lạnh mặt: “Bạch đồn trưởng, Ngu gia chúng tôi tuy nhỏ nhưng cũng biết lễ phép, đêm hôm khuya khoắt tuyệt đối không để cho con gái ra gặp khách nam bao giờ.”

Bà nói mấy lời này không hề nể mũi chút nào, Bạch đồn trưởng vẫn còn muốn cưới Hồng Đậu làm vợ mới nên cũng không định trở mặt với mẹ vợ tương lai, lúc này đành nhẹ giọng nói: “Ngu thái thái nói quá lời, sở dĩ Bạch mỗ đến thăm vào đêm hôm thế này cũng chỉ vì đợt vừa rồi Sùng Nghị lập được công lớn, tôi thuận tiện qua trò chuyện đôi ba câu, nếu Ngu thái thái thấy bất tiện, vậy ngày mai Bạch mỗ lại tới.”

Ngu Sùng Nghị âm thầm nắm chặt tay lại, đột nhiên lấy ra một thứ, đến gần Bạch Hải Lập đưa cho ông ta: “Bạch đồn trưởng, đây là đơn từ chức của tôi. Tư chất tôi tầm thường, lúc phá án thường xuyên có cảm giác lực bất tòng tâm, cũng sớm có kế hoạch xin nghỉ việc, mong Bạch đồn trưởng phê chuẩn.”

Mấy người đồng nghiệp của Bạch Hải Lập ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về phía Ngu Sùng Nghị, không khí dường như đông cứng lại, ngay cả Ngu thái thái cũng ngẩn ra.

Ngu Sùng Nghị nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Bạch đồn trưởng, mặt đầy kiên quyết, có thể thấy đây tuyệt đối không phải trò đùa.

Bạch Hải Lập lẳng lẳng đứng tại chỗ, hút vài hơi xì gà rồi mới chậm rãi quay đầu.

Ngu Sùng Nghị lập tức cảm thấy một ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía mình, nhưng dù sao thì cũng chịu đựng quá đủ rồi, chút uy hiếp này không thể khiến anh ta đổi ý.

Bạch Hải Lập nhìn Ngu Sùng Nghị một lát, bỗng nhiên cười nói, “Ngu Sùng Nghị, có một số chuyện vốn dĩ tôi định để sáng mai cậu đi làm rồi chúng ta nói chuyện, nếu cậu đã có ý này thì nói luôn bây giờ đi, thư phòng nhà cậu ở đâu? Chúng ta vào đó nói chuyện.”

Cuộc trò chuyện này kéo dài nửa tiếng, Ngu thái thái ngồi ở phòng khách, nghĩ đến giọng điệu của Bạch đồn trưởng chỉ cảm thấy sợ hãi, thời gian chậm chậm trôi qua từng giây từng phút, bà không có lòng dạ nào tiếp đón mấy người đồng nghiệp của con trai, nhưng cũng không dám về phòng đi ngủ.

Đợi mãi, cuối cùng cửa thư phòng cũng mở ra, Bạch đồn trưởng đi ra ngoài trước, thấy Ngu thái thái đứng dậy, ông ta thích thú bật cười: “Tôi cho cậu con trai của thái thái suy nghĩ thật kỹ một đêm, sáng mai Bạch mỗ lại tới. Từ nay về sau việc đi học của Ngu tiểu thư sẽ do tôi phụ trách đưa đón.”

Ngu thái thái vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, nhìn vào trong thư phòng một cái, thấy con trai đang xanh mặt đứng như trời trồng trong phòng.

Vất vả đợi mấy người kia rời đi, bà vội vàng vào thư phòng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cả người Ngu Sùng Nghị lạnh toát như đang đứng trong hầm băng, không nói nên lời. Hiện giờ Bạch Hải Lập có quyền có thế, nếu ông ta muốn nghiêm túc đối phó ai thì đều có thể dùng tiền hoặc thủ đoạn. Hơn nữa ông ta còn đang nắm đằng chuôi.... Dù bây giờ anh ta không làm cảnh sát thì cũng khó mà tránh khỏi việc phải ngồi tù.

Chuyện này liên quan đến Hồng Đậu, anh ta không thể mất bình tĩnh được. Cố hết sức khiến bản thân mình tỉnh táo lại, anh ta nghĩ một lúc, “Chúng ta không thể để mặc cho Bạch Hải Lập muốn làm gì thì làm được, Vương thám tử học rộng biết nhiều, để con đi tìm ông ấy.”

Anh ta chạy vội xuống lầu nhà, áy náy gõ cửa nhà Bành thợ may hỏi mượn điện thoại để gọi cho Peter Vương, nào ngờ gọi mấy cuộc liền nhưng đầu dây bên kia vẫn không có ai nhắc máy.

Ngu Sùng Nghị đứng trước điện thoại ngây người mất một lúc, xem ra dù bây giờ đến nhà Peter Vương cũng chưa chắc đã có thể gặp được người. Anh ta đành thất vọng xoay người đi về nhà mình, lại chợt nhớ đến Hạ Vân Khâm, vì bản thân là cảnh sát nên số điện thoại của các gia đình trong phạm vi mình quản lý anh ta đều thuộc kỹ, trong đó tất nhiên cũng có cả Hạ gia.

Có điều... bây giờ đã quá muộn rồi, gọi điện thoại cho Hạ gia sợ không ổn lắm.... Nhưng lại nghĩ đến tính cách Hạ Vân Khâm cũng hiền lành, giờ này gọi điện thoại chắc không quá xúc phạm đâu... Lại lấy hết dũng khí để gọi điện thêm một lần nữa.

May mà lần này có người hầu Hạ gia nghe máy, “Đây là biệt thự của Hạ gia, xin hỏi ngài tìm ai?”

Hạ Vân Khâm về phòng mình tắm rửa rồi ra khỏi phòng tắm thay đồ ngủ. Đang buộc dây áo ngủ thì có người hầu đến gõ cửa: “Nhị thiếu gia, lão gia và thái thái đang đợi ngài trong phòng, Đại thiếu gia và Đại thiếu nữ cũng ở đây.”

Hạ Vân Khâm biết giờ này mọi người tập trung chắc hẳn là vì chuyện có nội gián trà trộn vào nhà. Mặc dù vừa nãy anh đã giải quyết xong người kia, cũng đã điều tra ra được ai ra tay, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự Hạ gia, có lẽ cha anh vẫn còn đôi lời muốn nói. đành phải thay quần áo rồi đi ra.

Đến cửa phòng, gõ cửa một cái rồi mới vào phòng. Anh nhìn một vòng, cha mẹ đều ở đây, anh cả đứng cạnh bàn, sắc mặt tái mét, chị dâu thì ngồi dựa vào tay vịn của ghế sofa, dường như vừa mới tỉnh ngủ, trên mặt vẫn còn vương nước mắt.

Anh thuận tay đóng cửa lại, nghiêm mặt nói: “Cha, mẹ, anh, chị dâu.”

Hạ Mạnh Mai hừ lạnh một tiếng, nói: “Từ ba tháng trước có người tung tin vịt, chuyện này đã bị mấy toà soạn báo lấy ra để viết đủ thứ, nếu tối nay người kia thành công ra tay, Hạ gia chúng ta chẳng phải sẽ thành trò cười cho cả Thượng Hải sao? Vân Khâm, cha và mẹ con đã luôn bảo con quyết định chuyện hôn sự, con nói rằng mình vẫn chưa có người hợp ý, rồi thì không chịu làm quen bạn gái. Dù con có trong sạch thì cũng khó tránh khỏi việc người khác sẽ hiểu lầm....”

Hạ Ninh Tranh thản nhiên nhìn về phía Hạ Vân Khâm.

Hạ Vân Khâm đang muốn tiếp lời thì người hầu gõ cửa: “Nhị thiếu gia, ngài có điện thoại.”

Trề thế này rồi, ai còn gọi điện tới nhỉ?

Hạ Vân Khâm cách cánh cửa cao giọng hỏi: “Ai gọi?”

Người hầu đáp: “Người kia nói mình họ Ngu.”

Hạ thái thái hỏi lại: “Họ Ngu?”

Hạ Vân Khâm hoảng hốt, không nói hai lời liền mở cửa đi ra ngoài: “Con xuống nhà một lát.”

Chương 35: Ngả bài

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm đi một lát sau liền trở lại, nhưng cũng không đi vào mà chỉ nói: “Nhà bạn con có việc gấp, con qua đây bàn chuyện một lát.”

Hạ Mạnh Mai tức giận nói: “Chính sự còn chưa nói xong. Bạn bè gì mà lại phải ra ngoài trễ như vậy?”

Hạ Vân Khâm trả lời: “Cũng không khẩn cấp lắm, nhưng cũng gần gần như thế, tóm lại con phải qua xem một chút đã.”

Nói xong anh liền đóng cửa rồi đi.

Hạ Mạnh Mai sững sốt một chút rồi mắng lớn: “Thằng ranh lão toét này.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng ông cũng biết con trai mình lúc nào cũng phân rõ phải trái nặng nhẹ, nếu không phải việc gấp thì anh cũng không bỏ người nhà lại mà đi như thế.

Ngõ Đồng Phúc.

Ngu Sùng Nghị đợi chưa đến 15 phút, xe ô tô của Hạ gia đã tới, anh ta liền bận rộn ra đón người: “Hạ tiên sinh, rất xin lỗi vì khuya thế này rồi mà vẫn làm phiền anh.”

Khuôn mặt Hạ Vân Khâm không có vẻ gì là không vui, anh chỉ nghiêm túc hỏi: “Bạch Hải Lập vẫn còn trong nhà à? Ngu tiểu thư sao rồi?”

Vừa nói vừa đi vào trong nhà.

Ngu Sùng Nghị vội chạy theo: “Bạch Hải Lập đi rồi. mấy tháng nay ông ta luôn lên kế hoạch cho chuyện kết hôn, không hiểu sao lại thích Hồng Đậu, tối nay ông ta dẫn theo hai cảnh sát khác đến nhà tôi, đòi gặp bằng được Hồng Đậu. Sau khi bị mẹ tôi từ chối, ông ta nói không sao, sáng mai ông ta đến tiếp. Vốn dĩ tôi đã tính đến chuyện từ chức, thấy ông ta dây dưa với Hồng Đậu, tôi liền đưa ra yêu cầu từ chức, dù sao thì đây cũng là chuyện sớm muộn, cùng lắm thì tôi dẫn Hồng Đậu và mẹ đến bến tàu vùng ngoại thành để kiếm sống.”

Hạ Vân Khâm vốn đang nghe anh ta nói, nghe đến câu cuối cùng liền dừng bước: “Chuyên đến bến tàu ở ngoại thành? Chẳng lẽ làm như vậy thì có thể thoát khỏi Bạch Hải Lập?”

Ngu Sùng Nghị cười khô: “Tôi biết, dù tôi có đổi việc làm đi chẳng nữa thì Bạch Hải Lập vẫn có thể tìm đến tôi để quấy rối. Trước giờ ông ta làm việc không từ thủ đoạn, sớm hay muộn thì ông ta cũng sẽ mưu tính đến Hồng Đậu, bây giờ Hồng Đậu vẫn còn phải đi học, không thể cứ ở nhà mãi được. Mấy tháng trước Bạch Hải Lập cũng từng dùng mưu kế hèn hạ để cưỡng hiếp một nữ sinh, sau đó ép người ấy phải làm vợ lẽ của mình. Tôi cũng chỉ lo Hồng Đậu bị ông ta hãm hại, tên Bạch Hải Lập này động không được, giết không xong. Trước đó tôi làm ở đồn cảnh sát cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà nghe theo lời ông ta. Nhưng nếu Hồng Đậu thật sự rơi vào tay ông ta thì tôi chẳng sợ gì hết, nhất định sẽ liều mạng với tên súc sinh này.”

Theo từng câu của anh ta, sắc mặt Hạ Vân Khâm lạnh dần đi, cuối cùng vẻ mặt anh dường như không còn chút cảm xúc nào.

Ngu Sùng Nghị rất ít khi thấy Hạ Vân Khâm để lộ cảm xúc trên gương mặt, chưa kịp nghĩ nhiều liền nói tiếp: “Bạch Hải Lập thấy tôi xin từ chức, ông ta liền lấy ảnh chụp lúc tôi phá án với Vương thám tử và Hạ tiên sinh ra uy hiếp tôi, nói tôi thân là cảnh sát mà còn cố ý tiết lộ thông tin cơ mật, muốn gán tội cho tôi. Nếu tôi nghĩ thông suốt, ông ta sẽ ép chuyện này xuống, nhưng nếu tôi hồ đồ, bây giờ cảnh sát đang cắt giảm biên chế, ông ta sẽ ra tay với tôi. Ông ta còn nói, sự kiên nhẫn của ông ta có hạn, cho tôi một buổi tối để cân nhắc, cuối cùng em gái tôi sẽ quang minh chính đại làm vợ mới của ông ta, hay tôi vào tù, mọi chuyện đều do tôi quyết định. Tôi thấy bức ảnh này còn dính dáng đến Vương thám tử, cùng đường bắt đắc dĩ tôi không thể làm gì

khác ngoài việc gọi điện thoại cho hai vị.”

Hạ Vân Khâm hỏi: “Ngu tiểu thư biết chuyện này chưa?”

“Con bé vừa về nhà liền đi ngủ luôn, chuyện Bạch Hải Lập đến nhà nó cũng không biết, nếu không giờ chắc nó sẽ tức đến mức không ngủ nổi mất. Bạch Hải Lập còn nói sáng mai ông ta qua đón Hồng Đậu, từ nay ông ta sẽ phụ trách việc đưa đón Hồng Đậu đi học.”

Hạ Vân Khâm đi chậm lại, giận quá thành cười: “Sáng mai tôi sẽ đưa Ngu tiểu thư đi học. Ngu tiên sinh, anh cứ về nhà đi, chuyện của Bạch Hải Lập để cho tôi xử lý.”

Sau khi con trai rời đi, Hạ thái thái tĩnh tâm lại, nhớ đến chuyện hôm nay ở buổi tiệc mừng thọ, cuộc điện thoại kia dù không phải do Ngu tiểu thư gọi đi chẳng nữa thì nhìn theo phản ứng của con trai cũng đủ biết, Hạ Trúc Quân và Hạ Lan Chi nói không sai, con trai và vị Ngu tiểu thư kia đúng là có tình cảm với nhau.

Tối nay con trai gặp nguy hiểm, Hạ Mạnh Mai tức giận, nhận định chuyện này là một tai họa ngầm, phải diệt sạch tận gốc. Không chỉ Hạ Mạnh Mai chỉ trích con trai không chịu quen bạn gái, mà vì chuyện này nhiều lần ảnh hưởng đến Đoạn Minh Y nên ngay cả Đại thiếu gia cũng bắt đầu nghi ngờ Nhị thiếu gia.

Nghĩ kỹ lại, vị Ngu tiểu thư trong buổi tiệc hôm nay đúng là một trận mưa đúng lúc đối với Hạ gia.

Lại nói, con trai bà có vẻ như đang có tình cảm với cô gái này. Bà là một người mẹ, mặc dù bà cũng muốn con trai mình sớm kết hôn nhưng đồng thời bà cũng không muốn con trai mình vì đối phó với tin đồn mà vội vã kết hôn, nếu từ nay về sau hai vợ chồng thẳng bé không hòa thuận, thì chẳng phải nửa đời sau của anh đã bị phá hỏng rồi sao?

Hơn nữa, lúc ấy không chỉ Hạ Trúc Quân thấy anh hai của mình nói chuyện với Ngu tiểu thư, Hạ Lan Chi cũng đã thấy. Dựa vào tính tình của Hạ Lan Chi, sau khi về thì chắc cô ta sẽ nói chuyện này cho cậu em trai ruột của mình, như vậy thì càng tốt, để cho Đại thiếu gia biết Nhị thiếu gia không những có người yêu mà cô gái đó thậm chí còn không thua kém gì Đoạn Minh Y, dù trước kia có hiểu lầm gì đi chăng nữa thì cũng dễ buông bỏ.

Trong đầu bà thoáng qua những ý nghĩ này, ánh mắt bà dần trở nên vui vẻ, bà quay sang phía chồng mình, khẽ nói: “Lão gia, vừa nãy em bận tức giận, quên chưa nói một chuyện với lão gia, tối nay ở buổi tiệc có một nữ sinh họ Ngu học ở trường St. John, hình như Vân Khâm và vị tiểu thư đó đang hẹn hò, Trúc Quân và Lan Chi đã thấy hai người đó ở cùng một chỗ với nhau.”

Trong mắt Đoạn Minh Y vẫn còn ngấn nước, nghe xong những lời này, ánh mắt cô ta hơi thay đổi.

“Ngu tiểu thư?” Hạ Mạnh Mai hỏi lại, “Sao Vân Khâm không tự mình nói chuyện này, mà Ngu tiểu thư là ai?”

Hạ thái thái cười nói: “Là sinh viên đại học St. John, nghe nói học rất giỏi, tướng mạo cũng không tệ, tính tình hào phóng. Trước mặt chúng ta Vân Khâm tỏ vẻ không quen biết cô gái này nhưng sau đó hai đứa nó lại nói chuyện riêng với nhau ở phòng khách nhỏ, Vân Khâm còn đích thân đưa Ngu tiểu thư ra vườn hoa. Lão gia, anh còn lạ gì thằng nhóc này nữa, chuyện gì nó cũng giỏi, nhưng lại chưa yêu đương bao giờ, chắc chính bản thân nó cũng không rõ, em thấy giờ nó đang có lòng nhưng chính nó lại chưa nhận ra điều này.”

Sắc mặt Hạ Mạnh Mai dịu đi, ông bỏ bớt tàn thuốc ra khỏi tàu thuốc: “Gia cảnh Ngu tiểu thư ra sao?”

Hạ thái thái mỉm cười: “Em đã hỏi han rồi, trước khi cha cô ấy qua đời, ông ấy là ông chủ của cửa hàng đồ da Vinh Thịnh. Sau khi cha qua đời, gia đình cô ấy chỉ còn lại mẹ và anh trai, lần trước Trúc Quân qua nhà cô ấy đưa thiệp mời, ấn tượng của con bé với Ngu thái thái rất tốt. Còn anh trai thì nghe nói hiện đang làm ở đồn cảnh sát, Trúc Quân nói hôm nay lúc tan tiệc con bé có thấy Ngu tiên sinh tự mình đến đón em gái về, có thể thấy người nhà đó rất trân trọng cô con gái này.”

Hạ Mạnh Mai ngậm tẩu thuốc, “à” một tiếng: “Gia cảnh là thứ yếu, không ít nhà nghèo mà vẫn đào tạo ra được hiền tài, cũng không ít nhà giàu lại có những đứa con phá gia chi tử nên điều quan trọng nhất luôn là phẩm chất tốt. Chúng ta mới gặp người này một lần cũng có thể nhìn nhầm người. Ngày mai gặp Vân Khâm, hỏi nó xem chuyện này là thế nào, nếu thuận lợi thì mời vị Ngu tiểu thư này đến nhà chúng ta dùng bữa rồi chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện.”

Hạ thái thái cười nói, “Em cũng nghĩ thế, ngoài kia mọi người đang truyền tai nhau chuyện của Vân Khâm và vợ của Ninh Tranh, lão gia phiền lòng, bọn trẻ cũng khó xử, Vân Khâm có người thích thì việc gì phải chờ đợi nữa, không bằng nhân lúc còn sớm thì quyết định luôn, nhân tiện cũng chặn miệng của mấy người đó, Vân Khâm gần 24 tuổi rồi, cũng đã đến tuổi kết hôn. Ngu tiểu thư giờ đang đi học nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc cưới xin cả, muộn lắm thì hai năm nữa có thể sinh con được rồi.”

Hạ Mạnh Mai không nhịn được bật cười: “Thái thái cũng quá nóng lòng rồi. Người vừa rồi gọi điện thoại tìm Vân Khâm mang họ Ngu, chẳng lẽ là vị Ngu tiểu thư này? Đã trẻ thế này rồi, không biết còn có chuyện gì nữa.”

Vừa nói vừa nhú mày lại, hiển nhiên là ông không đồng ý với chuyện này.

Hạ thái thái nói: “Em thấy có vẻ như không phải Ngu tiểu thư, vừa rồi hai người đứng nói chuyện riêng với nhau lâu như vậy, làm gì còn chuyện gì nữa mà cần phải đợi đến đêm khuya gọi điện để nói chuyện. Ngu tiểu thư cũng không phải là người hồ đồ, chẳng lẽ lại không biết làm như vậy sẽ khiến người khác đồn thổi sao, có khi là một người bạn khác họ Ngu thì sao. Em thấy buồn cười ở chỗ, lúc này Vân Khâm có vẻ rất gấp gáp, vừa nghe đến người gọi là họ Ngu lập tức xuống nhà nghe điện thoại ngay, chứng tỏ thằng bé rất để ý Ngu tiểu thư.”

Hạ Mạnh Mai gật đầu: “Gọi người hầu vừa này nghe điện thoại lên đây tôi hỏi chuyện.”

Sắc mặt Hạ Ninh Tranh lúc này cũng khá hơn rất nhiều, anh ta mỉm cười tiếp lời: “Thái thái nói như vậy, con lại càng tò mò hơn, vừa rồi ở bữa tiệc sinh

nhật con còn bận tiếp khách, cũng không để ý nhiều đến các nữ sinh đại học St. John, không biết vị Ngu tiểu thư này trông thế nào?”

Đoạn Minh Y hơi đổi tư thế, mỉm cười nói: “Ngu tiểu thư rất biết cách ăn nói, bình thường ở trường cũng khá nổi tiếng, em tư thích Ngu tiểu thư ngay từ cái nhìn đầu tiên, con bé khen Ngu tiểu thư trước mặt em không dưới một lần.”

Hạ thái thái nhìn Đoạn Minh Y, còn chưa kịp tiếp lời đã thấy người hầu kia bước vào, bà vội hỏi: “Vừa nãy người gọi điện là tiên sinh hay tiểu thư?”

Người kia đáp: “Là một vị tiên sinh ạ, chỉ nói có liên quan đến Vương thám tử nên muốn tìm Nhị thiếu gia để bàn chuyện.”

Hạ thái thái thầm thở phào một hơi, lại cười tươi: “Em nói mà, chắc người gọi không phải là Ngu tiểu thư.”

Hạ Mạnh Mai vuốt cằm: “Sáng mai hỏi Vân Khâm xem, nếu có bạn gái thì cũng nên báo cho người nhà một tiếng.”

Ông vừa dứt lời thì người hầu liền chạy vào báo: “Nhị thiếu gia đã trở lại.”

“Nhanh vậy sao?” Hạ thái thái ngạc nhiên, “Vậy thì tốt, không cần chờ đến sáng mai nữa rồi. Mau gọi Vân Khâm vào đây, bảo nó rằng tôi và cha nó có chuyện muốn hỏi.”

Chương 36: Cách xa vợ tôi ra một chút

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu ngủ một giấc rất ngon, ngủ một mạch đến tận 7 giờ sáng mới tỉnh.

Sau khi thay quần áo, đánh răng rửa mặt xong, cô đi ra khỏi phòng. Phòng khách rất yên tĩnh, trên bàn có để sẵn đồ ăn sáng, nhưng anh trai và mẹ thì không thấy đâu.

Hỏi thím Chu mới biết mẹ vẫn còn chưa thức dậy.

Hồng Đậu rất ngạc nhiên, từ khi cô có nhận thức đến nay, sáng nào mẹ cũng dậy từ lúc trời chưa sáng để quản lý nhà cửa, chưa từng dậy muộn bao giờ.

Hay do trong người không thoải mái? Cô đến cửa phòng ngủ của mẹ lắng tai nghe, bên trong im lặng không tiếng động, hỏi thím Chu, thím Chu chỉ nói sức khỏe thái thái rất bình thường, chỉ là hôm qua ngủ không ngon mà thôi.

Cô đứng một lát, sau đó lại sợ muộn học nên đành phải bắt an quay trở lại phòng ăn.

Ngồi xuống bưng cháo lên uống một hớp, cô lại phát hiện ra thím Chu đang ở đối diện nhìn trộm cô.

Hồng Đậu khó hiểu: “Thím Chu, sao thím lại nhìn cháu như vậy?” Kì lạ thật đấy.

Chuyện tối hôm qua, thím Chu đã chứng kiến toàn bộ, cũng cực kì tức giận, nếu không phải thái thái đã dặn bà không được nói lung tung thì đâu cần Hồng Đậu hỏi thăm, bà đã muốn nói hết mọi chuyện tối qua của Bạch đồn

trưởng cho Hồng Đậu nghe rồi.

Nhưng thái thái tức đến mức cả đêm mất ngủ, bây giờ còn đang trong phòng ngủ bù, chưa được sự cho phép của thái thái, bà là người hầu cũng không tiện nói lung tung. Nên miệng bà kín như bưng, không nói lời nào, đợi Hồng Đậu ăn sáng sau bà mới lên tiếng: “Đại thiếu gia đang ở dưới lầu chờ tiểu thư.”

Hồng Đậu sửa soạn xong mọi thứ rồi đi xuống lầu, không chỉ có anh trai, Hạ Vân Khâm cũng ở đây.

Anh đứng nghiêng người ở bậc thang, đang nói gì đó với anh trai, ánh nắng vàng rọi xuống khuôn mặt anh, nhìn anh còn đẹp trai hơn so với hôm qua.

Nếu là trước đây cô đã sớm thoải mái chào hỏi với anh, nhưng không hiểu sao hôm nay lại hơi xấu hổ, lên tiếng gọi: “Anh trai.”

Rồi sau đó mới chào anh: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm quay sang nhìn cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, anh lên tiếng: “Ngu tiểu thư.”

Hồng Đậu không nhìn anh mà lại nhẹ giọng hỏi anh trai: “Sao Hạ tiên sinh lại ở đây?”

Không hỏi trực tiếp anh mà lại hỏi anh trai mình.

Lòng ngực Hạ Vân Khâm như có mấy con kiến nhỏ cắn vậy, không thể đứng yên một chỗ nữa, anh đành dụi tắt thuốc lá, bước xuống cầu thang đứng ngang hàng với Hồng Đậu.

Ngu Sùng Nghị nói với Hồng Đậu: “Tôi hôm qua nhà có chút chuyện, hôm nay Hạ tiên sinh sẽ đưa em đi học.”

Hồng Đậu sững sốt, mặc dù trong lòng cô không hề bài xích chuyện Hạ Vân Khâm đưa mình đi học nhưng cô vẫn buồn bực: “Xảy ra chuyện gì thế anh?”

Vẻ mặt Ngu Sùng Nghị rất nặng nề, “Anh có ít đồ vẫn còn để ở đồn cảnh sát nên cần phải đến đó một chuyến, thời gian không còn sớm, giờ em cứ đến trường cùng Hạ tiên sinh, đến tối về anh và mẹ sẽ kể lại chi tiết mọi chuyện cho em nghe.”

Ba người rời khỏi ngõ Đồng Phúc, vừa đến đầu đường đã thấy có tiếng còi ô tô.

Chiếc xe kia rất ngênh ngang, nhanh như chớp đã lái đến gần. Xe dừng lại, cửa xe mở ra, một cái chân uy phong lẫm liệt đặt xuống đất, sau đó lại thêm một cái nữa, nhưng người kia còn chưa kịp rời khỏi xe, bất ngờ nhìn thấy Hạ Vân Khâm, ông ta ngẩn ra, vẻ mặt đầy ngạc nhiên: “Hạ công tử?”

Hạ Vân Khâm nói với Hồng Đậu: “Lên xe đợi tôi.”

Hồng Đậu không bao giờ nghĩ đến chuyện sáng sớm sẽ gặp Bạch đồn trưởng ở trước cửa nhà mình. Vẫn còn đang buồn bực thì quay lại thấy vẻ mặt anh trai mình rất nghiêm túc, sắc mặt của Hạ Vân Khâm cũng khá lạnh lùng, trong lòng cô liền thấy hoảng hốt. Cô lạnh lùng nhìn Bạch đồn trưởng một cái, sau đó cúi người ngồi lên xe của Hạ Vân Khâm.

Bạch Hải Lập đóng sập cửa xe sau lưng mình lại, đứng thẳng người, cười nhạt nhìn Hạ Vân Khâm, “Thật là trùng hợp, không ngờ lại có thể gặp được Hạ công tử ở đây, không biết Hạ công tử tới đây có việc gì?”

Hạ Vân Khâm nhìn ông ta từ trên xuống dưới một lượt: “Tôi đến đón Ngu tiểu thư đi học, còn ông? Đến đây làm gì?”

Nụ cười của Bạch Hải Lập cứng lại, Hạ Vân Khâm không thèm chào hỏi ông ta lấy một câu, hiển nhiên là đang rất tức giận, chẳng lẽ vừa rồi ông ta đoán đúng? Người này đến đây thật sự là vì Ngu Hồng Đậu? Nhưng rõ ràng vài ngày trước Hạ Vân Khâm không thèm ngó ngang gì đến Ngu Hồng Đậu cơ

mà, sao bây giờ lại chạy đến đây?

Trong giây lát, có cả trăm loại suy nghĩ chạy ngang qua đầu ông ta, ông ta cố gượng cười: “Hình như giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó phải không? Tối hôm qua Bạch mỗ đã nói rõ với anh em Ngu Sùng Nghị rồi, sao bây giờ hai anh em họ lại kéo Hạ công tử tới đây?”

Ông ta nhìn về phía Ngu Sùng Nghị, ra vẻ thở dài: “Sùng Nghị à, anh em nhà cậu lạ thật đấy. Nói dễ nghe thì đi đâu mọi việc cũng suôn sẻ, mà khó nghe thì là ăn mày đòi xôi gấc. Còn có Ngu tiểu thư, dù sao cũng là một người có học, tuổi cũng còn nhỏ mà sao ăn nói tùy tiện thế?” Từ đầu đến cuối ông ta vẫn luôn cười, nhưng ánh mắt ông ta lại sắc như dao găm.

Hồng Đậu ngồi trong xe nghe xong mấy câu này liền đoán được đại khái tối qua đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nghe thấy mấy lời vô liêm sỉ này của Bạch đồn trưởng thì tức điên lên, nhưng vì lời dặn khi nãy của Hạ Vân Khâm, cô đành phải nhịn.

Ngu Sùng Nghị nghiêng chặt răng, sắc mặt đen đi, đang định lên tiếng thì bị Hạ Vân Khâm ngăn lại.

Hạ Vân Khâm nhìn Bạch Hải Lập, mặt không cảm xúc nói: “Bạch đồn trưởng, nếu chúng ta đã gặp nhau ở đây thì tôi cũng sẽ nói rõ ràng. Mấy ngày nay, Hạ mỗ đang theo đuổi Ngu tiểu thư, mặc dù Ngu tiểu thư còn ngại ngùng, hiện vẫn đang cân nhắc sự theo đuổi của tôi, nhưng có lẽ Bạch đồn trưởng vẫn chưa biết, tôi là loại người tương đối bá đạo. Trước khi Ngu tiểu thư chịu chấp nhận tôi thì trừ Hạ Vân Khâm tôi ra, cả Thượng Hải này đừng ai hòng động đến Ngu tiểu thư. Bạch đồn trưởng có vẻ khá đẳng trí nên hôm nay tôi sẽ nói rõ cho các hạ nghe: Chuyện đưa đón Ngu tiểu thư, đã có Hạ mỗ đây phụ trách. Hy vọng Bạch đồn trưởng nhớ kĩ, từ nay về sau tránh xa Ngu tiểu thư ra.”

Bạch Hải Lập ngạc nhiên nhìn Hạ Vân Khâm, vài giây sau, sắc mặt ông ta trầm xuống.

Hạ Vân Khâm nói xong mấy lời này, đang định rời đi, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, vừa cười vừa nói: “À, tôi còn muốn nhắc Bạch đồn trưởng một chuyện, Hạ mỗ đây có tính xấu là thích bao che, mấy từ vu khống, làm ảnh

hưởng đến danh tiếng của Ngu tiểu thư giống như khi này, mong là từ nay về sau tôi không nghe thấy chúng từ miệng của Bạch đồn trưởng nữa. Dù sao thì mấy năm nay Bạch đồn trưởng làm ở đồn cảnh sát, hẳn cũng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, để giữ gìn hình tượng của mình thì tốt nhất ông nên bớt nói lại đi.”

Dù sao Bạch Hải Lập cũng là loại người nhanh mồm nhanh miệng, ngày thường làm gì có chuyện ông ta im lặng chịu trận thế này, nhưng bây giờ có bao nhiêu từ ngữ ông ta cũng chỉ biết giữ lại trong cổ họng, không nói ra được chữ nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hạ Vân Khâm lên xe.

Chương 37: Khắp nơi xông tới cướp vợ

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu ngồi trong xe nghe rõ từng câu từng chữ mà anh nói, cảm giác như mới được uống một ly rượu vừa ngọt vừa thơm, sự ngọt ngào ấy khiến khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ hẳn lên.

Cửa xe mở ra, cô xấu hổ không dám nhìn anh, đợi đến khi nhịp tim của mình trở lại bình thường, cô mới quay mặt sang: “Vừa nãy cảm ơn Hạ tiên sinh.”

Hạ Vân Khâm nhìn cô qua gương, đôi mắt trong sáng của cô mở to, nhìn qua thì vẻ mặt cô có vẻ bình thường, nhưng khóe miệng cô lại hơi nhếch lên, khuôn mặt ửng hồng. Có vẻ như không khó chịu với mấy lời vừa nãy của anh, thậm chí còn khá hài lòng nữa. Vốn dĩ khi vừa lên xe, anh còn hơi lúng túng, nhưng giờ thì đã yên tâm hoàn toàn rồi.

Trong xe chỉ có hai người họ, khoảng cách giữa hai người chưa đến nửa cánh tay. Bên ngoài ánh mặt trời nắng rực rỡ, thi thoảng còn có làn gió nhẹ thổi qua cửa sổ, theo lý thuyết thì không khí lúc này nên rất thoải mái, nhưng khi anh nỏ máy, không khí lại trở nên lúng túng. Bình thường anh lái xe ô tô rất nhanh, nhưng hôm nay lại hy vọng mình có thể lái chậm một chút. Chẳng lẽ hôm qua mẹ nói đúng, anh có cảm tình với Ngu tiểu thư thật sao? Cảm giác yêu đương là như thế nào, anh hoàn toàn không rõ.

Nhớ đến việc phải nói chính sự cho cô, anh lập tức gạt mấy ý nghĩ trong đầu đi, nghiêm túc nói với cô: “Vì chuyện phá án mấy hôm trước, Bạch Hải Lạp có chứng cứ uy hiếp anh trai cô, giờ tôi đưa cô đi học xong sẽ giải quyết chuyện này.”

Hồng Đậu giật mình, bảo sao ông ta lại hồng hách trước mặt anh trai như vậy, mới sáng sớm đã chạy đến ngõ Đồng Phúc gây chuyện rồi.

“Ông ta uy hiếp anh trai tôi cái gì?”

Hạ Vân Khâm không đáp lời luôn, chuyện cưới vợ kia thực sự cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, cần gì phải nói ra khiến cô cảm thấy âm ức, anh chỉ lạnh nhạt nói: “Năm xưa Bạch Hải Lập cũng chỉ là một kẻ lang thang mà thôi, sở dĩ ông ta có thể thăng quan tiến chức nhanh như vậy là vì đã dùng không ít thủ đoạn bẩn thỉu. Hiện tại căn cơ Bạch Hải Lập đã ổn định, giải quyết ông ta cũng là một vấn đề khá nan giải, không thể gấp gáp mà phải từ từ suy tính. Xuất thân của ông ta thấp kém nên mấy năm nay ông ta cần phải qua lại với không ít nhà quyền quý, không ít lần ông ta còn mặt dày xung vãn bối với cha tôi. Vừa nãy tôi cảnh cáo ông ta, chắc ông ta sẽ không dám công khai đối đầu với Hạ gia, nhưng không biết chừng ông ta sẽ hãm hại cô đấy.”

Lần đầu tiên Hồng Đậu thấy Hạ Vân Khâm dùng giọng nói ngạo nghễ thế này để nói về một người, chỉ thông qua vài câu ngắn ngủi mà anh hoàn toàn vạch trần vẻ ngoài giả dối của Bạch Hải Lập, để lộ ra bộ mặt xấu xa bẩn thỉu của ông ta.

Tâm trạng cô đã khá hơn khi này, sau khi suy nghĩ một lúc, cô ngồi thẳng người lên, “Dù Bạch Hải Lập có ý gì đi chăng nữa thì anh trai tôi cũng đã sớm không muốn làm cảnh sát rồi. Chỉ cần xử lý sạch sẽ chứng cứ kia, anh trai tôi sẽ tự mình đi kiếm việc mới, rồi sẽ tự đưa đón tôi đi học, tôi không tin giữa ban ngày ban mặt ông ta cũng có thể làm điều ác được.”

Hạ Vân Khâm cao giọng nói, “Anh của cô một thân một mình, làm người lại thật thà, sao có thể đấu lại ông ta chứ, để đảm bảo an toàn thì cứ để tôi đưa đón cô đi học.”

Mặt Hồng Đậu đỏ rực lên, thì ra vừa nãy Hạ Vân Khâm không chỉ nói suông cho Bạch Hải Lập nghe mà anh thật sự muốn đưa đón cô nghiêm túc. Cô không nhịn được, khóe miệng vốn chỉ hơi nhếch lên nay lại càng kéo lên cao hơn nữa, cô lại sợ anh nhìn thấy nên vội quay mặt ra phía cửa xe, cũng may là dù xe đi rất chậm nhưng cũng đã đến cổng trường St. John.

Xe vừa dừng lại, cô mở cửa xe, không nhìn anh mà nói: “Hôm nay tôi học rất nhiều, cả sáng lẫn chiều đều có tiết học, tầm 4 rưỡi chiều mới tan học.”

Lời này rõ ràng là nói cho anh giờ đến đón cô. Trong lòng Hạ Vân Khâm hơi rung động, đợi đến khi bóng lưng cô đi xa, anh mới sờ sững mũi một cái rồi nỏ máy rời đi.

Nào ngờ lúc này có tiếng của Hạ Trúc Quân gọi anh, mở cửa xe ra nhìn thì thấy chú Du đưa em gái anh và Đoạn Minh Y đến trường, vừa khéo lại gặp anh. Sắc mặt chị dâu có vẻ nhợt nhạt hơn so với ngày thường, vừa thấy anh, cô ta đã xoay người đi về phía cổng trường, chỉ còn Hạ Trúc Quân cười tủm tỉm bước đến chỗ anh.

Vừa đến trước mặt anh, cô cố tình nói: “Bảo sao sáng nay anh hai chưa ăn sáng tử tế đã chạy ra ngoài rồi, hóa ra là bạn đưa Ngu học tử đi học, lần này em thấy rõ rồi nhé, anh hai, anh còn không chịu thừa nhận rằng mình đang theo đuổi Ngu tiểu thư nữa sao? Khi nào thì anh định đưa Ngu tiểu thư về nhà ăn cơm?”

Buổi sáng nghe mẹ nói, tối hôm qua vì tin đồn mấy tháng trước nên cha đã ép anh hai đi yêu đương, tránh việc người khác vin vào chuyện này rồi tung tin khắp nơi, làm ảnh hưởng đến tình cảm anh em trong nhà. Mà nếu đã có người yêu thì tốt nhất là quyết định hôn lễ ngay trong vòng ba tháng tới.

Anh trai vừa nghe cụm từ “trong vòng ba tháng” lập tức bật cười, nói không thể nào, chuyện kết hôn thì phải tìm người phù hợp, vội vàng cưới xin là điều không thể.

Nào ngờ mẹ đột nhiên nhắc đến Ngu học tử, anh trai liền ngăn người, không nói gì nữa, sau đó cha hỏi chuyện về Ngu học tử, hiếm khi thấy anh không trốn tránh mà còn kể sơ qua về tình huống gia đình nhà Ngu học tử ra.

Lần này mẹ rất vui, còn thuận miệng nhắc đến chuyện dẫn Ngu học tử về nhà ăn cơm, cuối cùng vì không biết thái độ của Ngu học tử thế nào nên chuyện này tạm thời vẫn chưa được quyết định. Nhưng có vẻ sau buổi sáng này anh trai đã nghĩ thông suốt rồi, nếu không thì sao anh còn đưa Ngu học tử đi học chứ?

Hạ Vân Khâm không chối nhưng cũng không thừa nhận, chỉ mở cửa xe ra: “Ngu tiểu thư nói tiết học đầu tiên của các em là lớp quốc ngữ đấy, em còn lè

mề nữa à, mau đi học đi.”

Hơn nữa lát nữa anh còn phải đến đại học Aurora, sau đó đi tìm Peter Vương, rồi đến chiều thì đón Hồng Đậu.

Hạ Trúc Quân cố ý cười: “Được thôi, vậy em đi nghe giảng với Ngu học tử đây.”

Vừa đi được vài bước, đến chỗ xe nhà mình, cô khoác tay Đoạn Minh Y, hai người cùng sánh vai nhau đi vào.

Đoạn Minh Y chu đáo, vén vài sợi tóc bị rũ xuống giúp Hạ Trúc Quân, dịu dàng hỏi: “Vừa rồi em nói chuyện gì với anh hai nhà em mà vui thế?”

“Cũng không có gì, em trêu anh hai theo đuổi Ngu học tử như vậy thì khi nào sẽ dẫn cô ấy về gặp mặt gia đình mình. Nào ngờ một người giỏi ăn nói như anh hai cũng sẽ có ngày xấu hổ mà nói qua loa vài câu rồi rời đi.”

Đoạn Minh Y khẽ nói: “Anh hai của em xưa nay chẳng chắc, quen biết nhiều người như vậy, bình thường cũng có những mối quan hệ của riêng mình. Mặc dù bây giờ cậu ấy có thiện cảm với Ngu tiểu thư, nhưng ai biết được liệu họ sẽ đi đến đâu, cậu ấy không chịu nói với người nhà cũng phải.”

Hạ Trúc Quân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đang định nói gì đó thì thấy có hai người đi qua, một người là Tần Học Khải, còn một người khác là bạn thân của Ngu học tử, Cố Quân.

Tần Học Khải cầm một cái túi lớn có các loại bánh ngọt định tặng cho Cố Quân, nhưng Cố Quân từ chối: “Đừng, đừng, tôi không dám nhận đồ của anh nữa đâu. Học trưởng muốn hỏi thăm lịch học hôm nay của Hồng Đậu phải không? Tiết đầu là quốc ngữ, tiết hai là ngoại ngữ, sau đó là lớp nông nghiệp.”

Tần Học Khải bị nói trúng tim đen, anh ta đỏ mặt, ngại ngùng gãi đầu một cái: “Chỉ là chút lòng thành mà thôi, ngày thường tôi làm phiền em cũng không ít. Cố học muội đừng từ chối.”

Cố Quân ôm sách, lạnh nhạt nói: “Tần học trưởng, ý tốt của anh thì tôi nhận, nhưng chỉ cần Hồng Đậu vẫn chưa đồng ý thì tôi tuyệt đối không dám nhận bừa cái gì cả.” Vừa nói vừa từ từ lùi lại phía sau ba bước, sau đó đi về hướng khác.

Tần Học Khải đứng yên tại chỗ, cầm túi bánh ngọt lên lớp cũng không tiện lắm, xe nhà anh ta đỗ ngay ở cổng trường, thôi thì cất đồ lên xe vậy. Nghĩ thế, anh ta liền đi về phía cổng trường.

Đoạn Minh Y nói: “Đây chẳng phải là Tần Học Khải của khoa chính trị sao? Mới đầu chị cũng không nhận ra cậu sinh viên này đâu. Hình như lần trước chị thấy Ngu tiểu thư vì chuyện gì đó mà đến hiệp thông tìm cậu ta. Hai người đã nói chuyện ở chỗ nhà thờ nhỏ rất lâu nên chị mới có ấn tượng với người này.”

Hạ Trúc Quân nghĩ một lát, phải là Tần Học Khải đi tìm Ngu học tử mới đúng, bình thường Ngu tiểu thư đều đối xử rất khách sáo với Tần học trưởng, cô gật đầu, “Tần học trưởng và Ngu tiểu thư đều là hai sinh viên xuất sắc của trường, hai người phải gặp nhau vì chuyện của hiệp thông thì cũng là điều bình thường thôi mà.”

Đoạn Minh Y nghe ra hàm ý bảo vệ Hồng Đậu trong lời Hạ Trúc Quân, cô ta cười nói: “Cho nên chị mới hay khuyên em nên thường xuyên giao tiếp với những sinh viên giỏi như họ, vừa để tăng kiến thức vừa để tăng hứng thú học tập, đến khi em tích lũy được đủ tri thức, em sẽ nhận ra tác dụng của nó.”

Hạ Trúc Quân cười: “Chị dâu nói đúng, em nhớ kĩ rồi, từ nay về sau em sẽ tích cực tham gia các hoạt động hiệp thông của trường hơn.”

Xe ô tô của Hạ Vân Khâm vừa rời khỏi cổng trường St. John thì có một chiếc xe ô tô khác từ từ lái ra khỏi bóng cây và dừng lại ở ven đường. Có mấy người xuống xe, đứng yên nhìn xe ô tô của Hạ gia từ từ rời đi.

Một người trong số đó lên tiếng: “Có vẻ như Hạ nhị thiếu gia đã quyết tâm

sẽ che chở cho em gái Ngu Sùng Nghị, thậm chí còn đích thân đưa cô ta đi học nữa.”

Bạch Hải Lập lạnh lùng nói: “Vẫn còn sớm. Người trẻ tuổi tranh cường hào thắng, đơn giản là thấy tôi xen vào nên thấy ganh ghét thôi. Cùng lắm thì được khoảng 1, 2 tháng sẽ chán ấy mà. Hạ gia có hai đứa con trai, cùng cha khác mẹ, Đại thiếu gia cưới tiểu thư Đoạn gia, chẳng lẽ Hạ thái thái lại chịu để cho con trai mình tùy tiện lấy một cô gái thấp hèn làm vợ? Chắc bà ta sẽ chọn cho mình một cô con dâu xuất thân từ danh môn. Mà Ngu Hồng Đậu cũng trèo cao quá rồi, không chịu tự mình nhìn xem bản thân là ai mà đòi bước chân vào Hạ gia. Máy ngày tới các cậu hãy đi theo Ngu Hồng Đậu, xem khi nào Hạ Vân Khâm chán cô ta thì bắt về đây cho tôi.”

Mấy người kia cười xấu xa: “Nếu Ngu tiểu thư và anh trai cô ta cứng đầu như vậy thì cứ gao nấu thành cơm, sau đó kiêu gì cô ta chẳng ngoan ngoãn về làm vợ của Bạch đồn trưởng.”

Bạch Hải Lập cười mỉa: “Còn phải nhìn xem cô ta có còn trong sạch hay không đã. Nếu để cho Hạ Vân Khâm chơi qua thì đừng bao giờ mơ đến việc làm vợ cả, cùng lắm cũng chỉ có thể làm vợ bé mà thôi.”

Vì xung quanh vắng người nên ông ta nói chuyện không hề kiêng nể ai, đúng lúc đó Tần Học Khải cầm túi bánh ngọt đi qua, lập tức tối sầm mặt lại.

Vốn dĩ anh ta tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng cẩn thận để ý một chút, dù anh ta có nghe nhầm ba chữ Hạ Vân Khâm đi chăng nữa nhưng tên Ngu Hồng Đậu thì chắc chắn anh ta không thể nhầm được.

Nhìn kĩ lại mấy người kia, trang phục chắc là của đồn cảnh sát, người cầm đầu có ánh mắt gian xảo như sói, thái độ còn luôn luôn cao cao tại thượng, trông quen quen. Nghĩ một lát, thì anh ta nhận ra đó chính là Bạch đồn trưởng - kẻ háo sắc có tiếng.

Anh ta vốn thích các hoạt động ngoại khóa, thường liên kết với các trường đại học khác để tổ chức hoạt động. Cũng nghe ngóng không ít tin tức từ các trường khác, trước đây vài ngày vừa nghe tin có một nữ sinh đại học sư phạm tự xưng nghỉ học, sau này mới rõ là bị bắt về làm vợ bé của Bạch đồn trưởng.

Nghe theo ý của mấy tên cảnh sát kia, chẳng lẽ Bạch đồn trưởng đang chú ý đến Ngu Hồng Đậu? Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Hạ Vân Khâm?

Đầu óc anh ta rất nhạy bén, vừa đi vừa nghĩ một lát, đột nhiên nhớ ra vài ngày trước anh ta và Hạ Vân Khâm đi thăm Đặng học trưởng, tâm trạng anh ta lập tức trở nên nhẹ nhõm, quả nhiên là Hạ Vân Khâm cũng coi trọng Hồng Đậu, nhưng theo ý của Bạch đồn trưởng, mặc dù Hạ Vân Khâm đang theo đuổi Hồng Đậu, nhưng vì vấn đề môn đăng hộ đối, chắc Hạ Vân Khâm không thể cưới cô được.

Mà nay Bạch đồn trưởng chú ý đến Hồng Đậu như hổ rình mồi, Hạ Vân Khâm có thể kiên nhẫn bảo vệ cô được bao lâu? Nghĩ vậy anh ta càng tức tối, rồi lại cảm thấy mình nên thử một lần.

Bạch đồn trưởng dù có ngênh ngang đến đâu đi chăng nữa thì cũng không dám cướp vợ người khác, Hồng Đậu sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, giờ đang gấp như vậy, anh ta còn chần chừ gì nữa, không thể trơ mắt nhìn Hồng Đậu rơi vào tay một kẻ như vậy được.

Tần Học Khải giơ tay lên nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, mới vào tiết học đầu, bây giờ vẫn còn kịp về nhà thương lượng với cha mẹ.

Chương 38: Gả cho anh

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu tập trung học xong một ngày, vừa tan học, từ xa đã nhìn thấy xe ô tô của Hạ gia đỗ ở cổng trường, đến gần một chút, chỉ thấy bên trong có lái xe, nhưng lại không thấy Hạ Vân Khâm đâu.

Tài xế bước xuống xe, khom người nói: “Nhị thiếu gia tạm thời có việc gấp nên đã sai tôi đến đón Ngu tiểu thư.”

Người này Hồng Đậu đã gặp một lần, gọi là chú Dư, bình thường cô thấy ông ta hay đưa đón Hạ Trúc Quân và Đoạn Minh Y, lần trước cô bị rách quần cũng là do chú Dư đưa về.

Nghĩ vậy cô thoáng cảm thấy yên tâm, nhưng dù sao Hạ Vân Khâm cũng chưa dặn cô chuyện này, trước khi lên xe cô vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ.

Chú Dư thấy Hồng Đậu cảnh giác, lập tức cười nói: “Chiều nay Tứ tiểu thư và Đại thiếu nữ đều không đến trường, buổi trưa đã về nhà rồi, Nhị thiếu gia nói chỗ thám tử Peter Vương xảy ra chút chuyện nên thiếu gia phải qua đó một chuyến, sợ muộn giờ đón Ngu tiểu thư nên mới sai tôi đến đây. Khi nào Nhị thiếu gia xong việc, ngài sẽ tự đến chỗ anh trai Ngu tiểu thư để bàn chuyện.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Vương thám tử xảy ra chuyện gì vậy?” Khiến Hạ Vân Khâm phải tự mình chạy đến, liệu có phải là chuyện gì đó nguy hiểm hay không?

Chú Dư đã được Hạ Vân Khâm dặn trước, lòng hiếu kì của Ngu tiểu thư rất lớn, nếu cô có hỏi thì cứ nói thẳng: “Tôi hôm qua điện thoại nhà Vương thám tử không ai nghe, sáng nay thiếu gia đến nhà Vương thám tử cũng không thấy ai, sau đó Vương thám tử gọi điện đến đại học Aurora, thiếu gia mới biết

Vương thám tử đi điều tra vụ án, một ngày một đêm không về nhà, nghe nói là rập hát Khắc Vũ xảy ra chuyện gì đó.”

Rập hát Khắc Vũ? Tôi hôm qua cô vừa nghe Bạch Phượng Phi hát xong, sao đến hôm nay lại có chuyện rồi?

Dù sao cũng là người hầu của Hạ gia, Hồng Đậu không tiện hỏi nhiều, cô chỉ mỉm cười gật đầu với tài xế một cái, sau đó ngồi lên xe. Về đến dưới lầu, cô trình trọng cảm ơn chú Dư, sau đó mới lên nhà.

Vừa đi đến cầu thang, cô đã nghe thấy có tiếng cười nói trong nhà vọng ra, hình như nhà cô có khách.

Cô bước lên cầu thang, vừa mở cửa ra đã thấy mẹ đang nói chuyện với một thanh niên mặc âu phục, đi giày da, tập trung nhìn kỹ, hóa ra là Tần Học Khải?

Tần Học Khải rất biết cách nói chuyện, có thể thấy ấn tượng của mẹ cô với anh ta không tệ chút nào, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, “Thì ra nhà mẹ cháu ở khu Xuân Anh? Vậy là tôi với nhà mẹ cháu cũng được coi là hàng xóm rồi, nếu không phải tôi giới bị phân chia, khu nhà cũ ở Xuân Anh không bị phá thì có lẽ tôi và mẹ cháu sẽ gặp nhau thường xuyên đấy.”

Nói xong, bà thấy Hồng Đậu đi vào, lập tức vẫy tay: “Hồng Đậu, đây là học trưởng của con đúng không?”

Tần Học Khải có vẻ cẩn thận hơn thường ngày rất nhiều, anh ta đứng lên, mỉm cười chào: “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu ngẩn người, cô đóng cửa lại: “Tần học trưởng?”

Cả ngày hôm nay Tần Học Khải đều bận bịu lo liệu chuyện Hồng Đậu, về nhà gặp cha mẹ, anh ta không hề nhắc đến chuyện của Bạch đồn trưởng mà chỉ liên tục khen Hồng Đậu trên trời dưới đất, rồi còn nói thêm ở trường có rất nhiều nam sinh thích Hồng Đậu, anh ta sợ đêm dài lắm mộng (1) nên muốn chính thức đến cầu hôn Hồng Đậu.

(1) Đêm dài lắm mộng: ví với thời gian kéo dài, sự việc có thể nảy sinh nhiều bất lợi.

Tần tiên sinh, Tần thái thái đã sớm biết con trai mình thích nữ sinh này, cũng biết con trai không phải là loại người hay làm theo cảm tính. Chắc Ngu tiểu thư có điểm gì đó hơn người, nếu không thì con trai họ sẽ không thích cô lâu đến vậy. Bị con trai quán lấy một lúc lâu, cuối cùng hai người đành đồng ý, cuối tuần gia đình hai bên sẽ gặp mặt nhau.

Tần Học Khải thuyết phục cha mẹ mình xong, lập tức đến Ngu gia gặp mẹ và anh trai Hồng Đậu, anh ta sợ mình không thuyết phục được người Ngu gia nên trước mắt chỉ đến hỏi thăm và nói chuyện thôi.

Mãi mới đợi được đến khi Hồng Đậu về nhà, anh ta ổn định tinh thần, đang định bắt đầu bài thuyết trình dài bất tận của mình, lúc này đột nhiên cửa lại mở ra, Ngu Sùng Nghị và Hạ Vân Khâm đi vào.

Mọi người nhìn nhau, cả ba người đàn ông đều ngẩn ra.

Cuối cùng vẫn là Ngu thái thái lên tiếng trước, “Hạ tiên sinh đến rồi sao, mời vào.”

Ngu Sùng Nghị đã sớm kể lại cuộc nói chuyện giữa Hạ Vân Khâm và Bạch đồn trưởng lúc sáng nay với bà. Nếu Hạ Vân Khâm không giúp, e rằng Ngu gia vẫn còn đang ngồi trên đống lửa. Dù biết anh chưa chắc đã coi trọng Hồng Đậu, hành động sáng nay chỉ là trượng nghĩa mà thôi, nhưng bà vẫn rất cảm kích anh, nên thái độ của bà rất niềm nở: “Hạ tiên sinh, mời cậu vào nhà ngồi.”

Sau đó bà chỉ về phía Tần Học Khải, nói với con trai: “Vị này là học trưởng của Hồng Đậu, cậu ấy nói có chuyện muốn thương lượng với Hồng Đậu. Thím Chu, Hạ tiên sinh tới rồi, mau mang trà lên.”

Tần Học Khải tính trời tính đất, nhưng điều duy nhất anh ta không tính đến chính là Hạ Vân Khâm cũng đến nhà Hồng Đậu. Anh ta trơ mắt nhìn Hạ Vân Khâm thoải mái ngồi vào ghế sofa, thậm chí còn được Ngu thái thái niềm nở tiếp đón, thay vì nản chí, anh ta quyết định tiếp tục chuyện của mình, nghiêm

túc nói với mọi người: “Ngu thái thái, Ngu tiên sinh, hôm nay văn bối lỗ mãng tới nhà là vì sáng nay ở công trường có nghe được một chuyện rất bất lợi với Hồng Đậu.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh ta, anh ta dừng lại một chút, những lời nói khi ấy của Bạch đồn trưởng thật sự rất bản thủ, anh ta phải hít thở một lúc rồi mới nói được thành lời: “Hình như Bạch đồn trưởng của đồn cảnh sát thích Hồng Đậu, ông ta muốn cưới cô ấy làm vợ bé. Hiện tại ông ta e ngại việc Hạ tiên sinh đưa đón Hồng Đậu đi học nên không dám ra tay, nhưng chỉ cần Hạ tiên sinh hết hứng với cô ấy thì người của ông ta sẽ bắt cô ấy đi. Đến lúc danh tiết của Hồng Đậu mất đi, dù không muốn thì cô ấy cũng phải gả cho ông ta.”

Ngu Sùng Nghị đen mặt đứng bật dậy, sắc mặt Hồng Đậu cũng thay đổi.

Ngu thái thái giận run cả người: “Tên súc sinh đó thật sự đã nói như vậy sao?”

Tần Học Khải liếc mắt nhìn về phía Hạ Vân Khâm, Hạ Vân Khâm cũng nhìn về phía anh ta.

Anh ta tái mặt, gật đầu nói: “Một chữ cũng không sai, tên Bạch Hải Lập này đã có tiếng xấu sẵn rồi. Hai năm qua ông ta làm hại không biết bao nhiêu cô gái nhà lành, nếu ông ta đã có ý xấu thì e rằng ông ta sẽ thật sự ra tay với Hồng Đậu. Mọi người cũng biết, bây giờ Bạch Hải Lập có quyền có thế, chỉ cần ông ta vẫn chưa ngã đài một ngày thì Hồng Đậu khó mà thoát khỏi tay ông ta.”

Nói đến đây, mặt anh ta dần đỏ lên, anh ta nói tiếp: “Ngu thái thái, Ngu tiên sinh, có lẽ hai người còn chưa biết, văn bối đã phải lòng Hồng Đậu từ lâu, hai năm qua đã làm ra rất nhiều chuyện đáng chê cười, nhưng tiếc rằng Hồng Đậu vẫn chưa chịu chấp nhận sự theo đuổi của văn bối. Lúc này Hồng Đậu gặp chuyện, văn bối vừa nghe đã thấy cực kì tức giận. Chỉ cần nghĩ đến việc người này lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào Hồng Đậu, văn bối liền đứng ngồi không yên, sau khi cân nhắc thiệt hơn, văn bối chỉ có thể mặt dày đến tận nhà.”

“Hiện nay văn bối đang là sinh viên khoa chính trị của đại học St. John, thành tích học tập cũng gọi là khá, điều này Hồng Đậu cũng biết. Gia đình cháu có kinh doanh một xưởng giấy, cha cháu và các anh trai đều là người có học, mọi người trong nhà đều hòa thuận thương yêu nhau, không hề có chuyện cãi vã bao giờ. Các trưởng bối nghe nói về Hồng Đậu cũng rất vừa lòng. Hai bên gia đình có thể gặp mặt vào cuối tuần này. Chuyện này hiện giờ đang rất gấp gáp, thay vì lúc nào cũng nơm nớp lo lắng đề phòng, thà rằng quyết định ngay khi còn sớm, chỉ khi Hồng Đậu có gia đình rồi thì người kia mới hoàn toàn hết hy vọng.”

Anh ta một hơi nói hết mấy lời này xong, không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, chỉ làm lễ với Ngu thái thái rồi nói: “Bác gái, những chuyện khác văn bối không dám hứa chắc, nhưng chỉ cần Hồng Đậu gả cho văn bối, từ nay về sau văn bối sẽ hết lòng trân trọng cô ấy, tuyệt đối không hai lòng.”

Trong phòng tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người đều ngạc nhiên không nói nên lời.

Ngu thái thái nhìn chằm chằm vào Tần Học Khải, phản ứng đầu tiên của bà là hoang đường, phản ứng thứ hai vẫn là hoang đường, nhưng khi tĩnh tâm nghĩ lại một chút, bà thấy mặc dù đứa bé này hơi lỗ mãng, nhưng đối với Ngu gia mà nói, đây cũng là một cách để thoát hiểm khá hiệu quả.

Hạ tiên sinh ra tay giải quyết nguy cơ trước mắt, tạm thời làm tài xế của Hồng Đậu, nhưng dù sao thì anh cũng có chuyện cần phải lo, ngày dài tháng rộng, nếu sau này anh yêu đương thì làm sao còn có thể để ý đến Ngu gia. Đến lúc đó nếu Bạch Hải Lập vẫn chưa từ bỏ ý định thì phải làm thế nào? Sợ rằng sớm muộn gì Hồng Đậu cũng sẽ rơi vào tay ông ta mất, mà nếu như đúng là đến mức như vậy thì coi như Ngu gia xong đời.

Chàng trai họ Tần này tướng mạo thanh tú, học vấn cũng không kém, theo những gì anh ta nói thì có vẻ anh ta rất tự tin với gia cảnh nhà mình, tất nhiên, mấy điều này chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là người này có tình cảm chân thành với Hồng Đậu. Vừa nghe thấy Hồng Đậu gặp chuyện như vậy, anh ta mặc kệ việc sẽ bị đánh giá là “thừa nước đục thả câu” (2) mà vẫn mặt dày đến nhà cầu hôn, lại còn chân thành lấy danh nghĩa là giúp đỡ gia đình nhà bà,

điều này mấy ai có thể làm được?

(2) Thừa nước đục thả câu: ám chỉ hành động trục lợi khi người khác đang gặp xáo xáo, nạn tai.

Rốt cuộc thì có nên nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị của anh ta hay không? Anh ta thật sự đã sắp xếp cuộc gặp mặt giữa hai nhà vào cuối tuần này? Ý Hồng Đậu thì sao? Đứa bé này tính tình kiêu ngạo, nhất định sẽ gả cho người chồng mà nó muốn gì được đó, nếu sau khi cưới mà anh ta vẫn đối xử với Hồng Đậu như bây giờ thì ít nhất cũng không phải lo sau này Hồng Đậu chịu khổ.

Dần dần, vẻ do dự, hoài nghi trong ánh mắt bà cũng nhạt dần, thay vào đó là sự cân nhắc nghiêm túc. Nhưng mà bà không biết, khi bà bắt đầu nghiêm túc quan sát Tần Học Khải, thì sắc mặt của một người nào đó trong phòng khách lại càng ngày càng đen dần lại.

Bà tính đi tính lại, vất vả lắm mới sắp xếp được các suy nghĩ của mình thành câu chữ, đang định nói ra thành lời thì Hạ Vân Khâm đột nhiên đứng lên: “Tần tiên sinh nói cũng có lý, chỉ có hai điều không hợp lý. Thứ nhất, tên Bạch Hải Lập này thường có thù là sẽ trả, đã thích ai thì chắc chắn không dễ dàng buông tay. Cứ cho là Hồng Đậu sẽ gả cho Tần Học Khải cậu, thì cậu nói xem mình sẽ bảo vệ cô ấy được bao lâu?”

Hồng Đậu vốn đang suy nghĩ làm thế nào để từ chối lời cầu hôn của Tần Học Khải, đột nhiên nghe thấy Hạ Vân Khâm nói như vậy cô cũng giật mình.

Ngu thái thái ngạc nhiên nhìn về phía sau.

Tần Học Khải khựng lại, vừa nhìn lên, lập tức bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hạ Vân Khâm, anh ta định nói gì đó thì Hạ Vân Khâm đã cắt ngang, “Thứ hai, dù là vì tránh nạn mà kết hôn đi chăng nữa thì hôn nhân vẫn là chuyện ngày dài tháng rộng, điều kiện tiên quyết của một cuộc hôn nhân là hai bên phải thương yêu nhau. Điều quan trọng nhất lúc này là liệu Ngu tiểu thư có đồng ý hay không?”

Nói đến đây, tai anh bỗng rung đỏ bừng lên, nhịp tim cũng tăng cao, anh bất ngờ chuyển đề tài: “Nhưng có một chuyện Tần tiên sinh nói không sai, chuyện của Hồng Đậu giờ đã rất gấp rồi, mà cách giải quyết tốt nhất bây giờ chính là hoàn toàn chấm dứt sự ảo tưởng của Bạch Hải Lập, sở dĩ hôm nay vẫn bồi tới nhà cũng là vì chuyện này...”

Dừng một lát, anh quay sang, lẳng lặng nhìn Hồng Đậu: “Ngu tiểu thư, cô bằng lòng gả cho Tần tiên sinh hay gả cho tôi?”

Chương 39: Người trong lòng

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Câu này của anh như sét đánh ngang tai mọi người, thậm chí còn dọa người hơn cả lời cầu hôn bất ngờ của Tần Học Khải khi nãy.

Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, Tần Học Khải ngạc nhiên há hốc miệng. Bản thân là một người theo đuổi Hồng Đậu, sở dĩ anh ta dám cầu hôn Hồng Đậu ngay trước mặt Hạ Vân Khâm là vì anh ta biết Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu không môn đăng hộ đối, nên chắc hẳn Hạ Vân Khâm không thể cưới cô được.

Mà bây giờ Ngu gia gặp nạn, anh ta đứng ra giúp đỡ Hồng Đậu, lại còn dùng cả đời mình để thể hiện thành ý. So sánh với việc đưa đón Hồng Đậu đi học của Hạ Vân Khâm thì điều này đáng tin hơn rất nhiều.

Nào ngờ Hạ Vân Khâm không chịu nhường anh ta nửa bước, anh nhân cơ hội này cầu hôn cô, mà giọng điệu và thái độ cũng cực kì nghiêm túc.

Lần này anh ta hoàn toàn bất lực, ngây người ra một lát, sau đó lại hoảng hốt nhìn về Hồng Đậu.

Mà Hồng Đậu cũng bị giật mình, bây giờ cô đang trở mặt đứng nhìn Hạ Vân Khâm.

Nhưng khác với khi nghe lời cầu hôn của Tần Học Khải, trừ vẻ kinh ngạc ra, trên mặt cô còn hơi ngại ngùng, hai gò má ửng hồng, ánh mắt tràn ngập sự ngạc nhiên, hơi nghi ngờ, lại còn khá hốt hoảng.

Một lúc lâu sau Hồng Đậu vẫn không lên tiếng đáp lại, Hạ Vân Khâm sợ nhà không đủ loạn, không báo ai câu nào đã cầu hôn cô. Lúc này hai người nhìn nhau, ánh mắt anh đen nhánh, sâu thẳm như đáy giếng, giọng nói của anh

cũng rất bình tĩnh, hiển nhiên là anh biết rõ rằng cô sẽ chọn mình.

Cô không kiềm chế được tâm trạng mình, vừa xấu hổ vừa giận dữ, cô đỏ mặt hỏi: “Tôi không gả cho ai hết, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?”

Nói xong, cô mặc kệ ánh mắt của mọi người, nhanh chân chạy vào phòng ngủ của mình.

Đóng cửa lại, cô dựa người vào cánh cửa, tim đập thình thịch mãi không thôi, cô nào ngờ được vừa rồi mọi người đang nói về chuyện đôi phỏ với kẻ lưu manh kia, đột nhiên lại chuyển đề tài sang chuyện hôn nhân của cô.

Mà càng khiến người khác xấu hổ hơn, Hạ Vân Khâm lại còn dám mặt dày mày dạn nói với mẹ cô cái gì mà “hai bên phải thương yêu nhau” chứ.

Ai thêm thương yêu anh chứ?

Mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được thì thấy bên ngoài im lìm không tiếng động, cô lại bắt đầu lo lắng, vừa rồi cô từ chối thẳng thừng như vậy, không biết Hạ Vân Khâm sẽ nghĩ thế nào, anh kiêu ngạo như vậy, tự dưng bị tát một gáo nước lạnh, liệu có cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng hay không?

Cô lo lắng nghiêng người ghé sát vào cửa, im lặng lắng nghe động tĩnh ở phòng khách.

Cũng may là Hạ Vân Khâm không tức giận bỏ đi, anh nhanh chóng lên tiếng: “Điều quan trọng nhất bây giờ, hẳn là bác gái và anh trai cũng đã rõ. Hiện nay Bạch Hải Lập đang nắm trong tay điểm yếu của anh Ngu, mặc dù ngày nào tôi cũng đưa đón Hồng Đậu đi học thì vẫn không đề phòng được việc sau này Bạch Hải Lập làm lớn chuyện này cho hả giận. Thậm chí có thể ông ta sẽ gán tội cho anh Ngu rồi tống người vào tù cũng nên. Chuyện này vốn dĩ cũng do tôi chủ động hợp tác với Ngu tiên sinh mà ra nên hãy để tôi giải quyết. Trước mắt chỉ có cách đăng lên báo tuyên bố cho mọi người biết quan hệ giữa tôi và Hồng Đậu, để cho mọi người biết rằng hiện giờ Ngu gia và Hạ gia đã kết thông gia. Mấy năm nay Bạch Hải Lập nịnh hót không ít các thương

nhân ở Thượng Hải để kiểm soát tiền bạc về túi mình, nhưng dù ông ta to gan hoành hành đến cỡ nào đi chăng nữa thì vẫn không dám công khai đắc tội với các thương nhân lớn ở bến tàu.”

Vì Tần Học Khải ở đây nên Hạ Vân Khâm cũng không nói rõ ra đây là nhược điểm gì, nhưng anh bình tĩnh nói ra những lời này hoàn toàn đánh thức Ngu thái thái.

Đúng vậy, mặc dù Hồng Đậu lập gia đình có thể chặt đứt ý nghĩ xấu của Bạch Hải Lập đi chăng nữa nhưng dù sao thì vẫn còn Sùng Nghị. Vì Hồng Đậu mà Sùng Nghị đã hoàn toàn trở mặt với Bạch đồn trưởng, tính cách ông ta nhỏ nhen như vậy, sao có thể cứ thế mà bỏ qua cho Ngu Sùng Nghị được, huống chi trong tay ông ta còn thật sự có nhược điểm của Ngu Sùng Nghị nữa. Nghĩ đi nghĩ lại thì lời đề nghị của Hạ tiên sinh đúng là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng anh nói thật sao? Chỉ để ra tay giúp Ngu gia mà đánh đổi cả cuộc đời mình? Hay anh nhất thời xúc động, để chặn lời Tần Học Khải mà nói ra lời cầu hôn này?

Mấy ngày trước bà đã sớm nghi ngờ con gái mình động lòng với Hạ Vân Khâm, nhưng lại không hề thấy Hạ Vân Khâm có động tĩnh gì, cộng thêm việc Hạ Vân Khâm là công tử nổi tiếng của Thượng Hải, bà vốn nghĩ rằng con gái mình chỉ tương tư đơn phương mà thôi, nhưng bây giờ xem ra, dù Hạ Vân Khâm nói một cách rất đường đường chính chính, nhưng khi này anh nói vội câu “hai bên phải thương yêu nhau”, xem ra cũng có vài phần thật lòng.

Vài tiếng sau, Hồng Đậu xấu hổ nhất quyết không chịu đi ra khỏi phòng, khi mẹ cô đi vào gọi cô ra ăn cơm, cô còn dùng chăn che đầu, giả vờ như đang ngủ say.

Tần Học Khải đã sớm rời đi, nhưng còn Hạ Vân Khâm thì vẫn ở lại Ngu gia ăn tối, hơn nữa, nghe tiếng nói chuyện ở phòng khách, có vẻ mẹ và anh trai nói chuyện khá hòa thuận với Hạ Vân Khâm, chẳng lẽ đã bắt đầu thương lượng chuyện hôn sự rồi? Liệu như vậy có quá nhanh không? Mặc dù cô

không ghét anh, nhưng cứ như vậy mà dính hôn thì nghĩ thế nào cô cũng cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy.

Không ra khỏi phòng, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn chú ý đến tình hình ở ngoài phòng khách, đến khoảng 8 giờ, cô nghe thấy hình như anh muốn xin phép ra về.

Cô nằm ngẩn người nhìn chằm chằm lên trần nhà vài giây, sau đó không nằm nổi nữa, vén chăn lên, đi chân trần xuống đất, nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, vén rèm cửa bằng lụa mỏng lên.

Gần đến trung thu, ánh trăng rất tròn và sáng, cô nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ, lặng lẽ chú ý tới tình hình ở dưới lầu.

Chỉ một lát sau cô nghe thấy tiếng cửa vang lên, Hạ Vân Khâm đi ra.

Cũng giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh đến chỗ bậc thang, nhưng không rời đi ngay lập tức mà quay đầu lại nhìn về phía lầu trên. Ánh trăng chiếu xuống người anh lại càng khiến những đường nét trên khuôn mặt anh trở nên rất rõ ràng. Vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh như ngày thường, nhìn qua không đoán ra được bây giờ anh đang vui hay buồn, nhưng dựa theo góc độ anh nhìn lên, thì chắc hẳn anh đang nhìn cửa sổ lầu hai.

Vì quá ngượng ngùng, theo bản năng, cô tránh đi trước khi anh nhìn thấy cô, nhưng sau đó cô nghĩ lại, sao phải tránh chứ? Cô lại dứt khoát kéo rèm cửa sổ ra, dựa cả nửa người vào thành cửa sổ.

Nhưng chỉ trong vài giây né tránh của cô, anh đã quay người bước xuống bậc thang, đi về phía đầu ngõ.

Bây giờ thì không chỉ không chào nhau được, mà ngay cả ánh mắt của hai người cũng không hề giao nhau. Hồng Đậu giậm nhẹ chân, cô vẫn còn dè dặt, không dám lên tiếng gọi anh lại nên đành phải mặc kệ để anh rời đi, cũng không biết mình phải làm gì khác nên chỉ đành đứng yên nhìn bóng lưng cao gầy của anh dần đi xa.

Nhưng mà đang đi, dường như anh vừa nhớ ra một chuyện gì đó rất vui, đi đến dưới tán cây hoa quế, anh đột nhiên nhảy lên, giơ tay bẻ một chùm hoa quế. Dường như đây là việc mà anh thường xuyên làm khi gặp chuyện vui, nhìn cả người anh có cảm giác rất bay bổng.

Vốn dĩ cô vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng sau khi nghĩ một lát, dường như cô hiểu ra điều gì đó. Cả khuôn mặt lẫn tâm trạng cô dần thay đổi, thậm chí vẻ mặt còn ẩn hiện sự vui vẻ mà có lẽ chính cô cũng không nhận ra.

Hạ Vân Khâm cũng không biết tại sao mình lại muốn hái chùm hoa quế trên đầu, chỉ đơn giản là anh cảm thấy trong người mình đang tràn đầy năng lượng, phải dùng hành động để giảm bớt.

Vừa nãy anh cầu hôn cô, mặc dù Hồng Đậu trực tiếp từ chối, nhưng anh thấy rất rõ, khi Tàn Học Khải cầu hôn, Hồng Đậu chỉ ngạc nhiên, còn tâm trạng thực sự của cô là rất bình tĩnh, nhưng khi đến lượt anh cầu hôn, rõ ràng cô hơi hoảng hốt, xấu hổ, không hề bình tĩnh chút nào.

Điều này anh khẳng định.

Nghĩ đến chuyện này, lòng anh như có một cơn gió xuân thổi qua, tâm trạng càng lúc càng bay lên cao hơn, phải nhảy lên kéo một cành cây, hoặc chạm vào chùm hoa nào đó mới có thể cảm thấy thoải mái hơn được.

Anh rất bình tĩnh lên xe ô tô, dùng tốc độ bình thường nhất có thể lái về biệt thự Hạ gia. Tên Bạch Hải Lạp này rất nham hiểm, ông ta sẽ không bao giờ im lặng chịu thiệt, có lẽ lúc này ông ta đang mưu tính chuyện đưa Ngu Sùng Nghị vào tù cũng nên. Để tránh đêm dài lắm mộng, tốt nhất là anh phải công bố chuyện mình đính hôn với Hồng Đậu càng sớm càng tốt.

Khi nãy anh đã thuyết phục Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị xong, bây giờ đến lượt cha mẹ mình, hiện tại cũng chưa muộn lắm, vừa đủ thời gian để bàn chuyện đính hôn.

Đến cổng biệt thự Hạ gia, anh lại phát hiện ra trước cửa có vài chiếc ô tô đang đỗ trước cửa, trong đó có một chiếc xe của Đoàn gia, và một chiếc khác có vẻ là của Lục gia ở cửa hàng tây Nam Bảo.

Sắc mặt anh hơi tối lại, hôm qua cha anh đã đưa chứng cứ việc Lục Kính Hằng mua chuộc người hầu Hạ gia để hãm hại anh và chị dâu, Lục lão gia quá xấu hổ, ngay lập tức dùng gia pháp đánh Lục Kính Hằng gần chết, vì ra tay quá nặng nên Lục Kính Hằng đã được đưa đến bệnh viện tư nhân để cấp cứu ngay trong đêm.

Không biết hôm nay Lục gia lại tới đây vì chuyện gì, con trai làm ra chuyện mất mặt như vậy, chẳng lẽ Lục lão gia cảm thấy mình đánh con trai như vậy vẫn chưa đủ, còn đích thân đến tận nhà để xin lỗi?

Còn lý do Đoàn gia đến, chắc là vì Đoàn Minh Y.

Anh lên lầu hai, vừa đến chỗ rẽ thì gặp phải Đoàn Minh Y.

Có vẻ như cô ta vừa đi từ trong đó ra, trên mặt vẫn còn vương nước mắt.

Hạ Vân Khâm dừng bước, lạnh nhạt chào: “Chị dâu.”

Đoàn Minh Y lẳng lặng nhìn anh, khi hai người lướt qua nhau, trên người cô ta tỏa ra mùi hương của dầu gội đầu, chỉ trong giây lát mùi hương ấy liền lan ra khắp nơi.

Hạ Vân Khâm khẽ nhíu mày, đột nhiên nhớ đến mùi hương trên tóc của Hồng Đậu, không biết cô đã dùng loại dầu gội gì, mùi không giống hoa quế, cũng không giống hoa hồng, nhưng mùi hương ấy khiến cho người ngửi cảm thấy rất nhẹ nhàng và thoải mái.

Đêm đó, khi anh và cô ở trong phòng đánh bài, cô nhóc ấy còn hỏi tại sao anh lại có thể nhận ra cô trong bóng tối, tất nhiên là vì mùi hương đặc trưng trên người cô rồi.

Cô thông minh như vậy nhưng thi thoảng lại rất ngốc nghếch.

Nghĩ vậy, sắc mặt của anh cũng trở nên dễ nhìn hơn vài phần, anh bước nhanh đến phòng ngủ của cha mẹ mình.

Nào ngờ vừa tới cửa đã nghe thấy giọng của một người đàn ông trung niên vang lên: “Nhị thiếu gia nhà ngài dù sao cũng là một người đàn ông. Còn Minh Y thì sao, từ ngày gả đến Hạ gia, con bé tự dung gặp chuyện hai lần, lần thứ nhất là tin đồn bị tung lên báo chí, còn lần thứ hai thì bị bỏ thuốc. Chuyện thứ nhất thì chúng ta có thể phủ nhận, nhưng nếu hôm qua chuyện ở buổi tiệc mừng thọ không được ngăn chặn kịp thời thì chẳng phải danh tiếng của con bé sẽ bị phá hủy hoàn toàn sao?”

Chương 40: Tôi phải bồi thường thật tốt cho Hồng Đậu nhà tôi

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Vậy là bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để anh đi vào đó. Anh dừng bước, sau đó quay trở về phòng mình.

Nếu hôm nay không phải thương lượng chuyện đăng tin về việc đính hôn thì chắc bây giờ anh sẽ đi tìm Peter Vương.

Hôm qua ở rạp hát Khắc Vũ có một người chết, tên là Dương Vũ Thiên, là một võ sinh (1), khi mọi người phát hiện ra thi thể, anh ta bị treo lên xà nhà trong phòng ngủ. Cảnh sát đã đến xem qua loa một lượt, sau đó họ giám định là nạn nhân đã tự tử, nhưng sau đó nhân viên pháp y đến kiểm tra thêm bước nữa thì phát hiện ra nạn nhân đã bị nhét thứ gì đó vào cổ họng, khi móc ra thì hóa ra đó là một viên bánh trôi.

(1) Võ sinh: Người tập võ.

Sau khi cảnh sát rời đi, chủ nhân của gánh hát đó là Bạch Phượng Phi, cô ta càng nghĩ càng thấy chuyện này đáng sợ, lại nhớ đến Peter Vương - vị thám tử cô ta mới gặp trong buổi tiệc sinh nhật lúc nãy nên cô ta đã gọi cho Peter Vương suốt đêm, đề mời ông đến hỗ trợ phá án, tốt nhất là bắt được hung thủ vụ án này càng sớm càng tốt.

Buổi chiều, khi anh đang ở trường học viết giáo án thì nhận được điện thoại của Peter Vương, ông nói rằng hướng treo của thi thể khá kì lạ, anh cần phải qua đó nhìn thử xem.

Khi trực tiếp đến hiện trường, anh mới hiểu ra tại sao Peter Vương lại cảm thấy kì lạ. Dựa theo các vết bụi trong phòng, có thể thấy trước khi chết Dương Vũ Thiên đã kịch liệt giãy giụa, mà dựa theo phạm vi các dấu vết, có thể

phỏng đoán thời gian giãy giụa ít nhất là khoảng 7 - 8 phút.

Mặc dù Dương Vũ Thiên trời sinh là võ sinh, nhưng dựa theo thể trạng của anh ta, khoảng thời gian co giật của cơ thể trong trạng thái thiếu dưỡng khí sẽ rơi vào tầm khoảng 3 phút. Còn nếu anh ta bị người khác treo lên khi còn đang hôn mê, lúc tỉnh lại mới bắt đầu giãy giụa muốn sống thì cổ họng anh ta đã sớm bị siết chặt, khoảng thời gian giãy giụa trước khi hoàn toàn mất đi ý thức không thể dài đến tận 7 - 8 phút được.

Vậy là anh ta đã bị treo lên xà nhà trong trạng thái tỉnh táo.

Nhưng người đàn ông này cao khoảng 1m80, có người nào đó có thể sử dụng dây thừng để kéo một người lớn như thế lên xà nhà sao?

Nghĩ tới đây, anh liền đi khoảng hai bước về phía trước, đã muộn thế này rồi, liệu Peter Vương đã trở lại từ rạp hát Khắc Vũ hay chưa, có lẽ đêm nay sẽ có thêm phát hiện gì đó.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, nhớ lại giọng điệu ban nãy của Đoạn gia, anh không muốn tạo thêm một hiểu lầm nào khác, mà đứng ra là lười ra ngoài cửa nhìn. Anh đi vào phòng tắm, tắm rửa xong thì có người hầu gõ cửa, “Nhị thiếu gia, lão gia và thái thái cho mời ngài.”

Anh sờ lông mày, xem ra là có liên quan tới Đoạn gia.

Đến cửa phòng ngủ của cha mẹ, anh gõ cửa đi vào, Đoạn lão gia và Đoạn thái thái đã rời đi, anh trai không ở đây, trong phòng chỉ có cha và mẹ.

Vẻ mặt của cha anh thì rất tức giận, còn mẹ cũng đang nhíu chặt mày lại, thấy anh đi vào, Hạ thái thái liếc qua chồng mình, sau đó mới nói với anh: “Nghe Trúc Quân nói, sáng nay con đưa Ngu tiểu thư đi học?”

Đính hôn là đính hôn, Hạ Vân Khâm không muốn để cha mẹ mình biết nguyên nhân chủ yếu của chuyện này, anh không nhắc đến vấn đề của Ngu gia dù chỉ một chữ, chỉ “Vâng” một tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Hạ thái thái dường như vừa gỡ được một tảng đá khỏi lòng mình, lần nay con trai coi như đã chính thức thừa nhận việc theo đuổi Ngu tiểu thư, mỗi nghi ngờ trước kia giờ đã hoàn toàn có thể loại bỏ.

Về mặt Hạ Mạnh Mai cũng khá hơn, “Nếu con đã thích Ngu tiểu thư vậy thì sắp xếp một cuộc gặp mặt với Ngu thái thái đi, nếu hai gia đình vừa lòng thì sớm tổ chức hôn sự luôn.”

Thái độ của cha hôm nay có vẻ vui vẻ hơn hẳn hôm qua, Hạ Vân Khâm nhớ đến chuyện khi nãy Đoạn lão gia nói, anh nhieu mày, “Vừa nãy Đoạn lão gia đã nói gì sao?”

Hạ Mạnh Mai hơi bất ngờ, ông ngậm tẩu thuốc, xoay người lại ngồi xuống ghế.

Hạ thái thái hơi lúng túng: “Chuyện chị dâu con bị người khác hãm hại trong buổi tiệc mừng thọ hôm trước đã truyền đến tai Đoạn lão gia và Đoạn thái thái, hôm nay họ đến đây để đòi công bằng cho con gái mình, Đoạn lão gia đích thân đến đây nói chuyện với cha và anh trai con, sở dĩ năm đó Đoạn gia và Hạ gia làm thông gia chính là sự kết hợp của một đôi trai tài gái sắc, hai đứa tâm đầu ý hợp nên gia đình họ mới đồng ý gả Minh Y qua đây. Vì Minh Y đã được hưởng nền giáo dục tốt nhất, cộng thêm việc đối nhân xử thế khéo léo, nên từ khi vào nhà ta, dù làm dâu hay làm vợ thì cũng không hề có chút sai sót nào. Nhưng một cô gái tốt như vậy, Hạ gia lại không hề biết đường quý trọng, để mặc cho con bé bị hãm hại tới tận hai lần, khiến cả Thượng Hải xôn xao...”

Rất rõ ràng là con trai bà chẳng làm sai điều gì, lại thêm tính bao che của bà, kể đến đây bà tỏ vẻ bất mãn: “Họ nói chuyện tin đồn giữa con và Đoạn Minh Y, miệng lưỡi con người đáng sợ thật đấy, tam sao thất bản, nếu không phải Minh Y có ý chí kiên cường, thì có khi bây giờ con bé đã nghĩ quẩn rồi. Lại còn nói Minh Y mặt nào cũng xuất sắc, mà Nhị thiếu gia nhà này lại mãi không chịu kết hôn, liệu có phải thật sự có ý gì với Đoạn Minh Y không? Nếu có thì họ sẽ lập tức đưa con bé về nhà mẹ đẻ, tránh việc đang yên đang lành lại tự dưng bị dính vào mấy chuyện không đâu. Cha con vì bảo vệ con nên trong lúc tức giận đã nói con có bạn gái rồi, đằng gái tài mạo song toàn, không hề thua kém Đoạn Minh Y, không chỉ khiến con hài lòng mà thậm chí cha mẹ

cũng rất vừa ý, sắp tới hai đứa sẽ kết hôn, còn bảo Đoạn gia về nhà đợi uống rượu mừng đi là vừa.”

Vừa nói, bà vừa nâng tay lên, cho con trai xem phần tay áo bị ướt một mảng, “Đây này, Đoạn thái thái ôm mẹ, nói con gái bà ấy chịu thiệt thòi rồi khóc đến mức mẹ không thể động đây nổi, sau đấy nghe thấy cha con nói vậy bà ấy mới chịu thôi. Đến lúc tiễn họ đi về thì lại gặp cha con Lục gia, vì chuyện hôm trước nên Lục thiếu gia bị cha cậu ta cho người hầu nâng trên băng ca đưa đến. Mặc dù Lục thiếu gia nói chuyện được rồi, nhưng người vẫn chưa tỉnh táo cho lắm, cậu ta nằm trên băng ca, mơ mơ màng màng nói mấy câu về chuyện ở trường, lúc ấy anh cả con tức đến đỏ mặt. Đoạn lão gia và Đoạn thái thái nghe xong, tưởng con thích Đoạn Minh Y thật, lại quay sang làm phiền Lục gia, sau đó quanh đi quẩn lại một hồi, mọi chuyện lại quay về chỗ con. Mẹ nhức đầu quá, đành phải nói là ngày cưới của con đã được định ra rồi, vào tháng sau. Con trai mẹ giờ chỉ có Ngu tiểu thư, không hề có ý gì với Minh Y.”

Hạ Vân Khâm kiên nhẫn nghe xong chuyện này, mặc dù theo bản năng anh cũng không ghét chuyện kết hôn sớm, nhưng vì chuyện này lại chịu tác động của mấy chuyện khác nên anh vẫn thấy không thoải mái, lập tức nhướng mày: “Con gái Đoạn gia trân quý, thế con gái nhà Ngu gia không trân quý? Chỉ vì mình oan cho chị dâu mà chúng ta lại tùy tiện kéo Ngu tiểu thư vào chuyện này?”

Hạ Mạnh Mai hơi xấu hổ, khẽ hừ một tiếng, Hạ thái thái lại than thở: “Nói đến chuyện này thì đều do mẹ thiếu kiên nhẫn. Bị Đoạn thái thái, Đoạn lão gia dây dưa một lúc, không chịu nổi nên mới buột miệng nói thế cho qua chuyện. Nhưng nếu đây là người vợ cưới hỏi đàng hoàng của con, thì dù có gặp đến mấy đi chẳng nữa thì mẹ và cha con cũng sẽ không qua loa với Ngu tiểu thư.”

Thật ra thì khi đó bà có nghĩ một chút, nhưng vì ấn tượng về Hồng Đậu quá tốt, nên bà khá chắc chắn về chuyện con trai mình sẽ sớm kết hôn.

Hạ Vân Khâm không đáp lại, anh vốn định tối nay thương lượng về chuyện đính hôn với Hồng Đậu, chỉ cần chuyện này đăng lên báo thì cả Thượng Hải sẽ biết chuyện Ngu Hồng Đậu là hôn thê của anh. Còn kết hôn thì để sau cũng được, dù sao thì không khác nhau là mấy. Anh cũng biết, so với Đoạn gia thì

cha để ý hơn là cái nhìn của anh cả, bây giờ mà có thêm tin đồn kia thì người khó xử nhất chính là anh cả. Vì sợ anh em một nhà có xích mích nên cha mới nóng lòng muốn anh kết hôn. Anh không phải là không hiểu chuyện này, nhưng vừa nghĩ đến việc chuyện này còn dính dáng đến Đoạn gia, ngày cưới cũng được định ra quá vội vàng, anh cảm thấy như vậy thì Hồng Đậu sẽ chịu thiệt. Hơn nữa, nếu không phải tại anh đi điều tra vụ án thì Ngu Sùng Nghị sẽ không bị Bạch Hải Lập bắt thóp, anh và Hồng Đậu cũng sẽ không vội vàng như vậy.

Cảm giác này khá giống đau lòng, dường như có một cây kim đâm nhẹ vào tim, rất khó để quên đi. Ngần người một lúc, cha mẹ anh cũng đều im lặng, hiển nhiên là đang đợi ý kiến của anh.

Anh đứng lên suy nghĩ một chút, bây giờ thái độ của cha mẹ đều đang rất mềm mỏng, là thời cơ tốt để tranh thủ, anh nói bằng giọng lạnh nhạt thường ngày: “Nếu Ngu tiểu thư gả vào nhà ta vì những chuyện này thì nghĩ sao cũng thấy Hạ gia không tôn trọng người ta. Con nhớ khi anh cả và chị dâu kết hôn, hôn lễ của họ rất long trọng. Để bồi thường cho Ngu tiểu thư, con cũng có vài yêu cầu.”

Chuyện đến nước này còn có thể thế nào được nữa? Nguyên nhân trực tiếp, nguyên nhân gián tiếp dẫn đến chuyện này giờ đã loạn hết lên rồi, dù sau này có bình tĩnh nghĩ lại thì cũng chưa chắc đã tìm ra nguyên nhân chính.

Rất nhiều suy nghĩ xuất hiện, điều duy nhất anh có thể xác định lúc này là: Anh không hề phản cảm về chuyện cưới Hồng Đậu.

Vì thế, anh dừng lại, sau đó nghiêm túc kết luận: “Mà nói tóm lại, con muốn Ngu tiểu thư được đường đường chính chính gả vào Hạ gia chúng ta.”

Hạ Mạnh Mai vốn đang sợ con trai út nghi ngờ, nghe lời này xong liền thở phào nhẹ nhõm, “Thằng ranh này, biết ngay là kiêu gì anh cũng sẽ đưa yêu cầu mà. Nói đi, muốn đưa thêm cái gì cho Ngu tiểu thư, tôi và mẹ anh sẽ đồng ý hết, chúng tôi nhất định sẽ không để Ngu tiểu thư chịu thiệt đâu.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Có vẻ như nhiều người không hiểu cách xử sự của cha mẹ Đoạn, nhưng chuyện này lỗi lớn nhất là ở Trần Bạch*

Điệp, cô ta đã tung tin vịt, và thứ hai là Lục Kính Hằng, anh ta đã bỏ thuốc. Còn Đoàn Minh Y là người trong cuộc, dù cô ta có ý gì đi chăng nữa thì trong thời kì đó, cô ta không hề muốn dính vào những loại tin tức thế này. Vì vậy, trong chuyện này mà nói, cha mẹ thay mặt con gái đòi lại công bằng là rất bình thường.

Chương 41: Đám cưới (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hôm sau là thứ bảy nên Hồng Đậu dậy trễ hơn thường ngày, khi cô ra khỏi phòng, mẹ và anh trai đã đợi cô ở bàn ăn.

Về mặt hai người đều rất nghiêm túc, có vẻ như họ có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống, mẹ liền lên tiếng: “Cả đêm qua mẹ và anh trai con đều suy nghĩ về đề nghị của Hạ tiên sinh, và cảm thấy mặc dù biện pháp này rất tốt, nhưng dù sao thì cũng phải hỏi ý con thế nào. Hôn nhân là chuyện quan trọng nhất của đời con, chỉ vì để tránh họa mà đánh đổi cả nửa đời sau thì cũng không đáng.”

Bà vừa nói vừa cẩn thận đánh giá biểu cảm của Hồng Đậu.

Hồng Đậu chỉ tập trung ăn cháo, không đáp lại.

Ngụ thái thái vốn dĩ thâm hiểu mọi chuyện, bây giờ lại càng chắc chắn hơn. Bà gấp một miếng cá nhỏ thả vào bát cháo của con gái, từ từ nói tiếp: “Hai năm đầu sau khi cửa hàng đóng cửa, vì sợ chiến tranh nên lúc nào mẹ cũng chuẩn bị tiền nong sẵn sàng, nếu thật sự cần phải rời đi thì thu dọn cũng rất dễ dàng, chỉ cần nhờ Hạ tiên sinh giúp đỡ một chút thì chúng ta hoàn toàn có thể chuyển đến Bắc Bình hoặc Thiên Tân ngay trong đêm. Mặc dù Bạch Hải Lập có quyền thế ở vùng này đi chăng nữa thì ông ta cũng không thể với tay được đến tận đó, chỉ cần chúng ta rời đi, tai họa cũng sẽ biến mất. Còn về chuyện đi học, các giảng viên hiện tại đều rất quý con, chỉ cần nhờ thầy Nghiêm hoặc chủ nhiệm khoa viết một bức thư giới thiệu, khi nào chúng ta đến Bắc Bình thì lại tìm một ngôi trường khác.”

Hồng Đậu hơi sững lại, tức giận hỏi: “Chỉ vì trốn tránh một tên tiểu nhân

thôi mà đang yên đang lành chúng ta lại phải bỏ nhà, bỏ việc, rời khỏi quê hương? Con còn phải đợi xem kết quả của tên Bạch Hải Lập này sẽ thế nào nữa chứ.”

Ngu thái thái và con trai nhìn nhau, thuận tiện đáp lại lời của con gái, “Vậy là con không muốn rời đi? Vừa không muốn chuyển nhà vừa không muốn bị Bạch Hải Lập ức hiếp? Vậy thì phải làm theo lời đề nghị của Hạ tiên sinh thôi, hai nhà chúng ta kết thông gia rồi tuyên bố trên báo.”

Mặt Hồng Đậu bỗng chốc đỏ lên như quả cà chua, cô lập tức im lặng.

Đến lúc này, sao Ngu thái thái còn có thể không biết việc con gái mình có thiện cảm với Hạ tiên sinh nữa chứ, “Hạ tiên sinh nói mọi chuyện tùy theo con. Hôm qua cậu ấy muốn xác định thái độ của con, nhưng con lại cứ ở yên trong phòng không chịu ra ngoài. Cậu ấy đợi mãi, cuối cùng đành phải nói chuyện với mẹ và anh con, nói chỉ cần con không phản đối thì toàn bộ chuyện đính hôn sẽ do cậu ấy lo liệu. Còn nói mẹ và em gái cậu ấy rất thích con, cha cậu ấy cũng đã nhắc đến việc dẫn con đến Hạ gia ăn cơm. Mặc dù chúng ta làm chuyện này chủ yếu là để tránh tai họa, nhưng cậu ấy toàn tâm toàn ý muốn kết hôn với con. Bây giờ mẹ và anh trai con chỉ đợi một câu nói thật lòng của con thôi, con đồng ý gả cho Hạ Vân Khâm chứ?”

Toàn tâm toàn ý muốn kết hôn.... Lông mi Hồng Đậu hơi run lên, câu nói này cứ văng vẳng trong đầu cô, để che giấu đi sự ngại ngùng của mình, cô bĩu môi, đặt bát cháo xuống.

Thấy con gái mãi không chịu tỏ thái độ, Ngu thái thái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chọc chọc vào trán cô: “Bình thường thì nói nhiều lắm cơ mà, giờ đến chuyện quan trọng thì miệng kín như bưng ấy. Mẹ mới gặp Hạ Vân Khâm mấy lần thôi, đáng vẻ, học thức đều không có chỗ nào để chê, nhân cách cũng rất tốt, có điều không biết chuyện đời tư thế nào thôi. Lần trước cậu ấy còn đến lầu ba để tìm Khâu tiểu thư, rồi còn cả chuyện với Đại thiếu nữ nhà đó nữa, nhớ đâu cậu ấy trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài....”

Lời này vừa nói ra, Hồng Đậu đã vội cắt ngang: “Lần trước anh ấy đến tìm Khâu tiểu thư là có chuyện muốn điều tra, chuyện với chị dâu là do người khác muốn gây xích mích trong Hạ gia nên mới cố tình tuồn ra.”

Ngu thái thái ngạc nhiên nhìn con gái, Hồng Đậu hơi ngần ra, lúc này mới nhận ra vừa rồi mình phản ứng hơi thái quá, lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này ngay cả Ngu Sùng Nghị cũng nhận ra em gái mình rất để ý đến Hạ Vân Khâm, không nhìn cười được, nói với mẹ: “Hạ tiên sinh không phải người như vậy đâu, các đồng nghiệp trong đồn cảnh sát thỉnh thoảng vẫn tụ tập nói chuyện với nhau về mấy nhà hào môn này. Ai cũng nói Hạ tiên sinh và anh trai cậu ấy đều có phẩm hạnh rất tốt. Hơn nữa, mấy ngày gần đây con cũng hay gặp cậu ấy, nhân cách người này rất tốt, con thấy dù sao thì cũng chỉ là tin vịt thôi, không đáng tin đâu mẹ.”

Ngu thái thái lườm con trai mình một cái: “Chẳng phải là mẹ sợ Hồng Đậu giả qua nhà đó rồi sẽ bị bắt nạt sao? Vốn dĩ đã là giả cao, nếu đối phương là một vị thiếu gia phong lưu, sau này bị uất ức thì có thể tìm ai kể khổ đây? Em gái con từ bé đến lớn đã không sợ trời không sợ đất, nếu bị vậy chắc chắn sẽ không im lặng chịu đựng. Đến lúc đấy thì hai đứa nó cãi nhau qua ngày chắc?”

Hồng Đậu vừa xấu hổ vừa tức giận: “Mẹ, mẹ nói đi đâu thế?”

May mà lúc này có người gõ cửa, Hồng Đậu lập tức đứng lên chạy ra mở cửa. Nào ngờ người đứng bên ngoài là Hạ Vân Khâm, hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt cô hơi ửng đỏ, cô nhẹ nhàng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Vân Khâm không ngờ Hồng Đậu sẽ ra mở cửa, cũng ngần người.

Lúc này cô mới nhận ra anh ăn mặc rất trang trọng, đằng sau còn có mấy vị quản gia.

Ngu thái thái đi ra, ngạc nhiên hỏi: “Hạ tiên sinh? Còn đứng đấy làm gì, mau vào nhà đi. Mấy người này là?”

Hạ Vân Khâm rời ánh mắt khỏi khuôn mặt của Hồng Đậu, anh nói với Ngu thái thái: “Cha nghe cháu nói muốn sang cầu hôn, sợ làm sai quy củ, hơn nữa cũng là để bày tỏ thành ý của gia đình cháu nên cho mấy vị quản gia đi theo cháu đến đây.”

Mấy vị quản gia cũng rất hiểu lễ nghĩa, thấy thái độ lễ phép của chủ mình với thái thái thông gia, cũng khẽ khom người, nói với Ngu thái thái: “Ra mắt Ngu thái thái.”

Sắc mặt Ngu thái thái càng có vẻ ung ý hơn, nhưng đối mặt với nhiều người như vậy, bà cũng không tỏ thái độ vừa mừng vừa lo mà chỉ mỉm cười gật đầu: “Vậy mời mọi người vào nhà ngồi.”

Dù sao thì cũng bàn về chuyện hôn sự của mình và Hạ Vân Khâm, mới đầu Hồng Đậu còn giả vờ bình tĩnh, dặn thím Chu đi pha trà, sau đó cảm thấy rất xấu hổ nên lại đi vào trong.

Hạ Vân Khâm vào nhà, nhưng cũng không ngồi ở phòng khách, mà sau khi nhỏ giọng thương lượng mấy câu với mọi người, anh, mẹ cô và anh trai cô đều lên thư phòng bàn chuyện.

Mấy vị quản gia biết rõ phép tắc, chỉ yên lặng ngồi đợi ở phòng khách.

Phòng khách lặng im như tờ, một lúc lâu sau mới có tiếng Ngu thái thái vang lên ở hành lang, “Cậu tử tử thật đấy, chuyện gì cũng tính toán chu toàn cả rồi, nhưng mà dù vậy thì tôi vẫn thấy đầu tháng sau cưới là quá gấp gáp.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng qua cuộc trò chuyện khi nãy, hai bên cũng đã thống nhất, Ngu thái thái cũng không có ý trách móc anh.

Tháng sau cưới? Hồng Đậu vốn đang khoanh tay ngồi trước bàn học, bỗng nhiên run lên, sau đó lập tức yên lặng ngồi lắng tai nghe tiếp.

Chỉ thấy Hạ Vân Khâm áy náy xin lỗi: “Làm như vậy đúng là thiệt thòi cho Hồng Đậu, khi nào gia đình hai bên chính thức gặp mặt, cha mẹ cháu sẽ trực tiếp nói lý do cho bác gái sau ạ.”

Mấy vị quản gia kia cũng tiếp lời: “Ngu thái thái cứ yên tâm, lão gia và thái thái đã sớm căn dặn, mặc dù hôn sự của nhị thiếu gia và Ngu tiểu thư có hơi gấp gáp nhưng mọi thứ đều sẽ được chuẩn bị kỹ càng nhất có thể, tuyệt đối

không để Ngu tiểu thư phải chịu thiệt thòi.”

Lúc này có người gõ cửa phòng ngủ của cô, Hạ Vân Khâm đứng ngoài cửa nói: “Hong Đậu, tôi có chuyện muốn nói trực tiếp với em.”

Giọng của mẹ cô cũng vang lên: “Hạ tiên sinh muốn nói chuyện riêng với con một chút.”

Hong Đậu vốn cũng định hỏi trực tiếp Hạ Vân Khâm, sao vốn dĩ đã bảo là đính hôn giờ lại chuyển thành kết hôn rồi, hơn nữa ngày cưới lại gấp như vậy. Bây giờ Hạ Vân Khâm chủ động tìm đến thì quá tốt rồi, cô lập tức đứng dậy đi ra cửa.

Cửa vừa mở, Hạ Vân Khâm nhìn cô: “Hong Đậu.”

Hong Đậu im lặng nhìn anh một cái, đứng tránh ra.

Hạ Vân Khâm vào phòng, vì phòng khách có rất nhiều người nên hai người cũng không thể đóng cửa phòng lại được, đành phải khép hờ.

Lần đầu tiên bước vào phòng Hong Đậu, anh tò mò đến mức quên cả việc nói chuyện, chỉ đứng đút tay vào túi quần, ngó nghiêng quan sát cách trang trí trong phòng.

Trên bàn có một cái ống đựng bút màu xanh lam, được làm bằng đá và trạm trổ các hoa văn, bên trong có cắm một nhành hoa quế. Phần đầu giường theo kiểu châu Âu có treo vài chiếc túi thơm tự làm bằng tay, ngoài ra còn có hoa tử đinh hương được kết thành chuỗi, từ mùi hương trên người Hong Đậu, anh đoán trong những túi thơm kia hẳn là hoa khô.

Nhìn xong một vòng anh mới nhớ tới chuyện chính, quay mặt lại thì thấy Hong Đậu đang có vẻ bất mãn trợn mắt lên nhìn anh. Anh tiến lại gần, dựa vào bàn học cạnh cửa sổ, đứng đối mặt với cô.

Có lẽ là vì sắp nói chuyện quan trọng nên vẻ mặt cô lúc này trầm tĩnh hơn hẳn so với ngày thường, con ngươi trong vắt như nước, gương mặt có vẻ mềm

mại, căng mọng. Anh nhìn một lát, cảm giác ngứa ngáy trong lòng bàn tay lại xuất hiện.

Nhưng lần trước là không thể sờ, lần này tạm thời không thể sờ, mặc dù đều là không thể sờ, nhưng lại khác nhau rất xa, tâm trạng anh lại trở nên vui mừng hơn vài phần, anh nghiêm túc nói: “Hong Đậu, hẳn là em cũng biết cách giải quyết mà chúng ta thương lượng rồi. Hôm qua trước mặt bác gái và Ngu tiên sinh, tôi đã cầu hôn em một lần, bây giờ ở đây không có ai, tôi muốn chính thức biểu đạt thái độ của mình thêm một lần nữa.”

Dừng một chút, thấy Hồng Đậu vẫn không đáp lại, anh đành phải lẩm bẩm nói tiếp: “Mười tám tuổi, tôi sang Đức du học, mới trở về nước được một năm nay, trước khi đi du học, cha tôi bảo nếu chưa lấy được bằng thì đừng có về nước. Vì vậy mấy năm nay tôi chỉ tập trung vào việc học, tốt nghiệp đại học trước thời hạn nên không hề có tâm tư phong hoa tuyết nguyệt, cũng không biết phải làm thế nào để dỗ con gái. Nhưng tôi có thể lấy cả nhân cách của mình ra đảm bảo với em, chỉ cần em chịu gật đầu, thì sau khi cưới tôi sẽ toàn tâm toàn ý, một lòng một dạ đối xử với em.”

Thái độ của anh rất thành khẩn, Hồng Đậu nghe xong, cảm giác khó chịu khi nãy cũng giảm đi vài phần, sự ngưng ngừng lại ập đến, cô im lặng một lúc, đợi khi nhịp tim của mình bình ổn lại mới hỏi anh: “Hôm qua vừa nói là đính hôn, sao hôm nay đã chuyển thành cưới rồi?”

Mặc dù cô tỏ vẻ bất mãn nhưng thái độ đã rất rõ ràng, tâm trạng Hạ Vân Khâm giống như mây tan đi, mặt trời lại xuất hiện, cảm giác rất vui vẻ: “Sở dĩ hôm nay tôi sang đây sớm cũng là vì chuyện này, để mẹ và anh trai em thông cảm nên ban nãy tôi đã nói riêng lý do với họ rồi. Giờ đối với em, tôi cũng không có gì để giấu cả.”

Anh kể lại chuyện hôm qua với cô: “Vì chuyện tin đồn mà Trần Bạch Diệp tung ra ba tháng trước, mọi người thường hiểu lầm quan hệ của tôi và Đoạn Minh Y. Hôm qua Đoạn gia biết được tin Lục Kính Hằng ra tay hãm hại tôi và chị dâu nên đã đến Hạ gia đòi giải thích. Mà trước đó để giải quyết chuyện của Bạch Hải Lập, tôi đã nói với cha mẹ là muốn đính hôn với em, mẹ tôi biết tôi thích em nên để chặn miệng Đoạn gia lại, bà đã quỳnh lên rồi nói trước ngày cưới.”

Hồng Đậu hiểu ra, thì ra là vì chuyện này. Chuyện đêm đó ở phòng đánh bài cô nhớ rất rõ, đây có thể coi là một bí mật giữa cô và Hạ Vân Khâm. Cho nên anh vừa nhắc đến Lục gia và Đoạn gia, cô liền hiểu.

Nhưng cô không ngờ Hạ Vân Khâm lại bình tĩnh đến như vậy.

Hạ Vân Khâm hắng giọng: “Mặc dù đây là quyết định vội vàng do sự tác động của nhiều bên, nhưng tôi cũng không muốn để em chịu thiệt thòi. Hôm nay tôi tới đây một là để cầu hôn, hai là để nhận lỗi. Đến hôm gia đình hai bên gặp mặt, cha mẹ tôi sẽ nói rõ lại với bác gái sau, tóm lại, bây giờ mọi chuyện đều tùy thuộc vào thái độ của em.” Thật ra, nếu Hồng Đậu không đồng ý, anh vẫn còn cách khác để đối phó với Bạch Hải Lập.

Nhưng mà câu này, anh định sẽ giữ trong lòng cả đời.

Thái độ của anh hơi hạ thấp, cũng không hề giấu giếm nguyên nhân của chuyện này, mặc dù cô có cảm thấy hơi ảm ức nhưng cũng đã xiêu lòng, chỉ là vì ngại nên vẫn chưa dám lên tiếng nói rõ mà thôi.

Hạ Vân Khâm chần chừ, chưa xác định rõ được thái độ của Hồng Đậu nên cũng yên lặng đứng ngắm cô, một lúc sau mới lên tiếng: “Hồng Đậu.”

Cô ngược mắt lên, “Gì thế?” Gọi cô xong lại không nói gì là sao?

Giọng nói cô rất dịu dàng, Hạ Vân Khâm lập tức nhận ra sự thay đổi trong thái độ của cô, hơi ngẩn người ra một chút, sau đó lại hơi do dự, cuối cùng anh không kiềm chế nổi, đưa tay lên khẽ véo má cô một cái.

Hồng Đậu cảm giác như mình vừa bị điện giật, cô lập tức lùi ra phía sau một chút, chỉ cảm thấy chỗ anh vừa chạm vào cực kì tê, tim cô dường như muốn nhảy lên tận họng, cô giậm chân, “Anh làm gì thế?”

Tim Hạ Vân Khâm đập nhanh không kém gì Hồng Đậu, mặt anh còn hơi nóng lên, sờ sờ sống mũi, đang định đánh trống lảng thì nghe thấy tiếng Ngu thái thái gõ cửa: “Hạ tiên sinh.”

Có lẽ thấy anh ở trong phòng Hồng Đậu lâu quá, sợ mấy vị quản gia kia về Hạ gia nói lung tung.

Chuyện cần giải thích cũng đã giải thích rồi, im lặng một lúc, Hạ Vân Khâm nói với Hồng Đậu vẫn đang đỏ mặt, “Vậy tôi đi ra ngoài thương lượng chuyện hôn lễ với bác gái.”

Hồng Đậu bĩu môi, không chịu nhìn anh. Trong lòng anh dường như có cả một hồ nước, cảm thấy cực kì vui sướng. Anh sợ cô thấy được niềm vui trong mắt mình nên đứng một lát rồi lập tức ra mở cửa đi ra ngoài.

***

Hôn lễ nhanh chóng được bàn bạc chính thức, vì mang tâm lý áy náy với Nhị thiếu nữ nên Hạ gia đã cố ý cho Ngu gia thêm phần mặt mũi. Ngoài việc trao đổi thiệp canh (1) của Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu, thì còn tuân theo lễ cũ, mang sính lễ long trọng đến Ngu gia. Còn về phần hôn lễ, dựa theo sở thích của người trẻ nên Hạ gia đã chuẩn bị hôn lễ theo kiểu Tây, nói chung là chỗ nào cũng làm hoàn hảo nhất có thể, cứ như thế, hôn lễ này không chỉ mang tính xa hoa mà nó gần như trở nên phô trương mất rồi.

(1) Thiệp canh: Ghi tên tuổi và ngày tháng năm sinh của người con gái để đưa cho nhà trai.

Hôn lễ của Nhị thiếu gia thậm chí còn náo nhiệt hơn cả Đại thiếu gia.

Mấy hôm nay, tin tức này dường như gió xuân, lan rộng ra khắp Thượng Hải, người người nhà nhà, ai cũng biết Hạ gia sắp sửa đón một nữ sinh đại học St. John về làm dâu.

Tin tức trên báo viết: “Nhị công tử Hạ Vân Khâm, con trai thương nhân đứng đầu bến cảng Hạ Mạnh Mai, đón dâu vào ngày 12 tháng 9, nhà gái là sinh viên xuất sắc của đại học St. John, nữ sinh Ngu Hồng Đậu, hôn lễ sẽ được cử hành trong Đại Vạn Quốc, hoan nghênh các vị đến uống rượu chung vui.”

Bạch Hải Lập tính trái tính phải, cũng không tính đến chuyện Hạ Vân Khâm cưới Ngu Hồng Đậu, vì không muốn khó chịu nên báo của mấy hôm vừa rồi ông ta cũng không buồn nhìn đến, nào ngờ hôm ấy vừa bước ra cửa thì có người hầu đưa thiệp mời.

Bạch Hải Lập nhìn một lát, là một chiếc thiệp cưới khá lớn, màu đỏ, người hầu mở thiệp ra, tự dưng ông ta thấy ba chữ “Đại Vạn Quốc” này rất nhức mắt.

Người hầu kia nói: “Nhị công tử Hạ gia đã đặc biệt cho người đưa thiệp mời sang, nói rằng mời lão gia đến Đại Vạn Quốc uống rượu mừng.”

Dù sao thì mấy hôm trước ông ta vừa nói Ngu Hồng Đậu sớm muộn gì cũng là vật trong túi ông ta, bây giờ người đến tay rồi mà vẫn còn chạy mất, Bạch Hải Lập cảm thấy chẳng còn chút mặt mũi nào. Ông ta hừ lạnh một tiếng, cũng không nhận thiệp mời mà nghiêm mặt lên xe.

Chương 42: Đám cưới (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi tuyên bố tin đám cưới, ngày nào người hầu Hạ gia cũng chạy sang Ngu gia, một là để mang sính lễ sang, hai là để thương lượng về chi tiết của hôn lễ với Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị.

Biết cháu gái mình sắp gả cho Hạ Vân Khâm, Phan Mậu Sinh và Phan thái thái dù cực kì bất ngờ nhưng cũng thường xuyên chạy sang ngõ Đồng Phúc để hỗ trợ.

Thấy Hạ gia khắp nơi nâng đỡ cho Ngu gia, Phan thái thái vừa hâm mộ lại vừa vui mừng. Trước kia bà vẫn luôn mong hai cô con gái của mình được gả vào nhà tốt, nào ngờ bây giờ Hồng Đậu lại đi trước một bước. Trước mặt Ngu thái thái, bà không chỉ một lần khen Hồng Đậu có phúc, mà lúc này Ngu thái thái cũng chẳng có thời gian để bận tâm so đo tính toán với chị dâu mình như thường ngày. Mọi bận tâm lớn nhất của bà lúc này là làm thế nào để thu xếp ổn thỏa được hôn lễ của con gái mình.

Vài ngày trước, Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái chính thức sang gặp mặt bà, lần đầu tiên bà được gặp ông trùm ngành vải sợi trong truyền thuyết. Khi thảo luận hôn sự của hai đứa trẻ, vợ chồng Hạ thị phúc hậu và ân cần hơn so với tưởng tượng của bà rất nhiều, nhất là Hạ thái thái, nhìn rất dịu dàng, hòa nhã, là một người dễ sống chung. Sau khi gặp hai người, nỗi lo của Ngu thái thái cũng vơi đi hơn nửa.

Còn Hạ Vân Khâm, bà càng nhìn lại càng thấy thích. Hơn nữa, cả Thượng Hải đều biết, để chuẩn bị hôn lễ này, Hạ gia thực sự đầu tư rất nhiều công sức và tâm huyết, mặc dù hơi vội vàng nhưng thật sự vẫn khá hoành tráng. Trong lòng bà mặc dù vốn còn hơi lo lắng, nhưng trong mấy ngày chuẩn bị hôn lễ vừa qua, nỗi lo ấy đã từ từ biến mất.

Vài ngày gần đây Ngọc Kỳ mới biết được nguyên nhân mình được cứu.

Nếu không phải Hồng Đậu đi tìm Vương thám tử, rồi dẫn đến việc Hạ Vân Khâm hỗ trợ đi tìm người thì cô đã bị Trần Kim Sinh sát hại. Xuất phát từ sự cảm kích, Ngọc Kỳ cũng rất hăng hái giúp đỡ chuyện hôn sự, hầu như ngày nào cũng thấy mặt ở Ngu gia.

Dù sao cũng ở chung một tòa nhà, vợ chồng Bành thợ may ở lầu dưới, Hương tiên sinh và Khâu tiểu thư ở lầu trên, ngày nào cũng thấy Ngu gia đón khách, tiễn người, họ cũng bị không khí này làm vui lây. Dù là người cao ngạo như Hương tiên sinh cũng đi sang biếu quà rồi nói vài câu chúc mừng.

Đối với Hồng Đậu mà nói, mấy câu Hạ Vân Khâm nói lúc tỏ thái độ hôm ấy đã thật sự chạm đến trái tim cô. Vốn dĩ cô vẫn còn hơi mờ mịt, bất an, nhưng sau khi nghe những lời ấy, cô cảm thấy dường như xung quanh mình bớt đi một lớp sương mù, cảm thấy rất nhẹ nhàng, thoải mái.

Ngày cưới được định ra quá gần, Hạ Vân Khâm bận bịu chuyện hôn sự, trong một tháng qua, tổng cộng đi qua Ngu gia hai lần, một lần là thương lượng chuyện mở tiệc ở Ngu gia, lần thứ hai là đến hỏi cô thích đồ gia dụng gì. Còn cô, cả tháng nay cũng bận bịu may quần áo, đưa đồ cưới, thêm đồ trang sức, cũng không rảnh rỗi hơn Hạ Vân Khâm là mấy. Về sau cô thấy anh trai và mẹ cũng không giúp được mình là bao, đành dứt khoát xin nhà trường cho nghỉ học một tháng.

Cô Quân vừa là bạn thân của cô vừa là phù dâu, hôm nào tan học xong, cô ấy cũng cầm theo sách vở đến nhà Hồng Đậu, nhân lúc Hồng Đậu đang ôn bài, cô ấy cũng tranh thủ giúp Ngu gia một tay.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, cả Hạ gia lẫn Ngu gia đều bận tới mắt tới mũi. Cũng may là sau khoảng thời gian đầu hơi lộn xộn một chút thì dần dần mọi việc cũng đâu vào đấy, càng về sau việc chuẩn bị lại càng trở nên ung dung hơn.

Đến hôn lễ, trời xanh ngắt, mặt trời sáng rực, gió thu hiu hiu, ở cổng thành phố, xe cộ ra vào như đi trẩy hội.

Vì Hạ gia có chuyện vui nên các nhân vật nổi tiếng của Thượng Hải đến đây hơn nửa, về mảng xã giao, trước giờ Hạ gia luôn khiến người khác phải

khen ngợi, bàn tiệc không thiếu các món quý hiếm như cua biển, cá bạc... Rượu vang cũng liên tục được đưa ra như nước.

Có hai vị tiên bối lớn tuổi có phẩm hạnh tốt đẹp được mời đến làm chứng hôn. Một vị là thị trưởng tiền nhiệm của Thượng Hải, nay là giám đốc ngân hàng trung ương, Dụ Tắc Quang. Vị còn lại chính là hiệu trưởng đại học St. John, Sir Johnson.

Bài phát biểu trong hôn lễ do Hạ Vân Khâm tự soạn, lời văn trôi chảy, phong phú, lưu loát mấy nghìn chữ, tóm tắt quá trình quen biết của anh với Ngu Hồng Đậu, thậm chí còn nói thêm cả quá trình yêu đương của hai người. Hai vị chứng hôn vừa đứng đọc rất diễn cảm vừa cười tủm tỉm, thi thoảng còn thêm vào vài lời chú thích hài hước vô hại khiến các quan khách dự lễ cười không dứt.

Tất nhiên, vì hai người thật ra vẫn chưa hề nghiêm túc yêu đương nên Hạ Vân Khâm đã phải vận dụng trí tưởng tượng của mình để phát huy trong bài phát biểu này.

May mà Hồng Đậu chỉ cần lộ mặt ở hôn lễ một lúc, sau đó xe của Hạ gia lập tức đón cô về phòng tân hôn, nếu không cô mà nghe được mấy lời này, chắc là sẽ dở khóc dở cười.

Bên phía nữ quyền, Ngu thái thái và Phan thái thái là khách quý bên nhà gái nên không thể rời khỏi chỗ ngồi, Đoạn Minh Y thân là dâu cả cũng phải ở lại buổi tiệc tiếp khách.

Nên cuối cùng Hạ Lan Chi, Hạ Trúc Quân, Ngọc Kỳ và Ngọc Nguyên cùng mấy nữ trưởng bối Hạ gia đưa Hồng Đậu trở về biệt thự Hạ gia, Cố Quân và Mai Lệ Trinh là phù dâu nên tất nhiên cũng đi cùng Hồng Đậu.

Phòng tân hôn được bố trí ở cuối hàng lang phía Đông, vốn dĩ đó là phòng của Hạ Vân Khâm. Đằng trước là hỉ nường và quần gia dẫn đường, phía sau là các nữ quyền, Hồng Đậu cứ thế bị vây quanh đến cửa phòng, Hạ Trúc Quân quay sang cười nói: “Chị dâu hai, phòng tân hôn của chị và anh hai được bố trí đẹp lắm.”

Hôn lễ được tổ chức theo kiểu cả Tây lẫn Trung, trên người Hồng Đậu mặc váy cưới màu trắng theo kiểu phương Tây, khi cửa mở ra, cô nhẹ nhàng nâng váy, từ từ đi vào phía trong, hóa ra bên ngoài là gian phòng khách nhỏ, vào phía trong nữa mới đến phòng ngủ.

Vì tân hôn nên Hạ thái thái đã sớm cho người tân trang lại căn phòng, đồ dùng trong phòng đều được thay mới thành những đồ được chuyển từ Pháp về, cả trong lẫn ngoài đều mới tinh. Đám người Ngọc Kỳ sốt ruột muốn xem phòng tân hôn liền cười nói đẩy Hồng Đậu đi vào phía trong.

Sau khi vào trong, Hồng Đậu vừa ngẩng đầu lên đã thấy chiếc giường lớn kiểu Châu Âu được trải ga giường màu đỏ thẫm. Vì màu đỏ quá chói mắt nên tim cô bỗng đập thình thịch, cô lập tức rời mắt mình đi chỗ khác, quay đi quay lại quan sát những thứ được trang trí khác ở trong phòng.

Cạnh giường lớn là hai ô cửa sổ thủy tinh sát đất kiểu Châu Âu, bên ngoài có một khoảng hiên, bên dưới là bãi cỏ xanh mướt, hai bên là hai cây cột được làm bằng ngà voi trắng, trên đỉnh mỗi cột có một thiên sứ mập mạp đang cười tươi, còn có cả đài phun nước róc rách.

Cố Quân quan sát mấy món trang trí nhỏ trên bàn trang điểm, cười nói: “Uổng công bình thường tớ hay đi theo cha xem này xem nọ. Bây giờ tớ mới thật sự được mở rộng tầm mắt, đồ trong phòng này đa phần là tớ không biết.”

Hạ Trúc Quân: “Có ít đồ là mẹ em sai người mang đến, ít đồ khác do người khác tặng, phần còn lại là đồ anh hai tự đặt trong phòng.”

Đây là nơi mà cô và Hạ Vân Khâm sẽ sinh hoạt sao?

Hồng Đậu cảm thấy hơi rung động, tò mò nhìn sang, hỉ nường đã tiến lên đỡ cô ngồi ngay ngắn xuống giường.

Hạ Lan Chi cười nói: “Cô dâu còn phải thay quần áo, hay là các vị nữ quyến và phù dâu xuống dưới nhà ăn chút đồ đi.” Lúc này đám người Cố Quân mới rời đi.

***

Hồng Đậu đề yên cho người hầu cởi giúp cô bộ lễ phục nặng nề kia, thay một bộ kỳ bào rồi dùng ít đồ ăn đơn giản. Sau khi người hầu đi ra hết, trong phòng chỉ còn mình cô, cực kì yên tĩnh.

Lúc này trong phòng không có người ngoài, cô cũng bớt vài phần kiêng dè, thấy bên trong còn một gian phòng nữa, đứng dậy đẩy cửa ra, thì ra là phòng tắm. Bên trong có một chiếc bồn tắm lớn bốn chân màu vàng, nhìn có vẻ cực kỳ xa hoa, chẳng hiểu sao lại làm bồn tắm lớn như vậy. Cô đứng nghiên cứu một lúc, sau đó lại quay trở về phòng ngủ.

Chưa đến bảy giờ, tạm thời chắc Hạ Vân Khâm vẫn chưa về được, cô ngồi trước bàn trang điểm cầm mấy món đồ trang trí lên xem.

Một quả cầu thủy tinh, bên trong có chứa một bông hoa hồng rất lớn, nhìn qua có vẻ như là hoa thật, nhưng trong quả cầu lại không hề có nước, màu sắc cánh hoa cũng rất mềm mại, xinh đẹp. Cô nghĩ một lát, thậm chí đoán đây là cái mà người ta gọi là hoa vĩnh cửu, vì dùng phương pháp của Châu Âu nên có thể giữ được màu sắc, thậm chí còn có thể giữ cho hoa mãi không tàn.

Bên kia là một bộ xương người nho nhỏ bằng kim loại, trước kia cô từng thấy một bộ ở trường, có điều, cô không ngờ Hạ Vân Khâm cũng có hứng thú với cả y học phương Tây.

Trong lòng cô đột nhiên nảy sinh cảm giác muốn thăm dò về cuộc sống trước kia của anh. Một tay cô nâng cằm, tay còn lại từ từ kéo ngăn kéo ra. Vừa nhìn vào, thấy bên trong có mấy quyển sổ, chữ bên ngoài bìa đều được viết tay bằng bút mực.

Tiếng Anh của cô không tệ, nhưng cô lại không biết tiếng Đức, nhìn một lát, cô đoán đây là quyển sổ của Hạ Vân Khâm khi còn ở bên Đức.

Bên trái ngăn kéo có đặt một hộp trang sức màu xanh da trời, bằng nhung, to khoảng một trang sách. Cô cầm lên, mở ra nhìn thử thì hơi ngẩn người, hóa ra là một chiếc vòng cổ bằng kim cương, không biết là Hạ Vân Khâm định tặng ai nữa, cô đang băn khoăn nghĩ ngợi thì thấy trong ngăn kéo còn một tờ giấy,

trên đó viết: Tặng vợ, Hồng Đậu.

Vừa phóng khoáng lại vừa có lực, đây chắc chắn là kiểu chữ của Hạ Vân Khâm.

Cô hơi đỏ mặt, rốt cuộc Hạ Vân Khâm biết được cô sẽ mở ngăn kéo nên đã chuẩn bị trang sức từ trước, hay là anh để ở chỗ này định sau hôm nay sẽ đưa cho cô?

Lòng cô ngọt như uống mật, mỉm cười đóng ngăn kéo lại, sau đó cô xoay người nhìn ra ban công.

Ngoài cửa sổ, trăng bắt đầu lên cao, trời vẫn xanh thẫm, gió đêm từ từ thổi vào, thi thoảng thổi bay rèm cửa sổ hai bên cửa. Dường như bên ngoài có người trở về, tiếng còi xe ô tô lẫn tiếng cười nói của mọi người vang lên, từ xa đến gần, biệt thự Hạ gia vốn đã yên tĩnh lại nay lại trở nên náo nhiệt.

Cô yên tĩnh ngồi nghe một lúc, đang định ra ngoài ban công nhìn xem thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động, có người thấp giọng nói chuyện với người hầu, sau đó cửa phòng mở ra.

Trái tim cô hơi xao động, cô quay lại phía sau, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Hạ Vân Khâm. Anh đã cởi áo vest bên ngoài, chỉ mặc mỗi áo sơ mi, cúc áo cổ tháo ra, cổ áo mở rộng, may là trên mặt không có men say, chỉ có điều ánh mắt anh đen hơn so với ngày thường mà thôi.

Hạ Vân Khâm vút áo vest xuống ghế sofa ở phòng ngoài, ánh mắt tự nhiên nhìn vào người cô, cô đã thay một chiếc kỳ bào đỏ thẫm, gương mặt bị màu đỏ ấy hắt lên càng trở nên hồng hào hơn thường ngày. Vì cô ngồi ở bàn trang điểm nên càng thấy rõ vòng eo thon thả của cô, vải áo ôm sát người, ôm trọn cả bờ mông căng tròn của cô.

Vẻ mặt anh bình thản, nhưng tim lại đập thành thịch không yên, anh hơi mất bình tĩnh nói: “Anh tưởng em đi ngủ rồi.”

Hồng Đậu hơi tức giận nhìn anh: “Còn sớm như vậy, sao em ngủ được?”

Chương 43: Cô vợ ngọt ngào

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào cô, thấp giọng hỏi: “Vậy em có đói không? Để anh bảo người hầu mang đồ ăn đêm lên.”

Tim Hồng Đậu đập thành thịch, có lẽ do ảo giác của cô, có vẻ ánh mắt hôm nay của Hạ Vân Khâm thẳng thắn hơn so với trước kia rất nhiều, cô vội quay mặt sang một bên, lắc đầu: “Em không đói.”

Cô vừa cử động, đôi bông tai màu xanh lá cây trên tai cô cũng đung đưa theo, phản chiếu ánh sáng lấp lánh lên hai gò má cô, khiến cô càng thêm phần duyên dáng, quyến rũ hơn.

Trong phòng chỉ có anh và cô, đáng lẽ ra đây là một đêm mùa thu mát mẻ, thoải mái. Nhưng lạ thay, anh lại cảm thấy nóng, bức bối đến khó tả, anh nhìn cô một lát mới lên tiếng: “Em mặc lễ phục lâu như vậy rồi, có muốn đi tắm không?”

Đây là một đề nghị khá tốt, vốn dĩ Hồng Đậu cũng cảm thấy trên người có cảm giác dính dính rất khó chịu nên cũng đã muốn tắm, nhưng khi lời đề nghị này được anh nói ra lại có cảm giác không tự nhiên.

Hạ Vân Khâm chỉ nói một câu rất đơn giản, nhưng sau khi nói xong, Hồng Đậu không những không để ý đến anh mà không khí còn càng trở nên bí bức hơn, anh đành phải cười nói: “Mọi chuyện ở dưới xong hết rồi, nếu em thấy mệt thì đi nghỉ đi.”

Lúc này Hồng Đậu có thể nghe ra được Hạ Vân Khâm không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của anh. Cô mỉm cười, nhìn anh một cái, thấy vùng trán anh giãn ra, nhìn anh có vẻ đẹp trai hơn hẳn so với ngày thường, cô hơi căng thẳng, giả vờ đứng đung đứng lên: “Vậy cũng được.”

Hạ Vân Khâm thấy cô đứng nhìn quanh phòng, thầm nghĩ chắc cô không biết người hầu cất đồ của cô ở đâu liền đi ra ngoài gọi người hầu vào.

Sau khi người hầu lấy quần áo cho cô, Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu đi vào phòng tắm, cửa đóng lại, anh cảm thấy chưa quen lắm, sau khi đi vài vòng quanh phòng, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng.

Chỉ lát sau, Hồng Đậu mở cửa, gọi anh từ bên trong: “Hạ Vân Khâm.”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, cô đi ra ngoài nhìn thử, thấy Hạ Vân Khâm mặc dù đang ngồi trên ghế sofa, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm xuống mặt đất, không biết đang nghĩ gì.

Cô đành phải gọi thêm một lần nữa: “Hạ Vân Khâm.”

Hạ Vân Khâm ngẩng đầu lên, lúc này mới hoàn hồn, “Sao thế?”

Cô nhẹ nhàng nói: “Em không biết dùng vòi nước ở đây, mở mãi mà không ra nước nóng.”

Anh từ từ đứng lên, đẩy cửa phòng tắm ra, quả nhiên là cô đang đứng trước bồn tắm, trên người vẫn mặc kỳ bào, phần bắp đùi trắng trẻo, đầy đặn như ẩn như hiện dưới vạt áo.

Tự mình quyết định ngày cưới của hai người, vốn dĩ anh đã chuẩn bị sẵn kế hoạch cho cuộc sống sau này, nhưng khi mọi chuyện diễn ra, cảm giác này lại giống như đang tra tấn vậy, anh cố gắng kiềm chế bản thân hết sức mới có thể nhìn thẳng vào mắt cô, “ồ” một tiếng, rồi tiến vào mở vòi nước giúp cô.

Nước nóng ào ào chảy xuống, màn sương mù dần dần xuất hiện trong phòng tắm, Hạ Vân Khâm nhìn chăm chăm vào bồn tắm, anh biết rõ dù có nhìn thùng bồn tắm cũng không có ích gì, bây giờ cái bồn tắm này chẳng có chút đất dụng võ nào cả. Nhưng dù vậy thì anh vẫn không rời bước.

Hồng Đậu đợi một lúc lâu vẫn không thấy Hạ Vân Khâm đi ra ngoài,

không nhìn được đỏ mặt, khẽ hắng giọng: “Em phải đi tắm.”

Hạ Vân Khâm nghiêm trang hỏi cô: “Biết cách sử dụng chưa? Có cần anh dạy em một lượt không?”

Hồng Đậu nhìn anh một lúc lâu rồi mới đáp lại anh: “Vậy thì anh dạy em một lần đi.”

Vậy là Hạ Vân Khâm đã có lý do để tắt vòi nước, rồi lại mở lại nó trước mặt cô, sau đó anh dùng đôi mắt đen nhánh của mình nhìn cô và hỏi: “Biết rõ chưa?”

Hồng Đậu quay mặt sang, ừm một tiếng: “Biết rồi.”

Hạ Vân Khâm nghiêm túc gật đầu một cái, “Vậy thì anh ra ngoài đây.” Nói xong anh đóng cửa đi ra ngoài.

Hồng Đậu ở trong phòng tắm lê mê một lúc lâu mới chịu ra ngoài, lúc đi ra, cô đã thay một bộ đồ ngủ dài tay màu đỏ thẫm, búi tóc của cô được tháo ra, vén gọn sang một bên, da cô vẫn còn chút bọt nước, khuôn mặt tròn trịa, đầy đặn tựa như một quả đào.

Đến mép giường, cô do dự dừng lại, leo lên giường trước mặt Hạ Vân Khâm dù sao cũng hơi bất lịch sự, cô đành cố ý hỏi: “Anh không tắm à?”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới đưa mắt lên nhìn cô, ánh mắt hai người vừa giao nhau, anh lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa, “Vậy anh đi tắm.”

Đợi anh vào phòng tắm xong Hồng Đậu mới vén chăn leo lên giường, khi cả người cô chìm vào chiếc giường mềm mại, cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ. Cô và Hạ Vân Khâm mới quen biết nhau tầm khoảng hai tháng, bây giờ đã kết hôn với nhau rồi. Mặc dù nguyên nhân của cuộc hôn nhân này xuất phát từ nhiều chuyện bất đắc dĩ, nhưng nếu ban đầu chỉ có Tần Học Khải cầu hôn với cô, thì dù phải đi Thiên Tân, Bắc Bình cô cũng sẽ nhất quyết không chịu gả.

Cô kéo chăn lên cao đến tận cổ rồi lắng nghe tiếng động trong phòng tắm. Anh tắm nhanh hơn cô rất nhiều, chưa đến 10 phút đã có tiếng mở cửa.

Vốn dĩ cô định nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nhưng cảm giác quá giả tạo nên không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục nhìn chăm chăm vào trần nhà. Nghe thấy tiếng anh vén chăn lên giường ở đầu bên kia, cô bất giác chuyển ánh mắt, vừa nhìn sang, thấy phần sống mũi cao, thẳng tắp của anh, mặt cô đột nhiên trở nên nóng đến khó tả, cô lập tức thu hồi tầm mắt, run run nhắm mắt lại.

Sau khi lên giường, anh nhìn cô một lát, thấy cô không nhúc nhích, anh đành phải tắt đèn, nằm xuống.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu truyền vào từ ngoài ban công, tiếng hô hấp của hai người trở nên rất rõ ràng, nếu so sánh thì tiếng hô hấp của anh cũng không bình tĩnh hơn cô là bao.

Không gian xung quanh tối đen, chỉ cần anh hơi động dậy một chút, tim cô liền đập thình thịch liên hồi, không phải là bài xích gì cả, mà chỉ vì cô cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

May mà Hạ Vân Khâm nằm yên một lúc, dường như cảm nhận được sự bất an của cô nên cũng không làm gì cả, chỉ nói: “Hong Đậu.”

Hong Đậu nghiêng mặt sang, nhẹ giọng đáp: “Dạ.”

“Ngày mai không bận gì thì anh dẫn em đi tham quan quanh nhà một vòng.”

Cảm nhận được sự quan tâm của anh, Hong Đậu cảm thấy lòng mình rất ấm áp, “Vâng.”

Không biết qua bao nhiêu lâu sau, Hong Đậu ngủ. Mặc dù bên cạnh cô có thêm một người nhưng vì cô có chút cảm giác ỷ lại nên cảm thấy mình như vẫn đang ở nhà mẹ đẻ vậy, cứ thế ngủ say.

Sáng hôm sau cô bị tỉnh giấc vì nóng quá, sau lưng dường như có một cái

bếp lò, nó nóng rực, vòng qua người cô từ sau ra trước, ôm trọn lấy cả người cô vào lòng. Vốn dĩ cô còn mơ mơ màng màng, đến lúc phát hiện ra sau cổ cô có hơi thở của người thì cô mới nhận ra Hạ Vân Khâm đang ôm cô vào lòng.

Cả người cô cứng đờ lại, hơi giật mình, hoảng hốt, nhưng vài giây sau cô lại nhận ra anh vẫn chưa tỉnh giấc, chỉ là không hiểu sao anh lại ôm lấy cô, một tay ôm eo cô, tay còn lại kê dưới cổ cô, nhìn vào hơi thở đều đặn của anh có thể thấy anh vẫn đang ngủ.

Cô biết, trước giờ tướng ngủ của bản thân vẫn rất xấu, nhưng nhìn tình trạng này cũng quá kì lạ, dù nghĩ nát óc cô cũng không hiểu tại sao hai người lại lẫn về một chỗ được. Không biết cô gồi lên tay anh đã bao lâu rồi, giờ chắc tay anh cũng tê rần mất rồi. Bây giờ anh vẫn chưa tỉnh, cô cũng không dám ngo nguậy, nhưng mà hơi thở của anh phả vào gáy cô khiến cô cảm thấy hơi ngứa ngáy tê tê, cảm giác ấy khiến cô gần như mất hết sức lực vậy.

Chỉ vài giây sau cả người cô mềm nhũn, cô dứt khoát nằm yên mặc kệ cho anh ôm lấy mình, nhưng mà không bao lâu sau, người anh hơi giật giật, hơi thở anh chuyển từ cổ cô lên đến đỉnh đầu, có vẻ như đang bắt đầu tỉnh, cô lập tức nhắm chặt mắt lại, giả vờ như đang ngủ.

Có thể cảm giác được đầu tiên anh hơi sững sờ, sau đó là giật mình, rồi lại do dự. Một lúc lâu sau anh mới lưu luyến nhấc tay ra khỏi người cô, rồi nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, rút cánh tay còn lại ra.

Sau đó phần giường phía sau lưng cô hơi động dậy, hình như anh vừa lật người, nằm ngửa lại.

Cô thăm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại hơi ngẩn ra, không hiểu sao cô lại cảm thấy mất mát, tim cô bắt đầu tăng tốc, cô sợ anh phát hiện ra mình đã tỉnh giấc nên chỉ dám nằm yên không nhúc nhích.

Hạ Vân Khâm nằm thẳng đơ trên giường một lúc, thấy chỗ nào đó rất khó chịu, rất muốn làm chuyện gì đó, nếu cứ nằm tiếp thì thật sự đau khổ, nhìn trời bên ngoài đã sáng, anh dứt khoát đứng lên vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Anh vừa rời giường, Hồng Đậu cũng không thể giả vờ ngủ nữa, đúng lúc cô ngồi dậy thì anh đi ra khỏi phòng tắm, hai người mặt đối mặt, Hạ Vân Khâm hơi sững sốt: “Em dậy rồi.”

Mặt Hồng Đậu nóng lên, cô vẫn giả vờ như bình thường gật đầu một cái: “Dậy rồi.”

Vén chăn xuống giường, cô chạy vọt qua người anh, định vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Anh đứng yên cạnh cửa, hơi nhú mày hỏi cô: “Biết dùng vòi nước này chưa?”

Cô nhìn bồn rửa mặt màu vàng kia, mặc dù đúng là cô chưa dùng bao giờ, nhưng nghe thấy câu hỏi nghiêm túc này của anh, vẫn hơi buồn cười, lắc đầu: “Chưa biết.”

Anh lại nghiêm túc mở vòi nước cho cô, rồi giúp cô bôi kem đánh răng lên, cô yên lặng nhìn anh làm việc, mãi đến lúc cô chính thức bắt đầu đánh răng rửa mặt anh mới đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm, cô đã dặn người hầu lấy trang phục cô muốn mặc hôm nay ra, xếp chỉnh tề ở mép giường.

Anh đã thay áo sơ mi, cầm sách ngồi ở ghế sofa đợi cô, ánh nắng ban mai xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng khiến cả người anh chìm trong ánh nắng.

Tâm trạng cô đột nhiên tốt hẳn lên, sau khi thay quần áo, cô ngồi vào bàn trang điểm chải tóc.

Anh nhìn cô một cái, đứng dậy đến chỗ ngăn kéo lấy hộp trang sức màu xanh da trời bằng nhung ra, nói với cô: “Xem thử xem có thích không?”

Hồng Đậu tỏ vẻ như lần đầu tiên nhìn thấy chiếc hộp này, cố che đi vẻ ngọt ngào trong lòng mà nhận lấy, mặc dù hôm qua cô đã thấy một lần rồi, nhưng khi mở ra, nghĩ đến dòng chữ trên tờ giấy kia, cô vẫn mỉm cười vui vẻ: “Em

thích.”

Hạ Vân Khâm đang nhìn chăm chăm không chớp mắt vào mọi biểu cảm trên nét mặt cô, thấy cô vui như vậy, tâm trạng anh cũng trở nên rất tốt: “Nó rất hợp với bộ đồ mà em mặc hôm nay, bây giờ đeo luôn cũng được.”

Hồng Đậu cũng không khách sáo, cô lấy dây chuyền ra, ướm lên cổ, ngắm nghía một hồi, thấy anh chỉ đứng bên cạnh nhìn, liền nói: “Anh qua đây giúp em một tay xem nào.”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới hoàn hồn, giúp cô cài lại sợi dây chuyền. Vừa làm xong, bên ngoài có người hầu gõ cửa: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ nãi nãi, lão gia và thái thái đang đợi mọi người ở dưới lầu để dùng bữa sáng.”

Hai người đã kết hôn, tất nhiên là cách xưng hô cũng sẽ thay đổi, hai người nhìn nhau trong gương, Hạ Vân Khâm kéo cô đứng dậy: “Đi thôi.”

Đường đường chính chính nắm tay cô, kéo ra khỏi phòng.

Trong phòng ăn, Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái đã sớm ngồi vào bàn, mọi người đều yên tĩnh không nói chuyện, nhưng trong phòng vẫn có cảm giác rất vui vẻ.

Thấy Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu cùng nhau đi ra, Hạ Lan Chi là người đầu tiên đứng lên cười nói: “Ánh mắt Vân Khâm không tệ, dây chuyền đẹp, người đeo còn đẹp hơn.”

Chương 44: Nạn nhân thứ hai

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ thái thái mỉm cười: “Đêm qua Hồng Đậu ngủ được không?”

Hồng Đậu cố gắng không thể hiện bản thân đang quá ngại ngùng, đi theo Hạ Vân Khâm đến cạnh bàn, mỉm cười đáp: “Con ngủ ngon lắm.”

Nói xong cô liền cùng Hạ Vân Khâm lần lượt chào mọi người: “Cha, mẹ, chị cả, anh cả, chị dâu.”

Trước đó vài ngày Hồng Đậu đã chính thức ra mắt người nhà Hạ gia rồi, hôm nay coi như là bữa ăn đầu tiên của cả đại gia đình sau khi hai người kết hôn.

Hạ Ninh Tranh và Đoạn Minh Y cùng mỉm cười, Hạ Ninh Tranh rất điềm tĩnh, nhìn mặt Hồng Đậu một lát rồi thân thiện đáp lại: “Em dâu.”

Hạ Lan Chi ngồi cạnh chồng mình là Trương Minh Cảnh. Trương Minh Cảnh giữ chức bộ trưởng bộ tài chính của chính phủ nên bình thường cũng khá bận rộn, nếu Hạ Lan Chi không bận gì thì thường về nhà mẹ đẻ chơi.

Lần trước vì Trương Minh Cảnh bận việc nên không thể đến ăn cơm, hôm nay coi như là lần đầu Hồng Đậu và anh ta gặp nhau, Hồng Đậu mỉm cười nhìn người anh rể của chồng. Trương Minh Cảnh khá ưa nhìn, lịch sự, mặc dù không nhanh nhẹn, phong độ cho lắm, có lẽ do ít hoạt động nên mới ngoài ba mươi mà mặt anh ta đã có dấu hiệu sưng lên.

Về mặt anh ta khá hiền hòa, nhìn Hồng Đậu một lát, lại quay sang cười nói với Hạ Lan Chi: “Xem ra nhà mình không chỉ có con cái xinh đẹp, mà ngay cả con dâu cũng toàn là mỹ nữ, có vẻ địa linh nhân kiệt của cả Thượng Hải này đều tụ hội hết về nhà cha mẹ em rồi.”

Hạ Lan Chi cũng mỉm cười: “Xem anh kia, khen em dâu đã đành, lại còn tự khen cả chính mình nữa.”

Hạ Trúc Quân đứng dậy chào hai người: “Anh hai, chị dâu hai.”

Hồng Đậu mỉm cười, cùng Hạ Vân Khâm ngồi xuống.

Mặc dù Hạ Mạnh Mai cũng mỉm cười nhưng trên mặt vẫn mang theo sự uy nghiêm, ông nói với Hồng Đậu: “Bản thân Vân Khâm cũng là một đứa không hiểu chuyện, từ nay về sau trong nhà có chuyện gì cứ sai người hầu làm là được rồi, nếu thấy người hầu làm không chu đáo thì nói với mẹ và chị dâu cả.”

Hồng Đậu khẽ gật đầu, rồi lại quay sang đối diện với ánh mắt dịu dàng của Đoạn Minh Y, “Con dâu biết rồi ạ.”

Giọng nói yêu kiều, nụ cười rạng rỡ, vẻ mặt Hạ Mạnh Mai lại càng thêm hài lòng, ông chuyển ánh mắt, thấy con trai mặc dù không nói lời nào nhưng vẻ mặt rất vui mừng, trong lòng ông cũng hoàn toàn thoải mái.

Nhân lúc người hầu bày bát đĩa lên bàn, Hạ thái thái cười nói với Hạ Vân Khâm: “Nếu hôm nay không có việc gì, lát dùng bữa sáng xong, con dẫn Hồng Đậu đi quanh nhà tham quan một chút.”

Hạ Vân Khâm nhìn sang Hồng Đậu một cái, “Vốn dĩ con cũng định làm vậy, nhưng mà hôm qua bên chỗ Peter Vương có chút việc, lát nữa con và Hồng Đậu sẽ qua ngõ Phú Hoa một lát.”

Hạ thái thái không đồng tình: “Chỗ Vương thám tử toàn là vụ án, hai đứa vừa cưới xong, chạy qua đây làm gì?”

Sợ Hồng Đậu không vui, bà thăm trách con trai lớn rồi vẫn còn lêu lổng, chỉ mong ngày tân hôn đầu tiên vợ chồng son không giận đối nhau.

Hạ Trúc Quân lặng lẽ nhìn lên, lúc này anh hai rất bình tĩnh, tự nhiên. Cô lại nhớ đến chuyện chị dâu hai ở trường cũng thường thích mấy chuyện ly kì

cổ quái này, nếu xét về phương diện này, vợ chồng anh hai chị dâu hai cực kì ăn ý, chắc chắn sẽ không hề mất hứng.

Quả nhiên, trên mặt chị dâu hai không hề có vẻ gì là lo lắng cả, ánh mắt vẫn sáng bừng, cô im lặng bưng bát cháo lên dùng bữa sáng. Máy người Hạ Lan Chi nhìn cử chỉ này của cô, vừa ngạc nhiên lại vừa bội phục.

Bọn họ không hề nghĩ đến chuyện đàn bà con gái sẽ có hứng với mấy chuyện quái lạ này, chỉ nghĩ Hồng Đậu đang nhẫn nhịn mà thôi, không trách chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi mà đã có thể nắm chặt Hạ Vân Khâm trong lòng bàn tay.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Hồng Đậu nói chuyện với mẹ chồng, chị em chồng vài câu rồi cùng Hạ Vân Khâm về phòng.

“Anh thật sự muốn đến chỗ Vương thám tử à?” Vừa đóng cửa lại, cô liền quay ra hỏi anh.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, giờ là ban ngày, cũng không thể làm chuyện bừa bãi trong phòng, huống chi, Hồng Đậu có đồng ý cho anh làm chuyện bừa bãi này hay không thì anh cũng không rõ, thay vì nhìn không thì thà dẫn cô đến chỗ Peter Vương đi một vòng còn hơn.

“Hôm trước rạp hát Khắc Vũ có một vụ án thất cổ rất kì quái, Vương thám tử vì không tìm thấy manh mối nên đã gọi điện thoại cho anh hai lần. Về sau thấy anh bận chuyện cưới xin nên cũng không thấy nhắc đến, giờ cũng hơn một tháng trôi qua rồi, anh cảm thấy rất hứng thú với hung thủ của vụ án này, cũng muốn xem bên Peter Vương giờ thế nào rồi.”

Anh vừa nói vừa đi vào trong phòng, quay lại nhìn cô một lượt, “Em muốn đi không, đi thì chúng ta thay quần áo khác, em mặc thế này ra cửa cũng không tiện.”

“Án thất cổ ở rạp hát Khắc Vũ?” Hồng Đậu nhất thời cảm thấy hứng thú, không so đo với anh mà vội nói: “Vậy anh ra ngoài chờ em đi.”

Ý là vì cô muốn thay quần áo nên không cho anh vào trong phòng? Vốn dĩ anh không hề nghĩ vậy, nhưng đến lúc này đột nhiên lại có rất nhiều suy nghĩ chạy qua đầu.

Khoảng mười phút thôi nhưng anh lại thấy dài như một tiếng đồng hồ vậy. Cuối cùng cô cũng đi ra, dây chuyền đã được cắt đi, cũng thay bộ quần dài, áo dài khác, nhưng từ đầu đến chân vẫn là màu đỏ.

Hồng Đậu không phải không chú ý đến sự ngạc nhiên trong mắt Hạ Vân Khâm, chỉ là bản thân cô lúc nào cũng nhớ rõ, hai người vừa mới tân hôn, mặc dù đã đổi quần áo khác nhưng vẫn cố tình chọn màu này, không muốn để anh nhận ra ý đồ của mình, cô tỏ vẻ dừng dừng đến gần anh: “Mình đi thôi.”

Nhưng hiển nhiên là cô đã đánh giá thấp sức hiểu biết của Hạ Vân Khâm, sau khi quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, thấy cô có vẻ chỉ hận không thể đi một đôi giày da màu đỏ lên chân, anh lập tức đổi ý: “Vừa rồi mẹ nói cũng đúng, chúng ta vừa mới tân hôn, hôm nay không đến chỗ đó thì vẫn còn hôm khác, vậy cứ để hôm sau đi đi. Hôm nay anh dẫn em tham quan quanh nhà một vòng.”

Hồng Đậu ngẩn ra, sự nhạy bén của anh khiến cô cảm thấy thật sự rất ngạc nhiên, sau khi nhìn anh một lúc, mặt cô lại bắt đầu đỏ lên.

Hạ Vân Khâm vốn đang định mở cửa ra ngoài, vừa quay lại nhìn thì thấy Hồng Đậu đang ngăn người nhìn anh, vẻ mặt hơi hoảng hốt, lại còn xấu hổ, bỗng nhiên có chút dao động, tay anh đặt lên tay nắm cửa, vẫn còn do dự không biết có nên đi ra ngoài hay không. Nào ngờ bên ngoài có người gõ cửa: “Nhị thiếu gia, Vương thám tử tới.”

Hai người đều ngẩn ra, lần này thì tốt rồi, hai người còn chưa đi ra ngoài, Peter Vương đã tự mình đến.

Đoán chắc ông ấy đến là vì vụ án, Hạ Vân Khâm liền mở cửa nói: “Mời Vương thám tử đến thư phòng ngồi đi, tôi và Nhị thiếu nãi nãi sẽ qua đây luôn.”

Đến thư phòng, quả nhiên Peter Vương đang ngồi yên lặng uống trà đợi người. Có lẽ vì hôm nay đến nhà người khác làm khách nên ông ấy ăn mặc rất đàng hoàng, đôi mắt cũng mang vẻ tỉnh táo hiếm thấy, hiển nhiên là sáng nay không hề uống rượu.

Vừa thấy hai người đi vào, Peter Vương liền đứng lên, khác hẳn với vẻ lười biếng, qua loa thường ngày, hôm nay ông còn hơi ngại ngùng, vừa mở lời đã nửa đùa nửa thật: “Hôm qua vừa uống rượu mừng của hai người xong, theo lý thuyết thì hôm nay tôi không nên đến đây làm phiền thế giới riêng của hai người mới phải.”

Hạ Vân Khâm biết, mặc dù Peter Vương bình thường khá tùy tiện nhưng không phải là loại người không biết nặng nhẹ, sở dĩ hôm nay qua thăm chắc là có chuyện gì đó cực kì nghiêm túc, anh nhìn Hồng Đậu một cái, đuổi người hầu ra ngoài, “Có chuyện gì vậy?”

Peter Vương thấy Hạ Vân Khâm thoải mái nên ông cũng không vòng vo: “Lại có người chết, kiểu chết giống hệt võ sinh tên Dương Vũ Thiên ở rạp hát Khắc Vũ lần trước.”

Chương 45: Hồng Đậu ghen tuông

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Mà người này, Vân Khâm cũng biết.” Peter Vương sờ hàng râu lụa thừa ở trên mép, “Giám đốc xưởng in Lang Hoàn, Hứa Dịch Sơn.”

Hạ Vân Khâm ngạc nhiên: “Hứa tiên sinh?” Hôm qua người này còn đến tham dự hôn lễ của anh và Hồng Đậu.

Peter Vương gật đầu, “Mười giờ tối qua Hứa Dịch Sơn được phát hiện đã chết ở nhà riêng, trùng hợp là một phù dâu họ Cố trong hôn lễ hôm qua lại có họ hàng xa với anh ta, vừa nhận được tin ấy xong thì vị Cố tiểu thư này đã gọi điện đến phòng thám tử của tôi suốt cả đêm.”

“Cố Quân?” Hồng Đậu hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi tĩnh tâm lại, suy nghĩ kỹ hơn thì đây đúng là chuyện mà Cố Quân có thể làm ra được.

Peter Vương gãi đầu: “Cố tiểu thư nói, Hứa Dịch Sơn ở tô giới Pháp, sau khi người Hứa gia đến báo án, cảnh sát ở tô giới Pháp đã đến điều tra, sau khi khám xét thì đầu tiên họ phỏng đoán đây là một vụ tự sát. Cố tiểu thư nhớ khi ở buổi hôn lễ đã gặp Hứa Dịch Sơn, khi đó anh ta trò chuyện rất vui vẻ, không hề có vẻ gì là muốn tự sát, sợ rằng sẽ bỏ qua thời cơ tốt để phá án nên sau khi nghe ngóng tình hình cô ấy đã gọi điện cho tôi, Cố tiểu thư mời tôi đến đó xem thử một lượt. Tôi thấy chỗ đó không liên quan gì đến đám người Bạch Hải Lập, hơn nữa nghe giọng Cố tiểu thư qua điện thoại rất chân thành, nên đã đi một chuyến đến chỗ ở của Hứa Dịch Sơn.”

Tất nhiên, lý do lớn nhất của chuyện này là tiền thù lao đối phương trả cho ông quá cao. Nhưng ngay trước mặt Ngu Hồng Đậu, ông thấy không tiện nói ra mà thôi.

“Sau đó thì sao?” Mặc dù Hạ Vân Khâm và Hứa Dịch Sơn cũng chỉ quen

biết xã giao mà thôi, nhưng dù sao cũng quen nhau, hôm qua vừa gặp mặt, hôm nay liền nghe thấy tin đối phương đã chết, mới đầu là khiếp sợ, sau đó anh lập tức nghiêm túc trở lại: “Sau khi khám nghiệm hiện trường, ông thấy Hứa Dịch Sơn chết giống Dương Vũ Thiên?”

Nhắc đến vụ án, Peter Vương lại lên cơn thèm rượu, đưa tay vào ngực thì nhận ra mình đang ở biệt thự Hạ gia nên đành phải kiềm chế lại: “Vẫn là treo cổ lên xà nhà, hiện trường vụ án bừa bộn hơn nhiều so với hiện trường ở rạp hát Khắc Vũ, nhưng điểm giống nhau giữa hai vụ án là phạm vi giấy giụa của Hứa Dịch Sơn lớn hơn rất nhiều so với phạm vi giấy giụa của một người bình thường khi cảm thấy ngạt thở. Về phần này, tôi công nhận ý kiến lần trước của cậu: Hung thủ đã dùng cách nào đó để treo cổ Hứa Dịch Sơn lên xà nhà, sau khi thương thức sự hoảng sợ của nạn nhân, hắn đã siết chặt sợi dây thừng trên cổ nạn nhân, từ từ xem đối phương rơi vào hôn mê, sau khi nạn nhân chết, hắn lại ung dung cất bộ đồ treo cổ nạn nhân đi, tạo hiện trường giả rằng nạn nhân đã tự sát.”

Ung dung? Từ này hơi kì lạ, Hồng Đậu hỏi lại: “Tại sao Vương thám tử lại cảm thấy hung thủ rất ung dung?”

“Vì lúc ở hiện trường tôi phát hiện ra có một điều thuốc hút dở, hỏi qua rất nhiều thái thái, bình thường Hứa Dịch Sơn hay hút thuốc hiệu Tam Ngũ, nhưng điều thuốc kia là hiệu Trường Nhạc, là một loại thuốc lá rất rẻ tiền. Nghĩ mà xem, trong lúc giết người mà hung thủ vẫn có tâm trạng hút thuốc, hai người nói xem liệu hắn có ung dung không?”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Vị giám đốc này nặng bao nhiêu, cao bao nhiêu?”

Một người đàn ông trưởng thành bình thường, cân nặng không bao giờ dưới 75kg, mà muốn treo cổ một người đàn ông trưởng thành lên xà nhà chắc chắn phải mất rất nhiều sức lực.

Peter Vương đáp: “Cao hơn cậu võ sinh kia, 1m83, nặng 81kg.”

Hồng Đậu đứng ngồi không yên, nhìn sang Hạ Vân Khâm, thấy anh vẫn còn đang suy nghĩ, không lên tiếng nói gì, cô đành hỏi tiếp: “Một người đàn ông cao lớn như vậy, trước khi bị hại chắc hẳn đã giãy giụa hoặc kêu cứu,

chẳng lẽ lúc ấy không ai ở Hứa gia nghe thấy gì sao?”

“Tôi đoán Hứa Dịch Sơn cũng giống như Dương Vũ Thiên, trước lúc bị hại trong miệng đều bị nhét gì đó nên không thể lớn tiếng kêu cứu. Hơn nữa, vừa khéo hôm trước quản gia của Hứa gia xin nghỉ, hai ngày nay không ở đây. Sau khi dự hôn lễ xong, Hứa thái thái đã dẫn con gái và người hầu đi đánh mặt chược, đánh vài vòng, đến tận mười giờ đêm Hứa thái thái mới trở về nhà nên lúc ấy ở Hứa gia đúng là không có ai.”

Hạ Vân Khâm nói: “Cho nên hung thủ biết đêm đó Hứa gia không có ai nên thuận lợi ra tay. Ông đi hỏi Hứa thái thái xem, cô ấy đã lên kế hoạch rằng hôm qua sẽ về nhà mẹ đẻ từ trước, hay là nhất thời muốn về?”

Peter Vương lộ ra nụ cười bí hiểm: “Vì đã hỏi qua Hứa thái thái nên hôm nay tôi mới chạy đến đây làm phiền hai người. Vốn dĩ Hứa thái thái không định về nhà mẹ đẻ vì trong hôn lễ gặp người quen cũ ở nhà mẹ, sau khi hai người trò chuyện với nhau, cuối cùng mới nổi hứng muốn về nhà mẹ đẻ Hứa thái thái đánh mặt chược.”

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc: “Ý ông là sau khi nghe được quyết định của Hứa thái thái, hung thủ mới đến Hứa gia, nói cách khác, rất có thể khi ấy hung thủ cũng tham gia hôn lễ?”

Peter Vương nhướn mày: “Tôi rất thích hợp tác với hai người, không bao giờ phải tốn quá nhiều lời. Vì không thể loại trừ khả năng này nên hôm nay tôi đến đây mượn danh sách khách mời ngày hôm qua, muốn xem xem có thể phát hiện được gì từ danh sách không.”

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào Peter Vương, “Ông cũng biết, hôm qua có rất nhiều người đã đến dự lễ cưới, dùng cách này để sàng lọc hung thủ khác gì mò kim đáy biển đâu? Lúc ấy ngoại trừ thấy hiện trường, ông có thấy được thi thể của Hứa Dịch Sơn không?”

“Không thấy.” Peter Vương nhún vai, “Nhưng tôi nghĩ cách để lấy được bản báo cáo khám nghiệm tử thi của Hứa Dịch Sơn rồi. Nhưng mà Hứa thái thái nói lần cuối cùng cô ấy thấy Hứa Dịch Sơn là lúc chạng vạng, khoảng tầm

6 rưỡi, lúc ấy tiệc cưới đã kết thúc, hai người họ chia tay ở cổng Đại Vạn Quốc, mỗi người đi một chiếc ô tô rời đi, mà đến khi cô ấy về nhà là mười giờ. Trừ khoảng nửa tiếng Hứa Dịch Sơn di chuyển về nhà mình, đại khái có thể suy ra thời gian Hứa Dịch Sơn bị hại là vào khoảng từ 7 giờ đến 10 giờ đêm.”

Hồng Đậu thở dài, không thể loại bỏ trường hợp hung thủ là khách mời ở hôn lễ.

Peter Vương nói tiếp: “Sau đó tôi kiểm tra hiện trường, phát hiện ra anh ta bị hại rất giống với Dương Vũ Thiên: Thứ nhất, trong nhà không mất đồ đạc gì. Thứ hai, dấu vết giã giụa và phạm vi giã giụa rất kì lạ. Thứ ba, lúc nạn nhân bị hại, hàng xóm không nghe thấy tiếng kêu cứu, cũng không có bất kì nhân chứng nào.”

Hạ Vân Khâm nhướn mày: “Nhưng Dương Vũ Thiên là võ sinh của gánh hát, còn Hứa Dịch Sơn là giám đốc xưởng in, hai người có bối cảnh xã hội khác hẳn nhau, sao hung thủ lại chọn họ? Hơn nữa giết người thì thôi, hẳn lại còn tốn công dùng cách phức tạp như vậy...”

Ngừng một lát, anh lại nói tiếp: “Để có thể kéo được hai người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh lên xà nhà, đầu tiên cần phải tính toán kĩ càng từ trước, sau đó cần có sức lực. Trước mắt tôi nghiêng về giả thiết rằng hẳn có đồng bọn, hơn nữa dựa theo sự tỉnh táo của hung thủ, cùng với việc hẳn cố tình kéo dài thời gian giã giụa trước khi chết của nạn nhân thì không thể loại bỏ việc hẳn có mối thù rất lớn đối với nạn nhân. Ông đi điều tra bối cảnh xã hội của Dương Vũ Thiên xem có thể phát hiện ra ai có thù hằn với anh ta không?”

Peter Vương cười một cách quái dị rồi bắt đầu kể: “Tướng mạo của người này cũng khá có khí phách, năm nay 35 tuổi, từ nhỏ đã bị bán vào gánh hát. Mấy năm qua anh ta vẫn luôn ở rạp hát Khắc Vũ hát võ sinh. Mặc dù danh tiếng không bằng Bạch Phượng Phi nhưng hát mấy năm qua cũng có lượng người ủng hộ nhất định. Cả tháng vừa rồi tôi điều tra rồi, mấy chuyện khác thì chưa phát hiện ra điều gì, nhưng lại biết được quan hệ giữa Dương Vũ Thiên và Bạch Phượng Phi rất mập mờ, hơn nữa mặc dù Bạch Phượng Phi âm thầm qua lại với Dương Vũ Thiên nhưng lại chê anh ta nghèo kiết xác, không chịu gả cho anh ta. Bạch Phượng Phi cũng đã gần 30 tuổi rồi, nhưng lại được ông trời phú cho cái tài, cả Thượng Hải này làm gì có ai hát hay được như cô ta,

hiều năm qua danh tiếng cô ta chỉ tăng chứ không giảm, người theo đuổi cũng không ít. Nếu gả cho một con hát, đã không có quyền thì chớ, lại còn tự mình chặt đứt con đường tiền tài của bản thân, cô ta không chịu gả cũng đúng thôi.”

“Còn có chuyện này nữa.” Ông lại nói tiếp, “Tôi hôm qua lúc tôi hỏi sở thích của Hứa Dịch Sơn, Hứa thái thái có nói với tôi, Hứa Dịch Sơn không có ham mê gì đặc biệt, chỉ thích nghe hát của Bạch Phượng Phi thôi, thường hay đến rạp hát Khắc Vũ nghe hí khúc. Nhưng vào ngày Dương Vũ Thiên bị sát hại, Hạ thái thái tổ chức sinh nhật, Bạch Phượng Phi nhận lời mời đến Hạ gia hát hí khúc, mà hôm qua lúc Hứa Dịch Sơn bị sát hại, Bạch Phượng Phi lại đang hát ở rạp hát Khắc Vũ, mặc dù Bạch Phượng Phi là điểm chung giữa hai nạn nhân, nhưng cũng có thể đây chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một lát, kéo cửa đi ra ngoài, sai người hầu tìm quản gia để lấy danh sách khách mời hôm qua đến.

Chỉ một lát sau, danh sách khách mời được mang lên, ba người ngồi vòng quanh cái bàn tròn nhỏ để nghiên cứu. Chỉ riêng khách mời thôi đã mấy nghìn người rồi, đừng nói đến việc hôm ấy còn có các nhân viên của Đại Vạn Quốc nữa.

“Đây không phải là một cách hay.” Hồng Đậu cười khỏ.

Hạ Vân Khâm vẫn đưa danh sách ấy cho Peter Vương, “Dù chưa chắc đã có thể thu thập được gì từ danh sách này, nhưng nếu sau này phát hiện ra điều khác lạ nào nữa thì cũng có thể đối chiếu lại với danh sách này, thuận tiện thu hẹp lại phạm vi của hung thủ.”

Peter Vương cất danh sách, thấy việc đã xong, ở lại lâu cũng không tiện: “Ngày tân hôn đầu tiên của hai người, vốn dĩ tôi không nên tới, cũng may là hai người không chê tôi đường đột. Tôi xin về trước, nếu có phát hiện gì tôi sẽ lập tức báo lại với hai người.”

Tiền Peter Vương về xong, điện thoại ở phòng khách lại đổ chuông, người hầu đến nghe máy, nghe đầu dây bên kia nói là tìm Đại thiếu nữ nên lại vội vàng chạy lên lầu.

Hạ Vân Khâm đứng dưới lầu một lát, Hứa Dịch Sơn xảy ra chuyện, theo lý thuyết nên đi chia buồn, nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc, cũng không biết bao giờ gia đình sẽ tổ chức hậu sự, trước mắt tạm thời vẫn hơi phân vân. Hôm nay lại mới tân hôn, Hồng Đậu để ý chuyện này như vậy, đi kiểm tra hiện trường án mạng cũng không tiện lắm, anh liền nói với cô: “Có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”

Hồng Đậu vừa nghe xong về vụ án kia, đã sớm nghĩ đến một chuyện cũ của gia đình mình năm xưa, đang định cùng Hạ Vân Khâm bàn bạc một chút nên liền gạt đầu một cái, để mặc cho anh kéo mình về phòng.

Hai người đang định vào phòng, bỗng nhiên ở cuối hàng lang có người khẽ gọi: “Nhị thiếu gia.”

Hồng Đậu quay sang, hóa ra là người hầu của Đoạn Minh Y.

Người hầu kia rất bình tĩnh đi tới, đầu tiên là chào Hồng Đậu, sau đó mới nói với Hạ Vân Khâm, “Đêm qua Hứa tiên sinh của xưởng in xảy ra chuyện, vừa rồi Hứa thái thái gọi điện thoại tới, nói rằng bên đó đã mời Vương thám tử đến điều tra, vì nóng lòng muốn biết kết quả, sáng đã gọi đến phòng thám tử để hỏi, người hầu bên đó nói ngài ấy đến biệt thự Hạ gia nên Hứa thái thái lại gọi cho Đại thiếu nãi nãi. Đại thiếu nãi nãi nói rằng Nhị thiếu gia từng học vết tích học, không biết vừa này ngài và Vương thám tử có phát hiện ra manh mối gì không, nếu có thì để Đại thiếu nãi nãi chuyển lời lại cho Hứa thái thái, giúp ngài ấy bớt sốt ruột.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Hạ Vân Khâm tối sầm lại.

Từ trước đến nay Hồng Đậu chỉ biết Hạ Vân Khâm đã học đến học vị tiến sĩ, nhưng không biết là anh đã từng học vết tích học, hơn nữa theo những lời đồn đại ở bên ngoài về Hạ Vân Khâm thì bản thân anh cũng chưa từng nhắc đến chuyện này với người ngoài.

Vậy mà Đoạn Minh Y lại biết.

Cô cảm thấy cực kì không thoải mái, cô bấu môi, không thềm nhìn Hạ Vân

Khâm mà đi vào phòng: “Em về phòng trước.”

Chương 46: Ôm ôm, hôn hôn

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu đóng cửa phòng, lẳng lặng bình tĩnh lại, vừa ngẩng đầu lên đã thấy cả căn phòng đang tràn ngập ánh nắng mặt trời, bất giác cô ngẩn người. Ngoài cửa phòng, Hạ Vân Khâm lạnh lùng nói với người hầu kia mấy câu, chỉ một lát sau liền đuổi người đó đi, sau đó chốt cửa được vặn một cái, người bên ngoài định đẩy cửa đi vào.

Hồng Đậu vẫn đang đứng thất thần, chưa tránh khỏi cửa.

Hạ Vân Khâm đẩy hai cái, cảm giác Hồng Đậu đang chặn cửa lại từ bên trong, anh nhíu mày, thấp giọng nói: “Hồng Đậu, cho anh vào.”

Lúc này Hồng Đậu mới hoàn hồn, bây giờ có vẻ như cô cố ý chặn cửa không cho anh vào trong, cô hoảng sợ, vội tránh người để mặc anh đẩy cửa ra.

Đến khi anh đi vào, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Hồng Đậu liền nhớ đến chuyện vừa nãy anh bị nhốt ngoài cửa phòng, kiềm chế lắm mới không bật cười, cũng chẳng còn tức giận nữa, lắp bắp nói: “Vừa nãy em không cố ý nhốt anh bên ngoài đâu.”

Hạ Vân Khâm lẳng lặng nhìn cô, không đáp lại, cũng chẳng rõ anh đang vui hay giận.

Cô bị anh nhìn như vậy cảm thấy hơi chột dạ, bản tính ngang ngược thường ngày đột nhiên nổi lên, cô xoay người đi vào phòng trong, “Em mệt rồi, em vào trong nghỉ một lát đây.”

Hạ Vân Khâm đứng yên bên ngoài một lát rồi mới đi vào. Vừa vào trong, thấy Hồng Đậu cởi giày ra rồi xỏ chân vào trong một đôi dép gỗ sen mềm có thêu hình bông sen, cô cảm lược ngồi chải tóc trước bàn trang điểm.

Ánh mắt hai người lại giao nhau trong gương một lần nữa, Hồng Đậu đặt lược xuống bàn, bây giờ là ban ngày, lên giường cũng không ổn lắm. Cô nhìn quanh phòng, thấy ở chỗ giường nhỏ có đặt một quyển sách, liền đứng lên đá dép ở chân ra, chân trần ngồi lên trên giường nhỏ, thuận tiện khoanh chân lại, cầm sách lên xem.

Hạ Vân Khâm im lặng nghĩ một lát cũng đi theo cô, anh ngồi cạnh giường nhỏ, rút sách trong tay cô ra vứt sang một bên, “Sao vừa nãy em lại tức giận?”

Hồng Đậu cướp sách về, “Ai nói em tức giận?”

Anh nhìn xuống quyển sách trong tay cô, “Đây là sách của anh.”

Hồng Đậu tròn mắt, “Sách của anh thì em không được nhìn à?”

Hạ Vân Khâm nói đùa, “Em hiểu tiếng Đức sao?”

Hồng Đậu nhìn xuống, quả nhiên là sách tiếng Đức, vừa nãy mãi giận đối với Hạ Vân Khâm, cô cũng không để ý xem bìa sách viết cái gì.

Tai cô đỏ lên, chớp chớp mắt: “Em xem qua trước, dù sao thì cũng sẽ có một ngày em đọc được.”

Hạ Vân Khâm nhìn cô không chớp mắt: “Em định làm thế nào để hiểu?”

Cô có thể cảm giác được ánh mắt của anh từ từ lướt qua sống mũi mình, rồi dừng lại ở môi cô, đột nhiên tim nháy mạnh lên một nhịp, mạnh miệng nói: “Ở trường có giáo sư dạy tiếng Đức, em tìm họ để học.”

“Trước mặt em cũng có một người hiểu tiếng Đức, sao không học từ anh ta?”

Trong mắt Hồng Đậu phản chiếu lại hình ảnh nhỏ xíu của anh, “Vì anh ta đáng ghét.”

“Sao lại đáng ghét?”

Hồng Đậu trơ mắt nhìn anh tiến lại gần, càng lúc càng gần hơn, cô cảm thấy tim mình như có cái gì đó nhẹ nhàng quét qua, cả người mềm đi, “Đáng ghét là đáng ghét, chỉ thế thôi.”

Hơi thở của anh phả lên môi cô: “Cả Hạ gia đều biết chuyện anh học vết tích học.”

Chỉ một câu ngắn ngủi mà chứa rất nhiều ý nghĩa.

Tim Hồng Đậu đập thành thịch, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực, sống mũi cao, thẳng tắp của anh... Trước giờ cô chưa bao giờ nhìn anh từ khoảng cách gần thế này, gần đến mức cô có thể thấy rõ cả làn da nhẵn nhụi của anh.

Cô khẽ nói, dường như đang thì thầm: “Sao anh lại nói chuyện này?”

Anh cúi xuống, hôn lên môi cô: “Vì em đang ghen.”

Lông mi cô hơi run lên, theo bản năng cô nhắm mắt lại, dường như có sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua gáy cô... Cảm giác sợ hãi này đâm thẳng vào lòng cô, trong lúc nhất thời, cơ thể cô mềm nhũn ra, cô không biết phải để tay ở đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt lên ngực anh.

Anh giả vờ bình tĩnh nhưng thực ra cũng không thành thạo hơn cô là bao, trải qua một khoảng thời gian ngắn lúng túng tìm hiểu, cuối cùng mới thôi không gõ vào răng cửa cô, mà thuận lợi hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này, cũng may là cô không hề chê bai kỹ thuật của anh, vừa ngượng ngùng vừa hơi vội vàng đáp lại, nụ hôn ngây thơ nhưng lại vui sướng đến ngây ngất, anh cảm thấy mình như đang say.

Lòng anh run lên, anh ôm ngang người cô, thả cô lên chiếc giường lớn màu đỏ, Hồng Đậu hơi giật mình, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của anh, cô dần dần bình tĩnh lại.

Tim Hạ Vân Khâm đập như trống, còn điều gì chưa rõ nữa. Cuộc hôn nhân của hai người mặc dù có rất nhiều điểm bất đắc dĩ nhưng rõ ràng là cô thích anh nên mới gả cho anh, cô không những không bài xích hành động thân mật của anh, mà còn có chút độc chiếm mơ hồ đối với quá khứ của anh.

Anh cầm cổ tay cô, kéo lên đỉnh đầu cô, cúi người, nhìn cô rồi khẽ thì thầm bên tai: “Hong Đậu.”

Trước khi gả đi, Ngu thái thái cũng đã dạy dỗ Hong Đậu, cô biết bây giờ Hạ Vân Khâm đang đợi thái độ của cô, vội vàng nghiêng mặt sang một bên, cô vừa quay mặt sang, gò má lập tức đỏ ửng lên, trong đôi mắt cô lóe lên một tia sáng, đôi môi đỏ thắm tựa như những cánh hoa còn vương sương sớm.

Gương mặt cô đẹp đến mê người, đây vừa là một loại đồng ý, cũng là một loại mời gọi. Từ trước đến nay Hạ Vân Khâm vốn luôn là người biết nắm chắc thời cơ, lập tức cúi đầu xuống, hôn lên vành tai cô, tay anh đưa xuống thắt lưng cô tìm kiếm.

Ai ngờ lúc này bên ngoài có người gõ cửa, một lát sau giọng của người hầu truyền vào phòng, “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ, dưới lầu đã chuẩn bị xong bữa trưa rồi. Mời hai người xuống dùng bữa.”

Hai người dừng một lát.

Hong Đậu vội đẩy anh lăn ra chỗ khác.

Hạ Vân Khâm giật mình, chỉ thấy Hong Đậu chạy mất rồi, đành chán nản nằm trên giường, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, giận dữ nói: “Biết rồi.”

Chương 47: Thổ lộ

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu sợ nếu hiện tại lên tiếng nói chuyện, người khác lại nghe ra cái gì nên lập tức bật dậy khỏi giường.

Vừa nãy hai người tình nồng ý mật nên không để ý, giờ tỉnh táo lại, cô vừa cúi đầu xuống đã thấy áo nhả nhúm lại, nếu cứ như vậy mà xuống ăn cơm, cha mẹ chồng nhất định sẽ nhìn ra manh mối. Cô đưa tay lên vuốt áo, thấy vạt áo vẫn không phẳng, đành phải quay sang tìm chiếc áo nhưng mới cởi ra, mặc lại.

Sửa soạn xong, cô nhìn sang phía Hạ Vân Khâm, anh vẫn còn nằm yên trên giường.

Cô rất ít khi thấy Hạ Vân Khâm nổi giận, trong khoảng thời gian quen biết anh, cô mới thấy anh nổi giận hai lần, lần trước là khi Trần Kim Sinh chở Trần Bạch Diệp trốn thoát ngay dưới mắt anh, lần còn lại là bây giờ.

Thấy mặt anh đen đến lạ thường, cô cũng biết tại sao anh lại thất vọng, trước kia cô thấy anh là người chín chắn, thông minh, không ngờ anh cũng có lúc trẻ con như vậy, không khỏi buồn cười, đành phải giả vờ như không biết gì, giục anh, “Chúng ta có xuống hay không?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô, mặc dù trên dưới Hạ gia đã sống theo kiểu tây hóa, nhưng dù sao Hồng Đậu cũng mới gả vào Hạ gia, nhờ chẳng may có chuyện gì truyền đến tai cha mẹ, kiểu gì cũng sẽ ảnh hưởng không tốt tới cô nên anh đành phải đứng lên.

Chăn ga trên giường vì hai người lăn lộn nên đã bị nhả nhúm hết lại, lúc xoay người, Hồng Đậu vô tình nhìn thấy, lại nhớ tới tình huống lúc nãy, đỏ bừng mặt, cô lườm anh một cái. Sau đó lại quay lại trải lại ga giường, trải vuốt

mấy lần, mãi đến khi mọi thứ phẳng phiu cô mới hài lòng.

Đến cửa, Hạ Vân Khâm rất tự nhiên nắm lấy tay cô, qua chuyện vừa rồi, giữa hai người không còn chút ngại ngùng gì nữa.

Nhưng Hồng Đậu vẫn có thể cảm nhận được lòng bàn tay anh rất nóng, có thể thấy bây giờ anh cũng giống cô, chỉ là ngoài mặt anh vẫn cố ra vẻ bình thường mà thôi.

Cũng may là mọi người trong phòng ăn không ai chú ý đến việc hai người xuống chậm, từ Hạ thái thái đến Hạ Lan Chi, mọi người đến thảo luận về việc giám đốc của xưởng in gặp chuyện, dù sao hai nhà cũng quen biết nhau, sáng sớm đã nhận được tin dữ, ít nhiều cũng khá hoảng hốt.

Lúc ăn cơm, Hồng Đậu cố ý nhìn về phía Đoạn Minh Y ngồi đối diện, người này lúc ngồi dùng bữa có dáng vẻ rất đẹp đẽ, đoan trang, từ đầu đến cuối đều yên lặng không nói gì, thi thoảng cũng lặng lẽ đặt bát đĩa lên bàn, lắng tai nghe chuyện Hạ Lan Chi kể, nếu vô tình bắt gặp ánh mắt của Hồng Đậu, cô ta còn cười duyên với cô một cái, thái độ rất tự nhiên, hào phóng, điều này khiến Hồng Đậu thật sự cảm thấy nghi ngờ bản thân mình hơi đa nghi.

Vừa dùng xong bữa trưa, có vài chiếc xe ô tô lái đến cổng biệt thự Hạ gia, hóa ra là bạn của Hạ thái thái, hôm qua hôn lễ chơi chưa đủ vui, hôm nay lại kết bạn đến tìm Hạ thái thái, vừa là để chúc mừng, lại vừa vì đánh mặt chược tiêu khiển.

Hạ thái thái cười tủm tỉm cho người hầu ra đón khách vào, Hạ Vân Khâm nhìn quanh một cái, định kéo Hồng Đậu về phòng nghỉ trưa sớm.

Phòng khách dưới nhà là phòng cha dùng để đãi khách, mẹ anh ham vui, nếu có khách đánh mặt chược thì thường sẽ dẫn mọi người lên phòng khách nhỏ ở lầu hai. Dù sao cũng ở cùng một lầu, ra ra vào vào, khó tránh khỏi việc có người đi nhầm phòng.

Qua chuyện vừa nãy, anh nhận được sự cho phép ngầm của Hồng Đậu, trong lòng lập tức tính toán xem nên làm gì với cô vợ mới. Mặc dù anh không

chắc rằng lúc đó Hồng Đậu có phát ra tiếng gì hay không, nhưng ít nhất thì giường của anh cũng sẽ phát ra tiếng, nhờ ai đó nghe được cũng không hay.

Tai anh nóng lên, anh bật dậy, đút tay vào túi quần nhìn về phía Hồng Đậu: “Hôm nay anh dẫn em đi tham quan quanh nhà một chút.”

Hồng Đậu vừa nghĩ đến chuyện vừa này, mặt liền nóng bừng lên, cũng nghĩ bây giờ là ban ngày, trước mặt mọi người đi về phòng thì hơi có tạt giạt mình, ý kiến này hợp ý cô nên cô liền cười nói: “Được.”

Hai người chào hỏi mấy vị thái thái, sau đó người trước người sau đi ra khỏi phòng khách.

Sau khi ra ngoài, từ từ đi bộ dọc theo con đường mòn, anh im lặng không nói gì, cô đành phải ngửa đầu lên nhìn anh, mở lời: “Đúng rồi, buổi sáng lúc nghe Vương thám tử nói về hiện trường vụ án của Hứa giám đốc, em nhớ đến một chuyện.”

Nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt cô cũng nhạt đi không ít: “Năm đó, dì út của em từng yêu đương với một vị thiếu gia. Sau đó vị thiếu gia kia thay lòng đổi dạ, dì út nghĩ quẩn, lén vào một phòng học không người trong trường đại học sư phạm treo cổ tử tự. Đến khi mẹ em và cậu em tìm được dì út, mọi chuyện đã muộn rồi. Sau đó cảnh sát của khu vực và nhân viên khám nghiệm tử thi đã đến xem qua, họ đều nói dì út em tự sát. Mẹ em nói trước giờ dì út không hút thuốc, nhưng gian phòng mà dì út tự sát lại có tàn thuốc. Nhưng cảnh sát chỉ nói đó là do người đến trước để lại nên không chịu điều tra sâu vào vụ án này, cuối cùng chuyện này đã bị bỏ ngỏ.”

Hạ Vân Khâm hiểu ra, trước kia từng nghe Hồng Đậu nhắc qua chuyện này, hóa ra dì út của cô đã qua đời như vậy.

“Dì út của em xảy ra chuyện vào năm nào?”

Sắc mặt Hồng Đậu trở nên ảm đạm: “Mười mấy năm rồi, em còn không nhớ dáng vẻ dì út trông thế nào nữa, mà nhiều năm như vậy, có lẽ đây chỉ là trùng hợp thôi.”

Cô nóng lòng muốn xua tan cảm giác buồn rầu trong lòng, vội nói với anh: “Đúng rồi, trước kia chẳng phải anh sang Đức học kỹ thuật sao? Sao lại thành học vết tích?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái, quả nhiên là cô rất tò mò về chuyện của anh, hiếm thấy cô không nhăn nhó trước mặt mình, anh liền kể: “Học kỹ thuật thực ra hơi khô khan, mà thầy giáo của anh khá nghiêm khắc, dù thế nào thì cũng chỉ đồng ý cho anh tốt nghiệp trước thời hạn một năm mà thôi. Để tăng vốn kiến thức của bản thân, anh đã sớm có dự định học thêm các chuyên ngành khác, có một lần bạn thân của giáo sư hướng dẫn anh đến trường đại học của anh để giảng bài, người đó là một chuyên gia về ngành vết tích học, lúc giảng bài người này có đưa ra ba vấn đề cần suy luận, anh đáp được hết. Sau giờ học, giáo sư dẫn anh đến gặp người kia, sau khi trò chuyện với nhau một lúc, anh bắt đầu có hứng thú với vết tích học. Sau đó anh đã đến gặp giáo sư hướng dẫn của mình để thương lượng, cuối cùng cũng thuyết phục được thầy ấy cho anh đi học thêm về ngành vết tích học, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không để ảnh hưởng đến việc học kỹ thuật. Khi anh học đến năm thứ hai thì Peter Vương gặp bế tắc trong việc học ngành trinh thám, nên ông ấy tự móc tiền túi ra sang Đức, gặp vị giáo sư vết tích học kia để học, rồi bọn anh quen biết nhau.”

Vậy là, xem ra Hạ Vân Khâm cũng được coi như nửa chính quy, còn Peter Vương lại là tay ngang, bảo sao mỗi khi gặp vấn đề khó giải quyết Peter Vương đều chạy đến nhờ Hạ Vân Khâm.

Nghe anh rảnh rồi kể từng chuyện từng chuyện ra, cực kì nghiêm túc mở thế giới của anh ra cho cô xem, Hồng Đậu chỉ cảm thấy cảm giác vui mừng dâng lên trong lòng, vội vàng cúi đầu, nghĩ một lúc, quá khứ của cô còn chuyện gì mà anh muốn biết nhưng vẫn chưa biết không nhỉ?

Nghĩ qua nghĩ lại, cuộc sống của cô quá đơn giản, chỉ có mỗi Tần Học Khải miễn cưỡng được coi là chút nhạc đệm, nhưng sau chuyện cầu hôn lần trước, anh đã sớm nhìn ra thái độ của cô đối với Tần Học Khải rồi, bảo sao anh có vẻ không hề để ý đến chuyện này chút nào.

Cô lại cảm thấy hơi tủi thân, nếu so sánh giữa hai người, ngay từ đầu cô đã ăn phải mấy lần giấm chua (1) của Đoạn Minh Y, rõ là rất tò mò nhưng trước

giờ anh vẫn thản nhiên nên cô lại không thể hỏi thẳng anh được.

(1) Ý chỉ ghen tuông.

Trách thì trách hai người chưa yêu đương gì mà đã vội vàng kết hôn, nếu giữa hai người không có sự ăn ý thì sau khi kết hôn còn rất nhiều chuyện sẽ giữ trong lòng, hiếm thấy không khí giữa hai người có vẻ phù hợp, cũng nên mở lời hỏi một chút, tránh việc sau này hai người vì chuyện này mà cãi nhau.

Đang bận thầm sắp xếp lại từ ngữ thì có một đoàn người đi xuyên qua vườn vào nhà kính trồng hoa, trong đó hai người dẫn đầu, một người đẩy đà, một người cao gầy, chính là Đoạn Minh Y và Hạ Lan Chi.

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu một lát, đột nhiên nói: “Hồi học trung học, anh và chị dâu cả là bạn học cùng khóa.”

Hồng Đậu hơi giật mình, đúng là muốn cái gì thì được cái đó, nghe giọng điệu của Hạ Vân Khâm, có vẻ như anh đang muốn chủ động nói về chuyện của Đoạn Minh Y.

Cô ngừng thở, từ từ nghe anh kể tiếp.

Hạ Vân Khâm kể tiếp: “Chị ấy là thiên kim Đoạn gia, tướng mạo không tệ, lúc ấy có rất nhiều người trong trường theo đuổi chị ấy. Có lẽ do lúc đó anh còn nhỏ nên thấy chị ấy chẳng có gì khác những nữ sinh bình thường cả, tất nhiên cũng sẽ không chạy theo lấy lòng chị ấy làm gì. Sau đó anh trai của anh bắt đầu chính thức theo đuổi chị dâu, mà khi anh đi du học Đức về, chị ấy đã thành chị dâu của anh rồi.”

Chỉ vài ba câu là kể xong mọi chuyện.

Hồng Đậu yên lặng lắng nghe, anh vừa kể chuyện vừa tỏ rõ thái độ của mình, không nâng ai lên cũng không chìm ai xuống, rất có phong thái quân tử. Tâm tư nhạy bén là một chuyện, nhưng cũng hiếm khi thấy anh thẳng thắn như vậy. Cô lập tức cảm thấy cực kì thoải mái, dù trước kia có hiểu lầm gì đi chăng nữa thì sau khi anh nói thẳng hết mọi chuyện với cô như vậy, cô cũng đều cho

qua hết.

Cô cố giấu không cho anh thấy khóe miệng đang nhếch lên cao của mình, xoay người đi sang phía khác, cố tình nói: “Ày, chỗ vườn hoa bên kia chúng ta còn chưa đi xem này.”

Đi vài bước, thấy anh vẫn còn đứng yên một chỗ, đành phải quay lại, “Ngày mai anh quay lại trường đi dạy à?”

“Vẫn còn một ngày nghỉ nữa, anh định qua chỗ Peter Vương một chút, em định ở nhà đợi anh hay muốn đi cùng luôn?”

Cô hơi đỏ mặt, nhẹ giọng đáp: “Đi cùng anh.”

Hạ Vân Khâm rung động, ngẩng đầu lên nhìn trời một chút, hôm nay ngày dài thật đấy, càng mong trời tối thì nó càng lâu tối.

Hồng Đậu hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên: “Anh nhìn gì vậy?”

Hạ Vân Khâm thản nhiên trả lời: “Anh đang xem liệu ngày mai trời có mưa không?”

Vết tích học dạy cả việc này sao? Hồng Đậu nghi ngờ, lại nghĩ đến những quyển sổ tay bằng tiếng Đức trong phòng, không biết chúng có liên quan đến vết tích học không? Buổi tối về phòng nhất định phải năn nỉ Hạ Vân Khâm dạy cô mới được.

Sau bữa tối, hai người về phòng, Hạ Vân Khâm vừa vào phòng liền nhìn vào đồng hồ đeo tay, bảy giờ, cuối cùng cũng đi tắm được rồi, may là buổi chiều hai người đi ra ngoài lâu, trên người Hồng Đậu cũng có mồ hôi, không cần anh nhắc cô đã tự giác đi lấy đồ ngủ đi tắm.

Lúc cô tắm xong, anh đang dựa lưng vào ghế sofa, thờ ơ cầm một quyển sách, không biết đã đọc bao lâu rồi mà từ đầu đến cuối vẫn chưa lật được trang nào.

Đợi cô đỏ mặt nằm lên giường, anh nhìn cô một cái rồi bước vào phòng tắm, khi cởi áo sơ mi, ánh mắt anh đột nhiên nhìn xuống bồn tắm. Thực ra thì trước kia bồn tắm của anh chỉ nhỏ bằng một nửa bồn tắm này, loại bồn tắm cỡ lớn này là do giám đốc một cửa hàng bán đồ Pháp rao bán cho quản gia vào đợt chuẩn bị đồ cưới nên quản gia tiện tay mua về. Trước kia khi anh đi du học ở Châu Âu, có không ít tờ báo nhỏ viết về việc mà vợ chồng có thể làm tình trong bồn tắm, dù không nói cụ thể nên làm như thế nào. Tất nhiên, hôm qua chuyện này còn quá xa vời, hôm nay lại dễ như trở bàn tay rồi. Có điều, không biết Hồng Đậu có chịu phối hợp với anh hay không.

Anh tắm nhanh nhất có thể, lúc đi ra, thấy Hồng Đậu buông xả tóc, mặc một bộ đồ ngủ mềm mại, ngồi chống cằm trên giường. Cô đang dùng tư thế cực kì thoải mái để xem quyển sách của anh. Mặc dù, nửa chữ tiếng Đức cô cũng không biết nhưng vẫn cố tỏ vẻ tập trung, nghe thấy tiếng anh ra ngoài, cô cũng không chịu ngoảnh đầu lại, nhưng vành tai đã từ từ đỏ lên.

Chương 48: Hạ nhị thiếu gia trêu vợ

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm vén đầu chăn bên này, lên giường, Hồng Đậu vẫn ngồi yên như trước, nếu dựa vào sự tập trung mà có thể hiểu được tiếng Đức thì chỉ dựa vào dáng điệu nhìn sách chăm chú của cô cũng đủ để đạt đến trình độ tinh thông tiếng Đức rồi.

Đột nhiên trang sách trước mặt cô bỗng tối sầm lại, nghĩ đến việc bóng anh đang che khuất ánh sáng của chiếc đèn đầu giường bằng bạc, tim cô bắt đầu đập nhanh hẳn lên, nhưng cô vẫn giả vờ hờ hững lật sang trang tiếp theo.

Đến lúc cô phát hiện ra anh áp sát vào người mình thì liền qua loa chỉ vào một từ trong sách: “Từ này nghĩa là gì?”

Hạ Vân Khâm nhìn một lát mới nói: “Die preamble.”

Giọng anh trầm hơn rất nhiều so với ngày thường, từng chữ thốt ra đều khiến không khí xung quanh dao động, ngầm kích thích trái tim cô. Cô cảm thấy hơi khó thở, sợ anh nhìn ra sự hốt hoảng của mình, đành phải ngược mắt lên nhìn anh: “Tiếng Trung nói thế nào?”

Ánh sáng vàng nhạt chiếu từ trên xuống, vây quanh khuôn mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt anh dừng lại rất lâu trên mặt cô rồi mới lên tiếng: “Lời nói đầu.”

Cô nhìn anh, ánh mắt anh giống như mặt biển đêm chứa vô số cơn sóng lớn, cứ thế chiếm hết tầm mắt của cô. Mãi đến khi hô hấp của anh kề sát bên tai cô, cô vội vàng cup mắt chỉ vào một từ khác: “Vậy còn từ này là gì?”

Trái tim của Hạ Vân Khâm không hề bình tĩnh chút nào, anh nhìn về phía ngón tay cô: “Prgung - đóng dấu.”

Một dòng nước ngầm đang lao thẳng về phía cô, cô như bị yểm bùa, không thể tập trung nhìn vào trang sách nữa, đành phải hỏi bùa: “VẬY “xin chào” trong tiếng Đức nói thế nào?”

“Guten Tag.” Anh rút sách ra khỏi tay cô, vút qua một bên rồi xoay người lại đề lên người cô, đặt hai tay ở hai bên đầu cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Nếu em thật sự muốn học tiếng Đức thì sau này anh sẽ dạy em hàng ngày.”

Hồng Đậu giãy giụa một lúc, thấy không có kết quả gì, xấu hổ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi anh: “Anh định dạy em kiểu gì?”

Tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ánh mắt từ từ rời xuống, dừng lại trên môi cô, “Küssen.”

“Küssen?”

Anh cúi đầu xuống hôn cô, vừa thưởng thức mùi hương tươi đẹp trên người cô vừa dạy: “Hôn.”

***

Sáng hôm sau, Hồng Đậu tỉnh dậy trước Hạ Vân Khâm, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt anh chìm trong ánh ban mai, hai người nằm quay mặt vào nhau, khuôn mặt lúc ngủ của anh rất bình thản, hơi thở nhẹ nhàng, một tay còn ôm lấy eo cô.

Đây là lần thứ hai cô vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm trong lòng anh, không biết do anh trong lúc ngủ vô thức ôm lấy cô hay do cô chủ động chui vào lòng anh? Nằm yên lặng một hồi lâu, nhìn sang phía anh, thấy anh vẫn không có ý định tỉnh dậy, cô định nhẹ nhàng nâng tay anh khỏi người mình, đi vào phòng tắm.

Nào ngờ, cô vừa cử động, anh liền nhú mào, sau đó lập tức mở mắt ra.

Ánh mắt hai người chạm nhau, cô nhớ đến dáng vẻ mượt mát mồ hôi của

anh hết lần này đến lần khác ở trên người cô, mặt cô đỏ rực lên, lườm anh một cái, cô đẩy anh ra, xuống giường đi dép rồi chạy vào phòng tắm.

Hạ Vân Khâm lim dim, hơi buồn ngủ nhìn theo bóng lưng của cô, thấy cửa đóng lại, anh ngẩn người, cũng vén chăn xuống giường.

Đợi Hồng Đậu đi ra, vừa mở cửa đã thấy Hạ Vân Khâm đứng chờ bên ngoài, đầu tóc hơi rối, trên người chỉ mặc mỗi quần ngủ, chân trần giẫm xuống đất.

Về mặt anh còn hơi hoảng hốt, thấy cô đi ra, anh lấy lại tinh thần nói: “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu nghĩ đến chuyện hôm qua thì cảm thấy xấu hổ đến mức không tả nổi, người này xấu tính thật đấy, giày vò cô đã đành, về sau còn thích che miệng cô lại, không cho cô lên tiếng, vốn dĩ cô đã thở gấp thì chớ, bị anh che miệng lại, mấy lần suýt ngạt thở.

Dù sao thì cũng mới cưới, cảm giác vi diệu của chuyện giường chiếu này cũng khó mà dùng ngôn ngữ để diễn tả được, cuối cùng thì chỉ có thể tỏ vẻ bất mãn ra mặt mà thôi.

Hạ Vân Khâm nhận ra Hồng Đậu mất hứng, thầm nghĩ, chẳng lẽ hôm qua anh làm càn quá? Không đủ quan tâm cô?

Cô đi qua mặt anh đến bàn trang điểm, anh liền lôi cô lại, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Cô ngược mắt lên nhìn anh, không nói gì.

Anh nghĩ một lát, thử hỏi dò: “Em còn thấy không thoải mái à?”

Hồng Đậu vẫn không quan tâm đến anh.

Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hay là hôm nay anh ở nhà nghỉ ngơi cùng

em? Không đi đâu nữa nhé?”

Hồng Đậu đảo mắt, buồn bực một lúc lâu mới nói rất nhỏ: “Tại sao hôm qua anh lại che miệng em....”

Mặt Hạ Vân Khâm nóng lên, thì ra là cô mất hứng vì chuyện này. Anh nên giải thích thế nào đây? Bình thường cảm thấy giọng cô mềm mại dễ nghe, đến lúc làm chuyện đó giọng cô lại càng trở nên uyển chuyển, quyến rũ hơn gấp mấy lần, lần đầu tiên cũng do nghe thấy tiếng kêu của cô nên anh mới không chịu nổi, nộ vũ khí đầu hàng sớm.

Cho nên đến lần thứ hai và thứ ba, anh sợ mình làm qua loa cho xong việc, vừa thấy có chút bất thường liền che miệng cô lại, tránh việc cô vừa lên tiếng anh lại không kiềm chế được.

Giờ cô nói vậy, anh cũng cảm thấy đúng là hôm qua bản thân chỉ biết lo sao cho mình được vui vẻ, không để ý đến cảm nhận của cô.

Cô dùng ánh mắt trong suốt của mình nhìn anh, hiển nhiên là cô đang đợi đáp án của anh, qua loa lấy lệ cũng không được, anh sờ sờ sống mũi của mình, thấp giọng nói nhỏ một câu bên tai cô.

Hồng Đậu ngạc nhiên mở to mắt, vì chuyện này sao.

Thấy cô bớt giận, Hạ Vân Khâm liền hỏi: “Em còn giận không?”

Hồng Đậu đẩy anh ra, đến bàn trang điểm, lấy trang sức rồi khom người đeo bông tai trước gương, vừa đeo vừa nhìn sang bên cạnh, thấy anh vẫn còn đang đứng sau lưng mình, cô nhìn xuống bàn, “Anh định đến chỗ Vương thám tử nữa mà, mau đi rửa mặt đi, còn xuống ăn cơm nữa.”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới lấy lại tinh thần, cười một tiếng, vào phòng tắm.

Ăn sáng xong hai người bước ra cổng biệt thự Hạ gia, Hạ Vân Khâm hỏi Hồng Đậu, “Ngõ Phú Hoa cách đây không xa, em muốn đi ô tô hay xe đạp?”

Chuẩn bị hôn sự mất hơn một tháng, Hồng Đậu cũng suýt quên mất chiếc xe đạp kia của Hạ Vân Khâm, cô ngần người: “Sau xe anh có dây thép, lần trước còn làm rách quần em, em không dám ngồi đâu.”

Hạ Vân Khâm buồn cười kéo cô đến chỗ chiếc xe đạp, tự mình ngồi xổm xuống kiểm tra cẩn thận một lần nữa, sau đó nói với cô: “Lần này không có dây thép nữa đâu, em tự kiểm tra thử đi.”

Hồng Đậu đưa tay ra sờ một lát, quả nhiên, yên sau thậm chí còn không gồ lên chút nào, chẳng lẽ Hạ Vân Khâm vì chuyện lần trước mà đã cố ý sửa lại xe đạp?

Cô vui vẻ hẳn lên, dù nói chuyện này không vì cô thì cô cũng không tin lắm, cô thoải mái leo lên yên sau ngồi: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Hạ Vân Khâm thấy cô không hề có vẻ gì là miễn cưỡng, tâm trạng cũng trở nên cực kì vui mừng, nhìn cô một cái rồi nói: “Vậy em ngồi chắc vào.”

Sau đó anh đạp xe chở cô đi.

Đầu sân bên kia có người hầu nhìn thấy cảnh này thì há hốc mồm ngạc nhiên, Nhị thiếu gia đạp xe ra ngoài không phải là chuyện mới gần đây, mọi người nhìn mãi cũng thành quen, nhưng không ngờ vị Nhị thiếu nãi nãi mới vào cửa này cũng kỳ quái không kém gì Nhị thiếu gia, có xe ô tô mà không chịu ngồi, lại đi ngồi xe đạp của Nhị thiếu gia, hơn nữa Nhị thiếu nãi nãi còn cười híp mắt nữa, làm gì có vẻ gì là miễn cưỡng đâu, rõ ràng là rất thích thú.

Nữ quyền của Hạ gia ở trên lầu thấy cảnh này cũng đều giật mình.

Một lát sau, Hạ Lan Chi mỉm cười với Hạ thái thái ngồi đối diện, “Vân Khâm và em dâu thật sự rất hợp nhau.”

Hạ thái thái cười nói: “Tìm khắp Thượng Hải này cũng không tìm được đứa con gái thứ hai dám làm càn với Vân Khâm như vậy, bảo sao Vân Khâm lại thích con bé ấy đến thế.”

Hạ Vân Khâm đạp xe như bay ra khỏi biệt thự Hạ gia, đi một đoạn, anh cố ý trêu Hồng Đậu: “Em muốn học từ “xe đạp” trong tiếng Đức không?”

Hạ Vân Khâm đạp xe nhanh hơn anh trai khá nhiều, Hồng Đậu sợ ngồi không vững, ngượng ngùng ôm chặt lấy eo anh, nghe anh nói vậy, đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua, cô đỏ mặt, sẵn giọng nói: “Em không thèm học đâu.”

“Vậy để tôi anh dạy em.”

Cô kiên quyết từ chối: “Buổi tối em càng không cần học.”

“Vậy em muốn học lúc nào đây?”

“Về sau em không học tiếng Đức nữa.”

“Thật à?” Anh chậm rãi nói: “Vừa nãy ai ngồi trong phòng lấy sách viết mẫu tiếng Đức của anh ra xem thế?”

Hồng Đậu hừ một tiếng: “Em tự học, dù sao thì cũng không cần anh dạy.”

“Tự học có nhanh bằng anh dạy không?”

Hồng Đậu không đáp.

Hạ Vân Khâm thầm cười một tiếng, tâm trạng cực kì tốt, bây giờ anh vẫn chưa rõ liệu mình có yêu Hồng Đậu hay không, anh chỉ biết khi ở cùng cô, dù không nói lời nào đi chăng nữa, anh vẫn cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Khi hai người đến chỗ ở của Peter Vương thì ông ấy đang thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Thấy hai người đến, ông liền nói: “Hai người đến đúng lúc lắm, tôi đang định đến rạp hát Khắc Vũ gặp Bạch Phụng Phi đây, đi cùng luôn đi.”

Chương 49

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Rạp Khắc Vũ cách đó không xa lắm, khoảng nửa tiếng đi đường.

Đúng lúc đó Peter Vương cũng đang dắt một chiếc xe đạp khá cũ ra.

Trước kia Hồng Đậu cũng đã từng đi ra ngoài làm việc chung với Peter Vương, trong ấn tượng của cô, một là Peter Vương đi chung xe ô tô với Hạ Vân Khâm hoặc tự đi xe của mình, lần đầu tiên cô thấy ông ấy đi ra ngoài một mình, nào ngờ cũng đi xe đạp.

Chợt nhớ có một lần Hạ Vân Khâm và Peter Vương cùng ở trong thư phòng nhà cô, lúc đó hai người rất lạ, dường như đang đo đạc cái gì đó, lúc ấy cô đã thấy lạ rồi, nhưng về sau bận tìm chị họ nên cô cũng quên mất.

Không biết đây chỉ là truyện trùng hợp ngẫu nhiên hay là giữa hai người này có bí mật gì đó.

Cô nghĩ đến mức ngây người, Hạ Vân Khâm phải gọi cô: “Hồng Đậu.”

Mặc dù anh đã quyết định đến rạp hát Khắc Vũ nhưng vẫn không quên hỏi cô xem cô có bằng lòng đồng hành cùng không.

Hồng Đậu cố dẹp suy nghĩ của mình sang một bên, cười tươi nói: “Được.”

Thấy cô cười tươi, Hạ Vân Khâm thấy rất vui, bất giác cũng nở nụ cười.

Peter Vương đạp xe cùng Hạ Vân Khâm, ban đầu khi nghe tin Hạ Vân Khâm muốn cưới Hồng Đậu, ông thật sự rất ngạc nhiên, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện này xong, ông từng hỏi Hạ Vân Khâm, nếu không có chuyện

Bạch Hải Lập ép cưới thì anh vẫn coi trọng Hồng Đậu đúng không?

Còn nhớ lúc đó Hạ Vân Khâm suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không đáp lời ông.

Peter Vương khá buồn bực, mặc dù Ngu Hồng Đậu xinh đẹp, nhưng với bối cảnh gia đình của Hạ Vân Khâm thì đâu thiếu cơ hội tiếp xúc với các tiểu thư nhà giàu, trong đó có không ít người đẹp không kém gì Ngu Hồng Đậu, mà nhìn thế nào cũng không thấy Hạ Vân Khâm tình nguyện kết hôn với những người đó.

Vì không còn cách nào khác để đối phó Bạch Hải Lập ư? Nực cười.

Đến hôm nay thì ông cũng hiểu rõ vài phần, trừ Ngu Hồng Đậu ra, làm gì còn có ai hứng thú chạy ngang chạy dọc với Hạ Vân Khâm nữa?

Đổi lại người khác, dù nhân nhượng Hạ Vân Khâm, cùng đi điều tra vụ án, nhưng kiểu gì cũng sẽ chán chường ngáp ngủ, hoặc không thì bị dọa chạy mất.

Sở dĩ Hạ Vân Khâm cưới Hồng Đậu, trừ vẻ ngoài của cô ra thì cũng không thể thiếu được vẻ đẹp tâm hồn của cô nữa.

Nhìn tình hình hôm đó của Hạ Vân Khâm, có vẻ như trong lòng anh vẫn còn hồ đồ, không biết hai ngày tân hôn vừa qua anh đã suy nghĩ thông suốt chưa nữa.

Rạp hát Khắc Vũ mặc dù mang tiếng là rạp hát, nhưng thực ra là một khu vườn lê kiêu cũ. Vì mấy năm nay có Bạch Phượng Phi diễn tốt, ông chủ gánh hát ngày càng trở nên dư dả, cuối cùng dứt khoát thuê luôn một khu vườn kiêu xưa, rồi sau đó trang trí cả trong lẫn ngoài.

Dọc theo hành lang đi vào bên trong có treo rất nhiều tranh, chỉ thấy những bức tranh, những bãi cỏ xanh, những bông hoa đỏ nở rộ, rất nhiều lối ngoặt, mỗi bước một cảnh, nhìn qua thật sự khá vui mắt.

Bây giờ là buổi sáng, trong vườn cũng rất yên tĩnh.

Vốn quản gia biết Hạ Vân Khâm, vừa nghe Peter Vương nói muốn gặp Bạch Phượng Phi, lập tức liền dẫn ba người vào trong vườn.

Đến phòng khách, vị quản gia kia mang trà lên mời, sau đó khép cửa rồi đi.

Hồng Đậu dùng nắp trà nhẹ nhàng gạt lá trà trôi lơ lửng trong cốc đi, im lặng lắng nghe, loáng thoáng nghe thấy tiếng ai đó đang luyện giọng, một hơi kéo dài từ thấp đến cao, mặc dù cô tưởng đã hát đến đoạn cao nhất nhưng không ngờ người kia vẫn lên cao, cao nữa, tít lên tận trời xanh.

Từ nhỏ tới lớn, lần duy nhất cô được nghe Bạch Phượng Phi hát chính là ở vườn hoa của biệt thự Hạ gia, bây giờ nghe cũng không nhận ra được liệu đây có phải là giọng của Bạch Phượng Phi hay không, quay sang thấy Hạ Vân Khâm ngồi nhìn chăm chăm vào chén trà, rõ ràng cũng nghe thấy người kia luyện giọng, cô hỏi: “Là Bạch Phượng Phi à anh?”

Hạ Vân Khâm nhìn sang Hồng Đậu, anh vốn dĩ không thích nghe hát, sao có thể phân biệt ra được là Bạch Phượng Phi hay là Hắc Phương Phi, nghĩ một lát, nhân lúc Peter Vương không để ý sang bên này, anh véo má cô: “Gánh hát luôn có quy định phải luyện giọng từ lúc sáng sớm tinh mơ, nhưng giờ này mà vẫn không coi ai ra gì luyện giọng, trừ Bạch Phượng Phi ra chắc cả đoàn hát này không còn ai khác nữa đâu.”

Lời này nói nghe cũng rất có lý, cô đỏ mặt, vén tay áo sơ mi của anh lên, cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đeo tay của anh, quả nhiên, giờ đã gần 8 rưỡi rồi.

Nghe tiếp thì thấy người kia không luyện nữa, yên lặng hồi lâu, có tiếng người bước vào, nói với người hầu bên ngoài: “Bạch lão bản tới, mau chóng cất chổi đi, cẩn thận hút bụi lên, làm sặc Bạch lão bản bây giờ.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm quay sang nhìn nhau, bây giờ vị kia đang là con hát nổi tiếng nhất vùng, dù người hầu có bày ra một trận địa lớn hơn nữa để đón người thì cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài hành lang vang lên tiếng nói chuyện, từ xa đến gần vẫn khá nhỏ và khó nghe, ngay sau đó cánh cửa được trạm trở mở ra, một

người phụ nữ mặc kỳ bào màu xanh da trời xuất hiện.

Lúc trước Hồng Đậu thấy Bạch Phượng Phi, đôi phương đang còn trên sân khấu, trên mặt vẫn còn trang điểm nên tất nhiên không nhìn rõ tướng mạo cụ thể thế nào, nay gặp được người thật, cô không nhận được, nhìn kĩ một chút.

Khuôn mặt trái xoan, mắt phượng mày ngài, ánh mắt cô ta cực kì sáng và trong suốt, chỉ cần tùy ý nhìn trên người ai cũng đủ khiến người đó xao xuyến.

Có lẽ do đã nổi tiếng một thời gian khá dài rồi, mặc dù cả người cô ta lộ ra vẻ lười biếng nhưng vẫn có khí thế của người hay đấu đá.

Mặc dù tuổi tác trông có vẻ không nhỏ nhưng nhìn kĩ thì cũng không quá lớn, phần dưới mắt được đánh phấn tùy ý, nhưng vẫn không làm giảm vẻ xinh đẹp của cô ta.

Sau khi vào phòng, đầu tiên cô ta nhìn Hạ Vân Khâm, cười nói: “Thì ra vị chuyên gia vết tích học mà Vương thám tử nói lại chính là Hạ công tử.”

Giọng trong như suối, quả là danh bất hư truyền.

Lại nhìn sang Hồng Đậu, ngạc nhiên hỏi: “Vị này là?”

Hôm đó ở hôn lễ Hồng Đậu chỉ lộ mặt một lát rồi liền đi vào phòng, không mấy ai thấy rõ mặt cô. Mặc dù chúc mừng Nhị công tử kết hôn nhưng nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng anh sẽ dẫn vợ mới cưới của mình đi theo.

Hạ Vân Khâm cười nói: “Đây là vợ tôi.”

Bạch Phượng Phi ngạc nhiên nhướn mày, nhìn kĩ Hồng Đậu vài lần, vừa nhìn vừa khen: “Đúng là trời sinh một cặp, trai tài gái sắc.”

Peter Vương kéo chiếc nơ trên bộ âu phục của mình, nghiêm mặt nói: “Bạch lão bản, vụ án rap hát Khắc Vũ bây giờ đã truyền đi khắp nơi, hôm nay kẻ hèn này tới vì muốn hỏi chút chuyện đã xảy ra vào đêm Dương Vũ Thiên bị

sát hại.”

Bạch Phượng Phi hơi chần chừ nhìn về phía Hạ Vân Khâm, Hạ Vân Khâm gác chén trà, thản nhiên nhìn Bạch Phượng Phi nói: “Nếu Bạch lão bản ngại vợ chồng tôi thì cứ để chúng tôi ra ngoài là được.”

Bạch Phượng Phi vội vàng cười nói: “Hạ công tử cũng vừa nghe Vương thám tử nói rồi đấy, chuyện Dương lão bản cũng đã truyền ra, từ hôm xảy ra chuyện cho đến nay, cứ vài ba hôm lại có người đến cửa hỏi thăm, tôi cũng quen rồi, bây giờ nói lại thêm một lần nữa trước mặt Hạ công tử cũng không có vấn đề gì.”

Dứt lời, cô ta chúm chím nhìn Hạ Vân Khâm, phẩy tay một cái, cửa phía sau từ từ khép lại.

Đợi Bạch Phượng Phi ngồi xuống, Peter Vương liền hỏi: “Mấy ngày nay Bạch lão bản không được nghỉ ngơi sao? Sắc mặt nhìn có vẻ kém hơn vài hôm trước?”

Bạch Phượng Phi cúi đầu, nhìn lá trà lơ lửng trong tách, khẽ thở dài, “Dù sao thì tôi và Dương lão bản cũng quen biết nhau nhiều năm, anh ấy xảy ra chuyện, lại còn chết thảm như vậy, tất nhiên là tôi cảm thấy khó chịu rồi, đêm qua đã khá hơn, chỉ là ngủ không được ngon giấc mà thôi.”

Chương 50

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Peter Vương nói: “Đêm đó, lúc Bạch lão bản biểu diễn ở biệt thự Hạ gia, bên này cũng có một vở kịch đang diễn, toàn bộ gánh hát chỉ có mỗi Dương Vũ Thiên không có vai diễn, trong khi những người khác đang làm việc ở sân trước, anh ta lại nghỉ ngơi ở sân sau, mãi đến lúc hơn chín giờ, có học trò thay đồ diễn rồi ra sân sau tìm thầy mình thì mới phát hiện ra Dương Vũ Thiên đã treo cổ trong phòng. Bạch lão bản, tình hình đêm đó đúng là như vậy sao?”

Ánh mắt Bạch Phượng Phi lóe lên vẻ sợ hãi, cô ta chậm chậm gật đầu.

Peter Vương nhìn sang Hạ Vân Khâm, anh không có ý nói chen vào nên ông đành phải hỏi tiếp: “Sân khấu được thiết kế ở phần sân trước, các vị lão bản nghỉ ở phần sân sau, ngày thường lúc có tiết mục biểu diễn, khách khứa có thể tùy ý đi ra sân sau không?”

Bạch Phượng Phi đáp: “Sân sau trừ phần của tôi là có khóa, những sân còn lại luôn được để mở, mặc dù nói ở cổng sân sau có người canh gác, nhưng nếu đêm đó có nhiều tiết mục biểu diễn thì bảo vệ cũng sẽ không cảnh giác bằng ngày thường được, trước kia cũng có vài lần khách khứa đi nhầm vào sân sau rồi.”

Peter Vương gật đầu: “Nói vậy, vào những lúc có nhiều tiết mục biểu diễn thì khách khứa hoàn toàn có thể tùy ý ra vào sân sau? Đêm đó, tiết mục của Dương Vũ Thiên đã bị hủy đột ngột hay rạp hát đã sớm sắp xếp cho anh ta nghỉ ngơi?”

Bạch Phượng Phi đặt tay lên tay vịn ghế, “Cả rạp hát Khắc Vũ chỉ có mình tôi không bao giờ sắp xếp trước các tiết mục, còn những người khác hầu như lúc nào cũng ở rạp hát Khắc Vũ, để tiện cho các khách khứa đến mua vé, rạp hát sẽ dán lịch các tiết mục của cả tháng đó ở trên cổng, vào đêm Dương lão bản xảy ra chuyện là ngày nghỉ của anh ấy.”

Peter Vương chép miệng: “VẬY là tất cả những người đã từng xem giấy thông báo ở công thì đều có thể biết được trong vòng một tháng tới, Dương Vũ Thiên phải lên sân khấu để diễn vào ngày nào....”

Hồng Đậu thầm nhủ mày, khi Hứa giám đốc của xưởng in bị sát hại, có vẻ như hung thủ cũng chọn đúng lúc nhà Hứa giám đốc không có ai để ra tay.

Nếu hai vụ án này cùng một hung thủ thì từ đầu đến cuối người này vẫn luôn rất kín đáo và cẩn thận.

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào cánh tay đã gãy đi rất nhiều của Bạch Phượng Phi, bỗng nhiên đặt tách trà xuống.

Peter Vương hiểu ý, cười nhạt nói: “Bạch lão bản, không dám giấu cô, hôm nay là ngày nghỉ của Hạ Vân Khâm nên tôi đã tìm cậu ấy đến đây giúp. Từ ngày tôi nhận vụ án của Dương lão bản, hầu như tôi không có ngày nào rảnh rỗi cả, lúc nào cũng bận rộn đi tìm hung thủ. Nhưng manh mối mà hung thủ để lại quá ít, tôi khổ công điều tra mất một tháng trời, điều duy nhất có thể xác định được đó là Dương lão bản không tự sát. Về phương diện vết tích học, Hạ Vân Khâm nghiên cứu sâu hơn tôi, trước kia mặc dù đã nghe tôi kể về chuyện này nhưng cậu ấy có quá nhiều việc nên không qua đây xem được, có lẽ trước kia tôi kiểm tra hiện trường vẫn còn chút thiếu sót nào đó nên giờ tôi mời cậu ấy qua kiểm tra lại một lần nữa. Vốn dĩ cậu ấy không muốn đến, nhưng tôi đã mời cậu ấy ba, bốn lần liên, nếu Bạch lão bản không ngại thì có thể để tôi và Hạ Vân Khâm vào phòng Dương lão bản kiểm tra một lượt không?”

Ánh mắt Bạch Phượng Phi hơi dao động, sau đó cô ta mỉm cười: “Tôi vẫn luôn nóng lòng muốn Vương thám tử có thể sớm bắt được hung thủ, sao có thể ngại chuyện Vương thám tử nhờ người đến giúp được. Huống chi, cả Thượng Hải đều biết Hạ nhị công tử học vấn phong phú, có thể mời được Hạ công tử tới hỗ trợ là vinh hạnh của tôi.”

Peter Vương mỉm cười, thân nhiên nói tiếp: “Bạch lão bản là người phóng khoáng, nếu đã vậy, mời cô dẫn đường.”

Bạch Phượng Phi lắc đầu cười khổ: “Nói ra thì sợ Vương thám tử chê cười,

từ ngày Dương lão bản xảy ra chuyện, buổi tối tôi không dám ở lại rạp hát, nếu không thể từ chối được thì thi thoảng mới lên sân khấu hát vào ban ngày, chỉ cần nghĩ đến cái chết của Dương lão bản, cả người tôi liền lạnh toát. Dù thế nào thì tôi cũng không dám đến đó, nếu mấy vị muốn đi kiểm tra thì cứ để cho người hầu dẫn đi cũng được.”

Nói xong, không đợi Peter Vương lên tiếng phản đối, cô ta đã gọi: “Người đâu.”

Đợi người hầu đi vào, Bạch Phượng Phi nói: “Vương thám tử cần đến sân của Dương lão bản kiểm tra thêm một lần nữa, nhớ phải chăm sóc cho ngài ấy thật cẩn thận.”

Người hầu kia cũng không muốn đến nơi xui xẻo ấy, nhưng mấy người này đều do Bạch lão bản mời đến, anh ta không dám tùy tiện đắc tội bất kì ai, vất vả lắm mới dẫn nhóm người Hạ Vân Khâm đến sân của Dương Vũ Thiên, nhưng anh ta chỉ co ro đứng ngoài, không dám bước vào dù chỉ nửa bước.

Lúc này mới hợp ý Hạ Vân Khâm, Peter Vương cực kì hòa nhã nhìn người hầu nói: “Không cần phải đi vào bên trong để rồi bị dọa đâu, cứ ở ngoài chờ đi, chúng tôi vào xem một lượt rồi đi ra.”

Người hầu như được đại xá, lập tức tươi cười đồng ý.

Hạ Vân Khâm kéo Hồng Đậu vào trong sân, đi một đoạn, tỏ vẻ như đang lơ đãng quay đầu lại xem cổng sân, khẽ nói với Peter Vương, “Chẳng phải ông nói ban đầu Bạch Phượng Phi chủ động tìm ông để điều tra sao? Sao vừa nãy ông hỏi thì cô ta trả lời qua loa thế?”

Peter Vương hừ lạnh: “Tôi cũng cảm thấy bức mình, đêm đó Bạch Phượng Phi gọi điện cho tôi, rõ ràng đang rất hoảng sợ, nói Dương Vũ Thiên nhất định không tự sát, còn hứa hẹn cho tôi một khoản tiền thưởng rõ to, nói tôi nhất định phải sớm bắt được hung thủ. Vậy mà giờ mới vài ngày trôi qua, bóng dáng hung thủ vẫn chưa thấy đâu, nhưng cô ta lại cho người đến đưa tiền, bảo tôi dừng lại, không cần điều tra nữa. Nếu không phải trong điện thoại tôi nói là sẽ tìm cậu đến giúp tôi điều tra, sau đó sáng sớm đến rạp hát Khắc Vũ thì e là cô ta còn không chịu gặp tôi ấy chứ.”

Hồng Đậu nhớ đến tình hình vừa rồi, cất tiếng hỏi: “Hơn một tháng trước, Bạch Phượng Phi có gầy như thế này không? Bộ kỳ bào ấy rõ là mới may xong, sao lại rộng thùng thình như vậy nhỉ?”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu rồi nói: “Hơn một tháng trước, khi cô ta đến Hạ gia biểu diễn, anh đã từng nhìn thấy mặt mộc của cô ta, đúng là có phần nở nang hơn bây giờ khá nhiều.”

Hồng Đậu ngẩn ra, suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Có thể thấy mấy ngày qua cô ta suy nghĩ rất nhiều.”

Peter Vương đẩy cửa phòng, “Khi chuyện mới xảy ra thì nóng lòng muốn tìm hung thủ, đến lúc bắt tay vào điều tra thì lại áp ứng không chịu phối hợp, cộng thêm việc trong một tháng thôi mà đã gầy nhiều như vậy, nếu nói Bạch Phượng Phi không giấu giếm điều gì đó, còn lâu tôi mới tin.”

Ba người đi vào bên trong sân, đi vòng quanh căn nhà một hồi, Hồng Đậu mở cửa vào phòng trong, Hạ Vân Khâm và Peter Vương thì vào phòng mà Dương Vũ Thiên đã treo cổ.

Vừa vào cửa, Peter Vương liền nói: “Tôi đã kiểm tra mặt tường và bệ cửa sổ rồi.”

Nhưng Hạ Vân Khâm dường như không nghe thấy, vẫn đi thẳng đến bệ cửa sổ.

Hồng Đậu ngẩng đầu lên nhìn xà nhà, nghĩ thử, đầu tiên phải treo một người đàn ông trưởng thành lên xà nhà, sau đó ung dung đứng nhìn đối phương từ từ chết đi trước mắt mình, sau đó lại ngụy trang chuyện này thành hiện trường tự sát, nếu chỉ có một người thì liệu có làm nổi không?

Có vẻ như Hạ Vân Khâm cũng nghi ngờ về chuyện này, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên quan điểm: có một nhóm người đã phạm tội.

Nếu không phải Bạch Phượng Phi và Cố Quân tìm Peter Vương - người có

kinh nghiệm điều tra từ nước ngoài về thì sợ rằng kế hoạch của hung thủ còn lâu mới bị phát hiện, cuối cùng, hai vụ án này sẽ được xếp vào các dạng vụ án tự sát bình thường, giống như di út của cô năm đó vậy.

Nghĩ đến chuyện này, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, đang nghĩ người chột nghe thấy Hạ Vân Khâm trào phúng nói: “Vương thám tử, tôi khuyên ông nên uống ít rượu thôi, cái gì ở dưới bệ cửa sổ đây?”

Peter Vương vội tiến đến, ngồi xổm xuống nhìn một cái, đến lúc nhìn rõ được đây là vật gì, khuôn mặt ông ấy nóng bừng lên.

Hạ Vân Khâm đứng dậy giơ vật đó lên nhìn kĩ, Hồng Đậu kiễng chân, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn ra đó là gì, khẽ gọi: “Hạ Vân Khâm.”

Hạ Vân Khâm nghe tiếng Hồng Đậu gọi mình, thuận tay đưa vật kia cho Peter Vương, dịu dàng nói với Hồng Đậu: “Em vào đi.”

Vừa nói vừa lấy chiếc thước dây trong túi quần ra, ngồi xổm người xuống, đo đạc khoảng cách giữa nền đất dưới xà nhà và cửa sổ.

Lúc này Peter Vương đã cất vật kia vào một túi giấy lớn, không nói lời nào nữa, chỉ lấy một chiếc đèn pin tây từ trong ngực ra, hơi cúi người, mở to mắt nhìn dấu vết trên tường.

Hồng Đậu nhận lấy vật trong tay Peter Vương, hóa ra là một sợi màu vàng nhạt, nhìn kĩ thì có vẻ giống loại dây bình thường dùng để buộc đồ, cô khom người nhìn vào chỗ Peter Vương đang ngồi nghiên cứu. Hóa ra ở dưới bệ cửa sổ có một chỗ bị lõm vào, hẳn là sợi dây kia đã được lấy ra từ chỗ lõm đó. Phần lõm ấy lại đúng ở chỗ giao nhau của cửa sổ và tường, nếu không nhìn kĩ thì không thể phát hiện ra trong kẽ hở còn có chỗ lõm như vậy.

Hạ Vân Khâm đo mặt đất xong, đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn xà nhà, ném thước dây lên, tiếp tục đo khoảng cách giữa mặt đất và xà nhà, đợi đến khi thước dây chạm xuống đất, anh nhìn con số trên đó, nói với giọng đầy ẩn ý: “Xem ra trước đó tôi đoán sai rồi, nếu như có một nhóm người gây án thì đầu cần phải thiết kế một dụng cụ phức tạp đến vậy, vẫn có thể dùng cách này để

giết người. Hung thủ có vẻ là một người rất tự phụ, hẳn sẽ không tùy tiện để cho một người nào đó xen vào chuyện tốt của hắn. Có điều, tôi vẫn chưa hiểu một vấn đề, nếu hắn không phải là người ở rạp hát Khắc Vũ, vậy thì hắn đã dùng cách gì để đưa dụng cụ dùng để treo người lên xà nhà vào đây? Trước mặt bao nhiêu người như vậy, mang một thứ to như thế đi, chẳng lẽ không sợ người ta nghi ngờ sao?”

Lúc này Hồng Đậu đã hiểu tại sao Hạ Vân Khâm lại phải đo khoảng cách mấy chỗ đó, loại dụng cụ này trước kia cô đã từng thấy trong sách, loại dụng cụ này thường dùng trong nông nghiệp, nếu như thiết kế mô phỏng theo, đừng nói là một người nặng 60kg, lượng hàng mấy trăm cân nó cũng có thể kéo lên được.”

Cô ngạc nhiên: “Có khi nào hung thủ đã đến đây nhiều lần rồi không?”

Hạ Vân Khâm nhìn xà nhà nghĩ ngợi, nghe xong lời này, anh quay lại nhìn Hồng Đậu, “Anh cũng đang nghĩ đến khả năng này, lần đầu tiên hung thủ đến đây, cất dụng cụ vào một nơi kín đáo ở sân sau, đến khi giết người xong thì lại mang đi.”

Anh khua tay đại khái: “Nếu thứ này do anh làm, việc đầu tiên sẽ là cân nhắc đến độ lớn của sợi dây thừng và cân nặng của các nạn nhân, nếu không thì dù cố nén cái máy đó lại, đến cỡ bé nhất đi chẳng nữa thì dựa theo độ cao của xà nhà, ít nhất kích cỡ của nó cũng vào khoảng 50cm*50cm*50cm, còn hình dáng thì anh càng không biết phải làm thế nào để không khiến người khác phải chú ý đến....”

Anh ngẩng mặt lên nhìn Hồng Đậu và Peter Vương, “Khi một người nào đó xem kịch thì cầm thứ gì trong tay mới không khiến người khác chú ý đến?”

Hồng Đậu nghiêng đầu nghĩ ngợi.

Có vẻ như Peter Vương vẫn giận vì chuyện mình đã để lỡ mất mọi quan trọng, ông tức giận xen vào, “Khá nhiều, lòng chim, một hộp quà được gói kĩ lại, nếu hắn cố ý không để cho người khác nhìn kĩ thì người ngoài cũng sẽ không quá thô lỗ bắt hắn mở ra bằng được.”

Hồng Đậu sợ hãi nói: “Thật sự không bội phục cũng không được, nếu theo những giả thiết này thì tại sao hắn lại phải dùng cách làm phức tạp thế này để giết người? Còn nữa, tại sao hắn lại chọn hai người không hề liên quan đến nhau như Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên?”

“Quan hệ giữa hai nạn nhân có thể từ từ tìm rồi loại trừ sau cũng được.” Hạ Vân Khâm sờ cằm, hung thủ thông minh như vậy, vốn dĩ anh chỉ tò mò mà thôi, còn bây giờ thì lòng hiếu thắng của anh đã hoàn toàn bị khơi dậy, “Bây giờ tôi cảm thấy hứng thú nhất là làm thế nào để cạy miệng của Bạch Phượng Phi, còn nữa, đêm đó khi Dương Vũ Thiên bị sát hại, có ai đi vào đây mà có cầm thứ gì đó giống lông chim đi nghe hí khúc không?”

Dù sao thì Peter Vương cũng đã nhận phá án sau khi nhận rất nhiều tiền từ người ta rồi, mấy chuyện này tất nhiên là do ông giải quyết.

Vì thế Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu đồng loạt quay sang nhìn Peter Vương.

Peter Vương đuối lý, thở dài, bất đắc dĩ nói: “Vậy để tôi đi hỏi.”

Hạ Vân Khâm vẫn có cảm giác không đủ, lại nhắc ông ấy thêm một câu: “Vương thám tử, ngàn vạn lần đừng quên đến nhà của Hứa Dịch Sơn để kiểm tra lại hiện trường.”

Không đợi ông ấy đáp lời, Hồng Đậu đứng cạnh Hạ Vân Khâm nói thêm: “Vương thám tử cũng đừng quên hỏi Hứa thái thái xem Hứa Dịch Sơn có quen Dương Vũ Thiên không nhé.”

Peter Vương hừ lạnh, vô tình ông lại một lần nữa trở thành trợ lý của Hạ Vân Khâm, mà lần này lại còn có thêm cả một Ngu Hồng Đậu độc mồm độc miệng nữa. Ông buồn rầu, im lặng hồi lâu mới đáp lại: “Yên tâm, lần này tôi sẽ tuyệt đối không để sót cái gì.”

Ba người lại đi vòng quanh nhà xem xét một lượt, không thấy thêm manh mối nào, liền rời khỏi sân sau.

Trên đường về Hồng Đậu nhớ đến chuyện vừa nói, rõ ràng tối qua Hạ Vân

Khâm còn định đến nhà Hứa Dịch Sơn kiểm tra một lần, mà vừa rồi lại nói lười đi, không biết có liên quan gì đến việc hôm qua chị dâu sai người hầu cố ý đến hỏi chuyện Hạ Vân Khâm không? Bình thường Hạ Vân Khâm đối xử với mọi người xung quanh đều rất hiền hòa, không biết vì sao, lần nào ở trước mặt Đoạn Minh Y anh cũng đều tỏ ra cực kì lạnh lùng, lúc trước cô còn cho rằng do anh cố tình tránh để người khác không nghĩ nhiều sau vụ tin đồn kia, nhưng mấy ngày qua sống chung với nhau, cô luôn cảm thấy Hạ Vân Khâm tránh Đoạn Minh Y như tránh tà là vì chuyện gì đó khác.

Buổi tối có nên hỏi anh không? Còn cả chuyện xe đạp nữa, mặc dù trước mặt cô Hạ Vân Khâm rất thản nhiên, nhưng cô vẫn muốn tìm hiểu xem, thật ra thì còn bao nhiêu chuyện nữa mà cô vẫn chưa biết?

Chương 51: Trong khuê phòng (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hai người để Peter Vương ở lại rạp hát Khắc Vũ rồi đạp xe rời khỏi đó.

Trở về biệt thự Hạ gia, đợi cả ngày vẫn không thấy tin tức gì của Peter Vương, mãi đến khi dùng xong bữa tối, mọi người định trở về phòng thì chuông điện thoại reo.

Người hầu đến trước mặt Hạ Vân Khâm, “Nhị thiếu gia, Vương thám tử gọi điện cho ngài.”

Hạ Vân Khâm đang vui vẻ ngồi nghe Hồng Đậu nói chuyện với mẹ và em gái, vừa nghe thấy tin tức của Peter Vương, anh lập tức kéo Hồng Đậu đứng dậy khỏi ghế sofa.

Mọi người thấy anh kéo Hồng Đậu đi nghe điện thoại cùng mình thì đều ngạc nhiên, ngay cả một người chứng chạc như Hạ Ninh Tranh cũng không nhìn được mà bật cười, “Lúc nghe điện thoại cũng dẫn em dâu theo, em dâu vừa mới ăn cơm xong, em để cho em ấy nghỉ ngơi một chút, uống ly trà, nói chuyện với thái thái vài câu đi, sao cứ làm phiền em ấy về mấy chuyện không đâu thế.”

Hạ Vân Khâm nhìn thoáng về phía Hồng Đậu, cười đáp: “Cô ấy cũng muốn nghe cuộc điện thoại này mà, dù em để cô ấy lại phòng khách thì cô ấy cũng không yên lòng đâu.”

Hạ thái thái cười, lắc đầu: “Thôi kệ nó đi, chỉ cần Hồng Đậu không tức giận thì nó muốn làm gì thì làm.”

Mặc dù tính tình Hồng Đậu vốn hoạt bát, nhưng dù sao cũng mới gả vào Hạ gia, làm gì cũng cần phải chú ý, nghe mọi người nói vậy cũng không tiện

cãi lại lời mẹ chồng và anh chồng, trên mặt cô vẫn là nụ cười bình tĩnh thường ngày, nhưng cô lén gài vào lòng bàn tay của Hạ Vân Khâm.

Không biết Hạ Vân Khâm nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên đỏ mặt, sau đó gài lại vào lòng bàn tay cô một cái, trước mặt mọi người, anh thản nhiên kéo tay cô rời đi.

Cuộc điều tra của Peter Vương cũng không được thuận lợi cho lắm: “Bạch Phụng Phi đã quay về khu nhà ở đường Tê Hà, nói là nhức đầu nên không chịu gặp tôi, tôi đang nghĩ xem chúng ta có nên dùng cách nào đó để hù dọa cô ta không? Nếu không thì rất khó để khiến cô ta mở miệng nói gì đó với chúng ta đây.”

Một tay Hạ Vân Khâm cầm ống nghe, một tay cầm ống nói, Hồng Đậu đứng bên cạnh kiễng chân lên để nghe, nhưng anh không những cao gầy, lại còn đứng thẳng lưng, miễn cưỡng lắm cô mới có thể nghe thấy tiếng xì xào trong điện thoại, còn cụ thể Peter Vương đã nói những gì thì cô lại không thể nghe được.

Cô sốt ruột, vội ôm choàng lấy cánh tay của Hạ Vân Khâm, kéo kéo, mở to mắt, giả vờ giận dữ nhìn anh.

Hạ Vân Khâm cảm nhận được sức lực từ cánh tay, anh đảo mắt về phía cô, biết được cô đang vội điều gì, nhìn sang cửa thư phòng, thấy cửa đóng, đoán chừng không có người hầu nào dám tự tiện đi vào thư phòng, anh dứt khoát nói với Peter Vương: “Đợi một lát.”

Nói xong, anh kéo ghế cạnh bàn đọc sách ra, ngồi xuống ghế rồi để Hồng Đậu ngồi lên chân mình.

Mặt Hồng Đậu đỏ rực lên, hơi ngọ nguậy, Hạ Vân Khâm lại thản nhiên chỉ vào ống nghe. Hồng Đậu nhìn anh một cái, cuối cùng đành phải ngồi yên nghe xem Peter Vương nói gì.

“Vào đêm Dương Vũ Thiên bị sát hại có rất nhiều khán giả xếp hàng, đã có mấy đợt khán giả khác nhau trong đêm đó, những người trong gánh hát nếu

không bận lên sân khấu để diễn thì cũng bận tiếp khách, không xảy ra chuyện gì là tốt lắm rồi, chẳng ai còn tâm trí để chú ý đến sân sau cả. Tôi cũng đã đi hỏi một lượt, không có nhân viên nào có ấn tượng về vị khách mang theo thứ đồ gì đó khá lớn đi vào.”

Hạ Vân Khâm: “Nếu hung thủ là diễn viên nghiệp dư ở rạp hát Khắc Vũ thì sao? Như vậy thì không cần đóng giả làm khán giả, lại còn có thể đến sân sau bất kì lúc nào hấn muốn.”

Peter Vương đáp: “Vậy mới nói, người có thể nói dối, chỉ có vật chứng và bằng chứng mới đáng tin thôi...” Sau khi dừng một lát, ông xấu hổ nói tiếp: “Buổi chiều tôi đã qua nhà Hứa Dịch Sơn kiểm tra thêm một lần nữa, ở sau cột đầu giường tôi phát hiện ra một vết lõm tương tự...”

Hạ Vân Khâm bật cười.

Peter Vương không đợi anh lên tiếng, vội nói: “Được rồi, cậu đừng cần nhần nữa, tôi sẽ tự cai rượu. À còn một điểm đáng chú ý nữa, ở hiện trường vụ án sát hại Dương Vũ Thiên, hung thủ còn để lại dấu vết của dây thừng, nhưng ở nhà của Hứa Dịch Sơn thì mọi dấu vết đều được lau dọn rất sạch sẽ, chỉ còn mỗi vết lõm là không thể dọn được thôi.”

“Vậy là hung thủ ngày càng trở nên khôn khéo hơn, chỗ đó cũng có vết lõm, ông giúp tôi đo khoảng cách từ các chỗ khác trong phòng đến vết lõm ấy rồi đưa tôi các số liệu đi.”

Peter Vương lập tức đọc một nhóm các con số.

Hồng Đậu ngồi cạnh xen vào: “Còn tàn thuốc thì sao? Vương thám tử không hề nhắc đến việc trong phòng Dương Vũ Thiên có tàn thuốc, nhưng khi nói về hiện trường án mạng của Hứa Dịch Sơn, ông chắc chắn rằng có thuốc lá Trường Nhạc.”

Peter Vương đáp: “Vì Hứa gia là nơi ở tư nhân, còn rạp hát Khắc Vũ có rất nhiều người qua lại nên đến lúc tôi đến hiện trường thì đã có không ít người ở rạp hát ra vào đó để hóng hót, rồi còn có cả cảnh sát đi ra đi vào nữa, phòng

Dương Vũ Thiên loạn hết cả lên, tàn thuốc cũng không thiếu, sao tôi biết được loại thuốc nào không nên xuất hiện ở đó chứ?”

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu nhìn nhau, “Quan hệ xã hội của Hứa Dịch Sơn thế nào? Đã hỏi Hứa thái thái chưa? Trước kia Hứa Dịch Sơn có quen biết gì với Dương Vũ Thiên không?”

“Hứa thái thái nói Hứa Dịch Sơn thường đến rạp hát Khắc Vũ nghe hí khúc nên cũng không lạ gì các diễn viên ở đó, nhưng cũng không nói rõ là trước kia Hứa Dịch Sơn có biết Dương Vũ Thiên hay không, chỉ nói khi Hứa Dịch Sơn còn đi học, nhà anh ta rất nghèo, phải theo mẹ chuyển nhà đi khắp nơi, quen biết đủ loại người khác nhau.”

Dù sao thì cũng coi như quen biết, trước kia Hạ Vân Khâm cũng đã từng nghe về chuyện gia đình nhà Hứa Dịch Sơn. Cha anh ta mất sớm, mặc dù nhà rất nghèo nhưng anh ta lại khá thông minh, năm đó anh ta là thủ khoa của đại học Nam Dương. Hứa thái thái và anh ta gặp nhau ở trường đại học, Hứa thái thái vốn là thiên kim của cửa hàng bách hóa Lộ Lộ, Hứa thái thái thích Hứa Dịch Sơn vì anh ta vừa đẹp trai lại học giỏi, nên sau đó đã chủ động thuyết phục gia đình mình đồng ý chuyện hôn sự của hai người.

Sau khi cưới, vì mở xưởng in, lại nhờ quan hệ nhà mẹ đẻ của vợ, Hứa Dịch Sơn bắt đầu từ từ làm quen với các nhân vật nổi tiếng khác, cũng vì thế mà quen biết Hạ gia.

Peter Vương: “Tóm lại, mặc dù bây giờ Hứa Dịch Sơn đang rất giàu có nhưng trước kia đúng là cực kỳ bần cùng, còn Dương Vũ Thiên, mặc dù đang là một con hát rất nổi tiếng nhưng dù sao thì cũng là con hát, theo tôi thấy, quan hệ xã hội của hai người này có rất ít điểm chung, có lẽ chúng ta nên tìm hiểu thêm về quá khứ của họ, nhất là lúc hai người chưa trở nên giàu có và nổi tiếng. Hứa Dịch Sơn thường đến rạp hát Khắc Vũ, Hứa thái thái vẫn nghĩ rằng anh ta đến đó vì Bạch Phượng Phi, bây giờ nhìn lại, liệu đây có phải là một hiểu lầm không? Có khi nào, vốn dĩ anh ta, Bạch Phượng Phi và Dương Vũ Thiên đã quen biết nhau từ trước rồi không?”

“Mà bây giờ hai trong số ba người đó đã chết.” Hạ Vân Khâm nhíu mày, “Vương thám tử, tôi đã sớm khuyên ông là không nên quá keo kiệt rồi mà, bây

giờ gặp vụ án này, ông cũng phải sai vài người theo dõi Bạch Phụng Phi đi, cô ta vừa là nhân chứng quan trọng lại vừa có nguy cơ là nạn nhân tiếp theo đây.”

Peter Vương cười ha hả: “Bây giờ tôi lấy đâu ra trợ lý? Tối nay tôi không điều động nổi người nên mới đành phải gọi điện thoại cho cậu đây.”

Dường như Hạ Vân Khâm đã sớm đoán được ý của Peter Vương, anh cười nhạt, im lặng một lúc rồi mới nói: “VẬY ông đợi một lát.”

Cúp điện thoại, anh suy tư một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, dịu dàng nói với Hồng Đậu: “Em ra ngoài chờ anh một lát, anh cần gọi điện thoại.”

Hồng Đậu hơi ngẩn người, mặc dù giọng anh rất dịu dàng nhưng sắc mặt lại nghiêm túc, có thể thấy chuyện này chắc chắn không thể thương lượng được, cô hơi chu miệng, đứng lên đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, cô nín thở lắng nghe, chỉ lát sau, cô nghe thấy loáng thoáng tiếng Hạ Vân Khâm nói gì đó, là tiếng Đức, hơn nữa anh còn nói rất nhanh, cô không hiểu gì hết.

Lần này cô lại càng mất hứng, về phương diện đoán ý người khác Hạ Vân Khâm rất nhạy bén, chẳng lẽ anh đoán được rằng cô sẽ nghe lén? Hừ, cô không thèm nghe lén đâu nhé, anh cứ từ từ mà nói chuyện.

Chỉ lát sau, cửa mở ra, Hạ Vân Khâm đi ra ngoài, thấy Hồng Đậu đứng trước cửa sổ thủy tinh cuối hành lang, dù cô nghe thấy tiếng mở cửa nhưng vẫn không hề quay đầu lại.

Anh không nhanh không chậm tiến đến sau lưng cô, bắt chước cô, nhìn ra cửa sổ, giải thích: “Vương thám tử không làm được việc, anh giúp ông ấy tìm mấy trợ lý, lai lịch mấy người bạn của anh cần được giữ bí mật, anh không thể tùy tiện để lộ thân phận họ ra được.”

Hồng Đậu nghiêng người, ngược mắt lên nhìn anh.

Anh mỉm cười, đối mặt với cô: “Chúng ta về phòng thôi.”

Hồng Đậu ngại ngùng để mặc anh dắt tay mình về phòng. Về đến nơi, Hồng Đậu lập tức vào phòng tắm để tắm, lúc đi ra, cô thấy Hạ Vân Khâm ngồi ở bàn đọc sách ở phòng ngoài đang viết gì đó.

Cô đi đến gần, nhìn thử một cái, hóa ra là anh đang vẽ bản vẽ, tua trục, đỉnh ốc, đòn bẩy, dây thừng, từng ấy thứ tạo nên một mô hình.

Cô kéo một chiếc ghế ra, ngồi đối diện anh, chông cằm hỏi: “Anh đang vẽ công cụ giết người của hung thủ à?”

Hạ Vân Khâm cười, Hồng Đậu nghĩ một lát liền hiểu ra, trước giờ cô có thể theo kịp suy nghĩ của anh rất nhanh, anh gật đầu một cái, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy, “Dựa theo dấu vết ở hai hiện trường có thể thấy hung thủ đã lợi dụng thứ này để treo nạn nhân lên xà nhà, anh đã phác họa đại khái một chút, nguyên lý của thứ này rất đơn giản, cũng không khó làm, chỉ cần có thể không chế được nạn nhân, cố định dây thừng thì hung thủ có thể rất nhẹ nhàng, chậm rãi chuyển động ròng rọc để kéo nạn nhân lên xà nhà, còn phần khó thì sao? Thứ nhất, giả sử hung thủ không phải là người của rạp hát Khắc Vũ, vậy thì hắn đã làm thế nào để thu nhỏ công cụ này lại để vượt qua ánh mắt của bao nhiêu người? Hắn không những cầm thứ này đến rạp hát Khắc Vũ để xem hí khúc, mà còn mang thứ này đến tận nhà của Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên, sau khi giết người xong, hắn lại cầm đồ rời đi. Nếu đó là một thứ quá lớn, hoặc có hình dạng kì lạ thì theo lý thuyết nạn nhân sẽ cảnh giác.”

Hồng Đậu gật đầu: “Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn đều là hai người đàn ông cao lớn, nếu đã nảy sinh lòng cảnh giác thì hung thủ sẽ tuyệt đối không có cơ hội ra tay. Mà nếu như không phải là người của rạp hát Khắc Vũ thì việc mang đồ đến rạp hát là một điều khá kì lạ, thế nên Vương thám tử mới suy đoán liệu thứ này có giống lồng chim hay không.”

“Thứ hai, nạn nhân chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn để mặc cho hắn treo mình lên xà nhà nên nhất định là hắn đã dùng cách gì đó để không chế họ từ trước. Bây giờ anh đang nghiêng về giả thiết hung thủ đã cho thứ gì đó vào rượu, khiến cho nạn nhân mất ý thức, sau đó nhét giẻ vào mồm nạn nhân, không cho họ kêu cứu, nếu không thì hắn không thể thuận lợi thực hiện việc

sát hại kia được. Dựa theo các đầu mối trước mắt, có khả năng cao hung thủ là người quen của các nạn nhân, hơn nữa, nạn nhân còn không hề ngờ được rằng hung thủ sẽ ra tay sát hại mình.”

Hồng Đậu hồi tưởng lại tình hình buổi sáng hôm nay ở rạp hát Khắc Vũ, “Biểu hiện của Bạch Phượng Phi về vụ án này rất kì lạ, không chừng việc ba người họ quen biết nhau lại chính là mấu chốt của vụ án này cũng nên.”

Hạ Vân Khâm dừng bút, “Anh vẫn đang đợi báo cáo khám nghiệm tử thi của hai người này.”

Hồng Đậu vừa muốn nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy tiếng lộp bộp vang lên ở trần nhà, hình như có mưa, gió thu nổi lên, hắt mưa đánh vào cửa sổ, rèm cũng tung bay theo gió.

Hơi mát của mưa bay vào phòng.

Hồng Đậu đứng dậy đi đóng cửa sổ sát đất trong phòng lại.

Vừa quay lại bàn thì có tiếng gõ cửa, là người hầu mang trà tới, có lẽ Hạ Vân Khâm đã dặn trước nên người hầu kia lặng lẽ bưng trà đến bàn đọc sách của Hạ Vân Khâm, nhẹ nhàng đặt hai chén trà lên bàn rồi rời đi.

Một chén là Bích Loa Xuân (1) mà Hạ Vân Khâm thường hay uống, chén còn lại là trà hoa quế mật ong.

(1) Bích Loa Xuân là một trong những loại trà nổi tiếng trên thế giới và được phong với cái tên đệ nhất của trà xanh.

Cô nâng chén trà lên uống thử một ngụm, cực kì ấm áp, ngọt ngào.

Hai người yên lặng, mỗi người làm việc của riêng mình.

Chỉ nghe thấy tiếng bút máy vang lên sột soạt, Hạ Vân Khâm nghĩ một lát rồi lại ngồi viết, vẫn còn kha khá chỗ trống chưa được điền các chi tiết vào,

Hồng Đậu yên lặng ngồi đọc từ điển tiếng Đức.

Bên ngoài mưa lất phất, gió xào xạc, trong phòng tĩnh lặng, tràn ngập ánh sáng và ấm áp.

Hồng Đậu nhìn quyển sách một lát, chợt nhớ đến một câu thơ rất hợp với hoàn cảnh bây giờ: “Vũ trung sơn quả lạc/ Đẳng hạ thảo trùng minh.” (2)

(2) Tạm dịch: Trong cơn mưa trái rừng rơi rụng/ Dưới ánh đèn tiếng côn trùng trong cỏ kêu” đây là hai câu thơ được trích trong bài “Thu dạ độc tọa” của Vương Duy. (Nguồn: thivien.net)

Thấy dụng cụ trên giấy được phác họa có vẻ xong xuôi, cô nhìn về phía anh, hơi hắng giọng: “Anh không định đi ngủ à?”

Chương 52: Trong khuê phòng (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Lúc này trong phòng đang yên tĩnh, giọng cô vốn đã rất thanh thúy, đáng yêu nay lại càng thêm phần động lòng, Hạ Vân Khâm nào còn tâm trạng gì để vẽ mấy cái công cụ này nữa, lập tức hạ bút xuống, đứng lên: “Anh đi tắm đã.”

Hồng Đậu nói xong thì cũng thầm cảm thấy hối hận, vốn dĩ cô lo cho anh mấy ngày qua bận bịu, ngày mai lại còn phải đưa cô về nhà, chiều thì phải đến trường, sợ anh mệt mỏi nên mới khuyên anh đi ngủ sớm, nào ngờ lời nói ra lại thành một ý khác.

Thấy Hạ Vân Khâm đi thẳng vào phòng, rõ ràng là đã hiểu sai lời cô nói, Hồng Đậu tỏ vẻ mình đang không vội muốn lên giường, cố tình ngồi lì trên ghế.

Chỉ lát sau, Hạ Vân Khâm đã tắm xong, cầm khăn tắm lau qua đầu tóc.

Nhìn lên thì lại thấy giường trống không, Hồng Đậu vẫn còn đang đọc sách ở phòng ngoài.

Anh ném khăn vào phòng tắm, bước đến sau lưng cô: “Em không đi ngủ à?”

Hồng Đậu cực kì nghiêm túc nhìn vào bản vẽ của anh: “Em đang nghiên cứu xem hình dạng của thứ này trông thế nào.”

Anh cuộn bản vẽ lại: “Đây là chuyện của Vương thám tử.”

Hồng Đậu lại cầm quyển từ điển lên: “Vậy em học tiếng Đức.”

Anh kéo cô đứng lên: “Anh dạy em.”

“Em không thích anh dạy.”

“Không dạy em thì em định học thế nào?”

“Tính tự giác của em cao lắm.”

“Không thể chỉ dựa vào tính tự giác để học ngoại ngữ, nhất định phải có người dạy.”

“Sao lại anh lại ngang ngược như vậy nhỉ? Đang yên đang lành thì đòi làm thầy người ta.”

“Người khác xin anh dạy anh còn không dạy cho đâu, chỉ dạy mình em thôi đấy.”

Hồng Đậu bị anh kéo vào phòng, lúc đi ngang qua giường nhỏ, đột nhiên anh dừng lại, ôm cô ngồi xuống.

“Không phải anh buồn ngủ à?”

Anh ôm eo cô, để cho cô ngồi yên trên chân mình, “Chúng ta ngủ ở đây một lát được không?”

Lần đầu tiên gặp chuyện như thế này, Hồng Đậu vừa xấu hổ vừa giận: “Anh muốn làm gì thế?”

Hạ Vân Khâm cũng cảm thấy hơi có lỗi, nhưng anh vẫn không dừng lại, mà ngửa mặt hôn lên cổ cô, mò tay vào vạt áo cô: “Ngủ ở giường nhỏ cũng được mà.”

Lại còn thế nữa? Hồng Đậu xấu hổ đến mức hận không thể chui xuống đất, sau khi giãy giụa một lúc, cuối cùng cô cũng nhảy xuống khỏi đùi anh, vừa cười vừa chạy đến giường lớn: “Anh ngủ một mình ở giường đó đi, em muốn

ngủ ở giường này.”

Mặc dù Hạ Vân Khâm rất muốn thử cái mới với Hồng Đậu nhưng anh cũng sợ cô sẽ mất hứng, nên cũng không đành lòng ép cô, anh sờ mũi, sau đó đành phải lên giường lớn cùng cô.

Hồng Đậu cố tình chơi xấu, cố ý nằm cách xa anh, anh vén chăn lên, vừa đặt lưng xuống, nhân lúc cô không đề phòng anh kéo cô nằm dưới người mình, sau đó đỡ lấy đầu cô, cúi đầu xuống hôn lên phần cổ trắng muốt của cô: “Ngủ ở giường lớn cũng được, nhưng hôm nay chúng ta thử một kiểu ngủ mới đi.”

Vừa nói anh vừa đưa tay xuống dưới, kéo hai chân cô ra, đặt lên hông mình.

Đối với anh, chuyện này cực kì mới mẻ, tối nay anh nhất định phải dạy Hồng Đậu thật tốt mới được.

Lần này mặc dù Hồng Đậu cũng rất ngại, nhưng cuối cùng cô không đẩy anh ra rồi bỏ chạy như lần trước, mà chỉ nhắm mắt lại nói: “Em, em vẫn còn hơi đau, ban ngày em phải cố chịu đựng...”

Hạ Vân Khâm vừa cởi áo cô ra được một nửa, nghe thấy câu này của cô liền ngẩn ra, thì ra cô vẫn còn đau, mặc dù bây giờ anh muốn cầm súng ra trận ngay lập tức nhưng nghĩ đến cảm nhận của cô, anh không thể không dừng lại. Cũng không đến mức nhất định phải làm cho bằng được, nếu cô đau thì nên dừng lại mới phải.

Hồng Đậu đợi một lúc, chỗ nào đó của Hạ Vân Khâm vẫn dựng đứng rất hiên ngang, bất khuất, nhưng anh lại không nói gì, chỉ liên tục hôn cô, chỗ này một ít, chỗ kia một tẹo, đến những chỗ anh thích thì anh quỳn luyến ở lại lâu hơn chút nữa. Cô thầm đoán anh đang quan tâm mình, cảm thấy rất ngọt ngào, mặc dù vẫn nhắm mắt nhưng cô khẽ đưa tay lên níu cổ áo anh, nói khẽ bên tai anh một câu, cô nói rất khẽ, gần như chỉ mấp máy môi mà thôi.

Hạ Vân Khâm giật mình, thầm cảm thấy vui mừng, nhin cười hôn cô thêm cái nữa: “Được rồi, anh sẽ nhẹ nhàng.”

Buông rèm, hai người giầy vò nhau đến tận đêm khuya, Hạ Vân Khâm giúp Hồng Đậu dọn dẹp sạch sẽ, sau đó nằm xuống ôm lấy cô.

Hồng Đậu cực kì mệt mỏi, nằm trên ngực anh, mắt nhắm hờ giả vờ đang ngủ.

Hơi thở của anh phả vào tóc cô khiến cô cảm thấy hơi ngứa, mặc dù hai người không nói lời nào nhưng trong lòng hai người luôn có cảm giác thỏa mãn, một cảm giác rất ngọt ngào.

Không biết bao lâu sau, cô khẽ thở dài thỏa mãn, nhớ đến chuyện xảy ra hôm nay, những nghi ngờ để trong lòng lâu thì sẽ lên men, chỉ bằng nhân lúc này hãy giải quyết nó triệt để: “Tại sao xe đạp của anh cũ như vậy rồi mà anh vẫn chưa chịu thay?”

Hạ Vân Khâm đang thiu thiu ngủ, nghe thấy câu hỏi của cô, anh mở mắt ra, cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh cũng không thấy quá bất ngờ, cô thông minh như vậy, hỏi về chiếc xe đạp kia chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hạ Vân Khâm im lặng một lúc, anh không muốn vòng vo, nhưng cũng không muốn nói qua loa lấy lệ với cô, anh khẽ vuốt tóc cô, “Anh không đổi xe tất nhiên là có lý do của riêng mình.”

Hồng Đậu lườm anh.

Anh không chịu nhường cô, hai người mặt đối mặt một lúc lâu, thấy anh không có ý định nói với mình, cô cũng không muốn để cho anh nhìn thấy mình mất hứng nên đẩy anh ra, nằm quay người sang chỗ khác, giả vờ như không quan tâm, “Được rồi, vậy em không hỏi nữa.” Dù sao tương lai cũng còn dài, không thiếu cơ hội để hỏi rõ chuyện này.

Hạ Vân Khâm nhìn lưng cô, ánh đèn ngủ chiếu xuống khuôn mặt cô, càng khiến gò má của cô trở nên đầy đặn và bóng bẩy hơn, nhìn cô, anh lại nghĩ đến

một quả đào chín mọng, căng tròn đang tỏa hương thơm ngát.

Nhưng quả đào này đang tức giận với anh, chỉ quay mỗi mông về phía anh.

Anh kéo cô lại: “Hong Đậu.”

Hong Đậu nhắm mắt lại: “Hong Đậu ngủ rồi.”

“Thật à?” Hạ Vân Khâm chớp mắt: “Ngủ rồi mà vẫn nói chuyện được sao?”

Hong Đậu đáp: “Không những có thể nói chuyện mà còn có thể cắn người được nữa cơ.” Nói xong, cô kéo cánh tay đang để trên ngực mình của anh cắn một cái.

Hạ Vân Khâm nhin đau đẽ mặc cho cô cắn mình, nào ngờ cô chỉ cắn hờ một cái rất nhẹ, ngay cả dấu răng cũng không có.

Anh nhin cười, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Hong Đậu, anh không có bí mật gì muốn giấu em đâu, chỉ là có vài chuyện không chỉ liên quan đến anh mà còn dính dáng đến một số người khác, tóm lại, phải đợi mọi chuyện xong xuôi thì mới có thể nói với em.”

Hong Đậu còn chưa lên tiếng nhưng đầu vai đã thả lỏng không ít.

Hạ Vân Khâm nói tiếp: “Ngày mai chúng ta về ngõ Đồng Phúc, quà cáp đã được chuẩn bị hết rồi, sáng mai em kiểm tra lại xem còn thiếu gì không. Bây giờ anh trai em không làm cảnh sát nữa, có vẻ như mẹ em muốn mở lại cửa hàng, ngày mai anh sẽ bàn bạc với họ, xem họ thấy ưng mặt bằng ở chỗ nào để còn chuẩn bị dần.”

Hong Đậu cảm thấy rất ấm lòng, nhưng nếu để Hạ Vân Khâm ra tay lo liệu cho cả một cửa hiệu, nhờ nó xa xỉ quá thì sẽ gây bất lợi cho việc làm ăn mất. Hơn nữa, dựa theo tính cách của Hạ Vân Khâm, nhất định anh sẽ vừa bỏ tiền vừa góp sức, mà mẹ và anh trai cô vốn là những người rất khách sáo, chưa chắc họ đã đồng ý để cho Hạ Vân Khâm nhúng tay vào chuyện này. Với cả,

hai người vừa mới cưới nhau, Hạ gia vốn nhiều người nhiều tai mắt, nếu để người ta biết Hạ Vân Khâm bù tiền vào Ngu gia, nhất định sẽ có lời ra tiếng vào, “Đề mai gặp mẹ và anh trai rồi nói tiếp.”

Chương 53: Trong khuê phòng (3)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Sáng hôm sau, Hạ gia đã chuẩn bị rất nhiều quà cáp cho lễ lại mặt (1) về Ngu gia, chú Dư cũng đã được nhận lệnh phải đợi ở dưới sân từ sớm, hơn nữa, để thể hiện sự quan tâm đặc biệt của mình đối với vấn đề này, Hạ gia còn đặc biệt căn dặn vài vị quản gia lớn tuổi, hiểu lễ nghĩa trở về làm lễ lại mặt cùng hai người.

(1) Lễ lại mặt: Lễ thành hôn, tơ hồng, hợp cẩn xong xuôi, hai vợ chồng tân hôn trở về nhà gái mang theo lễ vật để tạ gia tiên ông bà cha mẹ, đi chào họ hàng thân nhân bên nhà gái sau đó đón bố mẹ và vài thân nhân sang nhà chú rể.

Một đoàn xe cùng nhau đến ngõ Đồng Phúc, Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu xuống xe đi vào trong trước, khi đến đầu ngõ, hai người liền gặp vợ chồng Bành thợt may, tiệm may đang đóng cửa, hai người mỗi người ôm một đứa bé, có vẻ như họ đang muốn đi ra ngoài.

“Hồng Đậu về rồi!” Bành thái thái quan sát Hồng Đậu từ trên xuống dưới, cười nói: “Cưới rồi có khác, càng ngày càng xinh đẹp lên, xem ra Hạ tiên sinh đối xử với cháu rất tốt.”

Hồng Đậu không tiện đáp lại, chỉ đành cười trừ, nói lảng sang chuyện khác: “Bành tiên sinh, Bành thái thái, hai người định đi đâu sao?”

Bành thợt may chỉ sợ vợ mình lỡ lời đắc tội với người ta, lén kéo áo Bành thái thái, cười nói: “Dẫn hai đứa bé đi gặp bà con bên nhà đằng ngoại ấy mà.”

Nói xong, quay về phía Hạ Vân Khâm, chào hỏi: “Chào Hạ tiên sinh.”

Trên tay ông đang bế đứa bé lớn hơn, tên là Đại Bảo, đứa bé này nhớ lần

trước Hạ Vân Khâm cho mình kẹo, thấy cha đang nói chuyện với anh liền chìa tay về phía Hạ Vân Khâm, “Kẹo.”

Vì Hạ Vân Khâm có cô em gái mắc bệnh tụt huyết áp nên luôn có thói quen mang theo kẹo bên mình, thấy đứa bé chìa tay ra xin kẹo, anh theo bản năng đưa tay vào túi quần sờ một cái, nào ngờ mấy ngày qua vì lúc nào cũng ở cạnh Hồng Đậu nên anh lại quên không bỏ kẹo vào túi, đành cười trừ, “Hôm nay chú quên không mang kẹo rồi.”

Bành thợ may ngại ngừng nói không ra lời, đánh Đại Bảo mấy cái, Bành thái thái thì tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, véo mũi Đại Bảo một cái.

Đại Bảo bị đau, lập tức khóc ré lên.

Bành thợ may áy náy nói với Hạ Vân Khâm, “Đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, Hạ tiên sinh đừng để bụng.”

Trên lầu hai có người nghe thấy tiếng khóc, đẩy cửa sổ ra nhìn xuống, chột bật cười: “Cô ơi, Hồng Đậu và Hạ tiên sinh đến rồi.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm nhìn lên, thì ra là chị em Ngọc Kỳ và Ngọc Nguyên, hôm nay không phải ngày nghỉ, chắc là vì chuyện cô về nhà nên hai chị em đã cố ý xin nghỉ một hôm.

Có tiếng bước chân vang lên, Ngu Sùng Nghị vừa chạy xuống lầu đón em gái.

Vừa thấy em gái, anh ta liền nhìn kĩ cô từ đầu đến chân, có lẽ là do em gái đã lập gia đình nên mới có hai ngày không gặp nhau mà anh ta cảm tưởng như đã rất lâu rồi.

Thấy sắc mặt cô hồng hào, tràn đầy sức sống, đoán rằng hai ngày qua em mình sống rất tốt, anh ta lập tức thấy thoải mái hơn rất nhiều, cười tươi đón em gái và em rể vào: “Mau vào nhà đi.”

Sau đó anh ta ra mời các quản gia đang cầm quà lại mặt vào.

Không khí trong phòng rất náo nhiệt, không chỉ có Ngu thái thái, cả gia đình nhà cậu cũng tới, vì hôm nay là lễ lại mặt của Hồng Đậu nên đêm qua hơn nửa đêm Ngu thái thái mới chịu đi ngủ.

Trước lúc con gái về nhà chồng, bà chỉ hận không thể truyền hết những bí kíp tinh hoa nhất của cả đời mình cho cô, có điều, thời gian trước lúc cưới quá ngắn, không biết Hồng Đậu nghe lọt được bao nhiêu, mấy ngày nay bà luôn thấp thỏm không nguôi, chỉ sợ Hồng Đậu đến Hạ gia rồi bị người ta soi mói.

Vừa nghe nói Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm tới, bà nóng lòng đứng bật dậy khỏi ghế sofa, thấy đôi vợ chồng son cùng nhau vào cửa, miệng bà mỉm cười, còn mắt thì liên tục đánh giá con gái mình từ trên xuống dưới.

Con gái sống khổ hay không khổ chỉ cần nhìn cái là thấy ngay, hơn nữa thấy Hạ Vân Khâm rất quan tâm đến con gái, người Hạ gia cũng lễ phép, bà thấy yên tâm hơn khá nhiều.

Nói chuyện với Hạ Vân Khâm và quản gia Hạ gia vài câu, bà lấy cớ kéo Hồng Đậu vào phòng trong, hỏi han tình hình, mãi đến lúc mặt Hồng Đậu đỏ bừng bà mới chịu bỏ qua.

Hồng Đậu ra khỏi phòng, chỉ sợ mẹ nhớ ra cái gì lại kéo cô trở lại, đúng lúc gặp Ngọc Kỳ ở hành lang, cô như gặp được cứu tinh của đời mình, vội vàng kéo Ngọc Kỳ vào phòng riêng nói chuyện. Mấy ngày vừa rồi bận bịu chuyện hôn sự của mình, từ đầu đến cuối vẫn chưa có cơ hội hỏi thăm Ngọc Kỳ, nhân dịp này cô liền kéo Ngọc Kỳ vào tâm sự.

Ngọc Kỳ vốn là một cô gái rất thông minh, biết Hồng Đậu thứ nhất là xấu hổ, cố ý không muốn đến phòng khách, thứ hai là muốn hỏi thăm chuyện của cô với Viên Nhược Lạp.

Khi cô bị bắt cóc, Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu đã cứu cô nên cô rất biết ơn Hồng Đậu. Qua vài ba câu, cô liền thoải mái: “Cha mẹ chị đồng ý rồi, cuối năm nay chị và Viên Nhược Lạp sẽ kết hôn, vài hôm nữa cha chị sẽ đi gửi thiệp mời.”

Hồng Đậu ngạc nhiên, hóa ra chị họ vẫn quyết định gả cho Viên Nhược Lạp, cô hơi chán chừ: “Vợ trước thì sao ạ? Viên tiên sinh định xử lý chuyện đó thế nào vậy chị?”

Vì chuyện bắt cóc Vương Mỹ Bình mà Viên thái thái phạm luật, mặc dù đã được Viên Nhược Lạp bảo lãnh ra ngoài, nhưng danh tiếng của bà ta đã bị phá hủy hoàn toàn. Nghe nói sau chuyện này, bệnh tình của Viên thái thái đã trở nên nặng thêm, cả ngày bà ta chỉ ru rú ở nhà, mấy cửa hàng dưới danh nghĩa của bà ta cũng suýt phải đóng cửa, nếu Ngọc Kỳ và Viên Nhược Lạp kết hôn, dựa theo tính cách của Viên thái thái, chắc chắn bà ta sẽ đến làm phiền.

Ngọc Kỳ rất bình tĩnh, “Chị yêu Viên Nhược Lạp, những chuyện này không phải do lỗi của anh ấy, nếu không thể tránh nổi khó khăn thì cứ từ từ đối mặt với nó là được.”

Hồng Đậu không ngờ chị họ mình sẽ thản nhiên như vậy.

Ngọc Kỳ thấy Hồng Đậu ngạc nhiên thì bật cười: “Em cũng đã gả cho người ta rồi, chẳng lẽ vẫn chưa rõ chuyện này sao? Em thử đặt em và Hạ tiên sinh vào hoàn cảnh này xem, rồi em sẽ hiểu “yêu giống như thiên, không thể nói hết thành lời”, tóm lại, chị tự biết bản thân mình yêu Viên Nhược Lạp nhiều đến chừng nào, cũng biết anh ấy yêu chị, hơn nữa, khi bọn chị quen nhau, anh ấy đã ly dị, hai người đến với nhau hợp tình, hợp lý, hợp pháp, bọn chị không có lỗi với bất kì ai, vợ trước của anh ấy, bọn chị sẽ thu xếp, sau này có phiền phức gì thì bọn chị cùng nhau đối mặt.”

Hồng Đậu im lặng lắng nghe, rõ ràng rất bình thản nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng hơi xúc động.

Cô và Hạ Vân Khâm tự dung kết hôn, dù sao thì cũng chưa trải qua quá trình yêu đương, so với Ngọc Kỳ và Viên Nhược Lạp thì cuộc sống thường ngày của cô và anh dường như vẫn thiếu điều gì đó, chẳng hạn như chuyện tối hôm qua, việc tối thiểu là thẳng thắn nói chuyện với nhau mà Hạ Vân Khâm không thể làm nổi trước mặt cô, bây giờ thấy Ngọc Kỳ thẳng thắn thế này, cô lại hơi ghen tị.

Lúc cô đi ra ngoài, cậu đang nói chuyện với Hạ Vân Khâm.

Vốn dĩ Hạ Vân Khâm định thương lượng chuyện mua nhà với anh vợ và mẹ vợ. Theo ý mẹ vợ, trước kia bà thuê căn nhà này là để Hồng Đậu tiện đi học là chính, bây giờ Hồng Đậu gả cho anh rồi thì bà cũng không muốn tiếp tục thuê căn nhà này nữa.

Nhưng giờ trừ gia đình Hồng Đậu đang ngồi đây thì còn có cả Phan thái thái và Phan tiên sinh, Phan tiên sinh không nói làm gì, nhưng có vẻ như Phan thái thái rất có hứng thú với Hạ gia, nếu thân làm con rể là anh lại chủ động thương lượng chuyện nhà cửa của mẹ vợ, nhớ đâu lại có tin đồn gì thì lại không tốt cho Hồng Đậu, cuối cùng anh đành nói mấy chuyện linh tinh, không dám nhắc đến việc giúp Ngu gia tìm nhà.

Ăn xong bữa cơm lại mặt, Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu cùng lên xe, mấy vị quản gia thì ngồi chiếc xe khác.

Trên đường về, Hồng Đậu im lặng không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, Hạ Vân Khâm nhìn cô qua gương, nghĩ lại hôm nay ở Ngu gia mình không hề làm chuyện gì đắc tội với cô, chủ động mở lời: “Chiều nay sau khi xong việc ở trường, anh định đến chỗ Peter Vương, em có muốn đi cùng không?”

Hồng Đậu lắc đầu: “Em định đến trường gặp Cố Quân để hỏi vài chuyện về Hứa Dịch Sơn, cậu ấy là họ hàng xa với Hứa Dịch Sơn, lúc xảy ra chuyện cậu ấy đã gọi cho Peter Vương, em nghĩ chắc cậu ấy sẽ biết chút gì đó về chuyện trước khi Hứa Dịch Sơn phát tài, mà dù cậu ấy không biết thì người Cố gia cũng sẽ biết, hơn nữa cậu ấy cũng rất muốn phá vụ án này mà.”

Đây là lần đầu tiên sau tân hôn hai người chia nhau ra làm việc, trong lòng Hạ Vân Khâm không nở, anh nhíu mày: “Vậy anh đưa em đến St. John, tầm lúc nào em xong? Anh qua đón em.”

Hồng Đậu gật đầu: “Tiết đầu tiên của buổi chiều kết thúc vào khoảng 2 rưỡi, nhưng dù sao thì cũng phải đợi cậu ấy tan học thì mới có thể nói chuyện được, anh cứ đến đón em vào khoảng 4 giờ đi.”

Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ đeo tay: “Ừ.”

Hồng Đậu nghĩ một lúc lại nghĩ đến chuyện tối qua, trong lòng hơi buồn bã, cô do dự một chút rồi đột nhiên gọi anh: “Hạ Vân Khâm.”

Giọng điệu cô có vẻ hơi khác so với ngày thường, Hạ Vân Khâm khẽ hỏi, “Sao thế?”

Hồng Đậu nhỏ nhẹ: “Trong tiếng Đức, từ “yêu” nói thế nào?”

Hạ Vân Khâm ngần ra: “Liebe.”

Hồng Đậu đỏ mặt, giọng cô lại càng trở nên nhỏ hơn, “Vậy còn “anh yêu em” thì sao?”

Lúc này Hạ Vân Khâm đã hiểu ý cô, Hồng Đậu đang muốn anh tỏ tình với cô. Anh hơi do dự, mình có yêu Hồng Đậu không? Sau khi cẩn thận suy nghĩ một lúc, anh nói nhỏ: “Ich hab dich sehr lieb.” (2)

(2) “Ich hab dich sehr lieb” chưa hẳn là yêu, nó chỉ như kiểu “Anh thích em”. Còn anh yêu em là “Ich liebe dich”.

Sau khi hỏi câu ấy xong, trái tim Hồng Đậu đập thành thịch, cô nín thở đợi câu trả lời của anh, nhưng mặc dù Hạ Vân Khâm hiểu ý cô ngay lập tức nhưng phải mất một lúc anh mới trả lời, nếu không có chuyện xe đạp và Đoạn Minh Y thì cô cũng không đến mức cảm thấy khó chịu, nhưng mấy chuyện này cộng dồn lại, cảm giác không thoải mái của cô cũng bị phóng đại lên thành khó chịu.

Cô luôn thẳng thắn với Hạ Vân Khâm, khi gặp chuyện khó hiểu thì cô sẽ hỏi anh, nhưng hỏi thì sao? Hạ Vân Khâm đã không muốn nói thì anh nhất định sẽ không nói.

Mấy ngày qua cô đã có chút hiểu biết nho nhỏ về tiếng Đức, nhưng lại không nghĩ tại sao vừa nãy anh không chỉ nói ba từ đơn mà lại chán nản nghĩ đến việc mặc dù hai người đã kết hôn, nhưng không biết đến bao giờ Hạ Vân Khâm mới chủ động nói với cô mấy từ này.

Đến trường đại học St. John, cô lập tức mở cửa xe, “Em đi đây.”

Hạ Vân Khâm nhìn bóng lưng cô, nghĩ đến việc cô đi điều tra chuyện hung thủ một mình, mặc dù trong trường học rất an toàn nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy bất an, trước giờ trực giác của anh vẫn khá chính xác, anh vội vàng xuống xe, “Em cứ ở yên trong trường nhé, 3 rưỡi anh sẽ đến đón em.”

Hồng Đậu không quay lại, chỉ gật đầu một cái, đi thẳng vào trường.

Chương 54

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu biết chiều nay có lớp quốc ngữ nên sau khi vào trường cô đi thẳng đến nhà thờ nhỏ phía sau giảng đường để tìm Cố Quân.

Đứng dưới bậc thang, cô đã nghe thấy tiếng thầy Nghiêm đang mắng sinh viên, nói vừa nhiều vừa nhanh, khí thế khiếp người, có vẻ như một sinh viên nào đó đã làm bài tập qua loa, chọc tức thầy rồi.

Kiểu này chắc chắn lớp quốc ngữ sẽ không thể nghỉ giải lao đúng giờ, Hồng Đậu quyết định đi ra một chiếc ghế dài ở sân cỏ đối diện nhà thờ nhỏ để đợi Cố Quân. Chừng mười phút sau, chuông giải lao kêu lên, đúng như cô đoán, lớp học vẫn rất yên tĩnh, không một ai dám ra ngoài, mãi đến khi thầy Nghiêm cầm giáo án bước ra ngoài, các sinh viên mới dám chen chúc chạy ra khỏi lớp.

Hồng Đậu thấy Cố Quân lẫn trong các sinh viên, cô liền gọi: “Cố Quân.”

Cố Quân mặc áo màu trắng, trước ngực có cài một cây bút màu vàng, bên dưới là váy đen dài, có họa tiết hoa li ti. Cô ấy đang ôm chồng sách, chậm chậm bước ra ngoài thì nghe thấy có người gọi mình, lúc cô ấy thấy rõ Hồng Đậu thì lập tức bước nhanh đến, “Ày, ngày mai cậu mới phải quay lại học mà, sao hôm nay đã đến trường rồi?”

Hồng Đậu nói: “Tớ định hỏi về chuyện của Hứa tiên sinh.” Nói xong cô liền kéo Cố Quân ngồi xuống bên cạnh.

Cố Quân là một cô gái rất bình tĩnh, cô ấy đặt chồng sách xuống một bên, nghĩ một lát mới hỏi, “Vương thám tử nói với cậu à?”

Hồng Đậu gật đầu: “Vương thám tử nói sau khi Hứa Dịch Sơn xảy ra

chuyện, cậu đã gọi điện cho ông ấy, ông ấy còn bảo cậu và Hứa tiên sinh là họ hàng xa.”

Cố Quân gật đầu: “Mẹ của Hứa tiên sinh có họ hàng với một người họ hàng khác của cha tớ, nói chung chúng tớ là thân thích rất xa, vốn dĩ hai nhà không hề liên lạc gì với nhau, nhưng từ khi Hứa tiên sinh lên chức giám đốc xưởng in, vì chuyện công việc nên cha tớ và anh ta phải gặp nhau thường xuyên, sau đó nói chuyện với nhau, nhắc đến vài người quen biết thì mới nhận ra hai nhà có họ hàng với nhau. Sau đó Hứa tiên sinh thường xuyên dẫn Hứa thái thái và mấy đứa trẻ sang nhà tớ làm khách, hai nhà cứ thế dần thân quen với nhau. Hôm anh ta gặp chuyện cũng chính là hôm đám cưới của cậu với Hạ Vân Khâm, tớ đã nhìn thấy Hứa tiên sinh, lúc đó anh ta đứng lên chúc rượu các cậu, còn hẹn mọi người hôm sau đến Tây Sơn ngâm thơ, nhìn không hề có vẻ gì là sắp tự tử cả, tớ nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này rất kì lạ nên đã gọi điện cho Vương thám tử.”

Cô ấy dừng một chút mới nói tiếp, “Hôm trước Vương thám tử đã gọi cho Hứa thái thái, trước mắt có thể xác định là Hứa tiên sinh đã bị ai đó treo lên xà nhà để nguy trang thành tự sát, mặc dù vẫn chưa biết hung thủ là ai nhưng hẳn là hắn đã ra tay một mình. Tớ nghĩ mất hai buổi tối, có thể treo một người như Hứa tiên sinh lên xà nhà cần rất nhiều sức lực, liệu hung thủ có sử dụng công cụ nào đó không? Vì chuyện này nên mấy ngày qua tớ đã tìm rất nhiều tài liệu liên quan, lúc về tớ sẽ nghiên cứu chúng thật cẩn thận.”

Vừa nói vừa chỉ vào chồng sách bên cạnh.

Hồng Đậu nhìn sang, quả nhiên toàn là tài liệu liên quan đến các loại nông cụ, cô trêu Cố Quân: “Xem ra kĩ năng điều tra của Cố tiểu thư càng ngày càng trở nên thành thạo nhỉ, Vương thám tử đang đi tìm trợ lý khắp nơi đấy, cậu có hứng thú với phương diện này, hay là thử đến xin việc ở chỗ Vương thám tử đi.”

Cố Quân nghiêm túc: “Tớ cũng đang có ý đó, nhưng yêu cầu của Vương thám tử đối với trợ lý là phải có trí nhớ cực tốt, tớ không biết là bản thân có thể qua nổi trò chơi bài tây kia không, mấy ngày nay tớ vẫn cố tự luyện ở nhà.”

Vừa rồi Hồng Đậu chỉ thuận miệng nhắc đến, nào ngờ Cố Quân thật sự có ý này, cô hơi ngạc nhiên, nhớ đến cuộc điện thoại của Hạ Vân Khâm và Peter Vương tối hôm qua, mấy ngày nay Peter Vương luôn bận rộn việc điều tra nên đã sớm không còn tâm trạng nào để kén cá chọn canh nữa rồi, “Yên tâm đi, gần đây Peter Vương đang thiếu nhân viên, bây giờ cậu đi xin việc chắc chắn sẽ được nhận. Đúng rồi, tớ có chuyện cần biết, nếu nhà cậu và Hứa Dịch Sơn là bà con xa, cậu có biết trước kia nhà anh ta ở đâu không? Nghe nói anh ta thường đến rạp hát Khắc Vũ xem kịch, không biết anh ta có quan hệ thân thích gì với diễn viên nào đó trong rạp không?”

Cố Quân nghi ngờ hỏi: “Nghe nói ở đó cũng có một võ sinh tên Dương Vũ Thiên treo cổ tự vẫn, tự dưng cậu nhắc đến chỗ đó, có phải là do Vương thám tử nghi ngờ rằng hai người này do cùng một người làm hại không?”

Hồng Đậu nhún vai: “Đúng là vì Vương thám tử nghĩ vậy nên ông ấy mới nóng lòng muốn tìm hiểu quan hệ giữa hai người này, nếu có thể tìm ra điểm chung giữa hai người thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Cố Quân suy nghĩ: “Tớ thấy cha nói là trước kia nhà Hứa Dịch Sơn rất nghèo, anh ta và mẹ phải thuê nhà ở khắp nơi, nào là Thanh Kiều, Thập Phổ, rồi cả Xuân Oanh nữa. Mãi đến lúc anh ta kết hôn với Hứa thái thái thì anh ta mới ở tô giới Pháp, coi như là nửa ở rể.”

“Phố Xuân Oanh?” Hồng Đậu ngạc nhiên, “Nhà bà ngoại tớ vốn dĩ cũng ở phố Xuân Oanh.”

Sau khi đi út xảy ra chuyện, không lâu sau bà ngoại cô cũng qua đời vì quá đau lòng, bác trai cảm thấy bỏ nhà trống thì quá phí nên đã cho người khác thuê.

Lần trước Tần Học Khải tới nhà cô cũng nói nhà bà ngoại anh ta ở phố Xuân Oanh, lúc ấy cô cảm thấy rất tình cờ, nào ngờ Hứa Dịch Sơn cũng từng ở phố Xuân Oanh.

Khu đó cũng không nhỏ, có rất nhiều loại người khác nhau, không biết Hứa Dịch Sơn đã ở đó bao lâu, liệu anh ta có biết bà ngoại cô không nhỉ?

Cố Quân cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên lên tiếng: “Cậu nhắc tớ mới nhớ, lần trước tớ từng xem báo của cha, hình như rạp hát Khắc Vũ đã từng hát vài ngày ở phố Xuân Oanh, nhà tớ có một người hầu già ở phố Xuân Oanh, nếu Dương Vũ Thiên và Hứa tiên sinh đều từng ở phố Xuân Oanh thì chắc bà ấy sẽ có ấn tượng. Tiếc là mấy hôm nay bà ấy xin phép về chăm sóc con trai mình rồi, không biết khi nào mới quay lại làm việc, chắc là lúc tan học tớ sẽ ghé qua phố Xuân Oanh tìm bà ấy để hỏi thử.”

Hồng Đậu ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, bầu trời đang tối dần, có vẻ như sắp mưa.

“Tan học là đã 4 rưỡi rồi, cậu một mình đến phố Xuân Oanh, lúc quay lại chắc cũng đã tối rồi, đợi ngày mai tớ đi học lại rồi lúc tan học chúng ta sẽ cùng đi.”

Cố Quân không đáp lại mà đột nhiên kéo nhẹ vạt áo Hồng Đậu, tỏ ý nhắc cô nhìn về phía bên kia.

Hồng Đậu quay sang, trùng hợp thay, vừa nghĩ đến Tần Học Khải thì lại thấy Tần Học Khải đi ra khỏi nhà thờ nhỏ.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi nhưng nhìn Tần Học Khải có vẻ hốc hác hơn trước, áo quần rộng thùng thình, giữa hai hàng lông mày hiện rõ vẻ u uất.

Đi một đoạn, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Hồng Đậu, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt anh ta lại ảm đạm, anh ta gật đầu chào qua loa rồi đi vội về hướng khác.

Cố Quân kể: “Các bạn học đều nói, từ khi thấy tin cậu và Hạ tiên sinh kết hôn, Tần Học Khải rất đau lòng, gần một tháng trời không thấy mặt anh ấy ở trường, các hoạt động anh ấy cũng không chịu quản lý. Nhưng mấy ngày qua thì có vẻ đỡ hơn rồi.”

Hồng Đậu chưa kịp tiếp lời thì thấy Đoàn Minh Y và mấy giáo viên khác đi qua sân cỏ, tiến về phía lớp học âm nhạc.

Ánh mắt Cố Quân nhìn về phía Đoạn Minh Y, dường như nhớ ra chuyện gì đó, cô ấy hơi chần chừ hỏi Hồng Đậu: “Hồng Đậu, Hạ tiên sinh đối xử với cậu tốt chứ?”

Hồng Đậu im lặng, mặc dù bức mình nhưng cô không thể không thừa nhận, hai ngày tân hôn bọn họ đúng là rất tình cảm, lập tức gật đầu: “Anh ấy đối xử với tớ rất tốt.”

Cố Quân nhìn chăm chăm vào Hồng Đậu, mặc dù sắc mặt Hồng Đậu khá ổn nhưng vẫn có chút gì đó hơi miễn cưỡng, so sánh với khoảng thời gian trước hôn lễ thì cô có vẻ trưởng thành, điềm đạm hơn.

Cố Quân thầm cảm thấy rất dần vật, tựa vào lưng ghế, ngẩng đầu lên nhìn trời một lúc lâu nhưng lại không nói lời nào.

Hồng Đậu hơi giật mình, nghi ngờ nhìn về phía Cố Quân, hai người quen biết nhau hơn một năm, tính tình Cố Quân ra sao, cô hiểu rất rõ.

Nhìn dáng vẻ Cố Quân, rõ ràng là cô ấy đang giấu chuyện gì đó trong lòng, Hồng Đậu cúi đầu, nghĩ đến câu nói không đầu không đuôi của Cố Quân khi nãy, lo lắng hỏi: “Vừa nãy sao cậu lại hỏi vậy?”

Cố Quân im lặng, không chịu nói gì.

Hồng Đậu lại gần cô ấy, “Nói đi.”

Cố Quân quyết định sẽ không nói chuyện này, mặc kệ Hồng Đậu lay cánh tay mình, cô ấy chỉ nói: “Tớ là bạn tốt của cậu, chẳng lẽ không được hỏi thăm xem mấy ngày qua bạn mình sống thế nào à?”

Hồng Đậu mỉm cười gật đầu: “Cố Quân, từ trước tới nay chúng ta chơi thân với nhau, thói quen của đối phương chúng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tớ không giấu được cậu điều gì, cậu cũng thế. Có phải bây giờ cậu biết được cái gì rồi không? Tốt nhất là đừng giấu trong lòng, nhân lúc còn sớm thì nói cho tớ biết đi, đừng để đến lúc tớ tự tìm ra thì cẩn thận tớ sẽ tuyệt giao với cậu đấy.”

Có vẻ như những lời này đã chạm đến cảm xúc của Cố Quân, cô ấy vẫn nhìn chăm chăm vào cảnh hoa trên đỉnh đầu một lúc rất lâu, mãi về sau mới hoàn hồn lại, quay sang nhìn Hồng Đậu, “Vào hôm đám cưới của cậu và Hạ tiên sinh, tớ lỡ để rượu dính vào váy nên đi tạm ra phía phòng sau để lau, lúc đi qua tớ thấy người hầu của Đoạn tiên sinh nói chuyện gì đó với Hạ tiên sinh, người đó còn đưa đồ cho Hạ tiên sinh, mới đầu Hạ tiên sinh từ chối, nhưng không biết tại sao, cuối cùng anh ấy lại nhận nó.”

Tâm trạng Hồng Đậu chùng xuống, cô lẳng lặng nhìn Cố Quân.

“Vốn dĩ tớ tưởng rằng chuyện này không có gì, nhưng sau đó tớ về biệt thự Hạ gia cùng cậu, trên bàn trang điểm ở phòng tân hôn có một lọ hoa, tớ thấy cánh hoa ở đó rất tươi, không biết đã dùng cách gì đó để cố định màu sắc, nhìn khá đẹp. Khi về nhà, tớ cũng muốn mua một bó hoa để bày trong phòng ngủ nên đã đi khắp nơi hỏi xem chỗ nào bán loại hoa ấy. Sau đó mới biết, chỉ có duy nhất một cửa hàng Pháp bán loại hoa ấy và mới chỉ bán khoảng một năm nay, giá cả khá đắt đỏ nên cửa hàng ấy chưa bao giờ quảng cáo cả, vì thế cũng chẳng có mấy người biết. Nếu muốn mua phải đặt hàng trước rồi đợi khoảng hai tuần mới có hoa, mấy tháng qua ông chủ người nước ngoài chỉ nhận duy nhất một đơn hàng về loại hoa này, do một vị nữ sĩ họ Đoạn đặt, không biết tại sao ở trong phòng của cậu và Hạ tiên sinh lại có...”

Tâm trạng Hồng Đậu rối như tơ vò, Cố Quân không phải loại người ăn nói bừa bãi, nếu không có mấy chuyện trước kia, gặp mấy chuyện kiểu này thì cô chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều, nhưng mấy chuyện liên nhau hợp lại, dù là ai thì cũng sẽ thấy mọi chuyện quá trùng hợp.

Nghĩ lại, đêm đó khi cô và Hạ Vân Khâm ở trong phòng đánh bài, đúng là chính tai cô nghe thấy chuyện Trần Bạch Diệp là đầu sỏ của chuyện tung tin đồn, nhưng nếu chuyện này không phải chỉ là một chuyện vô căn cứ thì sao? Nhớ Hạ Vân Khâm và Đoạn Minh Y thật sự có quan hệ gì đó thì sao?

Cố Quân thấy sắc mặt Hồng Đậu thay đổi liên tục thì bắt đầu lo lắng, từ trước đến giờ cô luôn là người rất cầu toàn, mỗi lần nghĩ đến chuyện này đều cảm thấy bức bối, thậm chí ngay cả việc lên lớp học tiết của Đoạn Minh Y cũng khiến cô cảm thấy khó chịu, cô chỉ muốn nhắc nhở Hồng Đậu để ý đến chuyện này một chút, nhưng nhìn hiện tại Hồng Đậu có vẻ như đang rất tức

giận, cô sợ Hồng Đậu mất kiên nhẫn, không khỏi hối hận, vội nói: “Hồng Đậu, tớ thấy chắc chắn có điều gì đó trong chuyện này, mắt tớ thấy còn chưa chắc là thật, mà tớ còn chưa thấy gì cả, mọi chuyện mới chỉ là suy đoán của tớ mà thôi.”

Lúc này chuông vào học vang lên, Hồng Đậu đứng dậy, ngẩng mặt lên, nở một nụ cười miễn cưỡng: “Cậu vào học đi, ngày mai tớ sẽ đi học lại, còn gì thì để mai rồi nói tiếp.”

Vừa nói vừa đi ra phía cổng trường.

Cố Quân đuổi theo cô vài bước, “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu vẫy tay một cái rồi đi nhanh hơn.

***

Hồng Đậu còn chưa đi đến cổng trường đã gặp Hạ Vân Khâm, chưa đến 3 rưỡi anh đã đến cổng trường, đợi ở đây một lúc mà không thấy Hồng Đậu đi ra, anh lo lắng đi vào tìm cô, nào ngờ vừa vào đã thấy Hồng Đậu đi ra, anh thờ phào nhẹ nhõm: “Hồng Đậu.”

Hiện tại lòng Hồng Đậu đau như vừa bị cắm một cây gai vậy, nghe được tiếng anh gọi mình, cô đưa mắt lên nhìn thẳng vào mắt Hạ Vân Khâm, trong dòng người qua lại nơi đây, anh chính là người xuất chúng nhất, nhưng qua chuyện vừa rồi, cô chỉ cảm thấy nụ cười của anh cực kì gai mắt, cô không để ý đến anh, đi vòng qua rồi lên xe.

Hạ Vân Khâm ngạc nhiên, chỉ mới có một tiếng trôi qua thôi, sao tâm trạng Hồng Đậu lại tệ hơn rồi, anh khó hiểu nhìn cô, sau đó lên xe theo.

Đợi đến lúc xe chạy, Hồng Đậu cố gắng bình tĩnh hết sức có thể để nói: “Cố Quân nói Hứa Dịch Sơn từng ở phố Xuân Oanh, rạp hát Khắc Vũ cũng từng biểu diễn ở đó một thời gian, nếu muốn kiểm tra quan hệ giữa hai người đó chắc phải đến phố Xuân Oanh để hỏi thăm một lần. Cố gia có một người hầu là người phố Xuân Oanh, em định chiều mai lúc tan học sẽ cùng Cố Quân

đi tìm người hầu ấy để hỏi thăm thử xem.”

Giọng điệu cô bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng Hạ Vân Khâm vẫn cảm nhận được sự tức giận của cô, mặc dù có lòng muốn làm dịu chuyện này xuống nhưng vì không biết lý do chuyện này là gì nên cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, anh đành phải nói: “Ngày mai Peter Vương cũng định đến phố Xuân Oanh, chuyện này cứ để cho ông ấy tự điều tra đi, tối nay ông ấy hẹn gặp Bạch Phụng Phi, mong là ông ấy có thể hỏi thêm về những chuyện đã xảy ra.”

Hồng Đậu lạnh nhạt “Ồ” một tiếng, sau đó cố tình im lặng không nói lời nào cho đến tận khi về biệt thự Hạ gia.

Lúc về đến Hạ gia, cơm tối đã được chuẩn bị, lúc ăn cơm, Đoạn Minh Y vẫn ngồi đối diện Hồng Đậu. Lúc Hồng Đậu ăn cơm không tránh khỏi việc âm thầm để ý đến hành động giữa Đoạn Minh Y và Hạ Vân Khâm, nhưng từ đầu đến cuối Hạ Vân Khâm không hề nhìn sang chỗ cô ta lấy một lần, giữa hai người không hề có chút tương tác nào, thậm chí là bằng mắt cũng không có, chuyện này vốn dĩ cũng rất bình thường, nhưng trong lòng đã gieo xuống một hạt giống của sự nghi ngờ nên lúc này cô thấy hai người có vẻ quá giả tạo.

Ăn xong bữa tối, hai người trở về phòng, vừa đến cầu thang, người hầu đã chạy ra nói có người gọi điện tìm Hạ Vân Khâm.

Hạ Vân Khâm hỏi rõ người gọi điện thoại có phải là Peter Vương không, sau đó quay sang nhìn Hồng Đậu, cô không đợi anh lên tiếng, tự giác đi về phòng.

Về phòng ngủ, cô cảm thấy cực kì khó chịu, chui thẳng lên giường nằm, chỉ lát sau có tiếng cửa mở, Hạ Vân Khâm đến bên giường, lôi cô ra khỏi lớp chăn, véo nhẹ má cô: “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Hồng Đậu tránh tay anh, “Anh vừa nói chuyện điện thoại với ai thế?”

Hạ Vân Khâm: “Một người bạn thôi.”

“Bạn nào vậy anh?”

Hạ Vân Khâm không đáp.

Cô lẳng lặng nhìn anh một lúc, cười nhạt: “Không trả lời được sao?”

Hạ Vân Khâm không lên tiếng.

Cô nhìn anh một lát, cười giễu: “Không thể trả lời được đúng không? Được rồi, vậy anh có thể nói cho em xem tại sao ban đầu anh lên lầu ba tìm Khâu tiểu thư không? Tại sao anh và Peter Vương lại đo đạc diện tích của thư phòng nhà em? Tại sao lại không chịu bỏ chiếc xe đạp cũ kia đi? Vừa rồi anh lại gọi điện thoại với người bạn nước Đức kia đúng không?”

Ánh mắt Hạ Vân Khâm bắt đầu trở nên lạnh lẽo: “Ngu Hồng Đậu.”

Cõi lòng Hồng Đậu xót xa: “Tất cả những chuyện này anh đều không thể nói cho em đúng không?”

Cô đẩy anh xuống giường, cúi đầu xỏ giày: “Em sẽ hỏi mẹ về chuyện phố Xuân Oanh, em phải về nhà mẹ một chuyến.”

Giờ này còn về nhà mẹ làm gì, rõ ràng là đang giận dữ với anh, khí thế của anh lập tức giảm hẳn, anh tóm cô lại, khẽ nói: “Anh tưởng chúng ta đã thống nhất với nhau rồi mà, em cũng phải tin tưởng chồng mình chứ!”

Tin tưởng? Căn bản hai người chưa yêu đã cưới, niềm tin ấy vốn dĩ nó đã mỏng như lá lúa rồi. Chồng? Thân nhất sơ nhất là vợ chồng *(1)*, cô đối xử với cuộc hôn nhân này chân thành như vậy, đâu chỉ mong muốn mỗi chữ “chồng” thôi.

(1) Thân nhất sơ nhất là vợ chồng: Vợ chồng vừa là mối quan hệ thân nhất, lại vừa là mối quan hệ khách sáo nhất. Câu gốc là “Chỉ thân chỉ sơ phu thê” được trích trong bài thơ Bát Chí (Tám cái nhất) của Lý Quý Lan.

Thế mà anh đối mặt với cô, ngay cả một câu “Anh yêu em” cũng không thể

thoải mái nói ra thành lời.

Hồng Đậu nhìn về phía lọ hoa ở trên bàn trang điểm, cố gắng bình tĩnh lại, ghen lời, “Được rồi, những chuyện này liên quan đến bạn anh, anh có lập trường của riêng anh, em không nên hỏi nhiều. Vậy còn Đoạn Minh Y thì sao? Tại sao hôm đám cưới anh lại nhận đồ từ người hầu của chị ta tặng? Còn cả lọ hoa kia nữa? Nó ở đâu ra?”

Hạ Vân Khâm khựng lại.

Xem ra chuyện này là thật, Hồng Đậu tức đến mức ngực cô không ngừng phập phồng, cô nhìn anh, mắt ngấn lệ, chán nản nói: “Hạ Vân Khâm, đáng lẽ lúc đầu em nên đến Bắc Bình.”

Câu này ý là cô đang hối hận vì đã gả cho anh, sắc mặt Hạ Vân Khâm tối lại, mặc dù tức giận nhưng anh vẫn cười nói: “Chuyện về người phụ nữ ấy không có gì cần phải nói dối cả, bây giờ anh sẽ kể hết cho em nghe, Ngu Hồng Đậu, trước lúc gặp em, anh chưa từng...”

Lúc này đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa, người hầu nói: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ, biệt thự Cố gia gọi đến hỏi Nhị thiếu nữ rằng Tam tiểu thư nhà họ liệu có ở cùng Nhị thiếu nữ không? Giờ cô ấy vẫn chưa về nhà.”

Chương 55: Ý kiến không thống nhất

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu vùng ra khỏi tay Hạ Vân Khâm, cô đi mở cửa, hỏi người hầu: “Điện thoại vẫn còn có người nghe chứ?”

“Cố thái thái gọi điện thoại, bảo chúng tôi đi mời Nhị thiếu nãi nãi đích thân nghe điện thoại.”

Lúc này Hạ Vân Khâm cũng bước ra khỏi phòng, dù sao cũng là điện thoại của Hồng Đậu, anh không tiện đi theo, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Hồng Đậu, mà về phòng thì cũng không ổn, đành phải đứng chờ ở hành lang. Anh đợi một lúc vẫn không thấy Hồng Đậu trở về, nghĩ đến cảnh Hồng Đậu tức giận lúc nãy, anh vội kéo cổ áo lên, đi qua đi lại ở cửa.

Hạ Trúc Quân và Đoạn Minh Y tình cờ đi qua, thấy vẻ mặt Hạ Vân Khâm nặng nề đứng trước cửa phòng, có vẻ kỳ lạ nên cả hai đều dừng bước.

Hạ Trúc Quân: “Anh hai.”

Nhìn về phía phòng ngủ sau lưng anh hai, thấy cửa mở nhưng không thấy chị dâu hai đâu cả, cô lại nhìn sắc mặt anh hai, chẳng lẽ anh đang tức giận? Cô hỏi khẽ: “Chị dâu đâu anh? Anh hai, đừng nói là anh cãi nhau với chị dâu đấy nhé?”

Hạ Vân Khâm điều chỉnh lại sắc mặt, không nhìn về phía Đoạn Minh Y, cười nói: “Không có gì đâu, anh và chị dâu em vẫn ổn.”

Hạ Trúc Quân thở phào nhẹ nhõm, tò mò hỏi: “Vậy sao anh không vào phòng?”

“Chị dâu em đi nghe điện thoại, anh đứng đây đợi cô ấy.”

Lúc này Hồng Đậu quay lại phòng, vẻ mặt rất sốt ruột, vừa đi vừa nghĩ gì đó. Cô vừa ngược mắt lên, thấy Đoạn Minh Y thì lại càng thấy phiền lòng hơn, nhưng vì phép tắc, lúc đi ngang qua cô ta, cô vẫn nhẹ nhàng chào hỏi đôi phương.

Đến cửa phòng, cô cười nói với Hạ Trúc Quân: “Em tư.”

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm Hồng Đậu: “Sao rồi?”

Trước mặt người ngoài, Hồng Đậu cũng không tiện nói về chuyện Cố Quân mất tích, đành phải giả vờ mọi chuyện vẫn bình thường, dịu dàng nói với Hạ Vân Khâm: “Em phải ra ngoài một chuyến.”

Hạ Trúc Quân và Hạ Vân Khâm là anh em ruột thịt, trước giờ cô cũng luôn để ý đến anh hai, hễ anh hai có bất kì chuyện gì buồn phiền, cô nhìn qua một cái lập tức có thể biết, mặc dù anh hai và Hồng Đậu đang giả vờ như không có chuyện gì, nhưng cô vẫn cảm nhận được có gì đó bất thường, vốn dĩ đang định rời đi nhưng cuối cùng cô lại dừng bước.

Hạ Vân Khâm khẽ hất cằm với cô: “Anh và chị dâu vào phòng nói chuyện, em cũng nên về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

Đoạn Minh Y dịu dàng nói với Hạ Trúc Quân: “Em tư, em còn muốn mượn sách của chị nữa không, chị phải về phòng rồi.” Nói xong cô ta lập tức xoay người rời đi.

Hạ Trúc Quân phân vân một lúc, sau đó nháy mắt với anh hai, tỏ ý anh nhất định phải làm hòa với Hồng Đậu, mới cưới xong nhất định không được cãi vã, rồi mới vội rời đi.

Hạ Vân Khâm kéo Hồng Đậu vào phòng, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hồng Đậu không còn tâm trạng nào để cãi nhau với anh, vội vàng thay giày: “Không thấy Cố Quân đâu cả, vừa nãy em bảo bác gái gọi cho Vương thám tử, Cố Quân chưa hề đi qua nhà ông ấy, buổi chiều Cố Quân có nhắc đến

chuyện đến phố Xuân Oanh gặp người hầu Cố gia để hỏi thăm, không biết có phải là sau khi tan học cậu ấy đến phố Xuân Oanh rồi không. Nhưng mà bây giờ đã 6 giờ rồi, dù có đến đấy đi chẳng nữa, đáng lẽ ra giờ này phải về nhà rồi mới phải.”

Càng nói càng cảm thấy bất an, hung thủ giết người một cách rất tinh táo, kế hoạch của hắn luôn chu đáo, mấy ngày qua Cố Quân đi khắp nơi để điều tra, bây giờ lại đột nhiên mất tích, ai biết được liệu chuyện này có liên quan gì đến hung thủ hay không..

“Em về nhà một chuyến, anh trai em sẽ đưa em đến phố Xuân Oanh tìm Cố Quân, nhân tiện hỏi chuyện mẹ em luôn.”

Hạ Vân Khâm mặc áo khoác vào: “Để anh đưa em về.”

Hồng Đậu vẫn còn đang bực mình, vừa định mở miệng ra nói “Không cần anh đưa về” nhưng vừa nghĩ đến việc giờ vẫn chưa rõ tung tích Cố Quân, cô đành im lặng, dù sao thì có thêm sự hỗ trợ của Hạ Vân Khâm thì cơ hội tìm thấy người sẽ càng cao hơn.

Tầm chạng vạng, trời bắt đầu đổ mưa, so với ban ngày thì thời tiết lúc này có vẻ khá lạnh, Hồng Đậu về phòng tìm một chiếc áo khoác mang đi, vô tình nhìn thấy lọ hoa trên bàn trang điểm, cảm giác chán nản lại ùa đến, ngày nào cô cũng nhìn ngắm lọ hoa này, hóa ra nó lại là quà của Đoạn Minh Y.

Vôn đã đi ra ngoài cửa, cô dừng lại, quay sang hỏi anh: “Hạ Vân Khâm, tại sao ban đầu anh lại cưới em?”

Hạ Vân Khâm ngẩn ra, vấn đề này quá phức tạp, ban đầu anh cũng đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần, nhưng qua mấy ngày sống chung, dù trước kia vẫn còn hơi nghi ngờ, bây giờ anh đã có đáp án rất rõ ràng. Nhưng mà nghe giọng cô rõ ràng là vẫn còn đang giận dữ, vừa nãy cô thậm chí còn dám nói là đã hối hận vì gả cho anh, có thể thấy cô không hề tin tưởng vào phẩm hạnh của anh chút nào, càng nghĩ càng bực, anh nhướn mày: “Em đoán xem?” Chẳng lẽ anh có thể tùy tiện cưới bừa một cô gái về làm vợ? Tất nhiên là vì anh thích cô rồi.

Hồng Đậu chỉ muốn nghe một câu giải thích đơn giản từ anh mà thôi, vậy mà đợi một lúc lâu lại nhận được câu hỏi cụt lùn kia, nếu cô nói thêm kiểu gì hai người cũng cãi nhau, bây giờ tìm người quan trọng hơn, cô bực mình lườm anh một cái, không đáp lại.

Hai người yên lặng ra khỏi phòng, không khí nặng nề đến khó chịu, may mà chưa xuống cầu thang đã có người hầu chạy đến: “Nhị thiếu gia, có điện thoại.”

Hồng Đậu đứng yên đợi anh, Hạ Vân Khâm chỉ đi nghe điện thoại một lát rồi đi ra, “Peter Vương vừa gọi cho anh, chỗ của ông ấy gần ngõ Đồng Phúc, tầm khoảng thời gian em về nhà thì ông ấy cũng sẽ đến đó. Nếu trong khoảng thời gian này Cố Quân vẫn chưa về thì ông ấy sẽ đi tìm cô ấy cùng anh trai em và em, anh có việc gấp phải đi ra ngoài, xong việc anh sẽ qua đón em.”

Hồng Đậu lạnh nhạt: “Chỗ Cố Quân có thể mất tích cũng chỉ có ba địa điểm này thôi: phố Xuân Oanh, trường học, đường về nhà. Em định đến phố Xuân Oanh kiểm tra trước, nếu Cố Quân không ở đó thì bọn em sẽ đến trường cùng Vương thám tử, kiểm tra xem cô ấy có ở đâu gần đó không.”

Hạ Vân Khâm lên tiếng: “Vậy trước lúc đi bọn anh sẽ gọi điện về ngõ Đồng Phúc, nếu em vẫn chưa về nhà thì anh sẽ đi thẳng đến phố Xuân Oanh.”

Hai người ra ngoài, Hạ Vân Khâm nói với chú Dư: “Đưa Nhị thiếu nãi nãi về ngõ Đồng Phúc.”

Nhìn Hồng Đậu lên xe, anh mới ngồi lên chiếc xe ô tô khác rồi đi.

Hồng Đậu đến ngõ Đồng Phúc liền vào nhà Bành thợ may mượn điện thoại gọi điện cho biệt thự Cố gia, biết được người hầu Cố gia đến phố Xuân Oanh tìm Cố Quân đã quay về, vốn dĩ Cố Quân không hề đến phố Xuân Oanh, cô lại càng thấy lo hơn, không bằng lát nữa không đến phố Xuân Oanh nữa, cứ đến thẳng trường tìm xem, vừa nghĩ cô vừa lên lầu.

Mẹ và anh trai đều đang ở nhà, hai người vừa ăn cơm tối xong, đang ngồi bàn bạc với nhau về chuyện thuê cửa hàng, thấy Hồng Đậu về nhà, cả hai đều

ngạc nhiên: “Sao lại về nhà giờ này? Hạ tiên sinh đâu?”

Hồng Đậu: “Tan học rồi mà Cố Quân vẫn chưa về nhà, Cố gia gọi điện cho con, con sợ có chuyện nên định gọi anh trai đi ra ngoài tìm người với con một lúc. Mẹ, con nhớ năm đó lúc dì út xảy ra chuyện, nhà bà ngoại ở phố Xuân Oanh đúng không mẹ?”

Ngu thái thái giật mình: “Ừ đúng rồi. Mà tự dung con đi hỏi chuyện này làm gì?”

Lúc này, dưới lầu lại có tiếng còi xe, Hồng Đậu chạy vào ngó cửa sổ trong phòng mình, rồi quay lại phòng khách nói với mẹ: “Mẹ, khi nào về con sẽ hỏi mẹ về chuyện của dì út năm đó, anh ơi, Vương thám tử tới rồi, anh đi ra ngoài cùng em được không?”

Ngu Sùng Nghị biết Cố Quân là bạn thân nhất của em gái mình, tất nhiên là anh ta đồng ý, tiện tay với lấy áo khoác mặc vào rồi đi ra ngoài cùng em gái: “Mẹ, chúng con đi đây.”

Bên ngoài còn đang mưa phùn, bốn bề xung quanh đều đen kịt, hai anh em đi theo ánh đèn đường đến đầu ngõ, từ xa đã thấy chiếc xe ô tô cũ mèm của Peter Vương đang đỗ dưới ánh đèn mờ ảo ở đầu đường.

Thứ nhất, vì Ngu Sùng Nghị không phải là cấp dưới của Bạch Hải Lập, thứ hai, Hồng Đậu đã gả cho Hạ Vân Khâm nên thái độ của Peter Vương đối với Ngu Sùng Nghị đã thay đổi rất nhiều, vừa thấy hai anh em tới, ông liền xuống xe, chủ động chào hỏi: “Ngu tiên sinh.”

Trước giờ Ngu Sùng Nghị cũng không thù dai, anh ta cười nói: “Vương thám tử.”

Vương thám tử hỏi: “Bạn thân của cô mất tích à?”

Hồng Đậu kéo anh trai mình lên xe, “Sau khi tan học cậu ấy không về nhà, không biết là đã đi đâu, mới đầu tôi tưởng cậu ấy đến phòng thám tử của ông để nộp hồ sơ xin việc, nào ngờ không phải, nên tôi nghĩ đến việc phải đến

trường kiểm tra thử một lượt. Đúng rồi, cuộc hẹn của Vương thám tử với Bạch Phượng Phi thế nào rồi, cô ta có chịu nói thật không?”

Peter Vương khởi động xe: “Đừng nhắc đến chuyện này nữa. Đêm qua người của Hạ Vân Khâm đã theo dõi Bạch Phượng Phi cả đêm thì cả đêm đều rất bình yên, đến ban ngày mấy người này còn có chuyện khác cần làm, đến buổi chiều tôi cho người đến chỗ ở của Bạch Phượng Phi thì không thấy ai, hỏi mấy người ở đó thì mới biết Bạch Phượng Phi đã chuyển nhà từ sáng sớm, chuyển đi đâu thì không ai biết. Tôi lại chạy vội đến rạp hát Khắc Vũ hỏi thăm thì người phụ trách chỉ bảo Bạch Phượng Phi cảm thấy khó chịu trong người nên hủy hết lịch hát trong một tháng tới rồi. Có thể thấy, chúng ta đã đoán đúng, cô ta đang trốn tránh điều gì đó.”

Hồng Đậu cảm thấy kì lạ, rốt cuộc Bạch Phượng Phi đang trốn cái gì? Chỉ vì tránh Peter Vương mà chuyển cả nhà đi chỗ khác?

“Chẳng lẽ là cô ta biết ai là hung thủ? Nhưng đang có người chủ động điều tra vụ án này giúp cô ta rồi, sao cô ta lại chạy trốn?”

Peter Vương: “Ai biết? Bây giờ tôi đang phải chạy khắp nơi để hỏi thăm xem Bạch Phượng Phi đã chuyển nhà đi đâu, cô ta không thể cứ trốn mãi như vậy, mong là cô ta có thể sớm nghĩ thông mọi chuyện rồi chủ động đến tìm tôi.”

Đại học St. John cách nhà Hồng Đậu không xa, nói vài câu là đã đến nơi, vì trời đang mưa nên cổng trường khá vắng, Peter Vương dừng xe bên đường rồi cùng hai anh em tìm người ở mấy quán ăn và hiệu sách sau trường, không thấy ai, mọi người đành quay lại tìm tiếp ở trong trường.

Trên đường gặp mấy bạn học cùng khoa sư phạm, Hồng Đậu cũng không nói là Cố Quân mất tích, chỉ nói là có đồ cần phải trả Cố Quân, hỏi thăm xem liệu Cố Quân có ở trường không, mấy bạn học đều trả lời tiết hai chiều nay vẫn thấy Cố Quân đi học, sau khi tan học thì không ai rõ cô ấy đi đâu. Ngôi trường lớn như vậy, nếu tìm lần lượt từng chỗ thì cũng phải tốn hơn một tiếng, Peter Vương nói với hai anh em: “Theo tôi thấy thì chưa chắc Cố tiểu thư đã còn trong trường, trừ khi bị ai bắt đi, nếu không thì cô ấy cũng đã rời khỏi trường rồi.”

Hồng Đậu cũng không tin Cổ Quân sẽ bị bắt cóc trong trường, nhưng dù sao thì cũng đã tới nơi rồi, nếu không đi quanh tìm hiểu thì cũng không yên tâm, cô nghĩ một lúc rồi nói: “Buổi chiều Cổ Quân có nói là lúc tan học sẽ đến phố Xuân Oanh, nhưng tôi vừa hỏi người Cổ gia xong, người hầu nói Cổ Quân không hề đến đó.”

Peter Vương: “Vậy thì rất kì lạ, giờ chúng ta cứ đi tìm trong trường xem sao, nếu không thấy thì tìm tiếp ở đường đi học của cô ấy.”

Ba người chia ra làm hai đường, định tìm nhanh trong trường một vòng rồi lại tìm tiếp ở nơi khác.

Peter Vương đi về phía Đông, nơi có nhà thờ nhỏ và phòng y tế, còn Ngu Sùng Nghị và Hồng Đậu thì phụ trách mấy quán xá chỗ phía Tây, tìm ở ngoài đường, thư viện, lớp học của nữ sinh, ngay cả mấy chỗ bụi cây ven đường, đình nghỉ mát, nhà thờ nhỏ cũng tìm rất kĩ.

Hai anh em đi tìm đến tận chỗ cổng sau của trường, gần đó có một sân tập luyện, bên trái có nơi gọi là bảo tàng khoa học do một người phương Tây xây lên, bên phải là một dãy lớp học bỏ hoang, đằng sau lớp học có lối mòn đi thông ra cổng sau, ngày thường rất ít người đi qua chỗ này, cổng sau bình thường cũng bị khóa lại, chỉ thỉnh thoảng mới mở ra.

Ngu Sùng Nghị: “Anh vào trong mấy phòng kia tìm thử một lát xem sao.”

Hồng Đậu đồng ý, cô nhìn sang con đường mòn gần đó, trước kia có một lần Cổ Quân nói với cô, chỗ đường tắt đến cổng sau này đi qua một quán mì vằn thắn, không biết hôm nay ông chủ chỗ đó có thấy Cổ Quân không, phải ra phía đó hỏi thử xem thế nào, cô nói với Ngu Sùng Nghị: “Phía ngõ sau có một quán mì vằn thắn, Cổ Quân thường hay ăn ở đó, để em ra hỏi thăm ông chủ kia xem.”

Ngu Sùng Nghị thấy hai chỗ cách nhau không xa, đôi bên cũng tiện hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa theo lý thuyết ở cổng sau thường khá náo nhiệt, nghĩ cũng không sao nên anh ta đồng ý: “Em xem một lát thôi rồi về ngay nhé.” Hồng Đậu gật đầu rồi một mình đi vào con đường mòn cạnh dãy phòng học cũ, các

lớp học đều đóng chặt cửa, trong làn mưa phùn, ánh đèn đường chiếu xuống mặt đường khiến nơi này càng thêm u ám đáng sợ.

Đi một đoạn, chỉ còn chút nữa là tới cánh cổng sau được sơn đỏ, nào ngờ có một tiếng “két” vang lên, cánh cửa phòng chứa đồ dùng đột nhiên từ từ mở ra.

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng mở cửa kia lại càng trở nên đáng sợ, theo lý thuyết thì trường học là nơi hết sức an toàn, nhưng Hồng Đậu vẫn thấy hoảng sợ, cô từ bỏ ý định đi ra ngõ sau trường, quay đầu rời đi. Nhưng lúc này, đột nhiên có tiếng thở dốc của một ai đó phát ra từ trong gian phòng kia, tiếng thở khò khè giống như người đang cố giãy giụa khi bị bóp cổ...

Hồng Đậu hoảng hốt, vội chạy đi, vừa chạy vừa gọi anh trai, nào ngờ trong căn phòng tối đen kia đột nhiên xuất hiện một người, bước chân người đó rất dài, chỉ trong chốc lát, người kia đã đuổi kịp cô, tóc gáy Hồng Đậu dựng đứng lên, không kịp quay đầu lại nhìn rõ mặt người kia thì bị một thứ gì đó bịt chặt lấy miệng từ đằng sau, chặn tiếng hét của cô lại.

Khoảng 8 giờ, Hạ Vân Khâm giải quyết xong việc của mình, đoán chừng tầm này Hồng Đậu cũng đã quay về, anh liền lái xe thẳng đến ngõ Đồng Phúc. Vừa đi anh vừa nhớ lại chuyện hôm nay, lúc Hồng Đậu ở nhà mọi chuyện vẫn khá tốt, sau khi hỏi anh câu nói bằng tiếng Đức kia thì tâm trạng cô mới trở nên chán nản, rồi cô còn cãi nhau với anh vì Đoạn Minh Y, cuối cùng thì nguyên nhân vẫn là chuyện đầu tiên, anh bắt đầu hỏi hặn, cô đã cố chấp với chuyện này như vậy, sao anh còn phải bướng bỉnh làm gì chứ, lát nữa gặp cô, dù là “anh thích em” hay là “anh yêu em”, cô muốn nghe bao nhiêu lần thì anh sẽ nói cô nghe bấy nhiêu lần.

Lên lầu, mẹ vợ nói anh em Hồng Đậu vẫn chưa về nhà, bà nói Hồng Đậu đến trường tìm Cố Quân, anh lại đi xuống lầu, định đến trường St. John.

Vừa lên xe thì từ xa có một chiếc xe khác chạy đến, là xe của Peter Vương, ông ấy thò đầu ra khỏi cửa sổ, thấy Hạ Vân Khâm thì nghiêm mặt hỏi: “Lúc này cậu lên lầu có thấy Ngu Hồng Đậu trên đó không?”

Hạ Vân Khâm đang thấy ngạc nhiên vì không thấy Hồng Đậu ngồi trong xe

ông ấy, nghe mấy lời này khiến lòng anh lại càng chùng xuống: “Chẳng phải Hồng Đậu ở cùng với ông sao?”

Peter Vương đập mạnh vào phanh xe, vội nói: “Cố Quân về nhà rồi, nhưng lại không thấy Hồng Đậu đâu, Hạ Vân Khâm, chúng ta đang bị hung thủ trêu đùa.”

Chương 56: Hồng Đậu của Hạ nhị thiếu gia

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Về mặt Hạ Vân Khâm lập tức thay đổi, anh nhìn chăm chăm Peter Vương, “Không thấy Hồng Đậu đâu là sao?”

Xảy ra quá nhiều chuyện trong khoảng thời gian ngắn, giọng Peter Vương trở nên khàn hơn hẳn bình thường, “Nửa tiếng trước có chuyện, khi ấy Hồng Đậu và Ngu Sùng Nghị đến trường học tìm Cố Quân, lúc đi ngang qua sân tập luyện thì không thấy người đâu nữa, Ngu Sùng Nghị tưởng em gái mình đi vòng ra ngõ chỗ cổng sau nên đến tiệm mì vờ thần hỏi thăm ông chủ xem có thấy gì không, hỏi xong mới biết em gái mình không hề đi qua lối đó, vì vậy lập tức quay lại tìm Hồng Đậu, nào ngờ lúc đi qua phòng học cũ kia thì vô tình phát hiện ra bên trong có một thi thể.”

Vốn dĩ Hạ Vân Khâm đang định đến trường học, vừa nghe những lời này, anh liền khựng lại, trái tim dường như vừa bị ai đó bóp mạnh một cái, toàn thân như thể đóng băng lại.

Peter Vương thấy sắc mặt Hạ Vân Khâm trắng bệch trong giây lát, lập tức hiểu rằng anh hiểu lầm lời mình, ông ấy lập tức nói tiếp: “Nạn nhân không phải là Ngu Hồng Đậu, nhưng nhìn có vẻ rất quen mắt, hình như tôi đã từng gặp ở hôn lễ của hai người thì phải, khuôn mặt anh ta đang bắt đầu biến dạng, hơn nữa điều kiện khi ấy còn thiếu sáng, tôi chưa kịp nhìn kĩ nên không biết chắc đây là ai, vừa nãy tôi đã kiểm tra sơ qua, thời gian tử vong của nạn nhân không quá nửa tiếng đồng hồ, bên trường học đã gọi điện cho cảnh sát rồi, cảnh sát sẽ lập tức đến hiện trường. Sau khi phát hiện ra Hồng Đậu mất tích, tôi và Ngu Sùng Nghị đã kiểm tra mọi xó xỉnh ở cổng sau, không để sót bất kì một góc nào, sau đó phát hiện ra ở cổng sau có vết bánh xe của xe ô tô mới in, tôi nghi ngờ có khi Hồng Đậu đã bị người này lợi dụng thời cơ chở đi bằng xe ô tô, bởi vì khoảng thời gian tôi tách khỏi hai anh em bọn họ đến lúc Ngu Sùng Nghị quay trở lại từ quán mì vờ thần mất khoảng 5 - 6 phút, hung thủ hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội này mang Hồng Đậu từ ngõ đi ra ngoài, rồi

dùng xe ô tô chở đi.”

Lòng Hạ Vân Khâm loạn như tơ vò, anh không thể bình tĩnh để suy nghĩ nổi: “Cho nên đợi đến lúc hai người phát hiện ra Hồng Đậu mất tích, chiếc xe ô tô ở cổng sau kia đã rời đi, hai người không thể đuổi theo nó, lại càng không biết rốt cuộc là ai đã bắt cóc Hồng Đậu?”

Peter Vương xấu hổ: “Vừa nãy Ngu Sùng Nghị đã lái xe ô tô của tôi đi dọc theo hướng đi của chiếc xe kia rồi, nhưng mà cách khoảng thời gian lâu như thế, tôi không chắc là có thể đuổi kịp được nên tôi cần thêm người, vừa rồi tôi đã gọi điện cho văn phòng thám tử bảo mấy trợ lý mới của tôi qua đây giúp một tay.”

Giọng Hạ Vân Khâm khàn khàn: “Đã có ai kiểm tra dấu bánh xe chưa? Xe ô tô kia thuộc hãng nào?”

Peter Vương nhớ lại tình huống lúc nãy, mưa đã tạnh từ lâu, ngoại trừ chỗ dấu chân bên ngoài bị phá hỏng thì những dấu chân bên trong đều còn rất rõ ràng trên mặt bùn.

Trên lối đường mòn dọc theo dãy lớp học cũ, có hai hàng dấu chân kéo dài, một nông một sâu, kéo dài đến tận chỗ bánh xe ở dưới gốc cây mới biến mất. Còn dấu bánh xe...

“Là xe của công ty Mỹ Phúc.” Ông ấy trả lời chắc nịch.

Hạ Vân Khâm lập tức đến cổng trường St. John đưa tiền cho người bảo vệ rồi cầm điện thoại lên gọi điện, khi đầu dây bên kia nhắc máy, anh bình tĩnh nói: “Tôi cần người hỗ trợ, tìm một chiếc xe hãng Mỹ Phúc, lấy trường đại học St. John làm tâm, bắt đầu tìm trong phạm vi bán kính là năm dặm phố, không được bỏ qua một dãy phố hay bất kì một xó xỉnh nào, có bất kì tin tức gì thì cũng hãy gọi cho số 939, ngoài ra thì hãy lập tức cho một chiếc xe đến cổng sau đại học St. John.”

Nói chuyện điện thoại xong, biết rõ Hồng Đậu không còn ở đại học St. John, nhưng dù sao thì cô cũng mất tích ở đây, anh đến hiện trường kiểm tra lại một lần nữa. Bước chân anh nặng như đeo chì, chỉ đi bộ thôi cũng rất khó

khăn, nếu hung thủ muốn ra tay sát hại Hồng Đậu thì dãy phòng học cũ là một nơi cực kỳ lý tưởng, thần không biết quỷ không hay. Nhưng hắn lại mất công dùng xe ô tô chở cô đi, ra khỏi ngõ ở cổng sau, rẽ phải là đến đường Phú Thái, mà Hồng Đậu mất tích đã được nửa tiếng, dựa theo vận tốc của xe thì phạm vi mà xe có thể chạy là khoảng năm con phố.

Hạ Vân Khâm vừa ra tay, lập tức sắp xếp xong mọi chuyện, Peter Vương thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù ông không muốn thừa nhận năng lực mình thua kém Hạ Vân Khâm, nhưng từ khi Hạ Vân Khâm xuất hiện, ông như được uống thuốc an thần vậy, đầu óc cũng trở nên sáng suốt hơn rất nhiều.

Thấy Hạ Vân Khâm muốn đến trường học, Peter Vương vội vàng chạy theo, “Vì trong phòng học cũ không thấy Cố Quân nên vừa rồi tôi đã gọi điện cho biệt thự Cố gia, hóa ra Cố Quân về nhà rồi, nghe nói, lúc cô ấy đang đọc sách ở thư viện, không hiểu sao lại hôn mê một lúc, khi tỉnh lại đã là bảy rưỡi tối, sau đó khi hết chóng mặt, cô ấy đã tự về nhà. Chuyện này rõ ràng là do ai đó ra tay, cộng thêm chuyện Hồng Đậu mất tích, tôi nghi ngờ tất cả chuyện này đều do hung thủ tạo ra.”

Anh im lặng, hai người chạy đến dãy lớp học ở cổng sau, một hàng đèn đã được bật lên, vì tin tức vẫn chưa bị lan truyền trong trường nên chỉ có mấy người trong trường đang sợ hãi đứng bên ngoài dãy phòng học. Peter Vương là người đã có danh tiếng, lúc mới xảy ra chuyện, ông đã làm quen với mấy người ở đây, họ là những người không hề có chút kinh nghiệm khám nghiệm hiện trường, ông hơi do dự không biết có nên ngăn những người này lại hay không, sau một hồi do dự Peter Vương quyết định vào lại phòng học kia một lần nữa và quan sát thật kỹ thi thể.

Tạm thời Hạ Vân Khâm không hề có chút hứng thú nào với thi thể kia, anh đi thẳng đến cổng sau, đường chỗ này không quá rộng, hai bên có rất nhiều cửa hàng nằm san sát nhau, có đủ các loại thức ăn. Anh cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng đi đến hỏi thăm từng quán ăn, đến một quán mì, ông chủ quán quá bận bịu chuyện sổ sách nên không có chút ấn tượng nào, nhưng lúc Hạ Vân Khâm đặt câu hỏi, có một nhân viên trong quán đang lau bàn nghe thấy, người kia nói: “Tôi nhớ, nửa tiếng trước có một chiếc xe ô tô đã đi qua đây.”

Hạ Vân Khâm hỏi: “Chiếc ô tô kia có màu gì? Tài xế trông thế nào? Có

nhớ biển số không?” Vùng này có khoảng mấy nghìn chiếc xe ô tô, mỗi chiếc xe đều có một biển số riêng được cấp bởi bộ công nghiệp.

Người nhân viên kia dừng lau bàn, lau tay vào tạp dề, tiến lại gần phía anh, cô ta chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp trai thế này nên không nhìn được nhìn thêm vài lần, cũng không biết tại sao sắc mặt anh lại tái nhợt đến mức này, mắt đen như mực, thấy anh có vẻ vội, cô ta cẩn thận nhớ lại: “Tôi không chú ý đến biển số, chỉ nhớ là một chiếc xe ô tô màu đen, còn tài xế...”

Lúc ấy trong quán không có việc gì để làm, cô ta chỉ ngồi trông cửa hàng, lúc chiếc xe ô tô kia đi ngang qua, vì quá chán nên cô ta đã cố ý nhìn kĩ hơn bình thường một chút, thời tiết bây giờ vẫn chưa lạnh lắm nhưng người tài xế kia lại dùng khăn che kín mặt mũi, lúc ấy cô ta đã cảm thấy rất kì lạ nên lập tức nói chuyện này ra, còn nói thêm: “Trên xe chỉ có mình người đó, vóc dáng khá cao, bình thường tôi hay thấy người nước ngoài lái xe ô tô rồi, vóc dáng của người tài xế này chắc chắn không thua kém gì người phương Tây.”

Lúc này có tiếng còi xe ô tô, có người lái xe đến, Hạ Vân Khâm vội chạy ra bảo tài xế đi về, còn mình thì ngồi vào buồng lái định lái xe đi dọc phố để tìm thử, đang nổ máy thì Peter Vương đi ra khỏi trường, vừa lên xe ông ấy liền nói: “Công cụ gây án đã bị mang đi, trên đất có tàn thuốc, là hiệu Trường Nhạc, tôi nghi ngờ mấy vụ án này đều do một người gây nên, có điều lần này thủ pháp giết người quá thô bạo, trực tiếp siết chết nạn nhân. Tôi đoán có lẽ Hồng Đậu đã vô tình chứng kiến hung thủ giết người nên hẳn phải từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình. Bây giờ cảnh sát tới rồi, tôi không thể khám xét được tiếp.”

Ông nói chuyện, thấy Hạ Vân Khâm ngồi nghe nhưng mãi vẫn không đáp lại, quay sang nhìn thì thấy anh đang lấy thuốc lá khỏi túi, nhưng lấy mấy điều liền thì đều đánh rơi hết xuống nền xe.

Từ khi quen biết Hạ Vân Khâm, ông chưa từng thấy anh mất hồn mất vía như thế này bao giờ, không khỏi hơi xúc động, âm thầm khuyên nhủ: “Cậu đừng vội, có vội cũng không có ích gì, không có tin gì cũng là một loại tin tốt, cậu cứ tìm thì chiếc xe ấy cũng không trốn nổi đâu.”

Hạ Vân Khâm ngửa đầu tựa vào lưng ghế và nhắm mắt lại, sắc mặt anh

trắng bệch. Anh lau mặt, sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã khoảng một tiếng trôi qua từ lúc anh gọi điện thoại, anh vội đẩy cửa xe ra, “Tôi gọi điện cho 939, Vương thám tử, ông đến biệt thự Cổ gia một chuyến đi, có lẽ trước khi hôn mê Cổ Quân đã từng vô tình tiếp xúc với hung thủ, nếu cố gắng thì có lẽ cô ấy sẽ nhớ lại được đặc điểm nào đó của hung thủ đấy.”

Nói xong anh lập tức xuống xe tìm nơi để gọi điện thoại, vừa bấm xong dãy số, đầu dây bên kia đã thông báo: “Tôi đang định đến St. John tìm cậu đây, chúng tôi vừa tìm thấy một chiếc xe hiệu Phúc Mỹ trên đường Phúc Nguyên, trên xe không có ai, nhưng ở dây ghế sau có một chiếc áo nhung đỏ kiểu Tây, hiệu Đỉnh Tường.”

Tại Hạ Vân Khâm ù đi, lúc chạng vạng trời đổ mưa nên Hồng Đậu đã thấy lạnh, lúc ra cửa cô cố ý quay vào lấy áo khoác mang đi, đúng là chiếc áo khoác đỏ nhung này, khi ấy cô còn đang giận dỗi anh, cô gần anh đến như vậy, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào khuôn mặt mịn màng của cô. Trước khi nhận được tin, anh rất sốt ruột, nhưng khi nhận được tin thì anh lại cảm thấy cực kì đau khổ, cảm giác như có một người đứng đối diện cầm một con dao vào thẳng tim anh vậy, đau, cực kì đau.

Tay chân anh lạnh cóng, không hề còn chút cảm giác nào, từng giọt nước mưa rơi vào mặt anh, nhưng anh cũng không hề cảm nhận được gì, lần tiếp theo anh lên tiếng, giọng anh khàn như vừa nuốt cả một nắm cát vào họng, nói không thành tiếng, mất một lúc sau anh mới khó khăn nói được hết câu: “Hung thủ đã bỏ xe nên chắc chắn không thể dẫn người đi quá xa được, mọi người giúp tôi tìm quanh đó, bây giờ tôi đến đó ngay đây.”

Chương 57

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Peter Vương đang định gọi một chiếc xe khác để rời đi thì thấy Hạ Vân Khâm quay lại, ông dừng lại, nín thở hỏi: “Sao rồi, có tin gì à?”

Hạ Vân Khâm không đáp lại, chỉ ngồi vào buồng lái, nổ máy.

Peter Vương im lặng quan sát, ông trầm nghĩ, sau khi nghe xong điện thoại thì sắc mặt Hạ Vân Khâm khác hẳn, có lẽ bên phía Hồng Đậu bây giờ đang lành ít dữ nhiều, ông sợ Hạ Vân Khâm mất trí, vội lên xe cùng: “Tôi đi cùng cậu.”

Xe ô tô bị vút bỏ lại ở đường Phúc Nguyên, trước một trường trung học dành cho nữ sinh, khi Peter Vương và Hạ Vân Khâm đến nơi, mọi người đã tìm vài lượt trong và ngoài trường, đang định tìm tiếp dọc theo các đường xung quanh đó thì thấy Hạ Vân Khâm và Peter Vương tới, mọi người vội ra chào.

Hạ Vân Khâm đi thẳng đến chỗ chiếc xe ô tô kia, ngồi xổm xuống nhìn các dấu vết ở cửa xe, cố bình tĩnh hỏi: “Có tra ra được chủ xe là ai không?”

Anh vừa lên tiếng, kể cả Peter Vương lẫn những người xung quanh đều bị giật mình, giọng anh cực kì khàn, giống như vừa bị giấy nhám mài qua cổ họng vậy, khác hẳn với giọng nói thường ngày của anh, những người học Tây y đều biết nguyên nhân của việc này là do dây thanh quản bị nhiễm trùng rất nghiêm trọng.

Một người trong số đó tạm gạt chuyện này sang một bên, đáp lời anh: “Đã đối chiếu biển số xe, chiếc xe này được mua dưới danh nghĩa của Phó Tử Tiêu.”

Hạ Vân Khâm hơi ngẩn ra, còn Peter Vương lại suýt nhảy căng lên: “Tôi nhớ ra rồi, thi thể trong trường chính là Phó Tử Tiêu, tôi mới gặp người này đúng một lần ở hôn lễ, bảo sao lúc này nhìn không ra, hóa ra chiếc xe này của anh ta. Chẳng lẽ hung thủ không chỉ sát hại Phó Tử Tiêu, mà sau đó hắn còn lái xe của anh ta để chở người đi?”

Mấy người kia mặc dù cũng có năng lực, nhưng dù sao thì cũng không được đào tạo chuyên sâu về môn vết tích học, Hạ Vân Khâm lấy một chiếc đèn pin bỏ túi của Đức, bật lên rồi đi theo dấu xe in trên mặt đường.

Vì trời vẫn đang mưa, mặt đất có chút bùn lầy, cạnh cửa ở buồng lái có dấu giày đàn ông to khoảng 27 cm, từ cửa xe có hai hàng dấu chân mờ mờ kéo dài về phía trước, đến phần đường bê tông dấu chân ấy dần mờ đi rồi biến mất.

Nhìn rõ từ đầu đến cuối chỉ có dấu chân của một người, trong đầu anh đột nhiên lóe lên một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, anh vội xoay người đi vòng qua cổng sau. Điều anh không ngờ đến là chỗ cổng sau cũng có một hàng dấu chân, nhưng có một điều khác với dấu chân ở chỗ cổng trước, dấu chân ở đây nhỏ hơn dấu chân trước rất nhiều, càng nhìn thì lòng anh càng loạn hơn.

Đi một đoạn dọc theo dấu giày, dấu giày đứt quãng lúc nặng lúc nhẹ, dấu giày kia cũng thế, càng về sau càng mờ dần, đến gần cổng trường thì dấu chân ấy bắt đầu bị lẫn vào với các dấu chân khác nên không thể đi theo tiếp được.

Trường học này nằm ở khu sầm uất của thành phố, bên trái là một ngõ hẹp khá dài, hai bên ngõ là hai dãy nhà cũ cùng một màu nằm san sát nhau, bên ngoài có công viên cực kì yên tĩnh, có lẽ là đến giờ đóng cửa rồi nên công viên đã được đóng chặt lại.

Anh cố hết sức để giữ đầu óc tỉnh táo, đứng trước cổng trường nhìn ngó một lúc rồi đi thẳng về phía công viên.

Phía sau có người gọi theo: “Vân Khâm, giờ đóng cổng của công viên này là 9 giờ, trước lúc đóng cửa chúng tôi đã vào tìm một lượt rồi, không thấy gì bất thường cả.” Ý là đừng phí thời gian nữa, tranh thủ mà đi tìm mấy chỗ khác.

Hạ Vân Khâm dường như không nghe thấy lời nói của người kia, vẫn cố tình đi đến chỗ công viên. Nhóm người Peter Vương thấy vậy cũng chia ra làm hai nhóm nhỏ, một nhóm chia nhau đến tìm ở những chỗ khác, những người còn lại thì đi theo Hạ Vân Khâm. Đến cổng công viên, trao đổi với phòng bảo vệ một lúc, tốn một xấp tiền khá dày mới mở nổi cổng, đường bên trong vốn dĩ không có ai, đèn đường cũng đã tắt, bốn bề tối om, mọi người tìm kiếm khắp nơi hơn nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy gì.

Đi ra khỏi góc Đông Bắc của công viên, Peter Vương cảm thấy hết hi vọng, thay vì cứ lãng phí thời gian ở chỗ này thì thà đến chỗ khác tìm còn hơn, ông đang định khuyên bảo Hạ Vân Khâm thì đột nhiên vang lên tiếng sột soạt chỗ bụi cây phía sau một cái đình ở giữa hồ, giống như tiếng động của một vật nặng nào đó va chạm với thảm lá khô.

Chỗ đó nằm giữa mép hồ và ngọn núi giả, ban ngày nhìn cực kì râm mát, còn buổi tối thì đen kịt, rất dễ bị bỏ sót nếu chỉ nhìn thoáng qua. Hạ Vân Khâm hơi giật mình, tiếng động ấy chỉ khẽ vang lên một lát, sau đó cả công viên lại trở nên tĩnh lặng.

Anh dũng tait lên, nhẹ nhàng men theo tiếng vang tiến về phía trước, khi tách lùm cây ra rồi chiếu đèn vào trong, trái tim anh như ngừng đập. Trong lùm cây chỉ có một người đang nằm yên dưới đất, chỉ cần nhìn dáng thôi cũng có thể nhận ra đây chính là Hồng Đậu, vành mắt nóng lên, anh dừng bước, đứng thần thờ một lúc mới dám nín thở bước vào bụi cây, nhưng càng đến gần anh lại càng cảm thấy sợ, sợ mình đến quá muộn, sợ rằng người đang đợi mình chỉ là một thi thể lạnh như băng...

Đến khi anh ngồi xổm xuống bên cạnh Hồng Đậu, nghe thấy tiếng thở cực kì nhẹ nhưng lại rất đều đặn của cô thì cả người anh mới có sức sống trở lại, anh vội ôm cô vào lòng, khàn giọng gọi tên cô: “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu đang ngủ, vẻ mặt cô rất bình thường, khi bị anh ôm vào lòng thì cô cũng chỉ hơi nhú mày.

Hạ Vân Khâm khẽ vuốt tóc Hồng Đậu, cô vẫn còn ngủ say như vậy là do vẫn ngấm thuốc mê, anh quay đầu lại nói với Peter Vương: “Vương thám tử,

ông cho tôi mượn chai rượu của ông một lát.”

Peter Vương thấy anh tìm được Hồng Đậu, cũng thở phào nhẹ nhõm, bực bội nghĩ, dựa theo dấu chân chỗ bên cạnh xe có thể thấy hung thủ đã cố ý để cả Hồng Đậu lẫn xe ô tô lại ở chỗ này, sau đó mới bỏ trốn, mà dọc đường đi từ xe ra đây Hồng Đậu có tỉnh một lần, mơ mơ màng màng xuống xe, rồi không biết tại sao lại đến công viên.

Nghe lời anh, ông đưa chai rượu rồi khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Hạ Vân Khâm mở nắp, ngửa đầu uống một hớp rượu, sau đó lại vẩy ít rượu lên người Hồng Đậu, làm xong hai việc này anh cởi áo khoác ra, bọc kỹ người Hồng Đậu lại rồi mới bế lên, anh nói với Peter Vương: “Tôi đưa cô ấy về nhà, ông gọi điện cho bác sĩ Rhyt giúp tôi, nói là vợ tôi say rượu, mời anh ta đến nhà tôi khám bệnh.”

Peter Vương vội vàng gật đầu: “Được, tôi gọi điện xong thì sẽ đến thẳng biệt thự Cổ gia tìm Cổ Quân.”

Hạ Vân Khâm kéo áo lên che khuất mặt Hồng Đậu rồi ôm cô đi ra khỏi công viên, sau khi đặt cô vào hàng ghế sau, anh nhận lấy chiếc áo khoác đỏ mới thấy lúc nãy từ tay người khác rồi lại đắp thêm lên cho cô, anh dặn dò mọi người mấy câu xong mới lái xe về biệt thự Hạ gia.

Trên đường về thỉnh thoảng anh còn nhìn ra phía sau qua gương chiếu hậu, mặc dù Hồng Đậu chưa tỉnh hẳn nhưng anh vẫn có cảm giác như mình vừa sống lại từ cõi chết, có vài khoảnh khắc anh rất muốn bật khóc, nhưng lại sợ thuốc mê để lại di chứng trên người cô nên anh cố dần lòng, tập trung lái xe đưa cô về nhà nhanh nhất có thể.

Vật vả lắm mới về được đến biệt thự Hạ gia, anh vẫn dùng áo khoác để bọc kín người cô lại rồi ôm lấy cô đi lên bậc thang.

Vẫn chưa đến 10 giờ, ngày thường Hạ gia xã giao nhiều nên trước giờ vẫn luôn ngủ muộn, già trẻ lớn bé Hạ gia chỉ có mỗi Hạ Trúc Quân có thể trạng ốm yếu mới đi ngủ sớm.

Lúc Hạ Vân Khâm ôm Hồng Đậu đi ngang qua phòng khách, Hạ Mạnh Mai đang ngồi nói chuyện với Hạ thái thái trong phòng khách, Hạ Ninh Tranh và Đoạn Minh Y cũng mới đi thăm bạn về.

Thấy Hạ Vân Khâm ôm Hồng Đậu mọi người đều ngạc nhiên, Hạ thái thái vội đứng dậy khỏi ghế sofa, đến gần hỏi: “Sao giờ này mới về thế? Hồng Đậu sao vậy?”

Hạ Vân Khâm làm như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “Vừa nãy con dẫn cô ấy đến chỗ bạn con chơi, cả đám chơi vui quá nên cô ấy uống mấy ly rượu, nào ngờ tửu lượng cô ấy quá kém, vừa uống vài ly đã say, con sợ cô ấy không thoải mái nên mới đưa cô ấy về trước. Con gọi cho Rhyt rồi, lát nữa cậu ấy sẽ qua đây.”

Hạ thái thái bị dọa giật mình: “Giọng con sao thế?”

Hạ Vân Khâm ho khan: “Chắc tại con uống hơi quá chén thôi.”

Hạ thái thái vừa tới đã ngửi thấy mùi rượu trên người con trai, thấy trên người Hồng Đậu cũng nồng nặc mùi rượu, thầm đoán bây giờ cô cũng đang say khướt, liền trách: “Thằng nhóc này, đúng là hồ đồ. Hồng Đậu mới có mấy tuổi, sao có thể uống rượu như đàn ông các con được, mau đưa con bé về phòng, người say sợ nhất là bị cảm lạnh, nhớ đắp chăn cho nó đấy, để mẹ bảo thím Vương nấu canh giải rượu mang lên phòng cho. Giọng con cũng không ổn đâu, lát Rhyt tới thì bảo cậu ấy khám cả họng cho con nữa.”

Hạ Ninh Tranh cũng nói: “Trong phòng anh có thuốc giải rượu, để lát nữa anh cho người mang sang cho em dâu.”

Hạ Vân Khâm ôm Hồng Đậu lên lầu: “Vâng, cảm ơn anh cả.”

Chương 58

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu hơi ngơ ngậy, xung quanh thì quá nóng, lỗ mũi toàn hơi nước ở bên ngoài bay vào, cô cảm giác như mình vừa trở về lúc mà bị ốm khi còn nhỏ, có người cứ lật cả người cô hết sang trái rồi sang phải, tiếp đó cầm khăn mặt lau tay chân cho cô, thậm chí còn lau cả ngực và mông nữa chứ.

Cô vừa xấu hổ vừa ngứa, cố giãy để thoát ra, nhưng người kia rất kiên trì, vừa làm vừa khẽ thì thầm dỗ dành bên tai cô, cô vô thức mở mắt ra, khi thấy đôi mắt đen nhánh của đối phương, bỗng dưng cô bình tĩnh lại, dựa trán vào ngực anh, không hiểu sao lại cảm thấy cực kì uất ức, cố chịu cảm giác muốn khóc mơ mơ màng màng để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Không biết ngủ bao lâu, trên mặt có cảm giác ngứa ngáy giống như có thứ gì đó chạm nhẹ vào mặt vậy, cô nhú mày trốn tránh, nhưng đối phương lại giống như trẻ con thấy đồ chơi mình thích cứ liên tục quấy rầy cô, nếu không bóp má cô thì lại quay sang cắn dái tai, mãi vẫn không chịu thôi. Cô thấy phiền, lâu lâu nghiêng người sang một bên, mất một lúc sau thì cô mới được yên.

Giấc ngủ này cực kì sâu, đến khi cô mở mắt ra lần nữa, cả căn phòng đã ngập tràn ánh nắng ban mai, cách chỗ cô không xa có tiếng ai đó rì rầm. Đầu cô vẫn có cảm giác choáng váng, mạch suy nghĩ dường như vẫn còn chạy loạn trong đầu cô, chỉ nhớ mang máng là hình như đêm qua mình đã mơ thấy một giấc mơ rất dài và nhiều sắc màu. Một lúc sau cô mới dần tỉnh táo lại, nhìn xung quanh một vòng cô mới biết mình đã về biệt thự Hạ gia, bộ quần áo trên người cũng đã được thay, cả người đang nằm giữa đống chăn, cô hoảng sợ nằm một lúc lâu, lại nhớ đến chuyện xảy ra trước khi hôn mê, theo bản năng cô bắt đầu run lên, không kịp nghĩ ngợi gì mà gọi lớn: “Hạ Vân Khâm!”

Tiếng rì rầm ngoài cửa hơi dừng lại, cô chống hai tay ngồi lên nhìn về phía ngoài, chỉ lát sau cửa phòng được mở ra, Hạ Vân Khâm đi từ bên ngoài vào.

Anh mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, khuôn mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi, khi đối diện với cô, ánh mắt anh hơi sáng lên, anh đóng cửa phòng lại, đến mép giường đỡ cô ngồi dậy, đưa tay lên sờ trán cô, thấy không nóng nữa anh mới nhẹ giọng hỏi: “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Giọng anh cực kì khàn, Hồng Đậu hoảng sợ, mặc kệ việc mình vẫn còn hơi choáng, vội nắm lấy tay anh: “Giọng anh làm sao thế?”

Hạ Vân Khâm cẩn thận nhìn kĩ khuôn mặt cô, ngay cả sợi tóc tơ mới mọc trên trán cô, anh cũng nhìn cẩn thận một lúc, sau đó mới chỉ vào họng mình nói, “Đau.”

“Đau?” Theo bản năng Hồng Đậu lập tức muốn đưa tay lên xoa xoa yết hầu của anh, giọng anh khàn như vậy, cô biết chắc chắn là anh đang đau, cô hỏi anh là vì muốn biết xem tại sao đột nhiên anh lại bị như vậy.

Nhưng sau một phút nhìn thẳng vào mắt anh, cô lại cảm thấy hoảng hốt, chuyện tối hôm qua chỉ nghe thôi cũng thấy rất kinh khủng, mặc dù cô đã ngủ mê man nhưng các dây thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng, mãi đến tận bây giờ, cô được chạm vào Hạ Vân Khâm bằng xương bằng thịt thì mới có cảm giác an toàn.

Nhìn Hạ Vân Khâm bây giờ, cô có thể bình yên vô sự trở về, hơn một nửa là do sự vất vả của anh, chẳng lẽ vì chuyện hôm qua nên anh mới đột nhiên bị khản giọng? Có vẻ như anh không hề có ý muốn giấu cảm giác của mình mà còn cực kì thẳng thắn nói với cô là mình đang đau.

Cô cảm thấy cực kì ấm áp, định đưa tay lên an ủi. Có điều... Mặc dù đầu cô hơi choáng và cô cũng không nhớ nổi mình đã gặp chuyện như thế nào, nhưng cô không bị mất trí nhớ, cô vẫn còn nhớ cảnh hai người cãi nhau tối hôm qua, đưa tay lên được nửa chừng thì cô ngừng lại, bĩu môi một cái.

Hạ Vân Khâm đợi giờ phút này từ lâu lắm rồi, tất nhiên là không chịu để yên cho cô rút tay về, hai người giằng co một lúc, anh dứt khoát quyết định cúi xuống hôn cô thì đột nhiên có người gõ cửa phòng, người hầu nói: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ nãi nãi, Cố tiểu thư tới.”

Hồng Đậu hơi ngạc nhiên, nhân lúc này thu tay về: “Cố Quân tới?” Cô đặc biệt nhớ chuyện hôm qua Cố Quân mất tích, lập tức vén chăn lên để xuống giường.

Hạ Vân Khâm đành phải dừng tay, đỡ cô đứng thẳng lên, “Anh nói với người ngoài là em bị say rượu nên cơ thể vẫn còn khó chịu, còn cô ấy lấy danh nghĩa là đến thăm em, có cả Vương thám tử nữa, ông ấy đang đợi ở thư phòng nhỏ. Tối hôm qua anh trai em ấy náy đến mức phát khóc, còn mất ngủ cả đêm, hôm qua anh ấy định đến đây trông em, nhưng lại sợ khiến người khác hiểu lầm nên đành phải về nhà đợi tin, bây giờ em tỉnh rồi, anh sẽ đi gọi cho anh ấy.”

Hồng Đậu ngẩn ra, thì ra sau khi cô mất tích mọi người lại loạn lên như vậy, thấy Hạ Vân Khâm đi ra ngoài gọi điện thoại, cô vội vào phòng tắm thay bộ kỳ bào mới rồi rửa mặt chải đầu qua loa một lượt để đi ra ngoài tiếp khách.

Cố Quân đã được người hầu dẫn vào phòng, yên lặng ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt cô hơi căng thẳng, nhưng khi thấy Hồng Đậu đi ra, cô vội đứng dậy, cẩn thận quan sát Hồng Đậu một lượt, mặc dù vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh nhưng giọng lại hơi nghẹn lại: “Cậu không sao chứ?”

Trong lòng Hồng Đậu cũng luôn lo lắng cho Cố Quân, thấy cô ấy bình yên vô sự, Hồng Đậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm: “Rất cuộc tối hôm qua có chuyện gì vậy? Cậu đã đi đâu thế?”

Lúc này Hạ Vân Khâm đi vào: “Cố tiểu thư, Vương thám tử đã đến thư phòng, có gì thì để sang đó nói một thể đi.”

Cố Quân gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Hạ Vân Khâm thấy Hồng Đậu cũng muốn đi ra ngoài theo, vội ngăn cô lại: “Em vẫn chưa khỏe lại đâu, cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi, nếu em muốn biết gì thì để lát nữa anh về rồi nói cho.”

Làm sao Hồng Đậu có thể đồng ý ngồi yên trong phòng, “Chuyện tối hôm qua có rất nhiều chỗ vô lý, không ngồi cùng nhau nói rõ ràng thì rất dễ bỏ qua

các chi tiết quan trọng.”

Trải qua chuyện tối hôm qua, Hạ Vân Khâm cũng không muốn tranh cãi với cô vì mấy chuyện nhỏ nhặt, mà anh cũng muốn sớm bắt được hung thủ, thấy Hồng Đậu không có vẻ gì là đang khó chịu, cuối cùng anh cũng đành phải chiều theo.

Mấy người đến thư phòng, Peter Vương đang đợi sẵn bên trong, thấy Hồng Đậu, ông vừa ngại vừa đứng lên, đầu tiên ông nghiêm túc khom người một cái rồi mới cực kì hồi lồi nói: “Tối hôm qua nếu không phải do tôi sơ ý thì sẽ không liên lụy Nhị thiếu nữ rơi vào cảnh nguy hiểm, may là không có chuyện gì xảy ra, nếu không thì tôi có chết cũng không hết tội.”

Hồng Đậu cười một tiếng, chuyện này đâu có nghiêm trọng như Peter Vương nói, cô đang định khuyên nhủ ông ta thì Hạ Vân Khâm lại thản nhiên đỡ cô ngồi xuống ghế sofa. Lúc này Hồng Đậu lại cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu, xưa nay Hạ Vân Khâm luôn khiêm tốn, bây giờ lại để yên cho Peter Vương xin lỗi cô, chẳng lẽ trước kia Peter Vương nợ Hạ Vân Khâm ân huệ to lớn nào đó?

Hạ Vân Khâm không để cho Hồng Đậu suy nghĩ nhiều, anh vào thẳng vấn đề chính: “Cố tiểu thư, hôm qua trước khi cô hôn mê đã có chuyện gì xảy ra?”

Cố Quân nghĩ một lát rồi nói: “Đại khái lúc 4 rưỡi sau khi tan học tôi muốn nghiên cứu công cụ mà hung thủ đã dùng để sát hại Hứa Dịch Sơn nên đã đến thư viện mượn mấy quyển sách, sau đó về phòng đọc sách của khoa sư phạm ngồi đọc khoảng một tiếng đồng hồ, lúc ấy tôi thấy trời bắt đầu tối dần, các bạn học khác cũng đang đi về, lúc trong phòng chỉ còn mình tôi thì tôi định thu dọn sách vở đi về, đột nhiên có người che miệng tôi từ đằng sau. Đến lúc tôi tỉnh lại thì phòng đọc sách đã tối thui, đầu óc tôi quay cuồng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi mơ mơ màng màng thu dọn đồ đạc đi về, về nhà thì mới biết người nhà tôi đang đi tìm tôi tán loạn. Tôi nghỉ ngơi một đêm, sáng nay đầu óc mới bắt đầu tỉnh táo hơn, còn nhớ ra được chút chuyện vụn vặt trước lúc hôn mê.”

Hạ Vân Khâm hỏi cô ấy: “Lúc đó cô có thấy được dáng vẻ người đằng sau cô không? Mặc áo kiểu gì? Trên người có mùi gì đặc trưng không?”

Cố Quân lắc đầu: “Tôi không thấy gì hết, chỉ biết là bàn tay người ấy rất lớn, sức cũng khỏe, là một người đàn ông. Còn mùi ư? Tôi không ngửi thấy mùi gì hết.”

Ba người còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc, Hồng Đậu hỏi thêm: “Ngay cả mùi thuốc lá cũng không có?”

Cố Quân trước giờ luôn là người rất nghiêm túc, cô ấy tập trung nhớ lại một lúc: “Không, trên người đó không có mùi thuốc lá, nhưng bây giờ tôi vẫn hơi mơ hồ, cũng có thể tôi nhớ nhầm.”

Hồng Đậu khó hiểu nhìn Cố Quân, nếu như cô và Cố Quân đều bị tấn công bởi cùng một người thì trên người hắn phải có mùi thuốc lá mới phải, mặc dù lúc ấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đầu óc cô bây giờ cũng còn hơi mơ hồ nhưng cô nhớ rất rõ là đã từng ngửi thấy mùi thuốc lá trên ống tay áo của hắn, hơn nữa còn rất có thể là mùi thuốc lá hiệu Trường Nhạc.

Hạ Vân Khâm cup mắt, suy nghĩ một lát: “Nếu trí nhớ của hai người đều đúng thì có hai loại khả năng: Thứ nhất, Cố Quân và Hồng Đậu bị tấn công bởi hai người khác nhau. Khả năng thứ hai, nếu như cùng một người thì dựa theo trình tự thời gian, hắn tấn công Cố Quân lúc chưa bố trí kế hoạch gây án, còn Hồng Đậu lại tình cờ đúng lúc hắn đang ra tay giết người, có lẽ chính vì thế mà xuất hiện hai loại mùi khác nhau.”

Peter Vương xen vào: “Một người nghiện thuốc lá, trên quần áo lúc nào cũng sẽ có mùi thuốc lá, nếu ban đầu vốn không có, nhưng lúc sau lại có mùi thuốc thì tức là vốn dĩ ngày thường người này không hề hút thuốc, hắn chỉ cố ý hút thuốc lúc giết người mà thôi, mà vì nguyên nhân nào đó hắn còn cố ý chọn nhãn hiệu Trường Nhạc.”

Hạ Vân Khâm hỏi Cố Quân: “Mấy quyển sách tôi dặn, Cố tiểu thư mang hết đến đây rồi chứ?”

Cố Quân lấy một chồng sách từ phía sau ra: “Đây là tất cả số sách tôi đã mượn ở thư viện lúc ấy.”

Hồng Đậu nhìn một lượt, tổng cộng có bốn quyển, đọc tiêu đề ở bìa sách thì tất cả đều là sách nói về các loại công cụ máy móc.

“Sau khi cô tỉnh lại có thấy mấy quyển sách này thiếu gì không?”

“Không hề, không thiếu dù chỉ một quyển.”

Hạ Vân Khâm cầm quyển sách đầu tiên lên, lật một lượt từ trang đầu đến trang cuối, bên trong không hề kẹp bất kì tờ giấy hay thứ gì đại loại như thế.

Cả bốn quyển sách đều lần lượt được kiểm tra, không hề có bất kì thứ gì được kẹp trong sách.

Hạ Vân Khâm ném quyển sách cuối cùng lên bàn tròn, nhìn chăm chăm vào sách, nghĩ ngợi một lúc mới nói: “Tôi đoán, có lẽ hung thủ muốn tấn công cô là để nhân lúc cô hôn mê thì lặng lẽ lấy lại thứ gì đó hắn đã từng kẹp trong sách.”

Chương 59

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Đây cũng chỉ là một suy đoán.” Hạ Vân Khâm nói thêm: “Mặc dù hung thủ đã bỏ thuốc Cổ tiểu thư nhưng hắn cũng không ra tay làm hại cô ấy, có thể thấy, lúc đó cô ấy không phải là mục tiêu mà hắn chọn để ra tay. Tại sao lại dùng thuốc mê để tấn công? Nhất định hắn có lý do riêng của mình, có lẽ hắn cần cô ấy hôn mê một khoảng thời gian để hắn bố trí kế hoạch của bản thân, hoặc bên cạnh cô ấy có thứ gì đó mà hắn muốn lấy đi.”

Peter Vương tiếp lời: “Lúc Hồng Đậu mới mất tích, tôi đã nghiêng về một loại suy đoán, vì Cổ tiểu thư mất tích, Hồng Đậu cũng mất tích theo, hai chuyện có vẻ như quá trùng hợp nên tôi đã cho rằng đây là một cái bẫy của hung thủ. Nhưng bây giờ nhìn lại, vì Hồng Đậu vô tình thấy hung thủ đang giết người nên mới bị tấn công, vậy Cổ tiểu thư bị tấn công hắn là có lý do nào đó, quá liều lĩnh, quá thiếu tinh táo, có lẽ người này đột nhiên phát hiện ra Cổ tiểu thư có được thứ gì đó của hắn nên nhất định phải lấy lại trước khi cô ấy về nhà, chính vì thế mới xảy ra chuyện tấn công.”

Hồng Đậu hỏi Cổ Quân: “Lúc ấy trừ mấy quyển sách này ra cậu còn mang gì theo? Lúc tỉnh dậy cậu có thấy thiếu gì không?”

Trên đường đến đây Cổ Quân đã kiểm tra lại rất nhiều lần: “Không, mấy món đồ mà tớ để trong cặp và sách ở thư viện đều còn nguyên.”

Sự chú ý của bốn người lại quay về mấy quyển sách trên bàn tròn.

Hồng Đậu thuận tay cầm một quyển sách hướng dẫn làm bánh xe trượt lên xem, “Đây đều là mấy quyển sách rất bình thường, tại sao người đó không trực tiếp yêu cầu mượn sách? Chẳng lẽ hắn biết Cổ Quân đang điều tra về vụ án Hứa Dịch Sơn nên biết nếu trực tiếp yêu cầu mượn sách thì sẽ khiến cậu ấy nghi ngờ, chỉ có thể nhân lúc cậu ấy hôn mê để lấy trộm?”

Hạ Vân Khâm nói: “Trong thư viện chắc chắn sẽ có danh sách ghi lại những người đã mượn sách, nếu mục tiêu của hung thủ là mấy quyển sách này thì Vương thám tử chỉ cần qua trường St. John điều tra một lát sẽ ra ngay thôi.”

Peter Vương nói: “Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng trừ việc Cố tiểu thư hôn mê thì điều bất thường nhất hôm qua đó là Hồng Đậu bị hấn bắt đi, nhưng cuối cùng hấn lại không ra tay với cô ấy.”

Đây cũng là điều Hồng Đậu không nghĩ ra.

Hạ Vân Khâm nghe đến việc này, sắc mặt lại càng xấu hơn, dường như vẫn còn một con dao sắc nhọn đang cắm chặt vào tim anh, mặc dù không động đến nhưng nó vẫn luôn nhói đau, anh im lặng hồi lâu mới dè dàng hỏi Hồng Đậu: “Em có còn nhớ mình đã thấy hoặc nghe được gì khi đứng ở ngoài dãy lớp học cũ không?”

Tất nhiên Hồng Đậu cũng nhìn ra sự thay đổi từ vẻ mặt của anh, trong lòng hơi phức tạp, lắc đầu nói: “Lúc ấy bên ngoài phòng học quá tối, em cũng không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy bên trong phòng học dường như có người bị bóp cổ hoặc bị bịt miệng, còn kèm theo tiếng động giấy giụa, em đoán là người bị hại đang vùng vẫy mới không cẩn thận đụng vào cửa khiến nó mở ra. Nói chung là tiếng động kia không bình thường, em cực kỳ sợ hãi, quay người định chạy nhưng người nọ nhanh chóng rời khỏi phòng học đuổi theo em, lúc hấn tới gần, em ngửi thấy mùi thuốc lá, sau đó hấn bịt miệng em lại, bởi vì em liều mạng giấy giụa nên đỉnh đầu va vào mũi hấn, em đoán hấn cao khoảng 8 thước (1), hơn nữa cánh tay và cơ bụng hấn đều khá rắn chắc, không béo chút nào, hấn mặc trường bào, không phải âu phục.”

(1) 8 thước = 2,7 m

Hạ Vân Khâm ngẩn người, không ngờ trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy mà Hồng Đậu lại có thể nhớ được khá nhiều thứ.

Peter Vương hận không thể vỗ tay ủng hộ cô: “Đúng là hiếm thấy! Toàn là những chi tiết quan trọng!”

Ông lấy một chiếc bút mực từ trong ngực, viết lên giấy:

1, Theo lời miêu tả của nhân viên quán mì và Hồng Đậu, người này cao khoảng trên dưới 8 thước.

2, Hạ Vân Khâm kiểm tra hiện trường, hung thủ đi giày cỡ 43.

3, Theo trí nhớ của Cố Quân, tay người này rất lớn và khỏe.

4, Hồng Đậu bổ sung: hấn cao gầy, có thói quen mặc trường bào

5, Bình thường chưa chắc đã hút thuốc nhưng lúc gây án thì nhất định sẽ hút thuốc hiệu Trường Nhạc.

6, Khả năng cao là đã từng đến dự hôn lễ của Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu, hơn nữa còn có thể vào thư viện trường St. John mượn sách.

Gộp hết các chi tiết nhỏ lại, mọi thứ cũng trở nên rõ ràng hơn.

Hạ Vân Khâm cầm tờ giấy kia lên nhìn: “Vẫn còn một vài vấn đề nữa, thứ nhất: Chúng ta vẫn chưa rõ liệu Cố Quân và Hồng Đậu có bị tấn công bởi cùng một người hay không. Thứ hai: Chưa chắc hấn đã tấn công Cố Quân chỉ vì mấy quyển sách. Thứ ba: dù là vì mấy quyển sách nên hấn mới tấn công Cố Quân, dựa theo tính cách cẩn thận của hung thủ, sao hấn có thể quên việc Cố Quân sẽ nhờ Vương thám tử đến kiểm tra ghi chép ở thư viện? Làm như vậy khác nào tự chui đầu vào rọ, chẳng lẽ việc hấn tấn công Cố Quân lại phí công vô ích?”

Peter Vương sững sờ.

Cố Quân đẩy kính nói: “Trường học của chúng tôi quản lý việc mượn trả sách rất chi tiết, chỉ cần kiểm tra một cái là sẽ biết ngay.”

Hạ Vân Khâm: “Cho nên đừng quá lạc quan về việc mượn danh sách từ thư viện, vì chưa chắc đã có thể tra ra được hung thủ trong đây. Điều tôi muốn biết

nhất bây giờ đó là hung thủ bắt Hồng Đậu vì cô ấy đã phá vỡ hiện trường án mạng, nhưng sao hắn lại chỉ bắt người đi rồi lại thả người về?”

Từ các dấu vết ở hiện trường có thể thấy, vì người kia xuống xe nên Hồng Đậu ngồi ở ghế sau cũng mơ mơ màng màng xuống xe theo, khi đến gần chỗ công viên thì lại ngủ mất.

Điều này cực kì mâu thuẫn với các chi tiết trước, một tên sát nhân máu lạnh đã ra tay sát hại ba người liên tiếp mà lại có lúc nổi lòng từ bi?

Bỗng nhiên Hạ Vân Khâm nghĩ đến một khả năng, anh quay sang hỏi Hồng Đậu: “Lúc ở bên ngoài lớp học em có nghe thấy tiếng nói chuyện không? Chẳng hạn như lúc Phó Tử Tiêu giãy giụa, anh ta có vô tình nhắc đến tên hung thủ không?”

Hồng Đậu nghĩ ngợi: “Không đâu, dãy phòng học ấy đã được bỏ hoang gần nửa năm nay, buổi chiều có rất ít người đi qua, khi ấy con đường mòn chỗ đó tối thui, lúc em đến gần thì còn hơi sợ, trước lúc cửa bị mở, em không biết gì, nhưng sau khi cửa mở ra thì em chỉ nghe thấy tiếng người thở trước lúc chết thôi.”

Hạ Vân Khâm búng một cái lên tờ giấy: “Hai lần trước hung thủ đều giết các nạn nhân ở nhà riêng, nhưng lần này lại phá lệ. Có lẽ sau chuyện lần trước hắn cũng cảm thấy quá nguy hiểm, rất dễ bị người nhà nạn nhân phát hiện nên lần này sát hại Phó Tử Tiêu mới cố ý chọn nơi vắng vẻ. Tôi nghĩ trước khi ra tay hắn đã nói chuyện gì đó với Phó Tử Tiêu, hắn không biết Hồng Đậu đã nghe được bao nhiêu nên mới cuống lên, định ra tay giết cô ấy. Nhưng sau khi bắt được Hồng Đậu, hắn chỉ chuốc thuốc mê cho cô ấy chứ không ra tay sát hại, không biết là vì không muốn lạm sát kẻ vô tội hay còn có nguyên nhân nào khác?”

Hồng Đậu không hiểu: “Nếu như hắn không muốn lạm sát kẻ vô tội thì chỉ cần đánh thuốc mê rồi nhét bừa em vào chỗ nào đó là được, sao còn phải đưa em đi?”

Sắc mặt Hạ Vân Khâm trầm xuống, “Có thể thấy hắn đã từng do dự rằng có nên giết em hay không. Từ lúc em mất tích đến lúc bạn anh tìm thấy chiếc

xe kia là 40 phút, khoảng thời gian ấy đủ dài để đưa ra quyết định, mặc dù hẳn không rõ liệu em đã biết hẳn là ai hay chưa, nhưng cuối cùng hẳn vẫn chọn phương án bỏ qua cho em.”

Peter Vương đứng lên, ông vừa đi qua đi lại vừa nghĩ điều gì đó, “Kết hợp với việc hẳn dùng thuốc mê với Cố Quân, tôi nghiêng về giả thiết hung thủ không muốn lạm sát kẻ vô tội. Nhưng mà tại sao hẳn lại muốn giết đám người Phó Tử Tiêu? Dương Vũ Thiên, Hứa Dịch Sơn, Phó Tử Tiêu có quan hệ gì với nhau? Tôi vẫn chưa điều tra kỹ lưỡng lý lịch của Phó Tử Tiêu, trước mắt cứ xem như là làm lâu năm ở cửa hàng tây đi, Phó Tử Tiêu là mại bản lớn, anh ta quen biết với Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên thì cũng không có gì lạ, nhưng giữa mấy người này liệu có bí mật nào đó mà họ muốn giấu đi không?”

Hạ Vân Khâm giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Tôi phải đến trường có chút chuyện, đợi tôi về rồi chúng ta sẽ bàn tiếp. Vương thám tử, nếu ông đã biết Bạch Phụng Phi, Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn đều từng ở phố Xuân Oanh, sao ông không tiếp tục điều tra theo hướng này? Mà tình hình bây giờ của Bạch Phụng Phi có lẽ là lành ít dữ nhiều, phải sớm tìm ra chỗ của cô ta mới được. Hung thủ có thể hẹn Phó Tử Tiêu đến gặp mặt ở St. John nên khả năng cao là hai người này quen biết nhau, tối hôm qua anh ta đã nhận điện thoại của ai? Mấy ngày trước liệu có thiệp mời nào được gửi đến nhà anh ta không? Có thể anh ta và đám người Dương Vũ Thiên cùng nhận được lời mời ấy thì sao? Những vấn đề này ông hãy lợi dụng thân phận thám tử của mình để đến nhà Phó Tử Tiêu điều tra thật kỹ. Còn chuyện đến thư viện của St. John mặc dù không cần hy vọng quá nhiều, nhưng dù sao thì đây cũng là chuyện liên quan đến Cố tiểu thư, vẫn phải đi kiểm tra lại danh sách những người đã mượn sách ở thư viện.”

Người hầu gõ cửa: “Nhị thiếu gia, bác sĩ Rhyt tới.”

Hạ Vân Khâm nói với Hồng Đậu: “Thân thể em vẫn chưa khỏe lại, anh đã hẹn bác sĩ Rhyt đến khám cho em, cậu ấy là bạn thân của anh, y thuật cũng cao, nếu khó chịu chỗ nào thì đừng có giấu, cứ nói thẳng với cậu ấy. Nhân tiện, Cố tiểu thư cũng ở đây, nếu hai người cùng bị trúng một loại thuốc mê thì triệu chứng chắc cũng sẽ tương đương nhau, cứ để cho bác sĩ Rhyt khám xem liệu có phải do cùng một người ra tay hay không.”

Vừa nói anh vừa mở cửa, tự mình dẫn một người Tây tóc vàng mắt xanh vào phòng.

Hôm qua người này tới, Hồng Đậu vẫn còn đang hôn mê, hôm nay hai người mới chính thức gặp mặt nhau, người này khoảng 30 tuổi, cử chỉ lịch sự, vẻ mặt tươi cười, mặc một bộ âu phục màu xám tro được cắt may rất tỉ mỉ. Sau khi anh ta đi vào, lập tức chào cô bằng nghi lễ phương Tây: “Xin chào Nhị thiếu nữ nãi nãi.”

Ở trường, Hồng Đậu cũng hay giao thiệp với những người phương Tây, thấy Rhyt đưa tay ra, cô không hề lúng túng chút nào, rất thoải mái bắt tay anh ta: “Xin chào.”

Người dẫn Rhyt đi vào là một người hầu nữ lớn tuổi của Hạ gia, thấy cảnh này thì bà hơi sững sốt, Đại thiếu nữ nãi nãi chịu sự giáo dục của phương Tây, thường có các hành động kinh người đã đành, nào ngờ Nhị thiếu nữ nãi nãi này cũng phóng khoáng giống hết mấy người đàn ông vậy.

Rhyt quay lại chào hỏi Peter Vương: “Peter.” Giọng điệu rất quen thuộc, có vẻ hai người đã quen nhau từ trước.

Cuối cùng anh ta mới bắt tay với Cô Quân: “Xin chào tiểu thư.”

Đợi người hầu rời đi, Rhyt mới lần lượt khám bệnh cho hai người, sau đó nói với Hạ Vân Khâm bằng tiếng anh: “Nếu muốn xác nhận liệu hai người họ có trúng một loại thuốc mê hay không thì phải làm xét nghiệm máu, nhưng từ lúc họ hôn mê đến giờ đã quá 20 tiếng, nếu đây là loại thuốc có chu kỳ bán rã ngắn thì sẽ không tra ra cái gì đâu, huống chi điều kiện phòng khám của tôi vẫn còn khá đơn sơ, không thể thực hiện các xét nghiệm hóa học tỉ mỉ được. Nhưng từ chi tiết hai người ấy bị bịt kín mũi và miệng bằng khăn thì có thể đoán rằng hung thủ đã dùng thuốc diethyl ether (2), loại thuốc này thường được sử dụng trong các cuộc phẫu thuật ở nước ngoài, còn ở trong nước thì chỉ có vài bệnh viện tư nhân mới có loại thuốc này, cậu và Peter thử điều tra theo hướng này xem có phát hiện ra manh mối nào không.”

(2) Diethyl ether: Một loại thuốc mê.

Sau khi báo cáo xong, anh ta yêu cầu mấy ngày tới hai người phải nghỉ ngơi, không được đi ra ngoài nhiều, tránh việc xuất hiện di chứng, sau đó liền tạm biệt. Peter Vương cũng đi điều tra, Cố Quân về nhà nghỉ ngơi nên Hạ Vân Khâm đích thân tiễn ba người ra tận cửa, còn cẩn thận gọi xe đến chở Cố Quân về tận biệt thự Cố gia.

***

Hồng Đậu chỉ cảm thấy mệt mỏi, Hạ Vân Khâm đi tiễn khách, sau đó anh còn phải đến Aurora dạy học, dù có trở lại thì hai người cũng chỉ nói được với nhau vài câu, cô đứng đợi ở hành lang một lúc, không thấy anh trở lại, cô đành tự về phòng nghỉ ngơi.

Vào phòng, vừa lơ đãng nhìn quanh, cô đột nhiên thấy bàn trang điểm thiếu thứ gì đó, nhìn kĩ lại thì hóa ra bó hoa thường được đặt ở đó đã biến mất, ngay cả lọ hoa cũng không thấy đâu.

Trước kia thì đau lòng, bây giờ lại thấy trống trải, cảm giác cực kì phiền lòng. Buổi sáng quá bận điều tra vụ án nên không để ý đến việc giận dữ với Hạ Vân Khâm, nhưng dù sao thì trong lòng cũng đã có một cái gai, nếu không phải là mới cưới, sợ thiên hạ lại lời ra tiếng vào, cô sẽ về nhà mẹ đẻ ở vài hôm cho bồ tức.

Nhìn chằm chằm một lúc, cô nhận ra mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền, lại buồn bã lên giường nhắm mắt giả vờ ngủ, nào ngờ tác dụng của thuốc mê vẫn còn, chỉ lát sau cô đã ngủ say như chết.

Ngủ một giấc đến chạng vạng tối, trong chốc lát lại có bóng người loay hoay với cô như tối qua, không bóp má thì lại cắn mũi cô, thấy cô không chịu dậy thì dứt khoát ép sát, hôn cô không ngừng. Cô bị chặn không thở nổi, theo bản năng mở mắt ra thì nhìn thấy con người đen như mực đầy nặng nề, nhất thời không trốn thoát, vô thức cắn lên môi anh một cái.

Hạ Vân Khâm khá đau, anh hít một hơi thật sâu nhưng không chịu buông cô ra, chỉ hơi di chuyển một chút, từ trên cao nhìn xuống cô, khẽ nói: “Nguyên một ngày rồi em chưa ăn gì, trước tiên nên ăn đi đã, khi nào em ăn no thì muốn cắn chỗ nào anh cũng cho em cắn.”

Hồng Đậu nghe thấy giọng anh khàn như vẹt đực, gần như không thể nói được thành tiếng, thầm biết anh đang rất khó chịu, cô hơi ngẩn ra một lát, sau đó được Hạ Vân Khâm đỡ ngồi dậy.

Lúc này Hồng Đậu mới thấy ở đầu giường có đặt một bát cháo tỏa hương thơm ngát.

Hạ Vân Khâm bung bát cháo lên đút cho cô, cô nếm thử thì thấy cháo không nóng cũng không quá nguội, nhiệt độ rất vừa. Chắc khi nãy anh sợ cháo nguội mất nên mới quẩn lầy cô. Vốn đang định tự mình ăn cháo nhưng cuối cùng lại mềm lòng, để mặc cho anh đút. Cháo nấu rất mềm và thơm, ăn một miếng lại muốn ăn thêm miếng nữa, cứ thế Hạ Vân Khâm đút sạch hết một bát cháo cho cô.

Vẻ mặt anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ hơn chút, đặt bát cháo sang một bên, anh dịu dàng hỏi: “Em muốn ăn nữa không?”

Hồng Đậu ngược mắt nhìn anh: “Sao anh không ăn?”

Hạ Vân Khâm kéo tay cô đặt lên cổ họng mình, khẽ nói: “Anh đau, không ăn uống gì được, chỉ có thể uống nước thuốc thôi.”

Hồng Đậu cố rút tay về nhưng không được, cô hơi trừng mắt với anh: “Vậy anh đi uống thuốc đi, quan tâm đến em làm gì?”

Hạ Vân Khâm nghiêm túc đáp: “Anh đã hỏi Rhyt, cậu ấy bảo bệnh của anh do tâm trạng thay đổi quá đột ngột, nếu không điều trị cho tử tế thì có thể khiến cổ họng bị lên mủ dẫn đến nhiễm trùng và mất tiếng hoàn toàn.”

Nghiêm trọng vậy sao? Cô lại quên chuyện giận dỗi, vuốt nhẹ yết hầu của anh, lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao thì cổ họng anh mới khỏi?”

Chương 60

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm lẳng lẳng nhìn cô: “Tối hôm qua thấy em rồi nên không cần dùng thuốc, họng anh đã đỡ hơn nhiều, nhưng nếu hôm qua không thấy thì cả đời này cũng không khỏi nổi.”

Chưa nói hết câu, tai anh đã đỏ bừng lên, từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ anh chưa bao giờ nói mấy lời ngon ngọt thế này, hôm nay để đỡ Hồng Đậu nên anh mới cố ý dốc hết vốn liếng của bản thân ra.

Hồng Đậu ngẩn người, chán nản thu tay về, nếu không có chuyện trước kia, anh nói mấy lời này cho cô nghe thì có lẽ dù đang ngủ cô cũng sẽ tỉnh dậy vì ngọt ngào, nhưng sau trận cãi vã kia, tâm trạng cô lại khác hẳn.

Nếu như không để ý đến người phụ nữ kia thì sao trong hôn lễ anh còn nhận quà của người ta, có thể nói lời ngon tiếng ngọt với cô thì tất nhiên cũng có thể nói được lời hay tiếng đẹp với người khác. Cô kiêu ngạo như vậy, chưa bao giờ so đo với ai chuyện gì. Có điều, ngoài mặt cô có thể cố tỏ ra là mình không để ý, nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện này, nếu trước kia cô không gặp Hạ Vân Khâm thì tốt rồi, cô vẫn sẽ là Hồng Đậu sống tự do tự tại, không so đo tính toán như bây giờ.

Hoặc là nếu không có mấy ngày ngọt ngào vừa qua thì ít nhất cô cũng sẽ không lúc nào cũng lo được lo mất.

Chính vì đã cảm nhận sự ngọt ngào nên cảm giác chua xót lại càng rõ ràng hơn. Loại tâm trạng này rất khó diễn tả thành lời, chỉ có người đã trải qua rồi thì mới có thể hiểu được.

Anh cũng chú ý đến sự thay đổi trên khuôn mặt cô, dù là biểu cảm nhỏ nhất anh cũng không bỏ qua. Nếu không có chuyện tối qua, chưa chắc anh đã có

cảm giác vui vẻ như bây giờ, trái tim anh như vừa được ánh nắng ban mai rọi vào, trở nên cực kì phấn khích và rộng lượng. Sao Hồng Đậu của anh lại có thể vừa đáng thương vừa đáng yêu đến nhường này chứ, anh nghiêm túc giải thích với cô: “Bố hoa kia là do một người bạn của anh ở Bắc Bình nhờ chị dâu tặng cho chúng ta.”

Hồng Đậu giật mình.

“Trước kia anh đã kể với em rồi, anh và Đoạn Minh Y là bạn học cùng trường trung học, ba năm đầu anh còn không hề nói chuyện với chị ta lấy một câu, mãi về sau anh trai anh bắt đầu theo đuổi Đoạn Minh Y, anh giúp anh ấy chuyển lời nên mới gặp chị ta.”

Sắc mặt anh rất lạnh nhạt, dù sao thì cũng chỉ là hiểu lầm, chưa từng có ai lên tiếng xác nhận tin đồn này là thật, hơn nữa anh đã được dạy là không cần phải để ý đến lời đàm tiếu bên ngoài, nhưng anh thật sự không muốn Hồng Đậu nghi ngờ mình, đành phải kể hết đầu đuôi mọi chuyện: “Lúc ấy anh cả vừa mới tốt nghiệp đại học, vì quá bận rộn với việc tiếp quản chuyện kinh doanh của gia đình nên anh ấy không rảnh để đến trường, nhưng vì muốn lấy lòng Đoạn Minh Y nên anh ấy thường nhờ anh hẹn Đoạn Minh Y ra ngoài, mới đầu chị ta không nhận sự theo đuổi của anh cả, mỗi lần thấy anh đưa thư hoặc chuyển lời nhắn chị ta đều rất mất hứng, sau mấy lần chuyển lời các thứ, anh vẫn không hiểu thái độ của chị ta với anh cả, hơn nữa vì anh hay đến tìm Đoạn Minh Y nên các bạn học trong trường đã hiểu nhầm là anh theo đuổi Đoạn Minh Y, anh không muốn bị hiểu lầm vì mấy chuyện thế này nên về sau dù anh cả nói thế nào thì anh cũng không chịu giúp anh ấy nữa, không lâu sau thì anh tốt nghiệp, rồi xin đi du học, ở bên Đức mấy năm liền, đầu năm nay về nước thì thấy chị ta thành chị dâu mình rồi.”

Hồng Đậu ngẩn người, thì ra chị dâu em chồng hai người còn có một lịch sử như vậy, xem ra tin đồn đã bắt nguồn từ tận lúc đó. Chẳng trách tại sao Lục Kính Hằng lại cố tình đưa chuyện này lên mặt báo. Nhưng rõ ràng Hạ Vân Khâm không hề theo đuổi Đoạn Minh Y, tại sao cô ta không phủ nhận chuyện này với các bạn học?

Hạ Vân Khâm thông minh như vậy, chắc hẳn anh cũng đã từng nghi ngờ chuyện này.

“Sau khi về nước, anh quyết định về trường đại học Aurora dạy học, trước kia chỗ này có một vị giáo sư người Mỹ thường xuyên tổ chức các buổi giảng công khai, vì thích văn chương nên anh cũng hay được mời đến nghe giảng hoặc giảng bài. Cũng chính vì hay đến đây nên anh mới phát hiện ra mình và chị dâu có không ít bạn chung, người nhờ chị ta tặng hoa cũng là một trong số đó. Sau này vì tin đồn nên anh đã không đến dự mấy buổi tụ họp như vậy nữa. Hôm tổ chức hôn lễ, anh và chị ta không hề gặp nhau, người hầu mang hoa đến tặng, vốn dĩ anh không muốn nhận nhưng người bạn kia và anh có quan hệ khá phức tạp, ý nghĩa của hoa này cũng tốt, về tình về lý thì anh cũng nhận lấy mới phải nên đã để cho người hầu mang hoa cắm ở phòng tân hôn. Người bạn tặng hoa cho chúng ta cũng khá giống Rhyt, Peter Vương cũng biết cậu ấy, mấy ngày nữa cậu ấy sẽ về đây từ Bắc Bình, đến lúc đó anh sẽ chính thức giới thiệu hai người với nhau.”

Hồng Đậu ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào anh, anh đang từ từ kể hết mọi chuyện liên quan đến mình với cô, có lẽ do cô quá dễ thỏa mãn, chỉ cần anh đối xử chân thành với cô thì những nghi ngờ trước kia đều bốc hơi hoàn toàn.

Cô áp sát vào người anh, dựa trán vào đầu vai anh, khẽ hỏi: “Hạ Vân Khâm, tại sao anh lại cưới em?” Cô chẳng thể che giấu nỗi tình yêu của mình đối với anh, nhưng từ đầu đến cuối anh lại không hề có thái độ rõ ràng nào cho thấy tình cảm của anh đối với cô. Nếu cuộc hôn nhân này là một trận đấu thì chắc chắn cô là người thua. Nhưng mà cô cũng không muốn sống đau khổ qua ngày, lại càng không muốn anh đối xử tốt với cô chỉ để làm tròn bổn phận của một người chồng.

Thấy cô cố chấp với vấn đề này như vậy, Hạ Vân Khâm cũng hiểu lý do, thấy hốc mắt cô bắt đầu ửng đỏ, anh thở dài, đưa tay lên bóp má cô, cười nói: “Vấn đề này anh cũng đã từng nghĩ đến rồi, đáp án đơn giản lắm, chỉ là muốn cưới em, nên... cưới thôi.”

Hồng Đậu bất mãn, đây là câu trả lời quái gì vậy, quá hời hợt, chả có tí nghiêm túc nào cả.

Anh kéo cô ra, “Hồng Đậu, mặc dù chúng ta kết hôn một cách vội vàng nhưng nếu như ban đầu người mà Bạch Hải Lập đưa không phải em mà là

một người khác, thì anh chắc chắn sẽ dùng cách khác để đối phó với ông ta, anh sẽ không hi sinh hôn nhân của mình đâu.”

Ánh mắt Hồng Đậu hơi thay đổi, cô im lặng không đáp lời anh.

Hạ Vân Khâm cân nhắc câu chữ, anh và Hồng Đậu quen biết nhau chưa lâu, nhưng từ buổi tiệc trà thấy cô thắng trò chơi nhớ bài, rồi về sau cô lại tìm đến Peter Vương nhờ giúp đỡ, anh làm rách quần cô, cuối cùng hai người cùng nhau đối phó với Trần Kim Sinh. Mặc dù quá trình này kéo dài chưa đến nửa tháng nhưng hai người đã cùng nhau gặp rất nhiều chuyện. Rốt cuộc, anh có ý từ bao giờ, động lòng từ lúc nào anh cũng không hay, nhưng để cô yên tâm, anh vẫn đứng ở góc độ lý luận để tiến hành phân tích.

“Khi đó bọn anh đến tìm em, vừa thấy em đi xuống cầu thang anh lập tức rất thoải mái, anh thích cách ăn mặc của em, thích nghe em nũng nịu với anh trai, thích cách em ngồi phân tích vụ án với anh, anh chưa từng thấy phiền phức về việc đưa em về nhà mỗi lần anh trai em nhờ, lúc ấy chính anh cũng không hiểu tại sao, sau này anh mới biết đó là vì mình đã động lòng. Em đến buổi tiệc mừng thọ của mẹ anh, đêm đó em đẹp lắm, mặc dù thừa nhận chuyện này thì hơi mất mặt, nhưng lúc chúng ta ở phòng nhỏ, anh đã rất muốn gần gũi với em, sau này nhớ đến dáng vẻ em đêm đó, bỗng dưng anh lại có những ý tưởng không mấy tốt đẹp, điều này xuất phát từ bản năng, từ dục vọng và gọi là động tình.”

Mặt Hồng Đậu đỏ bừng lên, cô không hề ngốc, tất nhiên cô cũng đã thấy, sau đêm đó, quan hệ của hai người đã thay đổi theo chiều hướng rất vi diệu.

“Anh không hề có kinh nghiệm gì về chuyện yêu đương, có một số việc anh khá vụng về, hôm đó ở nhà em, vì Tần Học Khải nên anh mới kích động cầu hôn, hành động ấy thật sự rất ngu xuẩn, nhưng sau đó anh về nhà và nghĩ lại thì không hề thấy hối hận chút nào.”

Anh nhìn xuống gò má cô, “Chuyện này không thể nói ra bằng lời, cũng không thể dùng kiến thức của môn vết tích học để phân tích, anh chỉ biết trong lúc đợi mình hiểu được, em đã ở trong lòng anh, tối hôm qua em xảy ra chuyện, anh chưa từng thấy hối hận như vậy bao giờ, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, nếu tìm được em, anh nhất định phải nói với em rằng: Hồng

Đậu, vợ của anh, anh thích em, anh yêu em, anh muốn em...”

Hồng Đậu nghẹn lời, nhịp tim tăng tốc, rồi cô thấy mình nằm gọn trong lòng anh từ bao giờ. Ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn, hai người chỉ lo nói chuyện mà không bật đèn, trong phòng chỉ có ánh trăng chiếu qua cửa sổ sát đất.

Bên tai cô chỉ nghe thấy nhịp đập của trái tim anh, hai người dựa vào nhau, lặng im không nói một lời, bầu không khí ngọt ngào lãng mạn bao trùm khắp không gian.

Nhưng đột nhiên anh nói: “Thế nên em nhất định phải để cho chồng dạy em nói tiếng Đức.”

Cô sửng sốt, chỉ cảm thấy không khí lãng mạn xung quanh mình lập tức tan biến chỉ trong một giây, cô vừa tức vừa xấu hổ, người này bị làm sao thế?

Cô còn chưa phản ứng, Hạ Vân Khâm đã tập trung thực hiện kế hoạch của mình, anh nhẹ nhàng cúi xuống rải rác những nụ hôn nhỏ lên cổ cô. Cô cũng đoán ra được anh đang nghĩ gì, nhớ đến việc mình vẫn chưa tắm, cô đỏ mặt đẩy anh ra: “Anh để yên cho em đi tắm đã.”

Hạ Vân Khâm đã có ý từ trước, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy được: “Hay là để anh giúp em tắm nhé.”

Cô lờm anh: “Anh giúp em tắm kiểu gì?”

Anh dứt khoát ôm lấy cô, cố ý đẩy cửa phòng tắm ra: “Tối hôm qua anh cũng tắm cho em rồi còn gì.”

Cô vẫn còn nhớ rõ chuyện tối hôm qua, nhưng dù sao thì khi đó cô cũng đang trong tình trạng hôn mê, bây giờ hai người đều đang tỉnh táo, mặt đối mặt với nhau trong phòng tắm, trước lúc kết hôn mẹ chưa dạy cô về chuyện này, càng nghĩ cô càng thấy xấu hổ.

“Không được! Em tự tắm được, anh mau thả em xuống.”

Hạ Vân Khâm ôm cô lên bồn rửa mặt, vừa hôn vừa cởi áo cô ra, xoa nhẹ lên người, đợi đến lúc Hồng Đậu chuẩn bị xong thì anh lập tức đâm thẳng vào giữa hai chân cô.

Cô bị anh đè vào mặt gương lớn ở phía sau, cảm giác lạnh như băng khiến lưng cô hơi run lên.

Lại còn có thể loại này?

Cô ngại ngừng đến mức quên giã giữa.

Hạ Vân Khâm nhận lúc cô không để ý, kéo tay cô đặt lên hông mình, cảnh tượng này anh đã chờ rất lâu, sao có thể bỏ dở giữa chừng được, anh nâng gò má cô lên, khẽ nói: “Ich liebe dich.”

“Ich liebe dich?”

Cô khẽ hô lên vì đau.

Anh đạt được mục đích của mình, khàn khàn nói khẽ: “Anh yêu em.”

Chương 61: Lưu luyện

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Quá vui vì chuyện làm hòa, Hạ Vân Khâm dường như phát điên, lần này anh dốc hết sức mình ra để cày cấy, bồn rửa mặt, bồn tắm, trước gương, trong hơi nước mịn màng, cô bị anh ép thử các loại tư thế mới ở khắp các xó xỉnh của phòng tắm, khung cảnh lúc này “mồ hôi chảy nhòe son phấn, tiếng thở dốc xen lẫn hơi xạ hương”. Mới đầu Hồng Đậu còn hơi ngại ngùng nên vẫn từ chối, càng về sau càng ý loạn tình mê, mồ hôi ướt đầm cả người, toàn thân rã rời, nếu không phải còn trẻ, sức khỏe còn tốt thì chắc cô cũng ngất mất. Mà càng khiến cô xấu hổ hơn, đó là sau chuyện này anh cố ý dùng sữa tắm để tắm cho cô đã đành, sau đó anh còn gác chân cô lên hai vai anh, rồi còn vùi đầu vào nhấm nháp cô nữa....

Mặc dù cực kì xấu hổ, nhưng cô lại thâm cảm thấy khá thích thú.

Cũng may là vì quá mệt mỏi, cô cũng không có nhiều thời gian để cảm thấy bối rối, sau khi rời khỏi phòng tắm, cô liền nhảy ra khỏi lòng anh, ngã thẳng xuống giường ngủ như chết.

Buổi sáng cô tỉnh dậy trước, vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt anh, mặt mũi vẫn rất tuấn tú, vì đang ngủ nên tóc hơi rối, nhìn có vẻ trẻ con hơn so với ngày thường.

Trong lòng cô ngập tràn cảm giác thỏa mãn, khẽ đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào mí mắt anh, sợ đánh thức anh dậy, cô nhẹ nhàng thu tay về sau đó chui ra khỏi vòng tay anh, đi đánh răng rửa mặt.

Cô vừa động dậy, Hạ Vân Khâm cũng tỉnh dậy theo, sau một hồi hốt hoảng nhìn quanh, anh cũng đi theo cô vào nhà tắm, ỷ vào lợi thế chiều cao, anh ôm vai cô từ phía sau, lấy bàn chải đánh răng từ tay cô: “Sao em dậy sớm thế?”

“Em đi học.” Cô thử lấy lại bàn chải đánh răng nhưng lấy không nổi, đành nâng cả cánh tay anh lên, dùng tay anh để đánh răng.

Anh ngẩn ra, làm thế này cũng được à? Hạ Vân Khâm cảm thấy cô còn mềm mại đáng yêu hơn cả tưởng tượng của mình, cúi xuống nhìn cô dùng cách này đánh răng, xong xuôi anh mới nói: “Rhyt dần là mấy ngày nay em phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, anh xin nghỉ học giúp em rồi.”

Hồng Đậu nhìn anh qua gương: “Vây em nghỉ thêm một ngày nữa, Cố Quân cũng không đi học, cả hai bọn em đều không có bài để chép, đợt trước vì chuyện cưới xin em đã xin nghỉ rất nhiều ngày rồi, nghỉ nữa là không còn giờ học, em còn đang lo có nhiều môn em không học theo kịp được đây này.”

Hạ Vân Khâm sờ cằm: “Có chỗ nào không hiểu thì để anh dạy cho.”

Cô đỏ mặt vội đẩy anh ra: “Em chưa gặp ai thích dạy người khác như anh.”

Nhận dạy cô tiếng Đức đã đành, bây giờ còn đòi dạy cả những môn khác.

Anh đang định đánh răng, nghe câu này liền liếc mắt về phía cô: “Có phải là em lại nghĩ đi đâu rồi đúng không? Anh đang muốn dạy em rất đàng hoàng mà.”

“Em không nghĩ đi đâu cả.”

“Không nghĩ thì sao em lại đỏ mặt?”

Cô mở to mắt: “Em đỏ mặt? Đâu, em đỏ mặt chỗ nào? Sao anh cứ thích nói em thế nhỉ?”

Anh chọc chọc má cô: “Chỗ này đang đỏ còn gì? Em tự nhìn xem, giống hệt như quả đào ấy.”

Cô không thèm nhìn, đang định cãi lại anh thì anh nâng mặt cô lên, hôn một cái.

Hồng Đậu muốn chạy mà không nổi, vất vả lắm mới có thể thoát ra thì bị anh hôn đầy kem đánh răng lên mặt, đành phải rửa mặt lại.

Cô đẩy anh rồi đi ra ngoài, mở tủ đồ ra chọn xem hôm nay sẽ mặc gì ra ngoài.

Hạ Vân Khâm đánh răng rửa mặt xong, vừa bước ra đã thấy cô chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm trắng mỏng manh, cánh tay và bắp chân lộ hết ra bên ngoài, chỗ đây đà nào đó thì như ẩn như hiện... Anh không dám nhìn lâu, sợ mình không kiềm chế nổi thì đến tận trưa hai vợ chồng cũng không xuống nhà được. Hạ Vân Khâm đành phải ra phòng ngoài, nhặt đồng hồ ở bàn đọc sách đeo lên tay, sau đó nhìn ra cửa sổ nói: “Hạng anh chưa khỏi, tạm thời không thể lên lớp giảng bài, nhưng vẫn còn mấy giờ học cần phải lên phòng chờ giảng để sắp xếp, sau khi xong việc ở trường anh còn phải đi gặp Peter Vương, em và Cố Quân đều xảy ra chuyện ở trường học, tránh việc người kia lại đánh lén, trước khi anh tìm ra hung thủ thì em đừng đến trường. Nếu em ở nhà thấy sốt ruột thì trước khi sang chỗ Peter Vương anh sẽ về đây đón em, dù sao cũng tiện đường.”

Hồng Đậu chọn trái chọn phải, cuối cùng cũng chọn được một chiếc kỳ bào màu đỏ nhung có thêu một đóa hoa hồng, ngồi xuống trước bàn trang điểm, vén tóc sang một bên, nhìn vào gương cài hàng cúc áo bằng trân châu, “Buổi sáng em định về nhà mẹ một chuyến, để anh trai nhìn thấy em tận mắt cho anh ấy yên tâm, với cả hỏi mẹ chuyện đã xảy ra với dì út năm ấy.”

Người hầu gõ cửa vào đưa trà, đợi người hầu rời đi, Hạ Vân Khâm đang bung chén trà lên định uống, nghe thấy cô nói vậy anh lại đặt chén trà xuống. Hồng Đậu nhắc đến chuyện của dì út mình không chỉ một lần, chẳng lẽ trong chuyện này thật sự có vấn đề?

Hồng Đậu cúi đầu xuống nghĩ một lát, sau đó vừa cầm lược chải đầu vừa nói: “Năm đó cảnh sát nói dì út tự tử, nhưng theo lời mẹ em, trong căn phòng mà dì út em treo cổ có rất nhiều tàn thuốc, chuyện này tương tự với mấy vụ án của nhóm Hứa Dịch Sơn, mặc dù có vẻ như hai chuyện này không hề liên quan đến nhau nhưng hỏi kĩ một chút thì cũng không mất gì.”

Hạ Vân Khâm đến bên cạnh cô, tiện tay cầm một đôi bông tai trên châu đưa cho cô: “Khi đó nhà bà ngoại em ở phố Xuân Oanh à?”

Hồng Đậu vừa đeo bông tai vừa gật đầu.

“Vậy anh chở em về ngõ Đồng Phúc trước, rồi đến trưa thì anh qua đón.”

Ăn mặc chỉnh tề, Hồng Đậu đứng dậy mở cửa sổ, vừa mở ra, mùi hoa thoang thoảng liền theo gió thu bay vào phòng.

Cô vui sướng hít một hơi thật sâu, không khí bên ngoài mang đậm vẻ mùa thu vừa thanh mát lại hơi lành lạnh, cô quay lại tủ quần áo, lấy một chiếc áo choàng dài mỏng ra mặc lên người.

Hai vợ chồng xuống muộn, nhóm người Hạ Mạnh Mai đã sớm ngồi ở bàn ăn, người đọc trà, kẻ xem báo. Thấy hai người đi xuống thì đều ngẩn ra, nhất là Hạ Trúc Quân. Cô không nhận được tỏ vẻ buồn bực, cả anh hai lần chị dâu hai hôm nay đều rất khác. Anh hai nhìn mặt mũi sáng sủa, tuấn tú, cổ họng cũng khỏe hơn rất nhiều. Trước kia chị dâu hai khá xinh đẹp, hiện tại dường như tỏa ánh hào quang, màu đỏ rất kén người mặc, vậy mà lên người chị dâu hai không hề có chút cảm giác dung tục nào, thậm chí nó còn khiến khuôn mặt chị dâu hai càng thêm trắng trẻo nõn nà, lúc chị dâu hai ngắm anh hai, ánh mắt rất dịu dàng, dường như trong mắt chị dâu hai chứa cả một hồ nước vậy.

Hai người đi xuống chào hỏi, sau đó im lặng ngồi xuống dùng cơm, từ đầu tới cuối không ai nói với ai lời nào. Nhưng Hạ Trúc Quân ngồi đối diện hai người, không hiểu sao lại có cảm giác tai và mặt nóng bừng lên. Trước kia cô rất thích ở cùng một chỗ với anh hai và chị dâu hai, nhưng hôm nay cô lại khá vui vì chị dâu hai vẫn còn nghỉ học, nếu không lát nữa phải ngồi chung xe với hai người, cảm giác hơi bất tiện.

Dùng xong cơm, Hạ Vân Khâm bảo chú Dư chuẩn bị xe khác rồi tự lái xe chở Hồng Đậu đến ngõ Đồng Phúc, tận mắt nhìn cô lên lầu rồi anh mới vào xe, đến trường Aurora.

Vừa tới phòng chờ giảng, có một thư kí đang nghe điện thoại: “Có lẽ ngài

ấy đang trên đường đến trường, hay là ngài gọi lại sau có được không ạ?” Thấy Hạ Vân Khâm đi vào cô ấy vội nói với đầu dây bên kia, “Ngài ấy tới rồi.”

Hạ Vân Khâm vừa bước vào phòng, nghe câu này liền dừng bước, hỏi: “Tìm tôi sao?”

Thư kí giật mình: “Giọng ngài sao vậy?”

Hạ Vân Khâm gật đầu với cô ấy một cái, vừa nghe điện thoại thì đầu kia nói: “Hạ Vân Khâm, tôi đã kiểm tra danh sách những người đã mượn quyển sách đó, danh sách trong vòng ba tháng qua chỉ có hai người, một là Cố Quân, người còn lại chúng ta đều biết. Cậu đoán xem là ai? Chính là người mà lần trước chúng ta tìm để giúp giải nghĩa quyển “Ghi chép đơn giản về những thứ thần bí” ấy, Đặng Quy Trang. Rất trùng hợp là người này đã đi Bắc Bình vào mười năm trước, mới trở lại chưa đầy 2 tháng, vừa trở lại thì các vụ án xảy ra. Còn nữa, tôi đã tiện tay điều tra thêm về lý lịch người này, hóa ra anh ta từng học trường trung học Trí Tri ở phố Xuân Oanh.”

Chương 62: Đội phá án nhỏ chính thức thành lập

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm hỏi: “Bây giờ Đặng Quy Trang đang dạy học ở St. John à?”
Nếu không thì sao có thể vào thư viện mượn sách.

“Ừ.” Peter Vương kể, “Ba tháng trước St. John có một giáo sư về hưu nên trường học thiếu nhân lực, đúng lúc này Đặng Quy Trang lại muốn dọn về Thượng Hải, thấy tin tuyển giáo viên, anh ta liền xin vào làm.”

“Có thể điều tra xem tại sao anh ta rời khỏi Thượng Hải đến Bắc Bình không? Cả những chuyện anh ta đã làm trong mấy năm ở Bắc Bình nữa.”

“Sau khi tốt nghiệp anh ta đã đi ngay đến Bắc Bình, trong khoảng thời gian ở đó anh ta là giáo viên đại học Florida, nửa năm trước vì mẹ đổ bệnh nên anh ta đã đi cả đêm về Thượng Hải, có lẽ vì áy náy với mẹ mình nên bây giờ anh ta mới chuyển hẳn về đây. Còn một chuyện bất thường nữa, mấy năm nay Đặng Quy Trang luôn sống một mình, chưa hề lập gia đình lần nào.”

Hạ Vân Khâm nhú mào, Đặng Quy Trang tốt nghiệp đại học đã mười năm, năm nay ít thì cũng khoảng 32 tuổi, vậy mà vẫn chưa chịu lấy vợ, đúng là khá kì lạ.

“Theo những gì chúng ta phân tích được từ vụ án của Hứa Dịch Sơn, hung thủ đã từng xuất hiện ở hôn lễ, nhưng tôi nhớ là chúng tôi không hề mời Đặng Quy Trang.”

Trước đó Peter Vương cũng đã kiểm tra danh sách khách mời, đúng là không thấy tên của Đặng Quy Trang, “Tôi cũng thắc mắc điểm này, nhưng sau đó nghĩ kĩ lại, hung thủ có thể hẹn Phó Tử Tiêu đến đại học St. John, chứng tỏ hai người họ có quen biết lẫn nhau, nếu vậy thì anh ta quen Hứa Dịch Sơn thì cũng không có gì kì lạ, có lẽ lúc đó anh ta đang tình cờ đến nhà Hứa Dịch Sơn,

thấy Hứa gia không có ai, nhất thời nổi sát ý?”

Hạ Vân Khâm không tỏ rõ ý kiến, “Phó Tử Tiêu thì sao? Trước đó anh ta có từng ở phố Xuân Oanh không? Liệu có quen biết gì với nhóm người Dương Vũ Thiên không?”

Peter Vương đáp: “Năm đó Phó Tử Tiêu là dân của phố Xuân Oanh rồi bỏ đi lang thang, hỏi bừa vài người cũng biết chuyện xấu của anh ta hồi trước. Anh ta vốn là người hầu của một nhà giàu, sau đó nhờ cơ duyên nào đó anh ta đi làm ở cửa hàng tây Phú Vinh, sau đó cửa hàng tây Phú Vinh phá sản thì lại chuyển sang cửa hàng tây Đại Hưng. Đã 10 năm trôi qua, mặc dù anh ta không qua trường lớp đào tạo kinh doanh nào, nhưng mồm mép khá khéo léo, cũng làm được vài vụ làm ăn lớn, cuộc sống hàng ngày cũng rất xa xỉ, đã mấy lần hại chết vài diễn viên của gánh hát, anh ta hoàn toàn có thể vung tiền như rác để che giấu chuyện này, có điều quái lạ là trong rất nhiều gánh hát, rạp hát thì anh ta chưa từng đến rạp hát Khắc Vũ, và cũng chưa từng đến xem Bạch Phượng Phi diễn.”

Giọng hát của Bạch Phượng Phi là độc nhất vô nhị, từng có một cây bút viết rằng: “Tiếng hát vang động núi sông, tấu ra âm thương (1) khắc vũ”, rạp hát Khắc Vũ vốn không mang tên này, nhưng chính vì câu này mới lấy tên Khắc Vũ, Phó Tử Tiêu là một tên ăn chơi có tiếng, không nghe Bạch Phượng Phi hát đã đành, nhưng không hề đặt chân đến rạp hát Khắc Vũ thì hơi bất thường.

(1) Âm thương: Một trong năm âm phổ, tương đương với hai giản phổ.

Hạ Vân Khâm sờ sờ lông mày, “Ông đã qua chỗ Phó gia chưa? Mấy ngày qua có ai gọi điện cho Phó gia không, có thiệp mời nào không? Phó Tử Tiêu đã từng nhắc đến chuyện đi gặp bạn cũ không?”

Nhắc đến chuyện này Peter Vương lại cúi, “Vì gia chủ xảy ra chuyện, Phó gia đã loạn hết lên, mấy bà vợ bé thì tranh cướp tài sản, đám người hầu đục nước béo cò, thi thể của Phó Tử Tiêu thì vẫn đang nằm ở đồn cảnh sát tô giới Pháp, làm gì có ai quan tâm anh ta chết như thế nào, tôi phòng mang trọn má suốt mới cạy được mồm một người hầu lớn tuổi ở Phó gia, người hầu kia bảo gần một tháng nay Phó Tử Tiêu có vẻ nôn nóng sốt ruột hơn bình thường, tuần

trước anh ta còn muốn đến biệt thự ở Tô Châu, bảo là muốn giải sầu, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại không đi nữa. Đêm xảy ra chuyện anh ta đã hẹn mấy người bạn buôn bán đánh mạt chược, vì chỗ hẹn khá xa nhà nên anh ta đã tự mình lái xe ra ngoài.”

Hạ Vân Khâm nghĩ ngợi một lúc mới nói: “Trước mắt xuất hiện ba nạn nhân, Dương Vũ Thiên, Hứa Dịch Sơn, Phó Tử Tiêu, bây giờ càng ngày càng có nhiều manh mối chỉ ra rằng trước kia ba người họ quen biết lẫn nhau, và cùng từng ở phố Xuân Oanh, mặt khác có liên hệ gì đó công khai hoặc mờ ám với Bạch Phượng Phi, kể cả Đặng Quy Trang, mặc dù mười năm qua anh ta không ở Thượng Hải, nhưng anh ta đã từng mượn mấy quyển sách về nông cụ, còn từng học trung học ở Xuân Oanh, dù không phải là hung thủ thì chắc anh ta sẽ cũng sẽ biết chút gì đó.”

“Tôi cũng đang định tối nay bắt đầu theo dõi Đặng Quy Trang, nhưng tôi đang thiếu nhân lực, hơn nữa nếu đây là hung thủ thì anh ta sẽ rất cảnh giác, tôi cho người theo dõi thì sợ sẽ đánh rắn động cỏ mất.”

“Bạch Phượng Phi thì sao? Mấy ngày qua ông tìm kiếm, đã thấy cô ta ở đâu chưa?”

“Vẫn chưa.” Peter Vương chán nản, “Người phụ nữ này rất gian xảo, có vẻ như cô ta thấy không ổn, không những không giúp tôi tìm hung thủ mà chỉ lo bỏ trốn. Tôi ghét nhất mấy người kiểu này, manh mối về hung thủ thì vẫn chưa có, thậm chí còn có thể xuất hiện thêm nạn nhân. Khi nào tôi tìm ra cô ta, nhất định tôi sẽ đưa mấy tấm ảnh chụp hiện trường các nạn nhân ra dọa cô ta.”

Hạ Vân Khâm nghĩ một lát rồi nói: “Vương thám tử, tôi đề nghị ông nên sớm tìm được Bạch Phượng Phi, nếu không đủ nhân lực, tôi sẽ tìm người giúp ông.”

Peter Vương ngạc nhiên nói: “Vì sao lại nói như vậy?”

Hạ Vân Khâm hơi bối rối: “Chỉ là trực giác thôi. Ông đừng quên, đêm đó hung thủ bỏ qua Cố Quân và Hồng Đậu, bỏ qua Cố Quân còn dễ hiểu, nhưng Hồng Đậu đã từng xông vào hiện trường vụ án của hắn, nếu như tôi là hung thủ, dù không muốn ra tay sát hại người vô tội đi chăng nữa nhưng mấy ngày

qua chỉ cần nghĩ đến chuyện này, nhất định sẽ ăn không ngon ngủ không yên, dù thế nào thì tôi cũng sẽ cố hoàn thành mọi chuyện trước khi danh tính bản thân bị phát hiện. Không biết hắn đã giết người xong chưa, nếu chưa thì tôi nghĩ hắn sẽ sớm ra tay tiếp.”

Peter Vương sững sốt: “Bên tôi hiện không đủ nhân viên, những nhân viên mới đều là tay mơ, nhìn chăm chăm chỗ này thì lại bỏ sót chỗ kia, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện mất, vốn dĩ tôi đã định nhờ cậu giúp một tay, giờ cậu có ý này thì quá tốt rồi, người hầu của Hạ gia cũng được, hay những người bạn của cậu cũng được, miễn là có nhiều người tới là ổn.”

Hạ Vân Khâm nói: “Một tiếng sau tôi sẽ trả lời ông. Buổi trưa tôi còn phải đi đón Hồng Đậu.”

Hồng Đậu bây giờ đang ở nhà cùng mẹ và anh trai, trên lý thuyết thì Ngu gia rất an toàn, vì chuyện lần trước, mặc dù đã cảnh giác hơn gấp đôi nhưng Ngu Sùng Nghị vẫn không cảm thấy yên tâm, phải gặp mặt Hồng Đậu trực tiếp thì mới cảm thấy an toàn. Sau khi cúp điện thoại của Peter Vương, anh còn phải gọi điện về ngõ Đồng Phúc tranh thủ dặn dò vài câu.

“Được rồi, nếu tôi điều tra ra được gì thì sẽ đến ngõ Đồng Phúc tìm cậu.”

***

Hồng Đậu vừa lên nhà đã lập tức hỏi mẹ mình về chuyện của dì út.

Ba mẹ con nói xong, Ngu thái thái nghe con gái nói rằng trưa Hạ Vân Khâm sẽ đến, vội sai thím Chu đi mua thức ăn, rồi lập tức vào bếp nấu nướng. Đến 12 giờ, có người gõ cửa, bên ngoài không chỉ có Hạ Vân Khâm, mà Peter Vương và Cố Quân cũng tới.

Hồng Đậu mỉm cười nhìn về phía Hạ Vân Khâm: “Mọi người tình cờ gặp nhau ngoài đường à?”

Peter Vương đứng ở cửa vội chào Ngu thái thái: “Không mời mà đã tới nhà ăn chục com, mong Ngu thái thái bỏ qua cho.”

Ngu thái thái biết ông là bạn của con rể mình, hơn nữa lần trước ông cũng giúp tìm Ngọc Kỳ, đương nhiên bà rất vui lòng đón khách, vội cười nói: “Vương thám tử quá đa lễ rồi, mời vào, mời vào. Ấy, Cố Quân, sao cháu cũng tới giờ này thế? Hôm nay không phải đi học sao?”

Cố Quân ôm một chồng sách, nghiêm túc nói: “Cháu là trợ lý chính thức của Vương thám tử, hôm nay cháu mới xin nghỉ học một hôm, đúng lúc nghe nói Vương thám tử cần người giúp nên liền tới đây phụ ngài ấy một tay.”

Ngu thái thái cười nói: “Được, được, được, có nhiều nhân tài đến nhà quá, toàn là thám tử, Vương thám tử, Cố thám tử, mời hai vị vào trong, thím Chu, mau dâng trà. Vân Khâm, biết con tới nên mẹ đã chuẩn bị mấy món con thích ăn đây.”

Ngu Sùng Nghị bình tĩnh bước ra, “Còn một lúc nữa cơm mới dọn lên bàn được, mọi người có muốn lên thư phòng bàn đại sự không?”

Hồng Đậu đang muốn kể với Hạ Vân Khâm về chuyện đã xảy ra ở phố Xuân Oanh năm đó nên cũng đang có ý đó, vội nói với Cố Quân và Peter Vương: “Chúng ta vào thư phòng đi.”

Năm người vào thư phòng, Ngu Sùng Nghị kéo rèm cửa sổ lên cho ánh nắng chiếu vào phòng.

Còn Hồng Đậu thì ra ngoài bung trà vào cho mọi người.

Peter Vương ngồi xuống sofa, lấy khăn ra lau mồ hôi, thở dài nói: “Bạch Phượng Phi trốn rất kỹ, mấy người tôi phái đi ai cũng đều bó tay, làm đủ mọi cách rồi vẫn không tìm ra được chỗ của cô ta, Vân Khâm, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi đây, xem chiều nay cậu có thu hoạch gì không.”

Cố Quân bình tĩnh đến bên cạnh bàn, đặt một xấp báo lên, “Thưa thám tử, tôi thấy không cần vội đâu, hôm qua ngài bảo tôi kiểm tra tất cả các tờ báo lớn nhỏ, chỗ này là mấy tờ báo lớn tôi đã chọn lọc ra được, ngài thử xem tin này đi.”

Mọi người xúm lại xem, chỉ thấy ở một góc báo có viết, mấy ngày tới sẽ có một vị đại nhân tới Nam Kinh (2), từ lâu người này đã rất ngưỡng mộ danh tiếng của Bạch Phượng Phi, còn nói rõ là sẽ tới rạp hát Khắc Vũ để xem hí khúc.

(2) Nam Kinh là thủ phủ tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Nam Kinh là một thành phố lớn trong lịch sử và văn hóa Trung Hoa. Nam Kinh đã từng là thủ đô Trung Hoa trong nhiều triều đại, được xem như một trong bốn cố đô lớn của Trung Hoa.

Hạ Vân Khâm thấy tên người kia thì híp mắt.

Hồng Đậu cũng ngạc nhiên chớp chớp mắt, gật gù: “Dù Bạch Phượng Phi có to gan hơn thì cũng không dám đắc tội với vị đại nhân này, người kia đã chỉ đích danh như vậy rồi, dù không muốn thì cô ta cũng phải đến để lên sân khấu diễn, khi đó, chúng ta nhanh chân đến cướp cô ta về trước hung thủ là được.”

Chương 63: Vợ chồng (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Ngu Sùng Nghị cầm tờ báo lên đọc kỹ từng chữ một, nhưng tác giả của bài báo chỉ nói người kia sắp đến thôi, không có ngày cụ thể. Kể ra cũng đúng, lịch trình của những nhân vật nổi tiếng thường được giấu đi để đảm bảo an toàn cho chính bản thân họ.

Anh ta chán chừ: “Nhưng không biết ngày cụ thể thì chúng ta đến rạp hát Khắc Vũ bố trí nhân lực thế nào?” Không thể ngày nào cũng mua vé rồi đến đó xem hí khúc được.

Peter Vương giả vờ như vô tình liếc mắt nhìn Hạ Vân Khâm, cười nói: “Yên tâm đi, nếu như người kia thực sự muốn đến Thượng Hải thì chắc chắn sẽ có người biết ngày đến. Đúng rồi, Cố Quân, nhân lúc Hạ Vân Khâm ở đây, cô lấy sổ ghi chép mà cô đã chỉnh sửa hai ngày qua ra, chúng ta sẽ cùng nhau phân tích lại thật cẩn thận các tình tiết của vụ án này.”

Hồng Đậu hơi nghi ngờ quan sát Hạ Vân Khâm, “Vương thám tử, cho phép tôi ngắt lời ông một lát, lần trước tôi và Hạ Vân Khâm đã nhắc đến chuyện của dì út tôi, thứ nhất là vì chỗ dì ấy treo cổ có rất nhiều tàn thuốc, thứ hai là địa điểm xảy ra chuyện này là ở phố Xuân Oanh, sáng nay tôi đã về nhà để hỏi mẹ tôi chuyện này.”

Đối với chuyện này, Peter Vương cũng chỉ nhớ sơ sơ, nhưng thấy Hồng Đậu có vẻ rất cẩn thận, ông cũng trở nên nghiêm túc hơn, “À, vậy Ngu thái thái nói thế nào?”

Hồng Đậu suy nghĩ một hồi sau đó mới đứng lên nói: “Dù sao thì tôi cũng không phải là người trong cuộc, có rất nhiều chi tiết cần phải được kể bởi mẹ tôi.”

Con rẽ đến nhà ăn cơm, Ngu thái thái chỉ hận không thể dốc hết kinh nghiệm nấu nướng cả đời mình ra, trực tiếp đứng giám sát người hầu nấu cơm, Hồng Đậu phải xuống bếp khuyên can mãi bà mới chịu lên thư phòng, sau khi ngồi xuống bà thở dài, buồn bã nói: “Chuyện này đã trôi qua hơn chục năm rồi, mỗi lần nhắc đến tôi lại thấy đau lòng, nếu không phải Hồng Đậu cứ gặng hỏi cho bằng được thì tôi cũng không muốn nhắc đến. Nhưng Hồng Đậu nói cũng phải, năm đó tôi đã thấy chuyện này có gì đó không đúng, có lẽ nó thật sự rất kỳ lạ, bây giờ nói ra cho mọi người phân tích cũng là một việc nên làm.”

Bà xoa xoa mi tâm, kể với giọng buồn bã: “Trước lễ trung thu năm Bính Dần, dì út của Hồng Đậu học ở trường trung học nữ sinh, không biết tại sao lại quen biết với đại thiếu gia của cửa hàng tây Phú Vinh, rồi thường xuyên qua lại với bên đó, hai người bắt đầu yêu đương.”

“Cửa hàng tây Phú Vinh?” Mọi người đều lấy làm lạ, trước khi đến cửa hàng tây Đại Hưng làm việc, Phó Tử Tiêu đã từng làm việc ở Phú Vinh.

Ngu thái thái không hiểu tại sao mọi người lại tỏ thái độ như vậy, “Đúng, trước kia là cửa hàng tây Phú Vinh, bây giờ nó đóng cửa rồi, năm ấy vị thiếu gia kia khoảng 17, 18 tuổi, tên là Trình Quan Chi. Sau khi em gái tôi gặp chuyện không may, tôi và cậu của Hồng Đậu cũng nghi ngờ về nguyên nhân cái chết của em ấy nên đã đến cửa hàng đó gặp Trình Quan Chi để hỏi chuyện, nhưng anh ta cứ tránh mặt chúng tôi suốt, về sau nghe nói anh ta mắc bệnh lao, một thời gian sau bị bệnh chết, Trình lão gia - chủ cửa hàng tây Phú Vinh do quá đau lòng vì cái chết của con trai nên không còn tâm trí nào để quản lý chuyện làm ăn, sau đó không bao lâu, cửa hàng tây bắt đầu vắng khách rồi phá sản.”

Vậy là người này đã chết rồi?

Hạ Vân Khâm hỏi: “Năm đó mẹ vợ phát hiện ra dì út thắt cổ tự tử thế nào, trong gian phòng ấy có chỗ nào không ổn không? Trừ chuyện có tàn thuốc ấy mẹ.”

Ngu thái thái đáp: “Em gái tôi phát hiện ra Trình Quan Chi thay lòng đổi dạ, mấy ngày trước khi gặp chuyện nó cứ thấp tha thấp thỏm. Tôi về nhà mẹ đẻ gặp nó, thấy nó cơm không ăn, nước không uống, chỉ mấy ngày thôi mà cả

người gầy hắc đi, hỏi đã có chuyện gì thì nó sống chết không chịu nói, tôi phải ép hỏi nó mãi thì mới chịu trả lời vài câu. Hôm nó gặp chuyện, nó nói là đi ra cửa hàng bách hóa mua đồ, mới đầu giờ chiều nó đã ra ngoài rồi, nhưng đến tận 8 giờ tối vẫn chưa về nhà, gia đình chúng tôi nghĩ là con bé lại đi tìm Trình Quan Chi nên đã chia nhau ra đi tìm, tìm đến tận 11 giờ đêm mới phát hiện ra con bé treo cổ tự tử tại một phòng học của trường trung học nữ sinh.”

Nói đến đây, vành mắt Ngu thái thái đỏ lên, Hồng Đậu đang ôm mẹ, vội quay sang bên cạnh lấy khăn cho bà.

Ngu thái thái lau nước mắt: “Lúc ấy trong phòng học chưa có đèn, cả phòng tối đen như mực, may là lúc chúng tôi đi tìm có cầm theo đèn pin, nếu không thì chắc cũng không phát hiện ra thi thể của em gái, khi chiếu đèn vào tìm người chỉ thấy mỗi em gái tôi treo cổ trên xà nhà, tôi sợ hết hồn, vội ôm em ấy xuống, nhưng quá muộn, lúc ấy thi thể của em gái tôi đã bắt đầu cứng lại rồi, mẹ tôi chịu không nổi liền ngất xỉu tại đó.”

Peter Vương thở dài, nói với Hạ Vân Khâm: “Phát hiện thi thể có triệu chứng cứng lại vào khoảng 11 giờ, vậy là em gái Ngu thái thái đã bị sát hại vào khoảng 9 giờ.”

“Còn tàn thuốc thì sao ạ?” Hạ Vân Khâm nhắc nhở, mẹ vợ anh nhớ rất rõ chi tiết này, chứng tỏ khi đó có rất nhiều tàn thuốc trên mặt đất.

Ngu thái thái hơi ngẩn người, “Đúng, tàn thuốc, cả gia đình tôi không tin việc em tôi tự sát, mặc dù rất đau lòng nhưng cũng nhanh chóng đến đồn cảnh sát báo án, sau đó lại đi tìm bác sĩ ở gần đó, mong rằng có thể cứu chữa cho em ấy. Lúc ấy ai cũng bối rối, không ai có thời gian chú ý xem dưới nền nhà có gì, mãi đến lúc chuyển thi thể em tôi đi thì tôi mới để ý là dưới nền nhà có rất nhiều tàn thuốc, về sau cảnh sát tới, tôi cũng nói với họ rằng em gái tôi không hút thuốc, những tàn thuốc này... Có vẻ hơi kì lạ, cần điều tra kĩ một chút. Nhưng lúc đó mấy người ấy không hề để tâm đến chuyện này, khám nghiệm tử thi xong họ cũng chỉ nói là em ấy đã treo cổ tự tử mà thôi.”

Hạ Vân Khâm hỏi tiếp: “Mẹ có nhớ nhãn hiệu của mấy tàn thuốc đó không?”

Ngu thái thái cười khỏ: “Buổi sáng Hồng Đậu cũng hỏi mẹ câu này, nhưng mà nhiều năm như vậy, ai còn nhớ nổi chứ? Mẹ chỉ nhớ mang máng đó là nhãn hiệu rất phổ thông, không đắt, ai cũng mua được.”

Bà ngừng một lát rồi nói tiếp: “Mặc dù anh em tôi đều cảm thấy em ấy không thể tự sát như vậy được. Nhưng khi nhận thi thể em ấy về, chúng tôi cũng kiểm tra lại rất cẩn thận, ngoại trừ vết tích do dây thừng thắt cổ để lại, trên người em ấy không hề có vết thương nào khác. Hơn nữa, dù sao thì em ấy còn trẻ, cũng có thể vì một tên Trình Quan Chi mà nghĩ quẩn, chỉ hận tên Trình Quan Chi kia cũng bị bệnh, không thể đối chứng mọi chuyện được, một thời gian sau mẹ tôi buồn bực thành tật, tôi và anh trai bận rộn chăm sóc cho mẹ, chuyện này cứ thế chìm vào dĩ vãng.”

Peter Vương lấy một danh sách đưa cho Ngu thái thái xem, “Bà xem thử xem trong những người này bà có nhận ra ai không?”

Ngu thái thái giờ tờ giấy lên ngang tầm mắt rồi đưa ra xa một chút, híp mắt suy nghĩ một lúc mới đáp: “Phó Tử Tiêu? Là tên lưu manh của phố Xuân Oanh, ai mà chả biết? Giờ thì trông cũng có vẻ ra dáng người đây, nhưng tiếc là lòng dạ nó chẳng ra sao cả. Năm đó dì út của Hồng Đậu gặp chuyện, chúng tôi đến cửa hàng tây Phú Vinh tính sổ, chính cậu ta đã thay mặt thiếu gia nhà mình ra đũa khoét chúng tôi, sau khi cửa hàng tây Phú Vinh đóng cửa, cậu ta lại đi nơi khác, nghe nói giờ cũng ăn nên làm ra thì phải. À, đúng rồi, lúc ấy gần nhà mẹ tôi có một đoàn kịch hát nhỏ, nghe nói tên Phó Tử Tiêu này từng có dây dưa gì đó với một hoa đán (1) khá nổi tiếng của đoàn kịch ấy.”

(1) Hoa đán: một nhân vật trong nghề hát hí khúc đóng vai cô gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng đanh đá.

“Hoa đán?” Hồng Đậu giật mình, “Là Bạch Phượng Phi à mẹ?”

Ngu thái thái nhìn về phía con gái mình, nói: “Khi đó, ban ngày thì mẹ bận phụ giúp cha con mấy chuyện kinh doanh, đến tối thì phải chăm hai anh em con, nào có thời gian để về nhà mẹ đẻ, chuyện Phó Tử Tiêu say mê một con hát, mẹ cũng chỉ tình cờ biết đến. Lúc ấy đoàn kịch ấy diễn ở phố Xuân Oanh khá lâu, người nghe cũng không nhiều, nhưng có một người Tây, có vẻ như đến nghiên cứu cuộc sống của người dân khi đó hay sao ấy, anh ta ngồi ở một

quán nước gần đó chụp ảnh, tình cờ hôm đó mẹ và cậu con đi ngang qua cũng bị chụp, về sau cậu còn cẩn thận cắt tấm ảnh ấy đi cơ. Con đợi mẹ một lát, để mẹ đi tìm thử, hình như tấm ảnh ấy giờ vẫn còn.”

Nói xong bà liền kéo cửa đi ra ngoài, chỉ lát sau bà đã cầm một tấm ảnh cũ quay lại.

Mọi người xúm lại xem, trong ảnh là một sân khấu kịch ngoài trời, nhưng phần lớn bức ảnh không chụp sân khấu mà là những khán giả ngồi ở dưới khán đài, có vẻ như mọi người đang đợi vở kịch bắt đầu.

Ngoại trừ Ngu thái thái và Phan Mậu Sinh ngồi chính diện tấm ảnh, đa số những người khác chỉ có vờn vẹn một bóng lưng hoặc một bên mặt, rất khó để nhận ra ai với ai.

“Người Tây kia đã đăng ảnh này lên báo, còn viết riêng một bài văn bên dưới nữa, vì trên ảnh có mẹ và cậu nên cậu con đã cố ý cắt ảnh chụp ra cắt đi.”

Hồng Đậu nhìn lần lượt từng người, bỗng nhiên mở to mắt, chỉ vào một người đàn ông ngồi hàng ghế đầu hỏi: “Đây chẳng phải là Dương Vũ Thiên sao?”

Mặc dù danh tiếng người này không lớn bằng Bạch Phượng Phi nhưng dù sao thì cũng gọi là có, hơn nữa võ sinh luôn phải rèn luyện gân cốt quanh năm, mặc dù ảnh chụp cách đây đã mười năm nhưng vóc dáng lẫn khuôn mặt của Dương Vũ Thiên không khác so với bây giờ là bao, Hồng Đậu chỉ cần nhìn qua một cái liền nhận ra.

Cổ Quân chỉ về một góc ở phía bên trái: “Tớ thấy người này có vẻ giống Đặng Quy Trang, hiệp thông của chúng ta vốn do Đặng học trưởng thành lập, trong chỗ giấy tờ có một tấm ảnh chụp của Đặng học trưởng năm đó, tớ đã từng thấy tấm ảnh ấy lúc Tần học trưởng giới thiệu về lịch sử thành lập của hiệp thông.”

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một thanh niên khá ưa nhìn, dáng người cao gầy đứng một bên, ngẩng đầu lên nhìn sân khấu kịch.

Nhìn kĩ lại, đúng là có chút bóng dáng của Đặng Quy Trang bây giờ.

Trừ hai người này ra, hầu như không còn khuôn mặt quen thuộc nào nữa.

Hạ Vân Khâm nhìn chăm chăm vào ảnh chụp, khẽ nói: “Dù sao thì đã nhiều năm trôi qua, ảnh chụp này cũng khá mờ, nếu không có đôi mắt tinh tường hơn người thì rất khó để tìm được người qua tấm hình này.”

Hồng Đậu nghe lời anh nói, đột nhiên trong đầu cô xuất hiện suy nghĩ rất mơ hồ, cô còn chưa kịp nắm lấy nó thì chỉ vài giây sau nó đã hoàn toàn biến mất.

Ngu thái thái xen vào: “Phía sau đoàn kịch là trường mà dì út của Hồng Đậu gặp chuyện không may, nhắc mới nhớ, ngôi trường đó thực sự rất kì lạ, nghe nói sau khi dì út Hồng Đậu gặp chuyện, lại có một nữ sinh khác thất cổ ở đó, về sau hình như cũng không điều tra ra được gì. Tầm đó người phương Tây du nhập nước ta, mang theo phong trào gì mà yêu đương tự do ấy, có rất nhiều nữ sinh giấu gia đình yêu đương, cũng không ít cô gái gặp phải kẻ sở Khanh, mất hết thanh danh nên tự tử, treo cổ, uống thuốc độc... Khi đó có rất nhiều vụ án kiểu thế xảy ra.”

Hạ Vân Khâm cảm thấy bất ngờ, anh nhìn về phía Ngu thái thái, “Lúc ấy còn có người nữa tự tử trong trường học? Cũng vào năm Bính Dần sao, mẹ còn nhớ nữ sinh ấy là ai không ạ?”

Ngu thái thái đáp: “Cũng là năm Bính Dần, sau chuyện của dì út không lâu, cùng lắm là 2 tháng, nhưng mẹ thật sự không biết nữ sinh đó, nếu không thì mẹ đã có ấn tượng về tên cô ấy rồi, hồi ấy người ta cũng bàn tán nhiều lắm...”

Peter Vương đứng ngồi không yên: “Ở phố Xuân Oanh bây giờ vẫn còn không ít người lớn tuổi, nếu đi hỏi thăm cẩn thận từng người, kiểu gì cũng sẽ có người nhớ rõ chuyện này, tiếc là trường trung học nữ sinh ở phố Xuân Oanh giờ đã không còn nữa, nếu không thì chỉ cần điều tra trong trường thôi là được.”

Thím Chu gõ cửa phòng, thông báo cơm trưa đã được dọn ra, mọi người

đànch dừng cuộc trò chuyện lại và đi ra ngoài.

Dùng xong bữa, Hạ Vân Khâm nói với Vương thám tử: “Thân thể Hồng Đậu vẫn chưa khỏe hẳn, lần trước xảy ra chuyện tôi không muốn để cô ấy tham gia vào vụ án này. Lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về nhà để nghỉ ngơi. Chuyện Bạch Phụng Phi, mặc dù mấy hôm nữa cô ta sẽ lên sân khấu ở rạp hát Khắc Vũ để diễn, nhưng cũng có khả năng hung thủ sẽ tìm ra cô ta trước ngày đó nên tôi sẽ cho một nhóm người nghe ngóng tin tức về Bạch Phụng Phi xem cô ta đang ở đâu. Ngoài ra, tôi cũng sẽ phân một nhóm theo dõi Đặng Quy Trang, có điều mấy người này tạm thời còn bận làm việc khác nữa, đến tối họ mới có thể vào chỗ, trước đó mong Vương thám tử hãy dặn thật kĩ người của ông, nhớ nhìn chăm chăm vào Đặng Quy Trang, ngàn vạn lần đừng để xảy ra bất kì sai lầm nào.”

Peter Vương: “Tôi hiểu rồi. Chiều nay tôi sẽ dẫn nhóm Cố Quân đến phố Xuân Oanh để nghe ngóng chuyện cô nữ sinh tự tử, nếu có tin gì tôi sẽ gọi điện đến biệt thự Hạ gia.”

Ngu Sùng Nghị nói: “Tôi có kinh nghiệm trong chuyện nghe ngóng tin tức, để tôi đi cùng ông đến phố Xuân Oanh.”

Hồng Đậu nán lại nói mấy câu với mẹ và anh trai rồi mới về biệt thự Hạ gia cùng Hạ Vân Khâm.

Hai người vừa vào cửa, quản gia liền nhỏ giọng nói thái thái đang chơi mạt chược ở phòng khách trên lầu, có không ít thái thái của các quan chức lớn cũng tới đây, Nhị thiếu gia và Nhị thiếu nữ đã về thì cũng nên tiến vào đó chào hỏi một lượt.

Hạ Vân Khâm hơi ngạc nhiên, “Biết rồi.”

Thấy Hồng Đậu không tỏ vẻ gì là khó chịu, anh liền dẫn cô lên lầu, vừa tới hành lang, hai người đã nghe thấy tiếng cười nói, xem ra có khá nhiều người tới.

Đến phòng khách, quả nhiên là có rất nhiều người, trong phòng có tổng cộng ba bàn mạt chược, tất cả các khách mời đều là nữ, ai cũng ăn vận rất xinh

đẹp, trừ các vị thái thái đang chơi mạt chược ở bàn chính thì cũng có không ít tiểu thư ăn mặc xinh đẹp tới cùng người thân. Bởi vì chiều nay không có tiết nên cả Hạ Trúc Quân và Đoạn Minh Y đều đang ở đây tiếp khách.

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu sánh đôi tiến vào, một vị thái thái tập trung nhìn hai người, ánh mắt hiện lên vẻ ngưỡng mộ, cười nói: “Nhị thiếu gia xuất sắc như vậy, tôi đã sớm tò mò không biết Nhị thiếu nữ nữ trông thế nào, tiếc là hôm hôn lễ Nhị thiếu gia tôi còn đang ở Trùng Khánh, không đến dự được, hôm nay mới thấy khí chất và dáng vẻ Nhị thiếu nữ nữ, đúng là không chê vào đâu được.”

Mọi người cũng ồn ào nhìn về phía hai vợ chồng.

Hạ thái thái quay sang nhìn con trai và con dâu, khiêm tốn đáp: “Cũng tạm được, thành tích học tập khá tốt, năm nào cũng xếp thứ nhất, các giáo viên đều thích, bình thường hai vợ chồng nó nói chuyện toàn mấy thứ đầu đầu ấy, tôi cũng già rồi, không nói chen vào nổi.”

Mọi người thấy nụ cười thoải mái trên mặt bà thì đều hiểu là bà rất hài lòng với cô con dâu này, những ánh mắt nhìn về phía Hồng Đậu lại càng thêm phần thân thiện và hòa nhã.

Hạ Vân Khâm dẫn Hồng Đậu vào bên trong, cười nói giới thiệu cô với mọi người.

Hồng Đậu cười ngọt ngào chào hỏi một vòng, đột nhiên nghe thấy Hạ thái thái nói: “Minh Y, sáng nay con thấy không thoải mái, Hồng Đậu đến rồi, con cứ về phòng nghỉ ngơi đi, cứ để cho em con tiếp khách, không cần cố quá sức.”

Hồng Đậu quay sang, sắc mặt Đoạn Minh Y thật sự rất khó coi.

Nghe xong lời này, Đoạn Minh Y chỉ khẽ cười: “Khó có dịp các vị thái thái và mấy người bạn tốt của con đến Thượng Hải, hơn nữa bây giờ con đỡ hơn nhiều rồi, dù không khỏe lắm nhưng vẫn có thể tiếp đãi mọi người đến cùng, bác Vương, ván này bác đánh sai rồi, kỹ thuật đánh mạt chược của cháu cực kỳ kém mà cháu vẫn nhìn ra được con tám đồng (2).”

(2) Tám đồng: Một quân trong mặt chược, trên nó có 8 chấm.

Hạ Lan Chi cười nói với Hồng Đậu: “Mấy người bạn này của Minh Y có tổ chức một câu lạc bộ, mấy hôm nữa sẽ có một buổi họp mặt, hôm ấy Hồng Đậu nhớ tới chơi cùng nhé.”

Sắc mặt Hạ Vân Khâm khá lạnh nhạt, anh quay sang nhìn Hồng Đậu: “Em muốn đến đó chơi không?”

Rõ ràng là anh có ý muốn cô từ chối lời mời này, Hồng Đậu vừa định trả lời thì Hạ Trúc Quân lại nhớ đến việc mấy hôm trước anh hai nói muốn dạy tiếng Đức cho Hồng Đậu nên không rảnh để phụ đạo cho cô, cô liền che miệng cười nói: “Mấy ngày nay anh hai còn bận dạy chị dâu tiếng Đức, ngày nào chị ấy cũng bận muốn chết, chưa chắc đã rảnh để đi chơi.”

Mọi người đều ồ lên, “Hạ thái thái, vừa rồi bà mới nói Nhị thiếu gia yêu vợ, tôi còn thấy thắc mắc, làm gì có cặp vợ chồng mới cưới nào mà không ân ái chứ, nhưng giờ tôi hiểu ra rồi. Tiếng Đức khó như thế mà Nhị thiếu gia lại kiên nhẫn dạy cho Nhị thiếu nữ nãi nãi...”

Chương 64: Vợ chồng (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Người nói vô tình người nghe có ý, mặt Hồng Đậu lập tức đỏ bừng lên, trái lại sắc mặt Hạ Vân Khâm rất thản nhiên, không hề thay đổi chút nào. May cho cô, đúng lúc này người hầu dâng trà lên, Hồng Đậu mượn cớ đi tiếp khách, vội tránh đi.

Cả phòng toàn là khách nữ, Hạ Vân Khâm đứng chào hỏi mấy vị trưởng bối một lát rồi nói với Hồng Đậu: “Anh còn có mấy bài văn cần chấm, anh về phòng trước đây.”

Hạ Trúc Quân kéo Hồng Đậu ngồi xuống: “Anh hai cứ yên tâm, chúng em không ăn mất chị ấy đâu.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Hạ Trúc Quân giới thiệu từng cô gái đang ngồi trên ghế với Hồng Đậu, có một vị tiểu thư họ Hoàng với khuôn mặt trái xoan xinh xắn, có vẻ như cô ta là họ hàng của Đoạn Minh Y, thấy Hồng Đậu, cô ta liền đặt một tay lên vai Đoạn Minh Y, rồi nhõng nhẽo nói: “Màu sắc chiếc kỳ bào này của Nhị thiếu nữ nãi nãi thật mới lạ, Nhị thiếu nữ nãi nãi đặt may nó ở nhà nào thế?”

Hồng Đậu cười đáp: “Đây là đồ cưới tôi đặt làm trước tân hôn, lúc ấy nhà tôi đặt làm của vài ba cửa hàng khác nhau, tôi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng cái này thì được may ở Đỉnh Tường.” Giọng điệu cô rất bình thản.

Mấy người xung quanh đều mỉm cười, bọn họ đều nghe nói vị Nhị thiếu nữ nãi nãi này xuất thân từ nhà nghèo, mặc dù cũng học ở trường đại học nhưng chủ yếu là dựa vào bề ngoài mới có thể mê hoặc nổi Hạ Vân Khâm. Có điều giờ nghe giọng điệu của cô có thể thấy, thì ra nhà mẹ đẻ cô cũng khá có tiền.

Hoàng tiểu thư nhìn qua khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của Hồng Đậu, tươi cười gật đầu: “Chưa nói đến chất vải, riêng về khoản màu sắc thì giá cả của chiếc áo này chắc hẳn không hề rẻ chút nào, tôi thấy trong phòng này không mấy ai có thể lấn át nổi.”

Nói xong cô ta nghịch ngợm chọc vào má Đoạn Minh Y, “Nhìn còn đẹp hơn cả chị.”

Đoạn Minh Y cười nhạt, nói lảng sang chuyện khác: “Vừa nãy mọi người bàn về buổi họp mặt của câu lạc bộ, tôi nghe ý kiến của mọi người thấy cũng không tệ, có điều vẫn chưa thực tế cho lắm, nếu chỉ tổ chức các tiết mục quen thuộc sẽ không tránh khỏi việc biến buổi họp này thành một bữa tiệc trà thông thường, các tiên sinh khác mà nghe về chuyện này, kiểu gì họ cũng sẽ công kích vào cách nhìn và tầm hiểu biết của phái nữ nói chung. Theo tôi chúng ta cần lập một nhóm nhỏ làm nhiệm vụ thư kí, lên kế hoạch xem sẽ tổ chức những gì, mời những khách nào...”

Hồng Đậu lẳng lẳng nhấp một ngụm trà, có vẻ như Đoạn Minh Y muốn lập một câu lạc bộ giao lưu cho các tiểu thư và thái thái của bên Thượng Hải thì phải.

Hạ Lan Chi chen ngang: “Minh Y, chị nhớ là em học ngành văn học cơ mà, sao giọng điệu giống mấy người học khoa chính trị thế? Chắc chỉ có Ninh Tranh mới chịu nổi em thôi, đàn bà con gái chúng ta vốn chỉ thích mấy chuyện hoa cỏ, phong hoa tuyết nguyệt, mấy gã đàn ông kia muốn cười chê thì cứ mặc kệ họ là được.”

Dù sao thì Hồng Đậu cũng mới vào, Hạ Trúc Quân sợ cô nghe không hiểu, liền nhỏ giọng giải thích: “Các chị ấy đang thương lượng về hoạt động cuối tuần, vì đây là hoạt động đầu tiên của câu lạc bộ nên chị dâu cả muốn nó thật náo nhiệt, có lẽ khi đó họ sẽ mời vài vị khách quý đến dự.”

Hồng Đậu không có hứng thú gia nhập câu lạc bộ của Đoạn Minh Y, cô chỉ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện một lượt, sau đó liền đứng dậy chơi mạt chược với mẹ chồng.

Trí nhớ cô cực kì tốt, chỉ cần nhìn thoáng qua bàn bài cô đã có thể nhớ

được đại khái các quân bài trong tay những người khác, lúc mẹ chồng cô ra bài, cô tình cờ nhắc bà một hai câu.

Xuất thân của Hạ thái thái vốn là cảnh vàng lá ngọc, tính tình rất phóng khoáng, thú tiêu khiển lớn nhất của bà từ nhỏ tới nay chính là chơi mạt chược, vừa giết thời gian vừa mở rộng quan hệ, tiếc rằng kĩ năng đánh bài của bà rất bình thường, lần nào đánh bài bà cũng thua, hôm nay có Hồng Đậu giúp đỡ, đánh năm ván liền đều thắng, càng đánh bà càng thấy vui.

Đánh bài xong, có người muốn ra vườn hoa phía sau uống trà, nữ quyến Hạ gia đích thân dẫn những thái thái này ra vườn hoa.

Hồng Đậu lấy cớ muốn thay quần áo để về phòng, cô đẩy cửa nhìn ngó, thấy Hạ Vân Khâm đang ngồi trước bàn xem gì đó.

Trong phòng rất yên tĩnh, anh mặc áo sơ mi, tay áo xắn cao, một tay cầm bút máy, tay còn lại bưng chén trà còn ấm.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hạ Vân Khâm đặt chén trà xuống, anh không ngẩng đầu lên, “Em về rồi à?”

Hồng Đậu vào phòng trong, treo áo khoác lên tủ quần áo, sau đó quay lại phòng khách, nhìn mấy tờ giấy trên bàn một lát, cô nhận ra đây chính là bản vẽ thiết kế đường sắt, ngạc nhiên hỏi: “Ày, đây là thiết kế đường sắt, ở đâu vậy anh?”

Hạ Vân Khâm cố ý hỏi: “Em hiểu thiết kế đường sắt à?”

Hồng Đậu chu môi: “Anh nghĩ là em không biết gì sao? Chán chẳng muốn nói chuyện với anh nữa.”

Nói xong lập tức quay người đi vào phòng, Hạ Vân Khâm vội ôm cô vào lòng.

Hạ Vân Khâm nghiêm túc nói: “Tất nhiên là tại hạ biết rõ Ngu thiếu nãi nãi là sinh viên đại học St. John, chỉ là không ngờ ngoài ngành sư phạm ra thiếu

nãi nãi còn hiểu rõ về thiết kế đường sắt.”

Hồng Đậu mặt đối mặt với anh, ánh mắt nhìn thoáng qua sống mũi cao thẳng của anh, sau đó từ từ nhìn xuống môi, sau khi nhìn một lát cô đột nhiên muốn trêu chọc anh, cô nghiêng người, ghé sát vào lỗ tai anh, khẽ thì thầm: “Em còn hiểu rất nhiều thứ khác nữa.”

Lời chưa dứt, tai anh đã đỏ lên, mà tim cô cũng đập thành thịch như trống đánh, nhân lúc anh đang ngẩn người, cô vội nhảy xuống khỏi chân anh, vừa cười vừa chạy nhanh vào phòng trong.

Hạ Vân Khâm đưa tay ra bắt cô, nhưng lại bắt hụt, anh ngẩn ra một lát, sau đó dựa người vào ghế: “Ngu Hồng Đậu.”

Hồng Đậu đã sớm đóng cửa tấm bình phong lại, cô đứng bên trong, từ từ đáp lại: “Sao thế?”

“Em ra đây đi cho tiện nói chuyện.”

“Em không có gì muốn nói với anh cả.”

“Chẳng phải Trúc Quân và em đang bàn chuyện đi du học sao? Ra đây rồi anh nói cho em nghe cách chọn trường.”

“Em tự biết cách chọn.”

“Có anh giúp em chắc chắn sẽ tốt hơn.”

“Em không cần anh giúp.”

“Anh quen rất nhiều bạn bè, dù là Mỹ hay Đức thì anh đều có thể chọn cho em giáo sư tốt nhất.”

“Không, em không cần anh giúp đâu, dù sao thì cũng không vội.”

“Em không vội thì anh vội, chúng ta cần nói chuyện.”

“Em không ra ngoài đâu.”

“Em không ra thì anh sẽ vào đây.”

Hồng Đậu lại giả vờ rằng mình đang rất hoảng sợ, cười duyên hai tiếng, giống như đang cố trốn đi thật vậy.

Hạ Vân Khâm cảm thấy như có gì đó khê lướt qua tim mình, khiến anh cảm thấy ngứa ngáy khó mà nhịn nổi nên anh định đứng dậy mở cửa, nhưng chưa đưa tay ra thì Hồng Đậu đã mở cửa từ bên trong, cô đã thay một chiếc kỳ bào màu tím, cầm áo khoác trên tay, trên tai vẫn đeo đôi hoa tai ngọc, Hạ Vân Khâm lập tức đưa tay ra kéo cô vào lòng mình, cô chống tay lên ngực anh: “Anh đừng làm loạn, em còn phải xuống tiếp khách, người hầu sắp lên đây tìm em rồi.”

Vốn dĩ Hạ Vân Khâm đang đợi điện thoại của Peter Vương, cũng không hề có ý định muốn làm loạn gì cả, nhưng Hồng Đậu vừa nói lại khiến anh nghiêm túc nghĩ về chuyện làm loạn, anh bình tĩnh nói: “Hay em nói cho anh nghe xem cái gì gọi là “làm loạn” đi, ngày thường chúng ta hay “làm loạn” thế nào? Tại sao người hầu đến gõ cửa thì chúng ta lại không thể “làm loạn”?”

Hồng Đậu bị anh dồn vào góc phòng, cười đến mức không thở nổi: “Hạ Vân Khâm, sao anh lại hư hỏng như vậy?”

Hạ Vân Khâm rời mắt xuống đôi môi đỏ mọng của cô: “Kẻ hèn này đang xin vợ mình giải thích, sao lại thành hư hỏng rồi?”

Lúc này người hầu lại gõ cửa: “Nhị thiếu gia, Vương thám tử gọi điện cho ngài.”

Hồng Đậu đẩy anh: “Kìa, giỏi thì anh làm loạn tiếp đi.”

Hạ Vân Khâm cũng biết, chắc chắn Peter Vương phải tra ra được một manh mối nào đó rất quan trọng thì mới gọi, anh đành phải dừng lại, đợi thân

thể mình bình thường trở lại mới kéo Hồng Đậu đi nghe điện thoại.

Chương 65: Độ sức (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Vân Khâm, chúng tôi mới từ phố Xuân Oanh về.” Peter Vương vội vã nói: “Mấy năm qua phố Xuân Oanh thay đổi rất nhiều, người lớn tuổi còn lại khá ít, khách quan mà nói thì người hầu nhà Cố Quân đã ở đây khá lâu, theo lời bà ấy, năm Bính Dần có hai nữ học sinh tự tử ở trường trung học nữ sinh, một là em gái của Ngu thái thái, còn người thứ hai thì bà ấy chỉ biết là một cô học sinh họ Đinh, lúc đó cô ấy cũng khoảng 17, 18 tuổi, vốn không phải là người ở phố Xuân Oanh. Sau khi hai nữ sinh treo cổ tự sát, không còn ai dám đến ngôi trường đó vào buổi tối nữa, nhưng người hầu nói ở trường ấy có một căn phòng rất kì lạ, nửa đêm canh ba thường sáng đèn, thi thoảng còn có tiếng bước chân, lúc ấy mọi người đều coi đó là chuyện ma quái, nhưng theo tôi thấy thì có lẽ năm đó đã có người đến kiểm tra hiện trường.”

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu nhìn nhau: “Năm đó Đinh tiểu thư ở đâu? Tên đầy đủ là gì? Điều tra từ trưa đến giờ mà vẫn chưa tra ra được mấy thông tin này à?”

“Vẫn chưa tra ra được.” Peter Vương rầu rĩ nói, “Chúng tôi đã đi đến từng nhà ở gần trường trung học nữ sinh năm đó, ai cũng đều có ấn tượng về em gái của Ngu thái thái, nhưng lại không thể nhớ nổi tên của cô gái kia vì cô ấy không phải là học sinh của trường đó, cũng không sống ở phố Xuân Oanh, không hiểu sao lại chạy đến trường này thất cổ, tôi sẽ phái thêm người đi hỏi thăm tiếp xem có thu thập được gì không, Ngu tiên sinh nói bạn của cha cậu ta đã từng làm pháp y ở tô giới Pháp, giờ cậu ta chạy đi tìm người đó rồi.”

Hạ Vân Khâm đưa tay lên xem đồng hồ, đã là 4 giờ 30 phút, “Người tôi tìm đã vào vị trí, phía bên Đặng Quy Trang thế nào rồi, nếu các ông vẫn bận thì để tôi qua đó xem cũng được.”

Peter Vương cũng mới gọi điện cho trợ lý, “Họ cũng đến rồi, giờ đang nhìn chăm chăm vào nhà Đặng Quy Trang, nếu lát nữa anh ta có động tĩnh gì thì tôi

sẽ gọi lại cho cậu.”

Hạ Vân Khâm cúp điện thoại, quay sang thì thấy Hồng Đậu đang ngồi im lặng trên ghế sofa, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, liền kéo cô đứng dậy: “Em nghĩ gì thế?”

Hồng Đậu tiện tay khoác áo lên người, “Em suy đi nghĩ lại vẫn thấy rất kì lạ, sau khi nữ sinh kia qua đời, thật sự đã có ai đó quay lại điều tra hiện trường sao? Là người nhà hay bạn bè?” Người này cố chấp như vậy, qua bao nhiêu năm rồi, có lẽ người đó cũng điều tra ra được gì đó.

Hạ Vân Khâm dừng bước, nhú mồm nói: “Có thể đó chính là hung thủ.”

“Hung thủ?”

Anh nhìn cô, “Nếu như cái chết của dì út em và Đinh tiểu thư đều có vấn đề thì vì sao hung thủ lại phải giết hại hai người họ? Sao lại chọn địa điểm ra tay là trường học? Có thể về sau người đó muốn đảm bảo chuyện này không có sơ hở nên đã quay lại hiện trường để dọn dẹp lại mọi thứ.”

Hồng Đậu vẫn suy nghĩ, ánh mắt Hạ Vân Khâm đã chuyển xuống chiếc áo khoác đỏ trên người Hồng Đậu, đây chính là chiếc áo khoác mà Hồng Đậu mặc lúc bị mất tích, hôm đó người hầu đã cầm áo đi giặt, sáng nay mới đưa lên.

“Hồng Đậu.” Hạ Vân Khâm sờ sống mũi, ánh mắt hơi hoang mang: “Dáng vẻ đêm đó của hung thủ, em vẫn chưa nhớ ra được à?”

Hồng Đậu khó hiểu: “Sao tự dưng anh lại hỏi vậy?”

“Lúc ấy khi bạn anh tìm thấy chiếc xe kia, mặc dù em không ở trong xe nhưng họ lại phát hiện ra áo khoác của em ở hàng ghế sau.”

Hồng Đậu giật mình, vì bị đánh thuốc mê nên cô không hề có chút ấn tượng nào về chuyện này.

“Em có còn nhớ lúc bị hung thủ tấn công không? Khi đó em mặc áo khoác trên người hay cầm tay?”

Hồng Đậu nhớ lại: “Vốn dĩ em mặc áo trên người, nhưng lúc tìm Cổ Quân trong trường, em bị toát mồ hôi nên đã cởi áo khoác ra vắt lên tay.”

Cô dừng lại, đêm đó có mưa, thời tiết hơi se lạnh, sau khi nghĩ kỹ lại, cô gật đầu: “Lúc bị người kia đuổi theo, em giãy giụa mạnh quá nên đã làm rơi áo xuống đất.”

“Hung thủ không muốn mọi người lập tức tìm ra em nên lúc đưa em đi đã tiện tay nhặt áo khoác dưới đất lên, em thử nghĩ lại xem, lúc em tỉnh dậy nửa chừng ấy, áo khoác có đắp trên người em không?”

Hồng Đậu từ từ bước hai bước, thử nhớ lại hoàn cảnh lúc ấy, “Em chỉ nhớ là mình khát nước, muốn tìm nước uống, lúc ấy đầu óc em loạn hết lên, cứ nghĩ mình đang ở nhà nên đã vặn cửa đi ra ngoài.”

Hôm nay cẩn thận nhớ lại, cánh cửa mà cô tưởng là cửa nhà ấy là cửa xe ô tô mới đúng.

“Sau đó em cảm thấy khá lạnh, vừa lạnh vừa khát, cảm giác rất khó chịu, còn áo khoác...”

Trí nhớ của cô rất loạn, nhớ được mỗi chuyện một ít, nhưng lại không thể ghép chúng lại với nhau.

Nghĩ một lúc lâu cô mới lờ mờ nhớ ra được một chuyện rất nhỏ, rất mơ hồ, trong bóng đêm, bên tai cô có tiếng cọt xát của vải vóc...

Mặt cô biến sắc, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Vân Khâm: “Hình như áo khoác được đắp lên người em, tại em thức dậy nên nó mới rơi xuống.”

Hai người nhất thời im lặng, cả hai đều cảm thấy nổi băn khoăn của mình lại lớn thêm một chút.

Hung thủ bắt cóc Hồng Đậu mà không giết cô, miễn cưỡng có thể dùng lý do hấn không muốn giết hại kẻ vô tội để giải thích, nhưng dù người này có nhân từ đến mấy đi chăng nữa cũng không thể nhân hậu đến mức quan tâm xem một người lạ đang nóng hay lạnh.

Sắc mặt Hạ Vân Khâm rất phức tạp, “Anh nghi ngờ hung thủ không chỉ biết em mà còn có tình cảm rất đặc biệt đối với em, hơn nữa hấn còn có hiểu biết nhất định về em nên cũng biết đợi trí nhớ em khôi phục, chắc chắn em sẽ nhớ được rất nhiều chi tiết, hấn sẽ không chịu đợi đến lúc em nhớ được hết rồi mới ra tay, có lẽ hấn sẽ nhanh hơn dự đoán của chúng ta, nếu Đặng Quy Trang không phải là hung thủ thì cũng sẽ là người biết chuyện gì đó.”

Sắc mặt anh trầm xuống, “Không được, anh phải lập tức tới đó.”

Hồng Đậu vội chạy theo anh vài bước, nếu trong nhà không có các vị thái thái tới làm khách thì chắc chắn cô sẽ quần lầy Hạ Vân Khâm đòi đi cùng, nhưng đêm nay cô nhất định phải làm tốt chuyện xã giao, tuyệt đối không thể rời đi được, cô đành từ bỏ ý định của mình, nói với theo anh: “Nếu có gì thì anh nhớ gọi điện cho em nhé.”

Hạ Vân Khâm gật đầu: “Nếu anh về muộn thì đừng cố chờ, nhớ tự đi ngủ sớm một chút.”

Đúng lúc này, chuông điện thoại sau lưng anh đột ngột vang lên, vì hai người vốn đã nghi ngờ sẵn, tiếng chuông chói tai vang lên khiến cả hai người đều giật mình, hoảng hốt.

Hạ Vân Khâm vốn đang mở cửa phòng, anh quay lại nhìn Hồng Đậu rồi đi đến bàn đọc sách nghe điện thoại.

“Hạ Vân Khâm.” Giọng Peter Vương cực kì lo lắng, “Đặng Quy Trang chết rồi.”

Hồng Đậu cũng đang đứng sát bên cạnh Hạ Vân Khâm để nghe cùng, giọng Peter Vương lại khá lớn, cả câu nói này lọt vào tai cô không sót chữ nào, nghe xong sắc mặt cô liền trắng bệch.

“Chết rồi sao?” Hạ Vân Khâm ngẩn người một lát rồi mới hỏi tiếp: “Phát hiện ra chuyện này từ bao giờ? Đã xác nhận cẩn thận chưa?”

“Người cậu phái đến vừa mới đến bên ngoài nhà của Đặng Quy Trang, sau khi hỏi hai trợ lý của tôi thì mới biết cả ngày hôm nay không có ai ra vào Đặng gia, họ thấy có vấn đề nên đã trèo vào nhà, lên lầu mới phát hiện ra Đặng Quy Trang đã treo cổ tự tử rồi, sau đó họ vội gọi điện lại cho tôi, chỉ trách mấy trợ lý của tôi thiếu kinh nghiệm, ngồi canh cả một ngày trời cũng không phát hiện ra có vấn đề. Bây giờ tôi đang đến nhà Đặng Quy Trang, Vân Khâm, nếu cậu rảnh thì mau đến đây một chuyến.”

Hạ Vân Khâm cúp điện thoại rồi đi ra ngoài.

Hồng Đậu cũng vội đuổi theo anh, Đặng Quy Trang đã mượn sách về các loại nông cụ, chứng tỏ anh ta đã sớm nổi lòng cảnh giác, nhưng hung thủ lại vẫn có thể khiến anh ta mở cửa nhà.

Cô càng nghĩ càng thấy lo lắng: “Anh ta tự tử hay bị giết? Nếu bị giết thì rốt cuộc hung thủ là ai?”

Sắc mặt Hạ Vân Khâm cũng rất tệ, đang đi tới cửa thì anh dừng lại: “Em tìm danh sách khách mời trong hôn lễ đi, tìm xem có những ai là người quen của em.”

Hồng Đậu cũng có ý này, cô vội gật đầu: “Vâng.”

Hai người đi ra hành lang thì gặp Hạ Trúc Quân: “Chị dâu hai, mới có thêm khách tới, là các vị thái thái từ Nam Kinh, mẹ đang đi khắp nơi tìm chị đấy.”

Hạ Vân Khâm dừng bước, anh nói với Hồng Đậu: “Em mau đi đi, nếu có phát hiện gì thì anh sẽ gọi điện cho em.”

Hồng Đậu đành chỉnh trang lại vẻ mặt rồi đi tiếp khách với Hạ Trúc Quân.

Chương 66: Độ sức (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Tin Đặng Quy Trang chết vẫn chưa truyền ra ngoài, bên ngoài nhà anh ta chỉ có trợ lý của Peter Vương và người Hạ Vân Khâm phải tới để canh gác, mặc dù đã báo cảnh sát nhưng tạm thời người vẫn chưa tới, cả ngõ chìm trong im lặng.

Hạ Vân Khâm dừng xe ở đường cái, vừa tới cửa liền gặp Peter Vương, ông mới kiểm tra phòng một lượt, thấy Hạ Vân Khâm tới, ông liền báo cáo: “Thời gian tử vong của Đặng Quy Trang là khoảng 11 giờ hôm qua, lúc đó người của tôi chưa tới. Trước mắt Đặng Quy Trang vẫn đang sống một mình, trong nhà chỉ thuê một người hầu, chàng vạng tối hôm qua Đặng Quy Trang nói hai ngày tới anh ta muốn tĩnh tâm làm việc nên để cho người hầu ra ngoài ở vài hôm. Đúng lúc người này phải về nhà chăm sóc người thân nên về nhà ở một đêm, hôm nay lại vội chạy đi bốc thuốc, đến chàng vạng tối mới mang đồ ăn đến cho chủ mình. Đặng Quy Trang thất cổ ở thư phòng lầu hai, nhưng lần này hiện trường hơi khác.”

Hạ Vân Khâm tiến vào phòng khách, quả nhiên thấy người hầu Đặng gia đã dẫn anh vào nhà lần trước đang hoảng sợ ngồi một bên, trên bàn có đặt bộ ấm chén để uống trà, nhưng lúc này có vẻ trà đã nguội, bên cạnh là chiếc gạt tàn men Tây, nhưng nhìn có vẻ rất mới, không hề có chút khói bụi nào.

Anh cup mắt, bước nhanh lên lầu.

Thi thể Đặng Quy Trang đã được đỡ xuống, anh vẫn nhớ lần gặp trước của hai người, dáng vẻ Đặng Quy Trang khi đó lồi thoi lếch thếch, đầu tóc rối bời, lần này tóc anh ta đã được chải rất gọn gàng, chân đi một đôi giày da bóng loáng, trên người mặc trường bào màu xanh thẫm mới tinh.

Anh ngồi xổm xuống nhìn kỹ thi thể.

Trước đó Peter Vương đã kiểm tra sơ qua thi thể, có thể thấy rất rõ vết hằn của dây thừng bên trong cổ áo, kiểm tra thêm thì trên thi thể không có bất kì vết thương nào khác, theo dấu vết trên móng tay và tỉ lệ xuất hiện vết trên người thì nguyên nhân tử vong chắc chắn là do ngạt thở, bên cạnh thi thể cũng có vài đầu lọc thuốc lá, Peter Vương đã dùng túi giấy thu lại, đúng là nhãn hiệu Trường Nhạc.

Anh đứng dậy nhìn ngắm xung quanh, trong phòng có một chiếc thang mới mở, có lẽ là Peter Vương đã tạm lấy ra để xem xét xà nhà, anh leo lên đó mới biết tại sao Peter Vương nói vụ án này khác mấy lần trước, dựa theo phạm vi bụi bặm trên xà nhà, lần này biên độ giãy giụa của nạn nhân nhỏ hơn rất nhiều, nhìn rất phù hợp với việc treo cổ tự sát.

Anh nghi ngờ trèo xuống khỏi thang, lấy đèn pin khỏi túi ngực, cẩn thận kiểm tra các góc ngách trong phòng, nhưng kiểm tra xong thì không hề thấy dấu vết gì của công cụ giết người mấy lần trước, anh ngạc nhiên đến mức đứng ngây ra giữa phòng.

“Chẳng lẽ là tự sát?”

Anh nghi ngờ nhìn về phía tàn thuốc dưới đất.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Peter Vương nhìn lên xà nhà, “Nhưng nếu là tự sát thì tàn thuốc này giải thích thế nào? Đặng Quy Trang hút thuốc lá xong mới thắt cổ tự tử, hay có người đứng bên cạnh vừa hút thuốc vừa nhìn Đặng Quy Trang từ từ chết hẳn rồi mới rời đi?”

Nếu là trường hợp thứ hai thì thật sự rất đáng sợ, hơn nữa Đặng Quy Trang có điên mới ngoan ngoãn treo cổ tự tử như vậy.

Hai người đi xuống lầu.

“Vương thám tử.” Người hầu kia đến gần, anh ta run đến mức răng đập lập cập vào nhau, “Tiên sinh nhà tôi, đã, đã chết thế nào vậy? Không phải là bị ai đó hãm hại chứ?”

Hạ Vân Khâm cầm ấm trà lên xem xét một lúc, lá trà bên trong rất dày, màu trà cũng khá rõ ràng.

Là trà Bích Loa Xuân.

Anh hỏi: “Ngày thường tiên sinh nhà cậu hay uống Bích Loa Xuân à?”

Người hầu kia ngơ ngác lắc đầu: “Không, tiên sinh nhà tôi thường uống trà ngân châm (1), lúc đãi khách cũng chỉ dùng trần trà, Bích Loa Xuân là trà mà bạn tiên sinh tặng làm quà, vì là trà búp Minh Tiền (2), màu trà rất đẹp nên chỉ khi có khách quý tiên sinh mới lấy ra đãi khách.”

(1) Bạch Hào Ngân Châm Trà là loại trà nổi tiếng nhất của loại trà trắng hay Bạch Trà, là một trong những “Thập Đại Danh Trà” của Trung Quốc.

(2) Trà búp Minh Tiền: loại trà làm từ búp trà hái trước tiết thanh minh.

“Hôm qua trước lúc về nhà, Đặng tiên sinh có dặn cậu pha trà không?”

“Không hề.”

Peter Vương đến gần nói: “Vậy là trà này do đích thân Đặng Quy Trang pha?”

Hạ Vân Khâm nhìn chén trà, nghĩ thầm, chắc hẳn Đặng Quy Trang đã biết rõ rằng người này sẽ đến nhà thăm mình, nếu không thì sao lại sai người hầu rời đi, rồi khi người nọ đến, anh ta còn đặc biệt tự tay pha bình trà mới để chiêu đãi đối phương?

Người quen? Bạn cũ?

Anh hỏi tiếp: “Trong nhà có điện thoại không? Máy ngày nay Đặng tiên sinh có nhận được điện thoại của ai không?”

“Trong nhà không có điện thoại, trước giờ tiên sinh vẫn rất yên tĩnh... Vốn

dĩ ngài ấy không hề thích mấy thứ đồ tây đấy.”

Hạ Vân Khâm và Peter Vương nhìn nhau, vậy là Đặng Quy Trang đã biết người đó sẽ đến nhà bằng cách nào đó khác.

Peter Vương đã sớm kiểm tra các loại thư từ và ảnh chụp trong ngăn kéo nhà Đặng Quy Trang, sau khi xem xong thì cẩn thận cất lại chỗ cũ, vì không cần xem nội dung, chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng thấy không có bất kì tên người nào trùng với khách mời tới dự hôn lễ của Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu.

Hạ Vân Khâm quay lại lần hai, anh biết rõ tính cẩn thận của hung thủ, dù có tiếp tục tìm kiếm ở thư phòng cũng vô ích, nhưng vẫn thử mở ngăn kéo bàn làm việc ra, kiểm tra lại các loại thiệp mời được gửi tới Đặng gia trong vòng nửa tháng qua, nhìn hết một lượt mà vẫn không phát hiện ra điều gì, anh đành phải đi xuống lầu.

***

Tin tức lan truyền ra ngoài, dù đã tối muộn nhưng vẫn có không ít người đến biệt thự Hạ gia làm khách, ngay cả Cố thái thái cũng dẫn Cố Quân đến, có rất nhiều khách khứa đến thăm, Hồng Đậu bận dùng cơm với các nữ quyến, vì Hạ thái thái cố tình tỏ ra mình rất coi trọng Hồng Đậu nên Đoạn Minh Y cũng chuyển sự chú ý của hơn nửa các khách mời lên người Hồng Đậu, cả tối Hồng Đậu đều bận tiếp khách, không thể về nội phòng để nghiên cứu danh sách khách mời, lại càng không thể trao đổi tình tiết vụ án với Cố Quân.

Đến 8 giờ, không biết ai đó lâu lắm mới về Thượng Hải, đề nghị mọi người đến rạp hát lớn Tây, xem người phương Tây biểu diễn kịch của Shakespeare, các thái thái khác cũng thấy ý kiến này rất hay, mọi người đều đồng ý đi xem kịch. Hạ gia liền cho người chuẩn bị xe ngựa đưa các thái thái và tiểu thư đến nhà hát.

Hồng Đậu vốn định đi cùng mọi người, nào ngờ đúng lúc này Hạ Vân Khâm lại trở về, đi đến cửa thì gặp mọi người, Trịnh lão thái thái - một vị thái thái đức cao vọng trọng cười nói với Hạ thái thái, “Bà già này không hiểu tiếng nước ngoài, thiếu gia Hạ gia đều giỏi tiếng Anh, tiếc rằng Đại thiếu gia xưa nay vốn luôn đứng đắn, nghiêm túc, không hài hước, khéo ăn nói bằng

Nhị thiếu gia đây. Không biết liệu Nhị thiếu gia có rảnh không? Hay là đi xem kịch cùng chúng tôi đi.”

Hạ Vân Khâm không muốn đi lắm, nhưng trưởng bối đã mời thì cũng không tiện từ chối, anh nhìn Hồng Đậu một lát rồi cười nói: “Trưởng bối đã mời, tất nhiên là cháu không dám không đi rồi, bác cứ đi trước cùng mọi người, vẫn bối sẽ theo sau.”

Hạ thái thái cười nói: “Vậy con nhớ tới sớm, cũng đừng để vợ con phải chen chúc với mọi người làm gì, lát nữa con tự lái xe chở Hồng Đậu tới.”

Hồng Đậu liền kéo Cố Quân đứng lại, đợi xe ô tô chở mọi người khuất khỏi tầm mắt cô mới định lên xe, lại nhớ ra mình quên chưa lấy danh sách khách mời ở buổi lễ, định về phòng lấy thì Hạ Vân Khâm ngăn cô lại: “Vương thám tử có.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Lát nữa chúng ta gặp Vương thám tử sao?”

Hạ Vân Khâm mở cửa xe giúp Hồng Đậu và Cố Quân, đợi hai người lên xe rồi anh mới ngồi vào ghế lái.

Cố Quân định bảo Hạ Vân Khâm cho cô đi nhờ về biệt thự Cố gia nên trước khi xe chạy cô liền nói với Hồng Đậu: “Ngày mai có tiết quốc ngữ của thầy Nghiêm, tớ học không giỏi bằng cậu, cũng chưa cưới xin gì, trong mắt thầy tớ là sinh viên bình thường cần được đối xử nghiêm khắc, chứ không phải là sinh viên xuất sắc như cậu nên chắc chắn thầy sẽ không kiên nhẫn với tớ như đối với cậu đâu. Mai tớ không dám nghỉ học nên lát nữa có gì thì tớ sẽ đưa hết các tài liệu cho cậu, nếu cậu có gì muốn hỏi thì chỉ cần gọi điện đến biệt thự Cố gia là được.”

Hồng Đậu vừa định đáp lời thì Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ, nói: “Vở kịch cuối cùng của rạp hát lớn bắt đầu lúc 9 giờ tối, bây giờ còn khoảng 5-10 phút nữa là sẽ bắt đầu. Bây giờ anh đang nghi ngờ hung thủ có quen biết em, Vương thám tử đang đợi chúng ta, chúng ta cứ đến đó gặp nhau đã rồi kiểm tra lại các manh mối, xem liệu có thể tìm ra hung thủ trước khi Bạch Phượng Phi lên sân khấu diễn không.”

Cố Quân nghe Hạ Vân Khâm nói vậy, lòng tò mò lại trỗi dậy nên không nhắc chuyện về nhà sớm nữa.

Hồng Đậu nói với Hạ Vân Khâm: “Anh xem hiện trường vụ án của Đặng Quy Trang chưa? Anh ta cũng bị giết bởi cùng một hung thủ à?”

Hạ Vân Khâm nói ra suy luận của mình.

Hồng Đậu và Cố Quân sợ hãi nhìn nhau, “Chuyện này đúng là rất quái dị, sao Đặng Quy Trang lại ngoan ngoãn treo cổ tự tử?”

Hạ Vân Khâm: “Bọn anh vẫn không biết liệu vụ án này có liên quan gì đến hai vụ án treo cổ ở phố Xuân Oanh năm đó hay không. Hồng Đậu, em cẩn thận ngẫm lại xem, liệu trong số những người em quen biết, có người nào phù hợp với những miêu tả của chúng ta về hung thủ vụ án này không?”

Hồng Đậu từ từ lắc đầu: “Cả tối này em đều nghĩ về vấn đề này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong số những người em quen, không ai có vẻ là hung thủ cả.”

Cố Quân cũng lắc đầu: “Hồng Đậu còn không nhớ nổi thì tôi càng chẳng nghĩ ra.”

Rạp hát lớn cách đây không xa, đi một lúc đã đến rạp hát lớn nhưng Hạ Vân Khâm lại không hề có ý định muốn đỗ xe, trái lại, anh rẽ vào một con đường ven rừng gần đó, đi đến tận cuối đường rồi mới dừng xe lại.

Hồng Đậu và Cố Quân xuống xe xem xét, đây là một tòa nhà cực kì yên tĩnh, Hạ Vân Khâm kéo Hồng Đậu tiến đến gần, vừa bấm chuông, lập tức đã có người đến mở cửa, là một vị quản gia khoảng 40 tuổi, thấy Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu, ông ta liền khom người: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ.”

Sau đó gật đầu với Cố Quân ở phía sau: “Cố tiểu thư.”

Hồng Đậu chưa kịp ngạc nhiên thì Hạ Vân Khâm đã dẫn cô và Cố Quân đi vào trong, Hồng Đậu vừa đi vừa nhìn xung quanh, thấy đây là một tòa biệt thự

được bố trí rất xa hoa, khéo léo, thậm chí đoán đây cũng là biệt thự của Hạ gia.

Hạ Vân Khâm cười nói: “Trong nhà bây giờ Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, chỗ này coi như yên tĩnh, khá phù hợp để phân tích vụ án.”

Nói xong, ba người liền đi thẳng qua một khoảng sân nhỏ đến tòa nhà chính.

Trong phòng khách có treo một chiếc đèn chùm thủy tinh hình chuông, cả căn phòng được chiếu sáng như ban ngày, Peter Vương và anh trai cô đã ở sẵn đó, có vẻ như đang bàn bạc về các manh mối mà hai người tìm được.

Thấy ba người đến, Ngu Sùng Nghị lập tức đứng dậy nói: “Cuối cùng cũng tới rồi.”

Peter Vương hỏi Hạ Vân Khâm: “Vị nhân vật lớn của Nam Kinh kia đã tới Thượng Hải rồi sao? Tin chính xác đấy chứ? Bạch Phượng Phi kia cũng không trốn nổi nữa đúng không?”

Hạ Vân Khâm cầm tờ danh sách khách mời được tính bằng đơn vị hàng nghìn có chi chít chữ đang được để sẵn trên bàn lên, “Ngày mai người kia sẽ tới rạp hát Khắc Vũ xem hí khúc, nếu tin tức lan truyền ra ngoài thì chúng ta có nhiều nhất là một buổi tối để tìm ra hung thủ. Trước tiên cứ thử thu hẹp phạm vi đi đã. Hồng Đậu, em cố nghĩ xem, lúc ấy Ngu gia đã mời những ai đến dự hôn lễ? Người nào có vóc dáng cao gầy, thường xuyên mặc trường bào mà lại có bàn tay to và cơ chân lớn?”

Hồng Đậu nhớ lại tình hình đêm đó, nói bổ sung thêm, “Người này không chỉ cao gầy, hắn còn đi lại rất nhanh nữa.”

Cô từ từ đọc danh sách khách mời: “Cha em là con một, họ hàng thân thích của Ngu gia vốn cũng không nhiều, trừ gia đình nhà cậu em thì hôm cưới nhà em chỉ mời mấy người lớn tuổi là quản lý của cửa hàng, hàng xóm và vài vị giáo viên, bạn học đại học. Nhà em chuyển vào căn nhà ở ngõ Đồng Phúc được khoảng một năm rồi, cũng không quen biết quá nhiều hàng xóm, trừ đôi vợ chồng Bành thợ may ở dưới lầu thì mấy nhà khác gia đình em khá ít tiếp

xúc, hơn nữa mấy người này có vẻ như không muốn rêu rao thân phận mình, mặc dù có nhận thiệp mời nhưng không ai đến dự hôn lễ cả. Sau khi phát thiệp mời mẹ em cứ sợ Khâu tiểu thư ở lầu ba sẽ đến dự tiệc cưới, nhưng về sau thì bà biết được Khâu tiểu thư biết điều nên không đến dự, trong lòng bà khá băn khoăn nên còn đưa cả quà mừng lên lầu ba. Nếu như hung thủ đã từng xuất hiện ở hôn lễ thì chắc không phải những người hàng xóm này rồi. Về phần các tiên sinh và bạn bè ở trường đại học... Cao gầy mà có tay chân to thì cũng có không ít người.”

Chương 67

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Thấy Hồng Đậu có vẻ như không có đầu mối mới nào, Hạ Vân Khâm nói với mọi người: “Vậy bây giờ chúng ta sắp xếp lại các manh mối sẵn có.”

“Nạn nhân đầu tiên, Dương Vũ Thiên được phát hiện ra đã chết tại rạp hát Khắc Vũ vào mừng 10 tháng trước, qua kiểm tra, xác định được nạn nhân không phải treo cổ tự tử mà bị người khác dùng một dụng cụ có ròng rọc treo lên xà nhà và từ từ siết dây cho đến chết. Nếu báo cáo khám nghiệm tử thi là đúng thì thời gian tử vong của Dương Vũ Thiên vào khoảng 9 - 10 giờ đêm, vì khi phát hiện ra thi thể của Dương Vũ Thiên, có không ít người đã chạy ra sân sau hóng hớt nên hiện trường sớm bị mọi người phá hủy chỉ còn một đồng bừa bộn toàn dấu giày và có rất nhiều tàn thuốc, trong đó có cả thuốc lá hiệu Trường Nhạc. Dựa theo đặc điểm của công cụ gây án thì có thể xác định được đây là nạn nhân đầu tiên của chuỗi vụ án mạng này.”

“Nạn nhân thứ hai, Hứa Dịch Sơn bị sát hại vào ngày 18 tháng này, vào đúng đêm diễn ra hôn lễ của tôi và Hồng Đậu, địa điểm là tại nhà riêng của nạn nhân, sau khi kiểm tra hiện trường thì có thể xác nhận rằng người này cũng bị treo lên xà nhà bởi công cụ ròng rọc, sau đó ngực trang thành tự sát, hơn nữa, khác với vụ án trước, trên sàn phòng ngủ Hứa gia có tàn thuốc hiệu Trường Nhạc, mà ngày thường Hứa Dịch Sơn chỉ hút thuốc hiệu Tam Ngũ. Vì Hứa phu nhân đột ngột thay đổi lịch trình, đến nhà mẹ đẻ chơi mạt chược nên chúng ta tạm nghi ngờ rằng hung thủ đã có mặt tại hôn lễ.” Nói xong anh lấy bút máy ra khỏi túi áo ngực, ghi câu nói cuối cùng của mình lên giấy, đồng thời đánh dấu rõ các manh mối quan trọng đang có.

“Nạn nhân thứ ba tên là Phó Tử Tiêu, bị sát hại vào ngày 22 tháng này, khác với hai nạn nhân trước, địa điểm tử vong của nạn nhân không phải tại nhà riêng mà là ở một phòng học bị bỏ hoang của trường đại học St. John... Nguyên nhân tại sao hung thủ lại thay đổi địa điểm gây án, trước mắt có thể xác định là do hoàn cảnh gia đình của Phó Tử Tiêu, anh ta là một mại bản khá

nổi tiếng trong vùng, có sáu vợ bé, người hầu trong nhà nhiều không kể xiết, ở một nơi nhộn nhịp như vậy, hung thủ rất khó để ra tay nên hắn đành phải hèn nạt nhân ra một chỗ thật vắng vẻ. Trong lúc ra tay giết người, hắn vô tình bị Hồng Đậu thấy được, đành tạm thời thay đổi kế hoạch của mình, vì vậy Phó Tử Tiêu là nạn nhân duy nhất bị siết chết ngay lập tức, tất nhiên, tại hiện trường lần này cũng có tàn thuốc hiệu Trường Nhạc.”

“Nhưng bởi vì đêm nạn nhân bị sát hại đã xảy ra hai chuyện bất thường... Cố Quân bị tấn công và Hồng Đậu bị hung thủ bắt cóc nên chúng ta đã có thêm rất nhiều manh mối: Cao gầy, mặc trường bào, bàn tay lớn, đi giày cỡ 43, tốc độ đi rất nhanh, ngày thường không hút thuốc nhưng lúc gây án nhất định sẽ hút thuốc, nguyên nhân tấn công Cố Quân có lẽ liên quan đến mấy quyển sách. Một điều cần lưu ý nữa, theo lời kể của nhân viên quán mì vằn thắn ở sau trường thì lúc hung thủ bắt cóc Hồng Đậu, dù lái xe nhưng hắn vẫn không quên dùng khăn quàng để che mặt, điều này rất bất thường, vì thế tôi nghi ngờ người này thường xuyên đến đại học St. John, và người dân ở đó biết rõ hắn... Đây là manh mối mấu chốt thứ hai.”

“Về phần nạn nhân thứ tư, Đặng Quy Trang, anh ta chết tại nhà riêng, dựa theo những gì tôi thấy ở hiện trường, nguyên nhân tử vong là treo cổ tự sát, không phải do mưu sát. Nhưng người hầu Đặng gia nói ngày thường Đặng Quy Trang không hút thuốc, nhưng ở hiện trường lại phát hiện ra tàn thuốc hiệu Trường Nhạc. Hơn nữa, vào đêm Đặng Quy Trang tự sát đã có khách đến Đặng gia, Đặng Quy Trang biết trước được rằng người đó sẽ tới, thậm chí còn pha trà quý Bích Loa Xuân để tiếp đón người đó.”

Nói xong, anh nhìn về phía mọi người xung quanh, “Mọi người đã rõ về toàn bộ vụ án rồi chứ?”

“Đã rõ.”

Hạ Vân Khâm sờ cằm rồi nói tiếp: “Qua tất cả các vụ án có thể thấy hung thủ chỉ để lộ sơ hở một lần duy nhất, đó là vào đêm tấn công Cố Quân và Hồng Đậu. Mặc dù vẫn chưa rõ lý do tại sao hắn lại tấn công Cố Quân, nhưng cũng rất có thể là vì mấy quyển sách nông nghiệp, trong vòng 3 tháng qua chỉ có hai người mượn những quyển sách đó là Cố Quân và Đặng Quy Trang, người thì bị tấn công, người thì treo cổ tự tử. Vì vậy tôi tin chắc rằng hung thủ

dù không mượn sách nhưng vẫn có thể mượn được danh sách những người đã mượn sách ở thư viện, cộng thêm hai manh mối quan trọng bên trên, tôi nghi ngờ rằng hung thủ có thể là sinh viên, giảng viên, nhân viên hành chính, hoặc là nhân viên thời vụ của đại học St. John.”

“Hơn nữa...” Anh nhìn về phía Hồng Đậu với vẻ mặt phức tạp, “Tuy nhiên, chúng ta vẫn chưa xác định được liệu đêm đó hung thủ có tự mình đắp áo lên người Hồng Đậu hay không, nhưng từ một loạt các hành vi mâu thuẫn của hắn sau khi bắt Hồng Đậu, tôi cho rằng người này biết Hồng Đậu.”

Các manh mối được liệt kê lần lượt trước mặt mọi người, mọi người không thể không tin, Ngu Sùng Nghị liếc mắt nhìn em gái, buồn bực nói: “Chẳng lẽ hung thủ thật sự là người của St. John? Nhưng động cơ của hắn là gì?”

Mọi người xúm lại xem danh sách khách mời, hôm đó có khoảng hơn trăm người là sinh viên và giảng viên của đại học St. John tới dự đám cưới, loại trừ các nữ sinh viên và nữ giảng viên thì vẫn còn khoảng hơn 60 người.

Hồng Đậu kiểm tra chiều cao, dáng người của từng người có trong danh sách, có lẽ do St. John chăm sóc cán bộ nhân viên quá tốt, danh sách hơn 60 người, từ hiệu trưởng Sir Johnson đến những sinh viên nam, mặc dù không phải ai cũng đều rất cao lớn nhưng vẫn có quá nhiều nghi phạm, cô không thể đi kiểm tra từng người xem có những ai đi giày cỡ 43 được.

Hồng Đậu nghĩ ngợi một lát mới nói: “Em có cảm giác các nạn nhân đều quen biết lẫn nhau, hơn nữa giữa họ còn có một bí mật chung nào đó, mọi người chỉ cần đọc tên các nạn nhân và những người liên quan đến các vụ án liền có thể thấy rõ điều này. Vụ án đầu tiên, sau khi Dương Vũ Thiên gặp chuyện, Bạch Phượng Phi đã đi tìm Peter Vương đến để điều tra, nhưng sau đó cô ta lại trốn tránh, đến giờ đã biến mất tăm. Người thứ hai, Phó Tử Tiêu, một tháng trước khi gặp chuyện, anh ta luôn bồn chồn không yên, gần đây còn muốn chuyển đến biệt thự ở Tô Châu. Người thứ ba là Đặng Quy Trang, trước khi gặp chuyện, Đặng tiên sinh đã mượn sách ở thư viện, liệu có phải anh ta cũng từng nghi ngờ về cái chết của những người còn lại không? Nên vì vậy mà anh ta đã đi mượn sách để nghiên cứu?”

Hạ Vân Khâm gật đầu nói: “Nếu tách các manh mối này riêng ra thì chúng

có vẻ như không giá trị mấy, nhưng khi tập hợp lại thì sẽ cho ta một manh mối mới. Vương thám tử, trưa nay tôi nhờ ông cầm bức ảnh được cắt ra từ báo của mẹ vợ tôi đến nhà các nạn nhân, ông tìm được gì rồi?”

Ảnh chụp kia đã quá cũ, mọi người chỉ có thể nhận ra rằng trong ảnh có Dương Vũ Thiên và Đặng Quy Trang.

Peter Vương: “Cách làm này của cậu có hiệu quả rất lớn. Đầu tiên tôi đến nhà Phó Tử Tiêu, mấy cô vợ đều được anh ta cưới về trong mấy năm gần đây, không ai rõ mặt mũi anh ta mười năm trước trông thế nào, nhưng người hầu Phó gia thì đều là những người đi theo anh ta từ khi anh ta còn nghèo nên vẫn có thể nhìn ra, trong bức ảnh có anh ta, là người này này.”

Ông đặt bức hình lên bàn, mọi người cúi xuống xem, có vài khuôn mặt đã được Peter Vương dùng bút đánh dấu lại, ông chỉ người đàn ông đang ngồi ở hàng ghế thứ hai, khoảng chừng 20 tuổi, mặc áo ngắn, cắt đầu đinh, nhìn có vẻ rất ưa nhìn, mấy năm nay Phó Tử Tiêu ăn chơi sa đọa, vẻ ngoài đã trở nên biến dạng, nếu không có người quen của anh ta chỉ cho thì không ai có thể liên hệ hình ảnh chàng trai thư sinh, tuấn tú năm ấy với người đàn ông trung niên bụng phệ bây giờ.

Peter Vương tiếp tục chỉ vào một người thanh niên khác mặc áo dài, đeo kính, “Đây là Hứa Dịch Sơn, xế chiều tôi đi hỏi Hứa phu nhân mới nhận ra 11 năm trước anh ta vẫn còn đang học ở đại học Nam Dương.”

Cô Quân đứng bên cạnh ghi chép lại mọi thứ: “Dương Vũ Thiên, Đặng Quy Trang, Phó Tử Tiêu, Hứa Dịch Sơn, cả bốn nạn nhân đều có mặt trong tấm ảnh.”

Hồng Đậu nhìn một lượt: “Đây là ảnh được chụp trong rạp hát, sao lại không thấy Bạch Phượng Phi đâu?”

Peter Vương nói: “Vốn dĩ tôi định đến rạp hát Khắc Vũ hỏi thăm xem thế nào, nhưng vừa đi ra khỏi cửa Hứa gia thì đã nghe tin Đặng Quy Trang chết rồi nên tôi vội chạy đến Đặng gia, tất nhiên là cũng không kịp đến rạp hát Khắc Vũ, ảnh chụp này từ rất lâu rồi, nếu không có người quen cũ thì làm gì có ai có thể tìm được người trong tấm ảnh này chứ? Dù sao thì tôi cũng chưa

tìm thấy người có cái tài ấy.”

Cố Quân đẩy kính nói: “Khoa chúng tôi có một giáo viên có thể làm được việc này, chỉ cần nhìn một lần liền có thể nhớ rõ mặt và tên của từng sinh viên, thầy ấy thậm chí không cần nhìn sổ để điểm danh, không sinh viên nào có thể trốn nổi tiết của thầy ấy.”

Ánh mắt Hạ Vân Khâm hơi dao động, anh nhìn sang Cố Quân: “Người ấy chính là thầy Nghiêm rất nổi tiếng ấy? Người này cao lắm à? Thầy ấy bao nhiêu tuổi rồi?” Anh từng nghe em tư nhà mình nhắc đến người này, nhớ rất rõ người này khá nghiêm khắc, mỗi lần mắng sinh viên đều mắng rất lâu, em tư vô cùng sợ vị thầy giáo này nên môn học mà con bé ghét nhất cũng là môn quốc ngữ.

Cố Quân và Hồng Đậu nhìn nhau.

Sắc mặt Hồng Đậu hơi thay đổi, vẻ mặt bình tĩnh trước giờ của Cố Quân cũng dao động, một lúc lâu sau cô ấy mới trả lời: “Thầy ấy đại khái đã ngoài 60, còn chiều cao... Tôi chỉ biết là thầy ấy rất cao mà thôi.”

Hạ Vân Khâm định cầm danh sách lên xem lại thì Ngu Sùng Nghị chỉ vào một thiếu nữ tết tóc đuôi sam trong ảnh, hỏi: “Người này là ai? Có quen biết gì với Đặng Quy Trang à?”

Cô gái này mặc một chiếc áo ngắn bó eo, bên dưới là váy dài, có vẻ như là một nữ sinh viên, đứng khá gần Đặng Quy Trang. Đặng Quy Trang nhìn lên sân khấu không có một ai, còn cô gái ấy lại nhìn anh ta, vì cô ấy quay đầu sang một bên nên trong ảnh chỉ thấy một bên mặt cô ấy mà thôi, chỉ nhìn thế thôi cũng thấy được cô ấy rất xinh đẹp.

Suy nghĩ của Hồng Đậu vẫn dừng lại ở suy đoán trước đó, càng nghĩ cô càng cảm thấy lo lắng, cô không yên lòng nói: “Chẳng lẽ đây là người yêu của Đặng Quy Trang?”

Peter Vương lên tiếng: “Buổi tối tôi đã hỏi mẹ của Đặng Quy Trang, bà ấy không nhớ liệu năm đó anh ta có yêu đương gì không, vì sao năm đó đột nhiên

anh ta đi Bắc Bình, bà ấy cũng không rõ.”

Ngu Sùng Nghị nói, “Buổi chiều tôi đã đi gặp bạn của cha tôi, hóa ra tôi đã nhớ nhầm, ông ấy không làm ở tô giới Pháp mà là hàng xóm của ông ta. Trước kia khi nói chuyện phiếm, ông ta từng nghe người hàng xóm đó nhắc đến chuyện cô sinh viên thất cổ ở trường nữ sinh phố Xuân Oanh, đầu tiên là dì út nhà tôi, sau đó là nữ sinh họ Đinh, nhà cô ấy ở vùng Cống Kiều, cách nhà ông ấy không xa nên đến giờ ông ấy vẫn rất có ấn tượng về chuyện này. Nếu như chúng ta đến Cống Kiều nghe ngóng thử, có khi sẽ biết được chi tiết về thân phận cô gái ấy.”

Hạ Vân Khâm nhìn thời gian, đã đến 9 giờ, buổi biểu diễn sắp bắt đầu, Hồng Đậu và anh phải rời đi, anh cân nhắc một lát, sau đó nói với Peter Vương: “Ngày mai người ở Nam Kinh sẽ đến rạp hát Khắc Vũ xem hí khúc, vì có rất nhiều nữ quyền đi theo nên chuyện này cũng khó để giữ bí mật, tôi đoán chắc trong đêm nay, tin tức này sẽ truyền đi khắp Thượng Hải, đến sáng mai sẽ có các tờ báo không sợ chết mà đăng chuyện này lên.”

Mọi người ngạc nhiên, vậy là Bạch Phượng Phi sẽ không thể trốn nổi nữa, nhất định phải ra sân khấu để diễn.

Hồng Đậu nhìn sang Hạ Vân Khâm, dường như có một tảng đá đè nặng lên tim cô, vẻ mặt cô hơi ngơ ngẩn.

Hạ Vân Khâm nói tiếp với Peter Vương: “Cho nên chúng ta vẫn còn chút thời gian là đêm nay, đêm nay tôi sẽ đưa tất cả người quen của tôi cho Vương thám tử, rồi đưa cho họ bản sao của danh sách này, trong một tiếng đồng hồ đi nghe ngóng địa chỉ của những người này, sau đó một nhóm người sẽ theo dõi người trong danh sách, một nhóm khác thì đến Cống Kiều để hỏi về cô gái họ Đinh kia.”

Hạ Vân Khâm vừa nói vừa nhìn sang Hồng Đậu, thấy nét mặt cô chất chứa tâm sự, dường như anh cũng cảm nhận được điều gì đó, sau khi im lặng một lúc, anh nói với Peter Vương: “Nếu như ông tìm được hung thủ rồi thì lập tức bố trí kế hoạch tiếp theo đi, có gì thì gọi điện đến biệt thự Hạ gia.”

Dứt lời, anh liền kéo Hồng Đậu đứng dậy, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ lung

tung nữa, chúng ta đến rạp hát trước đã.”

Chương 68

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Rạp hát đã sớm chuẩn bị phòng cho các tiểu thư và thái thái xem hí khúc, nhưng cũng có không ít người nghe nói có các thái thái nhà giàu đến nên cũng kéo đến theo, dần dần số người kéo đến rạp hát càng ngày càng nhiều, tiếng cười nói đùa giỡn càng ngày càng lớn, Hồng Đậu được Hạ thái thái gọi lên lầu hai xem hí khúc, còn Hạ Vân Khâm thì ngồi xuống chỗ cạnh anh trai và anh rể.

Xem được nửa vở kịch, người hầu nhẹ nhàng tiến vào nói Nhị thiếu gia có điện thoại.

Hồng Đậu nghe câu này cũng mượn cớ muốn thay quần áo, vội chạy xuống lầu theo anh.

Ngoài hành lang, Hạ Vân Khâm đã cho người hầu rời đi, anh đứng yên tại chỗ suy nghĩ chuyện gì đó, đang định rời đi thì anh thấy Hồng Đậu tới nên lại dừng bước, nói với cô: “Vương thám tử mới điều tra được điều gì đó, để anh gọi điện cho ông ấy.”

Hồng Đậu đuổi theo: “Em muốn đi cùng.”

Hạ Vân Khâm nắm lấy tay cô, chỉ cảm thấy bàn tay cô ướt lạnh, lạnh buốt, không có chút nhiệt độ nào, bước vài bước, anh cảm thấy kỳ lạ, quay sang gọi cô: “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu cúi đầu xuống suy nghĩ, nghe thấy anh gọi mình thì quay sang, vẻ mặt mờ mịt.

Hạ Vân Khâm im lặng nhìn sang phía cô: “Cả ngày hôm nay em đều rất lạ, em nhớ ra gì à?”

Dù sao thì Hồng Đậu cũng từng bị hung thủ bắt cóc, mặc dù lúc ấy đầu óc cô không được tỉnh táo, nhưng qua mấy ngày nghỉ ngơi và khôi phục, có lẽ mấy ngày qua cô đã nhớ ra được điều gì đó về hung thủ.

Về mặt Hồng Đậu rất bất thường, đêm đó khi nằm trong xe ô tô, cô đã mơ màng tỉnh giấc một lần, khi người đàn ông ấy mở cửa bước xuống xe, trong cơn mê, cô đã vô thức nhìn theo dáng đi và thân hình của người đó.

Tuy nhiên khi nhớ ra thì cô lại có cảm giác rất lạ, cô tự an ủi bản thân rằng có thể do loại thuốc mê kia ảnh hưởng nên trong đầu mới chợt hiện lên hình ảnh ấy mà thôi.

Cô cười khổ, nói: “Hạ Vân Khâm, em có một dự cảm rất xấu, nhưng trước mắt vẫn chưa thể nói rõ được nó là gì, trước tiên chúng ta cứ đi gọi điện cho Vương thám tử xem ông ấy điều tra được gì nhé.”

Hạ Vân Khâm nhìn cô: “Anh nhớ lúc chúng ta suy ra việc người này có thể xem được danh sách những người mượn sách ở thư viện, em không chịu đáp lời. Lúc tìm lý do tại sao người đó biết Cố Quân đọc sách ở thư viện dành cho sinh viên khoa sư phạm, em cũng không nói gì. Lúc thảo luận về việc hấn che mặt, em cũng chỉ nói vài ba câu. Hồng Đậu, em nói cho anh biết đi, trong 40 phút em bị bắt cóc em đã từng nghe thấy hoặc nhìn thấy điều gì, được không?”

Về mặt Hồng Đậu trở nên hoang mang, cô không biết phải giải quyết tình huống này, dường như cô đang đứng trên bờ vực, cảm giác rất chệnh vênh, sợ hãi, đứng ngây người ra một lát, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô mới thật lòng nói: “Em thật sự không biết gì hết.”

Thấy vẻ mặt cô thay đổi, mặc dù còn nghi ngờ như Hạ Vân Khâm vẫn mềm lòng, nói nhỏ: “Được rồi, anh cũng biết là em không cố tình giấu giếm anh chuyện gì, tạm thời chúng ta không nói về việc này nữa, giờ gọi điện cho Peter Vương xem ông ấy đã điều tra ra được gì.”

Vừa gọi điện, Peter Vương ở đầu bên kia lập tức nghe máy, “Còn nhớ lúc thăm dò hiện trường chúng ta từng thảo luận về thủ pháp gây án của hung thủ không? Lúc ấy cậu từng nói, Dương Vũ Thiên là võ sinh, Hứa Dịch Sơn cũng

là một người khá cao to, sao lại ngoan ngoãn để hung thủ thắt dây quanh cổ treo lên xà nhà rồi siết dây lại cho đến chết, hơn nữa vào đêm xảy ra sự việc, những người xung quanh đó không hề nghe thấy tiếng nạn nhân kêu cứu.

Vừa rồi tôi làm theo lời cậu, đến tô giới Pháp lấy báo cáo pháp y, hóa ra khi còn sống Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn đều đã sử dụng một loại thuốc mê tên là ketamine, trước khi chết họ đều đã mất nhận thức, thuốc này khá giống ether, chỉ có vài bệnh viện tư nhân bán loại thuốc này. Mặc dù hiện tại tôi vẫn chưa lấy được báo cáo khám nghiệm tử thi của Phó Tử Tiêu, nhưng tôi nghi ngờ cả ba người họ cũng giống Đặng Quy Trang, đều từng uống trà, trò chuyện thậm chí là dùng cơm với hung thủ, chính vì thế mà họ mới bị bỏ thuốc. Nhưng có điều tôi thấy rất kì lạ, bọn họ đều là những người trải đời, thậm chí Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên là những người không lương thiện cho lắm, vậy hung thủ là ai mà lại có thể khiến bọn họ buông lỏng cảnh giác?”

Hạ Vân Khâm liếc mắt nhìn Hồng Đậu, quả nhiên sắc mặt cô có vẻ tệ hơn trước: “Người tôi phái sang bên Cống Kiều nghe ngóng về cô gái họ Đinh sao rồi? Có kết quả gì chưa?”

Peter Vương: “Ngu tiên sinh đã xung phong nhận việc đó, cậu ta vừa về xong, Cống Kiều căn bản không có ai họ Đinh cả, Ngu tiên sinh đi hỏi một vòng nhưng không thu được gì. đành phải thay đổi lại cách hỏi, đến từng nhà hỏi xem mười mấy năm trước có nhà nào có con gái treo cổ tự tử không. Mới đầu cũng không ai biết, hỏi đến gia đình có một người lớn tuổi thì mới biết một chuyện, mười mấy năm trước, có một đôi vợ chồng trung niên sống ở đây, vì ngoài 30 mới có nổi một mụn con nên hai người họ coi con gái mình như hòn ngọc quý vậy. Nào ngờ đến khi cô gái ấy lên 17, đột nhiên chạy đến một ngôi trường trung học nữ sinh để tự tử. Người nhà đó đau lòng gần chết, không lâu sau thì cả gia đình liền chuyển đi nơi khác, ông lão kia chỉ nhớ người cha là giáo sư đại học, nhưng không nhớ là họ gì.”

Hạ Vân Khâm chớp chớp mắt, nói: “Lúc con gái qua đời, người đẩy khoảng 40-50 tuổi, giờ đã qua 10 năm... Chúng ta thu hẹp lại phạm vi, đêm nay tập trung vào những người có tên trong danh sách, khoảng 60 tuổi và đang làm việc tại St. John. Trước mắt vẫn chưa xác định được liệu hung thủ có liên quan gì đến gia đình cô gái họ Đinh ấy hay không nên những người khác cũng không được lơ là.”

Peter Vương dò theo danh sách, “Nói vậy thì những người cần tập trung theo dõi là hiệu trưởng Sir Johnson, thầy Lưu dạy môn chính trị và thầy Nghiêm dạy môn quốc ngữ.”

Hồng Đậu miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ: “Nhưng nếu như có liên quan đến chuyện năm xưa, cô gái ấy họ Đinh, còn ba người này không ai họ Đinh cả.”

Hạ Vân Khâm yên lặng một lát rồi mới hỏi Peter Vương: “Vẫn chưa có tung tích gì về Bạch Phượng Phi à?”

“Vẫn chưa thấy.” Peter Vương cực kì chán nản, “Cô ta quen biết rộng, bạn bè bốn phương tám hướng, nếu thật sự muốn trốn đi thì ai cũng không thể tìm được.”

Hạ Vân Khâm nói: “Thú vui của người ở Nam Kinh kia là thể hiện sự bình dị, gần gũi của bản thân. Ngày mai ông ta đến rạp hát Khắc Vũ xem hí khúc, chắc chắn sẽ không bao cả rạp đâu, đến lúc đó hung thủ giả làm khán giả để đến xem hí khúc, dựa theo thủ đoạn của hắn, Bạch Phượng Phi khó mà thoát khỏi cái chết, đêm nay chúng ta cần phải theo dõi sát sao mấy người của đại học St. John, đồng thời thử đi tìm lại xem, tốt nhất là tìm thấy Bạch Phượng Phi trước lúc trời sáng, những người khác thì đến gác ở cửa trước và cửa sau rạp hát Khắc Vũ từ trước, đừng để cho hung thủ lên vào bố trí hiện trường.”

***

Vở kịch kết thúc, Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm trở về biệt thự Hạ gia, nhưng đợi đến rạng sáng vẫn không có tin tức gì về chỗ của Bạch Phượng Phi, cũng may tất cả những người liên quan đến trường St. John đều không có động tĩnh gì bất thường, một đêm sóng yên biển lặng. Hồng Đậu bị Hạ Vân Khâm ép đi ngủ, mặc dù rất bất an nhưng cuối cùng cô cũng nghe lời anh, mang theo rất nhiều suy nghĩ riêng đi ngủ.

Đến hôm sau vẫn không thấy bóng dáng Bạch Phượng Phi đâu, nhưng vì cả ngày qua trên báo cũng không có tin tức gì liên quan, Hồng Đậu cũng dần thấy yên tâm hơn.

Nào ngờ chỉ qua một buổi trưa, tầm chạng vạng người hầu mang báo đến, Bạch Phượng Phi đã lên trang nhất của hơn nửa các tờ báo.

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào tờ báo không nói gì, Hồng Đậu lại đột nhiên đứng dậy nói: “Người kia từ Nam Kinh đến rạp hát Khắc Vũ để nghe hí khúc, tất nhiên sẽ bố trí thiên la địa võng trong rạp, nếu hung thủ không nhìn được mà ra tay giết người, chắc chắn sẽ bị bắt ngay tại chỗ, không được, em phải đến trường một chuyến.”

Hạ Vân Khâm kéo cô lại: “Em đến trường làm gì? Tìm ai?”

Hồng Đậu quay lại nhìn anh: “Những người kia đều là giảng viên được sinh viên trường em kính trọng, em không hi vọng hung thủ là bất kì ai trong số họ, mà em càng không muốn họ sẽ bị bắt theo cách này.”

Hạ Vân Khâm nhìn cô: “Anh cũng biết nỗi băn khoăn của em nên đã cho người theo dõi nơi ở của các giảng viên đại học St. John, rồi phái người tìm Bạch Phượng Phi cả đêm qua, thân phận người ở Nam Kinh kia rất phức tạp, đêm nay hơn nửa người Hạ gia sẽ đến rạp hát Khắc Vũ xem hí khúc, để tránh hiềm nghi, chúng ta không thể làm gì ở rạp hát, Hồng Đậu, vụ án này tra được đến bước này, những gì có thể chúng ta đều đã làm hết rồi...”

Hồng Đậu bình tĩnh nhìn anh, một lát sau cô lại khẽ nói: “Em biết rõ, cái gì em cũng biết, nhưng mà ...” Lúc này bên ngoài lại có người gõ cửa, Peter Vương gọi điện.

Đến thư phòng, Peter Vương ở đầu dây bên kia lập tức nói: “Hạ Vân Khâm, Bạch Phượng Phi xuất hiện rồi! Cô ta vừa ngồi ô tô đến rạp hát Khắc Vũ, vì rất lâu cô ta chưa lộ diện nên đêm nay có rất nhiều khán giả kéo nhau đến rạp hát, nhưng những người chúng ta bố trí ở hai cửa rạp hát đã theo dõi cả ngày hôm nay, không thấy có bất kì giáo viên hay sinh viên nào của St. John đến xem hí khúc cả.”

Hạ Vân Khâm nhìn sang Hồng Đậu, nhanh chóng đáp: “Được rồi, mọi người cứ theo dõi tiếp đi, chúng tôi sẽ đến sau.”

Chương 69: Năm kẻ đầu sỏ

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu vội vàng về phòng thay lại quần áo rồi xuống lầu cùng Hạ Vân Khâm.

Hạ gia nhận được lời mời nên Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái đã đi đến rạp hát Khắc Vũ trước, khi hai người đến cổng biệt thự Hạ gia thì thấy Hạ Ninh Tranh và Đoạn Minh Y đang lên xe ô tô.

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu tự lái xe riêng ra ngoài, trên đường đi anh thấy Hồng Đậu cứ lo lắng không yên liền an ủi: “Từ đêm qua đến sáng nay các giảng viên của St. John đều không có gì bất thường cả, thầy Lưu đọc sách ở thư viện của khoa chính trị, thầy Nghiêm mặc dù đang ở nhà nghỉ ngơi nhưng lúc nào cũng ở thư phòng viết lách, hơn nữa em cũng vừa nghe Peter Vương nói rồi đấy, họ canh chừng ở cửa trước và cửa sau cả ngày hôm nay, không thấy giảng viên lẫn sinh viên St. John đến nghe hát nên dù Bạch Phượng Phi có xuất hiện thì có lẽ hung thủ cũng tạm thời thay đổi suy nghĩ, hấn không dám mạo hiểm nữa.”

Mưa thu tí tách không ngừng, gió lạnh liên tục lùa vào xe, Hồng Đậu thấy hơi lạnh, nhưng Hạ Vân Khâm lại đang lái xe nên không tiện cho cô dựa, đành phải mặc áo khoác vào. Cô định nói gì đó nhưng lời đến bên miệng lại hóa thành một tiếng thở dài náo nức.

Hạ Vân Khâm nhìn cô qua gương, hấn là cô đã có đáp án của riêng mình nên mới buồn như vậy. Mặc dù “quá đàn” không tốt, nhưng “quá giỏi” cũng chưa bao giờ là tốt nhất.

Hai người đều có tâm sự của riêng mình, không ai nói lời nào, đến rạp hát Khắc Vũ, trừ những khán thính giả mê giọng hát của Bạch Phượng Phi thì cũng có không ít nhân vật quyền lực của Thượng Hải nghe tiếng đồn mà đến. Mưa phùn kéo dài, phần đường xi măng có không ít vũng nước lớn nhỏ,

nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người, xe ô tô, xe ngựa đến liên tục, từng tốp người đứng đũa giỡn âm ỉ, sân nhỏ trước cổng chật ních người.

Hạ Vân Khâm đỗ xe ở một nơi khá hẻo lánh ít người, hai người vừa xuống xe, gần đó có người gọi: “Hạ Vân Khâm!” Nhìn sang, hóa ra là Peter Vương đang ngồi trong xe gọi hai người, Cố Quân và Ngu Sùng Nghị cũng ngồi ở hàng ghế sau.

Hồng Đậu thấy anh trai ở đây mới hỏi, “Sao anh không về nhà?”

Ngu Sùng Nghị cười khỏ: “Vốn dĩ anh định về nhà nhưng Vương thám tử bận quá, mấy trợ lý mới thì không được việc nên ông ấy đành phải mời anh đến đây giúp.”

Ngu Sùng Nghị luôn là người hiền lành, hướng chi anh ta vốn có cảm giác mình mắc nợ Peter Vương vì chuyện chị họ Ngọc Kỳ nên mấy ngày qua anh ta dường như dốc hết kinh nghiệm và kĩ năng mà mình có được trong thời gian làm cảnh sát để giúp Peter Vương điều tra.

Còn Cố Quân, mặc dù đang ngồi trong xe nhưng cô ấy vẫn không quên việc tập trung sắp xếp lại tài liệu mà Peter Vương cần, rất ra dáng một trợ lý chuyên nghiệp. Nhưng mà tối qua cô ấy cũng nghe phân tích của Hạ Vân Khâm về vụ án, hôm nay lại giúp Peter Vương sửa soạn lại các manh mối liên quan, ít nhiều cũng đoán ra được hung thủ là ai nên tâm trạng khá sa sút.

Hạ Vân Khâm đứng ngoài xe, xác nhận lại với Peter Vương: “Bên phía St. John có vấn đề gì không?”

Peter Vương vừa xuống xe vừa nói: “Những người chúng ta theo dõi vẫn không có động tĩnh gì, bên rạp hát cũng không thấy ai khả nghi. Hôm nay tôi đã đến trường St. John, điều tra thêm được hai việc. Thứ nhất, tôi tìm ra một người bạn của Đặng Quy Trang, hai người họ học chung khoa toán của một trường, vốn dĩ họ là bạn khá thân, nhưng vì 10 năm trước đột nhiên Đặng Quy Trang rời đi mà không nói lời từ biệt nên sau đó hai người đã không hề liên lạc lại với nhau. Người đó nói hồi còn đi học, Đặng Quy Trang đúng là đã từng yêu đương, nhưng vì chưa đính hôn nên Đặng Quy Trang rất giữ gìn thanh

danh cho cô gái ấy, người kia cũng chỉ biết đó là một nữ sinh viên, cũng không rõ họ tên, nhưng có lần cô gái ấy đến trường tìm Đặng Quy Trang, người bạn học này đã từng thấy cô gái ấy từ xa, tôi nghe nói vậy liền đưa tấm ảnh ra hỏi xem có phải cô gái đang nhìn Đặng Quy Trang không thì anh ta bảo là chuyện qua đã lâu, giờ chỉ còn chút ấn tượng mơ hồ, còn cụ thể thế nào thì không nhớ ra.

Anh ta nói lúc Đặng Quy Trang học đến năm thứ tư, vì mãi nghiên cứu mấy chuyện phép thuật bí ẩn kì quái nên đã kết bạn với một cô hoa đán xinh đẹp chuyên hát hí khúc ở phố Xuân Oanh, Đặng Quy Trang vốn đã từng học ở phố Xuân Oanh nên thi thoảng qua lại chỗ đó, về sau anh ta chuyển thành thường xuyên chạy đến phố Xuân Oanh, không biết có phải là vì chuyện đó hay không mà Đặng Quy Trang lại cãi nhau với cô gái kia, từ đó về sau anh ta không thấy cô gái ấy đến nữa. Không lâu sau đột nhiên Đặng Quy Trang ngã bệnh, thậm chí còn suýt chết ở bệnh viện Hội Chữ Thập Đỏ, sau khi khỏi bệnh anh ta liền đi thẳng tới Bắc Bình rồi mất hút gần chục năm, đến tận bây giờ mới quay lại Thượng Hải. Còn chuyện thứ hai...”

Peter Vương nhìn sang Cố Quân rồi lại nhìn sang Hồng Đậu, thấy sắc mặt của hai người đều rất nghiêm trọng, ông nhíu mày thờ dãi: “Tôi điều tra gia cảnh của mấy giảng viên St. John, trong số mấy người này chỉ có thầy Nghiêm là giảng viên bỗng dưng chuyển đến trường vào 10 năm trước, trước đây ông ấy dạy ở trường đại học Thượng Hải, vì ăn nói thận trọng, thái độ lúc nào cũng nghiêm túc nên rất ít người biết về quá khứ của ông ấy. Sáng nay tôi đến đại học Thượng Hải mới biết thầy Nghiêm từng có một cô con gái, nhưng hơn 10 năm trước đã treo cổ tự tử, từ đó vợ ông ấy ốm đau triền miên, ba năm trước thì qua đời. Theo hồ sơ của thầy Nghiêm tại trường đại học Thượng Hải, tôi đã tìm đến địa chỉ chính xác của gia đình thầy Nghiêm ở Công Kiều, hỏi thăm hàng xóm ở đó mới biết được, năm đó ông ấy lớn tuổi rồi mới có một đứa con gái, vì quá yêu con nên mặc dù là người có học thức, nhưng ông ấy vẫn tin vào bói toán, con gái vừa đầy tháng ông ấy liền bế đi xem bói, người xem bói nói mệnh của thầy Nghiêm có một chữ “không” nên đứa bé phải đổi sang họ mẹ là Đinh thì mới có thể tránh khỏi tai kiếp.”

Mặt Hồng Đậu cắt không còn giọt máu nào, Cố Quân lắc đầu nói: “Không, mấy ngày nay thầy Nghiêm rất bình thường, vẫn nghiêm khắc y như trước; lúc cần mắng sinh viên thì vẫn mắng, mọi chuyện đều theo kỉ cương. Các bài tập mà thầy ấy thu của chúng tôi đều chấm rất cẩn thận từng bài một, đúng sai đều

phê bình rõ ràng, chỉ cần sai một chỗ, dù là nhỏ nhất thầy ấy cũng khoanh lại.”

Cô ấy nói xong liền quay lại xe, lấy một phần bài tập viết tay ra, dường như để chứng minh điều gì đó, cô ấy đưa cho mọi người xem: “Mọi người xem đi, đây là bài tập mà thầy Nghiêm đã chấm, có rất nhiều giảng viên thay nhau dạy chúng tôi, nhưng không ai nghiêm túc với chuyện học hành như thầy ấy, các sinh viên mặc dù sợ thầy ấy nhưng cũng đều rất kính trọng thầy ấy.”

Hồng Đậu lẳng lặng nhìn qua những lời phê bằng bút đỏ trong bài, dường như có gì đó bóp nghẹn cổ cô lại, Peter Vương há miệng nhưng há một lúc vẫn không thốt ra được lời nào. Ngu Sùng Nghị thì bị Hồng Đậu và Cố Quân lây nhiễm cảm giác bất an, sau khi chọn lựa từ ngữ, anh ta cố gắng dùng giọng điệu nhã nhặn nhất có thể, lên tiếng: “Chuyện này... Hai đứa đừng nghĩ lung tung, bây giờ mọi chuyện mới chỉ là suy đoán mà thôi.”

Hạ Vân Khâm im lặng một lát, sau đó nhìn đồng hồ, nói với Hồng Đậu vẫn đang run lên vì sợ, “Vừa nãy trên đường tới đây anh cũng đã nói với em rồi mà, cả ngày hôm nay thầy Nghiêm đều ở trong nhà, nếu ông ấy thật sự là hung thủ mà giờ này vẫn chưa tới rạp hát, có lẽ ông ấy đã thay đổi ý định. Giờ đã gần 7 giờ, người ở Nam Kinh sắp đến rồi, vở kịch cũng sắp bắt đầu, bây giờ Bạch Phượng Phi chắc cũng đã hóa trang, nhân lúc này, tận dụng người hầu mà chúng ta đã mất công gài vào đoàn kịch, trước khi Bạch Phượng Phi lên sân, chúng ta vào nói chuyện “tử tế” với cô ta đã.”

Lúc này Hồng Đậu mới hoàn hồn lại, “Vâng.” Chỉ cần thầy Nghiêm chưa tới rạp hát thì mọi chuyện vẫn còn cách để giải quyết.

Gần cửa sau có lối đi bí mật dành cho khách quý, Hạ Vân Khâm dẫn Hồng Đậu đi trước, nhóm người Peter Vương theo sau.

Hạ Vân Khâm đi vài bước, đột nhiên dừng bước, quay lại hỏi Peter Vương: “Các ông có chắc chắn là cả ngày hôm nay thầy Nghiêm đều ở trong nhà không?”

Peter Vương ngạc nhiên nhìn Hạ Vân Khâm: “Đúng vậy, tối hôm qua ông ấy đọc sách ở phòng ngủ, đèn sáng đến tận 12 giờ đêm. Hôm nay lại chuyển ra thư phòng viết lách gì đó, người của chúng ta nhìn qua cửa sổ, xác nhận vẫn

thấy người mặc áo dài, tóc bạc, dáng người cao gầy, đúng là thầy Nghiêm.”

Hồng Đậu đang đi ở phía trước nghe mấy lời này, càng bình tĩnh hơn. Bên trong rạp hát lúc này đã kín chỗ, dưới lầu là ghế thường, trên lầu là ghế lô, tất cả mọi người đều đến đây để xem hí khúc, khi nhóm Hồng Đậu đến nơi, trên đài là một võ sinh nổi tiếng không kém gì Bạch Phượng Phi, tên là Tiểu Kim Vinh, đóng vai cầm quân giáo đầu Lâm Trùng, hát vở kịch “Miếu sơn thần” (1).

(1) Miếu sơn thần: Một chương của “Thủy Hử”.

“Đêm lạnh lẽo xa xăm, đêm lạnh lẽo xa xăm, tìm đến gõ cửa từng nhà, tìm nơi trú chân. Ngược lên nhìn vàng trắng khuyết xa xôi, trong màn đêm mờ mịt trùng lớp những chuyến đò qua sông, bốn ba vùng hoang vu... Cả đêm bốn ba vùng hoang vu, chỉ nhật lại thân tàn một nắm. Đến Lương Sơn mượn binh: Cao Cầu kia! Tặc tử! Ta nhất định diệt tên gian thần nhà ngươi!”

Chém gian thần, tế rượu, phóng hỏa đốt miếu, bốn ba trong đêm tuyết... Hôm nay Tiểu Kim Vinh cố hết sức để lấy lòng khán giả, giọng hát anh ta vừa mang đậm vẻ đau thương, lại vừa không mất đi sự hào hùng của vở kịch. Bây giờ trong lòng Hồng Đậu đang chất chứa tâm sự, chỉ cảm thấy tiếng trống quá dồn dập, quá động lòng người, dường như tiếng trống ấy đang dội vào lòng cô từng nhịp từng nhịp một.

Lúc này có người lặng lẽ đi tới, nhân lúc đèn trên sân khấu bị tắt, trong bóng đêm, người đó nói với Hạ Vân Khâm: “Nhị thiếu gia, từ lúc tới đây đến giờ Bạch lão bản chỉ ở trong phòng trang điểm ở sân sau.”

Hạ Vân Khâm gật đầu, lấy một xấp tiền mặt đưa cho người nọ: “Mau dẫn chúng tôi đi tìm Bạch lão bản.”

Người kia cung kính giấu kỹ xấp tiền, sau đó mở một cánh cửa nhỏ phía bên phải ra dẫn nhóm người Hạ Vân Khâm đi vào một hành lang gấp khúc khá dài, vừa đi được vài bước, trong khán phòng có tiếng hét lên, sau đó là tiếng rì rầm nói chuyện, Hồng Đậu nhìn một bên mặt của Hạ Vân Khâm, thầm đoán có lẽ vị nhân vật lớn kia đã đến, sắp tới lúc Bạch Phượng Phi phải lên sân khấu rồi.

Đi đến cuối hành lang gấp khúc, có một người hầu gật đầu nhẹ với người canh cửa, người kia nhận ra Hạ Vân Khâm và Peter Vương, lập tức mở cửa cho hai người đi. Một loạt phòng ở đều rất im ắng, đến căn phòng ở hướng Đông, người hầu mới gõ cửa gọi: “Bạch lão bản.”

Chưa thấy bên trong đáp lại thì từ xa xa phía hành lang đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, là ông chủ của đoàn kịch đích thân dẫn người đến mời Bạch Phượng Phi lên sân khấu.

Ông chủ ngâm tẩu thuốc, thấy Hạ Vân Khâm, ông ta vội bỏ tẩu thuốc khỏi miệng, vội chào: “Hạ công tử? Sao ngài lại tới đây?”

Hạ Vân Khâm nói: “Bạch lão bản mất tích nhiều ngày, tôi có việc cần nói với cô ấy, khó có được dịp cô ấy về để diễn, tôi không thể chờ cô ấy hát xong nên đặc biệt đến đây để tìm người.”

Lúc này người hầu kia lại gõ cửa tiếp: “Bạch lão bản, Bạch lão bản?”

Bên trong không ai đáp lại.

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu nhìn nhau, đúng lúc này trong căn phòng vốn đang yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất trầm và chậm rãi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hạ Vân Khâm vội nói với người hầu: “Có chìa khóa cửa không? Mau mở cửa.”

Nhưng người hầu kia vẫn đứng ngây ra, không dám lấy chìa khóa mở cửa, Bạch Phượng Phi ghé góm có tiếng, không có sự cho phép, nào có ai dám tự tiện xông vào phòng trang điểm của cô ta.

Lúc này trong phòng lại vang lên tiếng hoạt động của máy móc, sắc mặt Hạ Vân Khâm liền thay đổi, anh đẩy người hầu ra, đập mạnh vào cửa phòng.

Hồng Đậu cảm thấy không ổn, vội vàng đi vào, nhưng vừa nhìn quanh phòng một vòng, tay chân cô liền lạnh toát, cả người cứng đờ lại, hoảng sợ

đứng yên tại cửa ra vào.

Trên xà nhà ngay đối diện cửa ra vào có một người bị treo lên, vì ăn mặc theo kiểu hoa dân nên các trâm cài trên đầu vẫn còn đang không ngừng lắc lư, khuôn mặt vốn được trang điểm điểm lệ giờ đây lại mang vẻ xám xịt chỉ có trên khuôn mặt người chết.

Trong phòng có một người đàn ông tóc bạc, phong thái ung dung điềm đạm, nghe thấy động tĩnh ông cũng không quay đầu lại ngay, vốn đang từ từ cắt dây thừng trong tay, ông lại chuyển sang chỉnh trang lại áo dài trên người, sau đó mới nhìn về phía Hồng Đậu và Cố Quân ở cửa phòng, khẽ nói: “Mấy người đã tới rồi.”

Chương 70: Thầy không hối tiếc

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu hoảng sợ nhìn thầy Nghiêm, cả người cô đều lạnh toát.

Người hầu sợ hãi lùi về sau, nào ngờ lại lùi đến chỗ bậc thang, trượt chân, cả người lăn xuống cầu thang, lăn một mạch đến chỗ chân ông chủ đoàn kịch, người hầu ôm lấy chân ông chủ, run rẩy nói: “Bạch, Bạch lão bản, cô ấy...”

Ông chủ đoàn kịch đá văng người kia ra, tập tễnh đi lên bậc thang, đến khi nhìn rõ người bị treo trên xà nhà là ai, ông ta đứng đờ ra hồi lâu, mãi về sau mới hoàn hồn lại, hoảng hốt nói: “Người đâu! Giết người!” mấy người đi theo ông ta bối rối định chạy thì lại nhớ ra hung thủ vẫn ở trong phòng, đành phải quay lại, nhưng trạng thái chết của Bạch Phượng Phi quá thảm, mấy người chỉ dám đứng yên ở cửa, không ai dám bước vào.

Ông chủ rạp hát miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhưng chân vẫn cứ nhũn ra, phải vịn vào lan can mới đứng nổi, vất vả mãi mới có thể lên tiếng nói: “Mau phong tỏa chỗ này, không được để cho hung thủ chạy thoát. Đang yên đang lành lại tạo nghiệt gì không biết nữa, bên ngoài vẫn còn đang đợi Bạch lão bản lên sân khấu đấy. Vị ở Nam Kinh kia tôi sẽ tự mình giải thích, mấy người mau gọi Tiểu Nhị Tiên đi trang điểm lên sân khấu thay cho Bạch lão bản.”

Những tiếng trách móc ồn ào bên ngoài hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến thầy Nghiêm trong phòng, ông từ từ bước đến cửa sổ, ngồi xuống ghế bành, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Nếu bây giờ cảnh sát chạy đến, phần thể diện cuối cùng của thầy Nghiêm cũng sẽ không còn, Hồng Đậu cố nhắc chân, định bước vào trong phòng, nhưng Hạ Vân Khâm vội ngăn cô lại, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe: “Rạp hát sắp loạn rồi, sẽ loạn trước khi cảnh sát đến.”

Hồng Đậu ngẩn ra, khó hiểu nhìn về phía Hạ Vân Khâm.

Anh chỉ thấp giọng nói tiếp: “Chuyện này để anh xử lý, em cứ ra ngoài chờ đi.”

Nói xong anh liền vào phòng, đến trước mặt thầy Nghiêm, vừa đến gần chỗ thầy, anh liền ngây người: “Nghiêm tiên sinh, ngài uống thuốc độc?”

Thầy Nghiêm nhắm mắt không đáp, hơi thở của ông bắt đầu trở nên chậm chạp.

Hạ Vân Khâm từ từ ngồi xổm xuống, “Nghiêm tiên sinh, dù là người có tội thì trên đời vẫn còn có pháp luật, tôi không thể thấy chết mà không cứu được, tôi sẽ tìm cách đưa ngài đến bệnh viện chữa trị.”

Thầy Nghiêm cười nói: “Không cần đâu Hạ tiên sinh, cậu là người tốt, nhưng tôi đã uống thuốc được hơn nửa tiếng rồi, dù là thần tiên cũng không cứu nổi đâu, giết người thì đền mạng, đây là cái giá mà tôi phải trả.”

Nước mắt Hồng Đậu im lặng chảy xuống, cuối cùng cô vẫn bước vào phòng, ngồi xổm xuống trước mặt thầy Nghiêm, “Thầy Nghiêm, em...”

Nghĩ mãi mà không rõ.

Thầy Nghiêm nhắm mắt lại, mỉm cười: “Thầy có đứa con gái tên Đinh Kỳ. Nếu như năm đó nó không bị đám người Phó Tử Tiêu ra tay sát hại thì con bé và dì út của em năm nay đã 28 tuổi rồi.”

Dì út.

Hồng Đậu ngạc nhiên há to miệng, chẳng lẽ những ngờ vực vô căn cứ của cô lại là sự thật: “Thầy, dì út của em...”

Thầy Nghiêm mở mắt nhìn về phía Hồng Đậu, dường như vừa nhắc đến một chuyện cực kì đau lòng, vẻ mặt ông rất khác thường, một lúc lâu sau ông

mới thở dài một tiếng, “Từ Dương Vũ Thiên đến Bạch Phượng Phi, toàn bộ đều do thầy giết, nhưng thầy không hối hận. Mấy năm qua ngày nào thầy cũng khổ như uống thuốc đắng, mãi đến hôm nay mới cảm thấy thanh thản.”

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập: “Hung thủ ở trong phòng.” Hiển nhiên là cảnh sát đã tới.

Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm, lúc này không biết ở chỗ nào đó vang lên một tiếng “Đoàng”, giống như tiếng pháo nổ ngày tết. Bốn bề yên tĩnh trong chốc lát, sau đó mọi người bắt đầu hoảng loạn, người thì hét, kẻ thì bỏ chạy, khung cảnh lúc này cực kì hỗn loạn.

Lúc này Hồng Đậu mới nhận ra tiếng nổ vừa rồi là tiếng súng, lúc anh trai mới làm cảnh sát, để thỏa mãn lòng hiếu kì của cô nên đã từng dẫn cô ra một bãi đất vắng để bắn thử cho cô xem.

Những người bên ngoài lúc này bị tiếng súng làm cho giật mình, vẫn chưa xông vào phòng, tất cả đều đứng yên ở ngoài hành lang, một lát sau mới có tiếng ai đó nói: “Bên trong rạp hát có kẻ ám sát.”

Cha mẹ chồng cô đều đang xem hí khúc ở phía trước, Hồng Đậu sợ hãi nhìn sang phía Hạ Vân Khâm, thấy anh vẫn bình tĩnh như thường, cô tự hiểu là anh đã có sự chuẩn bị của riêng mình, mặc dù vẫn còn rất nhiều nỗi băn khoăn nhưng cô vẫn nhắc nhở bản thân phải nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sau vụ nổ súng, chẳng còn mấy ai bận tâm đến Bạch Phượng Phi, chỉ trong nháy mắt mọi người liền chạy đi hết.

Peter Vương đứng ở cửa ra vào, lạnh lùng nói: “Vân Khâm, Hồng Đậu, bên ngoài đang rất loạn, không nên ở lại lâu, chúng ta cần nhanh chóng đưa Nghiêm tiên sinh ra khỏi đây.”

Ngu Sùng Nghị cũng tiến vào, cúi người khuyên nhủ: “Nghiêm tiên sinh, Vân Khâm nói đúng, nếu như nhóm người Bạch Phượng Phi thật sự có tội thì cứ để cho quan tòa suy xét mọi chuyện, ngài không cần phải tự sát, nhân lúc bên ngoài đang loạn, chúng tôi đưa ngài đi chạy chữa.”

Hồ hấp của thầy Nghiêm càng lúc càng yếu, nói chuyện cũng rất khó khăn, ông run rẩy đưa tay vào tay áo, lấy một phong thư rất dày ra đưa cho Hồng Đậu: “Thầy biết các em vẫn luôn điều tra vụ án này, đây là một phong thư, phong thư còn lại vài ngày nữa sẽ được gửi đến cho em sau. Nếu nửa năm trước Đặng Quy Trang không quay lại chăm sóc mẹ thì thầy cũng chẳng thể biết được sự thật năm đó, sau khi biết được sự thật, thầy đã mất nửa năm trời để lên kế hoạch và chuẩn bị mọi thứ, cuối cùng hôm nay thầy cũng được thỏa tâm nguyện của bản thân. Thầy không còn gì để hối tiếc nữa.”

Giọng nói Hồng Đậu bắt đầu nghẹn ngào, cô kéo thầy dậy: “Thầy Nghiêm, thầy đừng nói nữa, em xin thầy, thầy đi cùng chúng em đi mà.”

Thế nhưng cả người thầy Nghiêm vẫn ngồi vững như núi, cô kéo vài lần cũng không được, đành quay sang nói với Cố Quân và Ngu Sùng Nghị, “Mau tới giúp em đi.”

Cố Quân lau nước mắt, bước nhanh tới.

Hạ Vân Khâm lên tiếng: “Không kịp nữa rồi.”

Hồng Đậu cúi xuống kiểm tra, thầy Nghiêm cúi thấp đầu, vẻ mặt vẫn bình thản như trước nhưng sắc mặt lại vàng như nghệ, không biết đã tắt thở từ bao giờ.

Lúc này bên ngoài lại có tiếng súng.

Hạ Vân Khâm kéo Hồng Đậu, thở dài: “Đây là lựa chọn của Nghiêm tiên sinh, chúng ta đã làm tất cả những gì có thể rồi. Bây giờ bên ngoài càng lúc càng loạn, chỉ lát nữa là nơi này cũng sẽ bị phong tỏa, chúng ta phải rời đi ngay.”

Hồng Đậu nghẹn ngào nhìn thầy Nghiêm ngồi dựa vào ghế, cẩn thận chỉnh lại mái tóc bạc trắng đang để xõa của thầy, sau đó cô và Cố Quân đứng hai bên, cung kính cúi chào thầy một cái rồi mới đi ra ngoài cùng Hạ Vân Khâm.

Lúc này bên ngoài đã rất hỗn loạn, không thể đi vòng qua sân khấu để ra ngoài được, mọi người nối đuôi nhau đi ra cửa sau của rạp hát, sau khi tìm thấy xe ô tô được đỗ ở phía sau, Cố Quân, Ngu Sùng Nghị lên xe của Peter Vương, Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm đi chung một xe, lái thẳng đến tòa nhà gần rạp hát lần trước, Hạ Vân Khâm dừng xe rồi nắm tay Hồng Đậu vào nhà. Sau khi đi vào, anh lập tức gọi điện về biệt thự Hạ gia, đích thân xác nhận Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái đã về đến nhà an toàn thì anh mới yên lòng, vừa cúp điện thoại thì xe của Peter Vương cũng tới.

Sắc mặt Hồng Đậu rất tệ, cô còn mãi suy nghĩ về chuyện của thầy Nghiêm, sau khi vào nhà cứ đứng ngây ra ở sảnh, Hạ Vân Khâm thấy cô như vậy thì cảm thấy cực kì xót xa, anh vội bảo người hầu pha trà mang ra, sau đó tự mình đỡ Hồng Đậu ngồi xuống ghế sofa, an ủi cô: “Bây giờ cũng muộn rồi, không cần phải về nhà nữa, đêm nay chúng ta ở lại đây.”

Hồng Đậu phức tạp gật đầu: “Vâng.”

Hạ Vân Khâm nói tiếp: “Nghiêm tiên sinh là người có học thức luôn giữ gìn thể diện của bản thân, trước lúc lâm chung ngài ấy nói “không còn gì để hối tiếc” tức là ngài ấy đã sớm chuẩn bị tinh thần rằng mình sẽ chết rồi. Nếu ngăn được ngài ấy lần này, chưa chắc đã có thể ngăn được ngài ấy cả đời. Bây giờ chuyện nên làm là sắp xếp lại các chứng cứ từ thư mà ngài ấy để lại, nếu có thể thì lan truyền chuyện năm đó cho mọi người biết thì càng tốt, vừa có thể giữ thể diện cho Nghiêm tiên sinh lại vừa đòi lại được công bằng cho Đinh tiểu thư.”

Hồng Đậu nhìn anh trai, thấy sắc mặt anh ta cũng nghiêm trọng không kém gì cô, cô đưa thư cho Hạ Vân Khâm, nói bằng giọng hơi khàn khàn: “Vân Khâm, mấy cái khác tạm thời chưa nói đến, nếu theo lời thầy Nghiêm thì đi út của em cũng là nạn nhân năm đó. Bây giờ em không thể bình tĩnh nổi, anh nhìn hộ em xem thầy đã viết gì trong bức thư này đi.”

Nghi ngờ vô cớ là một chuyện, còn chuyện được chứng thực lại là vấn đề khác.

Hạ Vân Khâm cảm thấy bàn tay cô lạnh buốt, mặc dù thời tiết không quá lạnh nhưng anh vẫn bảo người hầu đốt lò sưởi lên, vừa để cho Hồng Đậu sưởi

ấm, vừa để xua đi hơi lạnh trong nhà.

Cô Quân gọi điện về biệt thự Cố gia báo mình vẫn ổn, nhân lúc người nhà đang phái xe tới đón, cô ấy im lặng ngồi cạnh Hồng Đậu, Peter Vương và Ngu Sùng Nghị cũng ngồi xuống, bốn người ngồi quanh lò sưởi, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên lá thư.

Hạ Vân Khâm đứng cạnh bàn mở phong thư ra, đọc lần lượt từng tờ một, càng đọc về mặt anh lại càng nghiêm trọng hơn, xem xong hết cả bức thư, anh im lặng một lúc, sau đó mới dùng lời nói của bản thân thuật lại: “Nghiêm tiên sinh không tin con gái mình sẽ treo cổ tự sát nên đã nhiều lần đến trường nữ sinh phố Xuân Oanh để kiểm tra hiện trường, nhưng trừ tàn thuốc lá hiệu Trường Nhạc thì không hề có manh mối cụ thể nào về việc con gái bị người khác sát hại. Mãi đến nửa năm trước, Đặng Quy Trang quay lại Thượng Hải để chăm sóc mẹ bị bệnh nặng nên chuyển về đại học St. John, Nghiêm tiên sinh tiếp xúc với Đặng Quy Trang, dần dần thu thập lại được từng chút manh mối về chuyện 10 năm trước.”

“11 năm trước, Phó Tử Tiêu, Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên cùng ở phố Xuân Oanh, Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên quen nhau từ nhỏ, hai người còn kết nghĩa làm anh em, Hứa Dịch Sơn mặc dù không thân thiết được như vậy nhưng vì gia cảnh tương đương, lại còn ở gần đó nên cũng thường xuyên qua lại với hai người họ.

Trong ba người, Phó Tử Tiêu là người hầu của Trình Quan Chi - thiếu gia của cửa hàng tây Phú Vinh, Dương Vũ Thiên là con hát của gánh hát phố Xuân Oanh, Hứa Dịch Sơn tố chất thông minh, tâm nguyện lớn nhất của anh ta là học hành để đổi đời, nhưng tiếc là cha anh ta mất sớm nên nhà rất nghèo khó, riêng việc học thôi mà đã tốn không ít tiền, thậm chí còn thường xuyên phải vay tiền họ hàng để học tiếp. Năm đó thi đỗ vào đại học Nam Dương, nếu không gặp Hứa phu nhân là thiên kim tiểu thư nhà giàu thì dựa theo tình trạng Hứa gia năm đó, chắc anh ta còn chẳng tốt nghiệp nổi.”

“So với ba người bọn họ thì gia cảnh của Đặng Quy Trang giàu có hơn nhiều, nhưng vì anh ta đã từng học trung học ở phố Xuân Oanh nên từ lâu đã bội phục tài trí của Hứa Dịch Sơn, thường xuyên tìm đến anh ta để trao đổi, dần dần quen biết với cả Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên, lúc đó anh ta yêu

Đinh Kỳ, con gái của Nghiêm tiên sinh, nhưng Đinh Kỳ ngại ngùng nên chưa bao giờ nói với cha mẹ mình chuyện này.

Một thời gian sau, Dương Vũ Thiên lại có thú vui mới, đó là đến xem hí khúc ở gánh hát phố Xuân Oanh, lúc đó Bạch Phượng Phi mới 17, 18 tuổi, có vẻ ngoài xinh đẹp, lại thêm giọng hát trời phú, chẳng mấy chốc mà Phó Tử Tiêu mê Bạch Phượng Phi như điên đảo, nhưng dù là con hát, tiêu chuẩn của Bạch Phượng Phi lại rất cao, mặc dù dây dưa với cả Dương Vũ Thiên lẫn Phó Tử Tiêu nhưng lại không hề để hai người họ vào mắt, chỉ một thời gian sau, có một ông chủ lớn đến xem hí khúc, ông ta thích Bạch Phượng Phi, bỏ hơn một nghìn tiền tây dương ra để mua cô ta về làm thiếp. Người này mặc dù hào phóng nhưng lại ngoài 80 tuổi, tất nhiên là Bạch Phượng Phi không chịu, đành phải tìm đến Phó Tử Tiêu, Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn để nghĩ cách ứng phó.”

Chương 71: Quá trình vụ án, chân tướng năm ấy

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Cả ba người đều rất túng thiếu, mặc dù muốn giúp Bạch Phượng Phi nhưng không ai có nổi ngần ấy tiền... Phó Tử Tiêu mặc dù cũng có được một chân ở cửa hàng tây nhờ việc nịnh bợ Trình Quan Chi nhưng ngày thường anh ta tiêu tiền như nước, chẳng tiết kiệm được đồng nào. Từ trước tới nay anh ta sống nhờ việc leo mép, nay Bạch Phượng Phi chưa về đến tay anh ta, tất nhiên anh ta không thể trơ mắt nhìn cô ta bị người khác mua về làm thiếp, anh ta liền nảy ra ý tưởng đi thuyết phục ông chủ gánh hát lúc bấy giờ - chính là cha của ông chủ bây giờ.

Bản tính người này vốn rất háms lợi, Phó Tử Tiêu lại hốt thuốc đúng bệnh, nói giọng hát Bạch Phượng Phi rất đặc biệt, nếu được đào tạo thì chắc chắn sẽ trở nên nổi tiếng, nếu cứ như vậy mà bán cô ta thì đoàn kịch sẽ mất đi một “cây hái tiền”, đây chắc chắn là một vụ mua bán lỗ vốn. Ông chủ đoàn kịch nghe xong, cảm thấy cũng có lý, liền đổi giọng rằng sẽ không bán Bạch Phượng Phi nữa, nhưng ông ta vẫn cần 1000 tiền tây dương để duy trì đoàn kịch, nếu không thì Bạch Phượng Phi vẫn sẽ bị bán cho người đàn ông giàu có kia.”

“Khế ước bán thân của Bạch Phượng Phi vẫn còn trong tay ông chủ đoàn kịch, đoàn kịch chẳng có gì ngoài mấy tên côn đồ nên chắc chắn là không thể trốn nổi, Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên nghĩ đủ mọi cách, thậm chí còn hỏi vay tiền Đặng Quy Trang - người có gia cảnh khá nhất trong số họ. Nhưng lúc đó 1000 tiền tây dương là một số tiền rất lớn, dù là doanh nhân giàu có thì cũng phải suy tính trước sau mới dám bỏ ra, huống chi Đặng Quy Trang mới chỉ là một cậu sinh viên.

Không lâu sau, cơ hội tới. Trình lão gia - ông chủ cửa hàng tây Phú Vinh muốn rèn luyện con trai, ông đã giao một số danh sách quan trọng cho Trình Quan Chi rồi bảo anh ta đến bên cạnh bàn chuyện làm ăn. Phó Tử Tiêu vốn rất thân với Trình Quan Chi, thấy đây là cơ hội khó có được, anh ta bàn với

Dương Vũ Thiên, vạch ra một kế hoạch trong ngoài phối hợp rất to gan, vốn dĩ Hứa Dịch Sơn cũng không chịu tham gia, nhưng lúc đó anh ta rất cần học phí, lại thấy kế hoạch của Phó Tử Tiêu khá hoàn hảo, nếu cẩn thận thì sẽ không bị lộ ra sơ hở gì, huống chi Phó Tử Tiêu suốt ngày nói “liều ăn nhiều”, Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên đều là những kẻ liều, nghe Phó Tử Tiêu nói ngày này qua ngày khác, dần dần cũng cảm thấy xiêu lòng.

Đến hôm đó, Phó Tử Tiêu đến bến tàu cùng Trình thiếu gia, đợi ở đó ba ngày liền, khi các tàu chở hàng cập bến xong xuôi, tiền về đầy túi, Trình Quan Chi vốn định lập tức về nhà ngay trong buổi tối hôm ấy thì chợt nhớ ra mình còn có cuộc hẹn ở phố Xuân Oanh với Phan tiểu thư (chính là dì út của Hồng Đậu), anh ta liền đổi ý, không dẫn đoàn tùy tùng về nhà nữa mà lại để lái xe chở mình đến phố Xuân Oanh. Nào ngờ khi xe chạy đến chỗ vắng thì xe lại cán phải đinh nên thùng lốp, lái xe vừa xuống kiểm tra thì bị người lạ đánh ngất...

Phó Tử Tiêu cũng vội vàng xuống xe đánh nhau với người kia, Trình Quan Chi đang bị dọa thì đột nhiên trước xe xuất hiện hai người đàn ông cao to lực lưỡng che mặt, nhìn có vẻ như lưu manh đến cướp tiền, để bảo vệ tính mạng, Trình Quan Chi liền chủ động đưa tiền ra cho bọn họ, nào ngờ vừa đưa tiền ra thì liền bị đám cướp đánh ngất xỉu.

Khi Trình Quan Chi tỉnh lại thì đã nửa đêm, tiền bạc trên người đã bị cướp sạch, Phó Tử Tiêu và lái xe vẫn còn chưa tỉnh, anh ta cố giãy giụa gọi điện thoại về cửa hàng cầu cứu. Khi Trình lão gia chạy đến, ông cũng tỏ vẻ nghi ngờ lái xe và Phó Tử Tiêu, cho người điều tra nhưng không thu được gì, hơn nữa lúc đó cũng có không ít nhóm lưu manh đi cướp tiền nên ông cũng bớt nghi ngờ. Trình Quan Chi còn nói Phó Tử Tiêu đi theo anh ta từ nhỏ, rất trung thành với mình, huống chi trong ba người thì Phó Tử Tiêu bị thương nặng nhất. Trình gia liền đưa Phó Tử Tiêu đến bệnh viện, hàng ngày dùng các thảo dược, chữa trị tử tế cho anh ta.”

“Sau chuyện này ba người cướp được tổng cộng 5000 tiền tây dương, trừ 1000 là tiền cho Bạch Phượng Phi giữ thân, còn thừa lại 4000, lúc bấy giờ, đây là khoản tiền rất lớn. Trong lúc Phó Tử Tiêu nằm viện, Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên chia chố đó thành bốn phần, tính cả Bạch Phượng Phi thì mỗi người được vừa đủ 1000. Một hôm, Đặng Quy Trang tìm đến Hứa Dịch Sơn để thảo luận về chuyện học hành, anh ta đến đúng lúc Hứa Dịch Sơn và

Dương Vũ Thiên đang uống rượu, trên bàn có rất nhiều đồ nhắm, anh ta thấy khá ngạc nhiên, thuận miệng trêu chọc hai người, kiểu như “mấy ngày trước hai anh còn vay tiền tôi, giờ lại ăn uống xa xỉ như này rồi cơ à”. Nhưng mà người nói vô tình người nghe có ý, lúc ấy về mặt hai tên họ Hứa và Dương đều thay đổi, mấy ngày trước Đặng Quy Trang đọc báo thấy tin Trình thiếu gia của cửa hàng tây Phú Vinh gặp nạn ngay ở khu vực gần phố Xuân Oanh, thủ phạm là hai tên cướp. Về nhà anh ta nhớ đến phản ứng của hai người họ, cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, nhưng anh ta quá bội phục tài năng của Hứa Dịch Sơn, nghĩ thế nào cũng không dám nghĩ Hứa Dịch Sơn liên quan đến loại người chuyên cướp giật này.

Sau khi trải qua một lần suýt bị bán, mặc dù Bạch Phượng Phi tạm thời được an toàn, nhưng cô ta cũng biết, đây không phải là kế lâu dài, khó mà nói được liệu sau này có còn ông già nào thích cô ta nữa hay không. Lúc ấy trong số mấy người đàn ông mà cô ta giao du, chỉ có Đặng Quy Trang có vẻ ngoài điển trai và gia thế giàu có, mặc dù nghe nói đã có bạn gái nhưng dù sao thì cũng chưa kết hôn. Cô ta nghe đồn Đặng Quy Trang có hứng thú với mấy chuyện kì quái nên cố dùng hết mọi khả năng mình có được, gắng kiếm ra mấy chuyện kì quái để thu hút Đặng Quy Trang. Đinh tiểu thư cũng đã từng cãi nhau vài trận với Đặng Quy Trang vì chuyện này, nhưng anh ta chỉ tập trung vào việc nghiên cứu mấy chuyện phép thuật, cho rằng Đinh tiểu thư đang cố tình gây sự, bản thân anh ta cũng không chịu nhượng bộ. Bạch Phượng Phi nhân lúc này lại càng ra sức nghĩ ra đủ các trò kì lạ để giữ Đặng Quy Trang lại bên mình.

Bên này, sau khi hồi sức, Phó Tử Tiêu xuất viện, việc đầu tiên anh ta làm đó là tìm đến hai tên họ Hứa và Dương để lấy tiền, nghe tin hai người họ đã chia tiền ra làm bốn phần, anh ta liền giận tím mặt, nói người lên kế hoạch là anh ta, làm nội gián ở cửa hiệu cũng là anh ta, bị thương nặng nhất cũng là anh ta, tại sao anh ta chỉ được có 1000? Anh ta sống chết đòi giành 2000, còn 2000 còn lại ba người chia nhau. Mấy người họ cãi nhau suốt mấy ngày liền, không ai chịu nhường ai, mà việc này không thể để lộ ra ngoài nên tất nhiên phải tránh tai mắt của hàng xóm, bốn người đành phải đến trường trung học nữ sinh, là nơi rất vắng vẻ để thương lượng về việc chia tiền.

Trong lúc họ đang nhao nhao chia tiền, Trình Quan Chi vốn đang yêu đương với Phan tiểu thư (dì út của Hồng Đậu) lại quay sang theo đuổi con gái của Trang lão bản - ông chủ của một nhà buôn vải, Phan tiểu thư định tìm

Trình Quan Chi để nói rõ ràng mọi chuyện thì anh ta lại tránh mặt. Đêm đó Phan tiểu thư về nhà, đột nhiên nhớ ra ở phố Xuân Oanh có Phó Tử Tiêu là người hầu của Trình Quan Chi nên ắt hẳn anh ta sẽ biết tung tích của Trình Quan Chi, cô ấy liền đi tìm anh ta. Lúc đi ngang qua trường trung học nữ sinh, thấy nhóm Phó Tử Tiêu đi vào trường, Phan tiểu thư nóng lòng muốn gặp Trình Quan Chi nên đã đi theo họ vào trường, nào ngờ lại tình cờ nghe thấy chuyện chia tiền của bọn họ, Phan tiểu thư kinh ngạc, hóa ra chuyện Trình thiếu gia bị cướp mấy ngày trước lại do chính Phó Tử Tiêu gây ra.

Cả nhóm thấy chuyện này bị người ta lén nghe thấy thì ai cũng sợ hết hồn, nhất là Phó Tử Tiêu, nếu để Trình lão gia biết chuyện này do anh ta gây ra thì chắc chắn ông ta sẽ chặt anh ta ra thành từng khúc rồi ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn mất. Hứa Dịch Sơn vốn còn đang phân vân, nhưng nghĩ đến chuyện việc này lộ ra ngoài thì anh ta sẽ thân bại danh liệt, không những không thể đi học tiếp mà cả đời này anh ta chỉ có thể làm mấy việc hạ đẳng. Vì thế mấy người liền chạy ra ngoài phòng học bắt Phan tiểu thư lại, vốn định lấy tiền mua chuộc cô ấy nhưng lại sợ sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ nói chuyện này với Trình Quan Chi, họ dứt khoát liều mạng, tìm dây thừng, hợp lực treo cổ Phan tiểu thư lên xà nhà.”

Hồng Đậu nghe chuyện này xong thì vừa xót vừa giận, che miệng nghẹn ngào khóc nức lên một tiếng, tính tình Ngu Sùng Nghị vốn lạnh nhạt, nhưng cũng không nhịn được đỏ mắt, năm đó dì út qua đời, anh ta đã lên 13, 14 tuổi, là độ tuổi có thể nhớ được mọi chuyện, khi dì út qua đời, bà ngoại đã khóc rất nhiều, đến tận bây giờ anh ta vẫn nhớ cảm giác đau lòng lúc đó, có thể khi đó anh ta chỉ cảm động lây. Nhưng bây giờ, hai anh em đều cảm nhận được rất rõ cảm giác đau lòng mà thầy Nghiêm đã phải chịu đựng suốt bao lâu nay.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, Hạ Vân Khâm đợi cảm xúc của hai anh em bình thường lại rồi mới thấp giọng nói tiếp: “Bốn người treo cổ dì út của Hồng Đậu lên đến chết, sau đó lại luống cuống thu thập hiện trường, lúc đi ra ngoài, Bạch Phụng Phi thấy ở góc cây trước phòng học có một bóng người lóe lên, là một nữ sinh, bóng lưng ấy rất quen thuộc, cô ta nhận ra đó là bạn gái của Đặng Quy Trang - Đình tiểu thư nên lập tức nói với mấy người còn lại: Liệu có phải là Đình tiểu thư đến phố Xuân Oanh tìm Đặng Quy Trang rồi đi nhầm vào trường trung học không?

Cũng phải nói thêm số lần Đình tiểu thư xuất hiện rất ít, mấy người đàn

ông kia căn bản không hề nhận ra cô ấy, chỉ có Bạch Phượng Phi vì Đặng Quy Trang nên nhớ rất rõ dáng vẻ của Đinh tiểu thư. Mấy người vốn chột dạ, lại sợ Đinh tiểu thư thấy được hiện trường án mạng, mấy ngày tiếp theo, ai cũng sống trong lo sợ, một ngày dài bằng một năm, về sau Đặng Quy Trang tới, Hứa Dịch Sơn cố tình hỏi về Đinh tiểu thư, nhưng Đặng Quy Trang giữ gìn thanh danh cho người yêu nên cũng không chịu nhiều lời, đám người ấy hỏi tới hỏi lui cũng chỉ biết cô gái ấy họ Đinh, không biết được cô ấy đang học ở đâu, nhà chỗ nào, lại càng không biết cha cô ấy không mang họ Đinh, muốn đi tìm Đinh tiểu thư nhưng cũng không có chút manh mối nào để tìm.

Về sau quả nhiên Đinh tiểu thư ít chủ động đến tìm Đặng Quy Trang hơn hẳn, mấy người lại càng hoảng sợ, nhất là Bạch Phượng Phi, cô ta không tin chuyện Đinh tiểu thư cam tâm tình nguyện tro mắt ra nhìn người yêu mình bị người khác cướp đi, cố tình nhấn mạnh rằng cô ấy đã thấy hiện trường án mạng rồi nên mới không dám đến phố Xuân Oanh nữa. Mà dù Đinh tiểu thư không thấy tận mắt họ giết người, thì bây giờ Phan gia cứ một mực đến cửa hàng của Trình gia để làm phiền Trình Quan Chi, chuyện này dần trở nên ồn ào hơn, nếu đăng lên báo nhờ Đinh tiểu thư đọc được rồi cô ấy cũng nghi ngờ bọn họ thì sao?

Càng nghĩ càng thấy lo, bọn họ quyết định theo dõi Đặng Quy Trang, theo dõi mấy ngày liền, cuối cùng cũng thấy Đinh tiểu thư tới phố Xuân Oanh gặp Đặng Quy Trang, hai người nói được vài câu lại chuyển sang cãi vã, Đinh tiểu thư tức đến mức phát khóc, còn Đặng Quy Trang thì tức giận bỏ đi. Mấy người đó nhận lúc Đinh tiểu thư mất cảnh giác liền đánh ngất cô ấy, rồi treo cổ lên xà nhà ở trường trung học nữ sinh. Lần trước pháp y khám không ra nguyên nhân Phan tiểu thư chết, tất nhiên cũng không thể khám ra được cái chết của Đinh tiểu thư, tính ra thì đây là cách làm hiệu quả nhất lúc đó.

Ngày tiếp theo Đặng Quy Trang hay tin Đinh tiểu thư tự sát liền nghĩ mình là nguyên nhân cô ấy đi tìm cái chết, hối hận đến mức đổ bệnh suýt chết, vật vã mãi mới khỏi bệnh, anh ta nản lòng đi đến Bắc Bình.

Nghiêm tiên sinh đợi mấy ngày liền mới có được kết quả khám tử thi, kết quả của Đinh tiểu thư cũng giống Phan tiểu thư, đều là thất cổ tự tử, không có vết thương khi còn sống, cũng không bị xâm phạm. Vốn dĩ trước kia thầy cũng đã đoán được việc con gái mình đang yêu, nhưng yêu ai thì không rõ, sau khi Đinh tiểu thư qua đời, thầy mới kiểm tra thật kỹ phòng của cô ấy, tìm thấy

được một đôi giày nam cỡ 42 dưới gầm giường, lại nhớ đến việc con gái mình hay chạy đến phố Xuân Oanh, thầy ấy liền nghi ngờ người yêu con gái mình đang ở đó, chính vì thế mà thầy ấy đã tốn công sưu tầm tất cả các tin tức về phố Xuân Oanh trên khắp các loại báo trong vài tháng liền, thậm chí còn nhặt tàn thuốc hiệu Trường Nhạc ở hiện trường vụ án đem về cất.

Sau đó thầy ấy cầm ảnh chụp của con gái mình đến phố Xuân Oanh hỏi thăm, nhưng Đinh tiểu thư chỉ tới đó có vài lần, Đặng Quy Trang lại chú ý bảo vệ danh tiếng cho cô ấy nên có rất ít người từng gặp cô ấy. Nghiêm tiên sinh sợ đánh rần động cỏ nên thầy ấy nghĩ ra cách cứ thì thoảng đi dạo quanh phố Xuân Oanh, khi nào rạp hát có kịch thì vào giả vờ xem, nhưng thực tế là tìm thử xem ở khán đài có thanh niên nào xấp xỉ tuổi Đinh tiểu thư không.

Vài tháng cứ thế trôi qua, đầu tiên thầy ấy nghi ngờ Hứa Dịch Sơn, bởi vì Hứa Dịch Sơn từng học ở đại học Nam Dương, vẻ ngoài ưa nhìn, hơn nữa lại còn yêu đương với tiểu thư của bách hóa Lộ Lộ, hai người còn sắp kết hôn nữa, liệu có phải vì Hứa Dịch Sơn thay lòng đổi dạ nên con gái mới đau lòng tự sát? Nhưng sau khi kiểm tra cỡ giày của Hứa Dịch Sơn thầy ấy đã loại trừ khả năng này, Hứa Dịch Sơn đi giày cỡ 43 chứ không phải là 42. Sau đó thầy lại chú ý đến Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên - hai cậu thanh niên có vẻ ngoài điển trai không kém, nhưng Dương Vũ Thiên lại đi giày cỡ 44, còn Phó Tử Tiêu dù đi giày cỡ 42 nhưng nhân cách lại quá kém, con gái thầy không thể phải lòng loại đàn ông như vậy được.

Trong lúc điều tra chuyện này, thầy ấy cũng đã bắt gặp vài lần nhóm người Bạch Phượng Phi kéo nhau đến trường trung học nữ sinh, nhưng lúc ấy thầy lại nghĩ không ra động cơ của họ. Hơn nữa từ mấy tờ báo mà thầy sưu tầm được, trước khi con gái qua đời chỉ có hai mẫu tin đáng chú ý, một là Trình thiếu gia của cửa hàng tây Phú Vinh gặp cướp và Phan tiểu thư treo cổ tự sát. Điều trùng hợp ở đây chính là Phan tiểu thư từng yêu đương với Trình thiếu gia, và hiện trường vụ án của Phan tiểu thư cũng có tàn thuốc. Người Phan gia đã từng kéo đến cửa hàng tây Phú Vinh gây sự nhưng Nghiêm tiên sinh nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được hai chuyện này thì có liên quan gì đến cái chết của con gái mình.

Cứ như thế... Thầy ấy điều tra ở phố Xuân Oanh cả một năm trời, nhưng từ khi gánh hát chuyển đi nơi khác, các manh mối mà thầy thu thập được cũng càng ngày càng ít đi, chuyện này đành phải tạm gác lại sang một bên.

Nửa năm trước Đặng Quy Trang định quay lại Thượng Hải để chăm mẹ ốm nên đã cho người đi tìm Nghiêm tiên sinh, nhờ thầy ấy viết một bức thư giới thiệu. Năm đó khi Đặng Quy Trang và Đinh Kỳ yêu đương, Đinh tiểu thư thường nhắc đến cha mẹ mình, Đặng Quy Trang cứ nghĩ rằng cha mẹ cô là giảng viên ở đại học Thượng Hải, mà cô họ Đinh nên chắc chắn cha cô cũng sẽ mang họ Đinh, nên lần đầu gặp mặt Nghiêm tiên sinh - giảng viên đại học St. John, anh ta hoàn toàn không ngờ rằng đây lại chính là cha của Đinh Kỳ.

Có một lần Đặng Quy Trang đưa sách cũ của mình cho Nghiêm tiên sinh xem, không cẩn thận làm rơi một tấm ảnh được cắt ra từ báo, chính là tấm ảnh năm xưa người Tây kia chụp ở rạp hát Khắc Vũ, Đặng Quy Trang cẩn thận cắt tấm ảnh ấy ra rồi cất giữ cẩn thận 11 năm, tất nhiên là vì trong đó có mình và Đinh Kỳ.

Dù Đặng Quy Trang đã coi như không có chuyện gì, nhặt tấm ảnh lên cất đi, nhưng thị lực của Nghiêm tiên sinh rất tốt, chỉ cần nhìn liếc qua là đã có thể nhận ra con gái mình trong ảnh, cũng nhận ra được người thanh niên cạnh cô chính là Đặng Quy Trang, hóa ra người yêu của Đinh Kỳ năm đó chính là người trước mặt mình. Lúc đó thầy ấy đã suýt mất bình tĩnh nhưng vẫn kiềm chế lại được, dù Đặng Quy Trang có là hung thủ thật sự đi chăng nữa thì thầy vẫn phải điều tra lại cặn kẽ chân tướng sự việc, từ đó về sau Nghiêm tiên sinh thường tới nhà Đặng Quy Trang đàm đạo.

Có một hôm Đặng Quy Trang bị Nghiêm tiên sinh chuốc say, khóc lóc kể rằng điều anh ta cảm thấy ân hận nhất trên đời này đó là năm đó cãi nhau với bạn gái mà không chịu đi dỗ cô, khiến cô nghĩ quẩn rồi tự sát. Nghiêm tiên sinh hỏi tại sao năm ấy họ cãi nhau, Đặng Quy Trang nói bạn gái có một chuyện rất kì lạ muốn nói, có liên quan đến mấy người bạn mà anh ta chơi cùng. Bình thường Đinh Kỳ quản anh ta khá chặt, còn hạn chế không cho anh ta kết bạn, vì thế hai người lại cãi nhau, vốn dĩ anh ta cũng đang tức tối, nghe cô ấy nói vài câu sau đó liền không nghe nữa, liền xoay người bỏ đi. Nghiêm tiên sinh vội hỏi ngay hai người cãi nhau, mấy câu đầu mà bạn gái anh ta nói dở là gì?

Đặng Quy Trang vì quá hối hận nên luôn nhớ rất kĩ từng câu từng chữ năm ấy Đinh Kỳ nói, anh ta đáp là vào 22 tháng 9 năm Giáp Dậu, nguyên văn câu mà Đinh Kỳ đã nói đó là: “Lần trước em thấy bốn người Hứa Dịch Sơn đến

trường trung học nữ sinh.” Sau đó anh ta cắt ngang lời cô: “Em lại muốn nói là anh giao du với bạn xấu à?” Cô ấy cãi lại anh ta, trong lúc tức giận, anh ta liền bỏ đi, mặc kệ cô ấy.

Nghiêm tiên sinh lại hỏi, người mà bạn gái anh ta nhắc đến, trừ Hứa Dịch Sơn ra thì ba người còn lại là những ai? Đặng Quy Trang nói là Dương Vũ Thiên, Bạch Phượng Phi và Phó Tử Tiêu, Nghiêm tiên sinh lại hỏi, nhiều năm qua đi, anh ta có còn nhớ được ai trong số họ thích hút thuốc hiệu Trường Nhạc không? Thì anh ta trả lời là Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên.

Nghiêm tiên sinh kiểm tra lại tất cả những tờ báo mà mình đã sưu tầm, sắp xếp lại các manh mối mà mình đã thu thập được trong nhiều năm qua. Trình thiếu gia của cửa hàng tây Phú Vinh gặp nạn vào ngày 3/9, lúc đó ở hiện trường chỉ có một tài xế và người hầu họ Phó. Ngày 16, Phan tiểu thư thất cổ tự sát tại trường trung học nữ sinh, hiện trường có tàn thuốc hiệu Trường Nhạc. Điều bất ngờ ở đây là cuối năm đó Trình thiếu gia bệnh nặng qua đời, Phó Tử Tiêu rời khỏi cửa hàng tây Phú Vinh, không những không nghèo rớt mồng tơi mà ngược lại rất có tiền, không lâu sau anh ta vào làm ở cửa hàng tây Đại Hưng, từng bước bò lên vị trí hiện tại.

Vài ngày sau Nghiêm tiên sinh lại nói chuyện phiếm với Đặng Quy Trang, nhân lúc anh ta ngà ngà say, thầy ấy liền cố ý nhắc đến việc Trình thiếu gia gặp cướp, nói việc năm đó quá kì quặc, thầy nghi ngờ là do người hầu họ Phó kia nhúng tay vào chuyện này. Mấy năm qua Đặng Quy Trang trưởng thành hơn, anh ta cũng sớm nghi ngờ Phó Tử Tiêu chính là người lên kế hoạch cho vụ cướp năm đó, nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ để chứng minh chuyện này, Nghiêm tiên sinh vừa hỏi, anh ta liền nói hết những gì mình phỏng đoán ra.

Có một lần xưởng in Lang Hoàn mời mấy vị giảng viên đại học đến để tổ chức tiệc trà, Nghiêm tiên sinh thấy Hứa Dịch Sơn ngồi đó, cố ý mượn đề tài tự do yêu đương, dẫn dắt tới chuyện năm đó ở phố Xuân Oanh, nói tư tưởng này quá tiêu cực, không nên khuyến khích chút nào, ngày xưa từng có nữ sinh vì yêu đương không thành mà chạy đến trường học tự sát. Hứa Dịch Sơn vốn là người khôn ngoan, vừa nghe đến chuyện này, sắc mặt anh ta liền thay đổi hẳn. Nghiêm tiên sinh thấy thế lại càng chắc chắn rằng chuyên Phan tiểu thư và con gái mình “tự sát” đều có liên quan đến người này. Thầy ấy chỉ cần nghĩ đến cái chết của con gái mình liền hận không thể tự tay đâm chết mấy kẻ rác

rười này, nhưng thầy cũng thầm nghĩ, nếu con gái mình thật sự bị mấy tên này làm hại thì phải xử lý thế nào cho phải đây.

Ngày đêm nghĩ ngợi, cuối cùng Nghiêm tiên sinh quyết định bỏ ra 2 tháng trời để làm một bộ công cụ bằng dây thừng và ròng rọc, để thuận tiện cho việc mang đi, thầy ấy đã dùng một chiếc lồng chim thật to để đựng công cụ, bên ngoài che kín bằng bao bố. Đồng thời, thầy cũng dùng sách vở và nhạc kịch làm cớ, dần dần làm thân với Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên.

Trong bốn người, đầu tiên thầy thăm dò Bạch Phượng Phi, giả vờ đến nghe nhạc rồi tìm cơ hội đi ra sân sau, mất nửa tháng trời thầy mới tìm được cơ hội của mình, nhân lúc bên cạnh Bạch Phượng Phi không có ai, thầy cố tình ném ảnh chụp của con gái mình năm đó xuống đất, Bạch Phượng Phi đi ngang qua, thấy ảnh chụp đó liền sợ tới mức quay người bỏ chạy. Cô ta chạy mất, thầy liền đi ra cất ảnh con gái mình, đặt một tấm ảnh khác của nữ minh tinh mới nổi gần đây xuống đất. Một lát sau Bạch Phượng Phi dẫn người hầu quay lại, không dám tự nhặt bức ảnh lên, mà bắt người hầu đi nhặt, người hầu nhặt lên rồi nói đây là ảnh chụp của nữ minh tinh, mới đầu Bạch Phượng Phi còn không tin, hoảng sợ nhìn đi nhìn lại vài lần, cô ta mới nhẹ nhàng thở phào. Nhưng từ đó về sau, Bạch Phượng Phi cứ luôn nghi thần nghi quỷ, buổi tối nếu không có vai diễn, cô ta nhất quyết không chịu đến rạp hát Khắc Vũ.

Càng đến gần sự thật, Nghiêm tiên sinh lại càng thấy giầy vò, chuyện đã qua 11 năm, con gái sớm hóa thành cát bụi, ấy thế mà bốn kẻ giết người kia vẫn còn sống, lại còn sống rất tốt, Hứa Dịch Sơn là giám đốc xưởng in, gia đình hòa thuận, danh tiếng vẻ vang, đúng là một cuộc sống thượng lưu trong mơ. Phó Tử Tiêu thì vợ vét của cải của vô số người, Bạch Phượng Phi là con hát nổi tiếng, ngay cả Dương Vũ Thiên cũng ăn no mặc ấm, cuộc sống của họ đều đã khác xa ngày xưa.

Để hiểu cặn kẽ chi tiết chuyện năm đó, Nghiêm tiên sinh quyết định ra tay với Dương Vũ Thiên - người dễ tiếp cận nhất. Hàng ngày thầy đều đặn đến rạp hát Khắc Vũ, còn giả vờ làm người hâm mộ của Dương Vũ Thiên, thi thoảng bỏ tiền ra thưởng cho anh ta, sau một tháng trời chuẩn bị, cuối cùng thầy cũng nắm rõ được kiến trúc toàn bộ rạp hát, đêm đó Dương Vũ Thiên không có lịch diễn, Nghiêm tiên sinh nhân lúc mọi người đang hỗn loạn, cầm lồng chim đi về phía sân sau để hỏi thăm Dương Vũ Thiên. Trừ vài người học sinh, từ buổi chiều trở đi, có rất ít người đến tìm Dương Vũ Thiên nên lúc Nghiêm tiên sinh

đến gặp anh ta, anh ta đang ở một mình.

Nghiêm tiên sinh ánh chừng cân nặng của anh ta, trong lúc hai người nói chuyện phiếm, thầy bỏ thuốc vào ly trà của Dương Vũ Thiên, sau khi anh ta ngất đi, thầy dùng khăn chặn miệng anh ta lại, tròng dây thừng vào cổ anh ta rồi dùng móc treo anh ta lên xà nhà. Sau khi Dương Vũ Thiên tỉnh lại, anh ta cảm thấy vừa hoảng sợ vừa khó hiểu, tại sao một giảng viên đức cao vọng trọng như thầy ấy lại ra tay hại mình? Nghiêm tiên sinh nói cho anh ta nghe những gì mình điều tra và suy luận được, sau mỗi câu nói của thầy, mặt Dương Vũ Thiên lại tái đi một ít, Nghiêm tiên sinh nói xong mọi chuyện, lại quay sang hỏi anh ta: “Tôi nói đúng không?”

Tất nhiên là Dương Vũ Thiên không chịu thừa nhận.

“Nghiêm tiên sinh nói nếu anh ta khai ra ai là thủ phạm thì thầy sẽ cân nhắc việc tha mạng cho Dương Vũ Thiên, mới đầu Dương Vũ Thiên vẫn muốn câu giờ để người bên ngoài xông vào cứu mình nên không chịu hợp tác, Nghiêm tiên sinh cũng nhìn ra ý định của anh ta, từ từ siết chặt sợi dây trên cổ anh ta, lúc chỉ còn một hơi thở cuối cùng, Dương Vũ Thiên không chịu nổi, khóc lóc xin tha thứ, dùng ánh mắt ám chỉ rằng còn người khác hại con gái thầy ấy. Nghiêm tiên sinh giờ tờ danh sách có ghi tên nhóm người Bạch Phượng Phi lên, hỏi lần lượt từ Bạch Phượng Phi đến Hứa Dịch Sơn, rồi đến Phó Tử Tiêu, hai người đầu mỗi người Dương Vũ Thiên gật đầu một lần, riêng đến lượt Phó Tử Tiêu thì anh ta lại liếc mạng gật đầu, Nghiêm tiên sinh nhờ đó mà biết được, năm đó có bốn người hại chết con gái mình, Dương Vũ Thiên, Hứa Dịch Sơn, Bạch Phượng Phi và Phó Tử Tiêu. Phó Tử Tiêu chính là chủ mưu.

Nghiêm tiên sinh lại hỏi tiếp, trong bốn người, chỉ có Phó Tử Tiêu và Dương Vũ Thiên hút thuốc hiệu Trường Nhạc, vậy tại sao ở hiện trường nơi con gái thầy chết lại có nhiều tàn thuốc như vậy? Là do Phó Tử Tiêu hút hay do Dương Vũ Thiên hút? Rốt cuộc là khi đó mấy người có tâm trạng gì mà lại có thể hút thuốc trong lúc giết người?

Dương Vũ Thiên cũng biết hôm nay chắc chắn là ngày chết của mình, anh ta quyết ngậm chặt miệng lại, không chịu khai ra thêm bất kì điều gì, lúc này Nghiêm tiên sinh mới lấy thuốc lá hiệu Trường Nhạc ra, vừa hút thuốc vừa siết chặt dây thừng lại. Thật ra còn rất nhiều cách khác để giết người, nhưng sau

khi biết sự thật đằng sau cái chết của con gái yêu, Nghiêm tiên sinh cảm thấy trong lòng mình như có một lỗ thủng rất lớn đang rỉ máu, đầu tiên là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, rồi sau đó là vợ qua đời, bây giờ thầy một thân một mình, chẳng có gì để luyến tiếc, cách duy nhất để giảm bớt sự hận thù trong thầy đó là bắt mấy kẻ này phải ném mùi những gì mà chúng đã làm với con gái mình.

Vài ngày sau khi giết Dương Vũ Thiên, Nghiêm tiên sinh tới tham gia hôn lễ, trong hôn lễ thầy quen được Phó Tử Tiêu, sau đó lại nghe nói Hứa phu nhân muốn dẫn con về nhà mẹ đẻ, nhân dịp Hứa gia không có ai thầy liền đến thăm Hứa Dịch Sơn ngay trong đêm, dùng cách làm lần trước để giết Hứa Dịch Sơn. Nhưng về sau đến lượt Phó Tử Tiêu thì thầy gặp khó khăn, không biết có phải là tại Bạch Phượng Phi sau khi thấy Dương Vũ Thiên chết thì đã báo tin cho Phó Tử Tiêu hay không, mà buổi tối Phó Tử Tiêu không chịu ra ngoài nữa, thậm chí còn sai người đi thu thập tài liệu liên quan đến tất cả những người họ Đinh ở Thượng Hải, dường như đang điều tra về Đinh tiểu thư năm đó, nhưng anh ta chưa biết rằng Đinh tiểu thư theo họ mẹ nên mới tạm thời chưa tra ra được Nghiêm tiên sinh.

Nghiêm tiên sinh biết rõ mình phải nhanh chóng ra tay, tránh việc Phó Tử Tiêu cản ngược lại mình, thầy điều tra lịch trình hàng ngày của Phó Tử Tiêu, sau đó đến đại lý ô tô thuê một chiếc xe, đêm nào cũng đợi cơ hội. Đêm đó Phó Tử Tiêu hẹn người ta đi đánh bài nên đã một mình lái xe tới điểm hẹn, vốn dĩ Nghiêm tiên sinh nghĩ mình không có cơ hội ra tay thì Phó Tử Tiêu lại đỗ xe ven đường để xuống ăn mì, Nghiêm tiên sinh cũng lập tức đỗ xe ven đường giả vờ vô tình gặp Phó Tử Tiêu.

Mặc dù Phó Tử Tiêu vẫn luôn điều tra tin tức về Đinh tiểu thư nhưng từ khi nghe tin Đặng Quy Trang quay lại Thượng Hải, anh ta lại chuyển sang nghi ngờ Đặng Quy Trang, sau khi suy nghĩ kỹ, anh ta thấy Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên bị sát hại chính là vì Đặng Quy Trang đã điều tra ra được manh mối về chuyện bạn gái mình tự sát, nên đã cố tình quay về báo thù bọn họ. Mà với tính tình của Phó Tử Tiêu, chỉ có chuyện anh ta hại người, làm gì có chuyện người khác hại anh ta nên mấy ngày vừa qua anh ta đã nghĩ cách để mưu hại Đặng Quy Trang, lại tình cờ gặp được Nghiêm tiên sinh - giảng viên ở đại học St. John, anh ta thấy đây là một cơ hội tốt nên đã chủ động mời Nghiêm tiên sinh ngồi xuống.”

Chương 72: Chào cảm ơn

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Nghiêm tiên sinh nhanh chóng nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này, thấy Phó Tử Tiêu cứ lân la hỏi về chuyện của Đặng Quy Trang, thầy cũng đoán ra được rằng Phó Tử Tiêu đang nghi ngờ về cái chết của Hứa Dịch Sơn và Dương Vũ Thiên, hơn nữa còn nghi ngờ rằng hung thủ đứng sau chuyện này chính là Đặng Quy Trang.

Vốn dĩ bản thân cũng có ý đồ riêng, sau khi ngồi xuống, thi thoảng thầy lại nói một hai câu liên quan, khơi dậy lòng tò mò của đối phương.

Hai người nói chuyện mấy phút, vì tinh thần cảnh giác của Phó Tử Tiêu quá cao, Nghiêm tiên sinh vẫn không tìm được thời cơ thích hợp, hơn nữa thầy cũng sợ ăn trộm gà không được lại mất nắm gạo nên đành phải nghĩ cách khác.

Nào ngờ lúc này phục vụ quán mì bung canh qua chỗ hai người, không cẩn thận làm văng ít nước canh lên tay Phó Tử Tiêu, trước giờ Phó Tử Tiêu lúc nào cũng thích tỏ vẻ hào phóng, nhã nhặn trước mặt người khác nhưng dù thế nào thì bản chất lưu manh của anh ta vẫn còn đó, chỉ là chưa có thời cơ thích hợp để phát tác thôi.

Nhân lúc Phó Tử Tiêu nổi khùng với nhân viên phục vụ, Nghiêm tiên sinh lén thả thuốc mê vào bát mì của anh ta, nhưng vì sợ anh ta ngất sớm quá lại khiến người khác nghi ngờ, thầy chỉ dám bỏ một phần.

Quả nhiên, sau khi ăn xong nửa bát mì Phó Tử Tiêu vẫn rất tỉnh táo gọi nhân viên đến thanh toán. Nghiêm tiên sinh thấy anh ta sắp rời đi, lập tức nói rằng chân đang bị đau, ngỏ ý muốn đi nhờ xe Phó Tử Tiêu đến nhà mình ở gần đây.

Vốn dĩ Phó Tử Tiêu cũng định mặc kệ Nghiêm tiên sinh nhưng nghĩ đến việc mình còn cần người thân cận với Đặng Quy Trang để giết anh ta nữa nên lại đổi ý, giả vờ nhiệt tình đồng ý chở Nghiêm tiên sinh về nhà. Nghiêm tiên sinh lên xe anh ta, không lâu sau, được tính phát tác, Phó Tử Tiêu mơ màng ngủ thiếp đi trên ghế lái, Nghiêm tiên sinh sợ mình không đối phó được với Phó Tử Tiêu, vội dừng xe lại, dùng khăn tẩm ether bịt lên miệng anh ta, đợi anh ta ngất hẳn thầy mới chuyển anh ta sang ghế lái phụ, sau đó lái xe đến trường St. John - nơi thân quen nhất của thầy.

Việc gặp Phó Tử Tiêu đêm nay là hoàn toàn ngẫu nhiên, Nghiêm tiên sinh biết rõ, cách giải quyết chuyện này nhanh nhất đó là bóp chết Phó Tử Tiêu ngay trên xe, nhưng anh ta là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, thầy không thể giết anh ta nhẹ nhàng như thế được, thầy nhớ đến dãy nhà bỏ hoang ở phía cổng sau, chiều tối rất ít sinh viên đi qua đó, thầy liền lái xe đến cổng sau.

Nào ngờ Phó Tử Tiêu khỏe hơn thầy nghĩ, Nghiêm tiên sinh chưa kịp treo anh ta lên xà nhà thì anh ta đã có dấu hiệu sắp tỉnh lại, Nghiêm tiên sinh sợ anh ta sẽ gây ra tiếng động khiến người khác chú ý, đành phải nhét vội khăn vào miệng anh ta.

Phó Tử Tiêu nhận ra Nghiêm tiên sinh, anh ta tức tối nhìn chằm chằm vào thầy.

Nghiêm tiên sinh căm hận nói với anh ta rằng mình chính là cha của Đinh tiểu thư năm đó, thầy muốn Phó Tử Tiêu nhìn rõ thầy là ai trước khi chết. Phó Tử Tiêu vốn đã định buông xuôi mọi chuyện, nhưng sau khi nghe thầy nói vậy, anh ta lập tức trở nên kích động, không ngừng giãy giụa, nếu không nhờ cái khăn tẩm ether thì Nghiêm tiên sinh không những không khống chế nổi anh ta mà thậm chí còn có thể bị anh ta làm hại.

Nghiêm tiên sinh dùng hết sức bình sinh để khống chế Phó Tử Tiêu, vật vả lắm thì mới có thể khiến anh ta hôn mê thêm một lần nữa, lúc đang ngồi lau mồ hôi thầy lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân.

Thầy hoảng hốt, không biết đối phương đã nghe được những gì, vội mở cửa đuổi theo, thấy đối phương cách cửa không xa, thầy liền lợi dụng bóng đêm để đánh ngất đối phương rồi quay lại phòng học, giết chết Phó Tử Tiêu và

đưa người kia lên xe ô tô.

Dưới ánh đèn thầy mới phát hiện ra người bị mình đánh thuốc mê lại chính là Hồng Đậu - sinh viên của mình.

Lòng Nghiêm tiên sinh rối như tơ vò.

Thầy cũng biết sau cái chết của Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn, không chỉ có Peter Vương được thuê để điều tra, mà ngay cả Đặng Quy Trang cũng bắt đầu nghi ngờ, anh ta đã đến thư viện mượn sách để xem, còn cố ý đi tìm hiểu về cha mẹ Đinh Kỳ nữa.

Đặng Quy Trang sẽ sớm biết được thầy là cha của Đinh Kỳ, sau đó cũng chẳng mấy chốc mà đoán ra được chuyện năm đó.

Hôm trước Đặng Quy Trang đã cố ý cầm mấy quyển sách về nông nghiệp đến tìm thầy, lúc rời đi mất hồn mất vía nên làm rơi vài quyển sách mà cũng không hay. Thầy sợ đêm dài lắm mộng nên sáng sớm hôm sau đã dùng danh nghĩa của Đặng Quy Trang để trả lại sách cho thư viện.

Nào ngờ đến chiều Đặng Quy Trang lại đến tìm thầy, nói trong sách có kẹp một thứ rất quan trọng, là ảnh chụp chung duy nhất của anh ta và bạn gái năm đó, Nghiêm tiên sinh hoảng sợ, vội đến thư viện tìm sách, nhưng trùng hợp thay, mấy quyển sách đó lại mới bị Cố Quân mượn lúc trưa.

Vụ án này vốn do Cố Quân thuê Peter Vương về điều tra, bây giờ cô ấy lại đi mượn sách, nếu kết hợp với tấm ảnh năm đó, với năng lực của Peter Vương, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra thầy.

Nghiêm tiên sinh không sợ chết, nhưng vẫn còn hai kẻ thù mà thầy chưa tự tay giết, sao thầy có thể cam tâm bỏ dở nửa chừng được. Thầy lên phòng đọc của khoa sư phạm tìm Cố Quân, cũng may là dù mượn sách từ trưa nhưng cô ấy vẫn chưa kịp lật đến trang có kẹp ảnh, thầy đợi đến lúc phòng đọc vắng người, đánh thuốc mê Cố Quân rồi lấy tấm ảnh trong sách đi.

Ai ngờ buổi tối đang giết Phó Tử Tiêu thì lại bị Hồng Đậu nhìn thấy.

Cả hai đều là sinh viên của thầy, mà lúc điều tra chuyện năm đó, thầy cũng phát hiện ra Phan tiểu thư chính là dì út của Hồng Đậu, chính vì vậy mà thầy rất có cảm tình với Hồng Đậu, ngày thường khi phê bài của cô, thầy cũng chú ý hơn những người khác.

Hơn nữa Hồng Đậu lại cực kì thông minh, bình thường lên lớp nghe những lời phát biểu của cô, thầy có lơ đãng nghĩ, năm đó con gái mình cũng thông minh như Hồng Đậu bây giờ, nếu không bị mấy kẻ kia sát hại, chắc chắn con bé sẽ thuận lợi thi đỗ đại học, hàng ngày lên lớp cũng sẽ được các giảng viên yêu quý như Hồng Đậu vậy.

Nghiêm tiên sinh lơ đãng lái xe suốt 10 phút đồng hồ, vì lúc đó ngoài trời đổ mưa, thầy sợ Hồng Đậu bị cảm lạnh nên đành lấy áo khoác đắp lên người cô, về sau thấy cô sắp tỉnh, nghĩ bây giờ bỏ mặc cô ở lại thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì nên dừng xe rồi bỏ đi.

Nghiêm tiên sinh biết Hồng Đậu rất giỏi quan sát xung quanh, nếu cô và Cố Quân trao đổi tin tức với nhau thì sẽ rất nhanh đoán ra thầy chính là hung thủ nên thầy phải tranh thủ sớm ra tay với Bạch Phượng Phi. Nhưng trước khi thầy kịp đi tìm cô ta thì Đặng Quy Trang đến gặp thầy, ngại ngùng nói anh ta biết thầy chính là cha của Đinh Kỳ, sở dĩ anh ta cố ý kẹp ảnh chụp năm đó vào sách là để thử xem phản ứng của thầy mà thôi, anh ta cũng hỏi, có phải bây giờ thầy đang điều tra cái chết của con gái mình không?

Mới đầu Nghiêm tiên sinh không để ý đến Đặng Quy Trang, mãi một lúc sau mới nói một câu: “Cái chết của con gái tôi rất mờ ám.”

Đồng thời thầy có rất nhiều thắc mắc về chuyện năm đó, thầy hẹn buổi tối sẽ đến tìm Đặng Quy Trang, vì chuyện này rất quan trọng nên trong nhà không nên có người ngoài.

Từ khi Đinh Kỳ qua đời đến nay đã qua 11 năm, từng ấy năm trời Đặng Quy Trang đều sống trong cảm giác áy náy, từ khi nghe Nghiêm tiên sinh nhắc đến chuyện này, anh ta cũng bắt đầu nghi ngờ về cái chết của Đinh Kỳ, nhưng đồng thời anh ta cũng không thể tin nổi rằng mình chính là nguyên nhân của cái chết ấy.

Tối muộn hôm ấy Nghiêm tiên sinh đến gặp Đặng Quy Trang, sau khi ngồi xuống, đầu tiên thầy hỏi rõ về chuyện năm người ở phố Xuân Oanh năm đó, sau đó mới hỏi đến chuyện yêu đương của Đặng Quy Trang và Đinh Kỳ, tại sao hai người lại cãi nhau, đêm bị sát hại tại sao cô lại đi tìm Đặng Quy Trang, hai người nói tỉ mỉ về tất cả các chi tiết, không bỏ sót bất kì một vấn đề nào. Cả đêm, hai người không ngừng nói chuyện với nhau, không ngừng sửa sang lại, phỏng đoán, hồi phục sự thật từng chút từng chút một, trái tim Nghiêm tiên sinh cũng tan vỡ ra nhiều mảnh theo những manh mối ấy.

Nói chuyện đến sáng sớm hôm sau, Đặng Quy Trang khóc cạn nước mắt, quỳ thẳng trước mặt Nghiêm tiên sinh không chịu đứng lên, hóa ra Đinh Kỳ nói rất đúng, bạn bè của anh ta năm đó toàn là lũ lưu manh không ra gì, đúng là lũ đầu trâu mặt ngựa. Mà điều khiến anh ta cảm thấy càng thêm đau lòng chính là đêm đó Đinh Kỳ đến tìm anh ta, mà anh ta lại không chịu nghe hết câu đã tức giận bỏ đi. Nếu đám người Phó Tử Tiêu là thủ phạm thì bản thân anh ta chính là đồng phạm. Nỗi đau mà năm đó Đinh Kỳ từng chịu, anh ta cũng phải nhận lấy từng chút một.

Cuối cùng anh ta tự treo cổ ở thư phòng.”

Nhóm người Hồng Đậu nghe đến đây đã ngồi dựa vào nhau khóc, nước mắt lệ nhòa, khóc cho một kẻ si tình, khóc cho một người cha già, khóc cho dì út và Đinh Kỳ. Sau bao nhiêu năm chịu khổ, mặc dù thầy Nghiêm đã giết người, nhưng sâu trong con người thầy vẫn còn sót lại chút lương tri...

Ngu Sùng Nghị dù là đàn ông nhưng cũng khóc không thành tiếng, anh ta nói với Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm, “Cái chết của dì út quá thảm, đến tận bây giờ vẫn không ai biết chuyện xấu xa mà năm đó đám người ấy đã làm. Chúng ta phải công khai sự thật cho mọi người biết.”

Chương 73: Hiểu nhau

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Hạ Vân Khâm gọi người hầu đến để cho thêm củi vào lò, khi lửa cháy lớn, anh đợi cho người hầu đi ra ngoài hết rồi mới nói với Ngu Sùng Nghị: “Em cũng đang định nói thế, nhưng vụ án này xảy ra 11 năm trước, những chứng cứ liên quan giờ cũng chẳng còn, Nghiêm tiên sinh đã dùng tính mạng của mình để đưa chân tướng trở lại đến mức này, mặc dù chúng ta không thể chính thức công khai chân tướng sự việc nhưng vẫn còn có cách khác để khiến mọi người biết đến, bức thư này vẫn chưa hết, chúng ta kiên nhẫn xem phần của Bạch Phượng Phi đã nhé.”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Sau khi Đặng Quy Trang treo cổ, thầy Nghiêm đã vội vàng đi tìm nơi ở của Bạch Phượng Phi, nhưng cô ta quá xảo quyệt, khi nghe tin Dương Vũ Thiên và Hứa Dịch Sơn bị sát hại, cô ta đã sớm đoán được việc này có liên quan đến Phan tiểu thư và Đinh Kỳ, nhóm người Peter Vương điều tra vụ án này, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được hung thủ, trước khi hung thủ sa lưới, cô ta chỉ cần trốn đi mà thôi, dù sao thì mấy chuyện kia cũng không có chứng cứ chính xác nào, chỉ cần cô ta không nhận thì ai có thể làm gì? Giờ cứ sống đã rồi tính tiếp.

Đúng lúc thầy Nghiêm đang không tìm ra nơi ở của Bạch Phượng Phi thì trời lại giúp thầy, vị khách ở Nam Kinh đến Thượng Hải để nghe Bạch Phượng Phi hát.

Khi đọc được tin này trên báo, thầy Nghiêm cũng đoán trước được ngày đó rạp hát sẽ được tăng cường an ninh, rất khó để vào được rạp hát nên thầy ấy đã đến rạp hát Khắc Vũ trước đó một hôm.

Thầy Nghiêm là người nhạy cảm, ngay cả Đặng Quy Trang cũng có thể điều tra ra được thầy là cha của Đinh Kỳ, chắc chắn Vương thám tử cũng điều tra ra được, Bạch Phượng Phi rút cuộc cũng chịu lộ diện sau một thời gian dài,

nếu Vương thám tử nghi ngờ thầy là hung thủ, chắc hẳn sẽ có người theo dõi thầy.

Vì thế thầy Nghiêm đã cho một người hầu trong nhà mặc trường bào của mình, để kiểu tóc giống mình, bảo ông ta ngày đầu tiên ngồi đọc sách ở phòng ngủ, đến ngày tiếp theo thì sang thư phòng cầm bút giả vờ viết lách, đánh lừa người của Vương thám tử.

Người hầu kia vốn đã ở Nghiêm gia nhiều năm, tận mắt chứng kiến 10 năm đau khổ của ông chủ, tuy ông chủ chưa bao giờ nói ra nhưng ông cũng ngầm hiểu rằng ông chủ đang điều tra chuyện của tiểu thư nên chỉ lẳng lặng tuân theo.

Peter Vương đã sớm nghĩ ra vấn đề này, nghe thấy vậy ông ấy than thở: “Bảo sao chúng ta canh chừng suốt hai ngày liền mà không thấy có gì bất ổn, hóa ra Nghiêm tiên sinh đã rời đi từ hôm trước, nhưng mà ngài ấy đánh giá tôi quá cao rồi, nếu như tôi biết được sự thật sớm hơn, biết đâu lại nghĩ được ra cách khác để giải quyết vấn đề này, dù sao thì tôi cũng là người biết lý lẽ mà, Bạch Phượng Phi giết hai người liên tiếp cũng rất đáng chết, nếu Nghiêm tiên sinh không liều mạng để đòi lại công lý thì chưa chắc pháp luật đã có thể trừng trị được cô ta.”

Hạ Vân Khâm không có đánh giá gì về lời than thở này, nói tiếp “Nghiêm tiên sinh giả dạng diễn viên nghiệp dư để tiến vào rạp hát từ hôm trước, nhân lúc trong rạp đang đông người thì bước vào sân sau, mọi người đoán thử xem Nghiêm tiên sinh trốn ở đâu?”

Chỗ nào là chỗ yên tĩnh nhất của rạp hát? Hồng Đậu buồn bực nghĩ rồi nói thử: “Nếu em muốn chờ cơ hội để giết Bạch Phượng Phi, chắc chắn em sẽ tìm một chỗ thật an toàn, là... phòng ở của Dương Vũ Thiên?”

Những người còn lại đều giật mình, Ngu Sùng Nghị gật đầu: “Nghiêm tiên sinh trốn cả đêm ở rạp hát mà không bị bắt kì nhân viên nào ở rạp hát phát hiện, tôi nghĩ cả tối nay mà vẫn không nghĩ ra được tại sao, hóa ra là vì thế.”

Hạ Vân Khâm nhìn thư, “Sau cái chết của Dương Vũ Thiên, không ai dám đến chỗ đó nữa, tính ra thì đó là nơi thích hợp nhất để trốn, Nghiêm tiên sinh

mang sẵn đồ đạc, quần áo, thư, thuốc ngủ ở phòng Dương Vũ Thiên cả đêm, đợi đến tận buổi chiều hôm sau, quả nhiên Bạch Phượng Phi tới rạp hát. Nghiêm tiên sinh nhân lúc mọi người đang vội thu xếp cho Tiểu Kim Vinh lên sân khấu diễn thì bung khay trà gỗ cửa phòng Bạch Phượng Phi.

Bạch Phượng Phi rất cẩn thận, thấy có người gõ cửa liền hỏi đối phương là ai, nhưng cô ta cũng giống Phó Tử Tiêu, đều nghi ngờ Đặng Quy Trang, mà cô ta cũng chưa biết tin Đặng Quy Trang tự tử, hơn nữa để đón khách quý nên lượng bảo vệ ở rạp hát đã tăng lên rất nhiều, sau khi Nghiêm tiên sinh nói mình là người đưa trà đến cho cô ta uống nhuận giọng thì cô ta lập tức vui vẻ đi mở cửa.

Nghiêm tiên sinh vừa vào cửa liền dùng khăn tắm thuốc mê che miệng Bạch Phượng Phi lại. Khi cô ta tỉnh lại, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó cô ta vùng vẫy loạn xạ trên xà nhà, rồi trợn mắt lên dọa dẫm, cuối cùng lại chuyển thành khóc lóc cầu xin, tóm lại là giở đủ loại trò.

Nghiêm tiên sinh kể lại các suy đoán của bản thân, qua sự xác nhận của các hung thủ khác và trí nhớ của Đặng Quy Trang, những gì thầy ấy biết cũng không khác sự thật năm đó là bao, nhưng thầy ấy vẫn còn một thắc mắc cần được Bạch Phượng Phi chứng thực. Nếu Phan tiểu thư bị sát hại vì đã nghe được chuyện họ bàn nhau chia tiền, vậy thì vì sao Đinh Kỳ cũng bị bọn họ sát hại? Hơn nữa lại còn là vài ngày sau chứ không phải ngay đêm đó.

Tất nhiên Bạch Phượng Phi không dám nói ra sự thật, Nghiêm tiên sinh liền từ từ nói ra suy đoán của mình, trong lúc Đinh Kỳ tìm Đặng Quy Trang, vô tình nhìn thấy bốn người họ đến trường trung học nữ sinh, dù chưa thấy hiện trường nhưng vì cô bỏ chạy nên họ cho rằng cô đã phát hiện ra điều gì đó. Ngày xưa Đặng Quy Trang còn trẻ chưa hiểu chuyện, chưa nhìn thấu Bạch Phượng Phi, nhưng sau này nhớ lại, anh ta mới nhận ra năm đó Bạch Phượng Phi đã cố tình tạo rất nhiều hiểu lầm giữa anh ta và Đinh Kỳ.

Vì vậy trong bốn người chỉ có Bạch Phượng Phi vì tiếp xúc với Đặng Quy Trang nên mới có ấn tượng sâu đậm với Đinh Kỳ, lúc ấy trời đã tối, trong hoàn cảnh ấy chỉ bằng một cái nhìn thoáng qua mà vẫn có thể nhận ra đối phương là Đinh Kỳ thì cũng chỉ có Bạch Phượng Phi. Mà con gái thầy ấy bị sát hại sau đó vài ngày cũng chỉ vì Bạch Phượng Phi nói chuyện này với đồng bọn của

mình.

Nếu như đầu sỏ của cả hai vụ án này là Phó Tử Tiêu thì Bạch Phượng Phi chính là hung thủ đã sát hại con gái thầy ấy.

Nghiêm tiên sinh hỏi cô ta, rốt cuộc khi đó cô ta đã nghĩ gì mà chỉ cần một bóng lưng thôi cũng có thể nổi ý định giết người, trừ việc muốn giết người diệt khẩu tránh phiền phức, liệu có phải là vì Đặng Quy Trang nên cô ta vốn đã ghen ghét Đinh Kỳ rồi không? Mượn gió bẻ măng, mượn đao giết người, từ khi còn nhỏ mà Bạch Phượng Phi đã làm được những chuyện như vậy, chẳng lẽ là do bản tính trời sinh?

Bạch Phượng Phi nghe xong mấy lời này, ánh mắt chỉ hơi lóe lên, Nghiêm tiên sinh hận đến nghiến răng nghiến lợi, từ từ thắt chặt sợi dây trên cổ Bạch Phượng Phi lên, cô ta giãy giụa một lúc lâu, cực kì khổ sở, sợ đến mức không không chế được việc bài tiết của bản thân, lúc này Nghiêm tiên sinh mới lấy một bức thư thú tội mà thầy ấy đã chuẩn bị trước ra, ép Bạch Phượng Phi phải kí tên.

Sau khi Bạch Phượng Phi tắt thở, Nghiêm tiên sinh viết nốt bức thư của chính mình, uống thuốc độc tự vẫn.”

Mọi người đều lặng yên không nói một lời.

Một lúc lâu sau, Hồng Đậu lau nước mắt, đứng dậy lấy bức thư nhận tội trong tay Hạ Vân Khâm đưa cho mọi người cùng xem.

Trên mặt Cổ Quân vẫn còn vệt nước mắt mới khô, giọng cô ấy khản đặc, sau khi nhìn kĩ nội dung bức thư, cô ấy bình tĩnh lắc đầu: “Bạch Phượng Phi đã bị sát hại, dù có công khai bức thư nhận tội này, người ta vẫn sẽ không chịu tin đâu, họ sẽ nghĩ là hung thủ vu oan cho mấy người đã khuất, thầy Nghiêm cũng đã đoán ra được điều này nên trước khi lâm chung thầy không dặn chúng ta việc này.”

Hồng Đậu tức giận nói: “Thầy Nghiêm đã báo được thù, những vấn đề khác thầy ấy không để ý, nhưng tớ thì không cam lòng thấy người ta bêu danh thầy ấy là một kẻ giết người, tớ không tin là không có cách nào để công khai

được chân tướng cho mọi người.”

Phòng khách lại chìm vào im lặng, những giọt nước mưa trên hiên nhà tí tách rơi xuống nền đất xi măng trước cửa, mưa đêm càng lúc càng lớn, cây ngô đồng kêu lên xào xạc, hơi ẩm lạnh lạnh tràn vào trong phòng.

Trong không gian yên lặng, đồng hồ tây để ở góc bàn đột nhiên đổ chuông “Đinh đong”, tổng cộng chín tiếng chuông vang lên, lúc này Hồng Đậu mới nhận ra giờ đã là 9 giờ rồi.

“Đã muộn vậy rồi sao?”

Người hầu đi vào nói: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ, xe của Cố gia tới.”

Cố Quân đứng lên, trịnh trọng nói với Hồng Đậu: “Ngày mai tớ sẽ đến thương lượng tiếp chuyện này với mọi người. Tớ và cậu đều là học sinh của thầy Nghiêm, một ngày là thầy cả đời là cha, chuyện của thầy, chúng ta làm học trò phải cùng giải quyết.”

Hồng Đậu gật đầu, cô và Hạ Vân Khâm tiễn Cố Quân đi, tận mắt nhìn Cố Quân lên xe ô tô của Cố gia, cô mới quay lại, chỉ một lát sau Peter Vương và Ngu Sùng Nghị cũng chào tạm biệt hai người.

Trước khi đi Ngu Sùng Nghị nói với em gái: “Mẹ rất thương dì út, nếu mẹ tùy tiện biết về chuyện này khó tránh khỏi việc sẽ đau lòng một trận, từ giờ đến sáng mai anh sẽ nghĩ cách để báo chuyện này cho mẹ. Nếu đêm mai em và Vân Khâm có tiện thì cùng đến ngõ Đồng Phúc một lát. Khi mẹ và cậu bình tĩnh lại, chúng ta sẽ cùng họ đến thăm mộ dì út một chuyến, sự thật bị chôn vùi nhiều năm qua cuối cùng cũng được đưa ra ánh sáng, hung thủ đã bị hành quyết, dì út dưới suối vàng biết được chuyện này chắc hẳn cũng có thể nhắm mắt xuôi tay.”

Hồng Đậu chưa kịp đáp, Hạ Vân Khâm đã gật đầu đồng ý: “Được, đêm mai em và Hồng Đậu sẽ về nhà mẹ vợ một chuyến.”

Ngu Sùng Nghị thầm cảm thấy rất biết ơn.

Sau khi tiễn Ngu Sùng Nghị về, hai người đến phòng ngủ, quần áo mới đã được người hầu chuẩn bị sẵn, sau mấy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, Hồng Đậu vốn đã mệt về cả thể xác lẫn tinh thần, khi này lại còn khóc rất nhiều, bây giờ cô không còn chút sức lực nào, khi Hạ Vân Khâm tắm xong, cô chỉ vào rửa mặt qua loa, thay đồ ngủ rồi nằm phịch xuống giường.

Hạ Vân Khâm nói chuyện điện thoại ở gian ngoài xong quay lại phòng, thấy Hồng Đậu đang nằm yên không nhúc nhích, anh sờ chân cô, nhúu mày kéo cô dậy, bắt đầu căn nhắc: “Tay chân em lạnh thế, uống ngụm trà nóng đã rồi hẵng ngủ.”

Hồng Đậu đỡ đầu gối dậy, cầm chén trà Hạ Vân Khâm đưa cho, trong trà không có lá trà mà pha thêm ít mật ong và sữa bò, vừa thơm vừa ấm, cô uống một ngụm rồi ngồi dựa vào ngực Hạ Vân Khâm, đầu cô nặng trĩu, trong đầu cô chỉ còn ý nghĩ duy nhất đó là làm thế nào để bảo toàn được thanh danh của thầy Nghiêm.

Hạ Vân Khâm choàng tay ôm lấy Hồng Đậu, im lặng không nói một lời, dường như đang nghĩ gì đó.

“Vân Khâm, chuyện gì đã xảy ra bên ngoài rạp hát thế?”

Hạ Vân Khâm im lặng một lúc, nhìn xuống đỉnh đầu cô rồi hỏi: “Lúc ấy em có sợ không?”

“Sợ chứ.” Hồng Đậu thành thật gật đầu, “Tiếng súng quá gần, em lại còn không biết đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên là thấy sợ rồi.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Lửa thử vàng gian nan thử sức, em sợ nhưng lại không nỡ mặc kệ thầy Nghiêm, sau khi thầy ấy qua đời, em còn không quên giúp thầy ấy chỉnh trang, lúc nào cũng muốn giữ thể diện và tôn nghiêm cho thầy ấy. Hồng Đậu, em có tình có nghĩa, Hạ mỗi cưới được cô vợ thế này quả thật rất hạnh phúc.”

Hồng Đậu nhận ra anh cũng không trêu ghẹo cô, ngược mắt lên nhìn anh, “Em sợ nhưng không đi, một phần là vì em không nỡ bỏ lại thầy Nghiêm, mà

cũng vì có anh ở đó. Có anh, em rất yên tâm. Hơn nữa thầy Nghiêm không thân cũng chẳng quen với anh, nhưng anh vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn còn gì, Hạ tiên sinh là người chính trực nhân hậu, Hồng Đậu em có một người chồng như vậy cũng rất may mắn.”

Hạ Vân Khâm nghe được ra tâm trạng cô cực kì chán nản, nhưng mấy câu này của cô lại khiến lông mày anh giãn ra, anh đưa tay xoa bóp gò má trắng nõn mềm mịn của cô, “Em không muốn hỏi tại sao anh biết trước là trong rạp hát sẽ loạn à?”

“Muốn chứ.” Hồng Đậu tỏ vẻ ầm ức gật đầu, “Nhưng em có hỏi thì anh cũng không chịu nói, thà cứ đợi khi nào đó anh chủ động nói cho em còn hơn.”

Trong mắt anh, cô luôn xinh đẹp đáng yêu động lòng người như vậy, tim Hạ Vân Khâm lại mềm nhũn ra, anh nhìn cô rồi nói: “Vụ án của Nghiêm tiên sinh không chỉ liên quan đến tám mạng người, mà năm người trong số đó là những người có danh tiếng và địa vị trong xã hội, nếu chuyện này lan truyền ra bên ngoài nhất định sẽ gây nên rất nhiều sóng gió. Chúng ta sẽ ra tay trước khi mọi người tập trung đi chỉ trích Nghiêm tiên sinh. Chuyện ám sát ở rạp hát Khắc Vũ đêm nay, ngày mai sẽ có báo đưa tin, mai đọc được gì anh sẽ nói hết cho em biết. Còn sáng mai, em hãy chuẩn bị giúp anh một phần quà thật long trọng, anh sẽ dẫn em đi gặp một người bạn.”

Không hiểu sao tâm trạng cô lại trở nên dễ chịu hơn một chút: “Vâng.”

Quyển 3: Trăng sáng chiếu xuống đôi ta

Chương 74: Thường ngày

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, người hầu đưa báo tới, đa phần báo chí đều đưa tin Bạch Phượng Phi bị sát hại, mà đối với nguyên nhân gây ra vụ án mạng ở rạp hát cần được chú ý thì bài báo chỉ viết sơ lược.

Cái chết của Bạch Phượng Phi quá thâm trọng, vì muốn đền tội mà hung thủ đã uống thuốc độc tự sát, cả vụ án bị bao phủ bởi màn sương mù, không biết có phải có người ở sau lưng đã sớm chuẩn bị rồi hay không mà đồn cảnh sát ở tô giới Pháp không đề cập một chữ nào đến thân phận và mục đích của hung thủ, căn cứ vào điều này, trước khi vụ án được làm rõ, tuy rằng cả thành phố đều ồn ào nhưng không tòa soạn báo nào dám nghị luận xằng bậy về việc này.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là tờ báo buổi tối ngày hôm đó, chuyên mục Peter tiếng tăm lừng lẫy đã bỏ trống hơn một năm lại đột nhiên lấy tiêu đề “Mặt nạ” để công bố hàng loạt vụ án kỳ lạ, mà đề mục đầu tiên trong đó là “Ác quỷ đội lốt con người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật 11 năm, thầy giáo già khổ công điều tra chân tướng vì để trả thù cho con gái”, bắt đầu viết từ một rạp hát nào đó ở phố Xuân Oanh vào 11 năm trước, cho đến vụ án tai nạn kinh hoàng của thiếu gia cửa hàng tây, văn chương ngắn gọn nhưng đã chỉ ra bốn hung thủ chính, suốt bài báo không nói đích danh nhưng đương nhiên chỉ cần biết được lịch sử phát tài của mấy người Bạch Phượng Phi, Hứa Dịch Sơn thì vừa đọc đã có cảm giác quen thuộc, vì sự tò mò trong lòng mà tờ báo buổi tối ngày hôm đó bán hết không còn một tờ nào.

Từ ngày đó trở đi, mỗi ngày chuyên mục có hai bài, vừa viết vừa đăng, không quá dài dòng, chậm rãi nói rõ về sự phức tạp và ly kỳ của vụ án chưa được giải quyết.

Văn chương do Hồng Đậu và Cố Quân hợp tác viết, chi tiết vụ án thì lại được Hạ Vân Khâm và Peter Vương bổ sung, bởi vì bút tích văn chương quá mức chân thực, trong đó còn nhắc tới vụ án bị cướp của thiếu gia cửa hàng tây

vào 11 năm trước, vụ án nữ sinh treo cổ tự sát, mấy người Bạch Phượng Phi, Dương Vũ Thiên bị treo cổ chết... đều nói hết, mà Peter Vương còn dùng máy ảnh Đức của bản thân chụp lại công cụ và tàn thuốc hiệu Trường Nhạc mà thầy Nghiêm cất giữ, bức ảnh và bài viết được đồng loạt đăng lên càng tăng thêm độ tin cậy.

Nhưng mà chỉ cần tòa soạn báo gọi điện thoại đến muốn tiến hành tìm cách chứng thực người được nói trong bài viết thì Peter Vương đều một mực bác bỏ, càng như thế mọi người càng không ngăn nổi lòng tò mò của mình, số lượng tiêu thụ của tờ báo tăng vọt, lúc đầu người trên phố còn thương tiếc cho đám người Bạch Phượng Phi, Dương Vũ Thiên, sau đó lại nghi ngờ, rồi khinh thường, ra sức chửi rủa, lời nào cũng có.

Hành động này vẫn không thể cứu vãn nổi danh tiếng của thầy Nghiêm, nhưng sau khi đồn cảnh sát công bố hung thủ của vụ án này chính là thầy giáo dạy quốc ngữ đức cao vọng trọng của trường St. John, lại có hơn nửa số người cho rằng mấy người Bạch Phượng Phi chết còn chưa hết tội. Chuyện đã trôi qua được một tháng, sự chú ý của người dân dần bị chuyện khác kéo đi, đợi tới khi đồn cảnh sát tô giới Pháp trả thi thể của thầy Nghiêm về, các thầy cô giáo và sinh viên của trường St. John đã cử hành một lễ truy điệu nho nhỏ cho thầy Nghiêm, đáng thương cho thầy Nghiêm không còn người thân nào trên đời cả, các thầy cô và sinh viên hợp lực an táng thầy chung một chỗ với vợ và con gái, sau khi tang sự qua đi, Hồng Đậu và Cố Quân tiên phong đặt ra một quy định, sau này cứ đến thời gian này thì tất cả sinh viên sẽ đi tế thầy Nghiêm.

***

Trong một tháng Hồng Đậu nhập học lại, ban ngày lên lớp, buổi tối cùng đám người Hạ Vân Khâm suy nghĩ để viết bài báo cho chuyên mục, cứ bận bịu như vậy cũng dần quên đi sự buồn phiền mà chuyện của thầy Nghiêm và dĩ vãng mang lại.

Chuyên mục Peter đã đăng hết toàn bộ chân tướng của năm đó, dựa vào nghị luận bên ngoài có thể thấy hiệu quả rất tốt, cuối cùng trong lòng Hồng Đậu cũng coi như đã giải quyết xong một chuyện lớn. Chủ nhật hôm đó, cô không có tiết trên trường, hiếm khi được thư giãn nên đã ngủ một giấc rất

ngon, lúc tỉnh lại không biết đã mấy giờ rồi, trong phòng yên tĩnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy rất yên tâm, gian phòng ngoài truyền tới tiếng bút viết sột soạt, ngẩng đầu nhìn một cái, Hạ Vân Khâm đang ngồi trước bàn đọc sách ở gian phòng ngoài viết cái gì đó, ánh nắng sáng sớm cuối thu từ ngoài cửa sổ chiếu vào như một tấm lụa mỏng màu vàng, mờ mờ ảo ảo bao bọc nửa người anh.

Lúc Hạ Vân Khâm làm việc chưa bao giờ bị phân tâm, cô lặng lẽ chống một cánh tay trên gối, cố ý từ xa nhìn anh không nói lời nào, ai ngờ vừa mới động dậy, anh không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Dậy rồi à?”

Hồng Đậu cảm thấy rất vô vị, kéo chăn cao tới cằm: “Đáng ghét.”

Anh đặt bút xuống đi vào phòng: “Đáng ghét cái gì?”

Hồng Đậu vội kéo chăn che kín đầu, buồn cười nói: “Anh đừng qua đây, em còn muốn ngủ nữa.”

“Hả? Đã 9 giờ rồi mà còn ngủ?” Hạ Vân Khâm ngồi xuống mép giường, cố gắng lôi cô từ trong chăn ra.

Lời nói này đã nhắc nhở Hồng Đậu, cô ngủ quên chưa xuống ăn sáng, không thông báo không biết cha mẹ chồng có bất mãn hay không, vội thò đầu ra khỏi chăn, nói nhỏ: “Sao buổi sáng anh không gọi em dậy?”

“Anh gọi rồi.” Hạ Vân Khâm nhìn cô, gò má của cô còn lưu lại vết hồng hào do vừa mới tỉnh dậy, như cánh hoa lộ ra trong sớm mai, “Nhưng em không chịu dậy.”

Anh càng ngày càng tiến đến gần cô, cô lại chui vào trong chăn: “Vậy cha mẹ có nói gì không?”

“Có thể nói gì chứ? Em tham ăn như vậy, giúp gia đình tiết kiệm một bữa ăn còn không tốt sao?”

Hồng Đậu biết anh lúc nào cũng bảo vệ cô, chắc là đã nói thay cô rồi,

không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười: “Ăn thiếu một bữa khiến em không có sức rời giường đâu, vậy để em ngủ tiếp.”

“Em quên hôm nay phải giúp mẹ vợ tìm nhà à?”

“Ngược lại ngủ quên mất, không bằng cầm cự đến trưa về nhà ăn cơm luôn vậy.”

“Hồng Đậu.” Trong mắt anh ẩn hiện ý cười: “Trước đây sao anh không biết em lười thế nhỉ?”

“Anh nói như vậy, ngược lại em càng muốn lười thêm.”

Cô quần mình lại trong chăn như một con sâu, anh vừa chạm vào chăn cô lập tức trốn đi.

Tiếng của anh thấp xuống, gật đầu nói: “Anh biết rồi, chắc do tôi qua mệt mỏi quá.”

Hồng Đậu khựng lại, giọng nói từ trong chăn truyền ra: “Hạ Vân Khâm, anh thật hư hỏng.”

“Sao anh lại hư hỏng?”

Chiếc giường khá rộng, Hồng Đậu ở trên giường tự do không hạn chế, bọc lấy chăn lăn tới chỗ khác: “Anh hư hay không thì trong lòng anh tự biết.”

Làm sao Hạ Vân Khâm chịu để cô chạy thoát, anh kéo bọc chăn lại, hất nó ra rồi ôm cô lên, đi về phía phòng tắm: “Hư thật đấy, còn phải để anh tắm giúp em nữa.”

Hồng Đậu ở trong ngực anh vừa đá vừa đánh, kinh ngạc cười nói: “Ai cần anh tắm giúp em, anh mau thả em xuống đi, em tự làm được rồi.”

“Em cứ kêu gào đi, nếu ở ngoài có người hầu đi ngang qua, muốn không

biết chúng ta đang làm gì cũng khó đấy.”

Lời nói này rất hiệu quả, Hồng Đậu lập tức quên giãy giụa, người Hạ gia rất phóng khoáng, không thích gò bó con cái, nhưng bởi vì tạm thời chưa phân nhà nên mọi người đều ở chung một chỗ, lúc nào cũng khá bất tiện, cô thân làm con dâu, đương nhiên không tiện chủ động đề cập tới chuyện chuyển nhà, chỉ ôm lấy cổ anh, nhẹ giọng nói: “Ở nhà kia khá yên tĩnh, khi nào chúng ta qua bên kia ngủ một đêm đi.”

Hạ Vân Khâm vừa nghe liền biết Hồng Đậu đề cập tới căn nhà yên tĩnh đã đến lần trước, giả vờ nghiêm chỉnh nói: “Đi tới đó ở làm gì, thuận tiện cho chúng ta làm bận sao?”

“Anh... sao anh không nói được câu nào đúng đắn vậy, mau thả em xuống đi.”

Hạ Vân Khâm dùng chân đá cửa ra: “Em đừng động đây nữa, em không biết bản thân nặng lắm sao, còn động đây nữa anh thực sự không ôm nổi đâu.”

Hồng Đậu then quá hóa giận: “Nói linh tinh, em không nặng chút nào.”

Hơn nữa rõ ràng Hạ Vân Khâm ôm cô rất thoải mái mà.

“Không nặng, ngoan nào, đừng động đây nữa, để anh ôm em vào trong rồi sẽ thả xuống.”

Hai người ở bên trong bận rộn hồi lâu mới đi ra, Hạ Vân Khâm thay đồ một lần nữa, Hồng Đậu dựa vào giường một lúc, chờ thể lực hồi phục xong mới cùng Hạ Vân Khâm ra ngoài.

Người một nhà đều ở trong phòng khách, ngay cả Hạ Mạnh Mai hiếm khi ở nhà cũng đang ngồi trên sofa, vừa đọc báo vừa hút thuốc. Hai người Đoạn Minh Y và Hạ Ninh Tranh đang nói chuyện với nhau, Hạ Trúc Quân và Hạ thái thái ngồi trên ghế sofa, trên mặt Hạ thái thái đeo một cái kính, bà giờ tờ báo ra xa để nhìn, Hạ Trúc Quân vừa bóp vai cho mẹ vừa nhẹ giọng đọc báo, cảnh tượng vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Hạ Trúc Quân thấy Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu đi xuống thì cười nói: “Mẹ nói hôm qua chị dâu hai đã bóp vai giúp mẹ đến nỗi mệt muốn chết rồi nên hôm nay để chị dâu hai nghỉ ngơi một ngày, giờ đến lượt em hầu hạ.”

Lúc nói chuyện, cô chú ý tới anh hai đã thay áo sơ mi bên trong, nếu như trước đó cô chỉ mở miệng hỏi thăm thì mấy ngày nay đã hiểu được một chút, vội nhìn sang tờ báo, Hạ thái thái giả vờ không thấy, muốn Hạ Trúc Quân tiếp tục đọc báo, Hạ Trúc Quân chỉ có thể kiên trì đọc tiếp: “Nơi ở này đã có 30 năm lịch sử, bởi vì thường xuyên bị đồn có ma nên đã sang tên mấy lần nhưng không ai hỏi thăm nữa, đột nhiên 3 tháng trước được một phòng khám bệnh mua lại, nhưng mà treo biển kinh doanh chưa được bao lâu đã có một cô y tá chết vô cùng kỳ lạ, đúng là căn nhà xui xẻo, sau lần đó thì rất khó sang tên nữa.”

Hạ Vân Khâm nghe xong thì bước chân khựng lại, anh ngồi xuống sofa, cũng cầm lấy tờ báo xem.

Lúc này Hạ thái thái mới hỏi Hạ Vân Khâm: “Muốn ra ngoài với Hồng Đậu à?”

Mắt của Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm vào tờ báo, lơ đãng cười nói: “Trước đó vài ngày trời còn mưa, hiếm khi hôm nay thời tiết bên ngoài tốt như vậy, con đưa cô ấy ra ngoài đi dạo một chút.”

Hồng Đậu cố ý cách anh khá xa, xoay người ngồi xuống bên cạnh Hạ Trúc Quân, nhìn tờ báo kia, lên tiếng: “Mẹ vẫn muốn nghe mấy tin tức mới à, để con dâu đọc cho nhé.”

Hạ thái thái tiện tay chỉ vào một đoạn: “Con ngoan mau giúp mẹ đọc đoạn này đi.”

Hồng Đậu thấy đó là thông báo tổ chức hoạt động lần thứ nhất của câu lạc bộ mà Đoạn Minh Y lo liệu, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một quảng cáo ở góc phải. Mấy ngày nay vì giúp mẹ và anh trai tìm nơi ở thích hợp nên cô cũng hay để ý đến mấy quảng cáo thế này, vốn căn nhà này không có gì đặc biệt, đặc biệt là chủ nhân của căn nhà, trên đó viết: “Gần đây

căn biệt thự thơm mát dưới danh nghĩa của ngôi sao lớn Trần Bạch Diệp được bán đấu giá, các thiếu gia công tử khắp thành phố tranh nhau đấu giá”.

Trong lòng Hồng Đậu hơi khó chịu, thực lòng khâm phục những người viết mấy bài báo lá cải này, chỉ bởi vì Trần Bạch Diệp đã từng ở căn biệt thự lớn này liền mang theo hai chữ “Thơm mát”.

Có điều căn nhà lớn này ở trên đường Tô Hà, mọi thứ đều tốt, chắc là Trần Bạch Diệp không thiếu tiền, nhưng tại sao đột nhiên muốn bán căn nhà này?

Hồng Đậu ngược mắt nhìn Hạ Vân Khâm, đương nhiên Hạ Vân Khâm cũng chú ý tới đoạn tin tức này, sắc mặt vẫn lạnh nhạt.

Lại liếc mắt nhìn Hạ Mạnh Mai, cha chồng đang giờ tờ báo che mặt, một lúc lâu vẫn không động đậy.

Chương 75: Trộm gà không được còn mất năm gạo

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Hồng Đậu đọc tin tức về câu lạc bộ cho Hạ thái thái nghe xong còn muốn đọc tiếp, Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ, giục cô: “11 giờ rồi, không đi nữa là trễ đấy.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm tạm biệt mọi người rồi đi ra ngoài. Vì sau đó còn muốn chở mẹ vợ và anh vợ đi xem nhà nên hai người không dùng xe đạp mà đổi sang xe ô tô, đi được nửa đường Hồng Đậu quay cửa kính xe xuống, mặc cho gió thổi vào mặt, khẽ cảm thán: “Thời tiết tốt quá.”

Nói xong, cô chống cằm, thích thú híp mắt tắm nắng.

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái, đúng là giống con mèo lười thật đấy, lại còn là loại vừa trắng vừa ngốc.

Hồng Đậu không chú ý đến nụ cười trên mặt của Hạ Vân Khâm, nhớ lại đoạn tin tức trên báo lúc nãy, cô nghi ngờ hỏi: “Sao Trần Bạch Diệp lại muốn bán nhà nhỉ?”

Cô có một suy đoán, bởi vì biết được Trần Bạch Diệp là người tung tin đồn ra ngoài nên trong cơn giận dữ, Hạ Mạnh Mai đã cắt đứt tình cảm này, mấy năm qua Trần Bạch Diệp đã quen với việc được xe đưa đón và có nhà ở rộng lớn, thoáng cái đã thiếu mất một số tiền lớn, chắc hẳn không xoay sở khắp nơi được nên bất đắc dĩ mới phải bán tài sản.

Lúc này khi đọc báo, hình như cha chồng rất kinh ngạc với chuyện này, có thể thấy là trước đó ông cũng không biết rõ.

Hạ Vân Khâm cũng đang suy nghĩ về chuyện này: “Người phụ nữ này có rất nhiều thủ đoạn bịp bợm, nếu cô ta muốn bán đấu giá nhà thì chúng ta đi

xem thử xem.”

Hồng Đậu quay đầu nhìn anh, bây giờ căn nhà đó đã được ngã giá một vạn đồng bạc trắng (1), người bình thường không ai dám hỏi đến, giọng điệu này của Hạ Vân Khâm rất tùy ý, giống như đi mua thức ăn hay ngắm hoa vậy.

(1) đồng bạc trắng: tiền đúc bằng bạc thời xưa.

Một lúc lâu sau cô vẫn chưa nói tiếp, Hạ Vân Khâm hơi kinh ngạc nhìn gương chiếu hậu mới phát hiện cô đang nhìn mình, anh đành nói: “Căn nhà đó cũng không phải do cha anh tặng, nếu không cho dù Trần Bạch Diệp thiếu tiền cũng không dám bán đâu, có thể thấy lai lịch của căn nhà này vẫn là một câu đố, đây là điều thứ nhất. Thứ hai, người phụ nữ này đột nhiên vội vàng muốn bán căn nhà cũng coi như thôi đi, còn cố ý trắng trợn đăng báo tô vẽ thêm cho việc này, cô ta cũng không ngu ngốc, chẳng lẽ không biết nhìn tình hình trước mắt, giá nhà bị người ta càng đẩy lên cao sẽ càng khó bán sao? Cho nên anh nói cô ta không có ý định bán nhà, rõ ràng là có mục đích khác, không tới xem thử một chút thì hơi phí.”

Việc này đúng là rất kỳ lạ, Hồng Đậu suy nghĩ một chút, chống cằm nói: “Hơn nữa, lẽ nào giống như đoạn tin tức em tư đọc trước đó, căn nhà của Trần Bạch Diệp cũng bị đồn có ma sao?”

Hạ Vân Khâm cười nói: “Ngu tiểu thư đọc nhiều kinh thi và kinh thư, chẳng lẽ còn tin chuyện này à?”

“Tất nhiên là em không tin, hơn nữa coi như có ma thì làm sao đáng sợ bằng kẻ xấu được? Em chỉ đang nghĩ, nếu theo lời anh nói trước mắt cô ta không thiếu tiền, vậy chính là căn nhà đó thực sự có vấn đề, vì sao lúc trước đang ở bình thường, bây giờ đột nhiên lại có “ma”? Trần Bạch Diệp chắc hẳn phải biết càng bán tổng bán tháo thì càng dễ bị người ta suy đoán, rõ ràng không ở được nữa, lại còn cố ý công khai.”

Vẻ mặt của Hạ Vân Khâm trầm xuống: “Lúc nãy trên tờ báo đó nói địa chỉ của căn nhà có ma là ở đâu vậy? Đã thuê được y tá của phòng khám Tây y, chắc hẳn sẽ không dễ tin vào loại tin tức ma quỷ vô căn cứ đâu, y tá kia chết không rõ ràng, người phụ trách phòng khám bệnh không có khả năng mặc kệ

như vậy. Cũng không biết Peter Vương có tin tức không, không bằng chúng ta đưa mẹ vợ đi xem nhà trước, sau đó tới chỗ Peter Vương nhé.”

Hồng Đậu đồng ý, nói chuyện một lúc thì tới ngõ Đồng Phúc, hai người dừng xe xong đi lên lầu, người một nhà của Phan Mậu Sinh cũng tới đây. Ngu thái thái đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, hai chị em Ngọc Kỳ, Ngọc Nguyên thì đang ở ngoài phòng khách nói chuyện với anh trai.

Hai bên chào hỏi nhau xong, Phan thái thái lặng lẽ kéo Hồng Đậu sang một bên nói: “Trên báo nói Đại thiếu nữ của Hạ gia muốn tổ chức tiệc trà ở trường St. John, nghe nói Đại thiếu nữ rất để ý đến thể diện, đặc biệt mời khá nhiều người tài ở Thượng Hải, nếu thuận tiện, cháu cho Ngọc Nguyên một tấm thiệp mời được không, tính tình con bé rất ương bướng, nên thường xuyên tham gia những hoạt động thể này, nếu không cứ ở nhà ru rú buồn bực cả ngày, làm sao mở mang tầm mắt được.”

Hồng Đậu biết từ khi chị họ Ngọc Kỳ và Viên Nhược Lạp đính hôn, cậu và mợ đặt toàn bộ tâm tư lên người con gái nhỏ, mở mang tầm mắt là giả, tìm con rể tài giỏi mới là thật. Tiếc là Ngọc Nguyên kỳ lạ hơn chị gái rất nhiều, mặc cho mợ dùng hết mọi thủ đoạn nhưng vẫn không chịu nghe theo sự sắp đặt của mẹ.

Loại tiệc trà này tập trung rất nhiều khách mời, chắc Ngọc Nguyên cũng sẽ không muốn đi, nhưng nếu từ chối thẳng mặt, cô chỉ sợ mợ nghĩ nhiều, liền cười nói: “Được, khi nào về cháu sẽ sai người cầm thiệp mời đưa tới nhà.”

Sắc mặt của mợ rạng rỡ hẳn lên, bà cười xán lạn: “Đúng là đứa bé tốt, cháu sinh sau Ngọc Nguyên mấy ngày mà đã kết hôn rồi, thế mà hôn sự của Ngọc Nguyên vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu, nếu gặp được ai thích hợp trong đám bạn bè của Nhị thiếu gia thì cháu nhớ để ý giúp Ngọc Nguyên một chút nhé.”

Hồng Đậu mỉm cười gật đầu.

Lúc hai người nói chuyện, Ngọc Nguyên thỉnh thoảng nhìn về bên này, hiển nhiên là đoán được mẹ đang lo liệu chuyện gì đó, vẻ mặt không cam lòng.

May mà gia đình cậu ăn trưa xong thì lập tức rời đi, Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị theo xuống lầu rồi đi thẳng tới mấy căn nhà định xem trước đó. Xem một chút đã đến buổi chiều, Ngu thái thái chú ý tới căn nhà đơn trên đường Hương Chương, lại lo lắng giá cả quá đắt, ai ngờ vừa mở miệng, còn rẻ hơn căn nhà cũ kỹ đã xem trước đó tới mấy trăm đồng bạc.

Điều này cũng không phải là không có khả năng, nhưng cũng quá lý tưởng hóa rồi, Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị nhìn nhau: “Có phải báo giá sai rồi không?”

Hạ Vân Khâm cười nói: “Chủ nhân của căn nhà này muốn chuyển đến Hồng Kông, trước mắt vội vàng muốn bán tổng bán tháo hết tất cả sản nghiệp ở Thượng Hải, ông ấy cần dùng tiền gấp nên cố ý không tăng giá.”

Lúc này Ngu thái thái mới hiểu được, mấy căn nhà nhỏ đều là bà và con trai tự mình tìm, chỉ riêng căn nhà này do con rể dẫn họ tới xem, bên ngoài căn nhà trông nửa mới không cũ, đồ dùng trong nhà lẫn sàn nhà đều mới tinh, máy nước nóng tây đều có đủ, trước cửa có bóng râm của cây cối, thực sự là đông ấm hè mát, mà xung quanh lại yên tĩnh, cách trường St. John khá gần, quả thật vô cùng vừa ý.

Sao căn nhà tốt như vậy lại đột nhiên xuất hiện? Rõ ràng là con rể đã sắp xếp từ lâu rồi. Sợ bọn họ băn khoăn còn giả vờ tìm cớ thôi. Giá cả như vậy không cao không thấp làm bọn họ muốn từ chối cũng khó mà nói nên lời.

Bà cố ý ra vẻ nghiêm túc: “Đứa nhóc này.”

Ngu Sùng Nghị cũng băn khoăn nói: “Vân Khâm, cái này tuyệt đối không thể...”

Hạ Vân Khâm nhướn mày cười nói: “Mẹ vợ và anh đừng nghĩ nhiều, đây thực sự là giá cả của nó, nếu hai người không tin, con sẽ bảo bạn của con đến đây để mẹ vợ và anh có thể hỏi.”

Coi như gọi bạn đến thì sao, nhất định hai người đã thông đồng từ trước, người đó có đến cũng sẽ thu dọn sạch sẽ giúp Hạ Vân Khâm, bọn họ lại không thể ép Hạ Vân Khâm phải thu tiền.

Hồng Đậu đối diện với ánh mắt sáng quắc của mẹ, cô không đứng trong nhà được nữa mà đi thẳng ra ngoài, đến vườn hoa nhỏ trước cửa đi dạo. Đã xem qua mấy căn nhà, Ngu thái thái không ngừng cân nhắc, bà vẫn ưng căn nhà này nhất, từ trước tới giờ bà luôn biết con rể làm việc chu đáo, nghĩ đến chuyện cho dù việc này có truyền ra ngoài thì người bên ngoài cũng không bới móc ra được sai lầm, vì thế bà không làm kiêu nữa, chiều hôm đó thoải mái đặt tiền cọc.

Trong nhà lại giải quyết xong một chuyện lớn, Hồng Đậu chưa từng vui mừng như thế, về đến Ngu gia đã gần 6 giờ, hơn một nửa món ăn trên bàn là món Hạ Vân Khâm thích, Hồng Đậu không cho mẹ nhúng tay vào, nhất định tự mình gấp đồ ăn cho Hạ Vân Khâm, Hạ Vân Khâm ăn hết toàn bộ, cô gấp một miếng, anh ăn một miếng.

Một bữa ăn vô cùng thoải mái. Từ ngõ Đồng Phúc đi ra, hai người vẫn dựa theo kế hoạch định đi tìm Peter Vương hỏi thăm chuyện y tá chết đột ngột ở “căn nhà ma”, ngồi lên xe, Hạ Vân Khâm vừa muốn khởi động xe, anh lơ đãng nhìn về kính chiếu hậu, ánh mắt lạnh dần, Hồng Đậu kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

Hạ Vân Khâm đáp: “Đừng nhìn ra đằng sau, lát nữa anh sẽ nói với em.” Không đợi Hồng Đậu hỏi tiếp, anh lập tức lái xe đến ngõ Phú Hoa.

Xe của Hạ gia vừa biến mất ở cuối đường thì một chiếc xe khác liền từ trong góc khuất đi ra.

Trong xe có tổng cộng ba người ngồi, Bạch Hải Lập ngồi một mình ở đằng sau, gác chân lên ghế ngồi đằng trước, áo khoác nửa mở, trong miệng ngậm điếu xì gà, nặng nề nhìn chằm chằm vào chiếc xe đã đi xa kia, tàn thuốc tích tụ đã được một lúc lâu nhưng ông ta không nhận ra, một lát sau mới hí hóp nói: “Tại sao trong lòng tôi chẳng thoải mái chút nào vậy?”

Người kia ngồi đằng trước quay đầu cười nói: “Ngài không thoải mái thì tôi cũng không thoải mái. Nhưng theo ý ngài, chúng ta cũng không thể trắng trợn đối đầu với Hạ gia, coi như muốn đối phó với hai anh em bọn họ, nhìn chung cũng khó thực hiện mà không để lại dấu vết nào, hướng chỉ theo tôi

thấy, Hạ công tử kia thật lòng thật dạ với Ngu Hồng Đậu, chúng ta muốn ngáng chân e là không dễ.”

Bạch Hải Lập hừ lạnh một tiếng: “Trước mắt cậu ta chỉ cảm thấy mới mẻ với Ngu Hồng Đậu thôi, qua một thời gian nữa các người sẽ thấy. Nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần là đàn ông sẽ có mới nới cũ, miễn là chúng ta phá hoại tình cảm của Hạ Vân Khâm với Ngu Hồng Đậu khiến nó trở nên phai nhạt thì ngày tháng của cô ta còn có thể thoải mái được sao? Một khi Ngu Hồng Đậu đã không vui, trong lòng tôi tự nhiên sẽ sáng khoái.”

Ông ta dừng lại một chút, nhướn mày nói: “Không phải tôi bảo các người nghĩ cách với Ngu Sùng Nghị à, tại sao đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì vậy, một đám phế vật.”

Người kia đáp: “Gần đây thằng nhóc Ngu Sùng Nghị chỉ lo liệu việc mua nhà, cũng không có ý định khai trương cửa hàng, hơn nữa từ lâu thằng nhóc này đã đề phòng chúng ta, muốn ra tay cũng chẳng dễ dàng.”

“Cái gì cũng không được, chẳng lẽ lại bỏ qua như vậy?” Bạch Hải Lập phun một ngụm nước bọt, “Đám người nhà này đúng là không biết điều, tôi đây tức muốn nổ phổi rồi, cần chỗ trút giận, các người cứ qua loa đi, để tôi xem các người còn qua loa được bao lâu!”

Người kia đảo mắt: “Đồn trưởng bớt giận, tôi tra đi tra lại, thăm nghĩ đã nắm được hai việc, thứ nhất chính là cậu của Ngu Sùng Nghị - Phan Mậu Sinh, người này làm mại bản ở cửa hàng tây Nam Bảo, có hai người con gái như hoa như ngọc, nghe nói Phan thái thái vô cùng nịnh bợ, đang sắp xếp khắp nơi để tìm con rể có mặt mũi cho con gái mình. Lại nghe nói trước đây trong trường học Hồng Đậu được không ít nam sinh theo đuổi, mấy ngày gần đây Ngu Hồng Đậu diễn vở kịch “Mặt Nạ” giở đó trong nhà thờ, cũng không biết Hạ Vân Khâm có biết vợ của mình đang chơi trội như vậy hay không. Tôi còn nghe nói mấy ngày nữa trường St. John sẽ tổ chức tiệc trà, do Đại thiếu nữ của Hạ gia đứng ra tổ chức, coi như là một cơ hội tốt.”

“Hả?” Tinh thần của Bạch Hải Lập lập tức tỉnh táo, hai ngón tay kẹp điều xì gà ngậy người hồi lâu, trên mặt bộc lộ cảm xúc vui vẻ, ông ta phỉ tào thuốc nói: “Rất tốt, rất chú tâm, trẻ nhỏ dễ dạy. Cậu đi hỏi thăm một chút đi, đặc biệt

là bên Phan gia, nhớ không để lộ dấu vết, đừng làm cho Hạ gia nghi ngờ chúng ta.”

Chương 76

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Đến ngõ Phú Hoa, Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu đi lên lầu hai, Peter Vương đang tuyển chọn trợ lý, trong lối đi đều là những người trẻ tuổi ngồi chờ đợi, đưa mắt nhìn thấy toàn là học sinh, thứ nhất là vì sự hứng thú của bản thân, thứ hai là vì mức lương trên hồ sơ của Vương thám tử đã viết mà tới. Nhưng có thể thông qua được trò chơi bài Tây vốn đã ít lại càng ít hơn, trong lòng Peter Vương trở nên nặng nề, phỏng vấn kéo dài từ sáng tới tối nhưng chỉ có mấy người bước vào vòng hai.

Peter Vương đang bận rộn nên Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu tự mình đi vào thư phòng, Cố Quân đứng trước bàn cẩn thận thu dọn từng cuốn sách, nhìn thấy hai người đi vào thì dừng sờ một chút: “Ồ, sao hai người đến đây, cái này cũng tốt, tớ không cần bảo lái xe trong nhà đến nữa, lát nữa tớ ngồi chung xe của hai người về nhà vậy.”

Hồng Đậu cười nói: “Mỗi chủ nhật cậu đều phải tới chỗ Vương thám tử làm trợ lý sao?”

Cố Quân nghiêm túc nói: “Thường ngày Vương thám tử không gò bó tớ, chỉ khi nào thực sự bận rộn mới tới bảo tớ giúp đỡ thôi, nhưng chủ nhật này tớ cần đến đây thu dọn tài liệu, những ngày gần đây bởi vì chuyện mục Peter mở lại lần nữa nên Vương thám tử nhận được rất nhiều vụ án mới, hồ sơ vụ án chất chồng như núi, từ 8 giờ sáng tới giờ tớ còn chưa sắp xếp xong nữa này. Có thể thấy với trình độ của tớ thì không ứng phó nổi công việc khó khăn như thế, hy vọng hôm nay trợ lý mới thám tử tuyển được có thể sớm đến làm việc một chút, như vậy tớ cũng sẽ không cực khổ như vậy.”

Hồng Đậu đang muốn giúp cô ấy thu dọn đồ vật thì thoáng nhìn thấy xấp ảnh trong tay Cố Quân, ánh mắt khựng lại, vội cầm lấy xem.

Hạ Vân Khâm và Cố Quân chào hỏi xong liền đứng trước giá sách tìm tư

liệu “căn nhà ma” ở Thượng Hải, thấy một lúc lâu Hồng Đậu không nói gì, anh quay đầu nhìn thì ngẩn người, chậm rãi đi tới phía sau cô, lấy bức ảnh kia trong tay của cô nhìn.

Trong bức ảnh là tòa nhà lớn được chụp đối diện cổng lớn, đặc biệt ở chỗ Peter Vương đã dùng bút máy viết trên bức ảnh đó một dòng chữ: Đường Sanh Phong - số 15.

Trí nhớ của hai người đều rất tốt, tất nhiên đều nhớ ra đây chính là địa chỉ tòa nhà có ma mà tờ báo sáng nay nhắc tới.

“Vương thám tử nhận vụ án này à?” Hạ Vân Khâm hơi kinh ngạc hỏi Cố Quân.

Cố Quân đẩy đẩy chiếc kính: “Đúng, có một bác sĩ Tây y họ Lâm thuê căn nhà này, trước đó có nghe người ta nói căn nhà này có ma, bác sĩ Lâm vốn không tin những lời đồn vô căn cứ, sau khi bàn bạc giá cả xong xuôi liền thanh toán trước một năm tiền nhà, ai ngờ vừa treo biển kinh doanh một tháng thì y tá trực đêm lại chết trong phòng, phòng khám bệnh bây giờ đã đóng cửa rồi, bác sĩ Lâm cảm thấy toàn bộ việc này quá kỳ lạ, liền đến tìm Vương thám tử nhờ điều tra.”

Hạ Vân Khâm đi tới bàn cầm lấy một đồng tài liệu đã phân loại xong: “Đây đều là hồ sơ vụ án này hả? Vương thám tử đến xem xét hiện trường xong có kết luận gì không?”

Đúng lúc Peter Vương đi vào, bận rộn cả buổi trưa, con sâu rượu từ lâu đã rục rã rục rịch, bước vào phòng cũng chẳng nói chuyện, trước tiên móc chai rượu uống một ngụm đã, lúc này mới chỉ vào bức ảnh trong tay Hạ Vân Khâm nói: “Người phụ trách của phòng khám bệnh này tên Lâm Vũ Văn, là một bác sĩ du học Anh về, sau khi phòng khám bệnh khai trương thì tuyển được ba y tá, nạn nhân là một trong số đó, tên Sử Xuân Lệ, năm nay 25 tuổi, là người bản địa, tốt nghiệp khoa y tế do ngôi trường của giáo hội mở, tối hôm xảy ra chuyện thì đến lượt cô ấy trực đêm, cả đêm bác sĩ Lâm không nhận được cuộc điện thoại khám bệnh nào từ Sử Xuân Lệ, sáng ngày hôm sau một người y tá khác đến phòng khám bệnh mở cửa, đi vào mới phát hiện Sử Xuân Lệ đã chết trên chiếc giường đơn trong phòng nghỉ, kết quả nghiệm thi đã có, là căn bệnh

mà Tây y gọi là bệnh tim gây đột tử. Không kiểm tra ra được dấu vết ngoại thương nào trên cơ thể, đồ vật quý giá trong phòng khám bệnh cũng không bị mất cái nào, đồn cảnh sát điều tra một tháng rồi lấy lý do là chết tự nhiên để kết án.”

Hồng Đậu lật từng tấm ảnh Peter Vương chụp được ra xem, “Nghe qua toàn bộ sự việc có vẻ là chuyện ngoài ý muốn, vậy tại sao bác sĩ Lâm lại mời Vương thám tử điều tra chứ?”

Cô Quân rút một bức ảnh ra đưa cho Hồng Đậu: “Tòa nhà này đã nhiều năm rồi, có tổng cộng ba lầu, phòng trực đêm của y tá ở lầu một, căn nhà ở lầu trên tạm thời bỏ trống. một tháng trước khi xảy ra chuyện, nửa đêm y tá trong phòng khám bệnh đã nghe được tiếng bước chân và tiếng khóc của cô gái, tòa nhà này từ xưa tới nay đều bị đồn “có ma”, mấy y tá rất sợ hãi nên vội nói chuyện này với bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm cho rằng có người muốn ăn cắp nên cố tỏ vẻ bí ẩn, vì muốn tìm được kẻ trộm nên bác sĩ Lâm một mình ở phòng khám bệnh cả đêm, nhưng suốt đêm cũng không xảy ra chuyện gì, hơn nữa từ đó về sau buổi tối trong phòng không còn xảy ra chuyện gì bất thường nữa, ai ngờ mới chưa tới nửa tháng lại xảy ra chuyện của Sử Xuân Lệ.”

Peter Vương từ ghế sofa đứng lên: “Tôi đã đi tới hiện trường điều tra mấy lần, cửa trước cửa sau đều không có dấu vết khả nghi, những nhà ở lầu hai lầu ba đều bỏ trống, chỉ phát hiện được dấu chân, cỡ 39 ở tận cùng bên trong gian thư phòng ở lầu hai, không phán đoán ra được là nam hay nữ. Tôi đã hỏi bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm nói lúc trước khi ông ấy tới xem nhà thì đã có người đến quét dọn, không phát hiện dấu chân trong thư phòng, sau khi thuê lại thì tất cả công việc đều diễn ra ở lầu một, lầu hai nằm ở trạng thái nửa phong tỏa, cho nên tôi nghi ngờ dấu chân kia mới xuất hiện gần đây, đáng tiếc cái chết của Sử Xuân Lệ không có dấu vết ngoại thương, nếu không dựa vào dấu chân là có thể yêu cầu đồn cảnh sát ở tô giới Pháp điều tra lần nữa rồi.”

Hạ Vân Khâm lật bức ảnh, quả nhiên lật tới bức ảnh có dấu chân, Hồng Đậu nhìn bức ảnh trong tay Hạ Vân Khâm, tò mò đánh giá: “Tại sao căn nhà này lại gọi là nhà ma? Lẽ nào trước đó cũng đã có người chết rồi?”

Hạ Vân Khâm đáp: “10 năm trước có một thầy tu người Mỹ tới Thượng Hải truyền giáo, không biết tại sao lại thất cổ tự tử ở căn nhà này, nửa năm sau

lại có một hộ gia đình người Nhật uống thuốc độc tự sát trong căn nhà này, từ đó về sau căn nhà này bị đồn có ma.”

Hồng Đậu âm thầm nhìn Hạ Vân Khâm, hình như anh rất tâm đắc với những kiến trúc cổ ở Thượng Hải, nhớ tới lần ở quán trà Tân Á, anh cũng lấy “Báo cáo sự kiện kiến trúc thần bí ở Thượng Hải” làm đề tài để diễn thuyết. Sở dĩ anh bỏ nhiều công sức nghiên cứu những kiến trúc này thực sự giống như anh đã nói, chỉ là tâm huyết dâng trào hay có mục đích khác? Sáng hôm nay anh vừa nghe Trần Bạch Diệp muốn bán nhà thì lập tức hứng thú, sau khi ăn cơm tối xong còn đặc biệt tới chỗ Peter Vương hỏi thăm chuyện y tá đột tử trong căn nhà ma, lúc nhắc tới nguồn gốc của căn nhà ma thì càng biết tường tận, nhìn thế nào cũng thấy rất kỳ lạ.

Hạ Vân Khâm rõ ràng phát hiện được ánh mắt thăm dò của Hồng Đậu, nhưng vẫn làm ra vẻ không cảm thấy được. Hồng Đậu chu miệng không vui, dù Hạ Vân Khâm đã dẫn cô đi gặp mấy người bạn nhưng vẫn còn nhiều chuyện lừa gạt cô, cô mà truy hỏi thì thế nào anh cũng sẽ lảng sang chuyện khác.

Hạ Vân Khâm nói với Peter Vương: “Tháng trước Bạch Hải Lập có bí mật tới chỗ của Trần Bạch Diệp, bởi vì kiêng kỵ nhiều chuyện nên hai người chưa dám công khai qua lại. Mấy ngày gần đây Trần Bạch Diệp quảng cáo bán nhà, ông cũng thấy rồi chứ? Trước mắt tôi còn có chuyện, nếu Vương thám tử rảnh thì giúp tôi điều tra chuyện này đi.”

Peter Vương nghe lời đề nghị này xong thì vẻ mặt chợt trở nên nghiêm túc: “Đang muốn nói với cậu chuyện này đây, lần trước Ngũ Như Hải bị ám sát ở rạp hát, chúng ta vội vàng xử lý chuyện của Bạch Phượng Phi nên không thể nào biết tình huống bên ngoài rạp hát, nhưng trợ lý của tôi nói, lúc Ngũ Như Hải được người ta hộ tống lên xe, Bạch Hải Lập cũng ở gần đấy, mấy ngày nay Ngũ Như Hải ở Thượng Hải dưỡng bệnh, Bạch Hải Lập liên tục tới bệnh viện nịnh bợ, người này có bụng dạ đen tối, nếu để ông ta lại gần Ngũ Như Hải, chẳng lẽ không phải là bất lợi rất lớn với chúng ta sao?”

Hạ Vân Khâm gật đầu, cười mỉa: “Chỉ là loại tôm tép nhãi nhép, không đáng.”

Hồng Đậu nhớ lại tình hình ở ngõ Đồng Phúc lúc nãy, hình như Hạ Vân Khâm đã sớm hiểu rõ hành tung của Bạch Hải Lập, cũng không thèm để Bạch Hải Lập vào mắt.

Cố Quân khinh thường nói: “Bây giờ bên ngoài lời đồn nhiều như vậy, sau khi Ngũ Như Hải tới Thượng Hải thì lập trường càng ngày càng lộ rõ, loại người bán nước này cứ phải chém chết mới đúng, tôi chỉ hận lần trước không biết ai ám sát hắn ta mà không thành công.”

Hạ Vân Khâm nói sang chuyện khác: “Thời gian không sớm nữa, ngày mai Hồng Đậu còn phải đi học, Vương thám tử, những tài liệu này tôi lấy về đọc, ngày mai sẽ trả lại cho ông.”

Peter Vương nói: “Cứ cầm đi, đúng lúc tôi cũng không có chút đầu mối nào.”

Ba người tạm biệt nhau rồi rời đi. Trên đường, Cố Quân nói với Hồng Đậu: “Bạn học Uông cùng diễn kịch với chúng ta bởi vì mẹ bị bệnh mà tạm thời phải về Vô Tích (1), vị trí nam chính bị bỏ trống, nhóm kịch đến tìm Tần Học Khải, nhưng Tần Học Khải nói không biết diễn kịch, cho nên còn lại ba màn chỉ có thể tìm người khác thôi, chuyện này mấy người Mai Lệ Trinh có nói với cậu không?”

(1) Vô Tích là một thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Giang Tô, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Hồng Đậu là một trong những nhân vật chính của vở kịch, nhóm kịch nói tạm thời đổi vai nam chính, làm sao không nói cho Hồng Đậu được?

Tâm tư của Hồng Đậu đang đặt trên người Hạ Vân Khâm, nghe lời này xong lại mất tập trung nói: “Bọn họ có nói với tớ rồi, hai ngày nay mấy người Mai Lệ Trinh bận rộn đi tìm người thích hợp, sau đó không biết ai có một bà con xa đang học ở Thượng Hải, nói vô cùng thích hợp. Chính là cháu trai của hiệu trưởng Dư ở đại học Thượng Hải đó, tên là Dư Duệ, học năm hai, dáng dấp rất tốt, bản thân cũng hứng thú với kịch Tây, ngày thường ở trường học cũng có biểu diễn, nghe được đề nghị của đám người Mai Lệ Trinh thì rất vui vẻ, ngày mai sẽ đến trường diễn.”

Hạ Vân Khâm biết mấy ngày gần đây Hồng Đậu ở trường tập diễn kịch, vì anh vướng công việc, quá bận rộn nên chưa tự mình tới trường xem được, nghe được mấy chữ “dáng dấp rất tốt” liền gác cánh tay lên cửa sổ xe sờ cảm.

Chương 77

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Cố Quân diễn một vai phụ trong vở kịch này, bản thân lúc nào cũng cẩn thận nghiêm túc, đương nhiên vô cùng chú ý đến chuyện này, nghe Hồng Đậu nói vai chính đã có tin tức rồi thì thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì không thể tốt hơn rồi. Ngày mai là thứ hai, cô Đoạn sẽ tổ chức tiệc trà cho câu lạc bộ ở gần trường, vì để cho bầu không khí hội trường náo nhiệt một chút, cô ấy đã gửi thiệp mời tới tất cả học sinh trong khoa, ngày mai nếu trong đoàn kịch không chính thức biểu diễn, cậu có muốn tham gia tiệc trà không?”

Hồng Đậu cân nhắc không nói tiếp, từ lúc lần đầu tiên Đoạn Minh Y đề cập tới chuyện này, Hạ Vân Khâm đã khéo léo từ chối thay cô, nhưng địa điểm tiệc trà lại ở gần trường St. John, nếu cô thân là chị em dâu mà không lộ diện, khó tránh khỏi người ta sẽ nghi ngờ, thuận miệng nói: “Đi chứ, khi nào tan học chúng ta sẽ qua đó.”

Đưa Cố Quân về nhà xong, hai người trở về biệt thự Hạ gia, vừa vào cửa Hồng Đậu liền xoay người nhìn Hạ Vân Khâm: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

Hạ Vân Khâm tiện tay ném áo khoác lên ghế sofa, cup mắt nhìn cô, dịu giọng nói: “Hỏi cái gì?”

“Lần trước tại sao anh lại đến tìm Khâu tiểu thư ở lầu trên?”

“Hỏi thăm vài chuyện thôi.”

“Hỏi thăm chuyện gì?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô một cái, cười nói: “Không thể nói cho em biết được.”

Lại bộ dạng này nữa, cô né tránh tay của anh: “Vậy tại sao anh muốn đo lường độ to nhỏ trong thư phòng nhà em, tại sao biết lai lịch của tòa nhà ma đó?”

Hạ Vân Khâm khựng lại, dứt khoát kéo cô vào trong phòng: “Hong Đậu, tại sao sự tò mò của em lại nhiều vậy chứ?”

“Chuyện của anh em mới tò mò mà, chuyện của người khác có cầu xin em cũng không thèm hỏi đâu.”

Hạ Vân Khâm dừng chân, quay đầu nhìn cô: “Vậy em có thể nói cho anh biết, vở kịch gần đây bọn em diễn có nội dung gì không, cậu nam sinh họ Dư kia là sao?”

Hong Đậu à một tiếng, từ trước tới giờ anh chưa từng hỏi cô quá nhiều về chuyện trong trường, không ngờ lại quan tâm tới vở kịch của cô, cô đẩy anh: “Vì công bố chuyện Bạch Phượng Phi, Phó Tử Tiêu hại người, sinh viên khoa sư phạm và khoa quốc ngữ chúng em đã cùng nhau viết một vở kịch, lấy tên là “Mặt nạ”. Lúc này anh cũng nghe thấy rồi đó, nam chính tạm thời phải về Vô Tích, bọn em đành tìm người khác thay thế.”

“Em là nữ chính à?”

Hong Đậu đi tới trước bàn trang điểm, khom lưng đứng đối diện chiếc gương tháo khuyên tai, nghe xong lời này, cô nhú mày, cặp mắt cắt khuyên tai vào trong hộp trang sức, “Vâng.”

Hạ Vân Khâm càng cảm thấy cô rất giống con mèo, nhưng không giống với sáng sớm nay, lần này biến thành vừa lười biếng vừa quyến rũ.

Anh ngồi bên mép giường tháo đồng hồ: “Người này diễn vai nam chính hả? Diện mạo đẹp lắm à?”

Hong Đậu hất cằm, “Em còn chưa thấy, nhưng mấy người Mai Lê Trinh đều nói rất đẹp, đến lúc gặp thì không phải sẽ biết sao?”

“Khi nào bọn em biểu diễn, mời anh đi xem đi.”

Anh lúc nào cũng giấu giếm cô, trong lòng cô buồn bực vô cùng, cố ý làm bộ làm tịch nói: “Lúc đoàn kịch chúng em diễn thì không hoan nghênh người ngoài đến xem đâu.”

Hạ Vân Khâm hừ một tiếng: “Đã tìm người ngoài tới biểu diễn rồi còn không hoan nghênh khán giả bên ngoài nữa cơ à?”

Hồng Đậu xoay người lại, tựa lưng vào trước bàn trang điểm, mỉm cười nhìn anh: “Cái này có gì mà kỳ lạ, đoàn kịch chúng em nhiều quy củ quái lạ lắm, nói không thể xem là không thể xem đâu.”

Nói xong cô nghênh ngang đi qua anh, định đến phòng tắm rửa mặt, nhưng không ngờ vừa đi tới cuối giường đã bị anh đưa tay kéo lại, xoay người đè lên giường.

Cô vừa đá vừa âm ỉ: “Làm gì vậy?”

Anh cắn cô một cái: “Ngu Hồng Đậu.”

Hồng Đậu giả vờ giận muốn cắn lại thì người hầu bên ngoài gõ cửa nói: “Nhị thiếu gia, lão gia có chuyện mời cậu tới thư phòng nói chuyện, Đại thiếu gia cũng đang ở đấy.”

Hồng Đậu kinh ngạc nhìn Hạ Vân Khâm, từ khi hai người kết hôn, bất kể là cha mẹ chồng hay những người khác, nếu buổi tối không có chuyện gì thì chưa bao giờ tự dưng tới quấy rầy bọn họ, rốt cuộc là “chuyện quan trọng” gì mà muộn như vậy còn muốn nói, chợt nhớ tới những tin tức mỗi người nói một kiểu kia trên báo, người Hạ gia không thể không có hành động gì, sớm nên có kế hoạch đối phó rồi.

Hạ Vân Khâm vẫn nhìn chằm chằm vào Hồng Đậu, miệng lại đáp: “Biết rồi.”

Anh cúi đầu hôn môi cô một cái: “Đợi anh trở về.”

Anh xoay người xuống giường, cô vội chống tay ngồi dậy, trơ mắt nhìn anh đi ra ngoài, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, vốn định đứng dậy đi rửa mặt thì chợt nhớ tới chuyện mợ muốn cô cho Ngọc Nguyên thiệp mời tới tiệc trà, cô nhấn chuông gọi người hầu vào, dặn người hầu đi tìm Đại thiếu nữ xin thiệp mời, lúc này mới đi rửa mặt.

Sau khi lên giường đợi rất lâu, Hạ Vân Khâm vẫn chưa trở về, mí mắt của cô buồn ngủ đến mức đánh nhau, cuối cùng không ngăn được cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi.

***

Ngày hôm sau đi học, lúc tan học đã gần năm giờ. Một đám nữ sinh cùng nhau đi ra, Hồng Đậu vừa đi vừa nói chuyện với mấy người Mai Lệ Trinh về việc dàn dựng kịch, đến cửa phòng học, cô nhớ ra sáng nay Hạ Vân Khâm nói 7 giờ sẽ trực tiếp tới tiệc trà tìm mình, cô cũng không định chờ anh mà trực tiếp đi tới vườn hoa của căn nhà tổ chức tiệc trà.

Tiệc tối chưa chính thức bắt đầu mà khách mời ở cửa đã ùn ùn kéo tới, từ hiệu trưởng Sir Johnson đức cao vọng trọng của trường St. John, cho tới những thiên kim tiểu thư nổi tiếng có quan hệ thân thiết với Đoạn Minh Y, kể cả các giám đốc lớn, lẫn những giáo sư nổi tiếng của trường học hôm nay đều nhận lời mời đến làm khách, hầu như tất cả toàn là nhân vật có máu mặt, âm nhạc nhẹ nhàng lắng đọng du dương khắp phòng, trong phòng tràn ngập những bộ quần áo lộng lẫy là lượt cẩn thận, cả tòa nhà lớn được bố trí hết sức xa hoa.

Như trên báo nói, vì chuẩn bị cho tiệc trà này, Đoạn Minh Y đã tốn rất nhiều tâm huyết.

Hồng Đậu giúp Đoạn Minh Y chào hỏi khách khứa, cô vô tình nhìn ra ngoài cửa, vẫn chưa thấy Ngọc Nguyên xuất hiện, Mai Lệ Trinh ở bên cạnh kinh ngạc cười nói: “A, Dư Duệ.”

Cô ấy nói với mấy người Hồng Đậu: “Người này chính là người tạm thời

được chúng ta kéo tới đoàn kịch đấy.”

Hồng Đậu nhìn người đó, thấy là một người trẻ tuổi tóc húi cua, mày kiếm mắt sáng, đường nét gương mặt cực kỳ tuấn tú, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn không kiên cường khỏe mạnh như Hạ Vân Khâm.

Sau khi anh ta đi vào thì dùng ánh mắt chậm rãi lướt qua đám người trong phòng khách, hình như đang tìm người, Mai Lệ Trinh vỗ tay với anh ta: “Bạn học Dư.”

Lúc này Dư Duệ mới bước tới. Anh ta tới gần, thấy Hồng Đậu thì ánh mắt hơi cứng lại.

Mai Lệ Trinh giới thiệu với anh ta: “Người này chính là Ngu Hồng Đậu tớ từng nói với cậu đấy.”

Dư Duệ nhìn Hồng Đậu nói: “Lần đầu gặp mặt, tớ là Dư Duệ.”

Hồng Đậu mỉm cười: “Xin chào, tớ là Ngu Hồng Đậu.”

Dư Duệ khẽ cười, còn muốn nói tiếp, đúng lúc này có người trong đám bạn học tức giận lên tiếng: “Sao người này lại đến đây vậy?”

Hồng Đậu quay người nhìn sang, vừa nhìn đã có cảm giác như mình bị hoa mắt, cô tập trung nhìn lại, người đàn ông trung niên vênh vác tự đắc đang ở trước cửa đúng là Bạch Hải Lập.

Ở bên ngoài, Bạch Hải Lập vô cùng nổi tiếng, chỉ cần từng nghe đến những việc xấu của người này thì không ai không có ác cảm với ông ta.

Có người nói tiếp: “Bây giờ người này ở hai giới chính thương (1) sống tốt đến mức như cá gặp nước, nếu thực sự muốn tới, e là cô Đoạn không ngăn cản được hẳn đâu.”

(1) Chính thương: Giới chính trị và giới thương trường.

“Hừ, đồ da mặt dày.”

Bạch Hải Lập mang theo cấp dưới nghênh ngang đi vào trong sảnh, xoay trái xoay phải, không ít người chủ động bắt chuyện với ông ta, ngược lại ông ta cũng không biết xấu hổ với đạo lý kiến thức nông cạn, vừa vào đã lôi kéo mấy vị hiệu trưởng đi nói chuyện. Hồng Đậu thấy người này thì rất khó chịu, lát nữa Hạ Vân Khâm tới, cô tự nói sẽ không để mình cảm thấy ngọt ngọt nên tỏ ra không thấy gì cả.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Nguyên cũng tới, cô ta mặc bộ đồ âu phục rất khác biệt, trên mặt miễn cưỡng duy trì nụ cười, vừa nhìn đã biết bị mợ ép đến đây.

Hồng Đậu vội đón cô ta đi vào, thấp giọng nói: “Bên này đều là bạn học của bọn em, lát nữa nếu chị cảm thấy không dễ chịu thì nên đi cùng bọn họ.”

Sắc mặt Ngọc Nguyên dịu đi, cô ta nói với Hồng Đậu: “Tính tình của mẹ chị thế nào em còn không biết à, nhìn chị đi vào rồi còn chưa đủ, vẫn ngồi trong xe ở bên ngoài nhìn chằm chằm chị đây này, chị định tùy tiện ngồi một lát rồi đi, dù sao chỉ cần có thể báo cáo kết quả trước mặt bà ấy là được.”

Hồng Đậu hé miệng cười: “Hôm nay có khá nhiều người ở trường em đến, trong đó có không ít thanh niên tài năng tuần tú, chị tùy tiện xem đi, lỡ như có vừa ý ai thì sau này cũng có chuyện để đối phó với mợ, việc gì cứ phải bưng bình với bà ấy chứ.”

Nói xong liền dẫn Ngọc Nguyên tới trước mặt đám người Mai Lệ Trinh, giới thiệu từng người cho cô ta.

Bạch Hải Lập nhìn Hồng Đậu mấy lần, ông ta liếc mắt ra hiệu với cấp dưới.

Lúc này tiếng còi xe vang lên, ngoài cửa trở nên ồn ào, mấy người đi vào đều là những công tử trẻ tuổi ăn mặc sang trọng, dẫn đầu đám người là Hạ Ninh Tranh, còn lại là mấy người Hồng Đậu đã thường thấy, không phải có mối quan hệ tốt với Hạ Ninh Tranh thì chính là có mối quan hệ tốt với Hạ Vân Khâm, tính ra đều là thế giao (2) với Hạ gia.

(2) Thế giao: chỉ mối quan hệ thân thiết nhiều đời.

Mấy người cười cười nói nói đi vào trong, đúng lúc Đoạn Minh Y xoay người nhìn thấy, cô ta mỉm cười đi ra nghênh đón.

Hạ Vân Khâm rảnh rồi nhất, anh đi cuối cùng, vừa đi vừa nghe mấy người nói chuyện, sau khi vào liền ngược mắt nhìn, đầu tiên là lo lắng liếc Bạch Hải Lập đang nói chuyện vui vẻ, lúc này mới nhìn về phía Hồng Đậu trong đám người, khẽ mỉm cười.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cơm hộp của Bạch Hải Lập đã nấu xong rồi, chương sau sẽ phát (Ý là Bạch Hải Lập chuẩn bị đi đời nhà ma).

Chương 78

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Chân trước bọn họ vừa vào cửa, chân sau cũng có đám nữ quyến trẻ tuổi đi tới, Đoạn Minh Y bận rộn không đi qua được, Hồng Đậu tạm thời bị gọi đến cứu trận.

Lần này thực sự vô cùng bận, cô không có lòng nào để ý tới Hạ Vân Khâm, ngược lại Hạ Ninh Tranh thấy Hồng Đậu vô cùng bận bịu thì trong lòng khá áy náy, đợi bọn họ đi rồi mới nhìn Hồng Đậu cười nói: “Em dâu cực khổ rồi.”

Bài viết trên báo ngày đó không nhắc tới một chữ nào về Hồng Đậu, người ngoài đều cho rằng tiệc trà lần này được tổ chức là do Đoạn Minh Y tự làm, anh ta sợ em dâu nghĩ nhiều, đối với cách làm của vợ có phần không hài lòng cho lắm, không ngờ Hồng Đậu vốn không để ý mà còn đến sớm để hỗ trợ. Như thế thì cách làm của vợ anh ta cũng hẹp hòi quá rồi.

Hồng Đậu kinh ngạc: “Đều là người nhà, anh cả cần gì khách sáo chứ.” Sau khi gả vào Hạ gia được mấy tháng, cô đã hiểu rõ người con trai trưởng Hạ gia này hơn nhiều, anh ta nghiêm túc, ngay thẳng, là người trong nóng ngoài lạnh.

Thái độ của em dâu vô cùng rộng lượng, có thể thấy là thật lòng không coi đây là chuyện to tát, lại nhìn vợ mình lúc nào ở trước mặt khách khứa cũng lịch thiệp cân nhắc Hồng Đậu, rõ ràng cũng đã có vẻ xấu hổ, lúc này Hạ Ninh Tranh mới thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu với Hồng Đậu rồi đi ra giúp vợ tiếp đãi khách khứa.

Khách tới bữa tiệc hôm nay đều là những người nổi tiếng, cả phòng sắc sỡ tươi sáng, đợi khách khứa tới đủ, Đoạn Minh Y liền mời vị khách đặc biệt: tổng biên tập của tòa soạn “Hồng Báo” - Quan tiên sinh lên phát biểu lời khai mạc.

Quan tiên sinh lên khán đài, câu nói đầu tiên là: “Mọi người đều biết những ngày gần đây đã xảy ra một chuyện rất lớn làm rung động cả đất nước, mặc dù tôi bất tài nhưng lúc nhỏ cũng đã từng được gia đình dạy dỗ “Thiên Hạ Hung Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vị Ti Vị Cảm Vong Ưu Quốc” (1), đạo lý đơn giản này, cho dù là trẻ con tóc đẻ chỏm cũng có thể hiểu được. Nhưng mà gần đây nước ta ngu dốt bị nước khác ức hiếp, ngọn lửa chiến tranh không kéo dài, lại có người chủ động ký kết hiệp ước làm nhục nước mất chủ quyền, có thể thấy từ xưa nước mất nhà tan không phải là không có tiền nhân.”

(1) Thiên Hạ Hung Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vị Ti Vị Cảm Vong Ưu Quốc: Nước nhà hưng thịnh hay lúc suy vong, dân thường cũng phải có trách nhiệm.

Trong những người đang ngồi đây, ngoại trừ người yêu nước và học sinh sinh viên, cũng có không ít chó săn của Ngũ Như Hải, nhưng Quan tiên sinh lại hồ đồ, không hề để ý, một mình đứng trên khán đài chửi rất thoải mái, Bạch Hải Lập đốt một điếu xì gà, mỉm cười nhìn Quan tiên sinh, lời nói này đâm thẳng vào tim gan, chửi Ngũ tiên sinh còn chưa đủ mà ngay cả ông ta cũng bị ăn chửi luôn, một câu lại một câu, chửi đến nỗi ông ta máu chó đầy đầu. Đáng tiếc hôm nay ông ta còn bận chuyện khác, tạm thời không ra tay đối phó với lão già này, nếu không đã tìm lý do chính đáng bắt người này về hỏi cung rồi.

Vì biểu lộ sự rộng lượng, ông ta phỉ phỉ khói bụi, dùng thái độ vô cùng thoải mái thấp giọng nói cười với khách khứa bên cạnh mình, lúc này cấp dưới đắc lực nhất thường ngày của ông ta - Hoàng Trung từ phía sau đi tới hành lang, trực tiếp nháy mắt với ông ta, ông ta lấy cớ đi thay quần áo rồi rời khỏi chỗ ngồi bước ra hành lang.

Hoàng Trung nói: “Đã chuẩn bị xong xuôi bên chỗ ba người Hạ Vân Khâm, Phan Ngọc Nguyên và Hồng Đậu rồi. Đồn trưởng yên tâm, lát nữa chúng ta sẽ có kịch hay để xem.”

Bạch Hải Lập mỉm cười, liếc mắt nhìn thân hình đẹp đẽ của Hồng Đậu, nghĩ tới lát nữa có thể chứng kiến người phụ nữ này bị mất mặt xấu hổ thì cả thể xác lẫn tinh thần đều rất thoải mái, ông ta cười rộ lên: “Biết rồi.”

Rồi ông ta chỉ vào Quan tiên sinh đang diễn thuyết trên khán đài, thấp giọng dặn dò: “Đề ý kỹ người này.” Nói xong ông ta cất bước đi về phía sau.

Hoàng Trung kinh ngạc gọi: “Đồn trưởng.”

Bạch Hải Lập cũng không quay đầu lại, dùng bàn tay đang cầm xi gà vẫy vẫy: “Tôi đi vệ sinh để tránh lát nữa bỏ lỡ vở kịch hay.”

Hoàng Trung nhếch miệng cười rồi tự về phòng tìm mấy đồng nghiệp khác.

Quan tiên sinh diễn thuyết xong, không ít người chỉ cảm thấy dư âm còn lượn lờ, trong lồng ngực có một giọng nói hào hùng cuộn cuộn không ngừng, trong sảnh tiếng nghị luận chói tai liên tục vang lên, đám người phục vụ bung trà bánh cho mọi người, một nữ sinh khoa sư phạm có sở trường về piano đang đánh đàn piano trong góc.

Lúc này Hồng Đậu mới coi như được rảnh rồi, cô lặng lẽ đi tìm Hạ Vân Khâm trong đại sảnh, Hạ Vân Khâm đang thảo luận với hiệu trưởng Sir Johnson và đám người Quan tiên sinh, người tuy nhiều nhưng vị trí đứng vô cùng dễ làm người khác chú ý, vừa ngược mắt là có thể trông thấy.

Ở bên kia, mấy người Cổ Quân, Ngọc Nguyên đã quen thân với Dư Duệ, vốn người này có tướng mạo đứng đắn, lời nói lại sắc bén, nam sinh đang ngồi vốn không nhiều thế mà cuộc nói chuyện dần dần lấy anh ta làm trung tâm. Không biết ai nhắc đến việc đi du lịch của mấy trường học, nói rằng đáng lẽ mùa này các trường đã sớm đi du lịch mùa thu hết rồi, nhưng bởi vì đang trong thời buổi rối ren, đám sinh viên đã không còn tâm trí với mấy trò chơi thường ngày nữa. Có người nói nếu thực sự có chiến tranh ở Thượng Hải, e là muốn chơi cũng không chơi được, không bằng quyết tâm ra ngoài chơi một bữa đi.

Ngọc Nguyên nói: “Phía sau trường học của chúng tớ có núi, trên núi cây cối um tùm, coi như là một nơi du lịch dã ngoại rất tốt, nhưng lại thường có lời đồn có ma, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng rất ít người dám đến.”

Tiểu Hỉ Xuân khoa sư phạm nói: “Cái này thì đã là gì, mọi người có nghe đồn về căn nhà ma dọa chết người chưa, lần trước tớ nghe người hầu nhà tớ

nói, bà ấy có một người bà con xa là y tá làm việc trong tòa nhà, đang sống sờ sờ bị ma dọa chết, tớ nói với người này là trên đời không có ma đâu, bất kể thế nào người đó không tin, bà ấy nói thân thích này trước khi chết đã về nhà nói mấy lần rồi, bảo là đã nhìn thấy tận mắt khiến tớ sợ vô cùng.”

Hồng Đậu và Cố Quân liếc mắt với nhau, vội hỏi Tiểu Hỉ Xuân: “Người thân thích đó họ gì?”

Ai ngờ mấy nữ sinh này lá gan quá nhỏ, dù đang ở nơi náo nhiệt sáng sủa như ban ngày, nghe lời này cũng cảm thấy sợ sệt: “Ấy, đừng có nói nữa mà.”

Mai Lệ Trinh vỗ tay nói: “Nhìn mấy người kia, cả một đám nhát gan, thực ra gần trường St. John của chúng ta có một căn nhà ma, lẽ nào mấy người không biết sao?”

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau: “Thực sự không biết.”

“Chính là tòa nhà hiện nay chúng ta đang ở này, cô Đoàn không tin lời đồn có ma, thấy tòa nhà này trước có đình sau có vườn, cảm thấy nếu bỏ không thì rất đáng tiếc nên kiên quyết muốn làm nơi tổ chức tiệc trà.”

Dư Duệ tò mò hỏi: “Tòa nhà này cũng có ma? Từng có chuyện gì xảy ra à?”

“Đúng, có người chết rồi, về sau mấy gia đình đều nói có ma, dần dần không còn người ở, chớp mắt đã bỏ không 3 - 5 năm rồi đó.”

Mấy nữ sinh càng nghe sắc mặt càng tái mét, rụt người rúc vào nhau, nóng lòng nói sang chuyện khác, ngay lúc này, không biết từ đâu truyền tới tiếng “Àm” vô cùng nặng nề, trước mắt tối đen, đèn trong phòng đều tắt hết.

Tiếng nói chuyện trong đại sảnh dường như bị một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ không nhìn thấy chặt đứt, nhất thời yên tĩnh lại.

“A!!!!” Có nữ sinh vô cùng nhát gan sợ đến mức hét lên, Hồng Đậu vội an ủi người kia: “Chắc là nguồn điện xảy ra vấn đề, nhiều người chúng ta đều ở

đây như vậy, đừng sợ, sẽ nhanh chóng có điện lại thôi.”

Quả nhiên một giây sau có người nói: “Mọi người đừng hoảng sợ, chắc là bị đứt cầu dao thôi, đã có người đến phòng kỹ thuật kiểm tra rồi, chỉ cần chờ một chút thôi, lập tức sẽ khôi phục ánh sáng.”

Cũng không biết ai một lời hai ý lên tiếng: “Có thể thấy bóng tối chỉ là tạm thời, ánh sáng sẽ nhanh chóng đến. Nào nào, mọi người, chúng ta cùng nâng ly rượu với nhau, kính bóng tối ngăn ngui trước mặt, cũng kính ánh sáng lâu dài không còn xa nữa.”

Người này đúng là vừa lạc quan vừa nhạy bén, lời vừa nói ra khiến sự kinh ngạc và lo lắng của đám người lập tức bị quét sạch sành sanh, không ít người tán thành: “Kính ánh sáng, kính dân ta.”

Lời còn chưa dứt, trước mắt sáng lên, điện đã trở lại.

Nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn nhau cười thì có một người hầu lão đạo chạy từ phía hành lang tới, vừa chạy vừa hoảng sợ nói lớn: “Không tốt rồi! Chết người rồi! Trong phòng vệ sinh có người chết!”

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, chiếc ly thủy tinh để cao trong tay người nào đó rơi xuống nền nhà đá cẩm thạch trơn bóng như gương, phát ra tiếng vỡ vụn chói tai lại sắc bén.

Hồng Đậu ngăn người, tim đập nhanh hơn bình thường, cô vội nhìn bốn phía tìm Hạ Vân Khâm, ai ngờ vừa mới cử động đã có người từ phía sau đến gần cô, nắm lấy tay cô, cô ngửi thấy mùi vị sạch sẽ mát lạnh trên người này, trái tim đang điên cuồng đập nhanh chóng bình tĩnh lại. Quay đầu nhìn lại, Hạ Vân Khâm đang nhìn cô, tuy rằng hai người không nói chuyện nhưng lòng bàn tay anh khô ráo lại ấm áp, có sức mạnh ổn định lòng người.

Người hầu đó sợ đến nỗi hai chân như nhũn ra, cả người run rẩy đứng tại chỗ, bất luận thế nào cũng không cử động được: “Là, là Bạch đồn trưởng của đồn cảnh sát, đầu ngài ấy cắm vào bồn cầu, không nhúc nhích, cũng không biết đã chết bao lâu rồi.”

Thì ra là Bạch Hải Lập.

Mấy người Hoàng Trung sợ hãi đến mức sắc mặt thay đổi, nghiêm mặt nhờ một ngụm nước bọt rồi chạy về hướng sâu trong hành lang.

Có người che miệng nói: “Ôi, chết trong bồn cầu? Lại có kiểu chết này ư?”

Hồng Đậu lặng lẽ liếc nhìn Hạ Vân Khâm, vẻ mặt của Hạ Vân Khâm vô cùng bình tĩnh nhưng rõ ràng có phần nghi ngờ.

Chương 79: Ban đêm ảm áp

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Đám người Hoàng Trung vừa mới nhấc chân chạy vài bước thì đột nhiên nhận ra Bạch Hải Lập tuyệt đối không thể tự nhiên chết được, mặt tái mét quay lại nói: “Hung thủ sát hại Bạch đồn trưởng chắc vẫn còn đang ở hiện trường, nơi này cần phải được phong tỏa, mọi người không được tùy tiện rời khỏi đây.”

Trong giây lát mọi người đều ngạc nhiên thì Quan tiên sinh đột ngột đứng dậy quở trách: “Thì bây giờ xem trong số chúng tôi ai giống hung thủ thì bắt người đó lại là được chứ gì!”

Không ít người cũng giận giữ nói lớn: “Lúc này bị mất điện tất cả mọi người đều ở trong sảnh, phòng vệ sinh thì tít ở tận đâu ấy, trong thời gian ngắn như vậy, ai có cơ hội mò đi giết Bạch đồn trưởng của mấy người chứ? Nếu ngay cả chúng tôi cũng bị nghi ngờ thì chẳng lẽ cảnh sát các người lại không đáng nghi?”

Tiếng bàn luận càng ngày càng lớn, dần dần trở nên ồn ào, thấy tình huống mất khống chế, nhất thời sự kiêu ngạo của Hoàng Trung giảm đi một phần, bọn họ vốn đang trong tình thế như rắn mất đầu, lại còn đều là người ít học, sao có thể cãi lại nổi mấy người này, đứng há hốc mồm một lúc mà chẳng nói nổi lời nào. Cuối cùng cả đám không cam lòng liếc nhau một cái, vác súng ra sau lưng rồi bỏ chạy.

Sau khi bọn họ rời đi, mọi người thảo luận một hồi, đến khi nhận ra người chết là tên ác ôn Bạch Hải Lập, cảm xúc mọi người dần chuyển từ khiếp sợ sang bình tĩnh, nhưng vì giáo dưỡng không cho phép nên không ai thể hiện sự bình tĩnh và thoải mái ấy ra mặt mà thôi.

Buổi tiệc trà đang yên đang lành lại xảy ra chuyện như thế, các nữ quyền đều sợ hãi nên vội vàng đứng lên đi về, Đoạn Minh Y không thể không tiến

từng người, Hạ Ninh Tranh sợ chỗ này không an toàn, dứt khoát mời mọi người lập tức rời đi.

Mặc dù ngoài miệng ai cũng nói là ra về nhưng các sinh viên vẫn không kìm nén được sự tò mò của mình, cả nhóm đều vây quanh phòng vệ sinh ở cuối hành lang, đứng trước cửa, vừa muốn xem Bạch Hải Lập chết thế nào nhưng lại vừa sợ hãi không dám vào bên trong, cứ chen chen chúc chúc ở hành lang.

Chỉ thoáng chốc, đại sảnh lại trở nên trống trải, Hồng Đậu thừa dịp mọi người đang nhốn nháo, nói với Hạ Vân Khâm: “Lúc bị mất điện em không nghe thấy tiếng mở cửa lớn, nếu hung thủ đã rời đi, chúng ta có nên ra cửa phía sau xem một chút không?”

Hạ Vân Khâm đang có ý này, cái chết của Bạch Hải Lập đã nằm trong dự đoán của anh, cũng ngoài dự đoán của anh. Từ việc chuẩn bị kế hoạch cho đến khi lẫn vào hội trường, từ việc động chạm đến cầu dao cho tới việc thừa dịp hỗn loạn mà rời đi, hung thủ rất hiểu cách nắm bắt thời cơ, cũng đoán trước phản ứng của mọi người, nhưng dù người giết Bạch Hải Lập ở phe nào thì người này tuyệt đối không lương thiện, không thể coi thường.

Mất điện không phải chuyện tình cờ, hung thủ muốn nhân lúc đó để trốn ra ngoài, thời gian một phút không đủ cho hung thủ rời khỏi cửa chính, nên nếu muốn tìm kiếm dấu vết hung thủ để lại chỉ có thể bắt đầu từ cửa sau thôi.

Nhưng mà tòa nhà này lớn như vậy, không thể chỉ có một cửa sau, trừ phòng khách ra còn cửa ngàm khác ở nhà bếp cách đó không xa, cửa này khá kín nên bình thường chỉ có người hầu sử dụng. Mà phòng tiệc nhỏ cách hộp điện rất xa, tuyệt đối không đủ thời gian cắt điện rồi bỏ chạy, vì vậy khả năng cao là hung thủ từ nhà bếp đi ra bằng cửa ngàm.

Hành lang trước nhà bếp vắng lặng không hề có một tiếng động, mọi người bên trong đều đã ra ngoài hết, lúc này vì chiêu đãi khách khứa, trên đất đều toàn là cặn dầu và dấu vết bột đường, vô cùng bừa bãi. Hạ Vân Khâm kéo tay Hồng Đậu đi tới cửa sau, bật đèn pin bỏ túi lên tìm một lúc, quả nhiên trong lớp dầu mỡ bóng loáng trên đất phát hiện được một hàng dấu chân nhìn rõ hơn các dấu chân khác, có vẻ là vừa mới in lên.

Hàng dấu chân này xuất hiện từ một hướng khác, đi thẳng một mạch tới bậc thang, cuối cùng biến mất trong bãi cỏ ở vườn hoa sau cửa.

Hai người lần theo dấu chân kia đi ngược vào bên trong một đoạn, đến một gian phòng tối om, Hồng Đậu đoán đó là phòng chứa hộp điện, đang định đi qua kiểm tra thì bị Hạ Vân Khâm ngăn lại.

Anh quay đầu nhìn dấu chân đối diện, bởi vì trên người không mang theo thước đo, chỉ dùng bàn tay đo đại khái.

Hồng Đậu nghiêng đầu đánh giá một chút, chờ Hạ Vân Khâm đo xong, cả hai đều cảm thấy hơi khác thường, liếc mắt nhìn nhau: “Cỡ 39?”

Dù sao thì nạn nhân cũng là đồn trưởng đồn cảnh sát, đồn cảnh sát và mấy sở nghiệp vụ liên quan sẽ lập tức có hành động thôi, lúc này trong phòng khách lại đột nhiên mất điện, đám chó săn Hoàng Trung mặc dù vụng về nhưng sau khi kiểm tra thì thể Bạch Hải Lập xong, cũng nhất định sẽ đến hộp điện tiến hành kiểm tra.

Hạ Vân Khâm tìm thử không thấy manh mối nào khác cũng không ở lại đây lâu, nhanh chóng trở về phòng khách, thi thể của Bạch Hải Lập đã bị người ta quấn lại bằng chăn mang ra ngoài, nguyên nhân cái chết là bị người ta dùng một loại dao găm sắc bén cắt đứt mạch máu lớn, một dao mất mạng, bởi vì đầu của Bạch Hải Lập bị cắm vào bồn cầu nên máu không tràn ra đất. Hung thủ rất có kinh nghiệm, không để lại bất kì manh mối nào có giá trị ở hiện trường.

Các sinh viên vây quanh đó đều bị dọa chết khiếp, Hạ Vân Khâm có lòng giúp anh cả thu dọn tàn cuộc, vừa đến phòng khách lớn liền tỏ vẻ không có gì, tiễn mấy người khách còn lại đi.

Hồng Đậu tìm Cố Quân và Ngọc Nguyên trong đám người rồi đưa hai người ra ngoài.

Xe của Phan gia quả nhiên vẫn đợi ở bên ngoài, mợ và tài xế Phan gia chờ lâu đến nỗi ngủ gật, lúc này vừa mới tỉnh dậy, mợ thoáng nhìn mọi người đi ra

từ tòa nhà, không biết xảy ra chuyện gì, đang nghi ngờ thì Hồng Đậu đưa Ngọc Nguyên đến cạnh xe nói: “Mợ.”

Mợ ngẩn ra, vội đẩy cửa xuống xe: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngọc Nguyên tức giận nói: “Có người chết rồi.” Không phải bắt mình đến sao, lần này thì tốt rồi.

Mợ kinh ngạc nói không ra tiếng, lát sau mới nói tiếp: “Ai, ai chết?”

“Bạch đồn trưởng.” Ngọc Nguyên lạnh lùng nói.

Sắc mặt của mợ lập tức trở nên trắng bệch: “Hả?”

Lúc này xe của Hạ gia lái đến gần, Hồng Đậu vội nói với mợ: “Ngọc Nguyên bị dọa sợ rồi, nơi này không nên ở lâu, mợ, mợ đưa Ngọc Nguyên về nhà trước đi.”

Sau khi tiễn mợ và Ngọc Nguyên, Hồng Đậu định nhờ tài xế Hạ gia đưa Cố Quân về biệt thự Cố gia, ai ngờ một chiếc xe có vẻ hơi cũ kĩ chạy nhanh tới rồi dừng lại cách đó không xa, Peter Vương ở trong xe ngoắc tay nói với Hạ Vân Khâm: “Vân Khâm.”

Người đến dự tiệc rất nhiều, Bạch Hải Lập cũng không phải dạng người vô danh, mọi người rời đi sau khi xảy ra chuyện đến giờ chắc cũng đã mang tin ông ta bị sát hại truyền khắp Bến Thượng Hải rồi, vốn tin tức của Peter Vương nhanh nhạy, vừa nghe chuyện này liền lập tức tới đây.

Cố Quân vừa nhìn thấy Vương thám tử, lập tức gác ý định về nhà sang một bên, thương lượng với Hồng Đậu: “Tớ giúp thám tử sắp xếp tư liệu, tối muộn tớ sẽ gọi xe đến đón sau.”

Hồng Đậu không nghĩ ra lý do từ chối nên đành kéo Cố Quân lên xe.

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu từ trong gương: “Tối nay không về biệt thự

Hạ gia mà đi qua bên kia ở nhé?”

Tất nhiên Hồng Đậu biết bên kia là ám chỉ nơi ở lần trước, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu muốn bàn chuyện, tất nhiên bên kia yên tĩnh hơn biệt thự Hạ gia rồi.

Hạ Vân Khâm nói thêm: “Còn mấy chuyện cần thương lượng nữa.”

Hồng Đậu nhìn vào ánh mắt của anh, gật gật đầu, dùng giọng bình tĩnh nói: “Được.”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới khởi động xe, lái đến nơi ở lần trước.

Chỉ chốc lát sau Peter Vương cũng lái xe tới, vừa vào cửa liền đưa tờ báo nóng hổi mới mua được ngoài đường cho Hạ Vân Khâm: “Hả lòng hả dạ thật đấy, trên báo nói Bạch Hải Lập bị kẻ thù báo thù.”

Hạ Vân Khâm nhận lấy tờ báo xem kỹ.

Hồng Đậu mời Peter Vương và Cố Quân ngồi xuống, pha trà xong, thấy cũng không còn sớm nữa, cô biết khẩu vị của Hạ Vân Khâm rất thanh đạm, liền trung cầu ý kiến của Peter Vương và Cố Quân: “Muốn ăn cháo lá sen hay là mì lươn?”

Vương thám tử và Cố Quân nhất trí đáp: “Cháo.” Hồng Đậu liền dặn dò người hầu chuẩn bị cháo lá sen để đến lúc mọi người đói bụng thì lấy ra ăn khuya.

Hạ Vân Khâm trả lại tờ báo cho Peter Vương, sai người hầu đốt lò sưởi cho Hồng Đậu sưởi ấm rồi mới nói với Peter Vương: “Cái chết của Bạch Hải Lập rất kỳ lạ.”

Hồng Đậu thu xếp xong xuôi, ngồi xuống cạnh Hạ Vân Khâm, lại lấy tờ báo từ trong tay Cố Quân, quả nhiên tiêu đề nổi bật nhất hôm nay là tin tức về cái chết của Bạch Hải Lập.

Mọi người ngồi quanh lò sưởi, bên ngoài gió đêm thổi ào ào, nhưng trong phòng rất ấm áp vui vẻ, rõ ràng cũng là thảo luận về hung thủ nhưng so với chuyện của thầy Nghiêm lúc trước thì không giống nhau, trên mặt mọi người không có chút buồn bã nào cả.

Hồng Đậu cũng cảm thấy kỳ lạ, không biết vì người chết là Bạch Hải Lập hay vì đêm nay lại có thể yên lặng ngồi cạnh Hạ Vân Khâm, dù thế nào thì tâm trạng của cô lúc này cũng cực kì tốt.

Chương 80: Hạ Vân Khâm, tôi hận anh

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Peter Vương hỏi Hạ Vân Khâm: “Cậu vừa kiểm tra hiện trường à?”

Hạ Vân Khâm lạnh nhạt đáp: “Bạch Hải Lập đang muốn làm loạn, mấy ngày nay ông ta luôn lén theo dõi tôi và Hồng Đậu, mà chưa kịp hại người thì đã bị sát hại ở buổi tiệc trà rồi, người bên cạnh ông ta có lẽ sẽ nghi ngờ tôi, mà vấn đề ở đây là lúc Bạch Hải Lập bị sát hại, mấy người này cũng ở hiện trường, họ cũng biết tôi và Bạch Hải Lập có xích mích với nhau, để tránh gặp rắc rối nên lúc này tôi chỉ kịp nhìn qua hiện trường thôi.”

Peter Vương suy nghĩ một hồi: “Tòa nhà này có phải cũng bị đồn có ma không? Vân Khâm, tôi nhớ trước đây cậu nhận lời mời hiệp thông thần bí học của trường St. John để thuyết trình ở quán trà Tân Á ấy, nội dung hình như là liên quan tới chuyện thần bí về những kiến trúc ở Thượng Hải, lúc đó cậu có nhắc đến mấy tòa nhà ma, tòa nhà này có phải ở trong hàng ngũ nghiên cứu của cậu không?”

Hạ Vân Khâm liếc mắt nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hồng Đậu, yên lặng một chút mới mỉm cười: “Có chuyện này à, ông không nói tôi cũng quên mất, để tôi xem xem chồng tài liệu đó có còn không.”

Hồng Đậu nhấp một ngụm trà, trí nhớ của Hạ Vân Khâm không tê, đây là đề tài anh đã từng bỏ công sức ra nghiên cứu, sao lại có thể quên nhanh đến vậy?

Một lát sau Hạ Vân Khâm mang một xấp giấy từ thư phòng ra, đứng trước mặt hai người, nói: “Hóa ra tôi còn có tư liệu của tòa nhà này, trước kia nó từng bị đồn có ma, và đây là bố cục nội bộ của tòa nhà.”

Nói xong liền rút một tờ ra, đặt lên bàn trà, tiện thể ngồi xuống.

Hồng Đậu cầm tờ giấy lên xem, là một bản vẽ kết cấu tòa nhà, nhìn vô cùng khó hiểu, dưới góc phải có một hàng chữ: St. John, số 32 đường Úc Hải. Cô Quân không nhận ra thì không nói làm gì, nhưng cô vừa nhìn một cái liền biết là chữ của Hạ Vân Khâm.

Thì ra mấy bản vẽ này do chính tay anh vẽ. Nhưng biểu hiện của anh ở trước mặt cô giống như là lần đầu đến tòa nhà này vậy.

Hạ Vân Khâm thấy Hồng Đậu nhìn chằm chằm tám bản đồ đó không nói gì, đặt tờ giấy kia lên chính giữa, kiên nhẫn chỉ vào từng điểm trên bản vẽ: “Đây là phòng khách, phòng ăn, thư phòng, nhà bếp, vườn sau, thi thể của Bạch Hải Lập ở phòng vệ sinh là chỗ này đây.”

Qua lời giải thích của anh, kết cấu tòa nhà trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hồng Đậu nén giận, chỉ vào phòng vệ sinh, nói với Peter Vương và Cô Quân: “Lúc đó buổi tiệc trà rất ồn ào, đâu đâu cũng đều là khách khứa, Bạch Hải Lập cao to khỏe mạnh, hung thủ sau khi giết ông ta không có cơ hội di chuyển thi thể đi, cho nên phòng vệ sinh chắc chính là hiện trường Bạch Hải Lập bị sát hại. Lúc chạng vạng vừa tới hội trường tôi đã đi qua phòng vệ sinh một lần, từ phòng khách đi tới chỗ đó đại khái cần một phút.”

Cô Quân nói: “Trước khi phát hiện thi thể của Bạch Hải Lập không phải bị mất điện sao, nếu do hung thủ gây ra, tại sao hắn phải làm vậy? Tạo điều kiện cho hắn trốn đi?”

Hạ Vân Khâm chỉ vào một phòng tối bên cạnh phòng bếp: “Đây là phòng công cụ quản lý mạch điện, nếu là đàn ông trưởng thành thì chỉ cần 40 giây để đi từ trong phòng vệ sinh đến đây. Nếu điện bị mất là do hung thủ gây ra, hắn sẽ không trốn đi từ cửa trước, mà trong lúc mất điện, thừa dịp lúc cả trong và ngoài phòng bếp đều tối om mà đi ra cửa sau, lại đi dọc theo bãi cỏ rời khỏi tòa nhà. Đợi đến lúc quản gia tìm người tới mở điện lên lần nữa, mấy người hầu ở nhà bếp căn bản sẽ không biết lúc này từng có người thừa dịp hỗn loạn mà chạy thoát.”

Peter Vương vô cùng kinh ngạc nói: “Vì thế người này nhất định vô cùng

quen thuộc với kết cấu của tòa nhà này, đã chuẩn bị trước đường thoát thân, hơn nữa hiện trường nhiều người như vậy, nhưng lại không một ai nghe thấy tiếng kêu cứu, có thể thấy hung thủ không chỉ không làm cho Bạch Hải Lập cảnh giác, mà trước khi kêu cứu đã lấy mạng ông ta, điều kì lạ ở đây là nạn nhân không phải phụ nữ hay trẻ em, mà chính là Bạch Hải Lập cao to vạm vỡ.”

Hạ Vân Khâm nói: “Lúc đó tôi và Hồng Đậu đến cửa sau kiểm tra, tất cả dấu chân ở cửa phòng bếp đều là của người hầu, sau khi xảy ra chuyện, hành lang trước nhà bếp dọc tới phòng vệ sinh chỉ có duy nhất một hàng dấu chân ngược với tất cả mọi người, chính là từ phòng mạch điện đi ra, đi ngược chiều tới cửa sau rồi mới biến mất, vừa đúng lúc phù hợp với con đường chạy trốn của hung thủ. Tôi đã đo lường, dấu chân khoảng cỡ 39.”

“Cỡ 39?” Peter Vương ngẩn người.

Về mặt Hạ Vân Khâm hơi thay đổi: “Điều làm tôi cảm thấy hứng thú nhất là dấu giày cỡ 39 này lại rất sạch sẽ, không dính vết máu, Bạch Hải Lập bị cắt đứt mạch máu lớn ở cổ, dù sau khi giết người hung thủ đã ấn đầu Bạch Hải Lập vào bồn cầu, trên mặt đất không thể không có vết máu phun ra, có vẻ như trước khi giết người, hung thủ đã dùng vải bọc đế giày lại, xong việc thì lại cởi miếng vải bọc rồi rời đi.”

Anh ngược mắt nhìn về phía Peter Vương: “Người này là kẻ lão luyện, vô cùng chuyên nghiệp, hầu như mỗi một bước đều có tính toán, thân thủ cũng không tệ. Dựa theo tưởng tượng của người này, sau khi thi thể của Bạch Hải Lập bị phát hiện, sự chú ý của tất cả mọi người nhất định sẽ ở phòng vệ sinh, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có người đến cửa sau khám xét dấu vết, đợi đến lúc đám người của đồn cảnh sát chạy tới, hàng dấu chân này sẽ nhanh chóng bị hủy hoại. Điều này cho thấy, tuy người này thông minh cẩn thận nhưng cũng vô cùng tự phụ.”

“Nhưng tại sao lại có thể trùng hợp như vậy?” Hồng Đậu nói, “Ở tòa nhà mà y tá chết đột tử kia cũng phát hiện dấu giày cỡ 39, có khi nào là cùng một người không?”

Cố Quân mờ mịt không hiểu: “Nhưng người y tá tên là Sử Xuân Lệ kia và

Bạch Hải Lập hình như cũng không có quan hệ gì, hơn nữa Sử Xuân Lệ là do bệnh tim tái phát mà chết, Bạch Hải Lập lại bị sát hại mà.”

Hạ Vân Khâm nói: “Chỉ dựa vào điểm này đúng là không có cách liên hệ hai việc với nhau được, như trên báo nói, kẻ thù của Bạch Hải Lập rất nhiều, khả năng cao là bị ai đó trả thù, cũng có thể là bị sát hại vì lí do phức tạp khác. Chuyện y tá kia, nhìn bề ngoài thì không có gì khả nghi cả. Nhưng có hai việc rất kỳ lạ, thứ nhất là trước khi Bạch Hải Lập chết đã từng bí mật qua lại với Trần Bạch Diệp, Trần Bạch Diệp cũng đăng báo bán nhà, theo tôi được biết, trước đây không có bất kì lời đồn nào về căn hộ ấy, không hiểu sao Trần Bạch Diệp lại đột nhiên rao bán nó, Bạch Hải Lập có mối quan hệ thân mật với Trần Bạch Diệp, có phải đã biết chuyện gì trong đó rồi hay không?”

Peter Vương á một tiếng: “Còn chuyện kỳ lạ thứ hai là gì?”

Hồng Đậu nói: “Sau khi Sử Xuân Lệ chết, tòa nhà số 15 đường Sanh Phong bị bỏ trống, mà bây giờ Bạch Hải Lập xảy ra chuyện, kế hoạch sử dụng tòa nhà này làm nơi tổ chức tiệc trà cổ định của chị dâu tự nhiên cũng phải hoãn lại, nói vậy tòa nhà bị bỏ trống chỉ là sớm hay muộn...”

Cô liếc mắt nhìn Hạ Vân Khâm: “Em nói đúng không?”

Hạ Vân Khâm nhìn cô: “Bất kể hai việc này có liên quan hay không, cái chết của hai người này cuối cùng đều dẫn tới việc tòa nhà bị bỏ trống lần thứ hai, trăm sông đều đổ về một biển, đúng là quá mức trùng hợp.”

Lúc này người hầu đưa cháo lên, trong lòng Hồng Đậu còn tức giận nên ăn cũng mất ngon, Hạ Vân Khâm nhảy bèn đánh hơi được một cơn giông bão đang nổi lên nên chỉ tập trung nghiên cứu tài liệu trong tay, cháo trước mặt cũng không ăn một miếng, chỉ có Peter Vương và Cố Quân mỗi người ăn hết một bát cháo.

Chốc lát sau Cố gia phái người tới đón, Peter Vương nhắc Cố Quân ngày mai phải nhớ tập hợp các bài báo rồi mới lái xe rời đi cùng xe Cố gia.

Trước khi đi Peter Vương có nói mấy câu với Hạ Vân Khâm, Hồng Đậu đứng ở trên bậc thang một lúc, lại thấy hơi lạnh nên tự mình trở về phòng

trước, lúc đi vào, điện thoại đúng lúc vang lên, chỗ này chỉ thuê hai người hầu, đều đang bận chuyện nên không nghe tiếng chuông, Hồng Đậu liền đi nhanh tới vài bước, đến trước ghế sofa nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại là một người đàn ông: “Xin chào, tôi tìm Hạ Vân Khâm.”

Hồng Đậu ngẩn ra, không hiểu sao giọng đối phương nghe rất quen, vài giây sau cô nhận ra là vị bác sĩ người nước ngoài đã khám bệnh cho cô lần trước, tên là Rhyt, thuận miệng đáp: “Xin chờ một chút.”

Lúc này Hạ Vân Khâm đi vào, ngược mắt thấy Hồng Đậu đang ở trước bàn nghe điện thoại, đầu tiên là nhú mày một cái nhưng cũng lập tức giãn ra, dịu giọng nói: “Anh nghe cho.”

Tất nhiên là Hồng Đậu vẫn thấy được vẻ mặt biến hóa trong nháy mắt đó của anh, trong lòng càng không thoải mái, đưa ống nghe cho Hạ Vân Khâm, xoay người vào phòng ngủ, đứng ở trước giường một hồi, vô cùng buồn bực, nhất thời cũng không buồn ngủ, vừa muốn vào phòng rửa mặt, Hạ Vân Khâm đã đi vào, thuận tiện đóng cửa lại, nhìn cô: “Giận rồi à?”

Hồng Đậu liếc anh: “Ai giận?”

“Không giận sao lại không ăn đêm?”

“Chẳng lẽ em không được có lúc ăn không ngon à?”

Anh mỉm cười, con ngươi đen bóng ở dưới ánh đèn càng sáng rực rỡ: “Có, nhưng loại thời điểm như vậy rất ít.”

Lại dùng mấy câu này ngắt lời, Hồng Đậu lườm anh: “Em đói bụng hay không thì liên quan gì tới anh, ngược lại chuyện của anh em không thể hỏi nhiều, bạn của anh em không thể hỏi thăm nhiều, điện thoại của anh em càng không thể tùy tiện nghe...”

Nói đến đây cõi lòng cô buốt giá, cổ họng như nghẹn lại không nói nên lời,

cô bỏ anh lại phía sau, đẩy cửa ra nói: “Trước đây em không hiểu chuyện, bây giờ em hiểu rồi, sau này chuyện của anh em đều không hỏi nữa, anh cũng đừng hỏi đến chuyện của em.”

Hạ Vân Khâm vốn đang rất bình tĩnh nhìn cô, nghe xong câu này thậm chí thấy ngạc nhiên, nắm chặt tay cô kéo lại, cúi đầu nhìn cô: “Hong Đậu, em thông minh như vậy, anh chỉ so sánh một chút em sẽ hiểu, nếu có chuyện liên quan tới tính mạng của Cố Quân, một khi tiết lộ sẽ dẫn đến việc tính mạng của bạn thân em gặp nguy hiểm, em sẽ tùy tiện nói cho anh biết sao?”

Hong Đậu giận run người: “Lẽ nào em là đồ ngốc hả? Đương nhiên em hiểu đạo lý này, từ lúc chúng ta kết hôn, anh lừa em bao nhiêu chuyện, em biết rõ sự thiệt hơn trong đó, có lần nào em ép anh cho em biết không? Nhưng lúc bàn luận khi nãy, đột nhiên em nghĩ thông một chuyện, lúc trước mẹ và anh trai muốn dọn nhà, anh cực kỳ tán thành chuyện này, thậm chí còn muốn họ chuyển nhà càng sớm càng tốt, vì để mẹ sớm đưa ra quyết định một chút, anh còn để người ta tìm được một tòa nhà vô cùng hợp ý bà, nhưng vừa nói chuyện muốn mở cửa hàng, anh chỉ nói tình hình bất ổn, nên giữ lại tiền của trong tay khi khẩn cấp.”

“Lúc trước anh đo lường độ rộng của thư phòng nhà em, rồi lại từng nghiên cứu những kiến trúc ở Thượng Hải, nói vậy tòa nhà của em cũng ở trong phạm vi nghiên cứu của anh. Có thể thấy lúc Ngu gia mua nhà, hay có nên mua nhà hay không, anh đều không để ý, anh chỉ một lòng muốn dụ dỗ bọn họ dọn đi, buồn cười là ngày đó em còn vui vẻ rất lâu nữa, người một nhà đều vô cùng cảm kích anh, thì ra tất cả mọi chuyện anh đều đã thiết kế trước hết rồi.”

Hạ Vân Khâm ngẩn ra, chuyện này sớm muộn cô sẽ biết rõ ràng, nhưng anh không ngờ sẽ nhanh như vậy: “Hong Đậu.”

Vẻ mặt của anh càng chứng minh suy đoán của cô, Hong Đậu càng ngày càng tức giận, dùng sức đẩy anh ra: “Anh không được gọi tên tôi nữa, Hạ Vân Khâm, tôi hận anh, anh mau gọi xe cho tôi, tôi không muốn ở đây nữa, tôi muốn về ngõ Đồng Phúc.”

Cô đúng là quả ót nhỏ (1), trong chớp mắt trên người anh đã bị trúng mấy đòn, mặc cho cô vừa kéo vừa đánh, tức giận nói: “Khoản tiền chắc chắn cho

mẹ vợ dùng để mua nhà anh đã sớm chuẩn bị hết rồi, để ở ngăn tủ bàn trang điểm của em, không tin thì chúng ta về biệt thự Hạ gia, em nhìn thì sẽ hiểu ngay.”

(1) Quả ớt nhỏ: tuy nhỏ bé nhưng rất cay nồng, thường ví von với con gái, ý nói người con gái nhỏ bé nhưng lại vô cùng dữ tợn.

Hồng Đậu ngăn ra: “Ai thềm tiền của anh, Hạ Vân Khâm, nếu anh sớm nói cho tôi biết tòa nhà kia có vấn đề, lẽ nào tôi sẽ ngăn không cho mẹ chuyển ra sao? Từ khi gả cho anh, mặc kệ anh làm gì nói gì, cuối cùng tôi đều toàn tâm toàn ý tin anh, coi như có nghi ngờ, chỉ cần một câu nói của anh, tôi lập tức không nghi ngờ nữa. Nhưng anh đối xử với tôi thế nào? Tôi là vợ của anh, anh đang ở trước mặt tôi mà không chịu nói thật còn chưa tính, còn tính toán với người một nhà chúng tôi. Nếu anh chỉ cần lấy một người vợ nói gì nghe nấy, vậy thì việc gì phải cưới Ngu Hồng Đậu tôi đây?”

Cô càng nói càng tức, rốt cuộc không cầm nổi nước mắt, bật khóc như mưa.

Hạ Vân Khâm nhìn thấy thì vừa tức vừa đau lòng, giận dữ nói: “Chuyện này vô cùng nguy hiểm, từ đầu đến cuối đã chết không biết bao nhiêu người, tuy không có chứng cứ nhưng bây giờ anh nghi ngờ cái chết của Bạch Hải Lập và Sử Xuân Lệ có liên quan tới chuyện này, tính em hay tò mò, nếu nói cho em biết sớm, dẫn nguy hiểm tới cho em thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ anh phải trơ mắt nhìn em bị cuốn vào sao?”

Chương 81

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu cũng đã đoán chuyện này rất phức tạp, nhưng cô không ngờ sẽ nguy hiểm đến vậy, khựng lại trong giây lát, rồi quay sang nhìn Hạ Vân Khâm, mặc dù ngoài miệng anh đang giải thích nhưng thái độ của anh lại khá căng thẳng, anh không thấy mình sai chỗ nào, vốn cô đã hơi nguôi giận nhưng thấy anh như vậy cô lại cáu.

“Lần nào anh cũng thế này! Trước kia tôi hỏi lý do vì sao anh phải đo độ rộng của thư phòng nhà mẹ tôi, anh phải biết rằng sớm muộn gì tôi cũng sẽ đoán được dụng ý của anh mà thôi, vậy thì tại sao không nói cho tôi biết từ đầu luôn đi? Tại sao thà rằng thiết kế chúng tôi cũng không chịu nói sự thật? Có phải anh cho rằng tôi dễ lừa lắm đúng không, dù bị phát hiện thì chỉ cần đơn giản giải thích vòng vèo mấy câu, nếu tôi không chịu nguôi giận, nhất định là do tôi cố tình gây sự, có phải không?”

Hạ Vân Khâm vốn tưởng rằng đã nói ra ngọn nguồn thì Hồng Đậu sẽ tha thứ cho anh, không ngờ cô lại giận đến như vậy, tự thấy bản thân mình không sai, anh lại càng không chịu nhường một bước, đáp, “Anh nói em cố tình gây sự khi nào hả?”

“Anh chỉ chưa viết bốn chữ ấy lên mặt mà thôi.”

Anh nhìn cô: “Mặc dù anh vẫn chưa xác định được liệu nhà ở ngõ Đồng Phúc có vấn đề gì không, nhưng anh lo nếu mẹ và anh trai em cứ ở đó thì sẽ gặp nguy hiểm, anh tự quyết định dọn nhà sớm thì sai chỗ nào?”

Hồng Đậu tức giận đến nghẹn ở ngực: “Phải, trước giờ anh chỉ biết chuyện này đúng chuyện kia sai, chỉ cần anh cho rằng là đúng thì cứ thế mà làm theo, nhưng anh có biết rằng có một số việc căn bản không thể chỉ phân đúng hay sai không, tôi cũng có suy nghĩ của tôi, nếu tôi lừa anh mà đi làm một chuyện tôi cho rằng là đúng, sau đó lại giải thích với anh vài câu, thì anh có cảm giác

gì? Huống chi nếu chuyện này không liên quan gì đến mẹ và anh trai tôi thì thôi, nhưng nếu đây đưa đến họ thì càng không được.”

Miệng cô đắng ngắt: “Người ngoài đều nói tôi may mắn lắm mới được gả vào Hạ gia, là tôi trèo cao, nhưng tôi nói rõ cho anh biết, cái tôi muốn là một cuộc hôn nhân bình đẳng chứ không phải một người chồng thích được đội lên đầu, nếu anh cho rằng anh tự đưa ra bất kỳ quyết định nào, tôi sẽ đều ủng hộ và nhường nhịn vô điều kiện thì anh hoàn toàn sai rồi!”

Nói xong liền dùng sức đẩy anh ra, nhanh chóng đi tới cánh cửa bên cạnh hai người, mở cửa ra.

Hạ Vân Khâm cản trước mặt cô: “Đã trễ như vậy rồi, em muốn đi đâu?”

“Ngõ Đồng Phúc.”

Hạ Vân Khâm khựng lại: “Được, anh về cùng em.”

Hồng Đậu ngăn người: “Anh có biết là chúng ta đang cãi nhau không?”

“Biết.”

“Biết mà anh còn theo tôi về nhà mẹ đẻ, anh đi theo làm gì, tôi không chào đón anh.”

“Vợ chồng chứ có phải quân thù đâu, em đi đâu anh theo đến đó.”

Cô lập tức ghen lời: “Anh...”

Hạ Vân Khâm đã kéo cửa ra: “Để anh bảo người hầu đi chuẩn bị xe.”

Hồng Đậu ở phía sau lưng anh giậm chân: “Hạ Vân Khâm.”

Anh không quay đầu: “Dù sao thì giường ở phòng ngủ của em cũng lớn, vừa đủ cho hai chúng ta ngủ chung.”

Hồng Đậu tức giận cắn môi, thời gian không còn sớm nữa, nếu hai người cùng về ngõ Đồng Phúc ở, khiếu gì cũng sẽ cãi nhau tiếp, cách nhau một bức tường, sớm muộn mẹ cũng sẽ biết được lý do hai người cãi nhau.

Cô giận dữ đóng cửa lại, trên đời sao lại có một người mặt dày đến vậy chứ?

Một lát sau có tiếng mở cửa, anh nói chuyện điện thoại xong nên về phòng, đứng cạnh cửa nhìn cô: “Đổi ý rồi hả?”

Cô không thèm để ý anh, vào phòng tắm rửa mặt rồi xỉ mặt trèo lên giường.

Anh cũng vào phòng tắm rồi bắt chước cô, vừa ra khỏi phòng liền trèo lên giường.

Cô vốn đã nhắm mắt lại, nghe tiếng anh đi qua thì mở mắt ra nhìn, anh định trèo lên giường như chuyện vừa nãy chưa hề xảy ra, cô vội chống tay ngồi dậy nói: “Hạ Vân Khâm.”

Anh mặc bộ quần áo ngủ màu xám bạc, thắt lưng của áo ngủ nới lỏng không thắt, giữa trán còn giọt nước, anh cũng lười lau, nghe thấy cô gọi, anh vờ không hiểu hỏi lại: “Sao vậy?”

Cô quan sát anh một hồi, sắc mặt anh bình tĩnh, không hề có vẻ gì là áy náy, xem ra anh vẫn nghĩ mình không sai, rồi cứ thế cho qua chuyện này. Tính cả lần trước thì đây là lần thứ hai vợ chồng cô cãi nhau rồi, nếu vẫn lẳng lặng bỏ qua thì những lần cãi nhau tiếp theo sẽ càng đẩy hai người ra xa mà thôi, tối nay nhất định phải nói rõ ràng, dù thế nào cũng phải ép anh nghĩ cẩn thận.

Cô nhắc chân lên xuống giường: “Anh cứ ngủ cho ngon ở đây đi, tôi sang thư phòng cho yên tĩnh, đêm nay cả hai ta bình tĩnh suy nghĩ về mọi chuyện đi.”

Anh ngần ra: “Đây là giường chung của chúng ta, chẳng lẽ anh không được

lên giường ngủ à?”

“Tặng anh hết đây.”

Thư phòng chỉ có một chiếc giường lại còn không có đệm, thời tiết bây giờ đã trở lạnh, nếu Hồng Đậu qua thư phòng ngủ kiểu gì cũng sẽ bị cảm lạnh mất.

Anh vội dắt cô trở về, nhét cô vào trong chăn: “Em ngủ trên giường, để anh đi.”

Nói xong nhìn trái phải một chút, ngay góc tường có một chiếc ghế dài của Pháp, may mà coi là đủ rộng, miễn cưỡng có thể cho anh dung thân, liền tắt đèn, đi tới ghế dài, buộc dây lưng áo ngủ lại lần nữa, mặc nguyên như vậy nằm xuống.

Hồng Đậu im lặng nằm trong bóng tối một lúc, thấy Hạ Vân Khâm không quay lại giường cầm chăn với gối, mà cũng không gọi người hầu mang chăn gối lên, chẳng lẽ anh định ngủ trên ghế như vậy cả đêm?

Trong phòng tuy có lò sưởi nhỏ nhưng từ trước tới giờ hai người đều sợ nóng, đến đây hai lần nhưng chưa sai người hầu lên đốt lò sưởi lần nào.

Đêm khuya thanh vắng, lại là cuối thu, sau nửa đêm trong phòng sẽ lạnh đến mức nào cô biết rất rõ, dù cố nhắm mắt lại nhưng vẫn không thể yên lòng được, miễn cưỡng nằm một hồi, cuối cùng cô vẫn đi dép, ôm một cái chăn khác, lần mò đi đến ghế dài.

Anh nằm ngửa, chống một chân trên ghế dài, cũng không biết là đã ngủ chưa.

Cô rón rén đặt chân lên đùi anh, vừa xoay người muốn đi thì bị anh kéo lại, cô vội vàng giãy ra, nào ngờ động tác của anh quá nhanh, giãy giữa một lúc, cuối cùng vẫn rơi xuống người anh, “cộp” một tiếng, chắc là đập vào cằm anh rồi.

Ghế dài nhỏ hẹp, cô vằn vẹo giống như cá bị tóm lên bờ, nhưng chưa giãy

được hai lần đã bị anh xoay người đè lên, hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt cô, lồng ngực của hai người dán vào nhau, trong bóng tối, mỗi hơi thở mỗi một nhịp tim của đối phương đều trở nên rất rõ ràng, chỉ nghe anh thấp giọng nói: “Anh sai rồi, làm thế nào em mới có thể nguôi giận đây?”

Cô ngẩng đầu lên, cắn mạnh vào bả vai của anh.

Anh hít một hơi thật sâu, gục đầu vào hõm vai cô, cũng cắn một cái, có lực nhưng nhẹ hơn nhiều, gần như là gặm nhấm, nhẹ nhàng làm lòng cô ngứa ngáy.

Cả người anh đều đè lên người cô, động tác càng ngày càng quá đáng, gặm vai cô thấy chưa đủ, anh còn tiếp tục gặm nhẹ vào trong cổ áo đang mở rộng của cô, Hồng Đậu thở không ra hơi, vừa đưa chân lên đá anh, vừa mắng: “Đồ khốn này, thả tôi ra, anh muốn đè chết tôi à?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, mắt anh đã sớm thích nghi được với bóng tối, dưới ánh trăng mùa thu, đôi mắt anh giống như ánh sao trong trẻo trên mặt biển xanh đậm.

Anh xoay người, để cô nằm trên người mình: “Vậy em đè anh đi.”

Cánh tay của anh vòng qua eo của cô, cô cố giãy nhưng vẫn không tránh ra được.

Anh nói: “Anh sai rồi, anh thật lòng thật dạ xin lỗi em.”

Cô lạnh lùng nghiêng đầu đi, vẫn không để ý tới anh.

“Em nói đúng, anh luôn tự cho là đúng, không tôn trọng em, trước đây anh không nhận ra được tật xấu này của bản thân, sau này anh sẽ thay đổi, được không em?”

Hồng Đậu liếc nhìn anh rồi nhanh chóng nhìn sang hướng khác.

Anh bắt được ngón tay của cô: “Mười mấy tuổi anh đã qua Đức du học, mấy năm nay một mình đi học xa, đúng là đã có thói quen tự mình quyết định mọi chuyện.”

Cô sững sờ, im lặng lắng nghe anh nói, lỗ tai dựng đứng lên, rất giống con thỏ.

Anh cố gắng kiềm chế không để bản thân mình kích động véo khuôn mặt của cô: “Mẹ của anh là con gái rệu trong gia đình, lớn lên trong sự nuông chiều của mọi người, gặp chuyện gì cũng đều không thích nghĩ sâu xa, em gái cũng giống mẹ, tính tình ngây thơ, anh cực kì để ý đến mẹ và em gái, sợ hai người đó chịu oan ức nên dù gặp bất kì chuyện gì, miễn là có thể giải quyết trong im lặng thì anh sẽ lặng lẽ thay họ giải quyết hết.”

Hồng Đậu không nói gì, hình như đến tận bây giờ mẹ chồng vẫn chưa biết gì về chuyện của cha chồng và Trần Bạch Diệp, nếu Hạ Vân Khâm không sai người đưa chứng cứ chính xác về chuyện Trần Bạch Diệp tung tin đồn về anh cho cha chồng, thì chắc hẳn đến giờ hai người họ sẽ vẫn còn qua lại, dã tâm của Trần Bạch Diệp rất lớn, còn chưa bước chân vào nhà đã dám phỉ báng con thứ và con dâu trưởng, nếu mặc cho chuyện này phát triển, sau này có thể để lại mối họa vô cùng lớn. Hạ Vân Khâm giúp mẹ mình loại bỏ một mối họa lớn, nhưng từ trước tới giờ anh chưa hề nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai.

Còn Hạ Trúc Quân, chỉ cần nhìn thói quen mang kẹo bên người của anh cũng có thể thấy anh thương cô em gái này nhiều đến mức nào rồi.

“Anh đã quen chăm sóc mẹ và em gái, sau khi cưới em, vì quan tâm đến em nên khó tránh khỏi việc đối xử với em và người nhà em giống như hai người đó, gặp phải chuyện anh cho rằng là đúng thì tự ý đi làm mà không hỏi ý kiến em, nhưng anh quên mất rằng em không phải là họ, chúng ta là vợ chồng, chúng ta nên đồng lòng đồng sức trong mọi chuyện.”

Anh ngừng lại một lát, cô vừa thông minh vừa độc lập như thế, cô không cần sự bảo vệ của anh, cô cần sự tán thành và sự hòa hợp từ tận đáy lòng.

Hồng Đậu chống tay lên ngực anh, nhìn thẳng vào anh, chẳng mấy chốc mà cơn giận của cô đã giảm đi không ít.

“Anh thực sự hiểu lý do tại sao em tức giận rồi à?”

Hạ Vân Khâm nghe giọng cô có vẻ nguôi ngoai hơn, liền thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy đau lòng, cô là vợ anh, bởi vì yêu anh nên lúc nào cũng chú ý đến anh, cũng bởi vì yêu anh nên hai người mới có thể dễ dàng giải quyết khúc mắc: “Biết chứ, anh không nên dùng cách này để xử lý chuyện của mẹ vợ và anh vợ, càng không nên giấu tất cả mọi chuyện với em.”

Trước giờ anh chỉ thấy các cặp vợ chồng trẻ tuổi mới có cơ hội gặp được loại chuyện tình cảm trong sáng này, hiếm có khó cầu, đáng để nâng niu, đáng giá cho anh dùng cả đời che chở, vì thế nên anh càng ra sức cố gắng xóa bỏ mọi phiền muộn của cô: “Liên quan đến chuyện nhà cửa, em muốn biết gì, anh đều sẽ nói hết cho em biết, chuyện điện thoại thì vì có dính dáng đến một số bí mật, mà anh thì không muốn em dính vào nguy hiểm nên không muốn em nghe điện thoại, không chỉ đêm nay thôi đâu, về sau có khả năng vẫn không thể để em nghe được, nhưng anh cam đoan với em, chuyện như đêm nay là lần cuối cùng.”

Hồng Đậu không nói gì, chậm rãi nằm trên lòng ngực của anh: “Anh nói đồng lòng đồng sức à?”

Nói xong liền duỗi ngón tay, đầu tiên chỉ vào môi anh, tiếp đó lại chỉ vị trí trái tim đang đập của anh: “Chỗ này và chỗ này của anh, tất cả đều là của em, chỉ cần chúng ta vẫn là một, chuyện anh có thể nói em sẽ nghe, chuyện anh không thể nói em sẽ không hỏi. Tối nay vì sao em tức giận anh cũng hiểu rồi, em không phải là đồ ngốc “cố tình gây sự” đâu.”

Anh áy náy nói: “Em không phải đồ ngốc, anh mới là đồ ngốc.”

Cô hừ một tiếng: “Anh biết là tốt rồi.”

Hai người yên tĩnh một hồi, anh thấp giọng nói: “Hong Đậu.”

Cô vâng một tiếng.

Anh nhướn mày: “Em bỏ quên một chỗ rồi.”

Hồng Đậu không hiểu: “Cái gì?”

Anh nắm tay cô kéo xuống dưới.

Hồng Đậu vội vàng rút tay về, nhanh chóng từ trên người anh nhảy xuống, nói: “Sao anh nói tới là liền tới vậy, đồ trùng thói này.”

Anh đưa tay kéo cô trở về, lại đề lên người cô như lúc nãy, vừa cởi áo cô vừa nói: “Lúc trước em ồn ào muốn qua đây ở, đến rồi lại bắt anh lên ghé dài này.”

Hồng Đậu há miệng muốn giải thích, anh đã cúi đầu hôn cô.

Vắt vả lăm anh mới buông cô ra, cô lập tức giãy giụa thể hiện sự bất mãn, thấy mình không thoát nổi, cô cố chặn anh lại: “Không được, lần nào anh cũng ở trên, lần này em muốn ở trên.”

Hạ Vân Khâm ngẩn ra, quả thực cầu còn không được, sợ cô đổi ý, anh vội lật người đặt cô ngồi trên người mình, đồng thời còn giả vờ đáng thương nữa.

Chốc lát sau, tiếng “kéo kẹt” vang lên, càng lúc càng lớn, ngoài ra còn kèm theo vài tiếng động mờ ám.

Nhưng không bao lâu sau liền nghe Hồng Đậu thở hồng hộc nói: “Hạ Vân Khâm, em không làm nổi nữa, anh tới đi.”

Hạ Vân Khâm đang thoải mái đến mức từng lỗ chân lông đều hận không thể mở ra hết, phát hiện cô muốn xuống, sững sờ một chút, sao người phụ nữ này có thể như vậy, treo anh giữa không trung thế này, vội giữ chặt eo cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Cái này gọi là bỏ dở giữa chừng đấy.”

Cô xua tay: “Em mệt quá rồi, không được không được.”

Anh đau lòng không nói được gì, đổi khách thành chủ, vừa lật người đã ép cô lên ghế dài: “Cơ thể mềm mại yêu kiều đến nhường này, nhìn rõ ngon mà sao lại không ăn được chứ.”

Chương 82: Kịch bản

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Mới 6 giờ sáng Hồng Đậu đã tỉnh giấc, mặc dù tối qua hai vợ chồng ồn ào đến tận đêm khuya nhưng sáng nay cô vẫn không ngủ nổi.

Trời còn chưa sáng hẳn, có vài tia sáng le lói mờ ảo chen vào phòng, không rõ là ánh trăng hay là ánh bình minh nữa, cây ngô đồng trước phòng bị gió thổi vang lên tiếng xào xạc, hình như lạnh hơn hôm qua rồi.

Cô dụi mắt, nhớ ra hôm nay có rất nhiều chuyện bận rộn thì cơn ngái ngủ liền giảm đi vài phần, cô ngẩng đầu nhìn Hạ Vân Khâm, hai mắt nhắm chặt, có vẻ như anh đang ngủ rất say, trời vẫn còn sớm, ngủ thêm chút nữa cũng được, nghĩ vậy cô gối đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại.

Đột nhiên anh nắm lấy tay của cô.

“Ồ?” Cô sửng sò, “Anh dậy rồi hả?”

Anh nhắm mắt cười nói: “Anh dậy lâu rồi.”

Nói xong liền kéo tay của cô tới miệng, không nặng không nhẹ cắn một cái.

“Sao anh lại cắn em?” Cô giả vờ giận dỗi, hơi đẩy anh một cái.

Anh vừa kéo tay cô vừa lật người lại, để cô nằm ngửa hình chữ “đại” trên giường, còn cố ý hít hà một tiếng.

Cô nhớ lại tối hôm qua, lúc tức giận mình đã đánh anh vài cái, vội hỏi: “Còn đau không?”

Anh nhấc cánh tay bật đèn đầu giường, mở áo ngủ ra, chỉ vào mấy vết thương mờ nhạt trên vai, cánh tay và lồng ngực, nhìn cô: “Em nhìn xem lúc em tức giận đã làm những gì này.”

Hồng Đậu vội bò đến gần xem kỹ, cũng không có vết thương nào nghiêm trọng, đa số đều chỉ bị đỏ ửng lên thôi.

Cô đau lòng xoa xoa: “Ai bảo anh khiến em tức giận làm gì, lần sau còn bắt nạt em, em cắn anh đấy.”

“Còn cắn nữa hả?” Anh nhú mày, “Quân tử động khẩu không động thủ... Em có hiểu đạo lý này không vậy?”

Cô hừ một tiếng: “Em không hiểu, cũng không phải là quân tử.”

“Đúng, em không phải quân tử.” Anh gật đầu, bắt được tay cô, không hề khách sáo cắn một cái, “Em chỉ là một con mèo béo, lại đây, trước tiên anh sẽ cắn đôi móng vuốt béo mập hay cào người của em đã.”

Cô bật cười rút tay về: “Anh mới béo đấy, dám bắt nạt em, em liền cào anh, không cho phép nói em béo, em không béo chút nào.”

Anh xoay người chặn cô lại, vùi đầu trước ngực cô, trước tiên cắn bên này một cái, lại cắn bên kia một cái: “Cái này không béo à? Hay là cái này không béo? Anh thấy bên nào cũng toàn là thịt cả này.”

Trắng mịn tròn đầy như đậu phụ, cắn rồi lại cắn, động tác dần đôi vị.

Cô cười đến nỗi không thở nổi, liều mạng giãy giụa: “Anh mà cắn em nữa, em sẽ cắn lại anh đấy.”

Anh cầu còn không được: “Cho em cắn luôn.”

Hai người đùa nhau trên giường một lúc lâu, cuối cùng sau khi anh để lại vài dấu răng trên ngực và mông cô thì cũng đến 7 giờ, nếu tiếp tục dây dưa thì

sẽ muộn mất, hai người đành phải mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Trong lúc ăn sáng, Hồng Đậu tranh thủ đọc các tin tức trên báo, tất cả các mục từ trên xuống dưới đều viết về cái chết của Bạch Hải Lập.

Qua một đêm, trên báo không chỉ còn một ý kiến duy nhất là Bạch Hải Lập bị kẻ thù sát hại nữa mà đã có thêm rất nhiều suy luận khác nữa.

Hạ Vân Khâm lạnh nhạt nhìn tờ báo, không tỏ rõ ý kiến về mấy vấn đề này, ăn sáng xong anh vội ra cửa, nói với Hồng Đậu: “Giờ vẫn còn sớm, chúng ta về biệt thự Hạ gia trước, đến tối thì qua sắp xếp chuyện chuyển nhà cho mẹ và anh trai em.”

Hai người đã thượng lượng chuyện này lúc nửa đêm hôm qua, Hồng Đậu chần chừ một lúc mới nói: “Căn nhà bên kia vẫn cần phải quét dọn lại, không thể chuyển sang nổi trong hôm nay đâu, hơn nữa nếu chuyển quá gấp... Mẹ và anh trai sẽ nghi ngờ đấy.”

“Nhà mới có sẵn đồ dùng rồi, anh cho người hầu sang quét dọn ngay hôm nay, chuyển sang đó sớm được ngày nào thì hay ngày ấy, tránh việc đêm dài lắm mộng.”

Hồng Đậu nhớ đến cái chết của Bạch Hải Lập: “Tòa nhà đó thực sự có vấn đề sao?”

Hạ Vân Khâm sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ: “Xem bản vẽ bố cục thì không thấy có vấn đề gì, chỉ là một tòa nhà lớn rất bình thường thôi. Nhưng lạ ở chỗ, nghe nói tòa nhà này được xây dựng bởi một quý tộc người Nga, nhưng anh lại không thể điều tra được lai lịch của người Nga đó.”

Hồng Đậu ngẩn ra, đúng thật, từ trước tới giờ chỉ nghe nói tòa nhà này do một người quý tộc người Nga xây dựng, nhưng không một ai biết tên của người này, cũng không ai biết người này đã đi đâu.

Hạ Vân Khâm mở cửa xe cho cô, đợi cô ngồi xuống mới đi vòng qua bên kia để lên xe: “Nếu em sợ không thuyết phục nổi mẹ vợ thì anh sẽ tới nói

chuyện với mẹ.”

Hồng Đậu nhìn anh một cái: “Em không lo về chuyện này, vấn đề là người hầu cũ của Ngu gia đã rời đi hết rồi, nhà mới lại lớn hơn nhà ở ngõ Đồng Phúc rất nhiều, mặc dù nhà em không có quá nhiều đồ nhưng nếu chỉ có mình thím Chu chuyển thì rất vất vả, phải mất 3 - 4 ngày mới chuyển xong đồ được, mà bây giờ tin đồn sắp có chiến tranh đang lan ra khắp nơi, muốn thuê thêm người về cũng khó.”

Cô đếm đầu ngón tay, giọng nói vừa trong vắt vừa ngọt ngào, anh nghe xong, không khỏi tự giác sờ lỗ tai, vẫn cảm thấy ngứa ngáy, dứt khoát nói: “Những việc này đều giao cho anh đi, chỉ cần mẹ vợ và anh vợ không phản đối, trong vòng hai ngày sẽ chuyển xong.”

Hồng Đậu đành phải đồng ý: “Được rồi.”

Đến biệt thự Hạ gia, mọi người cũng vừa mới ăn sáng xong.

Thấy Hạ Vân Khâm cuối cùng cũng chịu về, Hạ Mạnh Mai nghiêm mặt nói với anh: “Cha đang định đi tìm con, hai anh em vào thư phòng đi, cha có chuyện quan trọng muốn nói với hai đứa.”

Hạ Vân Khâm im lặng một lúc mới đáp: “Vâng.” Sau đó dịu dàng quay sang nói với Hồng Đậu: “Em về phòng đợi anh nhé.”

Hồng Đậu gật đầu, sáng nay cô được nghỉ tiết đầu nhưng vẫn muốn tới trường là vì vở kịch mới thay nam chính, cô là nữ chính phải đến tập thử với đối phương một lượt, chẳng có gì quan trọng lắm, đến muộn một chút cũng chẳng sao.

Cô lên lầu, vừa định vào phòng thì người hầu của Hạ thái thái đi qua nói: “Nhị thiếu nữ nãi, thái thái mời ngài qua.”

Hồng Đậu đành từ bỏ ý định về phòng nghỉ ngơi.

Hạ Trúc Quân cũng ở đây, mẹ chồng đang ngồi trên sofa, Hạ Trúc Quân

dựa vào tay vịn, hai mẹ con hình như đang thương lượng gì đó.

Vừa thấy cô đến, Hạ thái thái liền vẫy tay: “Bé ngoan, con lại đây xem cái này này.”

Hồng Đậu đến gần rồi ngồi xuống, mỉm cười nhìn thứ trong tay mẹ chồng, sau đó cô sững sờ, phía trên toàn là tiếng Anh, nhìn kĩ lại, thì ra là giới thiệu trường đại học ở Mỹ.

Lúc Hạ thái thái học ở trường đại học nữ sinh đã từng học tiếng Anh, dựa vào trình độ của bà, miễn cưỡng có thể hiểu được báo tiếng Anh, thấy Hồng Đậu nhìn tờ báo liền vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Bây giờ thời thế không yên ổn, trong nhà chỉ có con và Trúc Quân là nhỏ nhất, lỡ như chiến tranh lan tới Thượng Hải sẽ không đi học được nữa, ý của mẹ và cha con là không thể bỏ lỡ việc học của các con được, trong này là mấy trường đại học Mỹ nổi tiếng, nói đến thì mỗi trường một vẻ, con xem xem muốn học trường nào. Vân Khâm vô cùng bướng bỉnh, bây giờ loạn trong giặc ngoài mà ý nó thì lại giống với anh trai và cha con, nhất định muốn thực nghiệp cứu nước, nên cuối cùng quyết định vẫn nằm ở vợ chồng các con.”

Hồng Đậu không ngờ mẹ chồng lại muốn thương lượng chuyện này với cô.

Hạ Trúc Quân cười nói: “Chị dâu học hành tốt như vậy, không xin vào trường đại học tốt nhất thì thật đáng tiếc, còn em ý hả, chọn trường học vẫn là thứ yếu, chuyên ngành vốn là ngoại ngữ, nếu thực sự đến Mỹ thì chỉ cần đổi chuyên ngành khác thôi, nhưng đến bây giờ em còn chưa nghĩ kỹ là nên đổi ngành gì, chị dâu, chị có đề nghị gì hay không?”

Mặc dù Hồng Đậu cũng muốn đi du học, nhưng điều kiện tiên quyết là không rời xa Hạ Vân Khâm, nghe hai người nói xong cười nói: “Còn phải xem sự hứng thú của bản thân em nữa, anh hai em quen biết rất nhiều giáo sư người Mỹ, lát nữa hỏi ý kiến anh ấy xem thế nào.”

Hạ thái thái mỉm cười nói: “Tháng trước gia đình Phan thái thái mới đi Mỹ về, nói ở đó cái gì cũng rất thuận tiện, chúng ta ở đó mấy năm, đợi tình hình trong nước ổn rồi thì trở về cũng không muộn. Bình thường mẹ hay nói với Vân Khâm, chỉ cần người một nhà bình an, ở đâu mà không phải là cứu nước

chứ? Cứ nhất thiết phải xông pha máu thịt thì mới được coi là anh hùng à? Tu sửa đường sắt, giúp đỡ vận chuyển hàng hóa cũng gọi là cứu nước mà. Tất nhiên là bây giờ chuyện này vẫn chưa được quyết định, còn phải xem tình huống trước mắt biến đổi thế nào mới nói được.”

Hạ Trúc Quân thân thiết ôm lấy Hồng Đậu, khẽ nói: “Nhưng em biết chắc là chị dâu ở đâu thì anh hai sẽ theo đó.”

Sau đó lại cất giọng nói: “Huống chi còn có em và mẹ nữa, anh hai nhất định không nỡ rời xa chúng ta đâu.”

Hạ thái thái nói: “Buổi sáng thấy trên báo nói là năm nay dù thế nào cũng không chiến tranh nổi, vì thế việc này cũng không quá gấp, con về thương lượng với chồng con cẩn thận một chút, buổi tối mẹ hẹn với mấy vị thái thái tới chơi mặt chược, đến lúc đó lại hỏi thăm xem bây giờ có thiên kim tiểu thư nhà ai đang học ở Mỹ không. Đúng rồi, chị dâu của con nói gần đây trường các con đang tập kịch, Hồng Đậu, các con đang tập kịch gì thế?”

Hồng Đậu bình tĩnh vài giây rồi cười nói: “Khoa sư phạm và khoa quốc ngữ cùng nhau diễn một vở kịch, tên là Mặt Nạ, mẹ có muốn dẫn mấy vị thái thái tới xem không, con nhờ bạn học dành vài ghế hàng trước cho mẹ nhé.”

Về mặt Hạ thái thái cực kì vui vẻ, tính tình của đứa nhỏ này vô cùng làm người ta yêu thích, chẳng bao giờ nhăn mặt nhíu mày, lời nói lại rất thẳng thắn vô tư, bà cười nói: “Bọn trẻ các con chơi đùa, đám người già như mẹ đến làm gì. Đúng rồi, cửa hàng tây Sa Tồn mới đưa tới mấy đôi giày cao gót làm bằng da cừu, kiểu dáng rất đẹp, có điều màu sắc lại tươi sáng quá, tầm tuổi của mẹ mang ra ngoài khó tránh khỏi làm trò cười cho người ta, cỡ giày của chúng ta khá giống nhau, để mẹ bảo người hầu mang lên, con và Trúc Quân chọn mấy đôi đi.”

Lúc này người hầu mang trà vào, Hạ Trúc Quân ung dung uống trà, nghĩ tới một chuyện, hỏi Hồng Đậu: “Chị dâu, em nghe nói vở kịch này mới thay nam chính à chị?”

Hồng Đậu gật đầu: “Trong nhà của người cũ có việc, tạm thời đã đổi cho một nam sinh trường đại học Thượng Hải rồi, kịch bản cũng đã sửa, hôm nay

cậu ấy sẽ đến trường chúng ta diễn thử, buổi tối bắt đầu diễn rồi.”

“Người này diễn thế nào ạ?” Hạ Trúc Quân bỏ một viên ô mai vào miệng.

Hồng Đậu chỉ cảm thấy hôm nay ô mai này ăn ngon thật, một viên lại một viên, không sao ngừng lại được, lắc đầu một cái: “Chị không biết, nghe nói là cháu trai lớn của hiệu trưởng Dư trường đại học Thượng Hải, bình thường diễn kịch ở trường, được hay không được, đợi lát nữa đến trường diễn thử là sẽ biết thôi.”

Chương 83: Ý định giết người (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Sau khi kịch bản của Mặt Nạ được viết xong, Hồng Đậu nghe nói đội kịch cũng đề xuất cho em tư một vai diễn, mà em tư cũng thấy rất hứng thú với chuyện diễn kịch nên lập tức đồng ý.

Tiếc rằng thân thể em tư không khỏe, cứ vừa lên sân khấu thì lại bị tụt huyết áp, diễn thử mấy lần, lần nào cũng không kiên trì quá một phút, cuối cùng đành phải từ bỏ việc diễn xuất, yên tâm ngồi dưới sân khấu làm khán giả.

Ngày thường cứ hôm nào không phải lên lớp thì Hạ Trúc Quân đều tới nhà thờ nhỏ xem các cô tập kịch nên cũng nghe mọi người trong đoàn kịch nói về chuyện thay đổi nam chính.

Lúc này người hầu đưa giày tới, hai người thôi không bàn về chuyện đổi nam chính nữa, tổng cộng có bốn đôi giày da, cỡ chân ba người giống nhau nên cũng không sợ là sẽ không đi vừa, hai chị em vui vẻ thử giày một lúc, Hạ Trúc Quân chọn được ba đôi, còn Hồng Đậu lấy đôi màu ngà còn lại, đây là một màu khá lạ mắt, rất hợp để phối với các loại âu phục sáng màu.

Thử xong xuôi, người hầu lại mang giày về phòng ngủ của từng người.

Nói chuyện với mẹ chồng và em dâu một lúc nhưng Hạ Vân Khâm vẫn chưa đến gặp cô, thấy mẹ chồng có vẻ muốn đi ra ngoài, Hồng Đậu cũng chủ động đứng dậy chào rồi về phòng.

Cô bước vào phòng ngủ thì Hạ Vân Khâm cũng về tới nơi, vừa vào anh vừa cởi áo khoác, cởi cúc áo sơ mi, có vẻ như đang vội để thay quần áo: “Muộn rồi, chúng ta phải đi ngay thôi.”

Hồng Đậu vội vàng đưa quần áo sạch cho Hạ Vân Khâm thay, nghĩ tới

chuyện lúc này, trong lòng hơi nghi ngờ: “À, có chuyện này em đã thấy kỳ lạ từ rất lâu rồi.”

“Chuyện gì thế?” Hạ Vân Khâm tự mình mặc quần áo, vẫn chưa quay đầu lại.

“Ban đầu anh cả và chị dâu là tự do yêu đương rồi kết hôn sao?”

Hạ Vân Khâm hơi dừng lại, quay sang nhìn cô: “Sao vậy?”

Lời này Hồng Đậu đã nhắn nhin rất lâu rồi, sau khi nói ra, Hồng Đậu cảm thấy khá nhẹ nhõm, vì thế cô liền ngồi xuống trước bàn trang điểm, chỉnh trang lại đầu tóc. Vì đang ở nhà nên chuyện đầu tóc cũng thoải mái hơn rất nhiều, không cần phải búi tạo kiểu như lúc đi học.

“Anh nói đi, họ có tự do yêu đương không?”

“Có.” Hạ Vân Khâm tiện tay ném quần áo bẩn lên giường, “Sau khi chị dâu về nước được nửa năm thì nhận lời theo đuổi của anh cả, năm đấy hai gia đình bàn chuyện cưới hỏi cũng theo quy trình của phương Tây, hơn nữa ngày thường em cũng thấy rồi đó, hai vợ chồng họ rất thẳng thắn trong chuyện tình cảm, có chuyện gì họ cũng đều thương lượng với nhau.”

“Nhưng em vẫn cứ cảm thấy chị dâu thích gây khó dễ với em, em diễn kịch ở trường, anh và em tư không nói gì mà chị ấy thì vừa về đến nhà đã nói với mẹ rồi.”

Sắc mặt Hạ Vân Khâm chợt trở nên lạnh lẽo, anh ngồi xuống cạnh cô, vừa đeo đồng hồ vừa nói: “Đoạn gia và Hạ gia không giống nhau, cụ cố của chị ấy làm quan to vào thời nhà Thanh, Đoạn gia có một thời rất vinh quang, cho nên chuyện trong nhà khá phức tạp, việc con vợ cả chèn ép con vợ thứ là rất bình thường, mấy năm gần đây Đoạn gia đã suy tàn khá nhiều, nhưng kiêu tranh chấp ấy thì vẫn còn, mặc dù chị dâu được giáo dục theo hướng phương Tây từ nhỏ nhưng mưa dầm thấm lâu, khó tránh khỏi việc chị ấy bị ảnh hưởng bởi những người lớn trong gia đình, chị ấy làm thế chắc là vì đã coi Hạ gia như Đoạn gia.”

Hồng Đậu không tin vào lời giải thích này cho lắm: “Chỉ vậy thôi à?”

Hạ Vân Khâm ngần người, kéo cô lại: “Vậy em cảm thấy thế nào?”

Hồng Đậu nhìn thẳng vào mắt anh: “Em vẫn cảm thấy chuyện này không chỉ có mỗi thế.”

Hạ Vân Khâm nhướn mày, hơi ngạc nhiên nói: “Đừng nghĩ linh tinh.”

“Em đã nói gì đâu.” Hồng Đậu không hài lòng, “Sao anh biết em nghĩ linh tinh?”

Hạ Vân Khâm cũng không định lảng tránh vấn đề này, anh nghĩ một lúc rồi tỏ vẻ nghi ngờ: “Lúc học trung học, người theo đuổi chị dâu rất nhiều, sau khi về nước, với thân phận thiên kim Đoạn gia của chị ấy cũng không thiếu người đề gả, nếu chị ấy không thích anh cả thì có thể gả cho người khác, sao phải tự chịu thiệt làm gì?”

Hồng Đậu nhớ lại những lúc Đoạn Minh Y và Hạ Ninh Tranh sống chung với nhau, hai người đều rất hướng nội, ít khi có những hành động thân mật trước mặt người khác, nhưng mà bầu không khí đôi bên cùng yêu nhau giữa hai vợ chồng rất thật, không giả dối chút nào.

“Năm đó anh giúp anh cả hẹn gặp Đoạn Minh Y, liệu có làm chị ấy hiểu lầm gì không?”

Hạ Vân Khâm cười nói: “Lần nào anh cũng nói thẳng vào vấn đề, chị ấy cũng không ngốc, vô duyên vô cớ hiểu lầm làm gì?”

Hồng Đậu oán thăm, người theo đuổi Đoạn Minh Y nhiều như vậy, chỉ có một mình anh chứng mắt cô ta, có khi chính vì thế nên cô ta mới ghim anh.

“Lúc đó tại sao anh không thích chị ấy?”

“Không thấy được điểm tốt nào để thích.”

“Vậy vì sao anh thích em?”

“Tính anh khác người, thích ăn ớt cay.”

“Anh không thể khen em một câu tử tế được à?”

“Khen em nữa anh sợ em sẽ càng cay mất.” Anh cười rộ lên, kéo cô lại: “Để ý chị ấy làm gì, dù sao thì mẹ cũng không nghe lời chị ấy đâu, em muốn đến trường tập kịch, anh cũng có nhiều việc cần làm, mau đi thôi không muộn mất.”

Hồng Đậu nhìn thời gian một cái, đúng là muộn rồi, đành phải gạt chuyện này sang một bên, đi ra ngoài cùng anh: “Còn một việc nữa, anh biết chuyện mẹ đẻ em và em tư chọn trường đại học mới chưa?”

“Anh biết, việc này cần phải cân nhắc thật cẩn thận, tối về rồi hẵng nói.”

Còn chưa đi tới cửa, Hạ Vân Khâm nhớ trận cãi nhau của hai người hôm trước, quay đầu lại hỏi Hồng Đậu: “Ngu Hồng Đậu, anh chính thức hỏi em, tối nay các em diễn kịch, em có đồng ý cho anh tới xem không?”

Hồng Đậu chăm chú nhìn anh, người này nhỏ nhen thật đấy, cô đã tập kịch cả tháng nay rồi, trước đây sao không thấy anh hỏi, bây giờ đôi nam chính thì anh lại đòi đến xem kịch cô diễn.

Cô không nói thẳng đáp án là có hay không mà chỉ kiêu ngạo đẩy cửa ra: “Xem tình hình đã, anh muốn tới thì cũng không phải không thể, nhưng chắc chắn là anh sẽ không có chỗ ngồi đẹp đâu.”

***

Đến trường học, Hồng Đậu đi thẳng đến nhà thờ nhỏ mà đoàn kịch hay tập luyện, ngoại trừ các thành viên khác, Dư Duệ cũng đã tới từ sớm, anh ta có kinh nghiệm diễn xuất, kịch bản cũng đã thuộc kĩ, nhập vai rất tốt, lúc diễn không gặp bất kì vấn đề gì.

Không biết có phải bởi vì thay đổi nam chính hay không, cô chưa từng thấy có nhiều nữ sinh đến xem kịch như hôm nay, có người không chỉ đến để góp vui mà còn mang theo cả trứng vịt muối và đậu phộng ngũ vị tới để xem diễn, nhà thờ nhỏ cực kì náo nhiệt.

Đến 5 giờ, khán giả lục tục bước vào, mấy người Hồng Đậu cần trang điểm làm tóc nên phải rời khỏi nhà thờ nhỏ, tới phòng trang điểm của đoàn kịch, đi được nửa đường thì có người gọi cô từ xa: “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu quay lại, là mẹ và Ngọc Nguyên. Mẹ mặc một chiếc áo khoác kiểu dáng thời thượng màu xám, có vẻ bà làm tóc mới, vừa gọi vừa vẫy tay về phía cô, thấy Hồng Đậu chú ý tới bà thì vội kéo Ngọc Nguyên bước nhanh tới.

Hồng Đậu không thể không tiếp đón họ, cô cười nói: “Mẹ, Ngọc Nguyên, sao hai người lại tới đây?”

Mẹ cười nói: “Ngọc Nguyên có quen biết mấy sinh viên cùng tuổi ở trường St. John, hôm qua đến tiệc trà họ tặng nó mấy tấm vé xem kịch, nghe nói diễn rất hay nên dự định tới tham gia cho vui, trước khi đi thấy mẹ ở nhà không có gì làm, liền thuận tiện dẫn mẹ đi chung.”

Hồng Đậu nhìn Ngọc Nguyên, trên mặt Ngọc Nguyên đầy vẻ không tình nguyện, hiển nhiên việc này lại là ý định của mẹ rồi, cô tỏ vẻ như không biết gì, vui vẻ dẫn hai người tới nhà thờ nhỏ: “Bên kia là hội trường diễn kịch, Ngọc Nguyên, chị dẫn mẹ đi tìm mấy người Mai Lệ Trinh và Cố Quân đi, các cậu ấy sẽ tự sắp xếp chỗ ngồi cho hai người.”

Ngọc Nguyên gật đầu đáp lại: “Được, em không cần để ý đến mẹ con chị đâu, cứ đi làm chuyện của em đi.”

Sau khi Hồng Đậu đi, Ngọc Nguyên tiện tay chỉ xung quanh rồi nói với mẹ: “Mẹ, mẹ nhìn xem, tối nay tất cả người tới xem kịch đều là người trẻ tuổi, có người nào lớn tuổi như mẹ không?”

Phan thái thái lườm con gái: “Con làm như mẹ muốn tới đây ấy? Không áp tải con tới trường St. John, kiểu gì con chẳng lén tới nhà của bạn nữ nào đó để

chơi. Ngọc Nguyên, con hiểu chuyện chút đi, thời thế bên ngoài không ổn định, chị gái con dù sao cũng có Viên Nhược Lạp, Hồng Đậu thì không cần nói rồi, từ khi gả vào Hạ gia, dựa vào cây đại thụ, bên ngoài chiến tranh cũng được, động đất cũng chẳng sao, dù thế nào thì Hạ thiếu gia sẽ che chở cho nó.”

“Mấy đứa con gái Phan gia và Ngu gia chỉ còn sót lại có một mình con thôi, không chiến tranh thì còn nói được, nếu thật sự chiến tranh, đánh một trận tận mấy năm liền, đến lúc ấy con thành gái lỡ thì rồi còn gì. Chúng ta không tiện tới biệt thự Hạ gia nhưng St. John thì có, Hạ thiếu gia coi trọng Hồng Đậu như vậy, con qua lại với Hồng Đậu nhiều một chút, có tới có lui, hẳn sẽ có cơ hội quen biết bạn bè bên cạnh Hạ thiếu gia... Này, con đừng đảo mắt nữa, bạn bè của Hạ thiếu gia không giàu sang thì cũng phú quý, giải quyết cho xong chuyện hôn nhân của con đi để mẹ và cha con cũng không phải cả ngày lo lắng nữa.”

Ngọc Nguyên khinh thường nhìn mẹ mình, cố chịu đựng, nuốt mấy lời châm chọc vào lòng.

Phan thái thái chỉ hận không thể xách tai con gái mình lên: “Con nói mẹ con hám của, nhưng con cũng không nghĩ thử xem, cha con già rồi, nhà chúng ta tuy cũng không đến nỗi nào nhưng dù sao cũng không quyền không thế, bản thân con hiểu rõ mà, bây giờ con còn trẻ như vậy, nếu thật sự có chiến tranh, thời thế loạn lạc, ai có thể bảo vệ cho con hả?”

Bà càng nói càng lớn tiếng, Ngọc Nguyên sợ mọi người chê cười, vội thấp giọng nói: “Được rồi mẹ đừng nói nữa, con biết rồi mà.”

Con gái thua trận, mục đích của Phan thái thái đã đạt được, bà không cãi nhai nữa mà tự chỉnh lại đầu tóc, quần áo thật tử tế rồi mới kéo con gái đi tới chỗ diễn kịch: “Nhân lúc vẫn còn vắng người, chúng ta đi vào chọn chỗ sớm một chút.”

Đi được hai bước thì dừng lại, bà nghi ngờ quay đầu nhìn phía sau.

“Sao vậy ạ?” Ngọc Nguyên cũng dừng lại theo.

Phan thái thái sờ phần gáy đã lạnh toát lại của mình: “Mẹ cảm thấy hình như có người đang theo dõi mẹ.”

“Theo dõi mẹ?” Ngọc Nguyên khó hiểu nhìn ra đằng sau theo tầm mắt của mẹ, trong sân trường tùm năm tùm ba, tất cả đều là sinh viên, nhìn qua một lượt cũng không thấy ai khả nghi.

“Có phải mẹ nghĩ nhiều quá rồi không, đang yên đang lành, ai sẽ theo dõi mẹ chứ?”

“Không biết, sau khi về nhà từ tiệc trà hôm qua là mẹ đã có cảm giác không thoải mái này rồi.”

Ngọc Nguyên sững sốt: “Tiệc trà? Lúc xảy ra chuyện mẹ ở bên ngoài tòa nhà mà?” Phan thái thái vẫn luôn ở trong xe với tài xế.

Phan thái thái gật đầu: “Phải, mẹ ngủ gật trong xe, khi tỉnh lại mới biết bên trong đã xảy ra chuyện.”

Nói xong liền vỗ ngực một cái: “Cũng may con ở bên trong không có chuyện gì, nếu không thì mẹ không sống nổi mất.”

Ngọc Nguyên lại dùng ánh mắt tìm tòi nhìn đám đông một lần nữa, vẫn không thấy ai kỳ lạ cả, lúc này Cố Quân từ trong đi ra, nhìn thấy Ngọc Nguyên thì sững sờ: “Ngọc Nguyên.”

Ngọc Nguyên cười nói: “Cố Quân.” Vừa chào hỏi vừa kéo mẹ mình đi vào.

Chương 84: Ý định giết người (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Cố Quân dẫn Phan thái thái và Ngọc Nguyên đến hàng ghế đầu, sắp xếp chỗ ngồi cho họ xong liền bận rộn rời đi.

Khán phòng đã kín hơn một nửa nhưng vẫn còn có khán giả lục tục vào trong, màn che trên sân khấu vẫn đóng, bên tai đều là tiếng cười nói ồn ào, Ngọc Nguyên yên lặng chờ mở màn, còn Phan thái thái vốn không đến đây để xem kịch, sau khi ngồi xuống bà chỉ lo nhìn xung quanh, thi thoảng ngửi thấy mùi đồ ăn thoang thoang bà liền ứa nước bọt, hối hận vì không mang theo đậu phộng hay trứng vịt muối để ăn.

Đợi một hồi, Hạ Vân Khâm và một người bạn đi vào tìm chỗ ngồi, ánh mắt Phan thái thái sáng lên, bà vội chỉnh lại quần áo của mình, chỉ đợi Hạ Vân Khâm đến gần bà sẽ lập tức dẫn Ngọc Nguyên qua chào hỏi, ai ngờ chờ đôi phương cười nói đến gần, Phan thái thái mới chú ý đến người bên cạnh anh là người nước ngoài.

Bà ngẩn ra, đừng nói Ngọc Nguyên, ngay cả bà cũng chưa từng muốn cho con gái mình chọn chàng rể là người nước ngoài, ý định tiến đến làm quen của bà liền giảm đi một nửa.

Hạ Vân Khâm vô tình đi ngang qua bên này, mặc dù hơi sững sốt khi thấy Phan thái thái nhưng anh vẫn lập tức gật đầu chào hỏi: “Mợ, Ngọc Nguyên.”

Phan thái thái biết từ trước tới giờ anh vẫn rất lễ phép, cũng vội kéo Ngọc Nguyên, tươi cười đáp lại: “Vân Khâm.”

Lúc nói chuyện bà lén nhìn qua anh bạn người nước ngoài đứng cạnh anh, khoảng 27-28 tuổi, mũi cao da trắng, nhìn gần rất giống mấy pho tượng đầu người Hy Lạp trong mấy cửa hàng tây, đôi mắt màu xanh nước biển tựa như

trên châu sáng óng ánh. Từ trước tới giờ bà không thích tướng mạo của người nước ngoài, chỉ lễ phép mỉm cười, không nhìn vào anh ta nữa.

Hạ Vân Khâm nói với Phan thái thái: “Đây là bạn của cháu, bác sĩ Rhyt.”

Cũng nói với Rhyt: “Đây là vợ và chị họ của vợ tôi, Phan thái thái, Phan tiểu thư.”

Rhyt vươn tay ra: “Chào Phan thái thái.”

Mấy năm gần đây Phan thái thái đã cố ý nâng cao tác phong xã giao của mình, trong lòng cũng biết đây là cách chào hỏi của đối phương, liền bắt chước anh ta, đưa tay ra bắt: “Rất vui được gặp cậu.”

Rhyt nhìn sang Ngọc Nguyên.

Ngọc Nguyên bình tĩnh đưa tay ra: “Xin chào.”

Rhyt khẽ mỉm cười nói: “Xin chào Phan tiểu thư.”

Anh ta không chỉ thành thạo tiếng Trung mà còn có một chút giọng Thượng Hải, Ngọc Nguyên bất ngờ nhìn sang anh ta, nào ngờ anh ta cũng đang nhìn cô ta, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, cô ta liền nhanh chóng rời mắt đi.

Lúc này tiếng của Hạ Trúc Quân vang lên: “Anh hai.”

Cô ấy khoác tay Hạ Vân Khâm, chào hỏi Rhyt: “Rhyt.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười với Phan thái thái và Ngọc Nguyên rồi dẫn Hạ Trúc Quân và Rhyt đi.

Hồng Đậu thật sự không để dành chỗ ngồi cho anh, Hạ Vân Khâm dẫn người đi qua đi lại hồi lâu, mấy hàng ghế phía trước đã đầy người, chẳng còn cái ghế trống nào cả, anh cứ vòng qua vòng lại khiến Rhyt chóng hết cả mặt:

“Này, Vân Khâm, chuyện gì thế này, cậu không đặt chỗ trước à?”

Hạ Vân Khâm cười khỏ, cố đánh trống lảng: “Được phép vào xem kịch đã không dễ rồi, tôi nào dám đòi hỏi có chỗ ngồi đẹp nữa chứ.”

Rhyt sững sờ rồi bật cười ha hả: “Vợ của cậu thật là một người tuyệt vời. Không, phải nói là hai người là một đôi tuyệt vời mới đúng.”

Cuối cùng vẫn phải nhờ Hạ Trúc Quân thương lượng với mấy người mà cô thân trong đoàn kịch, thương lượng mãi cuối cùng mới có được hai chỗ ngồi ở hàng đầu.

Vừa mới ngồi xuống thì đèn chột tắt, tấm màn trên sân khấu chậm rãi kéo lên, một thanh niên trẻ tuổi mặc áo dài ung dung bước ra từ một bên cánh gà.

Hạ Vân Khâm nhìn người kia một cái, quay sang hỏi Hạ Trúc Quân: “Đây là nam chính mới đôi của các em đó hả?”

Anh đã gặp hiệu trưởng Dư của đại học Thượng Hải vài lần, nhưng không có ấn tượng gì với cháu trai trưởng của ông ấy cả, lần này vừa nhìn, rõ ràng rất bình thường, sao lại “dáng dấp rất đẹp” được chứ?

Hạ Trúc Quân gật đầu: “Anh ấy là Dư Duệ.” Đèn tắt, anh không thấy rõ nét mặt của em gái mình, chỉ cảm thấy ánh mắt của cô ấy sáng hơn ngày thường mấy phần.

Tâm trạng Hạ Vân Khâm hơi thay đổi, anh sờ cằm, đưa mắt nhìn Dư Duệ lần nữa.

Lúc này một nữ sinh từ bên phải sân khấu đi ra, trang phục thanh lịch, dung mạo xinh đẹp, nhìn kỹ một chút, không phải Hồng Đậu thì là ai. Mấy nam sinh ngồi ở phía sau nói: “Nhìn kìa, đây là hoa khôi của khoa sư phạm mà tớ nói đó, sao nào, đẹp đúng không?”

Hạ Vân Khâm hơi nhú mày, miễn cưỡng kiềm chế bản thân để không quay đầu lại.

“Xinh đẹp thì sao chứ? Cậu bảo cô ấy kết hôn rồi còn gì, liên quan gì tới chúng ta?”

Hạ Vân Khâm thầm cười khẩy, biết là tốt rồi.

“Chính cậu muốn xem hoa khôi ra sao mà, tớ chỉ cho cậu xem mà cậu còn già mồm nữa à? Ày, cậu nhìn người kia đi, là Mai Lệ Trinh, tuy không bằng Ngu Hồng Đậu nhưng cũng rất ưa nhìn.”

Lúc này cảnh diễn của Dư Duệ tạm thời kết thúc, Hạ Trúc Quân ghé sát Hạ Vân Khâm nói: “Anh hai, em đi vệ sinh nhé.”

Hạ Vân Khâm liếc em gái, Hạ Trúc Quân đỏ mặt, cố ý đứng dậy đi mất.

Vở kịch của Hồng Đậu đã xong mà vẫn chưa thấy em gái trở về, Hạ Vân Khâm sợ cô ấy lại tụt huyết áp nên vội nói với Rhyt một câu rồi chạy đi tìm người.

Trên hành lang có mấy sinh viên phụ trách việc hậu trường, Hạ Vân Khâm tới gần hỏi thăm phòng vệ sinh ở đâu, rồi một mạch đi tới cửa sau, phòng vệ sinh ở cạnh phòng để đồ, muốn đến đó cần phải băng qua một hành lang ngắn. Nhà thờ do giáo hội Mỹ xây dựng, mang kiểu dáng phương Tây, phòng vệ sinh nam nữ tách biệt, bên trái là phòng vệ sinh nam, bên phải là phòng vệ sinh nữ.

Hành lang khá tối, không một bóng người, dưới nền nhà có trải thảm đỏ khá dày, anh đi mà không hề phát ra tiếng bước chân.

Anh đi tới cuối hành lang, đến trước cửa phòng vệ sinh thì dừng lại, lắng tai nghe, nhưng không nghe thấy động tĩnh gì, dù sao cũng là đàn ông, đứng lâu ở trước cửa phòng vệ sinh nữ cũng không ổn, huống chi nếu như em gái bị tụt huyết áp thì không đến nỗi không nghe thấy tiếng hít thở, anh thầm đoán cô ấy không có trong đó rồi xoay người lại.

Nhưng nếu em gái không ở trong phòng vệ sinh thì đã đi đâu chứ? Anh dứt

tay vào túi quần cúi đầu bước đi hai bước, nhớ tới ánh mắt lúc nãy em gái nhìn Dư Duệ, định quay về sân khấu kiểm tra lại, đúng lúc vở kịch của Hồng Đậu cũng kết thúc, anh có chuyện muốn nói với cô.

Anh vừa xoay người thì lại thấy một dấu chân rất nhạt ở trước cửa phòng vệ sinh nữ, chắc là mới từ trên cỏ bước qua, đế giày còn dính nước sương và bùn, vết bẩn rơi trên thảm màu đỏ cực kỳ rõ ràng, vốn không có gì ngạc nhiên, nhưng so với dấu chân của nữ mà nói thì hơi lớn, là cỡ 39.

Anh nhìn chằm chằm một hồi, vừa nãy anh đi qua sân trường, mặc dù thấy rất ít nữ sinh cao lớn nhưng cũng không phải là không có, đứng một hồi liền dọc theo hành lang đi ra.

Đến cuối hành lang, vừa đến lối rẽ, anh lại gặp phải Phan thái thái, chắc là bà đang muốn đi tới phòng vệ sinh phía trước.

“Ồ, Vân Khâm.”

Để yên tâm hơn, anh liền nhờ bà: “Mợ vào xem thử em gái cháu có ở trong phòng vệ sinh không giúp cháu với, con bé có tiền sử bị tụt huyết áp, cháu sợ nó bị ngất trong đó.”

Phan thái thái vội gật đầu: “Được, cháu ở đây đợi một chút nhé.”

Hạ Vân Khâm cười nói: “Làm phiền mợ rồi.”

Đợi tại chỗ một hồi, không thấy tiếng Phan thái thái nói gì, anh lấy một điều thuốc ra châm, quay đầu nhìn trong chỗ rẽ ở hành lang một cái. Cuối hành lang không có người, rõ ràng Phan thái thái đã vào trong phòng vệ sinh.

Anh yên lặng vài giây, tiến vào hành lang, vừa đi vừa cẩn thận gọi khẽ: “Mợ? Phan thái thái?”

Vừa dứt lời, một tiếng “ầm” lớn vang lên bên trong nhà vệ sinh, sau đó là tiếng kính vỡ.

Sắc mặt Hạ Vân Khâm thay đổi, anh vội ném điều thuốc đi.

Một giây sau, giọng nói the thé của Phan thái thái vang lên: “Giết người! Hạ thiếu gia, cứu mạng!”

Hạ Vân Khâm vội chạy tới gần, vừa định đẩy cửa phòng thì Phan thái thái đã lao ra, máu trên cổ chảy tí tách xuống vạt áo trước, sắc mặt bà trắng bệch như tờ giấy, cả người đổ ập về phía anh.

Hạ Vân Khâm sợ hãi, vội đỡ lấy Phan thái thái, nhưng khi anh ngó vào trong phòng vệ sinh thì thấy hai cánh cửa sổ lớn vẫn còn đang đóng đưa.

Phan thái thái run rẩy tóm lấy áo anh, bà yếu ớt đến mức không nói nổi nên lời, mà chỉ có thể đảo mắt một vòng rồi ngã xuống.

Hạ Vân Khâm không để ý tới chuyện thăm dò bên trong, vội ngồi xuống kiểm tra vị trí bị thương của Phan thái thái, có vẻ là bà bị cửa vào tấn mạch ở cổ, cũng may là động mạch vẫn chưa bị tổn thương, nếu không thì bà đã qua đời rồi. Nhưng dù thế thì bà vẫn mất rất nhiều máu, anh không dám nán lại để xem kỹ mà vội bế Phan thái thái lên, bước nhanh ra ngoài. Phía trước có người vừa nghe thấy tiếng động cũng vội chạy tới: “Vừa có chuyện gì thế?”

Hạ Vân Khâm nói: “Ở đây có người bị thương, mọi người nhanh chóng đi tìm bác sĩ Rhyt ngồi ở hàng ghế thứ hai giúp tôi.”

Mấy người đó nhìn thấy vết máu trên người Phan thái thái đều tưởng vừa có án mạng xảy ra, sợ đến mức xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa gào: “Bác sĩ Rhyt! Mau lên, mau đi tìm bác sĩ Rhyt!”

Hồng Đậu diễn xong liền nghe theo lời Rhyt đến nhà vệ sinh tìm Hạ Vân Khâm, nào ngờ vừa tới nơi thì liền nhìn thấy Hạ Vân Khâm và mợ... Cô hoảng sợ kêu lên một tiếng, sau đó cuống quýt lấy khăn tay ra, chạy tới trước mặt: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Sao chảy nhiều máu như vậy?”

Hạ Vân Khâm cầm khăn tay, đề lên vị trí đang chảy máu của Phan thái thái: “Có người bắt nạt tấn công Phan thái thái, Hồng Đậu, bây giờ anh không

rảnh điều tra hiện trường, nhân lúc hung thủ vừa mới rời đi, em bảo Cố Quân gọi điện thoại kêu Peter Vương tới đây, tạm thời phong tỏa phòng vệ sinh lại, nhớ đừng để ai tới gần. Phòng khám của Rhyt ở gần trường học của em, Phan thái thái bị thương không nhẹ, anh và Rhyt cần đưa bà ấy đi xử lý vết thương ngay lập tức.”

Hồng Đậu nghe kĩ từng việc một rồi lập tức đi sắp xếp.

Phía trước lại có mấy người đi tới, Ngọc Nguyên cũng trong số đó, vừa thấy mẹ mình, sắc mặt cô ta lập tức tái nhợt: “Mẹ!”

Hạ Vân Khâm ngẩng đầu nhìn đoàn người đang chạy tới, không thấy Rhyt nhưng lại nhìn thấy em gái, vì có quá nhiều người nên suýt nữa cô ấy bị đẩy ngã, cũng may là cô ấy được người bên cạnh đỡ lấy, anh nhìn sang, hóa ra là Dư Duệ.

Lúc này đoàn người tách sang hai bên, Rhyt bước tới.

***

Một tiếng sau.

Đúng như Hạ Vân Khâm dự đoán, vết thương của Phan thái thái chưa chạm đến phần động mạch, sau khi được xử lý thì tạm thời tính mạng của bà không còn bị ảnh hưởng nữa, nhưng vì miệng vết thương khá lớn nên vẫn cần ở lại phòng khám vài ngày để quan sát.

Nghe được tin tức, không chỉ Phan Mậu Sinh và Ngọc Kỳ, mà cả Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị cũng chạy đến, lúc đó Rhyt đang khâu vết thương, mọi người đều lo lắng đứng chờ bên ngoài..

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu thu xếp xong mọi chuyện, anh gọi người đến đưa Hạ Trúc Quân về biệt thự Hạ gia rồi mới đến phòng khám cùng Hồng Đậu.

Peter Vương kéo hai người sang một bên: “Hung thủ đã nhảy qua cửa sổ

phòng vệ sinh để trốn thoát, hung khí là dao găm, vốn hấn định lấy mạng bà ấy chỉ với một nhát dao nhưng đúng lúc đó cậu lại chạy đến nên hấn mới cắt lẹch.”

Hồng Đậu buồn bực hỏi Hạ Vân Khâm: “Vì sao người này lại tấn công mợ?”

“Đợi bà ấy tỉnh lại thì hỏi xem liệu gần đây bà ấy có đắc tội ai không, hay có đến nơi nào không nên đến không.”

Lúc này Ngu Sùng Nghị đi ra, vẻ mặt anh ta có vẻ khá hơn lúc nãy, “Vân Khâm, Hồng Đậu, mợ tỉnh rồi.”

Chương 85: Ý định giết người (3)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Thường ngày Rhyt dùng phòng khám để khám bệnh là chính, rất ít khi để cho bệnh nhân ở lại qua đêm cho nên kích thước phòng khám cũng không lớn, chỉ có hai gian phòng, bây giờ Phan thái thái đang nằm ở phòng chính.

Mọi người vào phòng bệnh, Ngọc Kỳ vừa khóc vừa lau tay cho mẹ: “Mẹ, máu đã ngừng chảy rồi, bác sĩ Rhyt nói bây giờ mẹ không sao, chỉ cần thay thuốc vài lần nữa là khỏi.”

Ngọc Nguyên đang ngồi ở cuối giường lau chân cho mẹ, cũng lo lắng không thôi: “Mẹ đừng sợ, cha và chúng con đều ở đây. Mẹ nói gì đó đi, đừng dọa chúng con nữa.”

Phan thái thái vẫn ngơ ngác nằm ngay đơ như khúc gỗ ở trong chăn, ánh mắt vô hồn, bà khẽ thì thào gì đó trong miệng, nói nhỏ đến mức phải kề sát tai mới nghe được.

Phan Mậu Sinh đến gần để nghe, hóa ra vợ ông chỉ đang lặp đi lặp lại một câu: “Giết người, giết người...”

Xem ra bà không chỉ bị thương ở cổ mà đầu óc cũng bị dọa đến nỗi hổng rồi, không biết khi nào mới có thể khỏi hẳn, đột nhiên ông cảm thấy cực kì phiền lòng.

Ông thở dài đi vòng quanh giường, quay sang bên cạnh thấy Hạ Vân Khâm và Peter Vương đi vào, ông vội chào đón: “Vương thám tử, Vân Khâm, có khi nào là do tên trộm nghĩ vợ tôi mang nhiều tiền bên người nên ra tay giết người cướp của không? Nếu không thì bao nhiêu người bên ngoài hẳn không ra tay mà chỉ hại mỗi mình bà ấy?”

Peter Vương lắc đầu: “Không phải là cướp tiền, lúc này tôi đã xem xét hiện trường, người này vừa tự tin vừa cẩn thận, hẳn chắc chắn là mình thành công nên mới ra tay với Phan thái thái, sau khi bị người khác phá ngang, hẳn còn có thể chạy thoát trong thời gian ngắn như vậy chúng tôi chân tay và khả năng ứng biến của hẳn đều rất linh hoạt. Nếu chỉ vì tiền bạc thì sao lại phải lãng phí tài năng ấy chỉ để đến cướp ở trường đại học?”

Phan Mậu Sinh xòe hai tay ra: “Nếu là trả thù thì làm gì có ai có thù với bà ấy chứ? Trước kia bà ấy đâu có được đi học, hàng ngày cũng chỉ biết buôn chuyện...”

Ông nói xong mấy lời này, mặc dù vẻ mặt Phan thái thái vẫn ngơ ngác như cũ nhưng ánh mắt bà lại hơi thay đổi.

Ngu thái thái nhẹ nhàng thay đổi tư thế một chút, khẽ hắng giọng với anh trai.

Phan Mậu Sinh không hề hay biết, càng nói càng tùy ý: “Đã nhiều chuyện rồi lại còn ích kỉ, thích chiếm của chung làm của riêng, lúc nào cũng soi mói người khác, thi thoảng ngay cả tôi còn cảm thấy ghét bà ấy.”

Phan thái thái tức đến nghẹn ở cổ họng, bà cố nhìn đến nổi đỏ bừng mặt, cuối cùng không nhìn nổi nữa mới ho lớn một tiếng, lại không cẩn thận chạm đến vết thương nên chỉ có thể nằm rên rỉ tiếp, nhất thời trong phòng lại loạn lên, Ngọc Kỳ và Hồng Đậu đến bên giường giúp bà thở đều, Ngọc Nguyên sợ vết thương của mẹ lại hở ra, vội ra ngoài tìm Rhyt tới kiểm tra.

Vất vả lắm Phan thái thái mới bình tĩnh lại, Phan Mậu Sinh lau mồ hôi nói tiếp: “Nhưng ngày thường những lúc ở bên ngoài bà ấy vẫn biết chừng mực, sẽ không dễ đắc tội người khác đâu, tôi thực sự không nghĩ ra ai có hận thù gì với bà ấy, nhất định phải đẩy bà ấy tới chỗ chết mới được.”

Vốn Hạ Vân Khâm vẫn im lặng, nghe được lời này mới nói: “Có thể hung thủ đã đoán trước được mợ sẽ đi vào nhà vệ sinh nên mới nấp sẵn trong đó, hoặc cũng có thể là do hẳn không có mục tiêu nào đặc biệt, mục đích chỉ là giết người thôi, nếu là vế sau thì dù là ai tới phòng vệ sinh đi chăng nữa cũng có thể trở thành mục tiêu của hẳn. Nhưng nếu chuyện này đã được lên kế

hoạch từ trước thì làm sao hung thủ lại biết chắc là mợ sẽ vào nhà vệ sinh chứ?”

Phan Mậu Sinh và hai con gái liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Mợ của cháu từ lúc sinh Ngọc Nguyên xong liền mắc phải tật xấu đi tiểu nhiều lần, hai năm gần đây thì nghiêm trọng hơn, cứ cách một tiếng lại phải đi vệ sinh một lần, vì thế đã từng đến Nhân Hòa Đường bốc thuốc uống, chẳng lẽ hung thủ biết bệnh này của mợ cháu? Nhưng đâu có nhiều người biết chuyện này, sao hắn lại biết được?”

Peter Vương đáp: “Khi này tôi đã đến phòng vệ sinh kiểm tra rồi, mặt đất có máu, nhưng trên bệ cửa sổ và bên ngoài mặt cỏ lại không có gì, có vẻ như trước khi vào phòng vệ sinh, hung thủ đã bọc vải vào giày, chắc hẳn hắn đã lên kế hoạch từ trước nên mới có thể chuẩn bị cẩn thận như thế được. Nếu Phan thái thái là mục tiêu của hắn thì chắc chắn hắn đã theo dõi bà ấy từ lâu nên nắm rõ được thói quen sinh hoạt của bà ấy.”

Sắc mặt Ngọc Nguyên trắng bệch, cô ta sờ gò má: “Tôi vừa nhớ ra một chuyện, lúc đi đến nhà thờ nhỏ, mẹ có nói là cảm thấy có người đang theo dõi mình, còn nói là bà có cảm giác ấy từ lúc từ tiệc trà về rồi. Lúc ấy tôi cứ nghĩ là mẹ đa nghi thôi, nào ngờ chuyện này lại là thật.”

Hạ Vân Khâm nhíu mày: “Tiệc trà? Tiệc trà lúc nào?”

“Buổi tiệc trà ngày hôm qua ấy.”

Hồng Đậu thấy khó hiểu: “Nếu cảm thấy không ổn từ hôm qua thì tính đến bây giờ hung thủ mới chỉ theo dõi mợ một ngày một đêm mà thôi, trong thời gian ngắn như vậy sao có thể nắm rõ được thói quen của mợ? Biết mợ đến trường St. John xem kịch thì không có gì lạ, nhưng sao hắn biết được mợ hay đi vệ sinh?”

Cả căn phòng chìm trong sự im lặng, Ngu Sùng Nghị khó tin hỏi mọi người: “Vậy chẳng lẽ hắn là người quen của mợ?”

Không chỉ người Phan gia bị dọa mà Ngu thái thái cũng rụt rè hỏi: “Nếu đã

là người quen thì thù oán gì mà không thể giải quyết được đến nỗi phải giết người? Hơn nữa trong số người quen của chị dâu mà tôi biết, làm gì có ai có tay chân linh hoạt đến như vậy.”

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một chút, đi tới bên giường, thấy Phan thái thái có dấu hiệu sắp tỉnh lại, anh liền nhẹ nhàng hỏi: “Lúc này khi ở nhà vệ sinh, mợ có thấy được gương mặt của kẻ ám sát mợ không?”

Hai hàm răng của Phan thái thái run đến mức va lập cập vào nhau, bà nấc vài cái rồi mới nói chuyện, nhưng cứ nói được vài chữ thì lại nói lắp một lúc, chỉ nói một đoạn ngắn thôi mà cũng mất đến vài phút: “Không, không có, trong phòng vệ sinh không có người, tôi sợ Hạ tứ tiểu thư ngất xỉu ở bên trong nên đi tìm từng gian phòng một, lúc tìm, tìm, tìm tới gian trong cùng, vẫn không thấy ai nên tôi định quay ra ngoài nói cho Hạ thiếu gia biết, nào ngờ vừa đi được hai bước thì có người nhảy xuống từ phía sau, có lẽ hắn đã nấp sẵn ở trên bờ tường hoặc trên xà nhà, chỉ trong giây lát hắn đã tóm chặt lấy vai tôi, chao ôi, tay hắn khỏe như kìm sắt vậy, lúc đó tôi không thể động đậy nổi. Hình như khi đó Hạ thiếu gia tới tìm tôi, vừa tìm vừa gọi Phan thái thái, hình như người đó bị giật mình, ngay sau đó tôi cảm thấy cổ mình chột lạnh, lúc tiếng thủy tinh vỡ vang lên tôi đã tưởng mình chết rồi, cảm giác muốn sống trở dậy, nào còn tâm trạng để nhìn xem hắn thế nào chứ.”

Hồng Đậu cẩn thận hỏi lại: “Vậy người kia là nam hay nữ mợ cũng không biết?”

Phan thái thái vẫn còn hoảng sợ: “Không biết, mợ thật sự không biết.”

Ngọc Nguyên và Ngọc Kỳ vội ôm lấy Phan thái thái, động viên bà: “Mẹ đừng sợ, mẹ thử cố nhớ xem, người đó độc ác như vậy, nếu không bắt được hắn, nhớ hắn quay lại thì sao?”

Phan thái thái vẫn thấy sợ hãi, bà vuốt ngực, cố nghĩ nhưng rồi lại sợ hãi nói: “Nhưng bây giờ đầu óc của mẹ hỗn loạn lắm, mẹ thực sự không nhớ gì cả.”

“Mợ.” Hạ Vân Khâm đành phải đổi cách hỏi: “Từ ngày hôm qua đã có người theo dõi mợ à?”

Phan thái thái nhìn sang Hạ Vân Khâm: “Đúng rồi, chạng vạng hôm qua lúc trở về từ tiệc trà, mợ thấy trời vẫn còn sớm, nên, nên mợ tự đi bộ ra cửa hàng tây gần nhà lấy bộ quần áo mới may. Lúc đi về mợ cảm thấy có người theo dõi mình, sáng nay đi làm tóc cũng có cảm giác ấy.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu, nói tiếp: “Lúc ở tiệc trà, mợ có vào hội trường không, mợ có thấy gì hay nghe được gì không?”

Phan thái thái liếc mượng lắc đầu: “Mợ và tài xế đều ở bên ngoài, chờ lâu quá nên mợ ngủ quên mất, lúc sau thấy nhiều người đi ra, mợ mới biết Bạch đồn trưởng chết.”

Hồng Đậu nghi ngờ, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân?

Phan thái thái vẫn còn hoảng sợ, nói chuyện có phần không rõ ràng, mọi người đành phải kéo nhau ra ngoài, Hạ Vân Khâm hỏi Peter Vương: “Ồ hiện trường ông có thấy dấu giày cỡ 39 không?”

Peter Vương và Hồng Đậu ngạc nhiên, cỡ 39?

“Không có, như tôi vừa nói lúc nãy, chỗ đó có rất nhiều người qua lại, có đủ dấu chân, trước khi gây án không nói làm gì, nhưng sau khi gây án cũng chỉ có dấu chân dính máu của Phan thái thái thôi, hung thủ đã cẩn thận bọc vải vào giày trước khi gây án rồi.”

“Nhưng trước khi xảy ra chuyện, tôi từng thấy một dấu giày mới dính bùn ở trước cửa phòng vệ sinh, vừa khéo nó lại có cỡ 39, nếu đó là dấu giày của hung thủ thì hẳn chắc chắn sẽ đi giày vừa chân để tiện hành động, cho nên người này là một người phụ nữ cao lớn, hoặc là một người đàn ông nhỏ con, mà dựa theo những gì Phan thái thái nói lúc nãy, phạm vi hoạt động thường ngày của bà ấy vô cùng cố định, chỉ đơn giản là biệt thự Phan gia, cửa hàng và nhà của vài người quen. Biệt thự Phan gia thì tất nhiên không thể ra tay, những nơi khác cũng rất dễ bị phát hiện, hiếm khi Phan thái thái lại ra ngoài xem kịch như hôm nay, lại thêm thói quen đi vệ sinh nhiều của bà ấy nên hung thủ muốn tốc chiến tốc thắng, trốn sẵn trong nhà vệ sinh.”

“Nhìn lại hiện trường sát hại Bạch Hải Lập, người này quen dùng dao găm, thân thủ mạnh mẽ, rất có thể đi giày cỡ 39, hơn nữa trước khi động thủ có thói quen thăm dò hoàn cảnh, là một kẻ lão luyện chuyên nghiệp, rất giống với hung thủ đã tấn công mợ hôm nay.”

Hồng Đậu hỏi: “Nhưng nếu cùng một người thì động cơ của hắn là gì? Chỉ vì mợ đã ngủ bên ngoài nơi tổ chức tiệc trà? Nhưng bây giờ mợ đâu có nhớ gì?”

Hạ Vân Khâm nói: “Chính vì thế nên anh nghi ngờ rằng mợ quen biết hung thủ, hơn nữa người đó còn từng nghe về bệnh tình của bà ấy.”

Lúc này Ngọc Kỳ và Ngọc Nguyên đi ra, Phan tiên sinh ở lại phòng bệnh chăm sóc Phan thái thái, Hạ Vân Khâm nói với hai người: “Người kia có khả năng sẽ còn ám sát mợ, lát nữa sẽ có người tới đây chăm sóc, mấy ngày nay hai người cứ ở đây dưỡng bệnh, tốt nhất đừng đi lại khắp nơi nữa.”

Ngọc Nguyên và Ngọc Kỳ vô cùng cảm kích.

Chốc lát sau Rhyt tới dặn dò hai người về những việc cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân, lúc nói chuyện rất kiên nhẫn, hiếm khi Ngọc Nguyên không tỏ vẻ khó chịu, vừa nghe vừa ghi nhớ, cuối cùng còn không quên nhẹ nhàng cảm ơn Rhyt.

Ngu thái thái kéo Hồng Đậu sang một bên: “Con đừng chỉ tập trung làm chuyện của mình, ra ngoài đi lại với Vân Khâm nhiều một chút.”

Hồng Đậu vừa nghe liền đoán được mẹ mình muốn nói gì, liếc mẹ một cái, khẽ hỏi: “Sao vậy ạ?”

Ngu thái thái quay đầu nhìn Hạ Vân Khâm, anh đang tựa lưng vào ghế, ánh mắt chăm chú nhìn mặt bàn, khuôn mặt nghiêm túc, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rhyt sai y tá mang trà qua.

Ngu thái thái nhỏ giọng nói: “Mẹ tin nhân phẩm của con rể, nhưng mẹ không tin phụ nữ bên ngoài, phụ nữ thích nhất những người có tính tình như Vân Khâm đấy, con đừng không tin không phôi nữa.”

Hồng Đậu còn chưa đáp, Hạ Vân Khâm đã đứng dậy nói với Ngu thái thái: “Mẹ à, để con đưa hai người về ngõ Đồng Phúc, ngày mai mọi người còn phải chuyển nhà nữa.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Vụ án này đã cắt giảm đi khá nhiều, bởi vì sau đó phải cố gắng viết một chút về cuộc sống sinh hoạt của vợ chồng Hạ nhị thiếu gia và Hồng Đậu nữa mà.

Chương 86: Bí mật

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hạ Vân Khâm nói được làm được, chưa đến 5 phút đã có rất nhiều người đứng bên ngoài phòng khám, vốn dĩ Phan Mậu Sinh còn đang lo tới nay hung thủ sẽ lại tới, bây giờ có người tới ông mới cảm thấy yên tâm.

Hạ Vân Khâm nói vài câu với Rhyt rồi dẫn Ngu thái thái và anh em Hồng Đậu ra ngoài.

Sau khi cả gia đình lên xe, Hạ Vân Khâm nói với Ngu thái thái: “Người hầu đã quét dọn nhà mới rồi, ngày mai trước lúc dọn nhà con sẽ cho người sang đón mẹ đến nhà mới xem trước một lượt, nếu mẹ thấy không ưng nhà mới hay người hầu mới thì mẹ cứ nói với con một tiếng là được.”

Mặc dù Ngu thái thái là một người rất tháo vát, nhưng trong xương tủy bà vẫn khá kiên cường, xưa nay sợ nhất là làm phiền người ta, càng không muốn làm phiền con rể mình, nghe Hạ Vân Khâm nói như thế, bà thở dài rồi cười: “Chuyện dọn nhà mẹ và Sùng Nghị đã chuẩn bị gần xong rồi, nếu bạn quá thì thuê thêm vài người đến làm cùng là được mà, ngày thường con cũng bận rộn, mấy chuyện này con không cần phải tốn công đến vậy đâu.”

Hồng Đậu: “Mẹ à, sao có thể thuê người hầu thời vụ được, trong nhà có rất nhiều đồ đạc cha để lại, nào là ảnh chụp, rồi cả đồ cổ nữa, mặc dù cũng không đáng bao nhiêu tiền nhưng dù sao cũng là kỉ vật, lỡ như bị đổ vỡ thì chẳng phải mẹ sẽ đau lòng sao?”

Hạ Vân Khâm cũng nói: “Chuyện dọn nhà tốn công tốn sức, mẹ không nên vất vả mới phải, mấy chuyện trước mắt con đã sắp xếp hết rồi, mẹ cứ để con và anh vợ làm đi, nếu mẹ thấy không yên tâm thì lúc dọn nhà mẹ cứ dặn dò mấy câu là được.”

Ngu thái thái rất cảm động, cũng không tiện từ chối nữa: “Con cần thận thật đấy, à nhắc đến người hầu, mẹ có chuyện muốn bàn bạc với hai đứa, ngày xưa lúc mấy cửa hàng mang danh nghĩa Ngu gia đóng cửa, mẹ đã tự ý giải tán người hầu, có mấy người lớn tuổi không có con cái gì, trước mắt họ vẫn đang ở phía Bắc quận Hồng Khẩu, gần đây họ gửi thư cho mẹ nói muốn đến tô giới tìm việc, tiền lương bao nhiêu cũng được, miễn là được bình an. Các con cũng biết là bên kia không được bằng tô giới, lúc nào cũng khóis sủng không ngừng, những người này đã hầu hạ Ngu gia cả đời, trong thời đại này, chưa tính chuyện tuổi già vắng lặng, bây giờ còn phải ăn bữa nay lo bữa mai, mẹ thấy họ đáng thương quá, cũng đã đồng ý rồi. Cho nên tạm thời con không cần sắp xếp thêm người hầu nữa đâu.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu một cái, cười nói: “Cũng được, cứ nghe theo mẹ, dùng người cũ vẫn hơn người mới.”

Tiền Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị xong, trên đường Hồng Đậu hỏi Hạ Vân Khâm: “Có đầu mối gì về cái chết của Bạch Hải Lập chưa anh?”

“Vẫn chưa.” Hạ Vân Khâm đáp, “Việc này liên quan rất rộng, bây giờ thế lực khắp nơi đều điều tra, sau khi hung thủ giết Bạch Hải Lập xong không thể an toàn trốn thoát một mình được, chắc chắn phải có người giúp hấn, nhưng anh thấy lạ ở một chỗ, tên hung thủ này vốn chỉ làm những việc lớn, sao hấn lại theo dõi Phan thái thái chứ?”

Hồng Đậu thở dài: “Hy vọng đêm nay mợ sẽ nghỉ ngơi thật tốt để có thể nhớ được ra điều gì đó vào sáng mai. Nếu đúng như dự đoán của chúng ta thì người này là người quen của mợ và mợ đã vô tình biết được cái gì đó nên mới rước lấy họa sát thân, nhưng cũng chẳng có gì lạ nếu mai chúng ta không hỏi được điều gì, vì chưa chắc mợ đã nhớ những gì mình từng thấy.”

Hạ Vân Khâm nghĩ tới một chuyện mới nói: “Em còn nhớ tới bức ảnh lần trước Peter Vương chụp tòa nhà của bác sĩ Lâm không?”

“Tòa nhà ở đường Sanh Phong ạ?”

“Sau cái chết của y tá, Peter Vương đã đến kiểm tra lầu hai bị bỏ trống của căn nhà, phát hiện dấu giày cỡ 39 ở trong thư phòng, còn chụp hình lại nữa,

nhưng đôi giày đó là đôi giày có đế nhiều tầng, đầu giày được làm nhọn, rõ ràng là dấu giày của phụ nữ để lại, mà sau khi Bạch Hải Lập xảy ra chuyện, chúng ta đã kiểm tra gần nhà bếp, dấu giày đó lại là kiểu giày da của nam giới để lại.”

Hồng Đậu suy nghĩ: “Nhưng đến nay chúng ta vẫn chưa thể xác định được cái chết của người y tá đó là ngoài ý muốn hay do ai sát hại nữa.”

Hạ Vân Khâm dừng lại một chút: “Giả sử y tá đó bị sát hại thì hai vụ án này đều có điểm giống nhau: địa điểm xảy ra vụ án đều là căn nhà bị đồn có ma, mà ở hiện trường đều để lại dấu giày cỡ 39. Nhưng khác nhau ở chỗ, một bên là dấu giày kiểu nữ, chỗ còn lại là dấu giày kiểu nam.

Hồng Đậu kinh ngạc nói: “Dấu giày tôi nay anh thấy được ở cửa phòng vệ sinh là giày của nam hay nữ?”

“Là kiểu giày mà nam và nữ đều có thể đi.”

Cũng phải. Nếu là dấu giày của nam thì Hạ Vân Khâm sẽ nghi ngờ ngay từ lúc đó.

Hồng Đậu chống cằm: “Hay là người này cố tình đi giày khác giới để đánh lạc hướng chúng ta, nam cố ý đi giày nữ? Hoặc là nữ nhưng cố tình đi giày nam?”

Hạ Vân Khâm nhíu mày: “Nếu theo như em nói thì ai nhìn vào cũng sẽ thấy kì lạ, bị người khác chú ý thì hung thủ ra tay giết người kiểu gì? Tạm bỏ qua người y tá kia, Bạch Hải Lập xuất thân là dân đầu đường xó chợ, thấy người có trang phục kì lạ kiểu vậy ông ta sẽ lập tức sinh lòng cảnh giác.”

“Vậy ý anh là hai vụ này không cùng hung thủ? Dọa y tá là một người phụ nữ, còn giết Bạch Hải Lập là một người đàn ông? Còn tấn công mợ thì có thể là đàn ông hoặc phụ nữ?”

Hạ Vân Khâm ngẫm thừa nhận ý kiến này: “Vụ án của Bạch Hải Lập rất gọn gàng nhanh chóng, chắc hẳn hung thủ còn có kẻ đồng lõa, nếu không có

mới là lạ.”

Hồng Đậu nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Hôm qua ở tiệc trà, Mai Lê Trinh nói y tá tên Sử Xuân Lê, người mà chết trong nhà hoang là bà con xa của cậu ấy, trước khi xảy ra chuyện cô ấy từng đề cập với người nhà về chuyện kỳ lạ trong căn nhà đó, nói là đã vài lần nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ ở đó, hay đề em và Cố Quân hỏi thăm địa chỉ nhà người này, ngày mai đến đó hỏi thăm xem thế nào.”

“Việc này quá nguy hiểm, nếu em thấy tò mò thì cứ tham gia phân tích vụ án với bọn anh, còn những chuyện khác đã có anh lo.”

Hồng Đậu không vui: “Tại sao cứ liên quan đến chuyện phòng ốc thì nguy hiểm thế, rốt cuộc thì có bí mật gì trong căn nhà đó vậy, tại sao ngay cả Bạch Hải Lập cũng mất mạng? Trần Bạch Diệp muốn bán nhà, cũng vì biết trước là mình sẽ gặp nguy hiểm à?”

Hạ Vân Khâm yên lặng một hồi rồi nói: “10 năm trước, có một thương nhân buôn bán vật liệu người Mỹ tên John, giả làm mục sư rồi lấy danh nghĩa truyền giáo, mang một đồng vật tư quý giá đến bán ở Trung Quốc, nhưng người này tới Thượng Hải chưa đầy 3 tháng thì đã chết trong căn nhà ở đường Sanh Phong...”

Hồng Đậu kinh ngạc: “Là căn nhà mà người y tá đã chết?”

“Phải. Kỳ lạ là tôi đó khi John chết, đồng vàng thời ông ta mang tới đã không cánh mà bay, sau đó quân đội phong tỏa khắp các con đường vẫn không thấy hàng bị chuyển ra khỏi Thượng Hải, các ngân hàng lớn sợ dẫn đến tai họa giết người, cũng không ai dám nhận vụ buôn bán số vàng kia, lúc đó số vàng này lên tới 8000 thời vàng, bất kể vận chuyển hay giấu đi thì đều vô cùng phiền phức, người bên ngoài đều cho rằng số vàng này vẫn còn ở chỗ này, nhưng có vài tổ chức khác nhau ở Thượng Hải đã tìm kiếm mấy năm trời rồi nhưng vẫn không thấy đâu.”

“8000 thời vàng.” Hồng Đậu kinh ngạc, một món tiền khổng lồ đủ để khiến người ta điên cuồng, có thể tích góp nhiều vàng như vậy trong thời gian ngắn, chỉ cần nghĩ một chút là có thể đoán ra được vị thương nhân người Mỹ kia bán

gì.

Hạ Vân Khâm cười mỉa: “Mấy năm qua các thế lực ở khắp mọi nơi đều đổ về Thượng Hải để tìm số vàng này, thiếu điều chưa đào ba thước đất lên thôi, nhưng 10 năm qua đi vẫn chưa ai tìm ra được số vàng đó.”

“Các anh nghi ngờ số vàng này được giấu trong mấy căn nhà bị đồn có ma à?”

Hạ Vân Khâm cười nói: “Mấy năm gần đây cả Thượng Hải cũng chỉ có mấy căn nhà này bị đồn có ma, mới đầu anh cũng đoán là vàng được giấu ở đó, mà từ cái chết của Bạch Hải Lập và Sử Xuân Lệ thì có vẻ như còn có người khác cũng tin vào chuyện này. Mấy năm trước, không ai dám manh động vì sợ đào vàng lên rồi sẽ bị thủ tiêu, nhưng năm nay chiến sự đã lan tới phía Nam, quân đội Thượng Hải căng thẳng, rồi mọi người cũng nhớ ra tung tích đồng vàng kia, vừa muốn dùng tiền cứu nước cứu dân vừa muốn dùng tiền bán nước kiếm lời, bất cứ lúc nào mấy thế lực đều có thể hành động nên mới có án mạng ở các tòa nhà lớn.”

Hồng Đậu nghe xong, không chỉ ngạc nhiên mà còn thấy chấn động, bảo sao Hạ Vân Khâm chưa bao giờ cho cô hỏi thăm chuyện nhà cửa, hóa ra chuyện này đã vượt xa phạm vi kiểm soát của người thường rồi, nó đã trở thành một trò chơi tranh giành lợi ích cực kì tàn nhẫn.

Sau khi ngạc nhiên, cô lại cảm thấy tò mò, nếu người này thật sự quen biết mợ, vậy hẳn đã dùng thân phận gì để làm vỏ bọc? Có vẻ là một thân phận rất bình thường, vì dù vừa thoát chết nhưng mợ vẫn không hề nghi ngờ người này.

Nhìn lại Hạ Vân Khâm, vẻ mặt anh cực kì thoải mái giống như hai vợ chồng chỉ đang nói chuyện phiếm với nhau mà thôi.

Hạ Vân Khâm nhìn ra sự bất an của cô, anh nhíu mày: “Đấy em xem, đừng hỏi nữa không lại lo lắng hơn đấy.”

Hồng Đậu vung tay, công nhận là cô cảm thấy hơi choáng trước chuyện này: “Anh cứ từ từ để em nghĩ chút đã.”

Có lẽ nhờ sự tin tưởng vào năng lực của Hạ Vân Khâm, mặc dù thấy lo lắng nhưng cô vẫn không quá hoảng sợ.

Lúc này đã tới biệt thự Hạ gia, Hạ Vân Khâm dừng xe, quay sang nhìn Hồng Đậu, cố ý ngắt lời cô: “Hồng Đậu, hai ngày nay em có vẻ rất lạ.”

Hồng Đậu buồn bực nói: “Sao anh lại nói thế?”

Hạ Vân Khâm sờ cằm, nở một nụ cười tươi rói: “Lười hơn, lại còn béo lên.”

“Hạ Vân Khâm!” Hồng Đậu dở khóc dở cười, “Em thì đang lo muốn chết, anh lại còn có tâm trạng trêu em nữa à?”

Đột nhiên có người hầu bước ra chào đón: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ, hai người đã về, Tứ tiểu thư và thái thái đang đợi hai người ở thư phòng, Tứ tiểu thư có chuyện muốn nói với hai người.”

Chương 87: Người này trông quen quen (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu vén ống tay áo của Hạ Vân Khâm lên để xem đồng hồ, đã 10 giờ rồi, Hạ thái thái thì không nói làm gì, nhưng sức khỏe Hạ Trúc Quân kém, hiếm khi thấy cô ấy thức đến tận giờ này.

Xem ra có việc rất gấp cần phải bàn bạc với hai vợ chồng.

Đến phòng của em tư, Hạ Vân Khâm theo thói quen gõ cửa phòng, nghe thấy ai đó bên trong đáp một tiếng mới mở cửa đi vào.

Mới tháng 11 nhưng lò sưởi nhỏ ở góc phòng đã được đốt, vừa vào cửa liền có một luồng hương thơm ấm áp lướt nhẹ qua mặt.

Trên người Hạ Trúc Quân vẫn mặc bộ âu phục ban ngày, chân thì đã đổi sang đôi dép lê satin màu hồng phấn, cả người nằm trên giường, câu được câu không nói chuyện với mẹ, dù nghe thấy anh trai và chị dâu tới nhưng cũng không quay đầu lại.

Hạ thái thái nghiêng người dựa vào sofa bằng nhung mịn màu cánh sen, trên người vẫn còn đeo trang sức, khoác tấm áo choàng bằng lông rái cá, sườn xám bằng nhung màu xanh sẫm, trên tay là một bát cháo tổ yến vẫn chưa động đến, vẻ mặt rất điềm tĩnh hòa nhã.

Hạ Vân Khâm quay người lại đóng cửa, ngạc nhiên nói: “Mẹ, đã khuya rồi, sao mẹ còn chưa ngủ?”

Hạ thái thái không để ý tới con trai, chỉ thân thiết hỏi Hồng Đậu: “Nghe nói mợ của con bị thương ở trường học à?”

Hồng Đậu ngồi xuống cạnh mẹ chồng, gật đầu: “Lúc vừa đưa tới phòng

khám mợ rất hoảng sợ, bây giờ miệng vết thương đã được khâu lại, những chỗ quan trọng cũng không bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày nữa là sẽ ổn.”

Hạ thái thái vỗ vỗ ngực, vẫn thâm cảm thấy hơi hoảng sợ: “Không có chuyện gì là tốt rồi, có điều tra được là ai làm không?”

“Nhóm người Vương thám tử cũng đang điều tra, nhưng bây giờ vẫn chưa có manh mối rõ ràng nào cả.”

Hạ thái thái nói: “Sáng mai mẹ sẽ bảo quản gia chuẩn bị quà đưa tới cho mợ của con. Xảy ra chuyện này, sợ là không diễn kịch được nữa rồi, cũng tốt, bây giờ bên ngoài không yên ổn, con và Trúc Quân cũng nên hạn chế ra ngoài vào buổi tối.”

Hồng Đậu chỉ cười không đáp. Tình hình chính trị bây giờ càng ngày càng tệ, các sinh viên ai cũng tràn đầy lòng yêu nước, nhưng vì thân phận là sinh viên nên cũng bị hạn chế các hoạt động bên ngoài. Trừ những kịch bản truyền thống, đoàn kịch cũng dựng mấy kịch bản mới, mục đích đơn giản là ra sức chửi bới những quân xâm lược, châm chọc kẻ bán nước, lời kịch trước giờ đều rất chau chuốt, khá dễ tâm bố trí. Dần dần danh tiếng của họ cũng lan ra khắp các trường đại học ở Thượng Hải, mỗi khi có buổi biểu diễn mới ở trường đều có rất nhiều khán giả ở đủ mọi tầng lớp xã hội kéo tới xem.

Những lúc tình hình căng thẳng cũng khó tránh khỏi việc có người cố ý gây rối. Một hai năm qua, các sinh viên đều đã được rèn luyện, mặc dù chuyện tới nay rất ít khi xảy ra nhưng cũng không đến mức khiến đoàn kịch đóng cửa.

Cô không tiện phản bác lại mẹ chồng, chỉ cười nói: “Mẹ nói phải, giờ diễn kịch xong rồi, sắp tới con cũng đang định nghỉ ngơi một thời gian.”

Hạ Vân Khâm thấy em gái chỉ nằm úp sấp không nói lời nào, sớm đã đi tới bên giường: “Anh hai với chị dâu tới mà em cũng không thèm dậy chào hỏi à?”

Lúc này Hạ Trúc Quân mới từ từ ngồi dậy, sắc mặt cô ấy vốn tái nhợt, lúc này nằm úp mặt xuống giường nên bây giờ nhìn hơi hồng hồng, sau khi ngồi

dậy cô ấy nhìn Hạ Vân Khâm, ngập ngừng gọi: “Anh hai.”

Hạ Vân Khâm nhú mày: “Có chuyện gì à?”

Đúng lúc này có người hầu tiến vào dâng trà, mọi người trong phòng đều im lặng, đợi người hầu rời đi Hạ thái thái mới mở lời: “Tôi nay con vừa đưa em về thì Đoạn thái thái tới.”

Đoạn thái thái? Hồng Đậu nghĩ một lát mới nhớ ra người mẹ chồng vừa nói là mẹ của Đoạn Minh Y.

“Mới đầu Đoạn thái thái kéo em tư của con xem xét một lượt, rồi hỏi thăm mẹ mấy câu về chuyện gia đình, sau đó lại kể là cháu trai ngoại của bà ấy vừa mới du học về, chính là Thịnh thiếu gia của công ty tàu thủy Thịnh Bắc ấy, bà ấy nói cậu ta năm nay ngoài 20, học hành cũng được, dáng dấp khá tốt, tóm lại là có ý muốn để Thịnh thiếu gia cầu hôn em gái con.”

“Thịnh gia?” Ý cười trên mặt Hạ Vân Khâm nhạt dần.

Hạ thái thái nói: “Mấy năm gần đây Thịnh gia làm ăn không bằng trước, Đoạn thái thái bỏ không ít tiền đầu tư để giúp đỡ nhà mẹ đẻ, nào ngờ bên đó làm ăn thất bại khiến Đoạn gia cũng phải lao đao. Mấy công tử Đoạn gia học hành không tới nơi tới chốn, cũng chẳng có năng lực quản lý, mấy năm nay dù là Thịnh gia hay Đoạn gia thì cũng chỉ còn mỗi cái tiếng, Đoạn thái thái sợ tình hình chiến sự trở nên căng thẳng, nhét mỗi con gái vào Hạ gia vẫn chưa đủ nên cố tình nhắm vào em gái con, hơn nữa mẹ đoán trong chuyện này cũng không thiếu phần của Đoạn lão gia, anh cả con thì chắc cũng chẳng hỏi đến việc này đâu, nhưng còn chị dâu con, không biết nó có biết chuyện này không.”

Hồng Đậu nhìn mẹ chồng, móc khóa của tấm áo khoác trên người của bà là đặc chế, không phải dùng vải thường hay vải da để may thành cúc áo đính vào, mà là một viên ngọc bích lớn màu xanh biếc, cùng màu với bộ hoa tai ngọc bích trên tai bà, dưới ánh đèn tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Trước kia cô đọc báo, có bài viết về sự phồn vinh và con đường hiện đại

hóa công nghiệp của Thượng Hải, nói về những sản nghiệp được tích lũy qua nhiều thế hệ ở Thượng Hải, mà đề cử là Hạ gia, lúc gặp thời chiến, những sản nghiệp có nền móng yếu kém không tránh khỏi bị tổn hại, nếu không phá sản trong một đêm thì cũng phải chỉnh đốn cải cách. Nhưng dù tin tức bên ngoài biến hóa thế nào, từ trước đến nay Hạ gia vẫn vững như bàn thạch, giàu sang như vậy, có người mê tí mắt thì cũng không có gì kỳ lạ.

Hạ Vân Khâm cười một cái: “Chuyện hôn nhân của em gái khi nào thì tới lượt Đoạn gia xen vào vậy? Mẹ không cần nói nhiều với bà ấy, cứ từ chối thẳng mặt là được.”

“Mẹ đã từ chối rồi, cha con còn đang ở bên ngoài chủ trì ủy ban di chuyển nhà máy Thượng Hải, nếu không mẹ đã trực tiếp nói chuyện cười này cho cha con nghe. Mà dù gì thì Đoạn gia cũng từng là gia đình có cuộc sống xa hoa, không ngờ đương gia thái thái lại phải đích thân đến tận cửa thuyết khách về chuyện hôn nhân của cháu trai ngoại. Được rồi, đây là một chuyện, mẹ đuổi Đoạn thái thái đi, về phòng tìm em gái con, kết quả nó đang ở trong phòng nghe điện thoại bị mẹ bắt gặp được, nó nói đối phương là sinh viên họ Dư, con và Hồng Đậu đều biết, muốn mẹ tự đi hỏi các con, cho nên mẹ mới gọi các con tới hỏi xem người đó là ai.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hạ Trúc Quân, lạnh nhạt hỏi: “Dư Duệ?”

Khuôn mặt Hạ Trúc Quân đỏ bừng lên, cô ấy lại nằm lên giường: “Chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi, mẹ đừng nghĩ nhiều.”

Hồng Đậu khá ngạc nhiên, Dư Duệ này, tướng mạo và phong độ đều vô cùng xuất chúng, vừa đến trường St. John liền có rất nhiều bạn học nữ mê mẩn anh ta, Hạ Trúc Quân coi trọng anh ta thì cũng không bất ngờ lắm.

“Phải.” Hạ thái thái cười nói: “Con không làm gì cả, chỉ trốn trong phòng gọi điện thoại cho người kia thôi. Đứa bé ngoan, chuyện tới nay con cũng thấy rồi đấy, bây giờ có không ít người muốn cầu hôn con, mặc dù cha mẹ cũng không phản đối các con tự do yêu đương nhưng từ trước tới giờ con không có kinh nghiệm yêu đương, mẹ làm mẹ, hỏi thêm vài câu cũng không mất mát gì. Vân Khâm, con đã quen biết Dư Duệ, con nói cho mẹ biết xem nó là con trai nhà ai vậy?”

Hạ Vân Khâm ngồi xuống bên cạnh Hồng Đậu, uống một ngụm trà từ cốc của cô rồi mới nói: “Người này là cháu trai trưởng của hiệu trưởng Dư Thực Thành trường đại học Thượng Hải, hiện cha cậu ta đang là chủ biên của tờ Hồng Báo, mẹ là con gái trưởng của phó bí thư nội các của Bắc Bình trước đây - Từ Khả, kể ra thì cũng là dòng dõi thư hương, nhưng rốt cuộc Dư Duệ này ở trường học thế nào, con cũng không tìm hiểu.”

Giọng điệu của anh khá thờ ơ, hình như cũng không đồng ý việc này.

“Con gái trưởng của Từ Khả?” Hạ thái thái kinh ngạc, “Trước đây mẹ cũng đã gặp Dư thái thái vài lần, thì ra Dư Duệ là con trai của bà ấy.”

Giọng điệu bà cũng thả lỏng hơn trước khá nhiều, biết rõ đối phương là ai rồi nên cũng bớt đề phòng.

Hạ Vân Khâm hỏi Hạ Trúc Quân: “Em tư, anh cũng không biết em có số điện thoại của nhà cậu ta. Anh và Dư Duệ này mới gặp có mấy lần, phẩm hạnh của cậu ta thế nào em hoàn toàn không biết...”

“Tôi nay lúc nói chuyện phiếm em đã biết rồi.” Hạ Trúc Quân đứng thẳng dậy, ngồi sát xuống bên cạnh Hồng Đậu, áp ứng: “Huống chi em là người chủ động gọi điện mà, anh hai, em cảm thấy thái độ tối nay của anh rất kỳ lạ.”

Hạ Vân Khâm nhìn Hạ Trúc Quân, cũng không rõ là anh đang vui hay giận

Hồng Đậu cười hỏi: “Dư Duệ cho em số điện thoại hay em chủ động đưa số mình cho cậu ta thế?”

“Anh ấy gọi cho em trước, sau đó em gọi lại.” Hạ Trúc Quân chăm chú nhìn Hạ Vân Khâm, khẽ nói, “Anh hai, anh không thích Dư Duệ à, sao em luôn cảm thấy anh có thành kiến với anh ấy thế?”

Hạ Vân Khâm nhướn mày, đang muốn nói tiếp, Hạ thái thái vội nói: “Anh hai con chỉ có một mình con là em gái, trước giờ đều rất thương con, bây giờ con yêu đương, sao nó có thể mặc kệ con được?”

Hạ Trúc Quân bấu môi: “Nhưng con đã nói hết chuyện của con và anh ấy cho mọi người rồi, mẹ à, mẹ còn gì muốn hỏi nữa không? Khuya quá rồi, con mệt.”

Hạ thái thái nhìn đồng hồ tây, cũng quá 12 giờ rồi, sắc mặt con gái không tốt, đành phải nói: “Cũng được, con nghỉ ngơi trước đi, cha con chắc cũng sắp về rồi, mẹ đi sai người hầu chuẩn bị bữa khuya đây.”

Hạ Vân Khâm nhìn chăm chăm em gái một hồi, sau đó im lặng đưa Hồng Đậu về.

Vừa về phòng, Hồng Đậu cởi áo khoác ra, cười nói: “Em tư nói không sai, em cũng cảm thấy anh không thích Dư Duệ kia.”

Hạ Vân Khâm nhận lấy áo khoác của Hồng Đậu, tiện tay ném lên ghế sofa ở gian ngoài, ngừng lại một chút rồi theo cô vào buồng trong: “Nói tóm lại anh cảm thấy Dư Duệ khá quen mặt.”

Hồng Đậu kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Quen mặt?” Giọng điệu của Hạ Vân Khâm không giống với thường ngày, nếu nói quen mặt, chắc không phải là kiểu quen biết xã giao.

Chương 88: Người này trông quen quen (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Anh suy nghĩ: “Hay là cậu ta có đến nghe giảng ở lớp của anh nhỉ?”

“Nghe giảng?” Hồng Đậu đến ban công, đóng cửa sổ sát đất lại, “Anh ta đến Aurora dự thính à? Hay là nghe giảng ở chỗ khác?”

“Anh không nhớ.” Anh nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô, “Ồ Aurora chỉ có mấy lớp cơ sở về kỹ thuật, còn đề tài anh thảo luận bên ngoài thì nhiều lắm, kiến trúc thần bí ở Thượng Hải, thương mại, trà, văn hóa thời Minh Thanh, nghiên cứu tranh chữ... Cái gì cũng nói, chỉ là không nói chuyện về tình hình hiện tại thôi.”

Hồng Đậu mỉm cười, thường những người không nói về chuyện tình hình hiện tại mới chính là những người làm nhiều.

Cô đẩy cửa vào phòng vệ sinh, vén tóc sang một bên, đứng cởi váy đôi diện tấm gương lớn cạnh bồn tắm: “Tình hình Dư gia rõ ràng như thế, nếu Dư Duệ thật sự có vấn đề thì sẽ sớm điều tra ra được thôi.”

Hạ Vân Khâm gật đầu: “Ông nội và cha của cậu ta đều là người yêu nước, tình hình bên nhà ngoại thì chỉ cần điều tra là sẽ ra, bản thân Dư Duệ cũng vô cùng sôi nổi, tuy vừa vào trường nhưng đã tổ chức được mấy lần hoạt động rồi, có vẻ không giống người xấu.”

Hồng Đậu cởi xong áo ngoài, chỉ còn lại chiếc áo lụa mỏng trong cùng, vì bên dưới cô mặc một kiểu váy đặc biệt, phải với tay ra phía sau để cởi móc khóa. Cô nói: “Nếu không có vấn đề gì thì sao anh không thích cậu ta?”

Hạ Vân Khâm không đáp. Anh thừa nhận anh không thích Dư Duệ, nhưng không thể nói rõ lý do tại sao, từ lúc Hồng Đậu khen đáng về Dư Duệ, anh đã

bắt đầu không ưa rồi, chỉ là anh không muốn thừa nhận chuyện này trước mặt Hồng Đậu mà thôi.

Nút thắt sau lưng đều đã được tháo ra, chỉ còn lại một nút trên cùng, Hồng Đậu vất vả cố gắng một lúc, chỉ sợ không cẩn thận lại làm bung cúc áo ra, không thể không quay sang nhìn anh: “Này, anh tới giúp em một chút đi.”

Lúc này anh mới ngược mắt nhìn cô, ngẩn ra, từ phía sau đi tới gần cô, hạ tầm mắt xuống nhìn cô, không nhanh không chậm cởi nút ra: “Ngu Hồng Đậu, váy đã chật như vậy rồi còn không chịu thừa nhận là mình béo nữa hả?”

Cô giẫm nhẹ một cái lên chân anh: “Anh biết cái gì, em cố ý làm kiêu này đây, càng chật càng đẹp mà.”

“Ừ, anh không biết.” Nút đã cởi ra, cái mông tròn trịa của cô vênh lên ngay dưới tay anh, anh lập tức kiềm chế lại sự kích động, một tay giữ lấy eo của cô, tay kia chậm rãi giúp cô cởi váy phía dưới. Vật liệu là lụa mỏng, bao chặt lấy cặp đùi hoàn mỹ của cô, phải cởi ra từng chút từng chút một, “Béo thì chính là béo thôi.”

Bộ đồ cô đang mặc trên người được may từ loại vải cực kì mỏng và mềm mại, qua lớp vải có thể thấy bộ ngực căng tròn với đường cong trắng nõn đầy đặn mờ ảo như ẩn như hiện: “Em tự xem đi, đâu chỉ có váy chật, rõ ràng chỗ này cũng chật này.”

Hồng Đậu từ từ cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của anh, dùng tay bắt lấy cái tay đang mò lên phía trên của anh, cười nói: “Đồ xấu xa này, em nhờ anh cởi hộ cái nút thôi, nút cởi xong rồi, anh đi đi!”

Tất nhiên anh không chịu đi, ánh mắt càng ngày càng u ám, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Vốn dĩ anh đang có việc, định để em tự ngủ trước, nào ngờ có cái váy mà em cũng không cởi được còn phải đòi anh giúp, Ngu Hồng Đậu, em nói xem, em có tình đúng không?”

“Ai cố ý chứ.” Cô dùng sức nắm chặt tay anh, nhưng cổ thể nào cũng không chuyển tay anh đi chỗ khác được, đỏ mặt cười nói: “Chưa từng thấy anh

khốn nạn như thế đấy, em đòi anh giúp khi nào hả, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Tay phía dưới của anh hơi dùng sức một chút, rớt cuộc chiếc váy cũng xệt qua chỗ chật nhất, một làn gió nhẹ thổi qua căng chân, chiếc váy rơi xuống đất, nằm chắt đóng ở mắt cá chân cô. Anh hôn lên mặt cô, thuận tay đóng cửa lại: “Không đi nổi nữa rồi.”

Chương 89: Sóng gió nổi lên (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, Hồng Đậu cảm thấy cực kì mệt mỏi, ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi chứ đừng nói là đứng dậy đi lại, cô nằm lì trong bồn tắm, nhất định không chịu đứng lên.

Hạ Vân Khâm ăn một bữa thịnh soạn xong, cả người đều cảm thấy thoải mái, thấy Hồng Đậu lười nhác, cho rằng cô làm nũng không chịu tự mình đứng lên, mặc quần áo xong anh dứt khoát tự lấy chiếc khăn lớn quấn cho cô.

Lúc ôm cô đi ra còn không quên trêu cô: “Lười thành như vậy à?”

Hồng Đậu nghe xong cũng chỉ nhếch mí mắt lên nhìn anh, không có sức để cãi lại.

Hạ Vân Khâm thầm cảm thấy hơi lạ, đúng là lúc này anh thô lỗ, nhưng trước kia hai người từng thân mật hoang đường hơn hôm nay rất nhiều, chưa bao giờ thấy Hồng Đậu uể oải như vậy.

Anh dán môi vào trán cô, áy náy thấp giọng hỏi: “Em thấy khó chịu ở đâu à?”

Cô nhắm mắt lại vùi đầu vào lồng ngực của anh, một lúc sau sau mới hờn dỗi lên tiếng: “Mệt.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, hơi đau lòng, đưa cô tới giường, tự mình cầm khăn lau tóc giúp cô, nhìn thấy cô vẫn không nhúc nhích, liền lấy quần áo sạch giúp cô mặc vào, sau đó nhấn chuông gọi người hầu mang chút cháo tới.

Lúc dứt cháo, anh nghiêm túc nói: “Anh gọi Rhyt tới khám cho em nhé.”

Hồng Đậu đã nghỉ ngơi được nửa ngày, sớm đã cảm thấy sức lực khôi phục lại khá nhiều, thấy Hạ Vân Khâm muốn ra ngoài gọi điện thoại, vội ngăn lại nói: “Bên chỗ Rhyt còn có mợ nữa, tối nay mời anh ấy qua, lỡ như bên kia xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ? Em mệt mỗi thôi chứ có bị ốm đau gì đâu, gọi bác sĩ làm gì?”

Hạ Vân Khâm sửa lại lời nói: “Vậy anh gọi quản gia mời bác sĩ Trình tới xem sao.”

“Càng không được.” Đã khuya vậy rồi, gọi quản gia thì khác gì đang gọi cha mẹ chồng, huống chi gọi bác sĩ Trình tới, Hạ Vân Khâm làm sao giúp cô miêu tả chứng bệnh được, nói thẳng là vì chuyện phòng the mà mệt mỗi à? Vậy ngày mai cô không cần ra ngoài gặp người nữa rồi.

Cô chôn đầu trong khuỷu tay của anh, thấp giọng nói: “Em quá mệt mỗi thôi, ngủ một giấc là được.”

Hạ Vân Khâm đổi ý: “Vậy ngày mai anh gọi Rhyt tới một chuyến nhé.”

Hồng Đậu gật đầu, thấy tinh thần của anh vẫn tỉnh táo, rõ ràng không chút buồn ngủ, miễn cưỡng nói: “Buổi sáng mẹ có đề cập với em về chuyện học hành, sợ tình hình không không chế được, muốn em và Trúc Quân qua Mỹ học.”

Hạ Vân Khâm nhẹ nhàng gảy tóc mái của cô một cái, hỏi: “Thế em nghĩ sao?”

“Lúc này em nghe mẹ nói, gần đây cha đang chuẩn bị di chuyển nhà máy ở Thượng Hải à?”

Hạ Vân Khâm ừ một tiếng: “Bắc Bình và Thiên Tân đã khai chiến rồi, cha sở cơ sở ở Thượng Hải sẽ bị tổn thất vì chiến tranh, mấy ngày gần đây liên hợp với mấy cơ sở có sản nghiệp lớn khác ở Thượng Hải, dự định nhanh chóng di chuyển bộ phận nhà máy đến Trùng Khánh, một là vì di chuyển những vật tư quan trọng để tiếp tục ủng hộ cho chiến sự tiền tuyến. Hai là vì kéo dài tính mạng.”

Hồng Đậu ngăn ra, gần đây đúng là có không ít nhà máy ở Bắc Bình và Thiên Tân lục tục di chuyển về Vũ Hán.

Nếu đi kịp lúc thì sẽ may mắn tránh được chiến tranh, nhưng nếu không chuẩn bị đầy đủ thì sẽ bị đánh tan tác.

Đã có hai vết xe đổ, cha chồng thân là hội trưởng của hội thương mại, tất nhiên có nghĩa vụ tổ chức phòng ngừa cho mọi người trong hội thương mại, vừa để tránh khỏi cuộc sống khó khăn sau này, vừa để giảm thiểu tối đa các tổn thất, bảo toàn thực lực cho ngày sau.

Mà việc di chuyển nhà máy liên quan tới việc vận chuyển cơ khí và thiết bị, sắp xếp nhân công, xây dựng lại cơ sở hậu phương, tính ra là một dự án cực kỳ lớn, Hạ Vân Khâm thân là con thứ trong nhà, tuyệt đối không thể không tham gia.

Chả trách khi các nữ quyền tới nhà, mẹ chồng lại chú ý đến mấy vị thái thái ở Trùng Khánh hơn, hôm qua còn sắp xếp mấy vị quản gia của Hạ gia bay tới Trùng Khánh, xem ra là đã dự định để quản gia tới đó chuẩn bị, ít nhất thì cũng dọn dẹp mấy biệt thự của Hạ gia ở Trùng Khánh trước, nếu như Hạ gia có tới Trùng Khánh lánh nạn tạm thời thì vẫn có thể lập tức hòa nhập với hai giới chính thương ở địa phương rồi.

Cô lắc đầu nói: “Đúng là em có nghĩ tới chuyện du học, một là vì muốn mở mang tầm mắt, hai là vì bổ sung kiến thức, nhưng điều kiện đầu tiên là phải đi cùng anh, bây giờ đất nước lâm nguy, trong nhà lại có chuyện lớn như thế, làm sao em có thể yên tâm ra nước ngoài chứ, hơn nữa em cũng không yên lòng về mẹ và anh trai nữa.”

Hạ Vân Khâm nắm tay cô, thực ra chuyện du học là do anh đề cập tới, nguyên nhân đơn giản chỉ là muốn Hồng Đậu và em gái được bình an, nhưng vì tận sâu trong đáy lòng anh cũng không muốn rời xa Hồng Đậu, trước khi biết rõ thái độ của Hồng Đậu đối với chuyện này, anh vẫn chưa quyết định.

Thái độ của cô rất kiên định, trong giây lát, lông mày của anh cũng giãn ra: “Được, vậy thì không ra nước ngoài nữa, ngày mai anh sẽ hỏi em tư, nếu con

bé cũng không muốn đi, anh sẽ lập tức giúp các em làm thủ tục chuyển trường, đến Trùng Khánh, các em cứ tiếp tục đi học, em cũng phải chuẩn bị thật sẵn sàng nhé, tháng này, dù là trong nhà hay bên ngoài thì cũng đều rất loạn, có rất nhiều chuyện cần phải để mắt đến.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút, nếu thật sự phải dọn nhà, chưa nói đến việc chuyển trường, chuyển đồ tùy thân của ba người phụ nữ trong nhà cũng đã rất phiền phức rồi, riêng quần áo và trang sức của mẹ chồng có thể phải để tới mấy cái vali liền.

Cô nhìn đồng hồ, hai giờ rồi mà anh vẫn chưa định đi ngủ.

Cô ngồi dậy, ôm lấy cổ anh: “Anh cũng có nhiệm vụ của riêng mình đúng không? Ngoài việc chuyển vật tư, anh còn phải tìm số vàng kia nữa à?”

Hạ Vân Khâm cũng không phủ nhận: “Thượng Hải cũng được, Trùng Khánh cũng được, chuyện khác đều có thể từ từ, chuyện phiền phức nhất thì chỉ có đồng vàng này, bây giờ có ít nhất ba phe đang tìm chúng, ai cũng hy vọng có thể tìm thấy số tiền đó trước khi khai chiến để dùng cho mình. Kết quả lý tưởng nhất đương nhiên là dùng số vàng này để chống đỡ chiến sự tiền tuyến, nếu không thể thì thà cứ để nó bị chôn dưới đất còn hơn là rơi vào tay địch.”

Sắc mặt của Hồng Đậu dần trở nên nghiêm túc, mới mấy ngày ngắn ngủi đã xảy ra bao nhiêu chuyện, đám người đầu trâu mặt ngựa cũng sắp lộ diện rồi, Hạ Vân Khâm thì đang đứng một bên xem xét tình hình, cũng đang chờ đợi, tính toán mọi chuyện.

“Cái chết của y tá thì dễ giải thích, nhưng thân phận Bạch Hải Lập lại rất phức tạp, không chỉ là đồn trưởng đồn cảnh sát tô giới chung, lại còn cấu kết với Ngũ Như Hải, ông ta vừa chết, khó tránh khỏi sẽ dấy lên một trận phong ba, nếu như hung thủ chỉ có ý định muốn căn nhà đó bị bỏ hoang thì cũng không nhất thiết phải chọn người phiền phức như vậy để ra tay...” Cô ngồi thẳng người dậy, “Có khi nào Bạch Hải Lập cũng đang nhắm nhe đồng vàng này không?”

Bạch Hải Lập - con người này tham lam thành tính, nghe đến số tiền lớn

như vậy, không động lòng mới là lạ.

Hạ Vân Khâm đã sớm suy nghĩ tới vấn đề này: “Tháng trước ông ta và Trần Bạch Diệp mới bắt đầu qua lại, ngay sau đó Trần Bạch Diệp liền đăng báo bán nhà, nhà còn chưa bán xong thì Bạch Hải Lập đã bị giết ngay trong buổi tiệc trà, nếu ông ta biết điều gì thì đa phần là nghe được từ Trần Bạch Diệp.”

“Vậy tại sao Bạch Hải Lập chết rồi mà Trần Bạch Diệp vẫn bình yên vô sự?”

Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ: “Đây là điểm thứ nhất, điểm khó hiểu thứ hai chính là tại sao hung thủ lại theo dõi Phan thái thái, chỉ đơn giản bởi vì Phan thái thái đã ở ngoài buổi tiệc trà à? Có thể bây giờ Phan thái thái không nhớ ra được đã từng nhìn thấy điều gì nhưng nếu bản thân bà ấy cũng không xác định được thì tại sao hung thủ lại bất chấp nguy hiểm mà ra tay như vậy?”

Hồng Đậu yên lặng, đây cũng là điểm cô nghĩ mãi không ra.

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một lát: “Em còn nhớ chuyện mấy ngày trước Bạch Hải Lập từng theo dõi xe của chúng ta không?”

Hồng Đậu sững sờ: “Em nhớ.”

“Nhất định là hai người này có điểm chung nào đó mà chúng ta đã bỏ qua nên mới cùng trở thành mục tiêu của một nhóm người, bây giờ anh đang điều tra mối quan hệ của hai người này, muộn rồi, chắc là bên kia cũng đã có tin tức.”

Anh vừa dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Nhị thiếu gia, ngài có điện thoại ạ.”

Thư phòng nhỏ chưa lắp điện thoại nội bộ, ngày thường ở đây cũng là nơi yên lặng nhất, để tiện nói chuyện lần nào Hạ Vân Khâm cũng về thư phòng nhỏ gọi điện thoại lại cho đối phương.

Anh đứng lên nói: “Em ngủ trước đi, anh nghe điện thoại xong sẽ về ngay.”

Hồng Đậu nhìn theo bóng lưng anh, dù đang rất mệt mỏi nhưng vẫn không thể nào ngủ nổi.

Một lát sau, Hạ Vân Khâm trở về, cô vội ngồi dậy: “Thế nào?”

Hạ Vân Khâm đứng ở bên giường: “Mấy ngày trước trong buổi tiệc trà, cũng chính là tối mà Bạch Hải Lập theo dõi chúng ta ấy, sau khi người của đồn cảnh sát rời khỏi ngõ Đồng Phúc, chúng lại tới biệt thự của Phan gia ở đường Thăng Mỹ, sau đó đỗ xe đối diện Phan gia, theo dõi ở đấy đến nửa đêm mới đi.”

Hồng Đậu ngạc nhiên, im lặng một lát, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, cô mĩa mai: “Đầu tiên nhóm người này theo dõi xe của chúng ta, sau đó lại đi theo dõi nhà của cậu em, chắc chắn lúc đó họ đang chạy trốn chúng ta, hẳn theo dõi Phan gia để tìm nhược điểm uy hiếp chúng ta, suy nghĩ thấp hèn như thế, đúng là chỉ có lũ đầu đường xó chợ ấy mới nghĩ ra nổi.”

Hạ Vân Khâm nói: “Trước đây anh chưa nghĩ đến điểm này, bây giờ anh nghi ngờ trong hai ngày Bạch Hải Lập theo dõi Phan gia, có lẽ Phan thái thái đã thấy được gì đó. Sáng mai mơ tỉnh lại, chúng ta hỏi lại xem liệu bà ấy có thấy Bạch Hải Lập ở gần biệt thự Phan gia không, có thể mơ sẽ nhớ ra được điều gì đó.”

***

Hôm sau, Hồng Đậu ngủ một mạch tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, khi tỉnh lại Hạ Vân Khâm đã rời đi, cô nằm mơ màng trên giường hồi lâu vẫn cảm thấy buồn ngủ, dứt khoát xoay người ngủ tiếp.

Không biết đã ngủ được bao lâu, đến lúc thấy không còn mệt nữa, nhìn lên chiếc đồng hồ tây nho nhỏ đặt trên bàn trang điểm, không ngờ đã 10 giờ rồi.

Cô sợ hết hồn, Hạ gia không có ai tới gọi cô cả, cứ mặc kệ cho cô ngủ tới giữa trưa.

Đến trường thì không kịp rồi, cô vội rửa mặt đi ra, nếu đã ở nhà thì không thể không xuống phòng mẹ chồng để chào bà được.

Xuống đến nơi, mấy người phụ nữ của Hạ gia đều đang ở đó, Hạ thái thái đang ra lệnh cho người hầu dọn dẹp mấy đồng vải vóc, chuẩn bị cho vào hòm chuyển đến Trùng Khánh, cách rất xa đã nghe thấy tiếng cười nói truyền tới, trong phòng cực kỳ náo nhiệt.

Hạ Lan Chi và Đoạn Minh Y đang ở bên cạnh giúp đỡ chuẩn bị, thấy Hồng Đậu tới, Hạ Lan Chi cười nói: “Vân Khâm nói em dâu không thoải mái, sáng sớm đã muốn tìm Rhyt và bác sĩ Trình tới, vậy mà chị thấy em dâu đâu giống có bệnh đâu, rõ ràng sắc mặt tốt hơn so với mấy ngày trước nữa mà.”

Chương 90: Sóng gió nổi lên (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu mỉm cười: “Chị cả.”

Sắp khai chiến, anh rể Trương Minh Cảnh đang bận bịu giải quyết các công việc của chính phủ, Hạ Lan Chi lo liệu việc nhà, đã hai tháng không thấy cô ta trở về. Hôm nay nghe nói Hạ gia chuyển đến Trùng Khánh gấp nên Hạ Lan Chi đặc biệt về nhà mẹ đẻ để giúp đỡ.

Hồng Đậu và Hạ Lan Chi chào hỏi xong, lại quay sang Đoạn Minh Y: “Chị dâu.”

Đoạn Minh Y mặc một chiếc sườn xám ở nhà bằng gấm màu vàng, nghe thấy tiếng chào liền ngược mắt nhìn Hồng Đậu, cười nói: “Sao thế, thân thể của em dâu khỏe hơn chút nào chưa?”

Hồng Đậu khẽ mỉm cười: “Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

Hạ thái thái kéo Hồng Đậu ngồi xuống cạnh mình, nhìn kỹ sắc mặt của cô: “Mẹ thấy chắc là bị chuyện ở đoàn kịch tới qua dọa rồi, buổi sáng Vân Khâm đã tìm Trình viện trưởng, ai ngờ sáng sớm nay Trình viện trưởng tới nhà Vương thứ trưởng, Vân Khâm lại gọi điện thoại cho Rhyt, mà bên phòng khám của Rhyt hình như mới xảy ra chuyện gì đó, tạm thời anh ta không qua đây được. Vậy thì cứ chờ Trình viện trưởng đi, y thuật của ông ấy rất nổi tiếng, để ông ấy khám cho con, chúng ta cũng yên tâm hơn một chút.”

Hồng Đậu cười ngọt ngào: “Làm phiền mẹ quan tâm, con ngủ một giấc xong thấy đỡ hơn rất nhiều rồi.”

Đúng là vậy, sau khi ngủ một giấc no nê, trên má cô hiện lên nét ửng hồng nhàn nhạt, nhìn kỹ rất giống như cánh sen mới nở trong chiếc ao xanh màu

ngọc bích, vô cùng xinh đẹp.

Hạ thái thái càng nhìn càng vui vẻ: “Không trang điểm mà vẫn xinh đẹp, sắc mặt của con đúng là tốt thật đấy.”

Nói đến đây, bà thăm nghĩ đến điều gì đó, liếc mắt xuống eo của Hồng Đậu, vừa muốn nói thì quản gia đi vào hỏi việc chuyển mấy thứ đồ cổ, Hạ thái thái trả lời xong, lại có người hầu tới hỏi chuyện khác, Hạ thái thái nhin lại để sắp xếp từng cái, trong chốc lát bà trở nên vô cùng bận rộn, không để ý tới việc buôn chuyện nữa.

Hạ Lan Chi thấy người hầu đi vào đây phòng, liền kéo Đoạn Minh Y tạm biệt Hạ thái thái rồi đi ra ngoài.

Về phòng, đầu tiên Đoạn Minh Y sai người hầu đốt lửa, sau đó bảo người dâng trà rồi mới vào trong phòng tìm một chiếc áo khoác mặc lên người, bụng chén trà tảo đỏ nóng hổi tới ghế sofa, từ từ uống.

Trong phòng lập tức trở nên ấm áp dễ chịu, Hạ Lan Chi không giống như Đoạn Minh Y, sau khi ngồi xuống chỉ cảm thấy nóng, cô ta nắm tay Đoạn Minh Y, thấy lạnh ngắt: “Cái bệnh sợ lạnh này của em vẫn chưa đỡ à? Mấy ngày nay điều trị rồi cuộc sống gia đình có khá hơn không?”

Đoạn Minh Y cười nói: “Có lúc được có lúc không, vừa vào thu là tay chân đều lạnh, bệnh này của em cũng không phải ngày một ngày hai, em quen rồi.”

Giọng điệu của cô ta rất hờ hững, Hạ Lan Chi không tiện nhiều lời, chỉ nhỏ giọng nói: “Còn uống bài thuốc của Nhân Hòa Đường không?”

Đoạn Minh Y “có” một tiếng.

Hạ Lan Chi trêu ghẹo: “Em là người được giáo dục theo kiểu phương Tây mà bản chất vẫn lạc hậu y như thái thái nhà thông gia vậy, mỗi lần không thoải mái đều tìm Đông y để điều trị, theo chị thấy, em đã uống mấy loại thuốc rồi mà không thấy tốt hơn, không bằng đổi bác sĩ khác để khám bệnh đi, năm trước anh cả bị chứng say xe, Nhân Hòa Đường khám lâu rồi mà cũng không

thấy khá hơn, để cho Rhyt khám một lần, anh ấy kêu người lấy viên thuốc bổ sắt gì đó của Đức, uống có hai tháng mà đã khỏi rồi.”

Đoạn Minh Y dịu dàng nói: “Nói ra thì em cũng không phải là bệnh, gần đây Ninh Tranh quá bận, bản thân em cũng có nhiều chuyện phải lo liệu, uống thuốc bữa đực bữa cái, không hiệu quả cũng không có gì kỳ lạ. Đợi tới Trùng Khánh sắp xếp xong rồi, em bảo Ninh Tranh đưa em đi khám lại sau cũng được.”

Hạ Lan Chi nhớ lại tình hình lúc này, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ: “Lúc này chị nhìn dáng vẻ của em dâu, sao mà giống mang thai quá?”

Đoạn Minh Y khựng lại, cup mắt xuống chén trà, cười khẩy: “Tính ra thì Nhị thiếu gia đã kết hôn được ba tháng rồi, bây giờ mang thai cũng có gì lạ đâu.”

Hạ Lan Chi im lặng, Ninh Tranh và em dâu kết hôn gần hai năm rồi, việc con nối dõi vẫn không có tin tức gì, nếu để vợ chồng em hai có con trước thì cha sẽ càng đối xử bất công với hai anh em hơn.

Cô ta nói: “Mẹ của chị và Ninh Tranh mất sớm, cha tái giá với thái thái, sau khi vào cửa thái thái sinh Vân Khâm, sau đó lại sinh Trúc Quân. Khi còn bé chị thấy cha và bọn họ ở chung, luôn cảm thấy chị và Ninh Tranh là người ngoài trong gia đình này.”

Đoạn Minh Y nhìn Hạ Lan Chi, có lẽ vì lớn tuổi nhất nên trong số mấy người phụ nữ trong nhà thì khúc mắc của Hạ Lan Chi được coi là nặng nhất, dù mẹ chồng là người hiền lành, nhiều năm qua Hạ Lan Chi cũng chỉ gọi bà là “thái thái”, chưa bao giờ sửa cách gọi. Cũng bởi ảnh hưởng của chị ấy nên từ trước tới giờ Hạ Ninh Tranh cũng không quá thân thiết với mẹ kế.

Hạ Lan Chi nói: “Mọi chuyện trong nhà bây giờ đều do thái thái quản lý, người ngoài nhìn vào thì không thấy sai sót gì nhưng dù sao thì Vân Khâm và Trúc Quân cũng là con ruột của bà, sau này Vân Khâm và em dâu lại sinh con trai, kiêu gì Ninh Tranh cũng bị gạt ra ngoài. Em đừng nghĩ nhiều, chị đây là con gái đã gả ra ngoài, không có hứng thú xen vào chuyện trong nhà, chị chỉ nhắc nhở các em, đừng thật thà quá, không nên tranh thì các em không tranh,

nhưng tuyệt đối đừng có chấp tay dâng tặng cho người ta.”

Đoạn Minh Y không đáp, Hạ Lan Chi lại nói tiếp: “Trúc Quân thì thôi không nói làm gì, ngày thường nhìn Vân Khâm có vẻ không tranh không giành, nhưng dù sao cũng là đàn ông, trong lòng cậu ấy nghĩ thế nào, chúng ta không đoán được. Lần này chuyển nhà đến Trùng Khánh, biệt thự bên đó là sản nghiệp lớn, tuyệt đối đừng để cho thái thái và Hồng Đậu ôm đồm hết, em thân là dâu trưởng, nên hỏi thì cứ hỏi. Nói thật, Vân Khâm cưới Hồng Đậu, chị vốn rất vui, gốc gác Ngu gia là gì, sao có thể đánh đồng với Đoạn gia của em được? Các gia đình lớn quen thân với chúng ta, ai cũng biết em và anh cả xứng đôi vừa lứa, là người hoàn toàn xứng đáng để thừa kế Hạ gia. Nào ngờ Ngu Hồng Đậu này gả vào xong, mới có mấy tháng liền làm lung lạc cha và thái thái, sắp chiến tranh rồi, cha mẹ lại muốn đưa cô ta ra nước ngoài rồi lại muốn tự mình dạy cô ta quản lý gia đình, qua mấy năm nữa, đợi khi cô ta và Vân Khâm nổi danh khắp nơi che lấp hai đứa em rồi thì không biết ai sẽ làm chủ cái nhà này nữa.”

Đoạn Minh Y nở một nụ cười dịu dàng, chậm rãi nói: “Chị cả lo xa rồi.”

Khóe miệng Hạ Lan Chi giật giật, khẽ thở dài: “Chị chỉ lo vậy thôi, tên tuổi của Đoạn gia ở đây thì dù Hồng Đậu có nổi tiếng cũng chẳng làm gì được, nhưng việc là do người, lỡ như đến Trùng Khánh, thái thái có ý muốn kiểm chế em rồi khen ngợi cô ta khắp nơi, đến lúc đó thời thế thay đổi, khó mà nói được ai sẽ kiểm chế ai.”

Đoạn Minh Y ung dung uống xong trà, cũng không nói tiếp, chỉ cười: “Buổi trưa chị có ở lại ăn cơm không?”

Hạ Lan Chi xua tay, đứa em dâu này của cô ta nhìn thì có vẻ dịu dàng ít nói, nhưng thực chất lại rất mạnh mẽ, lời nói lúc này nửa là khuyên bảo, nửa là bức xúc, vốn cô ta cũng không hy vọng Đoạn Minh Y thông suốt, chỉ xoa xoa huyệt thái dương: “Hôm qua Minh Cảnh nghe điện thoại ồn ào tới nửa đêm, chị không ngủ được, giờ chị về phòng ngủ bù đã.”

“Gần đây chuẩn bị chiến tranh, anh rể quản lý mảng tài chính, hẳn là rất bận.”

“Không phải.” Hạ Lan Chi giả vờ muốn đứng lên, “Anh ấy bận chuẩn bị vật tư, ngày nào cũng sút đầu mẻ trán, chỉ hai tháng thôi mà cả người hốc hác hẳn đi, cũng may tôi qua coi như có chút manh mối, anh rể em mới yên tĩnh được mấy phần.”

“Vật tư có thiếu sót ạ?”

Hạ Lan Chi hơi do dự, nhẹ giọng đáp: “Nghe nói năm xưa có người nước ngoài chôn đồng vàng lớn trong một tòa nhà, có khoảng 8000 thỏi vàng, nếu ủng hộ chiến sự tiền tuyến thì đủ để đánh được một trận.”

Đoạn Minh Y ngạc nhiên: “Tìm được tung tích của đồng vàng này chưa chị?”

“Còn đang tìm.” Hạ Lan Chi cảm thấy không hứng thú với đề tài này, “Nghe nói giấu trong một tòa nhà nào đó ở Thượng Hải, kỳ lạ là đào cả ba thước cũng không tìm được, hầy, chị nhớ anh trai của em học kiến trúc đúng không?”

Đoạn Minh Y “vâng” một tiếng: “Anh ấy học kiến trúc ở Anh.”

“Chị đoán là chắc người đó đã động tay động chân lúc xây nhà nên đến giờ vẫn chưa tìm ra được đồng vàng đó. Chuyện này là chuyện bí mật, chị cũng trong lúc vô tình mà nghe được, em nghe để biết vậy thôi, chuyện này không liên quan tới chúng ta, tuyệt đối không được truyền ra ngoài đâu đấy.”

Đoạn Minh Y lên tiếng: “Chẳng lẽ chị cả không tin em à?”

Lúc này người hầu nói: “Đại thiếu gia về rồi ạ.”

Chốc lát sau Hạ Ninh Tranh vào phòng, không nói chuyện ngay với vợ mà quay sang chào Hạ Lan Chi: “Chị cả tới chơi à?”

Hạ Lan Chi lười biếng đứng lên nói: “Hai đứa cứ nói chuyện đi, chị về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Sau khi cô ta đi, Hạ Ninh Tranh cởi áo khoác đưa cho Đoạn Minh Y: “Ngày hôm qua mẹ vợ đến à?”

Đoạn Minh Y mỉm cười: “Mẹ tới thăm em.”

Hạ Ninh Tranh do dự một lát rồi mới cười nói: “Anh nghe nói mẹ muốn mai mối cho em tư và em họ nhưng bị thái thái từ chối.”

Đoạn Minh Y chớp mắt mấy cái: “Mẹ thấy em họ mới học xong về nước, cũng là một nhân tài nên mới chột nẩy ra ý định đi mai mối thôi. Sao anh biết vậy, thái thái nói với anh à? Hay thái thái nói cho cha biết rồi?”

Hạ Ninh Tranh không đáp, tự mình đi tới bên giường, ngồi xuống đôi giày: “Sức khỏe Trúc Quân yếu kém, tính tình lại đơn thuần, còn là con gái cưng trong nhà, khó tránh khỏi việc thái thái coi trọng chuyện hôn nhân của em ấy, sở dĩ từ chối, chưa chắc là vì không nhìn lọt mắt em họ đâu, sau này anh sẽ nói với mẹ vợ một chút, đừng để bà nghĩ nhiều.”

Đoạn Minh Y nói: “Tôi qua em đã nói với mẹ rồi, anh yên tâm, sau này chắc chắn sẽ không có chuyện cười như vậy nữa đâu.”

Hạ Ninh Tranh ngẩn ra, đứng lên ôm eo Đoạn Minh Y: “Năm ngoái anh cả và anh hai mở ngân hàng đã tốn không ít tiền rồi, mấy năm nay công ty tàu thủy của Đường gia kinh doanh không tốt, trước sau mẹ vợ đã bỏ ra không ít tiền, tất cả đều mất cả vốn liếng, sáng nay anh đã đưa một khoản cho cha vợ để mọi người cầm trước dùng tạm, tình hình quá hỗn loạn, anh còn đề nghị cha vợ hãy lấy phòng thủ làm chủ, không nên đầu tư bừa nữa.”

Đoạn Minh Y giận dữ: “Anh đây coi là trợ giúp sao? Nếu để cha và thái thái biết được sẽ thành ra cái gì chứ? Sau này em sẽ bảo anh cả trả lại.”

Hạ Ninh Tranh cười nói: “Là da mặt em mỏng quá, trước đây không phải anh nghe em nói Vân Khâm mua nhà bên cạnh trường St. John cho nhà mẹ đẻ của em dâu à? Không biết chuyện này có đúng không?”

Đoạn Minh Y ngạc nhiên: “Còn có chuyện như vậy à? Em đâu có nói.”

Hạ Ninh Tranh nói: “VẬY là em tư nói rồi. Mấy chuyện này đều do hai bên tình nguyện, trước giờ không liên quan tới người ngoài, huống chi anh đâu có coi việc này là trợ giúp, đơn giản là giúp cha vợ xoay vòng vốn thôi.”

Đoạn Minh Y nửa đùa nửa thật: “Con rệp trăm chân, đến chết vẫn còn giãy giụa, Đoạn gia chúng em không phải là người sa cơ lỡ vận, dù gì cũng không tới lượt con gái đã gả ra ngoài trợ cấp đâu.”

Hạ Ninh Tranh lắc đầu cười nói: “Do em nghĩ nhiều rồi, nếu em có thể nghĩ thông suốt mọi chuyện thì sức khỏe cũng sẽ sớm khá lên.”

Người nói vô tâm người nghe có ý, nụ cười trên mặt Đoạn Minh Y hơi cứng đờ, Hạ Ninh Tranh kéo cửa ra nói: “Anh có việc phải đến thư phòng, lát nữa sẽ về.”

Đoạn Minh Y mỉm cười gật đầu: “Vâng.”

Đợi Hạ Ninh Tranh đi ra ngoài, cô ta hơi do dự đi tới đầu giường, cầm điện thoại nhấn số: “Tôi là Minh Y, gọi anh cả đến nghe điện thoại đi.”

Chương 91: Sóng gió nổi lên (3)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Dùng cơm trưa xong, Hạ thái thái gọi lại cho Trình viện trưởng, đang trong thời kì loạn lạc, lịch làm việc của Trình viện trưởng đã được xếp kín rồi, mà Hạ thái thái lại không tin tưởng những bác sĩ trẻ tuổi khác trong bệnh viện, nhất định phải mời bằng được Trình viện trưởng đích thân tới mới thấy yên tâm, mãi đến khi xếp được cuộc hẹn lúc 8 giờ tối với viện trưởng bà mới yên tâm đi nghỉ trưa.

Hồng Đậu cũng về phòng, đợi một lát vẫn không thấy Hạ Vân Khâm về, gọi đến trường Aurora thì cũng không tiện lắm, nghĩ vậy cô đành sang thư phòng gọi điện cho văn phòng thám tử của Peter Vương. Người nhận điện thoại là Loda, nói hôm nay Hạ Vân Khâm không qua bên đó, còn Vương thám tử thì đã ra ngoài từ sáng sớm.

Hồng Đậu cúp điện thoại, nhấn chuông gọi chú Dư đi chuẩn bị xe, sáng nay mẹ chồng có nhắc đến việc phòng khám của Rhyt xảy ra chuyện gì đó, bây giờ cô định qua phòng khám của Rhyt để thăm mợ trước, sau đó về ngõ Đồng Phúc giúp mẹ và anh trai dọn nhà. Chắc người mà Hạ Vân Khâm phải đến đã qua đó từ sớm rồi, sáng nay cô ngủ quên mất, buổi chiều nhất định phải đến đó xem thế nào.

Có vẻ như Hạ Vân Khâm đã dặn trước chú Dư, sau khi chuẩn bị xong xe, chú còn sắp xếp người hộ tống Hồng Đậu đến phòng khám của Rhyt, sau đó còn cẩn thận đỗ xe ven đường.

Trong phòng khám khá ồn ào, Peter Vương, Cố Quân, cả gia đình nhà cậu mợ cũng đều ở đây, nhưng lại không thấy Rhyt và Vân Khâm đâu.

Sắc mặt của mợ đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, vết thương ở cổ vẫn còn khá đau, bà ngoan ngoãn nằm im trên giường, lúc nói chuyện cũng không dám nhúc nhích.

Hồng Đậu nhìn mợ rồi quay sang hỏi Ngọc Nguyên: “Buổi sáng phòng khám xảy ra chuyện gì à?”

Ngọc Nguyên đáp: “Hình như bạn của Rhyt bị cảnh sát bắt, anh ấy đi nộp tiền bảo lãnh rồi.”

Hai người vừa đứng nói chuyện ở bên này, ánh mắt mợ nhìn Ngọc Nguyên lập tức sáng rực lên.

Hồng Đậu thở phào nhẹ nhõm. Sức khỏe của mợ đang có chuyển biến tốt về mọi mặt, lúc hỏi cũng không cần kiêng kị nhiều như hôm qua, sau khi y tá thay thuốc xong, cô liền đóng cửa phòng lại, hỏi: “Mợ, mấy ngày trước mợ có từng thấy Bạch Hải Lập ở gần đường Thăng Mỹ lần nào không?”

Cả trưa này Peter Vương đều ở phòng khám giúp Phan thái thái nhớ lại những gì bà đã thấy ở buổi tiệc trà, nghe thấy cô hỏi liền ngạc nhiên: “Hạ Vân Khâm điều tra ra được gì à?”

Hồng Đậu gật đầu: “Anh ấy vẫn luôn không hiểu tại sao mợ lại trở thành mục tiêu của hung thủ, tra tới tra lui vẫn không thấy manh mối gì ở buổi tiệc trà, đành phải đổi hướng lần theo tung tích của Bạch Hải Lập vào mấy hôm trước buổi tiệc, về sau phát hiện ra hắn từng rình mò theo dõi ở biệt thự Phan gia.”

Phan thái thái ngó người ra, suy nghĩ một hồi lâu mới đáp lại: “Cháu nói thế thì mợ nhớ ra rồi, lúc chạng vạng hôm trước, sau khi đánh bài xong mợ đã ghé qua tiệm Sullivan mua bánh ngọt cho Ngọc Nguyên, đi nửa đường đúng là có thấy một chiếc xe cảnh sát, cũng không rõ có phải là xe của Bạch đồn trưởng không, nhưng mợ thấy trong xe có một nam một nữ.”

Mấy người Hồng Đậu ngăn ra, vội hỏi tiếp: “Hai người họ trông thế nào?”

“Chỉ nhớ nam thì mặc âu phục, ngồi ở bên trong, không thấy rõ dáng vẻ, người phụ nữ kia tuy ngồi ở bên ngoài nhưng trên đầu lại quấn khăn quàng cổ.”

Hồng Đậu lộ ra vẻ thất vọng: “Mợ không thấy rõ mặt của ai à?”

“Không.” Phan thái thái vô cùng tiếc nuối, “Cũng phải, vốn dĩ đang bị theo dõi mà, sao mợ lại không nhìn kĩ hai người đó hơn một chút nữa nhỉ, lúc đó họ đang nói chuyện, mợ chỉ thoáng dừng lại...”

Về mặt của Peter Vương trở nên nghiêm trọng hơn: “Bà có nhớ bọn họ nói gì không?”

Phan thái thái đang định trả lời thì đột nhiên nhớ ra gì đó, mở to hai mắt nói: “Đợi đã đợi đã, mợ nhớ giọng nói của người phụ nữ đó hơi quen.”

Ngọc Nguyên và Ngọc Kỳ nhìn nhau, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ là người quen thật? Mẹ, mẹ nghĩ kĩ lại xem, rốt cuộc là ai vậy?”

“Hình như bọn họ đang than phiền món ăn của tiệm nào đó làm không ngon, người đàn ông nói: “Lần sau không ăn ở tiệm này nữa”. Người phụ nữ chỉ cười không nói, sau đó mẹ đến tiệm bánh mua đồ, lúc tính tiền, mẹ phát hiện người khách đứng trước để quên túi bánh ở quầy tính tiền, lúc đó trong tiệm đông khách quá, mẹ định nhắc nhở nhân viên, nhưng khi nhìn quanh thì thấy ai cũng đang bận, hơn nữa rõ ràng có một nhân viên khá nhỏ con đã nhìn thấy mẹ rồi nhưng mẹ chưa kịp lên tiếng thì người đó đã đi ra phía sau, mẹ đành phải cầm bánh của mình rời đi. Đến lúc mẹ đi qua chỗ khi nãy thì chiếc xe kia rời đi rồi. Về đến nhà mẹ mới phát hiện giọng nói của người phụ nữ đó rất mềm mại ướt át, càng nghĩ càng cảm thấy quen, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.”

Mềm mại ướt át? Đây là một từ rất đặc biệt, Peter Vương ân cần dẫn dắt: “Phan thái thái, theo bà nói thì người phụ nữ này chỉ cười hai tiếng, không nói lời nào, vậy tại sao bà cảm thấy giọng của cô ấy mềm mại ướt át được, bà đã từng nghe giọng nói ấy trong hoàn cảnh nào rồi?”

Phan thái thái suy nghĩ, mãi một lúc sau vẫn không đáp lại.

Ngọc Kỳ nói: “Lạ thật đấy, nếu vừa nghe đã thấy quen thì chắc là mẹ đã nghe giọng của người đó nhiều lần rồi. Nhưng thường ngày mẹ chỉ đi tới nhà

của mấy thái thái thân quen, thú vui của mẹ là đánh bài, cũng chẳng bao giờ tới những nơi như Bách Lạc Môn, xung quanh biệt thự nhà mình cũng không có hàng xóm nào như thế.”

Phan thái thái giơ tay lên: “Từ từ, mẹ nhớ ra rồi, mẹ đã từng nghe thấy giọng người phụ nữ đó ở ngõ Đồng Phúc.”

“Ngõ Đồng Phúc?” Mọi người ngạc nhiên.

Phan thái thái cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nhìn sang Hồng Đậu: “Hồng Đậu, người vũ nữ làm ở Bách Lạc Môn trên lầu ba chỗ nhà cháu tên là gì?”

Hồng Đậu ngẩn ra: “Khâu tiểu thư?”

“Đúng, chính là Khâu tiểu thư.” Phan thái thái không để ý đến vết thương đang đau, ra sức gật đầu. Giọng của người phụ nữ đó rất đặc thù, vừa khàn khàn lại có vẻ ma mị khiến bà có ấn tượng khá sâu sắc, trước kia không thấy cô ta có liên quan gì đến hung thủ nên dù thế nào cũng không nghĩ ra được.

Trái tim Hồng Đậu chùng xuống, Khâu tiểu thư là vũ nữ nổi tiếng của Bách Lạc Môn, quen biết với rất nhiều loại người khác nhau, dù có qua lại với nhân vật như Bạch Hải Lập cũng không có gì kỳ lạ, dấu giày ở hiện trường vụ án là cỡ 39, chân của Khâu tiểu thư cỡ bao nhiêu nhỉ? Nghĩ hồi lâu, Hồng Đậu đột nhiên nhận ra mình chưa bao giờ chú ý tới chân của Khâu tiểu thư, nếu cô ta đúng là hung thủ, vậy thì mẹ và anh trai ở dưới lầu cũng sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Cô ngồi không yên: “Cháu phải về ngõ Đồng Phúc ngay đây, hôm nay mẹ và anh trai chuyển nhà, nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Cố Quân đứng lên: “Tớ đi với cậu.”

Peter Vương không biết xe của Hạ gia đang đỗ ở bên ngoài, vội nói: “Đợi chút đã, tôi đưa hai cô đi.”

Nào ngờ ba người vừa ra ngoài thì Hạ Vân Khâm tới, chắc anh cũng thấy

người hầu Hạ gia ở ngoài đường rồi nên cũng không ngạc nhiên khi thấy Hồng Đậu, chỉ hơi nhíu mày, vừa oán trách vừa đau lòng nói: “Em thấy không thoải mái mà còn không ở nhà nghỉ ngơi đi, lại chạy loạn khắp nơi làm gì?”

Hồng Đậu vội kể lại chuyện vừa nãy.

Hạ Vân Khâm kinh ngạc nói: “Khâu tiểu thư?”

Hồng Đậu gật đầu: “Em tìm khắp nơi không thấy anh, cũng không biết anh đi đâu, nghe nói Khâu tiểu thư khả nghi nên em đang định về ngõ Đồng Phúc đón mẹ và anh trai đi rồi nói sau.”

Hạ Vân Khâm vội ngăn cô lại: “Anh vừa đến ngõ Đồng Phúc rồi, mẹ vợ và anh trai đã chuyển tới chỗ ở mới, còn ít đồ dùng nữa anh bảo người hầu làm rồi, cùng lắm thì đến ngày mai sẽ chuyển xong. Anh cũng biết là nếu em không tự xem thì sẽ không yên tâm, bây giờ chúng ta đi, lát nữa anh đưa em về biệt thự Hạ gia. Vương thám tử, Cố Quân, lúc tôi đi mẹ vợ đang chuẩn bị cơm tối, mời hai người qua ăn.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Chúng ta cùng lấy chất dinh dưỡng để tưới Tỉu Hồng Đậu nào.

Chương 92: Vàng

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Nhà mới chưa được dọn dẹp xong, mọi thứ vẫn còn rất bừa bộn. Khi nhóm người Hồng Đậu tới, Ngu thái thái đang ở dưới cầu thang chỉ huy người hầu cũ trong nhà bày biện đồ ở lầu trên, nào ngờ vừa quay đầu lại, Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm đã tới, bà vô cùng vui mừng, vội dặn dò nhà bếp nấu thêm vài món nữa.

Thời kì này dân chúng bị thời cuộc ảnh hưởng, dù đang gặp chuyện vui nhưng nụ cười của họ vẫn luôn xen lẫn vẻ cay đắng, mấy ngày vừa rồi dọn nhà, mặc dù biết rõ chiến tranh có thể ập đến bất kì lúc nào, Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị vẫn không hề có ý định chỉ sống qua quýt cho qua ngày, lúc sắp xếp nhà mới hai người không chỉ gọn gàng ngăn nắp mà còn cố gắng sắp xếp sao cho tiện nghi nhất có thể. Mấy người Peter Vương chịu ảnh hưởng bởi không khí yên ổn bình tĩnh của Ngu gia, ai cũng cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Tranh thủ thời gian rảnh rồi trước bữa cơm, Hồng Đậu dẫn Cố Quân đi tham quan một vòng, một lát sau Cố Quân bị Peter Vương gọi xuống lầu dưới để ghi chép, Ngu thái thái nhìn thấy không có ai liền kéo Hồng Đậu qua một bên, nói với cô: “Ngày hôm qua anh trai con xem báo, nói cha chồng con đang chuẩn bị di chuyển mấy nhà máy ở Thượng Hải đi, Hạ gia có thể sẽ phải dọn tới Trùng Khánh, sáng nay lúc Vân Khâm tới, nó xác nhận với mẹ là Hạ gia sẽ chuyển đến Trùng Khánh, còn lấy một khoản đã chuẩn bị từ sớm ra, nói đây là tiền nhuận bút của bản thân, kiên quyết đưa cho mẹ để hùn vốn mua nhà mới, nó nói bây giờ Thượng Hải gần khai chiến rồi, cũng không rõ là tô giới có thể cầm cự được bao lâu, để tránh sau này hai bên canh cánh trong lòng nên Vân Khâm rất muốn Ngu gia dọn về hậu phương theo Hạ gia, còn nhà này mua thì cứ mua, để trống vậy cũng không sao, đợi tình hình ổn định lại trở về Thượng Hải. Tất nhiên mẹ không dám nhận, đối với Hạ gia mà nói thì khoản tiền mua nhà không tính là gì, nhưng với Ngu gia chúng ta cũng không đến mức thương gân tởn cốt, huống chi vốn là nhà chúng ta mua đất đai nhà cửa, sao lại cần con rể trợ cấp chứ?”

Hồng Đậu nghe thấy mẹ không phản đối chuyện cùng đi tới Trùng Khánh, giống như trút bớt được một tảng đá lớn trong lòng, “Từ lâu Hạ Vân Khâm đã nghi ngờ rằng ngôi nhà ở ngõ Đồng Phúc có vấn đề, hôm nay vừa mua được nhà mới thì lại có chiến tranh, anh ấy sợ mẹ và anh trai bị lỗ vốn nên mới đưa ít tiền trợ cấp. Nhưng theo tình hình bây giờ thì nghi ngờ của anh ấy không sai, có vẻ như có người xấu đang ở ngôi nhà đó.”

“Người xấu?” Ngu thái thái sững sờ.

Hồng Đậu nói: “Hung thủ tấn công mợ rất có thể là Khâu tiểu thư ở lầu ba đây ạ.”

“Khâu tiểu thư?” Ngu thái thái ngạc nhiên đến mức há to mồm, “Sao đột nhiên lại nghi ngờ cô ta?”

“Chuyện này khó nói lắm mẹ.” Hồng Đậu xua tay, “Mẹ, bình thường gặp Khâu tiểu thư mẹ có để ý cỡ giày của cô ta là bao nhiêu không?”

Ngu thái thái suy nghĩ hồi lâu, bất đắc dĩ lắc đầu: “Mẹ không để ý, cô ta thường ra ngoài vào buổi tối, ban ngày cũng chẳng đi lại mấy, tuy là hàng xóm nhưng số lần mẹ và cô ta gặp mặt còn ít hơn so với mấy người bạn kia của mẹ nữa, lại nói kể từ khi biết cô ta là vũ nữ ở Bách Lạc Môn, mẹ càng không muốn qua lại nhiều, còn chẳng nói chuyện mấy, sao mà biết được cỡ giày của cô ta?”

Lời này cũng phải, Ngu thái thái ác cảm với nghề nghiệp của Khâu tiểu thư đến mức nhắc chuyện chuyển nhà mấy lần liền, về sau thấy Khâu tiểu thư không dẫn ai về nhà, cách cư xử cũng tạm coi là hiểu biết đúng mực, mẹ mới miễn cưỡng nhin xuống.

“Tiếp xúc quá ít, làm hàng xóm lâu như vậy vẫn không nhìn ra được cô ta là người xấu hay tốt, mà đang yên đang lành, tại sao cô ta đi hại mợ con chứ?”

Hồng Đậu chỉ nói: “Cũng chưa chắc đã là cô ta, nhưng cô ta rất đáng nghi, bình thường mẹ và mợ ở trong nhà nói chuyện không kiêng dè, Khâu tiểu thư ở trên lầu, khó tránh khỏi việc vô tình nghe được vài câu nên cũng chẳng có gì

là nếu cô ta vô tình biết được bệnh của mẹ, nếu có thể xác định được chân cô ta cỡ 39 thì lại càng đáng nghi hơn. Mẹ, chuyện này Vương thám tử và Hạ Vân Khâm đang điều tra, mẹ không cần lo đâu, mà con hỏi mẹ, mẹ đã có dự định gì chưa? Có muốn cùng chúng con dọn tới Trùng Khánh không? Nếu nghĩ kỹ rồi, chúng ta cần lập tức thu dọn hành trang mới được.”

Ngu thái thái lộ vẻ mặt do dự: “Mẹ nghĩ về chuyện này cả ngày hôm nay rồi, cũng bàn bạc với anh trai con mấy lần nhưng vẫn chưa quyết định được.”

Lúc này người hầu tới mời cơm, Hồng Đậu nói: “Mẹ, biện pháp ở trước mắt, con ở Trùng Khánh, mẹ và anh cả ở Thượng Hải, một khi Thượng Hải bị thất thủ, chúng ta đừng nói tới gặp mặt, sợ là đến cả một bức thư cũng không gửi được. Ở Hạ gia còn có chuyện, ăn cơm xong con sẽ phải trở về, tối nay mẹ suy nghĩ một chút, nếu mẹ nghĩ kỹ rồi, ngày mai con lại tới.”

***

Hạ Vân Khâm nóng lòng muốn giải quyết vấn đề, vừa ăn cơm tối xong liền giục Hồng Đậu rời đi, đợi Cố Quân lên xe của Cố gia rồi hai người lái xe về biệt thự Hạ gia.

Trên đường Hồng Đậu hỏi Hạ Vân Khâm: “Vừa nãy em nghe thấy anh và Vương thám tử nói chuyện, đại khái là muốn đến Bách Lạc Môn tìm Khâu tiểu thư à?”

Hạ Vân Khâm gật đầu nói: “Anh nghĩ lúc ấy trên xe có một nam một nữ, nếu nữ là Khâu tiểu thư, vậy thì người đàn ông còn lại là ai? Trước đây Phan thái thái cũng từng gặp Bạch Hải Lập vài lần, có thể nhớ ra tiếng của Khâu tiểu thư thì không thể nào không ấn tượng với tiếng của Bạch Hải Lập được, nhưng đến bây giờ bà ấy chưa hề đề cập tới Bạch Hải Lập, vậy thân phận của người đàn ông trên xe vẫn còn là một ẩn số. Dựa theo trí nhớ của mẹ thì đầu tiên chúng ta cứ loại trừ Bạch Hải Lập đã.”

Hồng Đậu nhíu mày, quái lạ, người đàn ông kia công khai nói chuyện với Khâu tiểu thư trong xe cảnh sát, vậy Bạch Hải Lập và cấp dưới của ông ta đi đâu? Bạch Hải Lập hoành hành nhiều năm, nếu không gặp phải nhân vật lớn khiến ông ta phải kiêng dè thì đừng mơ đến chuyện ông ta chủ động nhường

xe cảnh sát cho đối phương.

Đột nhiên cô nhớ tới mấy ngày trước thấy được tấm hình của Ngũ Như Hải tới từ Nam Kinh trên báo, người này đi giày tây, có vẻ khá giống với lời miêu tả của mợ, gần đây cũng có tin đồn Bạch Hải Lập chủ động nịnh bợ Ngũ Như Hải: “Có khi nào người ngồi trên xe là Ngũ Như Hải không?”

“Sau khi tới Thượng Hải, Ngũ Như Hải đã bị ám sát hai lần, cả hai lần đều may mắn trốn thoát được, tổ chức Thượng Hải cho rằng ông ta sẽ bí mật về Nam Kinh, ai ngờ ông ta vẫn ẩn náu ở Thượng Hải. Nếu lúc đó trên xe là Ngũ Như Hải, vậy những chỗ lúc trước chưa rõ ràng đều có thể giải thích được rồi. Bạch Hải Lập là chó săn của ông ta, vừa có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn cho ông ta vừa có nghĩa vụ thay ông ta liên lạc với gián điệp, còn Khâu tiểu thư, thân phận của cô ta tương đối phức tạp.”

Hồng Đậu kinh hãi, Hạ Vân Khâm vội giải thích: “Tên thật của cô ta là Lưu Á Trân, có một thân phận bí mật là kẻ bán tin tức.”

“Kẻ bán tin tức?”

“Đúng. Cô ta am hiểu việc thu thập tin tức sau đó lại bán ra với giá cao. Lúc đầu anh chỉ biết cô ta là vũ nữ ở Bách Lạc Môn, vì tìm một người bạn mật tích mấy tháng nên anh đã cố tình đến gặp cô ta để hỏi chuyện, gần đây mới biết được cô ta là người chuyên làm việc này.”

Hồng Đậu sửng sốt, bảo sao lúc đó Hạ Vân Khâm lại đến lâu ba tìm Khâu tiểu thư.

Hạ Vân Khâm lại nói: “Ngoại trừ hai thân phận này, không ai biết rõ lập trường thực sự của Khâu tiểu thư, nhưng dựa vào tình hình từ trước tới giờ, Khâu tiểu thư chỉ buôn bán kiếm lời, chưa bao giờ tham dự vào việc buôn bán mạng người, anh đoán sở dĩ cô ta cấu kết với đồn cảnh sát hay thậm chí là Ngũ Như Hải, đơn giản là vì mua đi bán lại tin tức... Hoặc cũng có thể cô ta tham dự vào chuyện tìm vàng, hoặc đang cung cấp thêm manh mối cho Ngũ Như Hải, mà lúc cô ta và Ngũ Như Hải bàn chuyện buôn bán, bất ngờ gặp mợ, dù sao cũng là người quen, cô ta sợ mợ sẽ tiết lộ tin tức cho nên mới có ý giết người. Đây mới chỉ là suy đoán thôi, chúng ta cần tìm thêm manh mối.”

Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm, giọng điệu anh cũng không chắc chắn, có vẻ như bản thân anh cũng không tin vào giả thiết này cho lắm.

Hồng Đậu suy nghĩ một hồi mới hỏi: “Khâu tiểu thư và Hường tiên sinh là hàng xóm với nhau ở lâu ba, đi ra đi vào đều phải gặp mặt nhau, các anh đã thử điều tra Hường tiên sinh chưa?”

“Hường tiên sinh?” Hạ Vân Khâm đáp: “Không phải ông ta đâu.”

Hồng Đậu hơi ngạc nhiên, Hạ Vân Khâm là người cẩn thận, giọng điệu anh chắc chắn như vậy, hiển nhiên đã sớm điều tra rồi, lúc nói chuyện cũng có cảm giác rất đáng tin.

Chẳng lẽ Hường tiên sinh và Hạ Vân Khâm tham gia chung một tổ chức, nhưng hình như ngày thường hai người gặp nhau hầu như đều không chào hỏi nhau mà.

Cô ý làm thế để tránh bị nghi ngờ chăng?

Hạ Vân Khâm xoa đầu Hồng Đậu: “Nếu ngay cả Ngũ Như Hải cũng nhúng tay vào rồi thì chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa đâu, đầu tiên là cần phải nghĩ cách tìm Khâu tiểu thư để hỏi thử xem, thứ hai là nhanh chóng tìm được đồng vàng kia, đêm nay anh có rất nhiều chuyện phải làm, không thể ở nhà với em, mẹ đã mời Trình viện trưởng tới rồi, có chỗ nào không thoải mái cứ nói cho ông ấy biết nhé.”

Xe chạy tới biệt thự Hạ gia, hai người xuống xe, Hồng Đậu biết việc quan trọng nhất lúc này là tìm vàng nên cũng không làm phiền anh, chỉ tỏ vẻ thoải mái: “Sáng nay ngủ dậy em thấy khá hơn nhiều rồi, bây giờ có thể ăn có thể ngủ, Trình viện trưởng hỏi em chỗ nào không thoải mái, em còn phải nghĩ xem nên nói thế nào đây này.”

Hạ Vân Khâm cố ý nói nhỏ: “Em cứ nói thật là được...”

Lúc này quản gia đi qua nói: “Nhị thiếu gia, trong nhà có khách, Trình viện

trường cũng tới rồi ạ.”

Hạ Vân Khâm ngạc nhiên, vốn chỉ định đưa Hồng Đậu tới cửa rồi đi ngay, nghe xong lời của quản gia anh lại đổi ý, nói với Hồng Đậu: “Vào thôi.”

Chương 93: Sinh mệnh nhỏ (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Không khí trong phòng khách rất náo nhiệt, có không ít người của Đoạn gia tới, trừ Đoạn lão gia và Đoạn thái thái còn có hai công tử của Đoạn gia nữa, Hạ Mạnh Mai đang ngồi trên ghế chủ tọa uống trà, Hạ thái thái bị thái thái nhà thông gia lôi kéo nói chuyện, cả nhóm người ngồi trong phòng khách nhưng lại không thấy Hạ Ninh Tranh và Đoạn Minh Y đâu.

Hạ Vân Khâm mỉm cười dẫn Hồng Đậu đi vào chào hỏi: “Bác trai Đoạn, bác gái Đoạn, anh cả, anh hai.”

Hai thiếu gia của Đoạn gia đều đã ngoài 30, Đại thiếu gia tên là Đoạn Minh Phong, Nhị thiếu gia tên là Đoạn Minh Ba, tướng tá nhìn cũng lịch sự, nhưng có lẽ do gặp quá nhiều áp lực từ chuyện tiếp quản việc kinh doanh của gia đình nên phong độ có vẻ giảm sút, dáng người cũng không mạnh mẽ lắm, nụ cười ỉu xìu.

Hạ thái thái vừa thấy Hạ Vân Khâm liền mắng: “Cuối cùng cũng về rồi à, Hồng Đậu đã không thoải mái thì chớ, không để con bé ở nhà nghỉ ngơi mà lại còn dẫn vật con bé làm gì hả?”

Hạ Vân Khâm vô duyên vô cớ bị trách mắng, nhất thời không tìm được lời giải thích nào, ngẩn ra, chỉ có thể cười gật đầu: “Vâng, mẹ nói phải, tại con không cân nhắc chu đáo.”

Hồng Đậu làm ra vẻ không có chuyện gì ngồi xuống bên cạnh mẹ chồng. Hạ thái thái lườm con trai một cái, kéo Hồng Đậu lại gần, cẩn thận quan sát sắc mặt của con dâu, tình cảm thân thiết không lời nào có thể miêu tả được.

Đoạn thái thái nhìn mẹ chồng nàng dâu thân thiết, sắc mặt lạnh dần, cup mắt xuống uống một ngụm trà, lúc này mới lộ ra nụ cười hiền lành, hơi nheo

mắt nhìn Hồng Đậu nói: “Nhị thiếu nữ này đang ở độ tuổi trẻ trung, nhìn sắc mặt thì thực sự không nhìn ra chỗ nào không khỏe cả.”

Hạ Vân Khâm ngược mắt nhìn Đoạn thái thái một cái, Hạ thái thái đáp: “Xưa nay thân thể vợ Vân Khâm luôn khỏe mạnh, mặc dù đúng là có bệnh vặt hay đau đầu, nhưng đột nhiên hôm qua lại nói không thoải mái, dù sao cũng nên khám cho yên tâm.”

Từ lúc vào phòng Hạ Vân Khâm đã chú ý đến việc không thấy Trình viện trưởng đâu, anh hỏi mẹ mình: “Lúc này quản gia có nói là Trình viện trưởng cũng tới rồi mà, ông ấy đi đâu rồi ạ?”

Hạ thái thái chưa tiếp lời, Đoạn thái thái liền cười: “Minh Y không thoải mái, Ninh Tranh vừa mới để Trình viện trưởng khám bệnh cho Minh Y rồi.”

Hạ thái thái nói: “Không phải vậy, Trình viện trưởng đợi một lúc lâu không thấy các con trở về, Minh Y nói con bé muốn đổi bác sĩ nên Trình viện trưởng lên khám Minh Y trước rồi.”

Đợi một lúc không thấy Trình viện trưởng đi xuống, Hạ Vân Khâm nhìn đồng hồ, nói với Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái: “Cha mẹ, buổi tối con có việc gấp phải ra ngoài một chuyến. Bác trai Đoạn, bác gái Đoạn, hai người ngồi chơi, xin lỗi cháu không tiếp đãi lâu được. Hồng Đậu, nhân lúc Trình viện trưởng còn chưa xuống, em về phòng ngủ thay đồ với anh đi.”

Hồng Đậu xin lỗi Đoạn gia rồi theo Hạ Vân Khâm trở về phòng.

Đóng cửa lại, Hạ Vân Khâm đi tới kết sắt phía sau bàn học, mở tủ và lấy ra một xấp tài liệu, đứng trước bàn lật xem.

Hồng Đậu tiến lại gần, thấy toàn là bản đồ kiến trúc, lập tức đoán đây là những bản thiết kế mà Hạ Vân Khâm đã vẽ: “Đây là bản thiết kế của các tòa nhà à? Có tổng cộng mấy chỗ?”

Hạ Vân Khâm nhìn chằm chằm tờ giấy: “Năm chỗ.”

“Tất cả đều là những tòa nhà đã bị đồn là ma ám trong vòng 10 năm qua à anh?”

“Đúng vậy, mặc dù có hai tòa nhà chưa bị đồn là ma ám cũng không bị bỏ trống bao giờ, nhưng vì chủ nhân của chúng có lai lịch không rõ ràng nên anh vẫn xếp vào loại nên được điều tra thêm, một trong số đó chính là tòa nhà ở ngõ Đồng Phúc của gia đình em đây.”

Hồng Đậu thấy anh lật từng tờ ra xem cẩn thận, có lẽ vì không tiện mang chúng theo nên sau khi xem lại hai lần, anh cất chúng vào két sắt: “Anh đi đây, tối nay sợ là không về được, em ngủ trước đi nhé.”

Hồng Đậu xoay người muốn đi vào trong phòng: “Buổi tối lạnh, để em lấy áo khoác cho anh.”

Hạ Vân Khâm tóm cô lại, xòe bàn tay còn lại ra, trong lòng bàn tay anh có gì đó trắng sáng lấp lánh, anh cười nói: “Nhìn xem, có thích không?”

Hồng Đậu nhìn kỹ lại, là một sợi dây chuyền kim cương, trên đó chỉ có duy nhất một viên kim cương, so với sợi dây chuyền có kim cương kết thành một chuỗi mà Hạ Vân Khâm tặng cho cô khi tân hôn thì sợi này khiêm tốn hơn, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy được sự óng ánh rực rỡ của viên kim cương, có một loại rung động nhẹ nhàng. Nếu ngày thường đeo càng có vẻ tinh xảo dịu dàng.

Cô ngược mắt nhìn anh: “Tặng em hả?” Chắc là vừa rồi anh tiện tay lấy từ trong két sắt ra.

Hạ Vân Khâm bảo cô xoay người lại, anh muốn đích thân đeo cho cô: “Cái anh tặng em hôm tân hôn chẳng thấy em đeo mấy, vài hôm trước ông chủ của cửa hàng Châu Bảo kéo cha đi kiểm kê, anh thấy chất lượng của sợi dây chuyền này khá tốt liền thuận tay mua luôn, mặt của sợi dây chuyền này nhỏ nhắn xinh xắn, ngày thường lấy ra đeo cũng không sợ bị người khác ghen tị.”

Ánh mắt Hồng Đậu đầy vui vẻ, cô chu môi: “Đeo sợi dây chuyền kia không phải bị người khác ghen tị, mà là quá thu hút sự chú ý, em là một sinh

viên, sao có thể cứ thế đeo ra ngoài được chứ?”

“Vậy thì đeo sợi này đi, không bị ai chú ý đâu.” Anh cúi đầu đeo dây chuyền cho cô, sau đó nắm chặt lấy bả vai cô, xoay lại, “Cái này chống nước, đeo lên rồi thì không cần tháo xuống nữa.”

Cô thích thú cúi xuống ngắm nghía một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Sao nào, nhìn có đẹp không?”

Thấy vợ thích thú như vậy, tất nhiên Hạ Vân Khâm cũng rất vui, sờ cằm nói: “Miễn cưỡng có thể để vào mắt.”

Hồng Đậu lườm anh một cái, đắc ý sờ mặt dây chuyền, “Sao anh toàn tặng em kim cương thế?”

Hạ Vân Khâm nhìn xuống, thầm nghĩ nếu mặt dây chuyền nằm trên bộ ngực trắng ngần của cô thì nhất định sẽ đẹp đến mức không tả nổi, nhưng bây giờ không thể suy nghĩ nhiều được, ánh mắt dừng ở ngực cô một lúc rồi cất bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Nhớ khi còn bé anh có đọc một cuốn sách cũ, trong sách ví von tình cảm vợ chồng “bền hơn kim cương”, sau này anh mới biết, kim cương chống lại sự tôi luyện nhiều hơn những loại đá thông thường khác, xứng đáng với danh xưng “cứng rắn không gì có thể phá vỡ”. Theo kiến thức vụng về của anh, so với ngọc bích ngọc trai gì đó, tặng cái này cho vợ có ngụ ý tốt nhất.”

Hồng Đậu suy nghĩ một lúc, sự vui vẻ trong lòng lan dần tới mặt, tiễn anh tới cửa, thấy anh kéo cửa, cô vội đứng chắn trước mặt anh: “Này, anh đợi đã.”

“Sao thế?” Anh nhướn mày, “Không nỡ để anh đi à?”

Hiếm khi cô lộ ra vẻ thật lòng, thỏ thẻ nói: “Tặng em nhiều quà như thế, anh không muốn quà gì ư?”

Anh ngạc nhiên: “Muốn tặng quà cho anh hả?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy anh phải suy nghĩ thật kỹ đã.”

Anh suy nghĩ một lúc, cố ý nói: “Anh thật sự không nghĩ ra nổi, Ngu Hồng Đậu, tặng quà là phải thành tâm, em hỏi trước rồi mới tặng, anh còn gì để ngạc nhiên nữa chứ?”

Anh luôn có đạo lý của anh, Hồng Đậu theo anh ra ngoài, thầm tính toán: “Dù sao cũng không vội, có thể ngày nào đó em sẽ cho anh một sự ngạc nhiên thật lớn...”

Lúc này người hầu tới thông báo: “Nhị thiếu gia, xe chuẩn bị xong rồi.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Anh đi trước đây. Lát nữa sau khi Trình viện trưởng khám bệnh xong em nhớ ngủ sớm nhé.”

Hồng Đậu giờ tay sờ áo khoác của anh, vốn có ý muốn phỉu ít bụi trên áo khoác cho anh, ai ngờ chạm phải một thứ rất cứng, sau khi nhận ra đấy là chuôi súng lục, cô liền ngăn người, nhớ lại một buổi tối nào đó không lâu trước đây, Hạ Vân Khâm bị gọi ra ngoài, cô cũng từng thấy anh mang súng theo.

Trong lòng cô đột nhiên không yên tâm: “Hạ Vân Khâm.”

Hạ Vân Khâm im lặng nhìn cô một cái, thấy được sự lo lắng của cô, nắm chặt tay cô đặt bên môi mình, ra hiệu cho cô yên tâm.

Hai người xuống dưới lầu chào hỏi mấy người Đoàn gia, Hạ Vân Khâm đi xuyên qua phòng khách ra ngoài.

Lên xe rồi, Hạ Vân Khâm thấy Hồng Đậu vẫn đứng trên bậc thang, liền giục cô: “Lạnh rồi, em mau vào đi.”

Hồng Đậu gật đầu, chậm rãi đưa tay lên, nắm chặt viên kim cương óng ánh trước ngực, thấy anh đã khởi động xe, bỗng nhiên kêu to với anh: “Hạ Vân Khâm.”

“Sao vậy?”

Cô mỉm cười: “Ich liebe dich.” (1)

(1): Ich liebe dich: tiếng Đức, nghĩa là em yêu anh.

Đây là bí mật của riêng hai người, dù có người ngoài ở đây thì vẫn có thể nói lớn.

Người Hạ Vân Khâm hơi run lên, rõ ràng lần đầu tiên nghe được từ miệng cô, lại giống như đã luẩn quẩn bên tai hồi lâu, anh nở nụ cười, thấp giọng trình trọng đáp lại: “Ich auch.” (2)

(2) Ich auch: tiếng Đức, nghĩa là anh cũng vậy.

Cô nhìn theo chiếc xe Hạ Vân Khâm lái đi xa.

Một vầng trăng tròn khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, giờ đây là có thể chạm được ngay, ánh trăng tinh khiết như vừa được rửa qua, thậm chí còn như tấm đệm nhung mềm mại. Sân trước và sân sau của Hạ gia được xây dựng rất tỉ mỉ, mỗi lần đến tối, khắp nơi đều đẹp như giấc mộng mỏng manh, lần này Hạ Vân Khâm rời đi, vốn dĩ cô hơi mất mát nhưng khi đối diện với ánh trăng và cảnh đẹp, dư vị của mấy tháng hai người kết hôn dường như đang quay lại từng chút một, đủ loại cảm xúc tràn về tâm trí cô, chỉ mới mấy tháng mà như đã sống với Hạ Vân Khâm nửa cuộc đời rồi vậy, nghĩ đến những lúc ngọt ngào, sự phiền muộn mơ hồ trong lòng cũng giống như làn khói nhẹ bị thổi tan.

Sau đó vẫn là quán gia nhắc nhở cô đừng để bị cảm lạnh, cô mới lấy lại tinh thần. Trở về nhà, phòng khách vẫn ngập tràn tiếng cười nói, cô đến cạnh ghế sofa, ngồi xuống nói chuyện với mẹ chồng một lát thì Trình viện trưởng và vợ chồng Hạ Ninh Tranh cùng đi xuống, theo sau họ còn có một y tá.

Trình viện trưởng vừa xuất hiện, Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái còn chưa nói, Đoạn thái thái đã lập tức ngồi thẳng người, đối phương vừa ngồi xuống

liền không thể chờ đợi được mà hỏi: “Trình viện trưởng, sức khỏe của Minh Y không có gì đáng lo chứ?”

Đoạn Minh Y không nói lời nào ngòai sát vào Hạ Ninh Tranh, nhìn dáng vẻ của Hạ Ninh Tranh thì có vẻ như tâm trạng anh ta cũng không tốt lắm.

Trình viện trưởng thông thả uống một ngụm trà: “Sức khỏe của Đại thiếu nữ này không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu muốn mang thai, thứ nhất là phải thả lỏng tinh thần, thứ hai là cần điều dưỡng thêm khoảng 1 - 2 năm nữa. Sau này tôi sẽ giới thiệu một bác sĩ phụ khoa tên là Mary cho Đại thiếu nữ này, người này là một chuyên gia, nếu để cô ấy lập phương án giúp Đại thiếu nữ này, chắc cũng không có vấn đề gì đâu.”

Vì trong phòng còn có vài người đàn ông nên cũng không tiện nói chi tiết những vấn đề khác.

Thoáng chốc không khí trong phòng trở nên nặng nề hơn hẳn.

Một lúc lâu sau, vẫn là Hạ thái thái chủ động phá vỡ bầu không khí im ắng ấy, cười nói: “Minh Y và Ninh Tranh còn trẻ, chuyện này không vội.”

Trình viện trưởng ngẩng đầu lên nói: “Nhị thiếu nữ này về rồi à?”

Lúc này Hạ thái thái mới lấy lại tinh thần, nói với Hồng Đậu: “Có gì không thoải mái thì nói cho Trình viện trưởng hết đi con.”

Nói xong liền đích thân đi lên lầu cùng Hồng Đậu.

Không lâu sau, Trình viện trưởng đi xuống lầu cùng Hạ thái thái, vừa đi vừa cười nói: “Hạ thái thái tự mình dọa mình thôi, Nhị thiếu nữ này không mắc bệnh gì cả, là tin vui, thân thể của người mẹ khỏe mạnh, đứa bé cũng ổn định, ít nhất được khoảng 50 ngày rồi, Hạ lão gia, Hạ thái thái, chúc mừng chúc mừng, Hạ gia sắp có cháu trai rồi.”

Tất nhiên Hạ thái thái không che giấu được niềm vui trên mặt, bà vỗ ngực, vừa xúc động vừa vui mừng: “Ai mà ngờ được, Vân Khâm vừa kết hôn chưa

được bao lâu đã lên chức cha rồi.”

Sau đó vui vẻ quay sang nói với mấy người hầu đứng gần đó: “Đi gọi Tứ tiểu thư đến chơi với chị dâu nó đi. Trình viện trưởng, chúng ta xuống lầu ngồi thôi.”

Cửa phòng không đóng, cuộc đối thoại của hai người vọng từ ngoài vào, không rõ Hồng Đậu đang vui hay đang xấu hổ ngồi ngơ ngác trong phòng một lúc lâu, chợt nhớ đến điều gì đó, khóe miệng cô từ từ cong lên, cô quay lại mở cửa ban công, phóng tầm mắt ra xa không mục đích, biết rõ không thấy được xe của Hạ Vân Khâm nhưng vẫn hận không thể báo tin cho anh ngay lúc này.

Chương 94: Sinh mệnh nhỏ (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Tin này được truyền xuống lầu dưới, mới đầu Hạ Mạnh Mai khá sững sờ, sau đó lập tức cười: “Vân Khâm vợ vẫn thật đấy, vợ nó cũng thế, thấy không khỏe mà cứ cho rằng bị cảm cúm, chẳng may nghĩ đến việc mang thai gì cả.” Dù nói thế nhưng nét mặt ông vẫn rất vui vẻ.

Hạ thái thái sai người hầu dâng trà cho Trình viện trưởng: “Nhớ ngày xưa tôi mang thai Vân Khâm cũng nghĩ mình bị cảm cúm thôi, Hồng Đậu còn trẻ, không hiểu chuyện cũng phải.”

Hạ Ninh Tranh nói: “Tiếc là Vân Khâm vừa đi rồi, cậu ấy mà nghe được tin này chắc chắn sẽ vui lắm.”

Đoạn lão gia và Đoạn thái thái im lặng một lúc, để giữ gìn thể diện nên cũng mỉm cười chúc mừng thông gia.

Mọi người đều là người hiểu chuyện, tuy Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái rất vui mừng, nhưng cũng không thể trắng trợn thu xếp mọi thứ trước mặt con dâu trưởng và thông gia, dù là vậy, hai người vẫn lôi kéo Trình viện trưởng hỏi thăm kỹ càng.

Trình viện trưởng chỉ nói dựa theo thói quen sinh hoạt ăn uống thường ngày là được, không cần bồi bổ thêm, hôm sau y tá bên ông sẽ mang ít vitamin của Mỹ sang, sau đó liền xin phép rời đi.

Đoạn Minh Y ngồi dưới lầu một lát, sau đó nói mình muốn lên chúc mừng em dâu rồi đứng dậy rời đi, theo phép lịch sự, Đoạn thái thái cũng đi lên lầu theo con gái mình.

Từ trong phòng Hồng Đậu trở về, trên mặt Đoạn Minh Y khá lạnh nhạt

không biết là vui hay buồn, một mình ngồi ở mép giường, cũng không thu xếp để nghỉ ngơi.

Đoạn thái thái vào phòng theo cô ta, đóng cửa lại: “Cảm thấy khó chịu à?”

“Đâu có.” Đoạn Minh Y ần ần huyết thái dương, “Con thấy hơi mệt mỗi thôi.”

“Mẹ con liên tâm, tâm trạng của con có thể lừa gạt người khác chứ không lừa được mẹ đâu. Lúc này Trình viện trưởng cũng nói rồi còn gì, chỉ cần điều trị cho tốt, cùng lắm thì 1-2 năm sau con sẽ có thể có thai thôi, mặc dù bây giờ em dâu con có thai, nhưng vẫn chưa rõ là trai hay gái mà.”

Đoạn Minh Y nói: “Mẹ, sao mẹ cứ nghĩ đến mấy chuyện lạc hậu thế, em dâu là em dâu, con là con, con và Ninh Tranh còn chưa vội thì mẹ vội gì chứ, huống chi Hạ gia cũng không phải là gia đình bảo thủ gì đó, chưa bao giờ treo chuyện dòng dõi ở miệng cả.”

Đoạn thái thái nhíu mày: “Phải, mẹ lạc hậu, nhưng con và Ninh Tranh kết hôn đã 2 năm rồi cũng chưa có động tĩnh gì, kết quả em dâu của con vừa vào cửa đã mang thai, mẹ chồng con vốn đã bất công, nhớ sau này cha chồng con cũng thương con thứ hơn thì phải làm sao?”

“Con cũng đổi bác sĩ rồi, thời gian tới cứ từ từ điều dưỡng là được mà, mẹ đâu đá ở Đoạn gia bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa đủ à, lại đến tận đây dạy con nữa, mẹ không mệt sao?”

“Mệt chứ.” Đoạn thái thái phì cười, “Nhưng ai mượn Đoạn lão gia bất công, không đâu đá ư? Không đâu đá thì năm đó lúc chúng ta ra ở riêng đã bị đám vợ hai vợ ba đó giành hết phần rồi. Dù xã hội hiện nay thay đổi thế nào đi chăng nữa, nhưng đã là nhà giàu thì sẽ không thể không đâu đá. Lúc này con cũng thấy đấy, Hồng Đậu chỉ nói mỗi một câu không khỏe, Nhị thiếu gia đã sắp xếp công việc mời viện trưởng bệnh viện Tế Đức đến tận nhà khám bệnh rồi, đấy là còn chưa kể đến việc cha mẹ chồng con thấy chuyện này rất bình thường, như thể Ngụ Hồng Đậu kia chính là châu báu vàng ngọc vậy, còn chiều chuộng hơn cả con nữa, nếu sau này...”

“Mẹ.” Về mặt Đoạn Minh Y mặt bình tĩnh, “Rốt cuộc mẹ muốn nói gì?”

Lần đầu Đoạn thái thái nhìn thấy về mặt này của con gái, bỗng dưng nhớ tới những lời đồn lúc trước, thấp giọng hỏi: “Năm đó ở trường trung học, Nhị thiếu gia đã theo đuổi con à?”

Trong đầu Đoạn Minh Y hiện lên hình ảnh của thiếu niên đẹp trai năm đó, so với anh trai mình thì đáng về anh ít nghiêm túc hơn một chút, anh thường hay mỉm cười, lúc đó nhiều người theo đuổi cô ta như vậy, nhưng chỉ có mình anh lại không thích cô ta. Thời thiếu nữ thì ai chẳng nhỏ mọn, mặc dù cô ta cũng không hẳn là thích anh, nhưng sau này khi nhớ lại chuyện cũ, cô ta vẫn không hiểu tại sao mình lại không thu hút được anh.

Sau đó cô ta gả cho Hạ Ninh Tranh, Hạ Vân Khâm cũng về nước, không bao lâu sau nghe nói anh có bạn gái, trùng hợp là người này lại còn đang là học sinh của cô ta nữa, sau khi nghe được tin này, cô ta bắt đầu để mắt đến Hồng Đậu, là một nữ sinh rất bình thường, trừ nhan sắc ra thì dù về gia thế hay học vấn đều kém cô ta.

Vốn tưởng anh chỉ chọn bừa đôi tượng kết hôn để đối phó với các tin đồn bên ngoài, nhưng qua cuộc sống hàng ngày sau khi cưới của hai vợ chồng son thì có thể thấy là Hạ Vân Khâm yêu Hồng Đậu thật lòng.

Bây giờ nghe mẹ mình nhắc lại chuyện này, cô ta cup mắt xuống, âm ừ đáp.

Đoạn thái thái run lên: “Nếu Nhị thiếu gia đã từng theo đuổi con, mọi người lại còn đồn đại khắp nơi như vậy, kiểu gì em dâu con chẳng nghe được, nếu đã thấy không thoải mái vì chuyện này thì dù con có cố đối xử tốt đi chăng nữa thì cô ta vẫn sẽ đề phòng con mà thôi, mẹ chồng con chỉ chú ý nâng đỡ con thứ, mấy năm qua hai đứa anh trai con thua lỗ bao nhiêu con cũng tự biết rõ, bề ngoài nhìn thì hào nhoáng vậy thôi chứ thực ra là xoay đầu này đắp đầu kia, nếu còn tiếp tục như vậy, Đoạn gia chúng ta sớm muộn gì cũng biến thành cái xác không, đêm nay mẹ và cha con đã mặt dày đeo mo đến đây, nói đủ đường để mượn Hạ gia hai chiếc tàu thủy, giờ sắp chiến tranh rồi, chưa chắc nhà ta đã có thể vùng lên, nếu tiếp tục thua lỗ thì sau này con không còn dựa được vào nhà mẹ đẻ đâu, mà chỉ có thể dựa vào chính mình...”

Đoạn Minh Y đứng lên, lạnh lùng ngắt lời mẹ mình: “Mẹ .”

Đoạn thái thái kinh ngạc nói: “Hôm qua con gọi cho anh cả à? Sáng sớm nó đã đến nhà của chị cả Ninh Tranh, anh rể con làm công chức nhà nước, chẳng lẽ con tìm được cơ hội mới rồi nên anh cả con mới đi tìm anh ta?”

Đoạn Minh Y từ từ ngồi thẳng lưng lên, giọng nói cô ta đột nhiên mang theo ý tứ được ăn cả ngã về không: “Anh cả không biết kinh doanh, nhưng lại giỏi về kiến trúc. Mẹ đừng lo về chuyện này, chúng con có kế hoạch riêng rồi.”

Ánh mắt Đoạn thái thái xuất hiện chút hi vọng: “Được, để về mẹ nói chuyện với nó, ngày mai con định về giờ nào, mẹ sẽ nhắc nó ở nhà đợi.”

***

Hạ Trúc Quân nhận được tin liền vui vẻ hẳn lên, thậm chí còn không thèm quan tâm đến chuyện đi ngủ, vội chạy đi tìm chị dâu.

Hạ thái thái chỉ huy người hầu đổi chăn đệm trong phòng, đốt lò sưởi, chỉ sợ Hồng Đậu bị cảm lạnh.

Hạ Trúc Quân kéo Hồng Đậu đến nhìn trái ngó phải: “Không nhìn ra trong bụng chị dâu đang có một đứa bé đấy, không biết cháu sẽ giống anh hai hay chị dâu nhỉ? Nếu là con trai thì tốt nhất nên thông minh như hai người, nếu là nữ thì tất nhiên phải xinh đẹp như hai người rồi. Ôi, em mong được gặp đứa con đầu lòng của anh chị quá! Để em tính xem, mẹ ơi, mẹ nói là mang thai 10 tháng đúng không, vậy khoảng mùa hè sang năm là cháu bé sẽ ra đời nhỉ?”

Hạ thái thái suy nghĩ một chút, cười nói: “Cũng gần khoảng thời gian đó đấy.”

Hạ Trúc Quân nói với Hồng Đậu: “Hồi bé, em đã từng ở Trùng Khánh vài ba hôm, nhớ là ở bên ngoài biệt thự Hạ gia có rất nhiều hoa tường vi màu trắng, cứ đến hè là hương hoa ngào ngạt sẽ tràn ngập khắp không gian, đến lúc

đó cháu bé được sinh ra rồi, em sẽ dẫn nó ra ngoài hái hoa chơi.”

Hồng Đậu che miệng cười không ngừng: “Được.” Hạ thái thái nhíu mày: “Con trật tự một lát xem nào, vừa nghe nói chị dâu có thai đã vui mừng đến vậy, làm gì có đứa bé sơ sinh nào có thể chịu nổi con chứ, con xem giờ này mấy giờ rồi. Được rồi, có gì ngày mai hẵng nói, giờ mau về phòng ngủ đi.”

Hạ Trúc Quân phần khởi nói: “Chị dâu, đêm nay anh hai không về, hay chị em mình ngủ chung đi.”

Hạ thái thái khẽ trách: “Chị dâu của con đang mang thai, không chịu nổi sự quấy rối của con đâu.” Tất nhiên là bà không đồng ý rồi.

Lúc này bên ngoài chợt có người gõ cửa, cười nói: “Nhị thiếu nãi nãi, Đại thiếu gia bên nhà thông gia gọi điện tới tìm ngài ạ.”

Hạ thái thái hơi giật mình, vội nói với Hồng Đậu: “Ấy, quên chưa báo tin vui cho nhà thông gia biết rồi, đây là một tin rất vui, Hồng Đậu, con mau báo họ biết đi, để mẹ với anh trai con cùng chung vui với chúng ta.”

Hồng Đậu biết điện thoại được chuyển đến phòng nào rồi, khi mới biết mình có thai cô đã phân vân không biết có nên gọi điện thoại không, cô cũng lo rằng sau khi mẹ mình nghe tin lại vui đến mức không ngủ nổi nên đành phải kiềm chế lại, nghe xong lời này của mẹ chồng, cô tiện thể đứng lên, cười nói: “Vâng ạ.”

Đến thư phòng nghe điện thoại, nhưng đầu dây bên kia lại là Ngu Sùng Nghị: “Hồng Đậu, anh đã nhớ ra ai đi giày cỡ 39 rồi, không phải Khâu tiểu thư đâu.”

Chương 95: Sinh mệnh nhỏ (3)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu sững sốt, vội hỏi: “Là ai thế anh?”

Ngu Sùng Nghị đáp: “Lần trước thím Chu lên sân thượng phơi chăn, ga trải giường bị gió thổi bay xuống mái nhà, thím Chu không tự tới được nên đành phải nhờ anh nhặt hộ, lúc anh lên đến sân thượng thì thấy một đôi giày vải cỡ 39 đang phơi trên mái che, không rõ là của nam hay nữ, lúc đó anh còn cảm thấy kỳ lạ. Sau đó, lúc nhặt xong ga giường thì anh thấy Hương tiên sinh ở lầu ba cũng lên sân thượng, sau khi chào hỏi thì anh thấy ông ta cầm giày đi.”

“Hương tiên sinh?” Hồng Đậu ngẩn người, trong ấn tượng của cô, đây là một người rất nghiêm túc, thích mặc áo dài, lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, cô thậm chí còn không dám nói chuyện với ông ta, huống chi là để ý xem ông ta đi giày cỡ bao nhiêu.

Hình như ông ta dạy ở trường Aurora thì phải, tính ra thì cũng là đồng nghiệp với Hạ Vân Khâm.

“Còn Khâu tiểu thư.” Ngu Sùng Nghị hơi do dự, có vẻ như đang xấu hổ, “Có một lần cô ấy đang lên lầu thì không cẩn thận bị treo chân, giày lăn từ trên cầu thang xuống, anh giúp cô ấy nhặt lại, theo anh nhớ thì cỡ giày cũng không lớn lắm, có vẻ như không phải cỡ 39.”

Hồng Đậu mím môi, bình thường anh trai cô rất ít khi tiếp xúc với phụ nữ, Ngu thái thái cũng có lo về chuyện hôn nhân của con trai, nhưng lúc làm ở đồn cảnh sát, nếu không bị Bạch Hải Lập sai đi đủ chỗ ở bên ngoài để điều tra thì lúc về nhà anh cũng chỉ vui đầu vào ngủ, không hề có ý định yêu đương gì cả.

Ngọc Kỳ và anh trai từng có hôn ước, nhưng cũng chỉ nói miệng mà thôi,

hơn nữa mẹ cũng ra sức phản đối chuyện này, nên mặc dù mới đầu mẹ cô có ý này thì dần dần bà cũng từ bỏ.

Từ khi mẹ cô biết nghề nghiệp của Khâu tiểu thư ở lầu ba thì chỉ sợ Khâu tiểu thư lại có dính dáng gì đến nhà mình, ngày thường đề phòng Khâu tiểu thư như phòng cướp, hiếm khi thấy anh trai đụng mặt Khâu tiểu thư ở trong tòa nhà, vừa gặp mặt thì đôi phương liền trọ chân, nếu nói Khâu tiểu thư không cố ý thì cô khó mà tin nổi.

Theo cô thấy, chắc Khâu tiểu thư đã biết ý của mẹ cô nên cố ý trêu anh trai thôi. Hơn nữa quả thực cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ cười mà như không phải cười của Khâu tiểu thư lúc đó, tính tình anh trai cũng đơn giản, thẳng thắn nên cô ta mới trêu vậy.

Ngu Sùng Nghị lại nói: “Hôm nay Vương thám tử và Hạ Vân Khâm nói có thể mấy vụ án này cùng chung một hung thủ, hơn nữa người đó còn đi giày cỡ 39, hiện đang nghi ngờ Khâu tiểu thư ở lầu ba. Trước giờ anh không bao giờ nghi ngờ hàng xóm nhà mình cả, nghe đến họ nhắc đến chuyện này anh mới nghĩ đến Hương tiên sinh, vội đi gọi cho văn phòng thám tử, nào ngờ Vương thám tử lại không có ở đó nên mới gọi đến Hạ gia, Vân Khâm cũng không có nhà nên thôi đành gọi cho em.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi nay Vân Khâm có chuyện gấp phải ra ngoài rồi, đêm nay chưa chắc anh ấy đã về nhà, Vương thám tử cũng không ở đây, đêm nay chắc họ không nhận được tin này rồi, chúng ta có vội thì cũng đành phải chờ đến ngày mai thôi. Mà Hương tiên sinh là đồng nghiệp của Vân Khâm, nếu chúng ta nghĩ ra được Hương tiên sinh thì chắc Vân Khâm cũng đã sớm nghĩ đến rồi.”

“Cũng đúng.” Ngu Sùng Nghị bật cười: “Vân Khâm thông minh như vậy, có thể điều tra được thì đã sớm điều tra ra rồi, do anh lo xa.”

Hồng Đậu nắm chặt ống nghe, xoay người, lẩm bẩm nói: “Anh...”

Thấy giọng điệu em gái mình có vẻ khác thường, Ngu Sùng Nghị ừ một tiếng, đợi một lúc vẫn không nghe thấy gì thì hơi ngạc nhiên, dịu dàng hỏi tiếp: “Sao thế?”

Hồng Đậu phân vân một lúc lâu, vẫn xấu hổ không nói thành lời được, cuối cùng đành nói: “Anh à, anh bảo mẹ nghe điện thoại đi.”

Ngu Sùng Nghị ngẩn người, quan tâm nói: “Được.”

Chốc lát sau, Ngu thái thái nhận điện thoại: “Hong Đậu? Sao hôm nay ngủ khuya thế con?”

Hồng Đậu đỏ mặt nói: “Mẹ.”

Ngu thái thái nhay bén nắm bắt được sự bất thường trong lời nói của con gái, bà liền hỏi hột: “Sao vậy?”

Hồng Đậu dừng một chút: “Con, con có thai rồi.”

Bên kia yên tĩnh mấy giây, ngay sau đó lập tức tràn ngập tiếng vui mừng: “Có thai?”

Hồng Đậu cười thâm, xấu hổ nói: “Dù sao thì cũng phải báo chuyện này với mẹ, báo xong rồi, con cúp máy đây, mẹ đi nghỉ sớm đi.”

Ngu thái thái liền cười mắg: “Con bé này, sao lại chỉ nói một câu không đầu không đuôi như vậy, con nói rõ ràng xem nào, bác sĩ đã khám chưa? Đã xác nhận chưa? Vân Khâm biết chưa?”

Hồng Đậu đỏ mặt đáp lại từng câu.

Ngu thái thái lại cười nói: “Tốt tốt tốt, sáng mai mẹ sẽ đến biệt thự Hạ gia, mặc dù trước giờ mẹ chồng con vẫn rất chu đáo, nhưng mẹ phải thấy con tận mắt thì mới yên tâm được.” Bình thường Ngu thái thái chu đáo, sợ con gái bị người ta nói ra nói vào nên sau khi Hồng Đậu được gả đi, bà chưa từng đến biệt thự Hạ gia lần nào.

Hồng Đậu nói thêm vài câu với mẹ rồi mới từ từ cúp điện thoại.

Cũng chẳng hiểu sao cô lại thấy vừa mừng vừa lo, đi ra khỏi phòng rồi, nghĩ đến lời anh trai nói, cô lại vòng lại, gọi điện cho văn phòng thám tử của Peter Vương hỏi thăm.

Đầu bên kia vẫn là Loda nghe điện thoại rồi báo là Peter Vương không có ở văn phòng, gọi đến phòng khám của Rhyt thì y tá báo lại là Rhyt cũng đi ra ngoài rồi.

Xem ra tối nay không báo được tin cho Hạ Vân Khâm.

Cô mang theo tâm sự nặng nề đi ra khỏi thư phòng, về phòng ngủ.

Về tới phòng ngủ, Hạ Trúc Quân vẫn còn đang làm nũng với mẹ chồng đòi ngủ cùng chị dâu, tuy mẹ chồng chưa gật đầu đồng ý nhưng nhìn mặt thì có vẻ đã mềm lòng rồi.

Thấy cô về, Hạ Trúc Quân nói: “Chị dâu, chị khuyên mẹ giúp em với, tối nay để em ngủ với chị đi, em ngủ giường nhỏ chị ngủ giường lớn cũng được, chị em chúng ta không ngủ chung giường, em cũng không đụng chạm gì đến đứa bé đâu.”

Hồng Đậu bật cười, hiếm khi thấy Hạ Trúc Quân dính cô như vậy, đột nhiên nhớ tới Dư Duệ, thầm đoán Hạ Trúc Quân có tâm sự muốn nói với cô, liền cười nói với mẹ chồng: “Mẹ, chắc là em tư có chuyện riêng muốn nói với con, nếu không thì cứ chuyển chăn đệm em ấy sang đây, con và em ấy mỗi người một chăn một đệm là được rồi.”

Hạ Trúc Quân nghe thấy hai từ “chuyện riêng” lại đỏ hết mặt lên.

Hạ thái thái lập tức thay đổi ý định, nói với Hạ Trúc Quân: “Vậy con phải ngoan đấy, nhớ ngủ sớm, không được quấy rầy chị dâu của con, dù có chuyện muốn nói thì cũng không được đi ngủ muộn đâu đấy.”

Hạ Trúc Quân vui mừng ôm lấy cánh tay của Hạ thái thái: “Mẹ, mẹ yên tâm đi.”

Chờ Hạ thái thái đi rồi, Hồng Đậu vội rửa mặt, Hạ Trúc Quân mặc áo ngủ màu vàng nhạt, ngồi ở sofa bên ngoài lật sách, lầm bầm: “Lần này không biết anh hai lại đi đâu nữa, còn lái xe đi, em nhớ trước đây mỗi lần đến tới anh ấy đi ra ngoài đều dùng chiếc xe đạp cũ kia của anh ấy mà.”

Hồng Đậu vốn định báo tin cho Hạ Vân Khâm, nhưng lại chẳng biết anh đi đâu, đang đứng trong phòng vệ sinh lại nghe thấy Trúc Quân nói vậy, liền sững sờ, vội hỏi lại: “Anh hai em dùng xe đạp này bao lâu rồi?”

“Từ lúc về nước là có rồi, chị dâu, chị không biết anh hai kì lạ đến mức nào đâu, cái xe này rõ ràng cũ thế rồi, anh ấy còn xem như bảo bối, có một lần anh ấy còn tự mình sửa xe nữa đó.”

Trong đầu Hồng Đậu chợt xuất hiện một ý nghĩ, cô vội vã mặc áo khoác vào, lấy đèn pin cầm tay từ trong ngăn kéo ra, nói với Hạ Trúc Quân: “Em tư, em ở trong phòng chờ chị nhé, chị xuống nhà một lát.”

Hạ Trúc Quân kinh ngạc nói: “Sao thế ạ?”

Hồng Đậu đáp: “Anh hai của em vừa gọi điện thoại, nói làm rơi đồ ở trên chiếc xe đạp đó, chị đi lấy về cho anh ấy thôi.”

Về mặt Hạ Trúc Quân thả lỏng, đứng lên nói: “Em đi xuống với chị nhé.”

“Không cần đâu.” Hồng Đậu kéo cửa ra, “Chị đi một chút sẽ về ngay.”

Cô đi xuống lầu, đến chỗ vườn hoa Lương Bồng mà Hạ Vân Khâm thường dựng xe đạp, quả nhiên thấy chiếc xe đạp cũ kỹ lằng lằng ở đó, dưới ánh đèn vàng nó lại càng có vẻ u ám hơn thường ngày.

Cô bật đèn pin trong tay, cúi người soi một vòng, không thu hoạch được gì. Thấy gió đêm càng ngày càng lớn, cô nắm chặt chiếc áo khoác, đang muốn quay về, ánh đèn vô tình lướt qua trục ngang ở yên trước, có ánh sáng bạc phản xạ ngược lại.

Cô nhíu mày, ghé sát lại nhìn, hóa ra là một hàng chữ to bằng hạt đậu. Bởi vì khắc quá nhỏ nên phải cố gắng lắm mới nhìn ra là một hàng chữ tiếng Anh.

Trên đó viết: “Light and Truth.”

Cô nhẹ giọng đọc lên: “Ánh sáng và chân lý.”

Cô choáng váng, đây là khẩu hiệu của trường St. John mà.

Chương 96: Bắt đầu

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu biết tổ chức yêu nước của Hạ Vân Khâm có địa điểm hoạt động cố định, cũng xác định chiếc xe đạp này là công cụ quan trọng để Hạ Vân Khâm dùng để liên lạc, nhưng trên xe không còn ám hiệu nào khác nữa, vậy là câu “Ánh sáng và chân lý” chính là dấu hiệu nhận biết duy nhất của chiếc xe này, trùng hợp thay, nó lại chính là khẩu hiệu của trường St. John.

Chỉ với câu này thì cô vẫn không biết phải đi tìm Hạ Vân Khâm ở đâu, còn chuyện Hương tiên sinh đi giày cỡ 39 cô cũng không biết phải giải quyết thế nào, nếu chỉ vì nó mà huy động người đi tìm Hạ Vân Khâm, có khi lại làm ảnh hưởng đến công việc của anh cũng nên.

Nhưng dù sao thì khẩu hiệu này cũng là một manh mối, có lẽ có thể dựa vào nó để tìm ra anh vào những lúc cần thiết.

Cô mờ mịt đứng lên, kéo kín áo khoác, bước qua bãi cỏ dính đầy sương đêm trở về biệt thự.

Hạ Trúc Quân tựa vào đầu giường đọc sách, thấy cô trở về thì thả sách xuống nói: “Chị tìm thấy đồ chưa?”

Hồng Đậu cởi áo khoác, đến phòng vệ sinh rửa mặt: “Không thấy, dù sao cũng không cần gấp, sáng mai anh hai em về rồi mà.”

“Cũng phải.” Hạ Trúc Quân cũng không thích đào bới sâu vào một vấn đề, đợi Hồng Đậu leo lên giường từ đầu bên kia, cô ấy mới lật người lại, gối đầu lên cánh tay, nhìn sang Hồng Đậu: “Chị đâu.”

Hồng Đậu đưa tay lên chỉnh chăn giúp Trúc Quân, dịu dàng đáp: “Sao thế?”

Hạ Trúc Quân cup mắt xuống nghĩ ngợi một lát, sau đó lại xấu hổ nhìn lên, “Chị thấy Dư Duệ thế nào?”

Quả nhiên là muốn tham khảo ý kiến của cô về chuyện này, Hồng Đậu mỉm cười, nằm nhìn trần nhà, cẩn thận trả lời: “Hầy, chị và Dư Duệ tiếp xúc với nhau cũng không nhiều, nhưng trong khoảng thời gian tập kịch thì chị thấy Dư Duệ chưa đến muộn hay vắng mặt lần nào cả, lúc biểu diễn thì rất cẩn thận, lúc nghỉ ngơi cũng rất ít khi cười đùa những chuyện không liên quan với bạn bè, lúc nào cũng thuộc lời thoại trước thời hạn, cũng rất biết nghĩ cho người khác, hơn nữa chị còn nghe nói cậu ấy hay tổ chức các hoạt động kích lệ tinh thần yêu nước nữa, cho nên từ các biểu hiện bên ngoài có thể thấy ít nhất cậu ấy là một người có hoài bão.”

Hạ Trúc Quân càng nghe càng vui vẻ: “Chị biết không, anh ấy nói đất nước ta đang vì giấc xâm lược mà rơi vào thời kì tối tăm nhất, nhưng dù là nơi sáng hay góc tối vẫn luôn có vô số người đang dùng mọi cách của bản thân để ngăn cơn sóng dữ, anh ấy còn nói sẽ giành cả cuộc đời để theo đuổi ánh sáng và chân lý, lúc nào cũng sẵn sàng hiến dâng cả mạng sống của mình cho tổ quốc, lúc nói chuyện về các vị anh hùng đi trước, anh ấy cũng nói họ đều là những tấm gương sáng cho anh ấy noi theo.”

Ánh sáng và chân lý? Hồng Đậu thầm nhíu mày, trừ dòng chữ được khắc trên xe đạp, thì đây là lần thứ hai cô nghe thấy người khác nói câu này, lần đầu tiên là Peter Vương nói trong quán trà, lần thứ hai là Dư Duệ....

Trùng hợp thật đấy, Peter Vương và Hạ Vân Khâm có cùng chung chí hướng, chẳng lẽ Dư Duệ cũng tham gia chung một tổ chức yêu nước giống hai người đó? Cũng thường có chuyện những người trong một tổ chức bí mật không biết thân phận của nhau để bảo đảm an toàn mà.

Cho đến bây giờ cô vẫn chưa rõ địa vị của Hạ Vân Khâm trong tổ chức này, nhưng nhìn biểu hiện của anh ở rạp hát trước lúc Ngũ Như Hải bị ám sát, có thể thấy nếu anh không phải là người lên kế hoạch cho chuyện này đi chăng nữa thì cũng là một trong số những người biết chuyện này, từ đó có thể suy ra địa vị của Hạ Vân Khâm trong tổ chức này không hề thấp chút nào.

Chỉ hận là tên bán nước đó vẫn có thể trốn thoát được, nếu không thì tình hình phòng ngự của Thượng Hải cũng sẽ không thay đổi đột ngột đến vậy.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Dư Duệ, vẻ mặt của anh ta không giống như lần đầu gặp cô, Hạ Vân Khâm cũng từng nói nhìn Dư Duệ rất quen mắt, nếu Dư Duệ là thành viên trong tổ chức thì mọi chuyện đều sáng tỏ rồi.

Có lẽ trong lúc làm nhiệm vụ Dư Duệ đã vô tình biết được điều gì đó, rồi từ đó bắt đầu tò mò về thân phận của Hạ Vân Khâm, rồi đi nghe Hạ Vân Khâm giảng bài để chứng thực suy đoán của mình. Có vẻ như trong sự tò mò ấy còn xen lẫn cả sùng bái, nên anh ta mới đặc biệt chú ý đến cả người nhà của Hạ Vân Khâm.

Cũng có một khả năng khác nữa, đó là Dư Duệ cũng đang tìm vàng nhưng anh ta ở phe đối lập với Vân Khâm.

Nhưng nhìn ông nội và cha mẹ của Dư Duệ, khả năng Dư Duệ ra sức phục vụ đám giặc bán nước là khá thấp nên cô vẫn nghiêng về giả thiết đầu tiên hơn.

Nếu đã nói với nhau về cả hoài bão thì có lẽ quan hệ của em tư và Dư Duệ rõ ràng hơn rồi, Hồng Đậu hỏi vào trọng tâm vấn đề: “Chuyện Hạ gia chuyển về Trùng Khánh, Dư Duệ có biết không? Cậu ấy nói sao?” Nếu Dư Duệ chọn ở lại Thượng Hải, mà em tư lại phải tới Trùng Khánh, đường xá xa xôi, ở giữa lại còn có chiến tranh, tình cảm của hai người khó mà lâu bền được.

Hạ Trúc Quân hé miệng cười: “Anh ấy nói ông nội anh ấy và mấy trường đại học khác ở Thượng Hải đều đang muốn rời về phía hậu phương, còn cha anh ấy thì cũng có ý định đến Trùng Khánh để mở lại tòa soạn Hồng Báo.”

“Tức là Dư gia cũng đang muốn chuyển đến Trùng Khánh à?”

Hạ Trúc Quân gật đầu: “Anh ấy nói vẫn còn chuyện chưa làm xong ở Thượng Hải, khi nào xong anh ấy cũng sẽ xuất phát đi Trùng Khánh.”

Nói xong mặt cô liền ửng đỏ: “Anh ấy nói nếu thuận lợi, chẳng mấy chốc

sẽ lên đường ngay, nếu không thuận lợi có thể sẽ chậm trễ ít ngày, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì anh ấy cũng sẽ tới Trùng Khánh tìm em, còn định mời ông nội của anh ấy đích thân tới Hạ gia cầu hôn nữa.”

Hồng Đậu ngẩn ra, trước đây còn chưa rõ lập trường của Dư Duệ, cô cũng không đồng ý để cho em tư và Dư Duệ yêu sớm, hơn nữa nếu như anh ta cũng đang tìm đồng vàng kia, biểu hiện của anh ta cũng quá kích động rồi, không chín chắn bằng Hạ Vân Khâm và Rhyt.

Nhưng nhìn biểu hiện của em tư thì hẳn là cô ấy đã phải lòng Dư Duệ rồi, một khi cảm tình đã nảy mầm thì người ngoài có nói gì cũng không ngăn cản được, cũng may là Dư Duệ vừa nhiệt huyết lại vừa có lòng yêu nước nồng nàn, dù chuyện quan trọng của anh ta có là gì đi chăng nữa, chỉ cần có thể bình an hoàn thành rồi đến Hạ gia cầu hôn thì anh ta cũng rất xứng đôi với em tư.

Những lời này cô chỉ nghĩ thầm trong lòng, rồi nói với Hạ Trúc Quân: “Em tư, theo lời em nói thì em cũng chưa hiểu rõ Dư Duệ lắm, từ trước đến nay anh hai em đều rất thương em, anh ấy có lập trường của riêng mình, không phải là cố ý không muốn để em với Dư Duệ yêu nhau đâu.”

Hạ Trúc Quân bĩu môi nói: “Chị dâu, càng ngày chị càng giống anh hai em, giọng điệu nói chuyện cũng giống, cách suy nghĩ càng giống như đúc.”

Hồng Đậu buông tay, nói: “Nếu em hỏi chị chuyện khác thì chị có thể nói cho em nghe một mạch tới nửa đêm luôn, nhưng chuyện liên quan đến hôn nhân cả đời thì dù là ai cũng sẽ rất cẩn thận, càng quan tâm đến em nhiều bao nhiêu thì lại càng cẩn thận bấy nhiêu.”

Hạ Trúc Quân cắn môi, giả vờ tức giận nói: “Được rồi, được rồi, chị và anh hai nói gì cũng đúng, em nói không lại hai người, nhưng em cảm thấy Dư Duệ chắc chắn là người tốt.”

Hồng Đậu nói: “Nói thật, chị cũng cho rằng Dư Duệ là người tốt, hiệu trưởng Dư là người tuổi cao đức trọng, con cháu của ông ấy chắc cũng không kém. Nhưng dù sao thì thời đời bây giờ cũng quá phức tạp, mẹ chồng và anh hai em đều có những nỗi lo riêng. Cứ đợi khi nào đến Trùng Khánh rồi tính tiếp đi, nếu Dư Duệ thật lòng thì cậu ấy sẽ chủ động đến nhà chúng ta để cầu

hôn như lời cậu ấy bảo mà.”

Hạ Trúc Quân im lặng một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cô ấy cúi đầu: “Chị dâu, em nói chuyện với chị lâu như vậy liệu đứa bé trong bụng chị có mệt không? Có khi nào nó đang buồn ngủ rồi thằm chê cô nó ồn ào không?”

Hồng Đậu bật cười: “Ai biết được, có lẽ nó đang vểnh tai lên nghe đây, có một người cô yêu thương mình như vậy, chắc chắn đứa bé sẽ rất vui, sao dám than phiền cơ chứ?”

Nói chuyện một hồi, hai người lim dim rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết ngủ được bao lâu, lúc tờ mờ sáng, Hồng Đậu đang ngủ thì lờ mờ nghe thấy tiếng động rất lớn vang lên từ phía chân trời, tiếng động ấy như dội mạnh vào tim cô, giống như tiếng sấm đầu xuân mang theo sức mạnh của hàng vạn thiên binh, quấy nhiễu giấc mộng người trần.

Cô nhú mày, vốn định xoay người ngủ tiếp, nhưng tiếng sấm cứ vang lên mãi, từ xa tới gần, liên tục vang lên cách cô một tầng mây, từng tiếng nặng nề đánh vào lòng cô.

Bỗng nhiên ngực của cô nhói lên như bị ai đó đâm một nhát dao, cô vội tỉnh giấc.

Lúc này Hạ Trúc Quân cũng đã tỉnh dậy, vẻ mặt tái nhợt ngồi đó, run rẩy nắm lấy tay Hồng Đậu, thấp thỏm hỏi: “Chị dâu, tiếng gì thế chị?”

Hai người vẫn còn đang nín thở đoán xem tiếng động ấy bắt nguồn từ chỗ nào thì nghe thấy ngoài cửa nường nượp tiếng bước chân, Hạ gia trên dưới trong ngoài như ong vỡ tổ, có người nói: “Lão gia, thái thái, không tốt, khai chiến rồi.”

***

Nửa đêm Ngu thái thái bị tiếng nổ làm cho tỉnh giấc, sợ đến mức vội bật

dậy khỏi giường, vừa mặc được áo khoác thì thím Chu và mấy người hầu khác đã tới, mặt ai nấy cũng đều rất hoảng hốt: “Thái thái.”

Ngu thái thái thấp giọng hỏi con trai: “Vậy là khai chiến rồi à?”

Ngu Sùng Nghị vừa mặc đồ vừa chạy vội xuống lầu, bước nhanh tới trước điện thoại, gọi điện cho Hạ gia, nhưng đầu dây bên kia đang bận, làm thế nào cũng không gọi được

Ngu thái thái lão đảo đi xuống cầu thang, lo lắng giậm chân nói: “Thế này thì phải làm sao bây giờ, không biết em gái con thế nào, con bé vừa mang thai, nhất định không được để xảy ra chuyện gì.”

Ngu Sùng Nghị cố gắng an ủi mẹ: “Mẹ đừng quá lo lắng, mới khai chiến nên tạm thời tô giới vẫn còn an toàn, con đến xem biệt thự Hạ gia thế nào, với cả hỏi xem Hạ Vân Khâm định làm gì, mẹ mau đi thu dọn đồ đạc đi, nếu như phải rời khỏi Thượng Hải thì chúng ta sẽ lập tức lên đường.”

“Đồ đạc đã chuẩn bị cả rồi, có thể dọn đi bất cứ lúc nào. Không được, Sùng Nghị, để mẹ tới biệt thự Hạ gia với con, mẹ phải tận mắt thấy Hồng Đậu thì mới có thể yên tâm được.”

Ngu Sùng Nghị vội gọi điện thoại cho cửa hàng cho thuê xe, gọi mãi hơn nửa tiếng đồng hồ đầu bên kia mới bắt máy, nhưng vẫn không thuê nổi một chiếc xe nào cả, hai mẹ con đành phải từ bỏ chuyện gọi xe, vội vã ra đường Phúc Nguyên, trời còn chưa sáng, mây đã tan, sắc trời vẫn tối đen như mực, chân trời trông trải chỉ thấy vài ba ngôi sao le lói.

Chiến tranh loạn lạc, người ra đường rất ít ỏi, hai người đi được hai dặm mới gặp được một chiếc xe kéo tay, người kéo xe vốn không chịu kéo người, Ngu Sùng Nghị phải trả gấp ba lần giá tiền mới được ngồi lên xe.

Lúc đi ngang qua ngõ Đồng Phúc, Ngu thái thái cho dừng xe rồi nói với Ngu Sùng Nghị: “Trong nhà vẫn còn vài bức ảnh của cha con, bây giờ con tranh thủ chạy lên lầu lấy đi, chúng ta sắp đi Trùng Khánh rồi, sau này về chưa chắc chúng đã còn.”

Ngu Sùng Nghị xuống xe, đúng lúc thấy gia đình Bành thợ may đang thu dọn đồ đạc ở dưới lầu, hai đứa bé mập mập cứ khóc liên hồi, thấy Ngu Sùng Nghị trở về, Bành thợ may giậm chân nói: “Ngu thiếu gia, đang có chuyện gì xảy ra thế, sao vừa nói đánh là đã đánh luôn rồi vậy?”

Ngu Sùng Nghị an ủi vài câu, cũng không có tâm trạng nói chuyện, vội chạy lên lầu tìm một cái túi da, cố gắng thu dọn mấy thứ đồ quý giá còn thừa lại nhét vào trong túi rồi lại co chân chạy xuống.

Nào ngờ lúc đến cầu thang, miệng túi không kín nên cái trống bỏi mà lúc nhỏ Hồng Đậu hay chơi bị rơi ra, lăn xuống chân cầu thang, tình cờ lại rơi xuống dưới chân vợ chồng Bành thợ may.

Ngu Sùng Nghị còn chưa kịp cúi xuống thì Bành thái thái đã nhặt cái trống lên, đưa cho Ngu Sùng Nghị.

Khuôn mặt mập mập của bà lộ ra vẻ hăm dọa: “Ngu thiếu gia chuyển nhà rồi hả? Cũng phải, Hạ gia giàu nhất nhì Thượng Hải, dù có chiến tranh đi chăng nữa cũng chẳng có gì phải sợ, đâu giống đám dân đen thấp cổ bé họng như chúng tôi, chẳng biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết cầu nguyện cho quân giặc đừng đánh tới tô giới mà thôi.”

Bành thợ may nhét đứa con lớn vào tay vợ, lên tiếng mắng bà: “Không biết gì thì đừng có nói, nhân lúc vẫn chưa loạn thì mau về phòng thu dọn đồ đạc đi, cùng lắm thì chúng ta về quê lánh nạn.”

Ánh mắt Ngu Sùng Nghị tập trung vào chân của hai vợ chồng nhà này, chân người đàn ông thì quá nhỏ, mà chân người phụ nữ lại quá lớn.

Nhưng em gái anh ta cũng nói rồi, chuyện này cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa, anh ta rời mắt đi, nhanh chân đi ra đầu ngõ, gọi xe tới biệt thự Hạ gia.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Hạ nhị thiếu gia sẽ bình an trở về, Hồng Đậu và đứa trẻ cũng sẽ bình an. Vốn là muốn thai đầu của Hồng Đậu sẽ cho cô ấy sinh một Tiểu Hồng Đậu, tôi đã viết ra một đồng tình tiết Hạ nhị thiếu gia cưng chiều hai mẹ con rồi đấy, còn bây giờ ư? Tôi đang bận nghĩ

xem có nên cho sinh đôi một nam một nữ không đây.

Chương 97: Phong ba bão táp (1)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Lúc hai mẹ con Ngu gia chạy đến biệt thự Hạ gia thì Hạ gia đang cực kì hỗn loạn, Hạ Mạnh Mai và Hạ Ninh Tranh đã ra ngoài để xử lý chuyện di chuyển vật tư của nhà máy Thượng Hải, nữ quyền thì ở nhà thu dọn đồ đạc, lần trước một phần đồ đạc cũng đã được chuyển bớt tới Trùng Khánh, chỗ đồ đạc còn lại cũng đã được chất đầy vào các thùng, các hòm, chỉ đợi ngày xuất phát là sẽ được chở ra khỏi Thượng Hải.

Nghe nói nhà thông gia tới, Hạ thái thái thở phào một hơi, đích thân đi ra đón người: “Tôi vừa sai Dư quản gia đi đón thái thái và thiếu gia sang đây, nào ngờ nhà thông gia đã tự sang đến nơi rồi.”

Ngu thái thái mỉm cười nắm chặt tay Hạ thái thái, hai người cùng ngồi xuống ghế sofa, nhìn qua thì biệt thự Hạ gia có vẻ rất lộn xộn, nhưng nhìn kĩ từ trên xuống thì có thể thấy tất cả mọi người đều đã có nhiệm vụ của riêng mình, có vẻ đã có người đoán trước được sẽ có tình huống bất ngờ xảy ra nên phân công rõ ràng từ trước.

Nhìn thấy vậy, bà cũng yên tâm hơn, chậm rãi nói với Hạ thái thái: “Lúc còn trẻ tôi và cha Hồng Đậu đã từng tới Bắc Bình để mở cửa hàng, lại vào đúng đợt chiến tranh kéo đến miền Bắc, mấy tháng sống trong mưa bom bão đạn, tôi đã bị dọa cho sợ mất mật luôn rồi, giờ vừa nghe đến chiến tranh là tôi lại hoảng hốt, nửa đêm nghe nói chính thức khai chiến, tôi không nghĩ được gì nhiều mà vội chạy đến đây luôn, để thông gia chê cười rồi.”

Hạ thái thái sai người hầu dâng trà, đồng tình nắm chặt lấy tay của Ngu thái thái: “Ai gặp chuyện này thì cũng sẽ có cảm giác sốt ruột thôi, tôi và lão gia đã tỉnh dậy từ 4 giờ sáng nay rồi, đến giờ vẫn chưa có tâm trạng ăn uống gì cả, lúc nào cũng chỉ nơm nớp sợ là sẽ đánh tới tô giới. Dù sao thì Hồng Đậu cũng mới mang thai, nhà mẹ đẻ chắc hẳn sẽ còn lo hơn chúng tôi nữa. Mấy ngày trước Vân Khâm cũng nói là nó đang lo Thượng Hải sẽ rơi vào tay giặc nên đã

sang nhà thông gia khuyên mọi người chuyển đến Trùng Khánh cùng gia đình tôi, giờ đã khai chiến rồi, ý nhà mình thế nào?”

Ngu thái thái cũng không quanh co lòng vòng mà thẳng thắn gật đầu: “Ý của hai vợ chồng Vân Khâm tôi cũng hiểu, bây giờ Hồng Đậu còn đang mang thai, người một nhà lại càng không thể rời nhau được, đồ đạc đã thu dọn hết rồi, hành lý của tôi và Sùng Nghị cũng không nhiều, giờ muốn đi thì cứ thế mà đi thôi, có điều trong nhà vẫn còn ít người hầu lớn tuổi, lại không có con để nương tựa, tôi muốn dẫn họ đi theo luôn.”

Hạ thái thái cảm thán cười: “Thái thái thật tốt bụng, để tôi sai Dư quản gia đến nhà thông gia lấy hành lý, đến lúc đó người hầu Hạ gia có thể đi cùng tàu với Hạ thái thái đến Trùng Khánh, chuyện này cũng đơn giản ấy mà. Hồng Đậu và Trúc Quân thu dọn nốt đồ đạc trong phòng, người hầu vẫn còn đang bận chạy ngang chạy dọc chắc cũng chưa đi báo cho con bé là thái thái đã tới đây đâu.”

Nói xong bà lập tức tự mình dẫn hai người lên lầu tìm Hồng Đậu, nghĩ đến chuyện Hạ Vân Khâm vẫn chưa về, nhân lúc ba người Hạ gia đang nói chuyện, bà nhẹ nhàng ra ngoài sai người hầu đi tìm Hạ Vân Khâm.

Cả buổi sáng từ lúc khai chiến đến giờ tâm trạng Hồng Đậu cứ rối tinh rối mù, vừa lo lắng cho Hạ Vân Khâm lại vừa lo lắng cho nhà mẹ đẻ, radio đã được mở, mỗi phút mỗi giây đều có tin mới, nhưng chẳng có tin nào là chắc chắn cả, báo mới vẫn chưa có, người thì không ra ngoài được, rốt cuộc tình hình chiến đấu ngoài kia đang thế nào thì chẳng ai rõ cả.

Thấy không thể liên lạc được với Hạ Vân Khâm, cô lo lắng sai Dư quản gia đến Ngu gia, nào ngờ mẹ và anh trai đã tới nơi rồi, cô lập tức thấy yên tâm hơn, vội dẫn mẹ vào phòng ngồi, thấp giọng nói: “Khói lửa chiến tranh vẫn chưa lan tới tô giới, nhưng vẫn chưa thể nói trước được điều gì, lỡ chẳng may tình huống lại xấu đi thì không ổn, lát nữa con sai Dư quản gia và mấy người hầu đi về cùng mẹ, mẹ và anh trai lập tức dọn hết đồ đạc đi, rồi Dư quản gia sẽ dẫn mẹ lên tàu.”

Ngu Sùng Nghị thấy lông mày cô nhíu chặt lại thì hỏi: “Vân Khâm vẫn chưa về à?”

Từ lúc đến tới giờ không thấy con rể đâu, Ngu thái thái vẫn nghĩ Hạ Vân Khâm đang bận chuyện khác, nghe con trai nói như vậy thì không khỏi sùng sốt.

Lúc này người hầu bên ngoài nói: “Nhị thiếu nãi nãi, Vương thám tử tới rồi, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng với cô.”

Hồng Đậu vội đứng dậy, từ tối qua tới giờ cô vẫn không liên lạc nổi với Peter Vương, cứ nghĩ là ông ấy và Hạ Vân Khâm đang ở chung với nhau, không ngờ giờ Peter Vương lại đến đây, chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng gì cơ? Cô vô cùng thấp thỏm, không nghĩ ngợi đã nói: “Mời Vương thám tử đến thư phòng nhỏ đi, tôi ra ngay đây.”

Nói xong liền bước nhanh vào buồng trong khoác thêm một chiếc áo, nói với mẹ và anh trai: “Mẹ, anh, hai người ở đây đợi con nhé, con đi một lát rồi quay lại ngay.”

Đến thư phòng nhỏ, Peter Vương đang đi qua đi lại trong phòng, xoay người nhìn thấy Hồng Đậu. Đang định lên tiếng nói gì đó thì thấy sau lưng cô vẫn còn có người hầu, ông liền nhịn lại.

Hồng Đậu đuổi người hầu đi, nín thở hỏi Peter Vương: “Vương thám tử, đã xảy ra chuyện gì rồi à?”

Ban đầu Peter Vương hơi chần chừ, một lát sau lại hạ quyết tâm, nói với Hồng Đậu: “Mấy ngày qua tôi điều tra được khá khá thú, có cả manh mối về người đã sát hại Bạch Hải Lập, đang định nhắc Hạ Vân Khâm đề phòng thì đêm qua lại khai chiến, tôi giới Pháp bị giới nghiêm, tôi tìm khắp nơi không thấy Vân Khâm với Rhyt đâu, đành phải đến biệt thự Hạ gia.”

Tim Hồng Đậu đập nhanh hơn: “Hai người đó không ở tô giới Pháp?”

“Không.” Peter Vương nuốt một ngụm nước bọt, “Hồng Đậu, tôi biết tình cảm giữa cô và Hạ Vân Khâm đang rất sâu đậm, có vài chuyện có muốn cũng không thể giấu được, tôi không ngại nói thẳng, thực ra tôi và đám người Hạ Vân Khâm có chung “lý tưởng”, gần đây Vân Khâm và đám người Rhyt lại

đang tìm vật tư, có một lần nghi ngờ đồng vật tư này đang được giấu trong một tòa nhà nào đó ở Thượng Hải, chúng tôi điều tra tới bây giờ, tổng cộng có bảy tòa nhà, trong mấy tòa nhà này, có năm căn là bị đồn có ma, toàn bộ đều ở tô giới Pháp, còn lại hai căn không có lời đồn có ma... Một tòa nhà ở ngõ Đồng Phúc, đã từng là nhà mẹ đẻ cô. Tòa còn lại thì tôi không biết ở đâu, nhưng tôi đoán chắc là ở tô giới chung.”

Chuyện này cũng giống những gì tôi qua Hạ Vân Khâm đã nói với cô, Hồng Đậu cẩn thận hỏi lại Peter Vương: “Vương thám tử, tôi tưởng ông và mấy người Vân Khâm ở cùng nhau chứ?”

Peter Vương cười khỏ: “Tuy tôi cũng ở trong tổ chức này, nhưng theo lời Rhyt nói thì sự “giác ngộ” của tôi quá thấp, nhiệm vụ chủ yếu thường ngày ở trong tổ chức là thu thập manh mối, loại chuyện lớn liên quan tới nhiều mặt này, chỉ vài ba người phụ trách mới biết chi tiết cụ thể thôi.”

Hồng Đậu ngẩn người, nếu không phải trong lòng có quá nhiều chuyện thì chắc cô sẽ phì cười mất, tính tình của Peter Vương vừa không tập trung vừa ngang bướng, thậm chí có lúc có thể nói là ích kỷ, mà dù sao hoạt động của bọn họ cũng quá nguy hiểm, lúc đối diện với tình huống rối rắm, nếu không kiên định tuyệt đối thì đúng là vô cùng dễ dàng dao động.

“Theo những tin tức mà tôi thu thập được từ tôi qua thì quân đội đều đã có hành động cả rồi, sau khi khai chiến lúc tờ mờ sáng, tôi nhân lúc loạn lạc đã đi tìm một vòng ở tô giới Pháp, phát hiện ra chỗ nào cũng có vết nổ ở phạm vi nhỏ, có thể thấy tôi qua mấy người Hạ Vân Khâm đã đến và rời đi rồi. Tôi đoán lúc này chắc là bọn họ đang ở tô giới chung, tiếc là bây giờ tô giới bị giới nghiêm, tạm thời không liên lạc được với bọn họ, hơn nữa trước mắt có không ít dân chúng bị nạn tràn vào tô giới chung và tô giới Pháp, nếu Ngũ Như Hải và quân đội của địch cũng trà trộn vào trong thì phiền to, trời cũng sắp sáng rồi, tổ chức vẫn chưa có tin tức của bọn họ, tôi chỉ lo là nhóm người Hạ Vân Khâm bị ám sát thôi.”

Hồng Đậu im lặng một lát mới hỏi: “Ông vừa nói ông đã điều tra được hung thủ giết Bạch Hải Lập rồi à, rốt cuộc là tra ra được ai?”

Peter Vương lấy một xấp hình từ trong ngực ra nói: “Cô cũng biết đấy, gần

đây có hai người chết ở trong tòa nhà có lời đồn có ma: y tá tên Sử Xuân Lệ và Bạch Hải Lập. Rhyt đã đến cục cảnh sát ở tô giới Pháp lấy bản báo cáo khám nghiệm tử thi của Sử Xuân Lệ để làm rõ nguyên nhân cái chết của cô ấy, còn đặc biệt tới nhà Sử Xuân Lệ hỏi thăm tình hình bệnh trạng lúc cô ấy còn sống, tuy cuối cùng không tra ra được gì, nhưng vì nghi ngờ khi còn sống cô ấy đã từng dùng loại thuốc tổn hại nghiêm trọng tới cơ tim, cậu ta đã đặc biệt liệt kê một phần danh sách những loại thuốc nhập khẩu khả nghi cho tôi. Sau đó tôi đến mấy cơ sở y tế ở Thượng Hải điều tra, bất ngờ phát hiện ra một địa chỉ trong đơn đặt hàng qua bưu điện, vừa vặn chính là tòa nhà ở ngõ Đồng Phúc của gia đình cô.”

Hồng Đậu cũng không quá ngạc nhiên, ngồi thẳng người nói: “Anh tôi đã kiểm tra rồi, người đi giày cỡ 39 không phải là Khâu tiểu thư mà là Hường tiên sinh.”

Peter Vương không ngờ Hồng Đậu có thể tra được trước, ông ngăn người: “Hường tiên sinh đi giày cỡ 39 thật à? Được rồi, vẫn còn chuyện khác nữa, sau cái chết của Bạch Hải Lập, Trần Bạch Diệp lập tức chuyển ra khỏi căn nhà lớn mà trước kia cô ta đã mua trực tiếp với giá khá cao, chuyển đến một căn nhà đứng tên Ngũ Như Hải, mỗi lần ra vào đều có quân đội hộ tống, xem ra chắc cô ta đã bầu víu được vào Ngũ Như Hải rồi.”

Hồng Đậu nhú mày, chuyện tình yêu tình báo của Ngũ Như Hải rất phong phú, mà đam mê của ông ta cũng khá khác người, không thích thiếu nữ chưa kết hôn, mà chuyên đi đào góc tường của cấp dưới, trong tất cả các loại phụ nữ, ông ta lại đặc biệt thích những thái thái đã từng kết hôn, Trần Bạch Diệp đây đã xinh đẹp, dù Ngũ Như Hải biết rõ là cô ta đang qua lại với Bạch Hải Lập thì cũng vẫn ham mê nhan sắc của cô ta, thu cô ta vào dưới trướng cũng không kỳ lạ cho lắm. Không biết cha chồng cô đã biết chuyện này chưa nhỉ?

“Sau khi Trần Bạch Diệp dọn đi, tôi tiếp tục theo dõi chỗ đó, phát hiện dấu vết của một vài nhóm người, có lẽ họ cho rằng Bạch Hải Lập biết tung tích của đồng vàng nên đến tìm Trần Bạch Diệp gây phiền phức, nào ngờ người đàn bà này cũng lanh lợi, chớp mắt cái đã nấp được vào cánh chim của Ngũ Như Hải rồi, đám người kia không ra tay được nên đành từ bỏ. Nhưng nửa đêm hôm qua sau khi khai chiến, tôi đã đi qua tòa nhà ấy để tìm Hạ Vân Khâm, xuống xe đi lòng vòng xung quanh tòa nhà thì phát hiện được cái này ở cửa sau.”

Hồng Đậu nhận lấy, là bút máy ngòi vàng, cô mở nắp ra, trên bút có khắc dòng chữ: “Aurora.”

“Đầu tiên tôi nghĩ Hạ Vân Khâm bỏ quên, nhưng sau đó nhớ kỹ lại thì cây bút thường ngày Hạ Vân Khâm dùng cũng không phải loại bút máy ngòi vàng này, lại liên tưởng tới địa chỉ bưu điện của đơn thuốc lúc trước, đột nhiên tôi nghĩ đến một người trong tòa nhà của các người, nếu đúng là người này thì đám người Hạ Vân Khâm gặp phiền phức rồi.”

Trên lưng Hồng Đậu chảy ra một tầng mồ hôi mỏng: “Hương tiên sinh?”

Peter Vương rất lo lắng, nắm tóc nói: “Hương Kỳ Thịnh cũng làm việc ở Aurora, lúc trước khi mấy người Vân Khâm điều tra ngõ Đồng Phúc, ngoại trừ tra ra Khâu tiểu thư là người buôn bán tình báo, còn tra ra được Hương Kỳ Thịnh là thành viên tổ chức yêu nước, sở dĩ thường hay lên báo nói mấy câu cổ hủ là để che giấu thân phận thật của mình mà thôi....”

Nhất thời Hồng Đậu nhớ tới những bài viết trên báo kia, chẳng trách làm thế nào cô cũng không nhìn ra được “hơi thở tiến bộ” trên người Hương tiên sinh, hóa ra là vì những lý luận ẩn tượng ban đầu lúc đó đã ảnh hưởng tới cô.

“Hương Kỳ Thịnh đã từng hợp tác với chúng tôi trong vụ ám sát Ngũ Như Hải, mặc dù bề ngoài đám người Vân Khâm không tỏ vẻ gì, nhưng đều ngầm kính nể ông ta. Theo chúng tôi điều tra thì từ đầu tới cuối đồng vàng này đều không ảnh hưởng gì đến tổ chức của Hương Kỳ Thịnh, nếu ông ta tự mình mua thuốc độc, lại đến gần chỗ ở của Trần Bạch Diệp điều tra, tôi nghi ngờ ông ta có hai thân phận, điều này cũng có thể giải thích được tại sao vụ ám sát Ngũ Như Hải lại thất bại, cũng đủ căn cứ để đánh giá lại ông ta.”

Hồng Đậu hoảng hốt không thôi, phải hít sâu một hơi mới có thể giữ được nhịp thở bình thường, nhìn thoáng qua radio trên bàn, vội đứng dậy, vừa vặn lên nghe thì quả nhiên đang nói tới chuyện có rất nhiều người tràn vào tô giới.

Peter Vương lại nói: “Có câu châm ngôn “binh mã chưa động, lương thảo đi trước” (1), dựa vào một trận chiến, dù là Ngũ Như Hải hay kẻ địch thì cũng đều nóng lòng muốn có được đồng vàng kia, đến bước này rồi, chắc chắn nhóm người Hạ Vân Khâm sẽ phải lập kế hoạch mới, bây giờ tôi lo nhất là

trong lúc Vân Khâm đang tìm tòa nhà thứ bảy thì Hương Kỳ Thịnh sẽ lấy thân phận người của tổ chức yêu nước để cố ý tiếp cận họ, phần lớn những người trong tổ chức đều có nhiệm vụ khác nhau, chuyện tìm vàng chỉ có mấy người Vân Khâm và Rhyt phụ trách, mọi người muốn đưa tin tức, nhưng trong tổ chức không ai biết họ ở đâu cả. Hồng Đậu, trong những người tôi biết, chỉ cô là có bản lĩnh từng nhìn thấy sẽ không quên, cô cẩn thận suy nghĩ một chút, Hạ Vân Khâm có từng tiết lộ cho cô về tin tức của tòa nhà thứ bảy không?”

(1) Binh mã chưa động, lương thảo đi trước: Trước khi làm việc gì đó thì nên chuẩn bị sẵn sàng, đầy đủ.

Tim Hồng Đậu đập nhanh bất thường, cô xoa bụng theo bản năng, cô là người muốn Hạ Vân Khâm bình an trở về hơn ai hết, nhưng đầu tiên cô phải xác nhận một chuyện đã.

***

Tô giới chung.

Trời vẫn chưa sáng, từ xa tiếng bom đạn làm rung chuyển cả bầu trời, mọi người dân đều bừng tỉnh, nhà nhà người người đều mệt mỏi, lối vào tô giới đã thiết lập trạm gác, máy thông báo của lãnh sự quán Anh và Mỹ đều vô dụng, trên đường đi, tiếng gào khóc vang lên không ngừng, khắp nơi đều là dòng người, nếu đặt mình vào đó, chỉ cần một giây sẽ cảm thấy nhìn mà đau lòng. Chưa bị thất thủ mà đã tàn tạ như vậy, nếu gót sắt của quân xâm lược chính thức bước vào, cảnh tượng tan nát tiêu điều chỉ tưởng tượng thôi cũng làm người ta run sợ.

Thật vất vả mới xông vào được tô giới, tạm thời người dân đều tìm cách để có được tấm thẻ phòng thân, nhưng vì tới gần vùng ngoại thành, chỗ có thể ở đã ít lại càng ít, trên đường đông nghịt, chỗ nào cũng chỉ thấy toàn người là người, xe của nhóm Hạ Vân Khâm bị kẹt trong dòng người, không di chuyển nổi, cũng may gần đây có không ít cửa hàng và nhà máy, mấy ông chủ nghe nói tô giới thu nhận dân tị nạn, sợ dân chúng nhân lúc loạn lạc mà tấn công vào kho hàng nên xung quanh cũng có không ít ô tô, xe của Hạ Vân Khâm trà trộn vào trong đó cũng không quá bắt mắt.

Đến trước một nhà máy bỏ hoang, ở trước cửa nhà thờ đã dựng một chỗ phát đồ ăn tạm thời, không ít người dân yêu nước đến chỗ này động viên dân chạy nạn, người trên xe ngồi quan sát một hồi, một người trẻ tuổi ngồi đằng sau tôn kính nói: “Là Hướng tiên sinh.”

Lại nói: “Anh Hạ, vốn chỗ này thường ngày không có ai đến, vì trận chiến này mà có nhiều người xông vào tô giới chung như vậy, nhà máy ở vùng ngoại thành cũng khá nhiều, tìm từng cái thì tốn rất nhiều thời gian, trời gần sáng rồi, chúng ta liên lạc với những người khác thế nào đây?”

Hạ Vân Khâm lấy một điều thuốc trong túi quần ra, châm lên, im lặng nhìn về phía nhà máy.

Rhyt nhìn người trẻ tuổi đó một cái rồi nói: “Dư Duệ, đây lần đầu tiên cậu chấp hành nhiệm vụ, lúc gặp chuyện thì nghĩ nhiều nói ít thôi.”

Dư Duệ mỉm cười, xấu hổ nói: “Biết rồi ạ.”

Đi đến một đoạn mà hai bên đều là lối đi chật hẹp của mấy tòa nhà, Hạ Vân Khâm và Rhyt đỗ xe vào một góc khuất.

Nhân lúc trời tối, mọi người bỏ xe lại, lúc đi ngang qua một cửa hàng đã đóng cửa, Rhyt và Dư Duệ nhẹ nhàng lên vào.

Hạ Vân Khâm đi ngược dòng người một lát, đột nhiên va phải ai đó, chỉ nghe có tiếng trẻ con khóc ré lên, một giọng nói ngạc nhiên vang lên: “Ồ, Hạ tiên sinh, sao cậu cũng ở đây?”

Hạ Vân Khâm nhìn sang, hóa ra là hai vợ chồng Bành thợt may, anh cười nói: “Gần đây có một nhà máy của Hạ gia, tôi đến hỗ trợ chuyển vật tư đi nơi khác, hai người đi đâu thế?”

Vợ chồng Bành thợt may cười nịnh nọt: “Chúng tôi định về quê lánh nạn.”

Nhóm người Dư Duệ đã lên lầu, vẫn chưa thấy Hạ Vân Khâm lên nên ngó xuống qua cửa sổ thì thấy anh đang đứng trên bậc thang nói chuyện với gia

đình bốn người nào đó.

Dư Duệ nhìn kỹ lại, cảm thấy hết sức ngạc nhiên, rõ ràng vẻ mặt của Hạ Vân Khâm rất bình tĩnh nhưng tay phải lại cẩn thận để trong túi quần, nhìn hình dáng thì có vẻ như chỗ đó đang giấu một khẩu súng.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Xin lỗi đã chậm trễ. Tôi vừa xem tin nhắn riêng rồi, đúng là truyện này đã bán bản quyền phim truyền hình vào tháng 3, nhưng việc này không liên quan gì đến việc ra chương của tôi cả, chủ yếu là vì hơi bận và phải thi cử, tôi biết là mọi người thích sủng ngọt, nhưng truyện này được viết theo mạch suy nghĩ của tôi, mọi người chú ý đọc tiêu đề chương một chút, không muốn đọc mấy chương thế này thì đừng mua VIP, khi nào thấy tên chương “Trăng sáng chiếu xuống đôi ta” thì tức là Hồng Đậu và Hạ nhị thiếu gia đã đoàn tụ rồi, còn khoảng vài chương nữa thôi.

Chương 98: Phong ba bão táp (2)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Dư Duệ cực kỳ ngạc nhiên, đôi vợ chồng này nhìn rất bình thường, sao Hạ Vân Khâm lại đề phòng tới mức này, chẳng lẽ đây là thói quen của anh trong lúc chấp hành nhiệm vụ? Dù là ai đi chăng nữa thì cũng không tin tưởng?

Mọi người vừa nói dứt lời thì cả gia đình Bành thory may đã bị dòng người chen lấn xô đẩy tới mức đứng không vững, hai đứa trẻ bị tiếng súng đạn phía xa dọa, cứ quấy khóc liên tục, trên lưng hai vợ chồng vốn đang đeo không ít hành lý, bị hai đứa bé quấy phá lại càng chật vật hơn, nói qua loa mấy câu với Hạ Vân Khâm rồi bất đắc dĩ đi hòa vào dòng người tiến về phía trước.

Trật tự ở tô giới chung đã gần như sắp sụp đổ, chỗ nào cũng có lính gác, các cửa hiệu hai bên đường đều đóng chặt cửa, những người bên trong cửa hàng đều biết bên ngoài đang loạn, nghe thấy tiếng bom nổ thì càng khóa chặt cửa lại.

Trong lúc đang hỗn loạn, đột nhiên có tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa của một cửa hàng nào đó rơi mất một mảng lớn, mọi người nghe thấy tiếng liền ồ ạt chạy đến, tranh nhau cướp hàng.

Cánh cửa của cửa hàng phía sau lưng Hạ Vân Khâm đóng lại, tất cả mọi người bên trong phải liều mạng giữ cửa thì cửa hàng mới không trở thành nơi trú ẩn tạm thời của mọi người, vốn dĩ anh còn định kiểm tra kĩ lại thêm vài lần nữa, nhưng bây giờ tình hình trên đường đã mất khống chế rồi, đứng trên bậc thang thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị bắt gặp, anh đành phải quay lại cửa hàng.

Rhyt nghe thấy tiếng Hạ Vân Khâm lên lầu, nhìn chằm chằm bên ngoài nói: “Vân Khâm, chiếc xe ở con đường đối diện kia có phải là của Đoạn gia không?”

Anh nhớ Đại thiếu gia Đoạn gia có một chiếc xe màu xanh sẫm, cả Thượng Hải cũng chỉ có vài ba chiếc xe có màu giống vậy, lần trước anh ta đến biệt thự Hạ gia thăm bệnh, anh có thấy chiếc xe này vài lần ở cửa ra vào.

Hạ Vân Khâm đi tới bên cửa sổ, cả kiểu dáng lẫn màu sắc của chiếc xe này đều rất đặc biệt, vừa nhìn đã biết đó là xe của Đoạn gia, nhưng xe đỗ quá xa nên không nhìn ra được trên xe có mấy người.

Dựa vào hướng chạy của xe thì hẳn là bọn họ vừa mới chạy qua nhà máy bóng đèn Semo.

Anh nhíu mày.

Mấy đời nhà Đoạn gia đều làm quan, gần đây mới học làm ăn buôn bán, có một xưởng đóng thuyền với một nhà máy dệt đều được đặt ở tô giới Pháp, bây giờ Hồng Khẩu khai chiến, tô giới chung đã loạn lạc, người Đoạn gia không ở tô giới Pháp đợi mà bỗng dưng lại chạy đến tô giới chung làm gì chứ?

Lúc này Dư Duệ ghép hai chiếc bàn lại, châm nước vẽ trên mặt bàn nói: “Những tòa nhà và nhà máy bị bỏ trống hơn 10 năm ở tô giới chung tổng cộng có ba chỗ, xưởng bóng đèn Semo chúng ta vừa đi qua cách chúng ta gần nhất, năm đó vì làm ăn không thuận lợi, chỉ một năm đã đóng cửa, nghe nói ông chủ vì trốn nợ mà phải phẫu thuật thẩm mỹ rồi chạy tới phía Nam, đến nay vẫn không có tin tức. Chỗ thứ hai là...”

Mấy tài liệu này không nên mang theo bên người, trước khi ra ngoài phải nhớ kỹ toàn bộ, hôm qua là lần đầu tiên anh ta ra gặp nhóm của Hạ Vân Khâm, để có thể biểu hiện xuất sắc nhất có thể, anh ta đã nhớ cực kỳ kỹ từng chi tiết một.

Rhyt nhìn đồng hồ nói: “Ở trước cửa nhà máy bóng đèn Semo đang phát lương thực cứu tế, muốn đi vào nhất định phải đi qua chỗ nhà thờ, vậy thì không thể làm nổ nó được, cứ thế tìm thì chắc chắn sẽ bị chú ý, trước mắt chỉ có thể đợi lương thực cứu tế phát xong rồi tính, nói cách khác, chúng ta phải đợi khoảng một tiếng nữa.”

Một tiếng đồng hồ quá dài, tình hình thay đổi trong nháy mắt, lỡ chẳng may mọi thứ hoàn toàn mất kiểm soát thì ngay cả chuyện trở về khu vực an toàn cũng khó mà làm được.

Hạ Vân Khâm suy nghĩ, không nói gì.

Rhyt nghi ngờ hỏi: “Vân Khâm, cậu có ý kiến nào khác à?”

Hạ Vân Khâm dựa lưng vào ghế tựa, chỉ vào chỗ đầu nước còn chưa biến mất: “Chúng ta đã tìm những tòa nhà bị đồn có ma lâu như vậy rồi, đến bây giờ đều không có chút thu hoạch gì, nhìn tình hình bây giờ, tôi nghĩ có khi nào ngay từ đầu chúng ta đã đi sai hướng rồi không? Nhưng nếu bây giờ cứ đi tìm lần lượt từng chỗ một thì cái giá phải trả sẽ quá lớn. Cho nên tôi đang thử nghĩ cách khác.”

***

Hồng Đậu lâm vào vấn đề khó, hôm qua Hạ Vân Khâm đã cắt mấy tấm bản đồ vào kết sắt, mặc dù không nói chính xác thông tin liên quan đến vị trí của tòa nhà thứ bảy, nhưng từ những tư liệu anh để lại cũng không khó để tìm ra các manh mối liên quan.

Chìa khóa tử bảo hiểm cô cũng có một cái, nhưng chính Peter Vương đã nói, bây giờ ai cũng đang muốn có đồng vàng này, trước khi đưa bản đồ ra thì cô phải xác định được lập trường của Peter Vương đã.

Đến giờ cô chỉ biết vật liên lạc của tổ chức Hạ Vân Khâm là chiếc xe đạp, khẩu hiệu là ánh sáng và chân lý, chỉ với hai điều này thì sao cô có thể lấy được địa điểm hoạt động của tổ chức thông qua Peter Vương chứ.

Cô tuyệt đối không thể lấy sự an toàn của Hạ Vân Khâm ra mạo hiểm được, nếu cuối cùng vẫn không xác định được Peter Vương là bạn hay địch thì có nên đưa tin cho ông ấy không?

Cô tắt radio: “Vương thám tử, ông đợi ở đây nhé, tôi về phòng một lát.”

Peter Vương kiểm chế sự sốt ruột của bản thân, gật đầu với Hồng Đậu.

Hồng Đậu vốn đã đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Vương thám tử, tôi nhớ lúc điều tra hiện trường, tuy rằng mấy chỗ dấu chân đó đều là cỡ 39, nhưng nhìn hình dáng dấu giày thì có lúc là nam, có lúc là nữ, nếu Vương thám tử nghi ngờ hung thủ là Hường tiên sinh, vậy thì ít ra Hường tiên sinh nên có một đồng bọn là nữ chứ.”

Peter Vương ngăn ra: “Tôi qua sau khi điều tra được Hường Kỳ Thịnh xong, mãi đến tận lúc này tôi vẫn nghi ngờ đồng bọn của ông ta là Khâu tiểu thư, nhưng cô cũng nói rồi đó, Khâu tiểu thư không đi giày cỡ 39, hơn nữa Hường Kỳ Thịnh lại có địa vị cao trong tổ chức yêu nước, có khi ông ta đã tìm nữ đồng phạm của mình ở nơi khác, huống chi tôi còn tìm được cây bút máy ngòi vàng có khắc chữ Aurora ở ngoài nơi ở của Trần Bạch Diệp...”

Nói chung tất cả các loại manh mối đều chỉ về Hường Kỳ Thịnh.

Về mặt Hồng Đậu cứng lại: “Theo lời ông thì vì địa chỉ nhận thuốc là căn nhà đó nên Hường Kỳ Thịnh mới trở thành nghi phạm, vậy tức là bất kì ai ở trong căn nhà đó cũng đều đáng nghi đúng không?”

Peter Vương khó hiểu nhìn Hồng Đậu: “Trừ Ngu gia ra thì tôi không tin bất kì ai trong tòa nhà đó cả. Nhưng vì tòa nhà này không rõ lai lịch nên trước kia chúng tôi cũng đã điều tra lý lịch của tất cả mọi người trong đó, tra đi tra lại thì cũng chỉ có thân phận của Hường Kỳ Thịnh và Khâu tiểu thư là đặc biệt, còn vợ chồng Bành thợt may dưới lầu thì cũng giống Ngu gia, đều là những người dân cực kì bình thường.”

Nhưng càng nói thì giọng ông ta lại càng trở nên hoang mang, nói xong câu đó thì miệng ông ta hơi há ra một lúc, rồi lại đột ngột ngậm lại.

Nhịp tim của Hồng Đậu lại tăng lên, cô vội kéo cửa đi ra ngoài, mặc dù tính cách của Peter Vương khá tùy tiện nhưng cũng không phải là người không có mưu lược, sở dĩ thà nghi ngờ Hường Kỳ Thịnh cũng không chịu nghi ngờ vợ chồng Bành thợt may, nhất định là vì bối cảnh sạch sẽ của đôi vợ chồng này, mấy người Hạ Vân Khâm và Peter Vương cùng một tổ chức, chắc có chung nhận định với suy nghĩ này, chẳng trách từ trước tới giờ mỗi lần anh

tới ngõ Đồng Phúc đều rất khách sáo với người Bành gia, không chỉ chào hỏi tử tế mà lại còn lấy kẹo cho hai đứa bé ăn nữa.

Càng nghĩ cô càng bước nhanh hơn, dù là vợ chồng Bành gia hay Hường Kỳ Thịnh cũng đều là loại người khiến người khác cảm thấy khó cảnh giác, dù Hạ Vân Khâm có tính cảnh giác cao, lại còn ở chung với những người khác trong tổ chức đi chăng nữa thì cũng khó tránh khỏi trường hợp bị ám sát, đánh lén lúc thiếu cảnh giác.

Lúc rẽ sang góc khác, cô lại tình cờ nghe được tiếng Hạ Ninh Tranh nói chuyện với Dư quản gia, vốn dĩ cô muốn tránh mặt nhưng vì tình cờ nên cũng khó tránh khỏi nghe được vài câu.

Hạ Ninh Tranh hỏi Dư quản gia: “Đại thiếu nãi nãi ra ngoài khi nào?”

“Đại thiếu nãi nãi mới ra ngoài thôi ạ, nói là chiến tranh nổ ra rồi, nếu không tận mắt thấy thái thái và lão gia an toàn thì Đại thiếu nãi nãi sẽ không yên tâm.”

Trong giọng nói của Hạ Ninh Tranh có phần không vui lại xen lẫn lo lắng: “Dù muốn đi thì cũng nên nói với tôi một tiếng để tôi đi cùng chứ. Ông mau chuẩn bị xe, tôi sẽ đến Đoạn gia đón cô ấy về.”

Chương 99: Phong ba bão táp (3)

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hạ Ninh Tranh và Dư quản gia vừa nói chuyện vừa đi xuống lầu, Hồng Đậu dừng lại một chút rồi cũng trở về phòng mình.

Chuyện Đoạn Minh Y về nhà mẹ đẻ không có gì đáng ngạc nhiên cả, sáng sớm nay Hạ gia đã loạn lên mất một lúc, ai ai cũng bị chuyện chiến tranh quấy nhiễu đến mức đứng ngồi không yên, Đoạn Minh Y thân là con gái lớn, quan tâm nhà mẹ đẻ cũng là bình thường. Huống chi trước mắt, bây giờ trong lòng cô cũng chỉ có sự an toàn của Hạ Vân Khâm, chẳng có tâm trí nào mà để ý đến chuyện gia đình nhà anh cả nữa.

Trở về phòng, Ngu thái thái và Ngu Sùng Nghị đều giật mình, sau mấy phút ra ngoài, sắc mặt Hồng Đậu tệ hơn trước rất nhiều.

“Xảy ra chuyện gì vậy con?” Ngu thái thái bước nhanh lên đón con gái.

Tối hôm qua Ngu Sùng Nghị đã biết Hạ Vân Khâm không có ở nhà, bây giờ khai chiến rồi mà vẫn chưa thấy Hạ Vân Khâm trở về, lại nhìn dáng vẻ của Hồng Đậu, anh ta hơi ngạc nhiên, sau đó lại sốt ruột: “Bên chỗ Vân Khâm xảy ra chuyện gì rồi à?”

Hồng Đậu đi thẳng tới trước tủ bảo hiểm, lấy chìa khóa ra nhưng rồi lại ngừng lại.

Trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, cô đã có quyết định của riêng mình, dù tìm được địa điểm hoạt động thì sao chứ, vì an toàn của thành viên, tổ chức tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức cho bên ngoài, nếu muốn dùng chuyện này để xác nhận lập trường của Peter Vương thì không hề khả thi chút nào.

Cho đến hôm nay, có lẽ chỉ có một cách duy nhất có thể dùng để xác nhận

xem lời nói của Peter Vương là thật hay giả.

Cô xoay người nói với anh trai: “Anh, anh theo em xuống phòng khách nhỏ gọi điện thoại, ở trong đó có điện thoại ngoại tuyến, em có chuyện muốn hỏi mẹ.”

Theo phân tích của Hạ Vân Khâm và Peter Vương, y tá đột tử, Bạch Hải Lập bị sát hại, mẹ bị tấn công, có khả năng do cùng một nhóm người gây ra.

Y tá đột tử do hung thủ muốn tòa nhà bị bỏ trống để tiếp tục tìm đồng vàng, Bạch Hải Lập bị sát hại, ngoài ra nguyên nhân còn là vì bản thân ông ta cũng bị cuốn vào chuyện phân chia đồng vàng.

Trong mấy sự kiện này, chỉ có chuyện mẹ bị tấn công là có vẻ rất đột ngột, qua loa.

Qua kí ức của mẹ thì vài ngày trước khi xảy ra chuyện, mẹ đã vô tình nhìn thấy cuộc gặp giữa Ngũ Như Hải của Nam Kinh và Khâu tiểu thư, căn cứ vào đó, mọi người đã suy đoán hung thủ muốn sát hại mẹ có thể là Khâu tiểu thư.

Dù vụ án này có liên quan đến Khâu tiểu thư thì cô ta cũng không phải là người đi giày cỡ 39, chắc chắn cô ta không phải là hung thủ ở hiện trường gây án.

Vậy thì trong các manh mối về hung thủ chỉ còn lại hai điểm tương đối rõ ràng.

Thứ nhất hung thủ biết căn bệnh cũ đáng xấu hổ của mẹ là phải đi vệ sinh nhiều lần, vì thế nên đã trốn trong nhà vệ sinh từ trước, vậy tức là hung thủ có quen biết mẹ hoặc có cách để điều tra ra được chuyện này.

Điểm thứ hai, theo điều tra của Peter Vương thì thuốc được dùng để sát hại y tá đã từng được đặt về tòa nhà ở ngõ Đồng Phúc.

Dựa vào hai điểm này, đúng là có lý do nghi ngờ hung thủ chính là các gia đình ở ngõ Đồng Phúc.

Điều thứ nhất và dấu giày 39 là những thông tin đã được nghiệm chứng khách quan. Điều thứ hai chỉ là lời nói từ một phía của Peter Vương.

Đến nước này, buồn cười là cô lại không thể tin Peter Vương được, chỉ có thể thông qua điều đầu tiên để kiểm tra xem rốt cuộc điều thứ hai có phải là sự thật hay không.

Mà cách kiểm tra này đương nhiên phải ép người còn sống duy nhất là vợ nhớ lại chuyện mấy ngày trước đây một lần nữa.

Ngu Sùng Nghị không hề do dự đồng ý: “Được.”

Ngu thái thái đuổi theo vài bước nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có lẽ vợ con vẫn còn đang ở phòng khám của Rhyt, chiến tranh đột nhiên nổ ra, không biết bà ấy đã trở về biệt thự Phan gia hay chưa nữa.”

Lời này đã khiến Hồng Đậu bừng tỉnh, sau khi xuống lầu dưới, cô gọi điện đến phòng khám của Rhyt trước, đừng nói là Rhyt, y tá thường ngày phụ trách nhận điện thoại trong phòng khám cũng không ở đó, điện thoại reo mấy tiếng mà bên kia vẫn không ai nghe điện thoại, bất đắc dĩ cô đành phải cúp máy.

Điện thoại của Phan gia ở trong phòng ngủ của cậu vợ, gọi tới Phan gia cũng rất lâu sau mới có người nghe máy, thậm chí còn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng cãi nhau từ đầu dây bên kia, hẳn là cả nhà đang hỗn loạn lên vì chiến tranh rồi.

Vất vả lắm người hầu mới tìm được Ngọc Nguyên nghe điện thoại, Hồng Đậu nói: “Ngọc Nguyên, vợ hồi phục thế nào rồi, có tiện để vợ nghe điện thoại không, em có chuyện cực kỳ quan trọng muốn hỏi vợ.”

Ngọc Nguyên chưa kịp trả lời thì từ xa đã có người gọi: “Ngọc Nguyên, ai gọi điện thoại tới vậy? Có phải Hồng Đậu không, nhanh, mau đỡ mẹ qua nghe điện thoại.”

Đúng là giọng nói của cô.

Hồng Đậu và anh trai ngạc nhiên quay sang nhìn nhau một cái, chẳng lẽ mẹ nhớ ra chuyện quan trọng gì muốn nói với bọn họ sao?

Hình như Phan thái thái vì động đến vết thương mà vừa cầm ống nghe lên đã hít một hơi thật sâu, sau đó liền cố nhịn đau nói: “Hong Đậu, cậu mẹ đang muốn gọi điện thoại cho cháu đây. Lúc này cậu cháu vừa đến công ty tàu thủy để tranh vé, tranh qua tranh lại chỉ lấy được có mấy cái vé hạng ba, cháu cũng biết trên người mẹ còn có vết thương, làm sao có thể ngồi khoang hạng ba được chứ?”

Hong Đậu mới chỉ kịp há miệng, còn chưa trả lời, Phan thái thái lại tiếp tục nói như pháo nổ: “Hạ gia cũng sắp lên đường đi Trùng Khánh rồi đúng không, mẹ thương lượng chuyện này với cháu nhé, nếu máy bay của Hạ gia không còn chỗ trống, có thể cho nhà mẹ mấy vé tàu khoang hạng nhất không? Cuộc chiến này khiến lòng người hoảng sợ, cũng không biết rốt cuộc Thượng Hải như thế nào nữa, cả nhà mẹ đều dự định đến Trùng Khánh tránh nạn một thời gian. Chị họ Ngọc Kỳ của cháu sắp lên đường đi Hong Kông với Viên Nhược Lạp rồi, cả nhà mẹ chỉ còn có ba người thôi nên cũng không cần nhiều vé đâu, chỉ cần ba vé là được rồi.”

Hong Đậu ngạc nhiên: “Chị họ Ngọc Kỳ sẽ đi Hong Kông à?”

“Ừ. Không có thời gian lo liệu, người nhà hai bên định bây giờ cứ đăng trước một bài báo đã, rồi khi nào hết chiến tranh thì quay lại Thượng Hải làm lễ cưới sau, Viên Nhược Lạp cũng phải cố gắng lắm mới lấy được hai vé khoang hạng hai, nói ra thì cũng tội nghiệp cho Ngọc Kỳ.”

Tâm trạng Hong Đậu ngập tràn những cảm xúc khác nhau, chiến tranh nổ ra, bạn bè thân thuộc vì kẻ sinh nhai mà từng người phải chạy đi, sự rời đi của chị họ Ngọc Kỳ cũng chỉ là mở đầu thôi, có lẽ sau này cô còn phải chia tay không ít người nữa. Ví dụ như Cố Quân, đến bây giờ cô vẫn chưa xác nhận được là Cố gia sẽ đi hay ở lại nữa.

Cô miễn cưỡng giữ vững tinh thần nói: “Cái này là chuyện vui lớn, trước tiên mẹ thay cháu chúc mừng chị họ Ngọc Kỳ và Viên tiên sinh nhé, cháu sẽ bảo Dư quản gia đưa quà của Hạ gia đến biệt thự Phan gia, còn về chuyện vé

tàu, để cháu hỏi xem có hay không, nếu có thì sẽ lập tức bảo Dư quản gia đưa cho mợ.”

Phan thái thái thở phào nhẹ nhõm: “Không phải mợ sĩ diện, trước đây mợ đã từng ngồi ở khoang hạng ba rất nhiều lần rồi, vết thương này của mợ mà phải ở trong khoang hạng ba xóc nảy mười mấy ngày thì chắc chắn là tệ đi đấy. Đúng rồi, lúc trước mợ ở phòng khám của bác sĩ Rhyt, có không ít người ở bên ngoài phòng bệnh trông coi, nửa đêm hôm qua vì chiến tranh nên mợ mới vội trở về Phan gia, những người này cũng về theo luôn, cháu giúp mợ nói một tiếng với Vân Khâm, bây giờ tình hình loạn như vậy, chắc hung thủ cũng chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ tới mợ nữa đâu. Mời mấy người bạn này trở về hết đi, không cần trông coi bên ngoài biệt thự đâu.”

Hồng Đậu nói: “Chuyện này quá phức tạp, không thể nói rút lui là rút lui được đâu, bởi vì không chỉ liên quan tới sự an nguy của một mình mợ mà còn có nhiều phương diện phải lo nữa. Bây giờ cháu muốn hỏi mợ một chuyện, mấy ngày trước ở tiệc trà, mợ có gặp chuyện gì không bình thường không?”

Phan thái thái ngạc nhiên, mãi một lúc sau mới đáp lại: “Chẳng phải mợ đã nói rõ hết với cháu từ hôm trước rồi sao, mợ gặp một người phụ nữ và một người đàn ông ngồi trong xe cảnh sát nói chuyện, giọng nói của người phụ nữ đó rất giống Khâu tiểu thư sống trong tòa nhà của cháu đó.”

“Ngoại trừ Khâu tiểu thư, mấy ngày trước mợ còn gặp mấy hàng xóm khác trong tòa nhà của cháu không?”

Phan thái thái ngần người: “Hàng xóm khác?”

Một năm qua, vì bà không muốn để cho Ngọc Kỳ có dính líu quan hệ với Ngu Sùng Nghị, thà rằng bất chấp mạo hiểm trở mặt với em gái của chồng cũng không chịu đến ngõ Đồng Phúc, gần đây nhiều nhất là vì Hồng Đậu kết hôn mà có qua mấy lần thôi, làm gì đến mức thường xuyên tình cờ gặp gỡ mấy hàng xóm khác được.

Đến bước này, Phan thái thái cũng biết việc này vô cùng quan trọng, bình tĩnh cố hết sức nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày trước, vì quá tập trung suy nghĩ nên cứ ngồi yên lặng như vậy một lúc.

Mãi một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Lần trước mợ đã nói rồi, ngày hôm đó mợ đến cửa hàng bánh ngọt để mua bánh ngọt cho Ngọc Nguyên nên mới đi ngang qua chiếc xe cảnh sát đó, lúc tính tiền trong cửa hàng, mợ thấy người khách trước mặt để quên một túi bánh ngọt, mợ vốn muốn nhắc nhở nhân viên trong cửa hàng, vì quá nhiều người nên mợ cũng không quan tâm nữa, chỉ lấy bánh ngọt của mình đi...”

Nói đến đây bỗng nhiên bà ngừng một chút: “Đợi đã, mợ nhớ lúc đó trong cửa hàng có một người đàn ông thấp bé liên tục nhìn chăm chăm vào mợ, nhưng đợi khi mợ nhìn sang thì ông ta lại quay đầu đi mất.”

Người đàn ông thấp bé? Hồng Đậu âm thầm suy nghĩ, dáng người Hướng Kỳ Thịnh tuy gầy nhưng cũng không thấp bé, đàn ông trong tòa nhà chỉ có Bành thợ may là có thân hình thấp bé thôi.

“Mợ không nhớ rõ dáng vẻ của người kia ạ?”

“Không.” Giọng nói của Phan thái thái lộ ra vẻ chán chừ, “Người này làm việc ở phía sau, vừa thấy mợ thì lập tức đi vào, chỉ trong chớp mắt như vậy không có cơ hội nhìn được mặt mũi của người kia.”

“Vừa thấy mợ liền đi mất?” Hồng Đậu nhíu mày, “Người đó biết mợ sao?”

“Mợ không biết, Hồng Đậu à, cháu đừng cố hỏi lại, mợ không nhớ nổi đâu, vì người này thực sự không đáng chú ý. À đúng rồi, mợ nghe Ngọc Nguyên nói, bánh ngọt trong tiệc trà là do cửa hàng kia cung cấp, cho nên rất cuộc người này là người làm trong cửa hàng hay là khách hàng thì đến giờ mợ cũng không rõ.”

Trong lòng Hồng Đậu càng ngày càng chắc chắn, tiệc trà cần phải có thiệp mời mới có thể vào được, hung thủ có thể tự nhiên đi lại ở cửa sau, thế lực sau lưng hẳn chắc đã sớm sắp xếp giúp hẳn hết rồi, dùng thân phận là nhân viên trong cửa hàng bánh ngọt đưa bánh tới cũng là một cách nguy trang rất tốt.

Một thợ may của tiệm may lại đột nhiên biến thành nhân viên của cửa hàng bánh ngọt, chắc cũng chỉ có người vô lo vô nghĩ như mợ mới không để ý mà

thôi.

Phan thái thái lại nói: “Nói thật, mấy hàng xóm trong tòa nhà của cháu, mợ cũng chỉ có chút ấn tượng với Khâu tiểu thư ở lầu ba thôi, những người khác thì dù có đứng trước mặt, mợ cũng chưa chắc đã nhận ra được.”

Cúp điện thoại xong, Hồng Đậu và Ngu Sùng Nghị trở về phòng, chuyện này liên quan đến mấy phe phái thế lực đầu đá, vụ án giết người đã không thể dùng cách bình thường để suy luận được nữa rồi, tuy nói cho đến nay cô không dám xác định thân phận của hung thủ, nhưng từ những manh mối nhỏ lẻ ghép lại, không thể làm cô không nghi ngờ hai người hàng xóm này được.

Mà sự nghi ngờ này vừa vặn trùng với suy luận của Peter Vương.

Cô trở lại phòng, mở két sắt lấy xấp tài liệu đó ra.

Lật từng trang từng trang ra, lúc đến tòa nhà thứ bảy thì quả nhiên là một hình trống không, Hạ Vân Khâm chỉ đánh dấu một phạm vi trên bản đồ tô giới chung, không có bản đồ kiến trúc chi tiết cũng không có phương hướng cụ thể. Có thể thấy là ngay cả bản thân anh cũng không xác định được nơi này là một căn nhà lớn hay một nhà máy.

Cô thất vọng cũng đồng thời không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bây giờ vị trí của tòa nhà thứ bảy này chính là một câu đố, nếu mục đích của Peter Vương là tìm đồng vàng thì tất nhiên ông ta sẽ cảm thấy thất vọng với tài liệu này, là bạn hay địch, thử một lần sẽ biết thôi.

Nhưng cô cũng không thể nhẫn tâm để Peter Vương một mình đi vào mưa bom bão đạn để đưa tin được, nói chung phải có một kế sách vẹn toàn để nhắc nhở cả Hạ Vân Khâm mới được.

Chợt nhớ ra anh trai đã ở tô giới chung làm cảnh sát lâu như vậy rồi, cô kìm nén sự nôn nóng trong lòng, chỉ vào phạm vi của bản đồ, hỏi anh trai: “Anh biết trong phạm vi này có nhà máy hay tòa nhà lớn nào không ạ?”

***

Đoạn Minh Phong và Đoạn Minh Ba dừng xe trước nhà máy bóng đèn Semo, hôm qua em gái nói một câu rất đúng, hào quang của Đoạn gia đã kéo dài suốt mấy trăm năm rồi, bây giờ nó bắt đầu yếu dần, nếu nó hoàn toàn lụi tàn thì mấy anh em bọn họ thân là trụ cột trong gia đình, sau này phải dùng cái gì để đối mặt với già trẻ lớn bé trong họ đây, bây giờ trong nhà đã hết cách rồi, buôn bán thì có lòng mà không có lực, nhưng được cái trên bản kiến trúc có vấn đề gì anh ta vừa nhìn là biết ngay, dù được hay không thì cũng nên thử một lần xem thế nào.

Bọn họ lấy bản kiến trúc ra nhìn về phía nhà máy một lát, thấy cửa ra vào toàn là người dân đến nhận lương thực cứu tế, hơi ngừng lại, đang định lái xe đi thì bỗng nhiên có người gọi: “Anh Đoạn.”

Chương 100: Kính ánh sáng một ly

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Đoạn Minh Phong ngó ra bên ngoài, lập tức nhận ra đối phương là cháu trai hiệu trưởng Dư của đại học Thượng Hải - Dư Duệ, ông là bạn của cha anh ta nên trước đây hai người đã từng gặp mặt vài lần vào mấy dịp xã giao, tính ra cũng có thể coi là quen biết nhau.

Anh ta vội gập bản kiến trúc trên tay lại, cất đi rồi hỏi Dư Duệ: “Tô giới chung đang loạn mà cậu tới đây làm gì thế?”

Dư Duệ chỉ vào hàng người dài dằng dặc sau lưng mình, ung dung nói: “Đêm qua nghe nói là đã khai chiến rồi nên tôi đến đây giúp phân phát lương thực và thuốc men.”

Đoạn Minh Phong nhìn về hướng Dư Duệ chỉ, đúng là có không ít người yêu nước đang an ủi những người dân chạy nạn. Mặc dù anh em Đoạn gia cũng không thân thiết với Dư Duệ nhưng cũng biết Dư Duệ nổi tiếng là thanh niên nhiệt huyết, do dự một chút mới khuyên nhủ: “Nơi này gần khu giao chiến, lúc nào cũng có thể bị đánh chiếm, tin tức lại bị phong tỏa hoàn toàn, tạm thời không truyền ra ngoài được, nếu phân phát lương thực cứu tế gần xong rồi thì cậu cũng tranh thủ mà về khu an toàn cho sớm đi, đừng để hiệu trưởng Dư lo lắng.”

Dư Duệ cười nói: “Tôi đang định làm vậy đây, lương thực cứu tế sắp phát xong rồi, tôi cũng chuẩn bị về, chỗ này nguy hiểm lắm, hai người cũng tranh thủ mà về tô giới Pháp đi nhé.”

Đợi hai người rời đi, Dư Duệ lẫn vào trong đám đông rồi mới quay lại quảng trường, sau đó nhân lúc hỗn loạn đi về phía cửa hàng, cuối cùng đi thẳng lên lầu: “Trên xe chỉ có hai anh em Đoạn gia, nhưng luôn có một chiếc xe khoảng chừng mười người luôn đi theo họ, tôi thấy hình như là người hầu của Đoạn gia, trên tay Đoạn Minh Phong có bản kiến trúc của tòa nhà nào đó,

tôi cũng không đoán được rốt cuộc anh ta định làm gì.”

Rhyt mệt mỏi nói: “Bây giờ có bốn phe đang tìm kiếm đồng vàng, quân địch, Ngũ Như Hải ở Nam Kinh, chính phủ, còn có các tổ chức nữa, dù là phe nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không dám công khai cầm bản kiến trúc trong tay, nhưng nếu không có chỗ dựa, Đoạn gia tuyệt đối không dám một mình một ngựa tìm kiếm đồng vàng đâu, có lẽ người của chính phủ đã tiết lộ tin tức này ra ngoài, nhưng chẳng hiểu sao anh em Đoạn gia lại biết được. Bọn họ cũng không tính toán trước, không giống như mấy kẻ bán nước, có vẻ cũng không phải là tay sai của Ngũ Như Hải, liệu rằng có phải là người của chính phủ hay không?”

Hạ Vân Khâm nghe đến đoạn “chính phủ để lộ bí mật” liền nhú mày lại, một lúc lâu sau vẫn im lặng không nói một lời.

Vừa nãy Dư Duệ cũng đã nhắc nhở anh em Đoạn gia rồi, bây giờ họ đòi ý thì vẫn kịp thoát khỏi vũng lầy này, chứ chuyện đã đến nước này thì chẳng còn ai có thể ngăn cản nổi nữa.

Còn chuyện ai để lộ bí mật, ai là kẻ chen ngang, chỉ cần về nhà điều tra một chút là sẽ biết ngay thôi.

Anh nhìn một người đồng nghiệp khác nói: “Vẫn chưa gọi điện thoại được à?”

Người đó lắc đầu: “Bây giờ khu Bắc và khu Đông đã trở thành căn cứ của địch, đường dây bị chặn lại rồi, tạm thời không gọi điện được.”

Rhyt nói: “Tô giới Pháp đã bị lật lên hết cả rồi, chúng ta cũng đã tìm hết những khu vực khác của tô giới chung, bây giờ cả tô giới chung cũng chỉ còn phía Bắc của sông Tô Châu là chưa tìm thôi, chỗ này lại gần chiến trường, hành động rất phiền phức, tôi nghi ngờ những phe khác cũng đã tìm ở những vùng lân cận rồi, chỉ là bây giờ không dám manh động mà thôi.”

Dư Duệ đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Còn có rất nhiều dân chạy nạn vẫn đang tiến về tô giới chung, ít ra cũng có ba vạn người, đến khi dân chúng

chạy vào hết thì phần lớn các tòa nhà này đều sẽ chật ních người. Nếu người của Ngũ Như Hải tìm được chỗ giấu đồng vàng trước thì còn đỡ, mặc dù tên này có cầu kết với địch nhưng hắn vừa muốn có tiếng lại có miếng, sẽ không dám chĩa súng vào đầu dân. Nhưng nếu như quân địch tìm được vị trí cụ thể trước thì nguy to, chúng sẽ không bận tâm đến sự sống chết của người dân mà trực tiếp sử dụng súng đạn để tìm đồng vàng ấy.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười: “Điểm thứ hai khó làm lắm, đừng quên hiện nay tô giới chung là địa bàn của lãnh sự quán Anh và Mỹ, nếu quân địch thực sự trắng trợn dùng cách này tìm vàng thì chúng định chuyển vàng đến chiến trường thế nào? Có khi còn chưa ra khỏi cổng của tô giới chung thì đã bị bắt lại rồi. Dù là phe nào đi chăng nữa, vội đến mấy thì cũng chỉ có thể bí mật tìm vàng mà thôi.”

Dư Duệ nhíu mày, đây thực sự là vấn đề khó giải quyết, đầu tiên là phải tránh né tai mắt của những phe khác để tìm vàng, rồi lại phải bảo đảm chúng sẽ được vận chuyển đến chiến trường.

Chuyện lần này, thành công thì có thể cứu nước cứu dân, không thành thì khó mà bảo toàn mạng sống trở về. Về chuyện này thì những người đi trước ắt hẳn đã có tính toán của riêng mình rồi vì nét mặt họ không hề có vẻ gì là sợ sệt hay lo lắng...

“Lúc này tôi cũng đã nói rồi, tạm thời chúng ta có hai phương án.” Hạ Vân Khâm nói, “Đầu tiên là những tòa nhà và nhà máy bỏ hoang đã được kiểm tra hết rồi, giờ đi kiểm tra lại cũng chẳng được ích gì nên tôi định đổi hướng.”

Mọi người giật mình: “Không theo dõi những tòa nhà bỏ hoang lâu năm à?”

“Đúng, tôi tính nhắm vào những tòa nhà đã bị bỏ trống trong khoảng thời gian trước 10 năm, sau đó lại được đưa vào sử dụng. Tô giới chung có tổng cộng bốn khu: Tây, Trung, Nam và Bắc. Trong đó, vì khu Bắc có tới tận ba tòa nhà bị bỏ trống 10 năm nên chúng ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khu Bắc, bây giờ đổi cách suy luận lại, tôi định chuyển sang tìm ở khu khác.”

Mọi người ngẩn ra, đúng là hướng nhìn rất mới: “Điểm thứ hai thì sao?”

“Điểm thứ hai chính là nếu kế hoạch của mấy phe kia không thay đổi thì họ nhất định sẽ đến thăm dò ở những nơi bị bỏ hoang lâu năm giống như nhà máy bóng đèn Semo, một khi để lộ sơ hở, chúng ta có thể nhân cơ hội diệt trừ được mấy người này. Tôi hy vọng trước tối hôm nay đường dây điện thoại có thể được kết nối, nếu không tốt nhất chúng ta chờ thời cơ hành động thôi, bởi vì bây giờ bất kì ai có hành động thì sẽ lập tức trở thành mục tiêu công kích của những phe khác.”

Dư Duệ cười khỏ nói: “Nhưng vấn đề là hai phe đó ai cũng nguy trang cả, làm sao tôi đoán được ai là người tốt ai là người xấu chứ?”

Hạ Vân Khâm ngược mắt nhìn anh ta nói: “Không tin những gì mình thấy, cũng không tin những gì có vẻ như vô hại, cậu có làm nổi hai việc này không?”

Vẻ mặt của Dư Duệ trở nên nghiêm túc, im lặng một chút mới thận trọng gật đầu: “Tôi nhớ kỹ rồi.”

***

Hồng Đậu quyết định cầm bản kiến trúc của tòa nhà bỏ trống thứ bảy đi thử Peter Vương. Đang trong thời kỳ đặc biệt, cô không tin ai được, nhưng nếu quả thật Peter Vương thật lòng muốn truyền tin tức cho Hạ Vân Khâm, cô sẽ không để cho ông ấy mạo hiểm một mình được.

Hồng Đậu dẫn anh trai đến thư phòng, đặt bản kiến trúc cuối cùng lên bàn, nói với Peter Vương: “Trước lúc đi Hạ Vân Khâm đã để lại cái này, bây giờ tôi chỉ biết tòa nhà thứ bảy có thể ở trong khu vực này thôi, nhưng cụ thể là tòa nhà nào, trên bản kiến trúc không hề đánh dấu.”

Peter Vương cầm lấy tờ giấy đó nhìn một cái rồi nhíu mày nói: “Lại là ở Khu Bắc. Tối hôm qua chưa khai chiến thì còn được, bây giờ đang thời chiến, khu này không còn an toàn nữa rồi, tôi sẽ đi tìm bọn họ, chẳng may Hướng Kỳ Thịnh và vợ chồng Bành thợ may thực sự là người của quân địch thì sao? Tôi nhất định phải đi báo tin cho mọi người.”

Ngũ Sùng Nghị ngẩn người, từ lúc này cho tới bây giờ, qua lời nói của em gái và Peter Vương, anh ta cũng hiểu ra được chuyện gì đang diễn ra, sự kiên quyết của Peter Vương khiến anh ta khá cảm động.

Tâm trạng Hồng Đậu đột nhiên trở nên rất phức tạp, ánh mắt không tự chủ nhìn theo bóng lưng của Peter Vương, thấy Peter Vương đã đi tới cửa, cô vội nói: “Vương thám tử, bây giờ nơi đó toàn bom đạn, ông đi một mình không an toàn...”

Peter Vương cũng không quay đầu lại, chỉ hừ một tiếng rồi nói: “Không an toàn thì sao chứ? Chẳng lẽ tôi phải trơ mắt nhìn bọn họ bị ám sát? Bây giờ tôi chỉ là một lão già nghiện rượu, không thể so sánh với đám người Hạ Vân Khâm và Rhyt được, bọn họ tuổi trẻ tài cao, còn tôi thì chỉ suốt ngày say xỉn. mấy năm nay tôi sống một thân một mình trong men rượu, cơ thể cũng tàn tạ lắm rồi, mạng tôi cũng chẳng đáng bao nhiêu đâu.”

Nói xong liền vung tay một cái, bước nhanh ra cửa.

Hồng Đậu nhớ tới mấy ngày nay tiếp xúc đủ kiểu với Peter Vương, nếu Hạ Vân Khâm không hoàn toàn tin tưởng Peter Vương thì sao anh lại để mặc cho ông ta điều tra chuyện các tòa nhà được chứ. Nghĩ như vậy, trong lòng cô liền sáng tỏ, đuổi theo vài bước, đang định lên tiếng thì đột nhiên Ngũ Sùng Nghị đứng đây nói: “Vương thám tử, ông nói sai rồi, mạng của ông rất đáng giá, mạng của tất cả chúng ta đều đáng giá. Hồng Đậu nói đúng, một mình ông đi không an toàn, tôi sẽ đi cùng ông.”

Hồng Đậu ngạc nhiên, định ngăn hai người lại thì chạm phải khẩu súng trong túi áo anh trai, cô liền ngẩn người.

Ngũ Sùng Nghị quay đầu cười nói: “Trước kia Bạch Hải Lập có ý đồ xấu với em, anh đã tìm mua súng, lúc đó anh nghĩ, nếu thực sự không còn cách nào khác thì anh sẽ cùng chết với tên súc sinh đó.”

Cổ họng Hồng Đậu khô khốc: “Anh trai.”

Ngũ Sùng Nghị dịu dàng nói: “Nếu không có Hạ Vân Khâm và Vương

thăm tử giúp đỡ, e rằng lúc đó anh đã thực sự làm thế rồi. Bây giờ Vân Khâm không ở đây, anh chính là chỗ dựa của em, cơ thể em không giống như trước nữa, vì mẹ, cũng vì Vân Khâm, em cứ thoải mái ở nhà đợi tin tức đi, mạng anh rất lớn, nhất định sẽ giúp em tìm được Vân Khâm mà.”

Lúc này Peter Vương mới cảm thấy có gì đó không đúng, ngạc nhiên nhìn xuống bụng của Hồng Đậu, há miệng, cuối cùng lại cũng không nói gì.

Hồng Đậu cúi đầu suy nghĩ, do dự đắn đo mãi, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn xuống bụng mình, nói với Peter Vương và anh trai: “Được, bây giờ nằng nặc đòi đi theo hai người thì quá tùy hứng, nhưng em có chuyện muốn nhắc hai người. Nhóm của Vân Khâm tìm lâu như vậy mà vẫn không thấy vàng, hôm nay lại khai chiến từ sáng sớm, dựa theo tình hình thực tế, có lẽ mọi người sẽ điều chỉnh lại kế hoạch đây.”

Peter Vương ngạc nhiên hỏi: “Ý cô là nhóm của Hạ Vân Khâm sẽ trở về tô giới Pháp sao?”

Hồng Đậu lắc đầu một cái: “Nếu trở về tô giới Pháp, Vân Khâm nhất định sẽ gọi điện thoại đến Hạ gia, bây giờ anh ấy vẫn đang ở ngoài chiến khu, ý của tôi là, nếu như mấy tòa nhà có lời đồn có ma hoặc là tòa nhà bỏ hoang không có tin tức gì thì mọi người sẽ đổi cách suy nghĩ, đi tìm chỗ khác. Nên nếu hai người tới khu vực đó mà không thấy bọn họ thì nhớ là phải trở lại ngay để bảo đảm an toàn của bản thân.”

Peter Vương suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gật đầu: “Tôi nghĩ là đại khái tôi đã hiểu được ý của cô rồi.”

Khóe miệng Hồng Đậu cong lên: “Nhớ trước đây Vân Khâm đã nói một câu “Gót sắt của kẻ địch đã giẫm đến mặt rồi, việc nên làm mà không làm thì thật đáng hổ thẹn”, cho nên dù Vân Khâm đang làm gì, đang ở nơi nào thì tôi cũng tin rằng chắc chắn anh ấy đang làm chuyện vĩ đại nhất, nếu hai người tìm được Vân Khâm, xin hãy nói với anh ấy...” Cô hốt hoảng xoay người, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, nhưng cả đêm hãi hùng lo âu khiến cô cảm thấy không chịu nổi, mặc dù trong lòng đã bình tĩnh lại nhưng nước mắt của cô vẫn lặng lẽ rơi xuống.

“Nói với anh ấy, anh ấy có con rồi, mẹ con tôi đang ở nhà đợi anh ấy về.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Có bạn học bàn luận với tôi về vấn đề tuyển chọn vai diễn cho “Hồng Đậu”, quá sớm rồi, “Đông Chí” mới bán bản quyền năm ngoái thôi, đến bây giờ vẫn còn trong kế hoạch quay, cho nên tôi đoán chắc “Hồng Đậu” cũng phải tận mấy năm nữa cơ.

Chương 101: Cứng rắn hơn kim cương

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Việc này nhất định phải giấu giếm những người khác trong Hạ gia, nếu để Hạ gia phái người đi đón thì tất cả mọi người sẽ biết Hạ gia cũng tham gia vào chuyện này, sau này dù vàng về tay ai đi chăng nữa thì chuyện này vẫn sẽ đem lại rất nhiều rắc rối cho Hạ gia.

Vì thế nên Peter Vương và Ngu Sùng Nghị không nhờ ai giúp đỡ mà chỉ có thể tự mình lên đường.

Sau khi hai người rời đi, Hồng Đậu cảm thấy cực kì mệt mỏi, lúc đi ngang qua hành lang có cửa sổ lớn sát đất, cô dừng bước, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đáng lẽ giờ này trời phải sáng rồi, nhưng nhìn ra xa, ánh sáng cứ nhàn nhạt, bóng cây thưa thớt, tất cả đều mờ lung u ám, đêm tối chưa từng dài và lâu đến như vậy, hình như ánh rạng đông vẫn còn rất xa xôi.

Đứng yên hồi lâu, cô giơ tay sờ mặt viên kim cương trước ngực, lúc Hạ Vân Khâm đi cô vốn muốn hỏi anh: “Kim cương cứng rắn hơn vàng, vậy thứ cứng hơn kim cương thì gọi là gì?”

Qua một đêm khó khăn dài đằng dặc, đáp án đã trở nên cực kì rõ ràng, bây giờ điều cô cảm thấy may mắn nhất chính là lúc anh rời đi, cô đã không hề che giấu tình yêu của mình dành cho anh.

Bây giờ cả anh và cô đều đang trong dầu sôi lửa bỏng, điều duy nhất mà cả hai cùng có thể làm chỉ là nâng cao cảnh giác mà thôi, mong là tình yêu dạt dào của cả hai người có thể hóa thành sức mạnh vô hạn, giúp cô và anh cùng sánh vai nhau vượt qua những cửa ải khó khăn của năm tháng.

***

Người ở trước cửa nhà máy bóng đèn Semo đã bỏ chạy từ lâu, trước mắt thì nơi này đã trở thành nơi thu nhận dân chạy nạn tạm thời.

Trong tô giới chung, có hai chỗ không rõ lai lịch khác cũng bị nghi ngờ là nơi giấu vàng: nhà máy thuốc lá Dunby và một tòa nhà do người Pháp khởi công xây dựng, vì luôn bị bỏ trống nên vẫn chưa bố trí phòng ngự, cũng chật ních người dân dật dứ nhau tới.

Ba chỗ này hoặc là từng có lời đồn có ma hoặc tự dung bị bỏ trống từ 10 năm trở lên, nếu không phải đột nhiên khai chiến sớm hơn dự định thì các anh phải kiểm tra kỹ từng nơi một.

Theo đề nghị của Hạ Vân Khâm thì bây giờ họ không theo dõi ba chỗ này nữa mà chuyển sự chú ý sang những nơi khác.

Đã đến gần trưa, khu vực này vẫn hoàn toàn bình thường, đồng nghiệp đi ra ngoài tìm tư liệu cũng trở về rồi.

Người này họ Lưu, đang làm việc ở một tòa soạn báo ở khu Tây, hiểu rõ tình hình của tô giới chung hơn những người khác, vừa vào cửa đã nói: “Tôi đã kiểm tra lại các tư liệu kiến trúc trong tòa soạn một lượt rồi, Vân Khâm nói không sai, trong tô giới chung đúng là có hai tòa nhà 10 năm trước đã từng bị bỏ hoang sau đó lại được sử dụng lại, một chỗ là trường tiểu học Bồi Anh do giáo hội Anh thành lập, trường học được thành lập 10 năm trước, vì giáo hội tạm thời bỏ chạy, không đủ kinh phí giảng dạy nên đã đóng cửa ngôi trường này, mãi tận một năm sau mới bị chính phủ tiếp quản và mở lại, hiện có khoảng 100 học sinh nhưng đêm qua sau khi khai chiến thì tất cả đều đã bỏ chạy rồi.”

Tiểu học. Mọi người âm thầm nhú mày, điều này đồng nghĩa với việc sẽ có rất nhiều phòng, việc tìm kiếm sẽ gặp kha khá phiền phức.

“Chỗ còn lại chính là hộp đêm Minh Châu, được xây dựng bởi hội thương mại Anh, tổng cộng có ba lầu, bên trong lẫn bên ngoài được xây dựng vô cùng xa hoa thì không nói, ngoài ra còn có cả quán bi-a và sân quần vợt nữa, sau đó hội thương mại xảy ra lục đục nên đã phải đóng cửa mất vài năm, gần đây

được một thương nhân người Bồ Đào Nha tiếp quản mới hoạt động lại lần nữa, nhưng vì không nằm ở khu nhộn nhịp nên chuyện làm ăn kinh tế rất ế ẩm, đã sắp đóng cửa rồi, lúc này tôi cũng đi ngang qua thử xem thì thấy có vẻ hộp đêm sợ bị người dân tị nạn tràn vào nên đã đóng cổng lại, bên ngoài còn có mấy bảo vệ người Ấn Độ canh gác.”

Rhyt nói: “Trường tiểu học thì thôi khỏi nói, hộp đêm thì ngày nào chẳng có kẻ đến người đi, dựa vào tác phong thống nhất từ trước tới giờ của quân địch thì chỉ cần hơi khả nghi thì chúng sẽ lập tức ra tay giết người để nơi đó bắt buộc phải dừng mọi hoạt động lại, nếu nghi ngờ hai chỗ này giấu vàng thì chúng đã ra tay rồi. Nhưng mãi đến tận lúc khai chiến, dù là trường tiểu học Bồi Anh hay hộp đêm Minh Châu cũng đều chưa từng ngừng làm việc, có thể thấy mấy năm nay, quân địch và Ngũ Như Hải không hề nghi ngờ hai chỗ này.”

Ánh mắt Dư Duệ lập tức lóe lên ánh sáng thắng lợi: “Nếu trước kia chúng đã không nghĩ ra thì bây giờ sắp chiến tranh rồi, chắc cũng sẽ không lãng phí nhân sự để theo dõi hai chỗ đó đâu, đây là cơ hội hiếm có, chỉ cần đến trước một bước, lấy đồng vàng rồi nhân lúc màn đêm buông xuống thì chuyển chúng ra khỏi khu vực này, các vị tiền bối, chúng ta có thể xuất phát lúc trời tối không?”

Hạ Vân Khâm hỏi: “Hiện tại trong trường tiểu học Bồi Anh có bao nhiêu người dân?”

Mũi của lão Lưu bị gió lạnh bên ngoài thổi đến nổi đỏ cả lên, ông ta xoa tay đáp: “Chỗ này ở khu Trung, khá hẻo lánh, cách chiến khu cũng rất gần, người dân sợ súng đạn nên thà chen chúc ở mấy chỗ bình yên của khu Tây và khu Nam cũng không chịu tới chỗ đó, lúc này theo tôi thấy, trong trường tiểu học không có nhiều dân chạy nạn lắm đâu, nhưng ước chừng cũng khoảng mười người.”

Dùng một chút lại nói: “Giờ cũng đã vào mùa đông rồi, buổi sáng còn đỡ, trời vừa tối là gió lớn bắt đầu thổi liên tục, dân chạy nạn trước mắt không có nhà để về, có thể tìm được chỗ che mưa chắn gió đã không dễ dàng rồi. Muốn đi vào tìm kiếm, trước hết phải dẫn những người dân này ra đã.”

Hạ Vân Khâm suy nghĩ một chút: “Nếu chỉ có hơn mười người thì cũng quá khó để dẫn họ sang chỗ khác, khoảng sau nửa đêm, Dư Duệ cầm lương thực cứu tế và thuốc men mà chúng ta đem theo ra cổng trường để phân phát, nhân lúc người dân ra ngoài xếp hàng để nhận đồ thì chúng ta có thể tranh thủ đóng cửa trường rồi nhanh chóng lục soát một lượt.”

8000 thỏi vàng, chỉ cần kiểm tra kỹ một lượt, dù chúng được giấu dưới đất hay trong tường thì vẫn có thể tìm ra thôi.

Dư Duệ phấn chấn gật đầu: “Được.”

Hạ Vân Khâm sờ cằm, lại nói: “Dù người dân chạy nạn ở trường Bồi Anh ít đi chẳng nữa, cũng không thể bỏ qua trường hợp có quân địch trà trộn vào, đề phòng bọn họ phát tin tức gọi cứu viện, trước khi phân phát lương thực cứu tế, đầu tiên chúng ta nên không chế cả trong lẫn ngoài trường học, nếu trong trường tiểu học không tìm được vàng, chúng ta lại đến hộp đêm Minh Châu cũng không muộn. Đúng rồi, Đoạn gia đột nhiên chen chân vào chuyện này, để tránh xảy ra sai sót, tốt nhất là cứ phái người đi theo dõi họ đi.”

Có một người trẻ tuổi tên là Trần Trung đứng lên nói: “Chiếc xe kia của Đoạn gia rất dễ nhận biết, để chúng tôi đi theo dõi cho.”

Rất nhanh mấy người rời đi liền trở về: “Mấy chiếc xe của Đoạn gia đã đi về hướng tô giới Pháp rồi, chưa muốn trở về, nhưng nhìn có vẻ như đã từ bỏ việc tìm vàng và định quay về khu vực an toàn.”

Hiện tại cũng không có nhân lực để phái đi, Hạ Vân Khâm gật đầu: “Thời gian để tìm vàng cũng không có nhiều, không thể giảm số người được nữa, mặt khác ở chỗ nhà máy bóng đèn Semo và mấy tòa nhà có lời đồn có ma, lẽ ra cần để lại mấy người làm xáo trộn tầm mắt của quân địch.”

Có người nói: “Chúng tôi không hiểu kiến trúc cũng không hiểu về vết tích học, coi như tới đó cũng không giúp được gì, để chúng tôi ở lại cho.”

Hiện tại người ở chỗ này đều là đồng chí già giàu kinh nghiệm, Rhyt và Hạ Vân Khâm đồng ý với đề nghị này, một nhóm nhỏ ở lại đây để bất cứ lúc nào

cũng sẵn sàng làm rối loạn tầm mắt quân địch, nhóm còn lại chờ trời tối thì lập tức xuất phát đến trường tiểu học Bồi Anh. Một khi tìm được vàng, Rhyt sẽ lấy thân phận là nhân viên cứu viện quốc tế ở Thượng Hải, còn những thành viên khác ngụy trang đóng vàng thành thuốc men cấp cứu để đưa tới chỗ cần đưa.

Sau khi lên kế hoạch xong xuôi, Rhyt nói: “Chúng ta chỉ có thời gian là một buổi tối, dù thành công hay không, đến sáng mai nhất định phải rút lui toàn bộ.”

Hạ Vân Khâm nghe xong thì đứng lên đi tới bên cửa sổ, im lặng một lúc mới giơ tay nhìn đồng hồ, quay đầu hỏi người đồng nghiệp gọi điện thoại ở góc phòng: “Đường dây điện thoại vẫn chưa kết nối được à?”

“Vẫn chưa.”

Hạ Vân Khâm không kìm nén được sự thất vọng, từ tối hôm qua tới giờ, anh và Hồng Đậu đã xa nhau gần 30 tiếng rồi, đột nhiên khai chiến, cô thông minh như vậy, chắc chắn sẽ hiểu tại sao đến giờ anh vẫn chưa trở về.

Bây giờ bị ngăn cách bởi mưa bom bão đạn, anh muốn gặp cô hơn bất kì lúc nào, muốn thấy cô cười, muốn bóp má cô, muốn đấu võ mồm với cô.

Dù không thấy được người nhưng nghe thấy tiếng của cô thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhớ lại tình huống tạm biệt tối hôm qua, anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, khóe miệng vô tình cong lên, sau anh đó lại vội cúi đầu xuống lấy điều thuốc để che giấu.

Lúc đó cô đứng trên bậc thang, nói rằng “em yêu anh”, ánh đèn phản chiếu lên lúm đồng tiền vui vẻ của cô, dáng vẻ và giọng nói của cô đều dịu dàng như thế, khiến lòng người cũng muốn tan chảy, chỉ cần nhớ tới những điều này, trong lòng anh dường như được dòng suối nóng ngọt ngào nuôi dưỡng, lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng.

Lúc đang ngáy người nghĩ ngợi thì đồng nghiệp ở đằng sau đã bắt đầu sắp xếp con đường vận chuyển vàng, tiếng mọi người bàn bạc truyền vào tai anh, nổi nhớ nhưng thấm thiết cũng chỉ có thể yên lặng cất giấu vào tận đáy lòng, anh dập tắt điều thuốc, giữ vững tinh thần trở lại cạnh bàn, vừa đi vừa tự nói với mình, muộn nhất là sáng mai, muộn nhất là sáng mai anh có thể thấy cô rồi.

***

Suốt một ngày trời, cũng may là bom đạn đã ngừng lại, nhưng vì người dân chạy nạn không ngừng tràn vào nên các vùng lân cận càng ngày càng lộn xộn.

Như bọn họ dự đoán, nhà máy bóng đèn Semo thu nhận một lượng lớn người dân, nhưng mà ba phe kia lại không hề có hành động nào bất thường, chỉ cần suy nghĩ đều sẽ biết đạo lý rút dây động rừng, các phe đều bình tĩnh đợi động tĩnh từ đối phương. Bất giác, trong tiếng pháo nổ ầm ầm, bọn họ chào đón hoàng hôn.

Dựa theo kế hoạch đã vạch ra, trước khi màn đêm buông xuống, một nhóm người sẽ đến nhà máy bóng đèn Semo và ba chỗ khác để phục vụ dân chạy nạn, những người còn lại thì đi tới trường tiểu học Bồi Anh của khu Trung.

***

Đoạn gia rời khỏi nhà máy bóng đèn Semo rồi lại đi tới nhà máy thuốc lá bỏ hoang có tin đồn có ma, cứ đến mỗi chỗ đều lấy bản kiến trúc ra để tiến hành nghiên cứu.

Sau khi lần lượt tìm ba chỗ có khả năng giấu vàng nhất, Đoạn Minh Phong quyết định từ bỏ kế hoạch tìm vàng. Lấy giấy thông hành ra, lái xe quay về tô giới Pháp: “Chỗ này nhiều người, khá hỗn loạn, không nói đến việc có giấu vàng hay không, dù có đi chẳng nữa thì chỗ này quá đông người dân, chúng ta phải chuyển vàng kiểu gì? Huống chi còn có nhiều người nghĩ đến đồng vàng này, đến lúc đó chưa cần tìm được vàng thì anh em chúng ta đã mất mạng trước rồi, nhân lúc vẫn còn chưa quá hỗn loạn thì nên về thôi.”

Trên đường trở về, Đoàn Minh Ba luôn cố gắng khuyên nhủ: “Anh cả, anh luôn nghiên cứu mấy kiến trúc phương Tây của Thượng Hải, giờ cũng đã đến đây rồi, vì sao không thử một chỗ nữa? Em gái nói đúng, từ lâu Đoàn gia đã là cái vỏ rỗng, ngày tháng lấy Đông đắp Tây còn phải kéo dài đến khi nào đây? Hôm qua đến nhà chị chồng của Minh Y nói chuyện lâu như vậy, rồi lúc về nhà còn mất cả ngày để chọn ra mấy tòa nhà đáng nghi, sao có thể cứ thế mà bỏ phí công sức ấy được? Nơi này có một phe khác đang chú ý tới, sao không đi những chỗ hẻo lánh khác thử vận may, dù tìm thấy hay không thì vẫn kịp rời đi mà.”

Đoàn Minh Phong nghe xong vẫn chưa tiếp lời, mãi đến tận khi tới biên giới của tô giới mới ngừng xe lại, yên lặng rất lâu mới thấp giọng nói: “Em nói cũng đúng, cứ từ bỏ như vậy anh không cam tâm, nhưng những chỗ chúng ta có thể nghĩ ra thì nhất định người khác cũng có thể nghĩ tới, ở đây chúng ta không có cơ hội ra tay, chỉ có thể đến khu Trung xem xét thôi, anh nhớ chỗ đó có mấy kiến trúc của người phương Tây, vì không có lời đồn quái lạ lại không có tiếng tăm gì, bây giờ chỗ đó rất gần chiến trường, nghĩ lại thì không có người dân nào dám tới đâu, nếu không tìm được, thà rằng trở về tuyên bố Đoàn gia phá sản cũng tuyệt đối không dính vào vũng nước đục này một lần nữa”

Chính thức tuyên bố Đoàn gia phá sản? Sắc mặt Đoàn Minh Ba tái mét, đối với người Đoàn gia kiêu ngạo cả đời mà nói, không thể nghĩ ngờ đây chính là một đả kích trí mạng.

Cũng may ít nhất đã thuyết phục được anh cả, nói xong anh ta lập tức chuyển tay lái, quay đầu trở về tô giới chung.

Muốn đi vào khu Trung nhất định phải đi ngang qua khu Bắc, chạy được một đoạn, lái vào một góc quảng trường hẻo lánh, dừng lại xem phương hướng một hồi, đang định tới khu Trung, đúng lúc này một chiếc xe khác cũng trùng hợp đi ngang qua, lúc lướt qua, người trên xe thoáng nhìn thấy bản kiến trúc trong tay Đoàn Minh Phong, vội thấp giọng nói: “Lão Điều, mau nhìn xem, trong tay người kia đang cầm bản kiến trúc đấy.”

Lão Điều là một kẻ khá mập mạp, nghe xong ông ta liền nhìn về phía trước, ngạc nhiên nói nhỏ: “Người Đoàn gia? Nghe nói Đoàn Minh Phong học

về kiến trúc, lúc này dám mạo hiểm lửa đạn đến đây, chẳng lẽ biết chỗ giấu vàng ở đâu?”

“Bọn họ muốn đến khu Trung sao?” Người ngồi đằng trước chần chừ nói: “Khu Trung không có bất kỳ tòa kiến trúc nào có lời đồn có ma cả, nếu thật sự tham gia tổ chức nào đó thì sao có thể ngu ngốc đến mức lấy bản kiến trúc ra xem công khai như thế chứ, chắc chỉ đơn giản là nghe phong thanh nên muốn tới đây tìm thử thôi, không cần chúng ta ra tay, sẽ có người đối phó với bọn họ, cấp trên nói rồi, vàng nằm ngay trong mấy tòa kiến trúc bỏ trống ở khu Bắc, bây giờ chúng ta không đủ nhân lực, nên tập trung vào một nơi chính xác thôi, thực sự không nên gây rắc rối.”

Lão Điều không đồng ý: “Bọn họ nói ở khu Bắc, chúng ta cũng chỉ tìm ở khu Bắc thôi sao? Cấp trên chỉ đề ý đến kết quả, chưa bao giờ hỏi quá trình, cậu là người phụ trách của trạm liên lạc ở Thượng Hải, lỡ như không tìm được vàng, chúng tôi còn đỡ, cậu lấy cái gì để bàn giao với cấp trên? Theo tôi thấy, tốt nhất phải mấy người theo dõi người Đoàn gia, không tìm được thì cũng bỏ đi, nếu bọn họ tìm thấy thì đúng lúc chúng ta có thể ngồi mát ăn bát vàng.”

“Vớ vẩn, biết rõ ở đâu thì bọn họ lại chỉ dẫn theo vài ba người hầu đi ra ngoài chắc?” Chần chừ một chút, người đó lại sửa lời nói: “Được rồi, ông phải hai người theo dõi người Đoàn gia đi, tốt nhất tìm mấy người có kinh nghiệm lão luyện, không có tin thì kịp thời rút về, nếu có tin thì ngay lập tức trở về truyền tin.”

Lão Điều suy nghĩ một chút mới nói: “Để tôi đi mời ‘hai người’ kia, mọi người đều chú ý đến khu Bắc, lúc này chắc bọn họ còn dẫn theo con cái lẫn trong đám người chạy nạn, khả năng của hai người này rất giỏi, mấy năm nay chấp hành nhiệm vụ hầu như chưa xảy ra sơ xuất bao giờ, tôi đi thông báo với họ, bảo họ dẫn mấy người đi theo dõi.”

***

Trước khi lên đường, Peter Vương nhớ tới lời của Hồng Đậu, vốn định đi rồi lại tạm thời quay về văn phòng thám tử một chuyến.

Lên lầu, ông và Ngu Sùng Nghị cùng nhau mang mấy tài liệu kiến trúc ở

Thượng Hải lật ra xem.

Cô gắng lật từng cái, tìm ra được mấy kiến trúc bỏ trống hơn 10 năm còn chưa đủ, lại tìm thêm mấy kiến trúc đã từng bỏ trống rồi được sử dụng lại.

Giấy tờ tư liệu không tiện mang theo bên người nên phải cố gắng nhớ từng cái một.

Làm xong tất cả đã gần tới giữa trưa, nhưng theo lời Peter Vương nói thì đây gọi là mài dao mất thời gian nhưng không làm mất kỹ thuật đòn cùi. Cứ thế, đợi đến lúc hai người vượt qua phong tỏa của khu Bắc thì cũng đã là hoàng hôn rồi.

Trừ khẩu súng trong ngực thì hai người chẳng mang theo gì cả, vừa đến khu Bắc Peter Vương liền dừng xe lại. Vì cân nhắc đến sự an toàn, mỗi lần trước khi hành động đều sẽ điều chỉnh lại địa điểm gặp gỡ, Peter Vương cũng không đoán được nơi hoạt động lần này của mấy người Hạ Vân Khâm, đi đi lại lại ở quảng trường, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Hai người lẫn vào trong đám đông, lần lượt tới nhà máy bóng đèn Semo, nhà máy thuốc lá Dunby và quanh quẩn gần mấy tòa nhà bị bỏ trống, nhưng năm ngoái Peter Vương mới được Hạ Vân Khâm giới thiệu nhập hội, đến nay vẫn chưa gặp mặt nhiều thành viên của tổ chức, xoay một vòng, đừng nói là Hạ Vân Khâm và Rhyt, ngay cả những thành viên khác của tổ chức cũng không thấy đâu.

Vòng qua vòng lại tới 8 giờ tối, niềm tin của Peter Vương rốt cuộc cũng dao động, dừng xe nghỉ lại, nghĩ đến lời nói của Hồng Đậu một lần nữa, ông ta nói với Ngu Sùng Nghị: “Tôi cảm thấy chúng ta không nên lãng phí thời gian ở khu Bắc, lỡ như chúng ta không tìm được mấy người Hạ Vân Khâm mà lại gặp phải Bành thợt may và Hướng Kỳ Thịnh trước thì cũng không ổn. Hay cứ làm theo lời Hồng Đậu nói, thử đổi hướng suy nghĩ xem.”

Tuy rằng trí nhớ của Ngu Sùng Nghị không bằng Peter Vương, nhưng số lượng các khu có kiến trúc đặc biệt cũng không nhiều, suy nghĩ một chút mới nói: “Vậy chẳng phải chúng ta nên rời khỏi khu Bắc sao?”

Peter Vương là một người đã quyết định thì không dễ thay đổi: “Đúng vậy, nếu như quả thật hướng suy nghĩ ngược của Hồng Đậu không sai, chúng ta nên đến mấy chỗ ở khu Trung tìm xem, chỗ đó cách chiến trường vừa gần vừa xa, thừa dịp trước khi tình hình trận chiến tẻ đi, chúng ta đừng chậm trễ nữa, cứ thế đi thôi.”

Ngu Sùng Nghị gật đầu, lấy súng ra vuốt rồi lại cất vào trong túi.

Nửa đêm rồi anh ta cũng không dám nghỉ ngơi, từ lúc bắt đầu cho tới giờ súng vẫn nằm trong túi, xuất phát từ năng lực cảm nhận được nguy hiểm của bản thân, lúc nào anh ta cũng trong trạng thái chuẩn bị bóp cò để đối phó với các tình huống nguy hiểm xảy ra bất ngờ.

***

9 giờ tối

Trường tiểu học Bồi Anh.

Vì gần chiến trường nên nơi này hoang vu hơn so với những tô giới ở khu Tây và khu Bắc, tiếng pháo âm âm truyền tới, mặt đất dưới chân chấn động, trái tim của tất cả mọi người cũng run lên.

Khiến mấy người Hạ Vân Khâm không nghĩ tới chính là, do số lượng người dân chạy nạn tạm thời tràn vào quá nhiều, mấy khu đã không chứa được nhiều người nữa, số lượng người dân bị ép chuyển tới trường tiểu học Bồi Anh nhiều hơn so với tưởng tượng của bọn họ, cộng lại khoảng 100 người.

Lão Lưu và Dư Duệ phân phát đồ ăn, quần áo và đồ dùng hàng ngày tạm thời ở một chỗ cách cửa khoảng vài trăm mét, lão Lưu là người thành lập tờ báo yêu nước, trước khi phân phát còn cố ý nói, vì đồng tình với sự kéo dài và gian khổ của trận chiến này, hễ là người dân quanh đây đều có thể tới nhận đồ theo đầu người.

Nói cách khác, một người có thể nhận một phần, cả một gia đình thì có thể nhận nhiều phần.

Nghe được lời này, mấy người dân vốn còn đang nấp trong trường học vội vàng chạy ra, đợi sau khi mọi người xông tới, mấy người lão Lưu cố ý giảm tốc độ mở hòm với rương ra, vì muốn nhận đồ ăn mà mọi người cực kỳ kiên nhẫn, thậm chí lão Lưu không cần mất công sắp xếp trật tự, mọi người đã tự giác đứng một hàng thật dài ở cửa chờ được nhận đồ.

Hạ Vân Khâm ngồi trong xe, cẩn thận nhìn người bên trong hàng dài, tạm thời chưa phát hiện vấn đề, anh liếc mắt ra hiệu với lão Lưu, ý bảo ông ấy cần phải cảnh giác, lúc này anh mới xuống xe, bước vào trường học để gặp Rhyt (Rhyt đã vào từ hướng khác). Thấy cửa trường học đã đóng, Dư Duệ cũng đi vào trường từ hướng khác, mấy người còn lại thì ở nguyên tại chỗ để bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành phòng thủ.

Nơi này tạm thời trời yên biển lặng, nếu thực sự vàng được giấu trong trường học thì không uổng công bọn họ tìm kiếm khổ sở mấy ngày nay, sắp hoàn thành xong việc lớn rồi.

Lúc này trong bóng đêm lại có một đám dân chạy nạn khổ sở kéo tới, trong đó có cặp vợ chồng một mập một thấp, trong ngực mỗi người đều ôm một đứa trẻ mũm mĩm, họ vội vã chạy tới cuối hàng, sắc mặt đầy vui mừng hỏi thăm người xung quanh: “Xếp hàng để nhận đồ ăn đây à?”

Lão Lưu có kinh nghiệm lâu năm, ông đã sớm chú ý tới đôi vợ chồng này, thấy túi quần áo của bọn họ tuy khá lớn nhưng trong lòng lại đang ôm con cái, nếu giấu vũ khí thì chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng hai đứa bé mũm mĩm. Nghĩ như vậy ông hơi thả lỏng, để kệ bọn họ xếp cuối hàng, chỉ thỉnh thoảng mới nhìn về phía đó.

Chương 102: Trăng sáng chiếu xuống đôi ta

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Trên đường lái xe đến khu Trung, vì không phải lái xe nên Ngu Sùng Nghị cố gắng tìm kiếm người ở hai bên đường, nhưng vì có quá nhiều dân chạy nạn, mà khu Bắc cũng quá lớn, đi qua mấy quảng trường liền nhưng vẫn không thấy Hương Kỳ Thịnh và vợ chồng Bành thợt may đâu cả.

Đi qua quảng trường đông người nhất thì xe cũng tăng tốc dễ dàng hơn, lúc sắp rẽ vào một góc phố thì đột nhiên phía trước hai người xuất hiện một chiếc xe tải.

Xe tải đỗ ở ven đường, bên trên có cắm một lá cờ, nhờ ánh đèn Ngu Sùng Nghị nhận ra đó là một nhóm giảng viên và sinh viên yêu nước.

Sau xe tải bày ra một lượng lớn vật tư cứu tế, hai hàng chỗ ngồi có khoảng hai mươi sinh viên, bọn họ vừa thu dọn vật tư vừa líu ra líu riu nói chuyện, có vẻ như đang chìm đắm trong cảm giác thành tựu sau khi phân phát xong lương thực cứu tế.

Tiếng động cơ xe tải được khởi động sẵn, kêu ù ù, có vẻ như sẵn sàng rời đi bất kì lúc nào, xem ra sau khi phát xong lương thực ở chỗ này thì họ sẽ rời đi.

Mà khiến Ngu Sùng Nghị cảnh giác chính là đúng lúc đó lại có một người vội vã băng qua đường đi tới bên cạnh chiếc xe, nhìn bóng lưng cũng có thể nhận ra người đó là Hương Kỳ Thịnh.

Peter Vương cũng nhìn thấy, ông hơi giật mình sau đó lập tức đạp phanh, nhìn ra phía sau thấy không có xe thì lập tức lùi ra sau một đoạn. Vì lúc này ông vẫn chưa rẽ vào lối khác, tầm nhìn vẫn còn điểm mù nên đối phương cũng chưa chú ý đến hai người.

Dường như mấy sinh viên nghe thấy Hương Kỳ Thịnh tới rồi, sôi nổi lo đầu nhìn ra ngoài gọi “Hương tiên sinh” dài “Hương tiên sinh” ngắn, đáng vẻ vô cùng tôn trọng.

Hương Kỳ Thịnh vẫn nghiêm túc thận trọng, chỉ hiền lành gật đầu, vén áo dài ngồi vào ghế lái phụ.

Giọng nói của Ngu Sùng Nghị hơi hoang mang: “Rốt cuộc người này trung thành hay phản bội vậy?”

Đột nhiên anh ta nhận ra, làm hàng xóm lâu như vậy, bởi vì Hương Kỳ Thịnh rất ít nói nên số câu mấy năm qua cộng lại của anh ta và đối phương nói với nhau còn chưa đến mười câu.

Peter Vương nhìn chăm chăm vào đuôi xe ở đằng trước, nghĩ ngợi gì đó, đợi đến lúc chiếc xe tải kia lẩn bánh, ông mới từ từ lái xe ra khỏi con đường đang đi: “Tạm thời chưa nói đến Hương Kỳ Thịnh, mấy sinh viên trên xe tải có vẻ kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?”

Peter Vương cố ý kéo dài khoảng cách với đối phương: “Hơi lớn tuổi, hành động cũng rất khả nghi, lúc Hương Kỳ Thịnh tới, sự chú ý của bọn họ không hề nằm trên người Hương Kỳ Thịnh mà chỉ lo quay đầu đánh giá xung quanh, không phải là sinh viên mà rõ ràng họ đang canh chừng, trông có vẻ như là thành viên của tổ chức nào đó trà trộn vào đám sinh viên, không biết Hương Kỳ Thịnh có biết chuyện này không.”

Đúng là thám tử chuyên nghiệp đã được học chuyên ngành vết tích học, những chi tiết nhỏ này mà cũng chú ý rất cẩn thận, Ngu Sùng Nghị biết vậy nên khá khâm phục: “Nếu như đây là kế hoạch của Hương Kỳ Thịnh thì ông ta chỉ cần huy động đồng bọn của mình đóng giả làm sinh viên thôi là được mà, cần gì phải dẫn nhiều sinh viên thật ra ngoài như vậy, không sợ lúc xảy ra chuyện thì sẽ càng thêm phiền sao?”

“Đồ giả dù sao cũng là đồ giả, giả trang đến mấy cũng dễ để lộ sơ hở,

huống hồ không lợi dụng đám sinh viên để yểm trợ, làm sao có thể thân nhiên tìm kiếm vàng ở gần đây chứ.”

Peter Vương nói xong mới hừ một tiếng, âm thầm tăng tốc độ xe: “Nếu Hương Kỳ Thịnh không biết chuyện thì thôi nhưng nếu mọi chuyện đều là kế hoạch của ông ta thì lão già đó rất đáng chết. Vì một hành động mà lừa gạt ngàn ấy sinh viên, lỗ như hành động thất bại, còn có thể dùng thân thể máu thịt của những người trẻ tuổi này để đỡ đạn thay cho mình.”

Ngu Sùng Nghị đề ý hướng chạy của xe tải là đến khu Trung, ngạc nhiên hỏi: “Nhưng nếu quả thật bọn họ đang tìm vàng, tại sao không dừng lại chờ ở khu Bắc mà lại chạy về khu Trung làm gì?”

“Có ba khả năng. Thứ nhất bọn họ không phải là người của địch, chạy về phía khu Trung là để phát lương thực tiếp tế cho dân chạy nạn. Thứ hai, bọn họ là người của địch nhưng không tìm vàng mà đang có nhiệm vụ khác. Thứ ba, bọn họ không những là người của quân địch mà mục tiêu lại còn là đồng vàng, vì một lý do nào đó nên nghi ngờ khu Trung, tạm thời quyết định đổi ‘chiến trường’.”

Ngu Sùng Nghị vừa nghi ngờ vừa bất an.

Peter Vương kiên trì giải thích: “Nếu Hương Kỳ Thịnh thực sự là người của quân địch, như vậy ông ta có tới ba thân phận, thân phận thứ nhất là giáo sư cổ hủ của đại học Aurora. Thân phận thứ hai là lãnh đạo tổ chức yêu nước nào đó. Thân phận thứ ba là người của quân địch.”

“Phần lớn mọi người chỉ biết thân phận đầu tiên của ông ta, ít người biết được thân phận thật của ông ta. Vài tổ chức yêu nước hợp tác với ông ta thì sẽ may mắn biết được thân phận thứ hai, cũng chính vì thế, hàng ngày khi làm nhiệm vụ mà gặp ông ta thì mọi người sẽ nghĩ mình đã hiểu rõ lập trường của ông ta, vì vậy sẽ bớt cảnh giác hơn, nhất là những thanh niên trẻ mới gia nhập tổ chức. Tôi đang nghi ngờ là trong tổ chức có người đã để lộ tung tích của bản thân từ lúc nào không hay.”

Cuối cùng Ngu Sùng Nghị cũng hiểu hết mọi chuyện, nôn nóng nói: “Nếu đúng là nhóm của Hạ Vân Khâm đang tìm vàng ở khu Trung, bây giờ đám

người Hương Kỳ Thịnh đi ra đó, mượn có phân phát lương thực rồi ám sát họ thì sao?”

Sắc mặt của Peter Vương trở nên nặng nề, thấy đã vào phạm vi khu Trung rồi ông liền tăng tốc.

***

Hai người nhận lương thực cứu tế xong thì ngồi dưới một gốc cây, để túi quần áo dưới đất làm đệm ngồi, hai người lần lượt cùng nhau chia lương khô cho bọn trẻ, nhìn qua có vẻ như không định rời đi, nhưng những người dân khác chạy nạn cùng họ thì lại lục tục dọn đồ định đi tiếp.

Nhưng chưa đi được bao xa thì đám người lão Lưu đi ra khuyên nhủ.

“Mọi người muốn về khu Bắc à? Chúng tôi đang có một chiếc xe tải lớn, sức chứa khoảng 100 người, lương thực cũng sắp phát xong rồi, nếu mọi người muốn về thì lên xe đi cùng chúng tôi nhé.”

Đây là một đề nghị rất khó để từ chối. Cả đêm qua đã phải chạy ngang chạy dọc mệt mỏi rồi, nay lại có xe để ngồi, tất nhiên là tốt hơn đi bộ gấp trăm ngàn lần.

Về mặt mọi người thoáng cứng lại, lơ đãng nhìn về phía đôi vợ chồng ngồi dưới gốc cây, sau đó về mặt mọi người lập tức thay đổi, vui vẻ đáp: “Tiên sinh đúng là người tốt, chúng tôi cũng đang định trở về khu Bắc đây.”

Lão Lưu cười nói: “Vậy xin chờ một chút, phát xong lương thực cứu tế chúng ta sẽ xuất phát.”

Phía bên kia đang cực kỳ yên tĩnh, nhóm của Hạ Vân Khâm vẫn còn đang tìm vàng trong trường, tất cả đều là người cùng một tổ chức, trường học không lớn, phát lương thực cũng mất hơn nửa tiếng rồi, khoảng nửa tiếng nữa là phải có kết quả, trước lúc đó thì không một ai được phép ra ngoài truyền tin cả.

Cứ chốc lát lại có người chạy nạn mới đến nên lương thực cứu tế vẫn còn

đang phân phát, hai người nọ dường như không nghe thấy động tĩnh mà chỉ chơi đùa với con mình, bà vợ mập mạp, hai đứa nhỏ cũng rất mũm mĩm.

Dựa vào quần áo rộng rãi che lấp, người đàn ông yên lặng đưa tay ra, vừa muốn véo mũi cậu con trai lớn một cái, đúng lúc này có người vội vàng đi tới, hình như phát hiện được cái gì đó ở quanh đây, nóng lòng muốn báo cáo.

Người đàn ông kia do dự một lát rồi lại rút tay về.

Người đó đi vòng đến một gốc cây khác, lão Lưu thấy người đó thì đưa lưng thực cứu tế đang phân phát cho đồng nghiệp rồi đi tới chỗ người đó.

Người đó nói nhỏ: “Lúc nãy tôi nhìn thấy xe của anh em Đoàn gia ở gần đây, hình như phát hiện trường tiểu học Bồi Anh có người, bọn họ tạm thời đổi ý lái xe đi rồi, lúc này đang vòng qua vòng lại trên đường như rắn mất đầu vậy.”

Sao bảo là về tổ giới Pháp rồi, giờ vẫn còn chạy loạn ở đây làm gì chứ? Lão Lưu nhíu mày: “Cậu dẫn theo hai người nữa đi theo dõi, tránh để họ đánh bậy đánh bạ chạy đến đây gây thêm phiền phức, nếu cần thì dọa bọn họ một chút cũng được.”

Người đó gật đầu rồi lập tức rời đi.

Lúc này có một người đi ra từ cửa khác của trường học, có vẻ như rất vui vẻ, người đó bước nhanh đến cửa chính, sau đó dừng lại, im lặng nhìn lão Lưu.

Lão Lưu nhìn người kia một cái, chính là Dư Duệ. Tuy Dư Duệ không có động tác thừa thãi nào, nhưng từ ánh mắt không yên và nét mặt của anh ta thì có vẻ đã phát hiện ra thứ gì đó trong trường.

Tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được đến thời khắc này. Lão Lưu kích động đến mức tim như ngừng đập, tiếp đến mọi người phải tăng cường cảnh giác chưa từng có, tìm được vàng rồi, nhiệm vụ còn lại là đào lên và rời đi, đến lúc này thì không còn chuyện gì quan trọng bằng việc này nữa, tuyệt

không thể xảy ra sự cố, trong chốc lát đã có một lớp mồ hôi mỏng chảy ra trên lưng ông, vừa phân phát lương thực cứu tế vừa đề phòng nhìn những người dân trong phạm vi xung quanh.

Dư Duệ báo tin xong, đang định quay về thì lại nhìn thấy đôi vợ chồng ngồi dưới gốc cây cách đó không xa, anh ta hơi giật mình.

Bọn họ không nhận ra anh ta, nhưng anh ta lại nhận ra bọn họ, sáng nay anh Hạ cực kỳ đề phòng bọn họ, bây giờ bọn họ không đợi ở khu an toàn, lại chạy tới nơi hẻo lánh của khu Trung này. Nếu không có chuyện sáng nay thì anh ta vẫn không chắc chắn cho lắm, nhưng sau khi kết hợp hai điểm này lại, rất có khả năng đối phương chính là người của quân địch.

Mặc dù chưa biết rõ đối phương có tổng cộng bao nhiêu người, nhưng nếu như chúng đã tới gần đây thì lúc nào cũng có thể phát động tấn công cướp lấy số vàng. Sắc mặt của anh ta chợt trở nên nặng nề, nhanh như chớp đưa tay tìm trong túi áo ngực, thời gian anh ta được huấn luyện không dài, tài bắn súng không đủ chuẩn, lại thêm hai đứa trẻ che trước ngực họ nên lại càng không thể bóp cò.

Động tác của Dư Duệ có ý gì thì nhóm người lão Lưu đều hiểu rõ, vội vã nhìn theo ánh mắt của anh ta về phía vợ chồng Bành thợt may, vốn luôn cảnh giác, mọi người vừa nhìn vừa lấy súng từ thắt lưng ra.

Đôi vợ chồng kia vốn đã chuẩn bị cẩn thận từ trước, cũng không ngờ đối phương lại có hành động như thế, chưa kịp nghĩ xem bản thân đã để lộ sơ hở gì mà chỉ vội vàng ra lệnh động thủ, nhưng chưa kịp làm thì đứa trẻ lớn hơn đang ngồi trong lòng đôi vợ chồng khóc ầm lên, đối phương đã bắn phát súng đầu tiên.

Mười tên đồng bọn ở dưới gốc cây đồng loạt móc vũ khí đứng lên, trong sự hỗn loạn vang lên phát súng thứ hai, phát thứ ba, cùng với tiếng kêu sợ hãi sắc bén và tiếng bước chân lộn xộn của người dân, tiếng súng “pằng pằng” vang lên như gió lớn mưa rào.

***

Vốn dĩ Peter Vương định đi sau theo dõi Hương Kỳ Thịnh nhưng khi thấy có không ít người, sợ làm đối phương nghi ngờ nên ông cũng không dám theo dõi quá gần.

Lúc đi ngang qua chỗ quảng trường có rất nhiều người dân chạy nạn, Peter Vương dứt khoát liều mình, nhân lúc nhóm sinh viên dừng lại phát lương thực cứu tế, ông mượn bóng đêm, tăng tốc vượt qua chiếc xe tải.

Sau khi lái vào khu Trung, hai người dựa theo trí nhớ, tập trung tìm kiếm hai tòa nhà khả nghi dọc theo hai bên đường, hai người nhất định phải tìm thấy Hạ Vân Khâm trước khi nhóm người Hương Kỳ Thịnh đuổi kịp.

Càng chạy càng vắng vẻ, lái vào một con đường lớn yên tĩnh, theo bản đồ thì cuối đường chính là một rừng cây nhỏ, vòng qua rừng cây sẽ là trường tiểu học Bồi Anh, còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng động đột ngột vang lên ở phía trước.

Hai người sững sốt, còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì nghe thấy tiếng súng vang lên kéo dài không ngừng, càng về sau càng đáng sợ hơn.

Xem ra đã có ít nhất một phe chạy tới rồi, tim của Ngu Sùng Nghị đập thành thịch, không nghĩ gì mà lập tức gạt chốt an toàn của súng, anh ta đã hứa với em gái, nhất định phải tìm được Hạ Vân Khâm, nếu hai phe đã giao chiến thì không còn thời gian để đi tìm cứu viện nữa.

Sắc mặt của Peter Vương vốn đã hơi vàng, lúc này lại càng vàng như giấy, ông đạp mạnh chân ga, lao như bay về phía trước, nhưng đường lại quá hẹp, cây cối khá nhiều, tiếng súng rõ ràng gần ngay trước mắt, mà lái đã khoảng chục phút nhưng vẫn chưa tới được nơi cần đến.

Vất vả lắm mới tới đường mòn, chỉ còn cách công trường học một đoạn nữa thôi thì cuối đường lại có một người phụ nữ hốt hoảng chạy tới, người này đầu tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch, trong ngực còn ôm một đứa trẻ đang khóc lớn.

Nhìn thấy phía trước có xe chạy tới, ánh mắt người này sáng lên, không

chút nghĩ ngợi liền kêu lên: “Ngu thiếu gia.”

Ngu Sùng Nghị nhìn kỹ lại, là Bành thái thái.

Bành thái thái ôm đứa trẻ chạy vội tới trước mặt anh ta, khóc lớn: “Vợ chồng chúng tôi định ngồi tàu hỏa về quê, nào ngờ chỗ nào cũng có chiến tranh, vừa nãy bên trong lại đánh nhau, ông nhà tôi và thằng cả còn ở bên trong chưa ra được, cũng không biết là sống hay chết nữa, Ngu thiếu gia, cậu nói xem, bây giờ tôi phải làm sao đây?”

Lúc nói chuyện, một tay mà bà ta vẫn giấu phía sau nách đứa trẻ, từ từ dịch lên trên, thấy sự chú ý của Ngu Sùng Nghị và Peter Vương đã dồn vào lời nói của mình, mặc dù vẫn đang khóc lóc nhưng tay lại giơ lên nhanh như cắt, nhắm thẳng vào trán của Ngu Sùng Nghị.

Với bản lĩnh của bà ta, trong khoảng cách gần tiêu diệt hai người chỉ mất tối đa 3 giây, vút vả lăm vàng mới xuất hiện, bà ta cần vội vàng truyền tin cho tổ chức, chiếc xe này đến thật đúng lúc.

Ai ngờ bà ta còn chưa kịp bóp cò, Ngu Sùng Nghị đã nhanh hơn bà ta một bước, chỉ cảm thấy có lực gì đó đập mạnh vào trán, đẩy toàn bộ cơ thể của bà ta bay ra phía sau.

Bà ta không tin nổi mở to hai mắt, còn chưa cảm giác được đau đớn thì bà ta đã mất đi ý thức, trong trí nhớ của bà ta, người thanh niên kia chưa từng nhìn bà ta với ánh mắt lạnh lùng như vậy.

Peter Vương nhỏ nước bọt: “Nếu không phải chúng ta đã sớm nghĩ ngờ hai người này thì lúc nãy đã bị bà ta ám sát rồi.”

Về mặt của Ngu Sùng Nghị không cảm xúc đẩy cửa bước xuống xe, xuất phát từ lòng từ bi vốn có, không để ý tới thi thể của bà ta, trước tiên bước tới nhìn A Phúc đã khóc đến mức không thở nổi. Vừa định ôm đứa bé lên xe thì giật mình.

Peter Vương đang định xuống xe thì Ngu Sùng Nghị lạnh lùng nói:

“Vương thám tử, quần áo trên người A Phúc có gì đó không đúng.”

Peter Vương ngẩn ra, vội đi tới bên cạnh Ngu Sùng Nghị, giơ tay sờ một cái, quần áo của A Phúc rất cứng, chắc chắn là có giấu thứ gì đó.

Tim ông đập thành thịch, liếc mắt với Ngu Sùng Nghị, ổn định hơi thở rồi bắt đầu cởi bớt quần áo trên người A Phúc ra.

Cẩn thận từng li từng tí lật ra xem, vừa nhìn, đúng như hai người đoán, bên trong có thuốc nổ.

Hai người kinh ngạc không thôi, chẳng ai có thể lấy con mình ra làm bom thịt cả, rõ ràng vợ chồng Bành thợt may muốn che giấu thân phận của mình nên mới nhất đưa trẻ từ cô nhi viện hay nơi nào đó tới rồi.

Sự việc xảy ra quá nhanh, may mà kịp nổ vẫn chưa bị động vào, hai người nóng lòng truyền tin nên vội dùng tốc độ nhanh nhất quăng thuốc nổ vào trong bể nước gần đây, sau khi đánh dấu chỗ đó cẩn thận, hai người lập tức lên xe, Peter Vương đạp mạnh chân ga, chiếc xe như mũi tên lao đi, Peter Vương nói: “Trên người đứa thứ hai có buộc thuốc nổ, đứa lớn chắc chắn cũng sẽ có, nhanh lên....”

Ông còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng “Ầm”, phía trước truyền tới tiếng nổ kéo dài chói tai.

Tim của hai người run lên theo thân xe, đập thành thịch trong lồng ngực.

***

Vàng được giấu dưới đáy của bức tượng hiệp sĩ do một người Anh nào đó xây dựng trường học, xung quanh đặt rất nhiều cơ quan kíp nổ. May mà kỹ thuật được chọn để áp dụng là của 10 năm về trước, đối với công tác chuẩn bị của mấy người Hạ Vân Khâm mà nói thì cũng không quá khó giải quyết.

Sau khi định vị xong, mọi người bắt đầu hợp sức cùng nhau giải quyết từng cơ quan.

Theo tầng tầng lớp lớp đất được đào lên, một chiếc hòm có diện tích một mét vuông bằng sắt từ từ hiện ra trước mắt bọn họ.

Vì đồng của cải lớn này mà 10 năm nay đã có vô số người phải trả giá đắt, rốt cuộc cũng tìm được đồng vàng này, hô hấp của mọi người đều chậm lại.

Vừa muốn mang chiếc hòm ra, đột nhiên bầu trời đêm truyền tới tiếng súng, mọi người giật mình.

Nghe kỹ một hồi, Rhyt đứng lên, dẫn theo một nhóm người ra ngoài giúp đỡ, những người còn lại trong sự chỉ dẫn của Hạ Vân Khâm mà tăng tốc độ đào bới.

Sau khi hợp sức khiêng chiếc hòm ra, Hạ Vân Khâm móc súng ra nhắm vào ổ khóa rỉ sét bắn một phát, ổ khóa cứng ngắc rơi xuống, mọi người khom lưng mở nắp hòm ra nhìn một cái, quả nhiên bên trong là hàng ngàn thỏi vàng nặng nề.

Mọi người bất giác thở phào một cái, bên ngoài còn đang chiến đấu nên không ai dám thả lỏng, cũng may tiếng súng không còn dày đặc nữa, coi như người của phe quân địch có mò tới đây thì số người cũng sẽ không nhiều lắm, xe tải đang đỗ trước cửa trường học, chỉ mang vàng rời đi trước khi tiếp viện của đối phương tới thì lần hành động này đã thành công hơn một nửa rồi, đợi tới khu vực khác thì sẽ có các đồng nghiệp tới giúp đỡ.

Hạ Vân Khâm cầm súng, thấp giọng nói: “Rút lui.”

Quả nhiên tiếng súng càng ngày càng thưa thớt, hiển nhiên Rhyt và nhóm lão Lưu đã từ từ khống chế được tình hình bên ngoài trường học, lúc chuyển hòm sắt tới cửa trường, vừa định đặt lên sau xe tải, chợt nghe Dư Duệ nói: “Không hay rồi, người phụ nữ kia đã mang đứa trẻ chạy mất, mau đuổi theo.”

Hạ Vân Khâm nghe xong thì nhìn sang bên kia một cái, đa số dân thường đã bị mấy người Rhyt dẫn tới sườn núi nhỏ ở bên cạnh trường học, số quân địch còn lại tuy đang dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, nhưng vì khi đến không chuẩn bị đầy đủ, lúc chiến đấu cũng không cẩn thận, trước mắt chỉ còn

lại vài người khổ sở chống chọi.

Ban này vô cùng hỗn loạn, kinh nghiệm của Dư Duệ không đủ, vất vả lắm mới không chế được hiện trường, anh ta nhìn quanh một lượt mới phát hiện người chồng kia đã bị ngăn cản không thể chạy thoát, nhưng lại không thấy bà vợ đâu.

Đúng lúc này “Đoàng...” một tiếng, lại có quân địch bị bắn trúng, ở cửa trường học chỉ còn lại Bành thợ may gầy gò vẫn đang cố gắng chiến đấu, người này bất kể là bản lĩnh hay kinh nghiệm ứng chiến đều vô cùng phong phú, ông ta đã có thể chạy thoát nhưng vì muốn ngăn cản mấy người Rhyt nên chậm chạp chưa chịu đi.

Ông ta biết vàng đã ở trong tay đối phương, phe mình vẫn chưa tới, người phụ nữ kia đã đi rồi, khoảng nửa tiếng nữa là sẽ có tiếp viện tới, lúc này ông ta cần nghĩ cách kéo dài thời gian.

Cũng may có sự che chở của “con trai”, tuy nói người của đối phương có mấy lần có thể bắn trúng ông ta nhưng vì sợ bắn vào đứa bé nên tới tận bây giờ ông ta vẫn ứng phó như thường.

Nhưng khi từng đồng bọn bị tiêu diệt, trên vùng đất trống trải của trường học chỉ còn lại một mình ông ta là mục tiêu, ông ta né tránh ngày càng chậm chạp, đột nhiên trên vai chột đau nhức, cánh tay bên trái của ông ta đã bị bắn trúng, cơ thể không khỏi lung lay, cố gắng ổn định mới chưa lỡ tay ném đứa trẻ đi. Nhưng một giây sau, đầu gối bên trái lại đau đớn, lần này có vẻ không chống đỡ nổi nữa, đầu óc ông ta trống rỗng, trong phút chốc trực tiếp quỵ xuống đất, sau đó giãy giụa ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía trước, vừa nhìn thì bất ngờ thấy một khuôn mặt quen thuộc, ông ta nhận ra người đó là Hạ Vân Khâm nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Ông ta không truy cứu hai phát súng vừa này có phải do người này bắn ra hay không, hiện tại suy nghĩ duy nhất chính là muốn chết với những người này, thuốc nổ trên người đứa trẻ không ít, đủ để đối phó với bọn họ.

Ông ta quỳ gối xuống, làm động tác đầu hàng, giơ đứa trẻ lên cao, nói với mọi người bằng giọng buồn bã: “Đứa trẻ vô tội, cầu xin mấy người, có thể giết

tôi nhưng hãy tha cho đứa trẻ này. Tôi cho các người mạng của mình, xin hãy dẫn đứa trẻ đi.”

Đứa trẻ bị dọa đến nỗi khóc lớn, tay chân đá loạn như con ếch.

Bóng đêm sâu thẳm, trăng non đã xuất hiện, tiếng khóc của đứa trẻ truyền tới tai mọi người, bỗng dung làm người ta cảm thấy lo lắng.

Thừa dịp mọi người vẫn đang chú ý đến đứa trẻ, vẻ mặt Bành thợ may không thay đổi giật mạnh kíp nổ dưới vạt áo của đứa trẻ, sau đó dùng hết sức ném đứa con trai lớn tới chỗ Dư Duệ - người đứng gần ông ta nhất. Hạ Vân Khâm giơ tay bắn ra phát súng cuối cùng, Bành thợ may lập tức mất mạng.

Từ trước tới giờ Dư Duệ chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế, nhất thời tay chân hơi luống cuống, anh ta ôm đứa trẻ đang khóc lớn không ngừng, cứ đứng ngẩn ra tại chỗ, Rhyt nhìn thấy thì sắc mặt chợt thay đổi, thấp giọng gọi: “Dư Duệ.”

Trong nháy mắt Dư Duệ khôi phục tinh thần, nhớ tới những gì được huấn luyện lúc trước, run rẩy sờ soạng người đứa trẻ, nhưng vì quá sốt ruột, hai giây đã trôi qua nhưng làm thế nào cũng không cởi được quần áo ra.

Nhóm người lão Lưu sốt ruột, chỉ hận khoảng cách quá xa không kịp chạy đến, Dư Duệ gấp gấp tới mức không biết làm thế nào, bỗng nhiên có một cánh tay giơ ra từ phía sau, thành thạo cởi quần áo của đứa trẻ, sau đó lập tức ném mạnh cả quần áo lẫn thuốc nổ về khoảng không trống trải trong trường. Dư Duệ sững sờ, là Hạ Vân Khâm.

Tất cả mọi người đều có kinh nghiệm về thuốc nổ đạn dược, trong vài giây cuối cùng trước thời gian phát nổ, Hạ Vân Khâm ôm đứa trẻ lao về phía trước, giậm giữ quát lên: “Mau nằm xuống.” Dù sao thời gian cũng quá ngắn, anh còn chưa dứt lời, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên bên tai, đồng thời màng nhĩ của Dư Duệ chấn động, cũng làm tan nát ý thức của anh ta.

***

Hạ Vân Khâm thở dài, dường như ý thức chìm vào đáy biển tối tăm mù mịt, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, khắp nơi đều là bóng tối vô tận và cô đơn lạnh lẽo, ánh sáng duy nhất là ánh sao trên đỉnh đầu.

Anh muốn giơ tay chạm đến, nhưng bất kể anh cố gắng thế nào, ánh sáng này vẫn cách anh rất xa, trong trí nhớ mơ hồ của anh, ánh sáng này chính là ngọn nguồn của niềm vui sướng và ấm áp, bởi vì nóng lòng tới gần, nỗi khao khát này làm anh sinh ra một sức mạnh vô cùng vô tận, từ từ chậm rãi, rồi cuộc anh đã thấy rõ hình dáng của ánh sáng dịu dàng, thì ra không phải là ánh sao cũng không phải ánh trăng, mà là hình dáng của một giọt nước giống như nước mắt, cũng giống như trăng lưỡi liềm, không, càng giống đôi mắt cong cong lúc cô cười lộ lên. Trước đây không lâu, chủ nhân của đôi mắt xinh đẹp này đã bị rịn đưa tiễn anh xuất phát, bên tai của anh dường như còn vang vọng câu nói dịu dàng của cô: “Em yêu anh.”

Ý nghĩ vừa xuất hiện, trong lòng ngực của anh bỗng nhiên sinh ra một nguồn sức mạnh, tiếng nói vốn cách rất xa, lần này lại rõ ràng hơn khá nhiều, chỉ là vẫn hơi mơ hồ, ánh sáng này vẫn ở trên đỉnh đầu, anh biết đó chính là Hồng Đậu, là vợ của anh, là ánh trăng sâu thẳm trong trái tim anh.

Cố chấp dùng ý chí tập trung vào ánh sáng xinh đẹp đó, anh tuyệt đối không muốn ý thức của mình lại chìm xuống đáy biển lần nữa, lúc anh không ngừng cố gắng, anh nghe thấy tiếng kêu chậm rãi rõ ràng quen thuộc mà gấp gáp: “Hạ Vân Khâm, còn một phe nữa sắp chạy đến đây rồi, nếu không muốn chết thì cậu mau lập tức tỉnh lại cho tôi.” Là tiếng nói hoảng hốt của Peter Vương.

Tất nhiên là anh không muốn chết, anh còn muốn quay về tìm vợ mình nữa.

Sức lực toàn thân đang dần quay lại, anh rất muốn đáp lại thì bỗng nhiên có người ghen ngào nói: “Vân Khâm, Hồng Đậu đang ở nhà chờ cậu, cậu có biết không, cậu làm cha rồi đấy.”

Dù chưa hoàn toàn tỉnh táo, Hạ Vân Khâm vẫn cảm thấy niềm vui sướng lớn lao lao vào trong đầu, ngón tay giật giật, rồi anh bỗng nhiên mở mắt.

“Tĩnh rồi, tốt quá.”

Chương 103: Người yêu

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hạ Vân Khâm mở mắt ra, điều đầu tiên anh thấy chính là hai gương mặt mơ hồ, thực ra anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng từ giọng nói và đường nét khuôn mặt của đôi phương thì không khó đoán được đó là Ngu Sùng Nghị và Peter Vương.

Thấy anh tỉnh lại, cả hai đều cực kì vui mừng.

Không biết bọn họ đã gọi anh dậy bao lâu rồi, bị ảnh hưởng bởi tiếng nổ mạnh nên đầu óc và lỗ tai anh vẫn còn ong ong, xương cốt cả người dường như bị ai đó đánh nát, chỉ hơi cử động một chút thôi đã thấy đau điếng người, trí nhớ cũng bị đứt đoạn, thi thoảng lại hiện ra vài khoảng trắng.

Bên trong đầy hỗn loạn, chỉ có duy nhất một chuyện vui mừng đang từ từ trở nên rõ ràng hơn, không, đâu chỉ vui mừng, đối với anh và cô mà nói, đây quả thực là niềm vui rất lớn.

Vì vẫn chưa thoát khỏi hiểm nguy nên anh không dám để sự vui sướng ấy làm loạn khắp cơ thể mình, thậm chí anh còn sợ đây chỉ là ảo giác của riêng mình nên còn không chịu nhìn Ngu Sùng Nghị lần nữa để xác nhận. Cố đưa mắt nhìn xung quanh, thì ra các anh vẫn đang ở trước cổng trường tiểu học Bồi Anh, nhưng bây giờ cổng trường đã biến thành đống đổ nát, nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy bừa bãi lộn xộn.

Có vẻ như trên đùi có một vết thương khá nặng, anh cố gắng ngồi dậy nhưng mất rất nhiều sức để di chuyển, cũng may sau vài ba lần cố gắng thì cuối cùng cũng nhớ lại được chút chuyện trước khi hôn mê, nhớ tới lúc đó anh căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ vì trong trường trống trải không có người mới túm lấy quần áo của đứa bé, dùng hết sức ném vào trong trường, may mắn có bức tường và bụi cây che chắn nên vụ nổ không gây ảnh hưởng quá lớn, nhưng vì cổng sắt của trường học bị chấn động nên đã ngã

ngiêng xiêu vẹo, có một thanh sắt bị gãy ra rồi đâm vào chân anh...

“Còn Rhyt và những người khác đâu?” Nhớ lại chuyện vận chuyển vàng, anh không để ý đến vết thương, giãy giụa muốn đứng lên, vừa mở miệng mới phát hiện trong tai như có một lớp màng che lại, tiếng nói của bản thân mà dường như cũng cách rất xa.

“Cũng bị ngất đi giống cậu, lúc này chúng tôi gọi mãi nhưng vẫn chưa có ai tỉnh lại cả.” Peter Vương và Ngu Sùng Nghị hợp sức đỡ anh ngồi dậy, “Trận nổ này đến quá đột ngột, người của chúng ta chết cũng có bị thương cũng có, cũng không tránh khỏi việc có một số người bị tàn tật nữa, tôi sợ đám người Hướng Kỳ Thịnh sẽ đến đây cướp vàng nên không thể không đánh thức mọi người dậy.”

Hướng Kỳ Thịnh? Hạ Vân Khâm vẫn chưa phản ứng kịp với cái tên này, nhìn xung quanh một vòng, trên đất có không ít người nằm ngang nằm dọc, phần lớn đã tỉnh dậy, còn lại thì không nhúc nhích, bao gồm cả Rhyt và Dư Duệ trong đó, nhìn qua thì không biết hai người còn sống hay đã chết.

Trong lòng Hạ Vân Khâm cảm thấy rất lạnh lẽo, nhìn chằm chằm những người kia một cái, thì ra lúc Peter Vương kiểm tra tình hình đã lầm tưởng người của quân địch bị tiêu diệt lúc này là người bên phe mình, nhìn xong anh thở dài nhẹ nhõm, nhưng dù như thế số người hi sinh cũng không ít hơn hai người.

Cũng may, đúng lúc này Rhyt và Dư Duệ rên lên một tiếng đầy đau đớn, có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Hạ Vân Khâm cũng không còn thời gian thương cảm cho những đồng nghiệp đã hi sinh, vàng vẫn còn đang ở trên xe tải, các anh phải nhanh chóng rời khỏi đây, sau khi được Ngu Sùng Nghị và Peter Vương đỡ ngồi dậy, anh nói với lão Lưu đang ở gần nhất: “Lão Lưu, kiểm tra hộ tôi vết thương của Rhyt, Peter nói là có quân địch sắp tới rồi, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rút lui thôi, nếu Rhyt tỉnh dậy, vàng vẫn phải còn mượn thân phận quốc tế của cậu ấy để chuyển ra ngoài nữa.”

Lão Lưu bị thương không quá nặng, nghe xong lời này liền chống tay đứng

dậy, sau khi đứng vững, vỗ ngực điều chỉnh lại hô hấp một lúc rồi lão đảo đi tới chỗ Rhyt, ngồi xổm xuống nhìn kỹ Rhyt, đang muốn nói chuyện, đột nhiên Rhyt ho mạnh một tiếng, sau khi nằm thõ dõc trong chõc lát, anh ta vung tay một cái, khó khăn mở miệng nói: “Tôi không sao.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi sắp xếp xong rất nhiều việc, Ngu Sùng Nghị giúp di chuyển mấy người bị thương và cả thi thể của các đồng nghiệp đã hi sinh lên xe tải, Peter Vương đặt A Phúc đang ngủ mê man vào chỗ ngồi phía sau trong xe của mình, mặc dù thằng bé đang ngất xỉu nhưng vì được Hạ Vân Khâm che chắn nên may mắn chưa bị thương gì.

Lúc bế đứa bé, Peter Vương thầm nghĩ, màng nhĩ của trẻ con không khỏe bằng người lớn, không biết sau chuyện lần này màng nhĩ của A Phúc có để lại hậu quả gì không.

Ông cô độc một mình cũng không tốt hơn hai đứa trẻ mồ côi này là bao nhiêu, nhưng đến khi ông thu xếp xong mọi chuyện, quay lại thấy hai đứa trẻ mũm mĩm đang ngủ ngon lành, đột nhiên trong lòng ông lại xuất hiện một cảm giác rất yêu thương.

Những người dân nhận lương thực cứu tế lúc nầy đã được lão Lưu lừa về phía sườn núi, sau vụ nổ, trừ những người cực kỳ già yếu ra thì mọi người đều hoảng sợ chạy trốn hết rồi.

Trước khi rút lui, Peter Vương nói với nhóm Hạ Vân Khâm: “Hương Kỳ Thịnh rất có thể là người của quân địch, lát nữa thấy ông ta, mọi người nhớ phải cảnh giác đấy.”

Hạ Vân Khâm bị thương ở chân nên không thể động dậy, nằm phía sau xe tải nghe được lời này thì tạm thời không đáp lại, nhưng những người khác thì đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả những người tiền bối giàu kinh nghiệm cũng tỏ vẻ nghi ngờ.

Trong tất cả mọi người, chỉ có duy nhất Dư Duệ có vẻ như vẫn sợ chuyện

mình vừa trải qua lúc này nên trưởng thành hơn khá nhiều. Nghe xong mấy câu này, dù người được nhắc đến là Hương tiên sinh mà lúc sáng mình đã cực kì khâm phục đi chẳng nữa thì anh ta cũng biết quân giặc có thể nguy trang rất tinh vi, không dám coi thường chuyện này mà chỉ im lặng nhú mày suy nghĩ.

Mấy thành viên trẻ tuổi hơn nhìn Peter Vương, nói bằng giọng điệu khó tin: “Tuy rằng Hương Kỳ Thịnh cổ hủ cực đoan nhưng thực ra là thành viên của một tổ chức yêu nước khác, tuy lần này ông ta không tham gia vào việc tìm vàng nhưng trước đây Hương tiên sinh đã có rất nhiều hành động yêu nước khác, lẽ ra lập trường phải kiên định hơn bất kì ai khác, Vương thám tử có nhầm không, sao ông ta có thể là người của quân địch được chứ?”

Thấy lão Lưu cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn mình, Peter Vương hơi gấp, vội vàng định lấy chứng cứ chính xác mà mình đã thu thập được ra, nhưng thời gian quá ngắn, ông không thể cứ nói mãi không ngừng như ngày thường được.

May mà Hạ Vân Khâm cũng có ý kiến của riêng mình: “Bây giờ là thời điểm đặc biệt, lại còn dính dáng tới số vàng lớn, mọi người cứ làm như trước đi, dù trông đối phương đáng tin bao nhiêu đi chẳng nữa thì vẫn không thể thả lỏng cảnh giác một giây một phút nào, mặc kệ đối phương nguy trang khéo léo bao nhiêu, lỡ như gặp trên đường thì nhớ tùy cơ ứng biến.”

Mọi người gật đầu.

Rhyt vừa định nói gì đó thì lại cảm thấy lồng ngực đau nhói, chỉ duỗi cánh tay từ buồng lái ra, gõ hai cái lên thành xe, ra hiệu muốn xuất phát.

Peter Vương và Ngu Sùng Nghị lên xe, cứ thế bám theo xe tải đi về phía trước.

Đúng lúc này, phía xa quảng trường truyền tới mấy tiếng súng, mọi người giật mình, vội lấy vũ khí ra, tập trung lắng nghe, tiếng súng này cách khá xa, có vẻ như không phải trên đường tới đây mà có vẻ như gần chỗ hộp đêm Minh Châu - một trong hai nơi mà các anh đã nghi ngờ có giấu vàng.

Bỗng nhiên lão Lưu nhớ tới một chuyện, lấy súng ra: “Hình như anh em Đoàn gia đang loanh quanh gần chỗ đó.”

Có người vừa lên đạn vừa nói tiếp: “Lúc này bảo bọn họ rời đi thì không nghe, giờ thì hay quá, tôi đoán họ gặp phải quân địch rồi.”

“Nếu quân địch đã đến gần đây, có lẽ lát nữa chúng ta cũng sẽ gặp phải, cứ nghe theo lời anh Hạ, dù có thấy gì đi chăng nữa thì cứ tùy cơ ứng biến là được.”

Mọi người đề phòng nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, vàng đã đến tay, bọn họ không cần giống như trước đây vừa đào bới vừa bị động đề phòng nữa, mặc kệ người đuổi theo là phe nào, lúc chiến đấu cũng sẽ đỡ bắn khoả hơn trước kia, huống chi có thể Peter Vương nói không sai, lỡ như Hướng Kỳ Thịnh thực sự là người của quân địch, bọn họ cũng đã sớm chuẩn bị hết rồi. Nói tóm lại thì họ chỉ còn cách chiến thắng một bước nữa thôi.

***

Mãi vẫn chưa thấy Hạ Vân Khâm quay về, Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái cũng biết chuyện lần này không giống trước kia nữa.

Từ xưa đến nay con trai út rất thận trọng, chắc chắn là bên ngoài có chuyện gì đó rất quan trọng nên anh mới chưa về được, đương nhiên trong lòng hai người cực kỳ lo lắng, lại sợ tin tức truyền ra ngoài thì sẽ gây phiền phức cho con trai, bề ngoài, một người vẫn đang tổ chức di chuyển nhà máy ở Thượng Hải, một người khác thì chủ trì chuyện đóng gói rương hòm từ trên xuống dưới của Hạ gia, nhưng cả hai đều âm thầm phái rất nhiều nhóm người đi tìm tung tích của Hạ Vân Khâm ở khắp nơi.

Ngu thái thái tạm thời vẫn ở biệt thự Hạ gia, để tiện chăm sóc Hồng Đậu nên bà đã được sắp xếp một căn phòng ở lầu hai, nhưng vì lo lắng cho sự an toàn của Ngu Sùng Nghị và Hạ Vân Khâm nên bà đã túc trực ở phòng con gái và con rể suốt một ngày một đêm. Thấy Hồng Đậu ra ngoài hết lần này đến lần khác rồi lần nào cũng thất vọng trở về, là một người mẹ, bà cảm thấy lo lắng hơn cả cô.

Hồng Đậu ở nhà tha thiết chờ đợi tới hoàng hôn, càng đợi thì càng thấy không yên, đừng nói Hạ Vân Khâm, mà anh trai và Peter Vương cũng chưa trở về nữa, trong lòng như có một tảng đá đè nén, cả ngày không ăn nổi, nhưng vì lo cho sức khỏe của bản thân nên cô vẫn cố nuốt xuống.

Chẳng có điều gì đau khổ hơn sự chờ đợi vô vọng cả. Chờ đến quá nửa đêm mà vẫn không thấy tin tức gì, mặc dù Hồng Đậu vẫn có lòng tin nhưng cơ thể cô lại không chịu nổi, vất vả lắm mới ăn hết bữa cơm tối thì đến đêm lại nôn ra hết.

Hạ thái thái vốn đang lo lắng cho con trai, bây giờ lại càng không muốn ngủ, đã là đêm khuya nhưng vẫn sai người hầu đi nấu nồi cháo thanh đạm dễ tiêu rồi chuẩn bị thêm ít đồ ăn sáng, vừa làm xong liền đích thân đưa tới phòng Hồng Đậu, dịu dàng khuyên bảo: “Con ngoan, cứ tiếp tục thế này thì cơ thể con không chịu nổi đâu, dù thế nào thì cũng ăn một chút để lót dạ đi.”

Ngu thái thái vốn đang nghĩ cách để Hồng Đậu ăn chút gì đó, thấy mẹ chồng cô quan tâm như vậy, bà cảm động kéo Hạ thái thái ngồi xuống, sau đó lại tự mình bưng bát cháo lên, định dứt cho con gái ăn.

Nhìn ánh mắt ân cần của mẹ chồng và mẹ ruột, Hồng Đậu hít sâu một hơi, cố gắng xua tan sự lo lắng của bản thân, tự an ủi mình: Bây giờ rút khỏi khu Bắc cũng phải mất mấy tiếng, mới một ngày một đêm, không có tin gì cũng là một tin tốt rồi.

Cô miễn cưỡng mỉm cười nhận lấy bát cháo: “Mẹ, không cần mẹ dứt, con tự làm được, ăn xong con sẽ lập tức đi ngủ, hai mẹ cũng nghỉ sớm đi.”

Ngay trước mặt mẹ chồng và mẹ ruột, cô ép mình phải nghiêm chỉnh ăn hết sạch bát cháo, vì để bọn họ yên tâm, còn cố ý gắp bát cháo đã sạch đáy cho hai người xem.

Ngu thái thái và Hạ thái thái vốn đang cực kì phiền lòng, nào ngờ Hồng Đậu lại tỏ vẻ trẻ con như vậy, cả hai không kìm lòng được mà bật cười, cười xong lại thấy nỗi lo lắng của mình vơi đi ít nhiều.

Hạ thái thái lại nói mấy câu, đắn đo hồi lâu rồi mới trở về phòng.

Ngu thái thái quyết định muốn chăm sóc cho Hồng Đậu, nhất quyết không chịu rời đi.

Hồng Đậu trong sự giám thị của mẹ phải chủ động lên giường, kéo chăn cao tới ngực, cô cố thả lỏng, tiếc là vừa nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên những hình ảnh quen thuộc.

Cô lo lắng cho bọn họ, lo đến mức mỗi dây thần kinh đều căng như dây đàn. Không biết anh trai và Peter Vương có tìm thấy Hạ Vân Khâm không, có xé rách cái mặt nạ giả dối của nghi phạm không, bọn họ tìm được vàng rồi sao, khi nào thì có thể từ chiến khu trở về an toàn?

Vì cô cực kỳ muốn thấy Hạ Vân Khâm ngay lúc này nên mặc dù đang rất muốn ngủ nhưng cô vẫn không thể xua đi những hình ảnh trong đầu mình được. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh càng ngày càng gần cô, lông mày của anh, đôi mắt đen của anh, còn có môi của anh... chân thực đến mức làm cho cô dường như quên mất chuyện hai người đang chia lìa.

Xuất phát từ nỗi nhớ nhung sâu đậm, biết rõ đó chỉ là ảo giác nhưng cuối cùng cô vẫn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của anh.

Dần dần, cảm xúc chùng chát trong lòng cô cũng vơi đi, hàng lông mày vốn đang nhíu chặt cũng từ từ giãn ra. Tinh thần được thả lỏng, dạ dày cũng thoải mái hơn, trong lúc vô tình, khóe mắt ẩn chứa giọt lệ chậm rãi rơi xuống chìm vào mộng đẹp.

Liên tiếp hai ngày hai đêm chưa được ngủ ngon, dường như cô đã sớm tiêu tốn hết tất cả sức lực, đêm qua cô ngủ một giấc đến tận 9 giờ sáng hôm sau mới tỉnh.

Bên ngoài hành lang cực kỳ ồn ào, không biết là ai đang nói chuyện, cô vốn muốn tỉnh dậy nhưng vừa cử động liền cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, trong giây lát cứ thế nằm bẹp trên giường.

Đang ngẩn người, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, tiếng bước chân từ xa tới gần, kèm theo là giọng nói kích động của mẹ: “Hong Đậu, Hong Đậu, Vân Khâm và anh trai con về rồi.”

Cô còn nghe được cả giọng mũi của bà, rõ ràng là mừng đến phát khóc.

Đột nhiên Hong Đậu ngồi dậy, trong giây lát liền vén chăn xuống giường, không để ý tới việc trên người còn mặc đồ ngủ, nhấc chân muốn chạy ra ngoài.

Ngu thái thái vội cản con gái lại nói: “Cha chồng và bác cả của con đều đang ngồi dưới đây, con ăn mặc thế này đi xuống thì ra thể thống gì, dù gì thì cũng phải thay đồ đi đã chứ.”

Hong Đậu quan tâm hỏi: “Bọn họ vẫn khỏe chứ mẹ? Tại sao Hạ Vân Khâm lại không lên đây?” Trong lòng vừa nghi ngờ vừa mừng rỡ, dường như toàn bộ niềm vui trong cuộc đời cô đều dồn lại vào thời khắc nghe được tin anh trở về.

Nói xong cũng không chờ mẹ trả lời, qua loa thay lại bộ quần áo khác sau đó vội vàng đi xuống dưới nhà. Đến giờ phút này, chỉ khi tận mắt thấy Hạ Vân Khâm, chính tai nghe giọng nói của anh thì trong lòng cô mới có thể vui đi nỗi nhớ anh.

Ngu thái thái bước nhanh đuổi theo con gái nói: “Anh trai con và Vương thám tử đều tốt cả, trên đùi của Vân Khâm bị thương, tạm thời được người ta dùng băng đưa về, đáng lẽ phải đến bệnh viện để Trình viện trưởng làm phẫu thuật nhưng nó không yên tâm về con, dù thế nào cũng đòi về nhà gặp con trước.”

Hong Đậu nghe đến hai chữ “bị thương” thì lòng lập tức chùng xuống, nhưng chỉ một giây sau cô lại thấy không sao cả, chỉ cần anh trở về bình an, bị thương thì sao chứ?

Cô đi nhanh đến hành lang, nửa đường nghe có người hầu gọi Đoạn Minh Y nghe điện thoại, hình như hai vị thiếu gia của Đoạn gia bị thương, muốn Đoạn Minh Y về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Trong đầu cô cũng chỉ có duy nhất Hạ Vân Khâm, chân vẫn không dừng lại, đến đầu bậc thang cô liền ngó xuống một cái, trong phòng khách đúng là có một cái cáng.

Hạ Vân Khâm nằm trên đó nói chuyện với cha chồng, mặc dù sắc mặt anh rất bình tĩnh nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về hướng cô xuất hiện.

Ánh mắt hai người giao nhau, viền mắt cô đỏ lên.

Anh trở về rồi. Không phải ảo giác, không phải nằm mơ, không phải bọt nước hư ảo, anh thật sự quay về rồi.

Cô không thể chờ đợi được nữa mà đi xuống lầu.

Mọi người trong phòng khách đều nhìn cô, bên trong nụ cười của mỗi người đều mang theo nước mắt, ai ai cũng đều khuyên cô bước chậm lại một chút.

Riêng anh là không hề nói gì, chỉ mở hai tay ra, yên lặng mỉm cười nhìn cô.

Cô nén nước mắt vào trong rồi bước nhanh tới, đến trước mặt anh, cô ngồi xổm xuống, nghẹn ngào một tiếng rồi dùng hết sức nhào vào trong lòng anh.

Hơi thở trong veo của cô phả vào mặt, anh im lặng ôm cô thật chặt, đồng thời rất nhiều lời muốn nói đã tới bên miệng nhưng không nói ra được một câu nào, cuối cùng trực tiếp nhắm mắt lại, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, người yêu của anh, vợ của anh, Hồng Đậu của anh. Anh trở về rồi.

Chương 104: Ngu Hồng Đậu, bây giờ anh là thương binh

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Anh trai vẫn ổn, Peter Vương cũng không sao, trong ba người chỉ có Hạ Vân Khâm bị thương nặng nhất

Để tránh việc vết thương bị nhiễm trùng do để quá lâu, Trình viện trưởng đã xếp sẵn lịch phẫu thuật cho Hạ Vân Khâm, ông kiên nhẫn đứng bên cạnh đợi một lát, thấy hai vợ chồng “trắng trợn” thân mật đủ rồi, ông nhẹ nhàng nhắc nhở: “Chúng ta nên đến bệnh viện thôi.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm liếc mắt nhìn nhau, anh phải làm phẫu thuật, tất nhiên là cô cũng đi theo rồi, Hồng Đậu đứng lên, dịu dàng nói: “Em đi cùng anh.”

Hạ Vân Khâm chần chừ một lát, nhìn xuống bụng cô.

Tất nhiên là anh không muốn rời xa cô dù chỉ một giây một phút nào, nhưng lần đầu làm cha, cũng không rõ là phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi bao lâu mới đảm bảo sức khỏe nên cũng chẳng biết quyết định ra sao, lại sợ cô đi đường vất vả, cuối cùng quyết định để cô ở nhà nghỉ ngơi, anh cố tình nhíu mày lại, thấp giọng nói: “Ở nhà đợi anh, khoảng vài tiếng nữa anh sẽ về.”

Qua mấy ngày sóng gió vừa rồi, Hồng Đậu sợ nhất là từ “đợi”, cô nhìn anh mỉm cười, “Không.”

Vành tai Hạ Vân Khâm nóng ran lên, nếu chỉ có hai người ở riêng với nhau, có lẽ một giây sau anh sẽ được nghe cô làm nũng với mình, chỉ cần nghĩ đến việc cô dùng giọng điệu mềm mại ấy nói với anh: “Em muốn được ở cạnh anh.” Lòng anh lại vừa vui vẻ vừa ấm áp, cuối cùng anh chỉ im lặng nhìn cô, tỏ vẻ thỏa hiệp.

Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái cũng ngẫm hiểu, mấy ngày nay ai cũng thấy rõ con dâu đã lo lắng đến nhường nào, vất vả lắm con trai út mới trở về, thân là trưởng bối, tất nhiên sẽ không chủ động xen vào chuyện của con trai với con dâu làm gì.

Đúng lúc này Peter Vương, Ngu Sùng Nghị và Ngu thái thái cũng muốn tới bệnh viện, Hạ thái thái liền mỉm cười gọi Dur quân gia đi chuẩn bị xe, Hạ Ninh Tranh vốn cũng định đi với em trai, nhưng đột nhiên người hầu của Đoàn Minh Y lại mời anh ta đi, nói là có chuyện gấp gì đó.

Hồng Đậu sai người hầu về phòng lấy áo khoác cho Hạ Vân Khâm, nói xong đứng lên mới nhận ra Hạ Vân Khâm vẫn đang nắm lấy tay mình, khóe miệng cô hơi cong lên, cúi đầu xuống nhìn anh, rõ ràng anh cảm nhận được ánh mắt của cô nhưng lại cố tình không chịu nhìn cô, chỉ gồng đầu lên tay rồi nói chuyện với Hạ Trúc Quân.

Vết thương trên đùi anh đã được cầm máu nhưng cô vẫn biết bây giờ anh đang rất đau, vì trán và hai bên thái dương anh đang lấm tẩm mồ hôi, thậm chí anh còn gồng tay lên nữa, nhưng để cho mọi người yên tâm nên anh vẫn cố nhịn đau, vui vẻ trò chuyện với cả nhà.

Trước giờ Hồng Đậu chưa bao giờ ngại xem vết thương cho ai, nhưng khi thấy vết máu đỏ sẫm trên người Hạ Vân Khâm, tim cô đau như cắt, chỉ dám nhìn thoáng qua một lát rồi thôi.

Hạ Vân Khâm đã về rồi, Hạ Mạnh Mai quyết định nếu tình hình sau phẫu thuật cho phép thì ngày mai lập tức xuất phát đi Trùng Khánh, trước khi lên đường thì nhờ Trình viện trưởng liên hệ với bệnh viện và đội ngũ bác sĩ tốt nhất ở đó, khi nào đến nơi sẽ bắt đầu dưỡng bệnh.

Hồng Đậu hơi ngạc nhiên nhìn thoáng qua mẹ và anh trai, tình hình bây giờ đang tạm ổn định, đúng là nên chuyển đi càng sớm càng tốt, cũng may đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, dù ngày đi hơi gấp cũng không ảnh hưởng gì.

Đoàn người sửa soạn xong xuôi, đang ở trước cổng biệt thự Hạ gia lên xe thì vợ chồng Hạ Ninh Tranh đi ra, sắc mặt Đoàn Minh Y trắng bệch, mà Hạ Ninh Tranh cũng đang nhúu chặt mày lại, hai người đến trước mặt Hạ Mạnh

Mai và Hạ thái thái, áy náy nói: “Hai anh trai của Minh Y xảy ra chuyện, giờ đã được đưa tới bệnh viện rồi, bây giờ con chở Minh Y tới đó, lát nữa qua chỗ em hai sau.”

Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái nhìn nhau, ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Hạ Ninh Tranh lắc đầu: “Nghe nói là bị trúng đạn ở tô giới chung.”

“Trúng đạn?” Hai người ngạc nhiên, “Đang yên đang lành chạy đến tô giới chung làm gì?”

Đoạn Minh Y chỉ giải thích qua loa vài câu.

Lúc nói chuyện cô ta vô tình nhìn thoáng qua Hạ Vân Khâm một cái, phát hiện ra anh đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, ánh nhìn này không chỉ mang theo sự soi xét mà còn đầy căm ghét.

Trước giờ cô ta chưa từng thấy Hạ Vân Khâm dùng ánh mắt này nhìn ai bao giờ, mặc dù sau đó anh đã lập tức nhìn sang chỗ khác nhưng cô ta vẫn thấy cực kì hoảng sợ. Bây giờ cô ta đang gánh danh dự của Đoạn gia trên vai, dù thế nào cũng không thể hoảng loạn được, không có chứng cứ thì không ai có thể nghi ngờ Đoạn gia, nghĩ vậy cô ta dần cảm thấy yên tâm hơn, miễn cưỡng đứng thẳng lưng, hiên ngang đứng cạnh chồng.

Hạ Ninh Tranh nói chuyện với cha mẹ xong, gật đầu với em trai và em dâu một cái rồi nhanh chóng dẫn Đoạn Minh Y ra chiếc xe khác, đích thân lái xe rời đi.

Hồng Đậu cũng để ý tới ánh mắt sắc lạnh của Hạ Vân Khâm khi nhìn Đoạn Minh Y, lúc ngồi trên ô tô tới bệnh viện, cô không nhịn được lên tiếng hỏi anh: “Có chuyện gì thế?”

Hạ Vân Khâm xoa xoa tay cô: “Có nhiều người qua lại, khó nói lắm. Lát nữa anh vào phẫu thuật, có gì thì em cứ hỏi Peter Vương ấy.” Đúng như anh nói, chỉ một lát sau hai người đã tới bệnh viện, vừa xuống xe các bác sĩ và y tá

đã tới đón anh, có người ngoài nên cũng khó mà tiếp tục đề tài vừa rồi.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, từ trưa tới tận xế chiều mới xong.

Không ai có thể đảm bảo ca phẫu thuật sẽ thành công nên trong hơn ba tiếng đồng hồ này, trái tim của Hồng Đậu dường như bị ai treo lên, những gì khó khăn nhất cô cũng đã trải qua rồi, mặc dù vẫn là chờ đợi nhưng so với hai ngày dài như địa ngục vừa qua thì bây giờ biết rõ anh đang ở ngay cạnh cô, dù chờ nhưng vẫn cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Để phân tán sự chú ý, trong lúc phẫu thuật, cô hỏi thăm Ngu Sùng Nghị và Peter Vương về chuyện đã xảy ra, vì có cả người Hạ gia ở đây nên Peter Vương cũng chỉ nói băng quơ vài câu, đại khái thì cô biết được nghi phạm đã hiện nguyên hình trước đồng vàng, còn cụ thể thế nào thì vì phòng bệnh đông người quá, cô cũng không tiện hỏi kĩ.

Cũng may là ca phẫu thuật rất thuận lợi, lúc Hạ Vân Khâm được đẩy ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trình viện trưởng nói: “Mặc dù vết thương chảy khá nhiều máu nhưng cũng may là không bị gãy xương, nếu vết thương không nhiễm trùng thì một tháng nữa có thể đi lại được rồi. Nhị thiếu gia được gây mê tủy sống, mặc dù ý thức vẫn tỉnh táo nhưng cả người không có cảm giác, phải mất 7 - 8 tiếng nữa mới khôi phục lại được, lát nữa chỉ cần nằm ở phòng bệnh mấy tiếng để quan sát, nếu không có vấn đề gì thì có thể quay về biệt thự Hạ gia, lúc đó y tá cũng sẽ đi cùng mọi người, buổi tối có vấn đề gì nhớ gọi họ nhé, nhớ kĩ, hai ngày tới tuyệt đối không được để Hạ thiếu gia ở một mình.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, trước giờ ai cũng lo chân của Hạ Vân Khâm bị thương nặng quá rồi sẽ bị tàn phế, bây giờ cũng coi như yên tâm, vội đáp: “Chúng tôi hiểu rồi.”

Đến phòng bệnh, Hạ Vân Khâm được chuyển lên giường, thấy Hồng Đậu và mọi người trong gia đình đều đang cực kì lo lắng, anh trêu chọc: “Lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên con đến bệnh viện, lại còn chỉ vì một vết thương ngoài da, mọi người tỏ vẻ nghiêm trọng như thế làm gì?”

Hạ thái thái xùy một tiếng: “Này, không được nói như vậy.”

Hạ Mạnh Mai bị Trình viện trưởng cầm hút thuốc, chỉ có thể ngồi xuống mép giường, mở tờ báo người hầu đưa cho, nói: “Hừ, giờ này mà vẫn còn tâm trạng đùa cợt, chề vết thương chưa đủ nặng à?”

Ngu thái thái cười nói: “Vân Khâm lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác, rõ ràng là nó đang sợ ông bà thông gia lo lắng nên mới thế. Nhìn xem, sắc mặt tái nhợt hết cả rồi này, nhất định phải bồi bổ thật tử tế mới được, tiếc là mấy tiếng tới không được uống nước, nếu không thì uống chút canh cũng tốt.”

Hạ Vân Khâm đáp: “Mẹ vợ cứ yên tâm, bây giờ con vẫn khỏe, nhân lúc đang rảnh rỗi để con sai Dư quản gia đưa mẹ và anh trai về nhà một chuyến, thu dọn hành lý xong mẹ cứ nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai lên đường đi Trùng Khánh.”

Ngu thái thái ngăn ra, cười nói với Hạ thái thái: “Thằng nhóc này, đến bây giờ mà vẫn chu đáo lo trước tính sau, con yên tâm đi, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn cả rồi.”

Hồng Đậu lấy khăn ra lau mồ hôi cho Hạ Vân Khâm, dịu dàng hỏi: “Vết thương có đau không?”

Hạ Vân Khâm chỉ nhìn cô mà không đáp là đau hay không.

Hạ thái thái và Ngu thái thái thoáng nhìn nhau, sau đó nói có việc, lần lượt đứng dậy rời đi, Hạ Mạnh Mai cũng đang bận rộn, chỉ một lát sau đã có cấp dưới đến xin chỉ thị, những người còn lại như Peter Vương vốn đang định ở lại nói chuyện, thấy thế cũng biết điều rời đi.

Trong chốc lát, phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu.

Hạ Vân Khâm nhìn Hồng Đậu một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt chột

trở nên dịu dàng, anh chống tay lên, tỏ vẻ muốn ngồi dậy, Hồng Đậu hoảng sợ, vội nói: “Anh đừng động đây, cần gì thì bảo em lấy cho, vết thương có đau không?”

Hạ Vân Khâm nhướn mày: “Anh muốn em, em cách xa anh quá, anh không với tới được. Ngu Hồng Đậu, bây giờ anh là thương binh, tốt nhất em tự giác đưa mình cho anh đi.”

Hồng Đậu che miệng cười không ngớt, vội đi từ phía ghế sofa ra ngồi cạnh anh: “Thương binh gì mà đòi hỏi nhiều thế? Được rồi, tự đưa mình cho anh này.”

Hạ Vân Khâm nắm chặt tay Hồng Đậu để lên trán anh rồi kéo xuống để bên môi, rõ ràng là anh đang có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lời vừa đến họng thì nghẹn lại, sợ khiến cô đau lòng, anh nghĩ một lát, sau đó thả tay cô ra, chống tay phải xuống, chậm chạp nghiêng người, cẩn thận ngắm bụng cô hồi lâu, cuối cùng nghiêng người hôn lên đó một cái: “Không biết đứa bé này là trai hay gái nhỉ?”

Vốn định chỉ hôn một cái rồi buông cô ra, ai ngờ càng hôn càng nghiện, anh ôm eo cô hôn lấy hôn để, mãi vẫn chưa chán.

Hồng Đậu cúi đầu nhìn anh, bị hành động của anh chọc cười, vui vẻ nói: “Trình viện trưởng nói đứa bé mới chỉ khoảng 50 ngày thôi, hôm đó em mở thử sách y học phương Tây của anh ra đọc thử, bây giờ nó mới to khoảng bằng hạt đậu, sao biết được là trai hay gái.”

Chương 105: Nhiều hạt bụi bé nhỏ

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hạ Vân Khâm mỉm cười định nói tiếp, nào ngờ chỗ cửa ra vào lại đột nhiên có người “Á” lên, thì ra vừa nãy Hạ Trúc Quân ghé qua phòng vệ sinh, chưa qua thăm anh trai với mọi người, đến lúc một mình đẩy cửa đi vào thì lại thấy cảnh anh trai đang hôn bụng chị dâu, Hạ Trúc Quân ngăn người một lát, vài giây sau vừa ngại ngùng vừa buồn cười, vội lùi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại: “Ấy, anh hai đang làm gì thế?”

Hồng Đậu không ngờ Hạ Trúc Quân sẽ thấy cảnh này, cảm thấy xấu hổ muốn chết, cô đánh nhẹ vào cánh tay Hạ Vân Khâm: “Tại anh đấy!”

Hạ Vân Khâm cố ý kêu đau một tiếng, bị em tư thấy thì đã sao? Anh và Hồng Đậu đã là vợ chồng, dù có thân mật hơn đi chăng nữa cũng đều là chuyện rất hiển nhiên, đợi đến khi cửa đóng lại, anh vẫn còn cúi đầu xuống hôn thêm cái nữa: “Rõ ràng là em tư sai mà, sao em lại trách anh?”

Hồng Đậu cũng biết mặt anh dày đến cỡ nào, lắng tai nghe ngóng một hồi, dù sao thì đây cũng là phòng bệnh, không chỉ người của Hạ gia mà các bác sĩ và y tá cũng đều có thể bất ngờ bước vào phòng, cô khẽ đẩy anh ra: “Về nhà rồi cho anh hôn tiếp, giờ buông em ra, chúng ta nói chuyện đằng hoàng một lát nào.”

Về nhà rồi cho anh hôn tiếp... Hạ Vân Khâm mỉm cười, giả vờ nhú mày, miễn cưỡng đồng ý: “Được rồi.”

Sau đó ôm chặt lấy cô hôn thêm cái nữa rồi mới từ từ buông cô ra: “Nhưng anh nhắc em trước, về nhà rồi thì không chỉ có hôn thế này đâu đấy.”

Hồng Đậu nghiêm mặt, đỡ anh nằm xuống: “Bị thương nặng như vậy rồi mà vẫn không đứng đắn tí nào.”

Ánh mắt Hạ Vân Khâm không rời khỏi cô, sau khi nằm xuống, anh thở dài nói: “Mới hai ngày không gặp mà anh có cảm giác như đã là cả đời rồi vậy.”

Nói xong anh đưa tay lên sờ vành tai cô, sau đó lướt qua mũi cô, ánh mắt anh như đang tìm kiếm gì đó, như muốn kiểm tra xem liệu đây có phải thực tại hay chỉ là một giấc mơ.

Thấy hành động trẻ con của anh, Hồng Đậu lại đau lòng: “Đâu chỉ cả đời, em cảm giác đã qua ngàn vạn năm rồi ấy chứ, anh có biết là hai ngày nay em đã lo lắng rất nhiều...”

Hạ Vân Khâm kéo tay cô đặt lên môi mình, áy náy nói: “Đột nhiên khai chiến, bọn anh chưa chuẩn bị đủ, lúc ở khu Bắc anh rất lo cho nhà mình, đáng ra trước khi đi anh phải sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện mới đúng, nếu anh không về kịp, cha mẹ thì đã lớn tuổi, còn em thì còn trẻ như vậy...”

Anh bình tĩnh nhìn cô, chỉ thấy lòng mình vừa đau vừa xót, bỗng nhiên không thể nói tiếp được nữa.

Lần đầu thấy Hạ Vân Khâm mất bình tĩnh, Hồng Đậu suýt khóc, đối với anh mà nói thì mấy ngày qua không khác địa ngục là bao. Nước mất nhà tan, nơi nơi đều có chiến tranh, Bắc Bình, Thiên Tân đều rơi vào tay giặc rồi, nếu Thượng Hải cũng bị chiếm thì gần nửa khu vực Hà Giang (1) sẽ thất thủ, tổ chim bị phá thì sao trứng có thể nguyên vẹn được, nếu chuyện này xảy ra thì không ai có thể chỉ ích kỷ lo mỗi thân mình thôi được.

(1) Hà Giang: Sông Trường Giang và Hoàng Hà

8000 thỏi vàng ảnh hưởng tới rất nhiều phe phái khác nhau, mỗi tác đất là một tác máu, nếu là cô thì cô cũng sẽ làm như thế, có thể coi là phải dựa vào sức mạnh tinh thần để chống đỡ bão giông, nhưng dù sức mạnh tinh thần ấy có mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa thì những giây phút sinh tử vẫn là thử thách cực kì tàn nhẫn đối với cả anh lẫn cô.

Nếu anh không thể trở về... Hồng Đậu hơi ngẩn ra một lát, không không

không, cô xua đi ý nghĩ đau thương trong đầu, giận dữ nói: “Anh dám không trở về à?”

Hạ Vân Khâm cười chua chát, rút cuộc ôm cô vào trong lòng: “Anh không dám, chúng ta mới cưới nhau chưa đầy ba tháng, anh còn chưa được thấy em từ từ già đi, chưa thấy con cái chúng ta trưởng thành, sao có thể cam lòng chết như vậy chứ? Dù có phải bỏ đi chẳng nữa anh cũng sẽ bỏ về nhà.”

Cô chực khóc vùi đầu vào cổ anh, nằm yên không nhúc nhích, hai vợ chồng đều im lặng, quen nhau chưa tới nửa năm, kết hôn chưa đầy ba tháng, cả hai đều là người kiêu ngạo, mặc dù hấp dẫn lẫn nhau nhưng cũng khó tránh khỏi những va chạm, nhưng khi gặp phải khó khăn thì tình cảm giữa hai người càng trở nên chắc chắn hơn bao giờ hết.

Cũng may là đã vượt qua được những giây phút tối tăm nhất rồi, trong chốc lát, linh hồn hai người dường như hòa hợp với nhau, hai người dựa sát vào nhau, mặc dù không nói lời nào nhưng vẫn hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Một lát sau, Hạ Vân Khâm cảm giác có gì đó ấm ấm chảy xuống cổ, biết đó là nước mắt của cô, anh lại càng thấy đau lòng hơn, dù biết đây là những giọt nước mắt của sự xúc động nhưng anh vẫn không đành lòng. Đưa tay ra lau nước mắt cho cô, anh trịnh trọng nói: “Đứa bé này đến vào thời điểm rất đặc biệt, anh nghĩ kĩ rồi, hay đặt tên nó là Hạ Hỏa Lực đi.”

Quả nhiên Hồng Đậu nín khóc mỉm cười, “Hừ, anh mới tên là Hỏa Lực ấy, dù sao cũng là đứa con đầu lòng của chúng ta, anh làm cha mà không nghĩ ra được cái tên nào có tâm hơn được à?”

Hạ Vân Khâm nâng gò má của cô lên, mỉm cười nói: “Vậy gọi là Tương Tư hoặc Đại Nguyệt Lượng (2) nhé.”

(2) Đại Nguyệt Lượng: Trăng tròn sáng.

Hồng Đậu dờ khóc dờ cười, “Tương Tư thì tạm được, nhưng Đại Nguyệt Lượng là cái quái gì vậy?”

Hạ Vân Khâm dần mặt ra, mãi một lúc sau mới cười nói: “Lúc bom nổ, anh đã hôn mê mất một lúc lâu, anh nhớ lúc đó nhờ có ánh trăng chiếu xuống anh mới tỉnh dậy được, anh cảm thấy em đang nhìn anh, nghĩ đến việc em còn đang đợi anh quay về, anh liền có sức lực trở lại. Nếu em không nhắc Peter Vương và Ngu Sùng Nghị là bọn anh có thể sang khu khác tìm vàng thì chắc hẳn họ sẽ không thể tìm thấy anh thuận lợi như vậy, có khi đến tận lúc Hường Kỳ Thịnh kéo người đến trường tiểu học Bồi Anh thì bọn anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng...”

Nghe được nửa câu đầu Hồng Đậu lại cảm thấy xót xa, rung rung chực khóc, đến khi nghe đến phần sau cô lại ngạc nhiên hỏi: “Vợ chồng Bành thợt may là người của địch, vậy thì Hường tiên sinh là người phe nào?”

Hạ Vân Khâm đang định đáp thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng Hạ thái thái nói chuyện với ai đó: “Em trai con đã không sao rồi. Minh Cảnh đang có chuyện, con còn tới đây gấp làm gì?”

Sau đó là tiếng gọi của Hạ Trúc Quân: “Anh hai, chị cả tới.”

Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm liếc mắt nhìn nhau, là Hạ Lan Chi.

Hồng Đậu vội đứng lên mở cửa: “Chị cả tới rồi ạ.”

Hạ Lan Chi khoác áo choàng lông rái cá đen nhánh trên vai, chân đi giày cao gót, vẻ mặt rất gấp gáp, lúc đi vào vẫn còn quay lại nói chuyện với Hạ thái thái: “Lúc nãy vừa nghe thấy tin Vân Khâm trúng đạn phải làm phẫu thuật, con và Minh Cảnh đã lập tức chuẩn bị xe đến bệnh viện rồi, nào ngờ còn chưa ra khỏi cổng thì người bên chính phủ đã gọi Minh Cảnh đi, nói là có chuyện gì đó lớn lắm, tất cả các cán bộ công chức lớn đều phải đi họp.”

Nói xong trước tiên mỉm cười nói với Hồng Đậu: “Vân Khâm bị thương, chắc em dâu phải lo lắng lắm nhỉ?”

Không đợi Hồng Đậu đáp lời, cô ta liền đi thẳng tới giường, khom lưng nhìn kỹ vẻ mặt của Hạ Vân Khâm, thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may người không bị sao là tốt rồi.”

Sau đó cô ta đứng thẳng dậy, giả vờ tức giận chọc vào trán Hạ Vân Khâm: “Chạy sang tận Hồng Khẩu bên kia chỉ để tiền mấy đứa bạn Tây về nước, xong lại lết cái chân què về.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười sửa lại lời cô ta: “Em chưa què, vẫn đi được bình thường.”

Hạ Lan Chi lườm anh một cái: “Coi như mạng em lớn.” Dùng khăn phủ phủ mồ hôi đợi Hạ thái thái và người lớn ngồi xuống, cô ta mới ngồi xuống sofa ở gần giường.

Hạ Vân Khâm nói tiếp câu chuyện lúc nãy: “Anh rể có việc bên chính phủ à?”

Chờ những người không liên quan đi rồi, Hạ Lan Chi thuận tay cởi đôi găng tay satanh màu đen ra, lo lắng nói: “Nói là cơ mật gì đó bị tiết lộ, bây giờ chính phủ đang lật tung mọi thứ lên, Minh Cảnh làm ở bộ tài chính, không biết đã xảy ra chuyện gì mà bây giờ vẫn đang bị thẩm vấn, dù sao thì từ lúc chiến tranh nổ ra, ngày nào họ cũng phải họp hành đủ kiểu...”

Nói đến đây, nhớ tới lúc chồng mình nghe điện thoại xong đi ra khỏi thư phòng, vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói lần này khác những lần trước, nếu làm không tốt thì sẽ bị giáng chức, thậm chí là cách chức cũng nên.

Cô ta thở dài, đột nhiên nhớ ra một chuyện, sắc mặt tái nhợt, ngồi ngẫm nghĩ một lát, mà càng nghĩ thì sắc mặt càng khó nhìn, lẽ nào việc này liên quan đến chuyện hôm đó? Hôm ấy cô ta vô tình nghe thấy Minh Cảnh nói chuyện điện thoại, biết chính phủ đang tìm vàng, lúc ấy cô ta vốn buột miệng, hơn nữa cũng rất tin tưởng đối phương nên mới không cẩn thận nói một câu trước mặt Đoạn Minh Y, nếu Minh Cảnh không xảy ra chuyện thì cô ta cũng quên khuấy chuyện này đi rồi.

Nhưng, làm sao có thể? Đoạn gia là danh môn suốt trăm năm qua, dù chuyện làm ăn có bết bát đến đâu đi chăng nữa thì làm gì đến mức...

Hạ Lan Chi đứng phắt dậy, nhìn xung quanh một vòng: “Đoạn Minh Y

đâu?”

Mọi người sững sờ, quan hệ giữa Đoạn Minh Y và Hạ Lan Chi bình thường rất tốt, trước giờ cô ta chỉ luôn miệng gọi “Minh Y”, hình như chưa bao giờ gọi cả tên lẫn họ đối phương ra thế này.

Hồng Đậu kinh ngạc liếc nhìn Hạ Vân Khâm một chút, anh chỉ im lặng nhìn Hạ Lan Chi, hình như đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

Hạ thái thái nhíu mày: “Hai anh trai của con bé bị thương, Ninh Tranh vừa chở nó về Đoạn gia rồi.”

Hạ Lan Chi cầm găng tay, vội vã đứng lên: “Thái thái, Vân Khâm, em dâu, em tư, con có việc gấp phải xử lý, phải đi trước rồi.” Giọng điệu cực kì tức giận.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cuộc trò chuyện của Hạ Lan Chi và Đoạn Minh Y đã viết cẩn thận ở chương 90 rồi, có thể có người nhảy chương chưa đọc, nếu có hứng thú thì có thể quay lại đọc. Ngoài ra tiêu đề của chương này được lấy từ tên một cuốn sách của Tưởng Huân tiên sinh, đặc biệt ghi rõ ở đây.

Chương 106: “Người tàn tật” cần được quan tâm

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hạ Lan Chi đến vội mà đi cũng nhanh, mọi người trong phòng bỗng cảm thấy khó hiểu.

Đợi đến lúc phòng bệnh chỉ còn lại hai vợ chồng, Hồng Đậu hỏi Hạ Vân Khâm: “Em nhớ hồi trước anh có nói là chính phủ cũng đang tìm vàng, bây giờ anh rở bị triệu tập là vì chuyện này à?”

Hạ Vân Khâm thấp giọng nói: “Trong mấy phe tìm vàng thì bọn anh và chính phủ có thể coi là trăm sông đổ về một biển, mục đích hai bên đều giống nhau... Đều muốn dùng vàng để tiếp tế cho chiến trường bên mình. Tôi hôm trước khai chiến bất ngờ, đáng lẽ chính phủ nên hành động ngay mới phải, nhưng mãi đến khi bọn anh tìm đến khu Trung thì vẫn chưa thấy người của họ đâu cả. Có thể thấy mặc dù chính phủ có kế hoạch nhưng lại đi sai hướng. Vì hai phe khác cũng đã kéo tới khu Trung nên bọn anh buộc phải ra tay trước thôi. Miễn là vàng không rơi vào tay phe địch và Ngũ Như Hải thì mấy chuyện sau này đều có thể bàn bạc với nhau sau.”

Trước đó Hồng Đậu cũng đã nghe đại khái mọi chuyện từ anh trai và Peter Vương, biết mọi người đã tìm được vàng ở trường tiểu học Bồi Anh bên tô giới chung, cô lo lắng hỏi: “Thế vàng đã được chuyển ra khỏi tô giới chung chưa anh?”

“Bọn anh giao cho Rhyt và mấy đồng nghiệp của cậu ta từ lúc trời chưa sáng rồi, vàng đã được chuyển tới tiền tuyến dưới danh nghĩa là thuốc men của Hội Chữ Thập Đỏ.”

Trong phút chốc cảm xúc Hồng Đậu lại trở nên rất phức tạp, cuối cùng chiến dịch của anh cũng thành công, coi như công sức các anh bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng: “Anh trai nói vợ chồng Bành thợt may thậm chí còn lấy hai đứa bé ra làm bom thịt người để tấn công các anh, bình thường nhìn họ đối

xử với hai đứa bé như con ruột, nào ngờ lại chỉ để che giấu thân phận của bản thân. Bạch Hải Lập và nữ y tá cũng do họ giết hả anh? Thân phận thực sự của họ là gì vậy? Hai đứa bé ở đâu ra?”

Cô hỏi một lèo, giọng nói vừa dịu dàng lại vừa giòn giã, Hạ Vân Khâm mỉm cười, Hồng Đậu vui tươi của anh trở lại rồi, “Trên đường về bọn anh đã xác nhận thân phận của họ rồi, họ là sát thủ do Ngũ Như Hải huấn luyện, còn hai đứa bé thì tất nhiên là con nuôi, tạm thời bọn anh vẫn chưa tra ra được trước kia hai đứa trẻ ở viện mồ côi hay ở chỗ nào khác. Còn Bạch Hải Lập bị họ giết vì ông ta có tranh chấp với Ngũ Như Hải, y tá thì giết để tòa nhà bị bỏ hoang. Peter Vương nói sáng nay ông ấy đến biệt thự Hạ gia là vì địa chỉ của thuốc và thân phận của Hường Kỳ Thịnh, vốn dĩ ông ấy tưởng Hường Kỳ Thịnh là hung thủ, nhưng về sau được em nhắc nhở ông ấy mới nghi ngờ cả vợ chồng Bành thory may.”

Hồng Đậu tỏ vẻ kiêu ngạo: “Nếu địa chỉ đến của kiện hàng là tòa nhà ở ngõ Đồng Phúc thì tất nhiên tất cả mọi người trong tòa nhà ấy đều đáng nghi như nhau, dấu chân ở hiện trường lúc là của nam, lúc là của nữ, mà đáng người Bành thory may thấp bé, Bành thái thái lại cao to, cũng có khả năng cỡ chân của hai người đó đều là 39, nghi ngờ Hường Kỳ Thịnh thì sao lại không cân nhắc khả năng đó là vợ chồng Bành thory may?”

Hạ Vân Khâm cười gật đầu, thật lòng khen cô: “Tâm hiểu biết của vợ anh rộng thật đấy.”

Hồng Đậu cũng nhận ra anh đang cố ý trêu chọc cô, hừ lạnh một tiếng, nể tình bây giờ anh đang bị thương, tạm thời không so đo với anh mà chỉ thúc giục: “Vậy bây giờ hai đứa bé kia đâu rồi?”

“Peter Vương tìm người chăm sóc hai đứa trẻ rồi, đứa lớn hình như 5 tuổi, đứa nhỏ mới 2 tuổi, bây giờ được cứu ra khỏi tay vợ chồng Bành thory may là một chuyện, sau này thế nào thì bọn anh còn phải thương lượng đã.”

Hồng Đậu hơi ngẩn ra, ngày thường ra ra vào vào cô cũng hay gặp hai cậu bé nhỏ mập mạp ấy, kể ra thì cũng đáng thương, đúng là nên cân nhắc cẩn thận trước khi quyết định sắp xếp cuộc sống sau này của hai đứa.

Cô nhìn anh: “Còn chuyện Hương Kỳ Thịnh thì sao?”

Hạ Vân Khâm kể: “Trước khi đến khu Trung anh đã gặp vợ chồng Bành thợ may đang dẫn hai đứa bé giả vờ chạy nạn ở khu Bắc, không hiểu sao sau đó họ lại chạy qua khu Trung, kế hoạch của bọn anh mới được đặt ra, vốn dĩ bọn họ đang tập trung ở khu Bắc, theo lý thuyết thì không thể chạy qua khu Trung nhanh như vậy được, sau đó nghe tin anh em Đoàn gia lại bị thương gần trường tiểu học Bồi Anh, bọn anh mới nghi ngờ vợ chồng Bành thợ may đã theo chân họ tới khu Trung, vì Đoàn Minh Phong là chuyên gia về ngành kiến trúc, anh ta đang muốn tìm vàng, nhưng những chỗ khác có quá nhiều người, không tiện ra tay nên mới đi bừa qua khu Trung, nào ngờ không những dẫn theo vợ chồng Bành thợ may đến mà còn có cả nhóm người Hương Kỳ Thịnh nữa.”

Hồng Đậu ngạc nhiên: “Đoàn gia cũng tham gia vào chuyện tìm vàng?” Bảo sao hai anh trai của Đoàn Minh Y lại bị thương, bảo sao sáng nay Hạ Vân Khâm lại dùng ánh mắt như vậy nhìn Đoàn Minh Y.

Từ từ, nếu đúng là vậy thì tức là nhóm của Hạ Vân Khâm bị thương cũng do Đoàn gia rước họa?

Hạ Vân Khâm lạnh lùng kể tiếp: “Sau khi Peter Vương và anh vợ thấy bọn anh, cả nhóm lập tức lên đường mang vàng đi rút lui, đi được nửa đường thì gặp nhóm Hương Kỳ Thịnh, lúc đó mới biết là Đoàn gia bị tấn công, mặc dù họ có mang theo súng nhưng lại chưa đủ kỹ năng, Đoàn Minh Phong trúng đạn ở hai bên đùi, Đoàn Minh Ba thì mất một cánh tay, người hầu thì bị đối phương giết gần hết, cuối cuộc chiến thì cả hai anh em họ đều ngất đi. Bề ngoài thì Hương Kỳ Thịnh là giảng viên trường Aurora rồi còn là thành viên của tổ chức yêu nước, nhưng thân phận thật sự thì là người của địch. Em còn nhớ vụ ám sát Ngũ Như Hải ở rạp hát không?”

Hồng Đậu gật đầu, sao có thể quên được chứ, sau khi tự tay giết hung thủ cuối cùng - Bạch Phượng Phi, thầy Nghiêm đã uống thuốc độc tự sát, các cô đã hết lời khuyên nhủ thầy đi bệnh viện thì đúng lúc đó lại có tiếng súng trong rạp, càng về sau càng hỗn loạn.

Hôm sau báo chí có đưa tin liên quan tới vụ ám sát này, tiếc là nó vẫn thất

bại, tên bán nước Ngũ Như Hải lại trốn thoát.

Hạ Vân Khâm giải thích: “Lần hành động ấy là do anh và tổ chức yêu nước của Hướng Kỳ Thịnh cùng nhau lên kế hoạch, lúc đó bọn anh tìm mãi không ra nguyên nhân vì sao nhiệm vụ ấy lại thất bại, sau này điều tra ra được trong tổ chức có gián điệp, nhưng người đó là ai thì điều tra mãi không ra. Đêm hôm trước tranh cướp vàng, Hướng Kỳ Thịnh dẫn một đám sinh viên yêu nước theo để yểm trợ, mãi đến khi hai bên xung đột, vẫn có người không tin Hướng Kỳ Thịnh là người của quân địch.”

Hồng Đậu hỏi tiếp: “Thế đêm đó Hướng Kỳ Thịnh đến khu Trung kiểu gì? Cũng bám theo Đoạn gia à?”

Hạ Vân Khâm lắc đầu: “Hướng Kỳ Thịnh và vợ chồng Bành thợt may sống cùng một tòa nhà, chắc đã sớm nghi ngờ đối phương rồi, sau khi khai chiến, ông ta gặp hai người này ở khu Bắc, sau đó lại thấy bọn họ chạy từ khu Bắc sang khu Trung thì đâm ra nghi ngờ, cũng đổi cách nghĩ mới đi sang khu Trung.”

Hồng Đậu càng nghĩ càng tức giận: “Tóm lại Đoạn gia đã khuấy tung chuyện này lên, giờ họ cứ thế bỏ đi à? Rốt cuộc bọn họ thuộc phe nào thế, sao lại tham gia vào chuyện này?”

“Đơn giản là họ mê vàng, muốn nhân cơ hội này để kiếm chác một chút. Lúc đó anh không tiện đi lại nên không lộ diện, có đồng nghiệp khác đi ra hỏi han nhóm người hầu may mắn sống sót, anh em Đoạn gia ngắt đi, mấy người kia bị dọa sợ mất mật, vừa hỏi họ liền kể hết chuyện ở tô giới chung, nói đại khái hai thiếu gia nảy lòng tham đi tìm thứ gì đó ở chỗ này, còn cụ thể đó là gì thì bọn họ không biết.”

Hồng Đậu ngẩn người, thấp giọng nói: “Anh nghi ngờ chị dâu à?”

Hạ Vân Khâm cười mỉa: “Đoạn gia đã lâu không có ai làm quan, mấy năm nay còn kinh doanh thất bại, nghe nói tình hình tài chính bây giờ cực kỳ không ổn, thường ngày Đoạn Minh Y và chị cả khá thân thiết với nhau, quan hệ của Đoạn gia và anh rể cũng không tệ. Anh rể làm ở bộ tài chính chắc cũng mới được phân công lo chuyện thối vàng, anh đoán hoặc là Đoạn Minh Y biết được

từ chỗ chị cả, hoặc là anh em Đoàn gia nghe được ở chỗ anh rể, nếu không thì đang yên đang lành chạy ra tô giới chung tìm đồ gì chứ?”

Hồng Đậu nhớ đến dáng vẻ hùng hổ muốn tìm Đoàn Minh Y tính sổ của Hạ Lan Chi, cô nói: “Lúc này chị cả đã nghi ngờ cô ta rồi à? Nếu chị cả biết thì chắc anh cả cũng sẽ biết ngay.” Tình cảm giữa Hạ Ninh Tranh và Hạ Lan Chi cực kì bền chặt, nếu biết việc này liên lụy đến gia đình của chị cả, chắc chắn Hạ Ninh Tranh sẽ tức điên lên.

Hạ Vân Khâm trào phúng nói: “Đoàn Minh Y chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu, đầu tiên cô ta sẽ phủ nhận rằng anh em Đoàn gia không đi tìm vàng, sau đó sẽ càng không nhận việc tiết lộ bí mật về phía mình, nhưng bây giờ chính phủ đang điều tra, những người khác cũng điều tra, nhóm người hầu của Đoàn gia vẫn còn sống, muốn che giấu chuyện này cũng khó.”

Trước giờ Hạ Vân Khâm lúc nào cũng lịch sự nhã nhặn, rất ít khi để lộ tâm trạng vui vẻ, cái gắt của bản thân trước mặt người ngoài, đây là lần đầu tiên Hồng Đậu thấy anh dùng giọng điệu này để nói về người khác, Peter Vương cũng có kể với cô, nhờ thuốc nổ mà Bành thợ may ban tặng, đã có hai đồng nghiệp của anh bị nổ lòi cả nội tạng ra ngoài, hi sinh tại chỗ. Dù sao cũng là đồng nghiệp vào sinh ra tử, bây giờ Hạ Vân Khâm thù hận Đoàn Minh Y cũng là chuyện thường tình.

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, thì ra mấy tiếng quan sát đã trôi qua, mặc dù đây là bệnh viện của tô giới Pháp nhưng vẫn có rất nhiều bệnh nhân được chuyển từ ngoài vào, hơn nữa bây giờ cũng không phải là thời bình, Trình viện trưởng kiểm tra xong liền bảo bác sĩ và y tá đến hộ tống Hạ Vân Khâm quay về biệt thự Hạ gia.

Hạ Mạnh Mai lập tức sai Dư quản gia và mấy người hầu khác nhanh chóng chuẩn bị xe, thoáng chốc trong phòng bệnh lại loạn cả lên.

Hồng Đậu đưa tay sờ trán Hạ Vân Khâm, thấy trên tay mình có dính chút mồ hôi, thuốc tê trên người Hạ Vân Khâm đã hết tác dụng, cảm giác đau đớn ập đến, vừa cử động liền chảy mồ hôi lạnh cả người, nhưng anh sợ mọi người lo lắng nên không dám để lộ ra.

Hạ Vân Khâm cũng sợ đến tối Hồng Đậu vất vả theo mình liền nhin đau mồm cười nói với Trình viện trưởng: “Bác Trình, bác chích cho cháu một mũi giảm đau hoặc cho thuốc giảm đau đi, nếu không đêm nay cháu chịu sao nổi ạ.”

Hạ thái thái ngẩn người, quên mất vừa nãy con trai cười nói vui vẻ là nhờ thuốc tê, sắc mặt bà tái mét lại, vội nói: “Đúng đúng đúng, vết thương lớn như vậy chắc chắn là rất đau, viện trưởng kê cho chúng tôi ít thuốc giảm đau đi, ngày mai đi Trùng Khánh cũng phải chuẩn bị thật cẩn thận.”

Trình viện trưởng cười nói: “Yên tâm, tôi chưa quên đâu, tôi dặn y tá rồi.”

***

Đến biệt thự Hạ gia, lại mất một thời một hồi mới có thể chuyển Hạ Vân Khâm lên giường, đến lúc mọi chuyện xong xuôi, Hạ Trúc Quân ghé vào thành giường, vuốt nếp nhăn trên tay áo của anh, “Anh hai, anh thấy khỏe hơn chút nào chưa?”

Hạ Vân Khâm vốn luôn chú ý tới từng hành động của Hồng Đậu, thấy cô cứ thu cái này xếp cái kia, chỉ sợ cô vất vả, nghe thấy em gái hỏi mình, anh cup mắt nhìn về phía Trúc Quân: “Khỏe nhiều rồi. Lúc nãy em gọi điện thoại cho ai mà lâu thế, mãi mới xong.”

Hai má Hạ Trúc Quân đỏ bừng lên, che che giấu giấu nói: “Ngày mai lên đường đi Trùng Khánh rồi, em muốn gọi cho mấy cô bạn hay chơi cùng để thông báo thôi.”

Nói xong, vừa ngẩng mặt lên thì thấy đôi mắt đen của anh hai đang nhìn mình chăm chăm, cô chợt dạ rời mắt đi, nhìn sang Hồng Đậu: “Chị dâu, đợi khi chúng ta tới Trùng Khánh rồi, chị và anh hai định ở lâu mấy? Vườn hoa đằng sau biệt thự có mấy loại hoa rất đẹp, phòng lúc trước của em ở lâu một, đẩy cửa ra liền có thể ngửi được mùi thơm của hoa thực được, tường vi bên ngoài, lúc xuân đến, mấy cành hoa còn đóng đưa trong cửa sổ phòng em nữa đấy.”

Hồng Đậu xoay người nhìn cô ấy, cố ý khép mắt tưởng tượng cảnh đẹp mà Trúc Quân kể, cười nói: “Chỉ nghe em nói thôi đã biết là rất đẹp rồi, chị không muốn chọn lầu một hay lầu hai gì cả, trước kia anh hai em ở phòng nào thế?”

Hạ Trúc Quân đứng lên, ân cần sờ bụng Hồng Đậu: “Chính vì lúc trước anh hai ở trên lầu nên em mới hỏi chị có muốn chuyển phòng không, bây giờ chị dâu có thai rồi, cũng không thể chạy lên chạy xuống cầu thang mãi được. Mẹ, mẹ xem con nói có đúng không?”

Giọng điệu cô rất hoạt bát, hẳn là tâm trạng đang khá vui, Hạ thái thái và Hạ Vân Khâm thoáng nhìn nhau, sau đó bà nhìn sang con gái: “Cũng phải, bây giờ anh trai con phải lau người. Ngày mai đi rồi, có rất nhiều chuyện cần phải làm đây.”

Mọi người rời đi, Hồng Đậu mới đến bên giường anh, nhẹ giọng nói: “Hai ngày anh đi, em tư nói với em khá nhiều về Dư Duệ, còn nói Dư Duệ cũng sẽ đi Trùng Khánh, em thấy có vẻ như em tư rất thích cậu ấy, chuyện này anh và cha mẹ phản đối hay tán thành thế?”

Hạ Vân Khâm chỉ gác tay ra sau đầu, im lặng nhìn trần nhà, nhưng bây giờ khi nhắc đến Dư Duệ thì vẻ mặt anh không còn đề phòng như trước nữa.

Cô dường như hiểu ra điều gì đó, “Các anh đã điều tra rõ lập trường của cậu ấy rồi à?”

Hạ Vân Khâm ừm một tiếng, coi như ngầm thừa nhận, im lặng suy nghĩ một lúc lâu mới nói tiếp: “Em tư thấy vui thì cứ kệ nó đi.”

Lúc đó Dư Duệ ôm lấy đứa bé Bành thợt may ném tới, biết rõ là bom, nếu muốn sống chỉ cần quăng đứa bé đi là được, nhưng Dư Duệ lại do dự vì lo cho mạng sống của đứa bé, bản tính của mỗi người thường được bộc lộ rõ nhất trong thời khắc sinh tử, không giả tạo chút nào, chỉ làm theo bản năng mà thôi.

Anh kể lại chuyện này với cô, cuối cùng kết luận: “Có thể lo lắng cho một đứa bé không liên quan thì có thể xấu đến mức nào được chứ?”

Thấy Hồng Đậu lại ngăn người, anh nói tiếp: “Nói chuyện của người khác cả buổi rồi, giờ đến lượt chúng ta, Hồng Đậu, bây giờ chân của anh không thể cử động, nhưng em lại mang thai, chúng ta thương lượng một chút, em tắm cho anh hay là anh tắm cho em?”

Hồng Đậu chậm rãi cúi người, lúc mặt hai người chỉ còn cách mấy centimet thì dừng lại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt đen láy của anh, cười nói: “Kẻ “tàn tật” như anh định tắm cho em bằng cách nào thế?”

Chương 107: Hạ Vân Khâm, phiền anh kiểm chế một chút

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hai người nhìn nhau, ánh mắt cô đen như bầu trời đêm, khi cô cười lên liền hiện ra các gợn sóng nhấp nhô, anh nhìn chăm chăm hồi lâu, trong lòng dường như có một cảnh liêu nhẹ nhàng lướt qua, ngửa ngửa buồn buồn, anh đưa tay lên vòng qua sau gáy cô, kéo cô lại gần bên môi mình, khẽ nói: “Chân tạm thời không cử động được, nhưng tay và cánh tay thì vẫn bình thường mà, em mang khăn ra đây, anh sẽ lau người cho em thật cẩn thận, đảm bảo là những chỗ cần lau thì sẽ không sót chỗ nào.”

Hồng Đậu cố ý nghiêng người gần về phía anh, khi kề sát môi anh thì đột ngột dừng lại, đẩy anh một cái, mỉm cười xuống giường: “Đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn, nhờ động phải miệng vết thương thì anh không đau lòng nhưng em lại đau lòng, anh ngoan ngoãn nằm yên đó cho em đi.”

Hạ Vân Khâm chỉ thấy đồ ăn đến miệng rồi mà còn chưa ăn được, đành phải trơ mắt nhìn cô đi vào phòng vệ sinh, trong lòng vừa ngửa ngáy lại vừa bất đắc dĩ, chán nản nằm xuống giường: “Ngu Hồng Đậu.”

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, Hồng Đậu bắt đầu tắm rửa, nghe tiếng anh gọi, cô tưởng tượng biểu cảm trên mặt anh lúc này, không nhìn được mà bật cười, nhưng vẫn không chịu đáp lại anh, sợ anh sẽ không để ý đến vết thương mà mò vào phòng tắm.

Vốn dĩ Hạ Vân Khâm cũng không quá để ý đến vết thương của bản thân, nhưng lúc này nghe thấy tiếng cười khúc khích như gần như xa của cô mới cảm nhận được sự bất tiện của vết thương trên đùi, muốn động đây nhưng lại sợ miệng vết thương rách, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên, chỉ vài phút ngắn ngủi thôi mà anh lại thấy dài đằng đẵng như mấy tiếng vậy.

Cũng may là chốc lát sau Hồng Đậu đã tắm xong, bung đồ đánh răng và

khăn mặt ra ngoài.

Đến cạnh giường, cô ném khăn vào chậu nước ấm, dưới ánh mắt sáng quắc của anh, cô từ từ lên giường lật chăn ra, sau đó từ từ tháo từng chiếc khuy áo ngủ của anh.

Vào giây phút đầu ngón tay của cô chạm vào người anh, anh lập tức gồng hết các cơ lên, sau đó hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà.

Biết vậy thì tự mình lau qua loa một lượt cho xong, bây giờ để cô lau cho mình còn đau khổ hơn cả nỗi đau của vết thương, bây giờ bảo cô dừng lại thì không nổi, miễn cưỡng nhìn một lúc, cuối cùng anh cúi mặt xuống nhìn theo từng hành động của cô, cười nói: “Hai ngày nay anh chưa về nhà, Hồng Đậu ngoan, giúp anh lau thật kĩ đấy nhé.”

Hồng Đậu từ từ cởi áo anh ra, quay người vắt khăn, sau đó quay lại, tỉ mỉ lau người cho anh từng chút một, “Anh ở ngoài lặn lê bò toài, cả người hôi rình lên rồi này, mặc dù lúc này đã được thay quần áo sạch nhưng bên trong vẫn bẩn lắm, anh yên tâm, em sẽ lau không sót chỗ nào.”

Mỗi lần tay cô chạm vào người anh, lòng anh lại ngứa ngáy thêm một phần, nghĩ hồi lâu vẫn chưa từ bỏ ý định, anh xoa sống mũi, thử thương lượng: “Em có nhớ đêm chúng ta ở căn nhà kia không, thực ra anh cảm thấy hai vợ chồng mình ngủ chung trên chiếc giường nhỏ như vậy cũng không tồi.”

Ý là muốn cô cuời lên người anh? Hồng Đậu ngạc nhiên lờm anh một cái, quay mặt đi, vừa lau người cho anh vừa chậm rãi nói: “Bác sĩ đã bảo rồi, bây giờ đứa trẻ còn chưa đủ 60 ngày, phải kiêng chuyện phòng the.”

Lúc nói cô còn cố ý lên giọng ở ba chữ cuối cùng.

Hạ Vân Khâm choáng váng, anh mới lên chức cha, đúng là còn rất nhiều chuyện chưa rõ, hóa ra còn phải kiêng chuyện phòng the, ngoài ra còn phải kiêng kị gì khác nữa không? Sau khi nghĩ một hồi, mấy ý đồ xấu trong đầu anh cũng biến mất, cơ thể ngoan ngoãn hơn khá nhiều.

Nhưng khi cô lau tới đùi, vì chỗ nào đó nhô lên cao quá bắt mắt khiến cô muốn bỏ qua cũng không được.

Cô nhìn anh: “Hạ Vân Khâm.”

“Sao vậy?”

“Anh bình tĩnh đi xem nào.”

“Không bình tĩnh nổi.”

“Anh cẩn thận không lại làm rách vết thương bây giờ.”

Anh vô tội nhướn mày lên: “Sao mà rách được, nó cách xa vết thương mà. Hay em cẩn thận thương lượng với nó đi, em bảo nó đàng hoàng hơn, có lẽ nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời đấy.”

Cô lườm anh một cái: “Chỉ cần anh đừng nghĩ linh tinh thì nó sẽ ngoan ngoãn ngay thôi.”

Anh như cười như không: “Em đang làm khó anh đấy, tự sờ soạng anh rồi bây giờ lại bắt anh không được nghĩ linh tinh...”

Cô trừng mắt, xỉ mặt với anh, lát sau lại bật cười, nhanh chóng lau thật sạch cho anh từ đầu tới chân rồi cất đồ vào phòng tắm. Hồng Đậu lên giường, chủ động dựa vào lòng anh: “Được rồi, bây giờ thì đàng hoàng được rồi chứ.”

Anh cup mắt ngửi mùi hương quen thuộc trên đỉnh đầu cô, cười nói: “Anh vẫn thấy như mình đang nằm mơ vậy.”

Hồng Đậu nhìn kỹ anh một hồi, vòng tay qua cổ anh, ngửa đầu hôn anh một cái rồi sờ môi anh: “Vẫn như nằm mơ sao?”

Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, anh tranh thủ ôm chặt lấy cô, trút hết nỗi nhớ nhung của bản thân vào nụ hôn thâm tình. So với sự lo lắng hãi hùng hai

ngày trước thì giây phút yên bình bên nhau này giống hệt như một giấc mơ, hôn không biết bao lâu, mặc dù dục vọng nóng bỏng đã dâng lên nhưng tâm hồn anh lại cực kì yên bình và thỏa mãn.

Hôn rất sâu rất chậm.

***

Sáng sớm khi tỉnh dậy, ánh mặt trời đã lên cao, Hồng Đậu nằm yên trong lòng Hạ Vân Khâm, im lặng ngắm anh.

Buổi chiều máy bay của Hạ gia sẽ xuất phát, đêm qua hơn nửa đêm rồi mà anh vẫn chưa ngủ, rõ ràng là bị đau đến mức tỉnh cả ngủ, nhưng lại không dám đánh thức cô, cứ thế im lặng chịu đựng, mãi đến lúc cô mơ thấy ác mộng nên bật dậy thì đã thấy anh im lặng nằm trong bóng đêm, cả người đầm đìa mồ hôi.

Cô thấy cực kì đau lòng, lúc lấy thuốc giảm đau cho anh, cô không vui hỏi: “Tại sao anh lại không gọi em dậy?”

Anh mỉm cười: “Không phải là anh không muốn gọi em mà là chưa đau đến mức như em nghĩ, với cả uống nhiều thuốc giảm đau cũng không tốt mà.”

Cô biết là anh chỉ nói miệng vậy thôi, ra nhiều mồ hôi như vậy mà bảo không đau. Cũng may là sau khi uống thuốc giảm đau thì anh liền ngủ thiếp đi, mấy ngày trước phải vào sinh ra tử, lo nghĩ đủ thứ cho đồng vàng, dù Hạ Vân Khâm có trẻ khỏe đến mấy đi chăng nữa thì trong hai ngày qua cũng bị vắt kiệt hết sức lực rồi, vừa ngủ liền ngủ rất say, sáng sớm lúc cô rời khỏi lòng anh để xuống giường, anh vẫn chưa tỉnh.

Cô đứng cạnh giường mặc áo ngủ, lúc quay lại nhìn anh, chỉ thấy ánh nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt đẹp trai ấy, càng nhìn lại càng thấy yên lòng, sau khi ngắm kĩ một lát cô mới cong môi xoay người đi vào phòng tắm để rửa mặt.

Suốt cả buổi sáng, cô chỉ bận gọi điện cho Cố Quân và mấy người bạn thân

thiết.

Đến trưa, Peter Vương tới.

Chuyện hai ngày trước Hạ Vân Khâm lẫn lộn ở chiến khu, khác với người ngoài, cả Hạ Mạnh Mai và Hạ thái thái đều biết chút ít về chuyện trong cuộc.

Qua chuyện lần này, thấy nghĩa khí của Peter Vương và Ngu Sùng Nghị còn quý hơn vàng bạc, tất nhiên là hai người cảm thấy rất biết ơn, mặc dù trên dưới Hạ gia đang loạn hết lên vì sắp đến giờ xuất phát nhưng vừa nghe thông báo Peter Vương tới, ông bà lập tức mời người vào.

Hồng Đậu đang dứt cháo cho Hạ Vân Khâm, nghe người hầu thông báo liền đích thân ra đón: “Tôi cũng đang định gọi điện cho Vương thám tử đây.”

Peter Vương hỏi: “Hạ Vân Khâm đỡ hơn chưa?”

Hồng Đậu vừa dẫn ông ấy đi vào vừa cười nói: “Anh ấy đã khỏe hơn nhiều rồi, Vương thám tử thu dọn đồ đạc đến đâu rồi?”

Lúc này Hạ Vân Khâm có nói Peter Vương là cấp dưới được phân công quản lý bởi Hạ Vân Khâm, bây giờ Hạ Vân Khâm tới Trùng Khánh, Peter Vương thân là cấp dưới không muốn đi cũng phải đi, nhưng bây giờ ông ấy vẫn còn nhiều chuyện phải xử lý nên tạm thời không xuất phát đi cùng được.

Nghe Hồng Đậu hỏi như thế, ông phẩy tay nói: “Đồng tư liệu của tôi quá nhiều, nếu có chuyện thì nửa cái máy bay cũng không chứa hết nên tôi quyết định không mang theo, dù sao thì sau này chúng ta vẫn sẽ quay lại Thượng Hải mà. Nhưng bây giờ tôi vẫn còn chuyện phiền phức cần hỏi Hạ Vân Khâm.”

Vừa nói chuyện mấy câu hai người đã đến phòng ngủ, vừa thấy Hạ Vân Khâm, ông liền nói: “Hai đứa bé kia đang ồn ào náo loạn hết cả phòng làm việc của tôi, đầu tôi sắp nổ tung rồi đây này, đứa trẻ là do cậu cứu mà giờ cậu lại mặc kệ nó vứt cho tôi. Tốt lắm, bây giờ cậu quyết định đi, rốt cuộc phải thu xếp cho chúng nó thế nào đây?”

Hồng Đậu biết ông đang nhắc đến hai đứa bé Bành gia, đôi vợ chồng kia đã chết, bọn trẻ lại trở thành trẻ mồ côi, bây giờ mọi người đều rời khỏi Thượng Hải, chuyện sau này của hai đứa bé đúng là cả một vấn đề.

Hạ Vân Khâm nhìn Peter Vương: “Các hoạt động của tổ chức đều rất nguy hiểm, bây giờ chỉ có cách đưa trả chúng về cô nhi viện hoặc tìm một gia đình đáng tin nào đó nhận nuôi thôi?”

“Cô nhi viện?” Peter Vương lắc đầu: “Tình hình của cô nhi viện thế nào tôi đều biết rõ, từ viện trưởng cho tới hộ lý, ai cũng chỉ biết cắt xén này nọ, hướng chi bây giờ loạn lạc thế này, bát cơm của bản thân còn là vấn đề, làm gì có ai có thời gian đâu mà lo cho mấy đứa nhóc được? Bình thường đi qua cô nhi viện cậu không thấy mấy đứa bé trong đó đều xanh xao vàng vọt à? Hai đứa béo kia mà tới đó thì vài ngày sau lại gầy tong teo mất.”

Hạ Vân Khâm cũng không đành lòng trả hai đứa trẻ về cô nhi viện, suy nghĩ một lát lại nói: “Vậy để tôi dẫn chúng đến Trùng Khánh, rồi đến đó tìm một gia đình thật tử tế nuôi chúng, chỉ cần biết rõ gia cảnh thì chắc chắn hai đứa nó sẽ không phải chịu khổ đâu.”

“Hai đứa này vừa ăn lắm lại vừa nói nhiều, chẳng ai muốn nhận nuôi chúng nó đâu.”

Hạ Vân Khâm nhíu mày: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy thì Vương thám tử tự nuôi đi.”

Lúc này Peter Vương đặt mông ngồi xuống, nghe lời này liền bật dậy khỏi ghế như lò xo.

Hồng Đậu nhìn vẻ mặt Peter Vương, mặc dù đang rất ngạc nhiên nhưng lại không hề có vẻ ghét bỏ như thường ngày, nghĩ đến chuyện gì đó, cô hơi cúi đầu xuống, Peter Vương là người mặt ác tâm hiền, luôn một thân một mình, mặc dù ngoài miệng nói là sống vậy cho thoải mái nhưng cũng không tránh khỏi có những lúc thấy cô đơn, hai đứa trẻ không có người thân, nếu Peter Vương nuôi nấng thật tốt cũng coi như là biện pháp ổn định. Nhưng cuối cùng quyết định thế nào còn phải dựa vào Peter Vương.

Một lúc sau Peter Vương mới nói tiếp: “Không được không được, ý kiến này không ổn, tôi đang sống một mình yên ổn, ôm thêm phiền làm gì chứ.”

Ngoài miệng nói thế nhưng giọng điệu lại không hề quyết đoán chút nào.

Hạ Vân Khâm và Hồng Đậu liếc mắt nhìn nhau, cả hai cũng hiểu tính cách của Peter Vương, không cố khuyên ông ấy nữa.

Hạ Vân Khâm chỉ nói: “Đúng là tôi nghĩ chưa thấu đáo, không thể đưa hai đứa bé cho cô nhi viện được. Hay là cứ để tôi và Hồng Đậu đưa chúng tới Trùng Khánh trước, đến lúc đó rồi chúng ta sẽ thương lượng lại xem nên giao chúng cho gia đình nào là được.”

Peter Vương nghe nói Hạ Vân Khâm muốn đưa hai đứa bé đi thì vẻ mặt lại thoáng hiện lên vẻ không ổn, mãi lúc sau mới lẩm bẩm: “Đưa qua đưa lại như vậy phiền lắm, hai ngày nữa tôi cũng tới Trùng Khánh mà, để tôi dẫn chúng theo luôn cho.”

Hạ Vân Khâm mỉm cười, rút cánh tay đang gói dưới đầu ra, nói tiếp: “Nói trước nhé, ai dẫn chúng đến Trùng Khánh thì người đó phải chịu trách nhiệm nuôi đấy.”

Peter Vương đang lấy bình rượu trong ngực ra, định uống thì nghe thấy anh nói vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, không cam lòng hừ một tiếng: “Nuôi thì nuôi, cùng lắm thì thêm hai suất cơm thôi chứ mấy, sau này không nuôi nổi nữa thì tìm một gia đình mới cho chúng nó cũng không muộn.”

Hồng Đậu cười nói: “Hai đứa bé giao cho Vương thám tử, đứa lớn 5 tuổi, đứa nhỏ mới 2 tuổi, muốn nuôi lớn cần phải tốn mấy năm, vì bảo trọng thân thể, thám tử cũng nên bớt uống rượu đi.”

Peter Vương khựng lại trong chớp mắt, cố uống thêm một ngụm nữa, cuối cùng mới cất bình rượu lại vào trong ngực.

Hồng Đậu mỉm cười liếc mắt với Hạ Vân Khâm một cái, cũng không trêu

Peter Vương nữa, chỉ bình tĩnh đứng lên: “Ăn cơm trưa xong chúng tôi sẽ xuất phát, hay thám tử ở lại dùng chút cơm rau dưa nhé?”

Peter Vương xua tay: “Tôi còn phải về cho hai đứa mập kia ăn trưa nữa.”

***

Lúc máy bay của Hạ gia đáp xuống Trùng Khánh đã là đêm khuya.

Thế nhưng lại có không ít người tới đón, nếu không phải là các chính trị gia địa phương từng có quan hệ qua lại với Hạ gia thì cũng là vài thương nhân Thượng Hải đã chuyển tới miền Nam từ vài hôm trước, còn dẫn cả gia đình đi theo, ai ai cũng ăn mặc rất tử tế.

Đến biệt thự Hạ gia, Hồng Đậu đỡ cánh của Hạ Vân Khâm xuống xe, đúng như lời Hạ Trúc Quân, phong cảnh nơi này rất đẹp, cảnh sắc tự nhiên, nếu không phải tiếp đón quá nhiều khách khứa thì đúng là chỗ phù hợp để tĩnh dưỡng.

Chưa đi vào đã thấy Đoạn Minh Y và Hạ Ninh Tranh đi xuống từ một chiếc xe khác, Đoạn Minh Y và mẹ chồng đứng hai bên tiếp đãi các khách nữ. Vẻ mặt Hạ Ninh Tranh rất u ám, có vẻ như đang cực kì tức giận.

Chương 108: Chấm dứt

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Hồng Đậu mang thai nên Hạ gia đặc biệt thu xếp cho hai vợ chồng một gian phòng ở lầu một. Đêm đã khuya, mặc dù không thấy rõ phong cảnh bên ngoài nhưng qua mùi hương thơm mát của hoa cỏ ngoài cửa sổ, chắc chắn ngoài sân có không ít loại hoa khác nhau.

Lúc khách khứa về hết thì đêm đã khuya, sáng sớm hôm sau lại có khách quý tới chơi, phần lớn thời gian Hồng Đậu chỉ ở trong phòng với Hạ Vân Khâm, các nữ quyền đều được Hạ thái thái và Đoạn Minh Y tiếp đãi.

Sáng sớm Hạ Trúc Quân đã chạy sang phòng vợ chồng anh hai để nói chuyện, vết thương của Hạ Vân Khâm đã khá hơn hôm qua đôi chút, trong lúc em tư và Hồng Đậu nói chuyện, anh gọi quản gia mang báo tới để xem tin tức đầu đề hôm nay là gì, nhưng đọc đi đọc lại một lúc, cuối cùng vẻ mặt anh vẫn khá thất vọng. Hồng Đậu muốn hỏi thăm xem thế nào nhưng lại ngại có em tư nên đành phải nhịn lại.

Trên lầu hai, Hạ Ninh Tranh đi ra từ thư phòng, trong tay cầm thứ gì đó trông giống như thư điện báo, đứng nghiêm mặt trước cửa thư phòng một lúc lâu, thậm chí gân xanh trên trán còn hơi giật giật, mãi sau anh ta mới cứng nhắc đi xuống lầu.

Đến phòng khách nhìn một vòng, thấy Đoạn Minh Y đang mỉm cười nói chuyện với các vị thái thái và tiểu thư, dù sao cũng có khách khứa, sắc mặt anh ta dịu đi, gọi người hầu vào phòng khách truyền lời, sau đó đi qua hành lang dài dằng dặc, về phòng của mình.

Một lát sau Đoạn Minh Y cũng tới, anh ta nghe thấy tiếng cô ta mở cửa nhưng vẫn đứng yên bên giường không quay đầu lại.

Đoạn Minh Y đẩy cửa ra, nhìn dáng người cao lớn của chồng, đang định đi vào thì vô tình nhìn thoáng qua phong thư trong tay chồng, tim cô ta như thất lại, sau khi đứng ngây ra một lát, cô ta mới cố tỏ ra bình tĩnh đóng cửa phòng lại, đến gần chồng, dịu dàng hỏi: “Anh gọi em về phòng làm gì thế?”

Hạ Ninh Tranh chậm rãi quay đầu lại.

Đoạn Minh Y lập tức cảm thấy không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo đầy nặng nề, ánh mắt Hạ Ninh Tranh cực kì phức tạp, rõ ràng là đang tức giận nhưng trong đó lại còn xen lẫn chút tự giễu, cô ta dừng bước, im lặng nhìn anh ta rồi hỏi: “Chuyện gì thế anh?”

Hạ Ninh Tranh nhìn chằm chằm vào cô ta, đến giờ phút này rồi mà thái độ của vợ mình vẫn chẳng thể chê vào đâu được.

Đột nhiên anh ta chỉ thấy lòng mình dường như có thứ gì đó đắng chát chảy vào, bình tĩnh nhìn cô ta một lúc, lại chỉ càng thấy mỉa mai vô cùng, chậm rãi lắc đầu, cười khẩy: “Làm vợ chồng mấy năm, tôi chỉ mong cô có chút tình nghĩa vợ chồng, nhưng đến tận bây giờ tôi mới biết hóa ra mọi chuyện chẳng qua do tôi tự mình đa tình mà thôi.”

Lần đầu tiên Đoạn Minh Y thấy chồng mình thất vọng và tức giận đến nhường này, cô ta lấy lại bình tĩnh, cố không để bản thân lộ ra vẻ hốt hoảng, bước về phía anh ta, vừa đi vừa nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Tại sao anh lại tức giận đến vậy?”

“Tại sao?” Anh ta chậm rãi giơ phong thư trong tay mình lên, gần từng chữ: “Đây là điện báo bên Thượng Hải gửi về, hóa ra Đoạn gia các người cũng có mặt trong danh sách những người đi tìm vàng, vậy mà các người còn chối, đến tận giờ cô còn định giả vờ giả vịt trước mặt tôi nữa hả?”

Nói được vài câu thì hai người đã đứng sát nhau, Đoạn Minh Y đang định nắm tay áo Hạ Ninh Tranh thì anh ta lại khó chịu hất tay ra, cô ta đứng không vững, ngã ngồi xuống giường, im lặng vài giây rồi quay đầu lại nhìn về phía anh ta: “Em đã giải thích với anh từ trước rồi mà, anh cả và anh hai đến tô giới chung tìm bạn, vì không kịp trốn nên mới xui xẻo dính đạn, khi anh cả tỉnh lại cũng đã trực tiếp nói lại với anh rồi mà, sao anh không chịu tin em thế?”

Ánh mắt Hạ Ninh Tranh tràn ngập lửa giận, anh ta cười mỉa: “Cô nghĩ mọi người trên đời này đều ngu hơn cô chắc? Cô có biết là vì chuyện quản lý tìm vàng, cấp trên của anh rể sợ anh ấy không làm tròn trách nhiệm hoặc lén giấu vàng làm của riêng nên đã phái người ngày đêm giám sát bên ngoài nhà anh ấy không? Trước khi khai chiến mấy ngày, tất cả những ai qua lại với anh ấy đều đã được điều tra kỹ càng, sau khi rời khỏi nhà chị cả, hai ông anh trai quý hóa của cô đã đi đâu làm gì, đều có ảnh làm bằng chứng rồi. Bây giờ anh rể đang đối mặt với chuyện bị giáng chức mà cô vẫn còn có thể già mồm nữa à? Phiền phức của Đoàn gia vẫn còn phía sau đây!”

Đoạn Minh Y tái mặt, chỉ biết cắn chặt môi.

“Trước đây chị cả đã nghi ngờ cô, nói là trước khi khai chiến chị ấy từng nhắc đến chuyện tìm vàng với cô, vài hôm sau anh trai cô đến tìm anh rể nói chuyện, chị ấy đoán cô liên quan tới chuyện này, tôi đã dốc hết sức đảm bảo với chị ấy, nói mọi thứ chỉ là hiểu lầm, dù cô, anh cả hay anh hai thì đều không phải là loại người như vậy, mãi đến tận sáng nay khi nhận được điện báo toàn bằng chứng này tôi mới vỡ lẽ. Đoạn Minh Y, chuyện đến nước này, chẳng lẽ đến khi có người ở Thượng Hải tới đối chất với cô, cô mới bằng lòng thừa nhận à?”

Đột nhiên Đoạn Minh Y ngẩng đầu, vừa nói vừa khóc: “Phải, em thừa nhận, Đoàn gia chúng em đã cùng đường rồi, cùng đường nên mới nghĩ ra hạ sách này, khi đó bọn em không ngờ sẽ liên lụy đến anh rể, Ninh Tranh...”

Vẻ mặt của cô ta vẫn quật cường, nước mắt như hạt ngọc bị cắt đứt rơi xuống, muốn ngăn cũng không ngăn được: “Dù sao Đoàn gia cũng là vọng tộc trăm năm, lẽ nào chúng em có thể trơ mắt nhìn Đoàn gia phá sản sao? Đổi lại là anh, anh sẽ làm thế nào?”

Trong nháy mắt giọng nói của Hạ Ninh Tranh trở nên khàn khàn: “Chỉ vì thể diện mà Đoàn gia các người có thể ích kỷ tới mức không màng đến bất kỳ điều gì khác sao? Vạn vật phồn vinh rồi lại suy tàn là chuyện rất bình thường, có thịnh có suy chính là quy luật tất yếu của cuộc sống này mà! Mấy năm qua có biết bao gia tộc ở Thượng Hải thay đổi địa vị rồi, nếu Đoàn gia không chống đỡ nổi nữa thì cứ tuyên bố phá sản thì đã sao?”

Phá sản? Ánh mắt của Đoạn Minh Y lập tức trở nên cực kì quyết đoán, không không không, cô ta là thiên kim Đoạn gia, con dâu trưởng của Hạ gia, tài sắc vẹn toàn, người người khen ngợi. Cô ta được nhận sự giáo dục tốt nhất ở Mỹ, bạn bè xung quanh toàn là các thiên kim tiểu thư danh giá, bản thân lại là giáo sư lý thuyết âm nhạc của trường St. John, cô ta không chỉ quản lý các câu lạc bộ nổi tiếng ở Thượng Hải mà còn thường xuyên chủ trì những buổi tiệc trà có chiều sâu. Trong vòng xã giao của phụ nữ ở Thượng Hải, cô ta vừa có tài vừa có danh tiếng, trước giờ lúc nào cũng là người đứng trên đỉnh danh vọng.

Nói ra, làm chị em dâu với loại con gái xuất thân như Hồng Đậu đã là chuyện bôi nhọ cô ta rồi, nên chuyện Đoạn gia phá sản là điều cô ta không bao giờ muốn nghĩ đến.

Thấy Hạ Ninh Tranh tức giận tới mức khuôn mặt cũng trở nên méo mó, bỗng nhiên lòng quyết tâm thường ngày của cô ta trở nên mông lung hơn hẳn, để tránh tình hình trở nên tồi tệ hơn, cô ta đành phải nghẹn ngào: “Chính vì em quan tâm tới tình nghĩa vợ chồng nên mới không thể để Đoạn gia rơi vào đường cùng, anh đừng quên, em là tiểu thư Đoạn gia, đồng thời cũng là con dâu trưởng Hạ gia, danh tiếng của Đoạn gia chúng em có liên quan mật thiết tới thể diện Hạ gia các anh đấy...”

“Danh tiếng, thể diện....” Hạ Ninh Tranh vô cùng thất vọng, trong giây lát, sắc mặt anh ta như bị phủ một lớp tro tàn, “Giờ là lúc nào rồi mà trong đầu cô chỉ nghĩ đến chuyện đó, tình hình của Đoạn gia thế nào tôi cũng biết, vì giúp đỡ, từ đầu tới cuối tôi đã chuyển bao nhiêu khoản tiền...”

“Mỗi lần anh chuyển khoản, nhà máy đều có ghi chép, lâu dần sớm muộn gì sẽ truyền tới tai cha mẹ chồng, huống chi người trong nhà máy nhiều như vậy, căn bản việc này không che giấu nổi. Thật sự đến lúc đó ai ai cũng biết Đoạn gia chúng em phải dựa vào thông gia để sống qua ngày, một người giẫm rồi vạn người giẫm, tình hình sẽ ngày càng sa sút. Ninh Tranh, em có nỗi khổ tâm của em...”

Hạ Ninh Tranh cười khỏ: “Phải, cũng vì nỗi khổ tâm của cô, cho nên cô vì thể diện của Đoạn gia, thà rằng để hai ông anh của cô đi tìm vàng, sau đó liên lụy tới anh rể rồi giấu giếm tôi, cô có biết cái gọi là vợ chồng chính là cùng

hội cùng thuyền không, chuyện gì cô cũng gạt tôi ra ngoài, chuyện gì cũng chỉ cân nhắc đến lợi ích của riêng mình, nói thật lòng xem, cô đã từng xem tôi là người yêu của cô bao giờ chưa? Hay lắm, trải qua chuyện lần này tôi mới hiểu được mình đã ngu ngốc trong cuộc hôn nhân này nhiều đến mức nào!”

Đoạn Minh Y hoảng hốt, vội vàng đứng dậy bắt lấy tay của Hạ Ninh Tranh, lại bị anh ta đẩy ra lần thứ hai.

Anh ta nói bằng giọng cực kì chán nản: “Minh Y, tôi yêu cô nhiều thế nào cô cũng rõ, yêu một người sẽ làm những hành động thế nào, tôi cũng biết, đúng là ban đầu tôi đã theo đuổi cô, nhưng từ khi kết hôn tới nay, dù tôi có trả giá nhiều đến thế nào thì cũng không cảm nhận được chút tình yêu nào từ cô. Tùy hứng, cố chấp, hư vinh, những cái này tôi đều có thể tha thứ, thân làm chồng thì sẽ phải cùng vợ đối mặt với việc phá sản, gặp khó khăn, hoàn cảnh khốn khó, nhưng tôi chỉ không chấp nhận nổi một chuyện duy nhất... Đó là một người vợ vĩnh viễn không yêu tôi.”

Anh ta nói xong thì lướt qua người cô ta, nặng nề bước từng bước ra cửa: “Sau này tôi sẽ chuyển cho cô một khoản tiền, số tiền này đủ cho cô ăn tiêu nửa đời sau, chuyện ở Thượng Hải tôi cũng có thể nghĩ cách giúp cô giải quyết, nếu như không muốn đợi ở Trùng Khánh, tôi có thể phái người đưa cô đi Hồng Kông hoặc là nước ngoài, cô muốn thế nào cũng được, ngày mai, chúng ta đăng báo tuyên bố ly hôn.”

Sắc mặt của Đoạn Minh Y hoàn toàn thay đổi, trơ mắt nhìn Hạ Ninh Tranh đi tới cửa, vừa nghĩ tới sau này ly hôn sẽ đối diện với sinh hoạt như thế nào, phong độ, tao nhã... Tất cả sẽ chỉ còn là dĩ vãng, cô ta vội đạp giày cao gót đuổi theo, tóm chặt lấy ống tay áo của anh ta, căm giận nói: “Ninh Tranh, chân anh cả hồng rồi, anh hai cũng bị thương, coi như Đoạn gia không đúng nhưng bọn em đã phải trả giá đắt, đến lúc này anh không thể bỏ em được.”

Đúng là... Cháy nhà mới ra mặt chuột, Hạ Ninh Tranh nhìn thẳng về phía trước: “Tôi đã cho cô vô số cơ hội rồi, mọi chuyện đều do cô tự chuốc lấy thôi.”

Nói xong, anh ta vung khuỷu tay, kiên quyết rút ống tay áo ra khỏi tay cô ta, mở cửa đi ra ngoài.

Đoạn Minh Y nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa của anh ta, móng tay gần như cắm vào thịt.

Chương 109: Ngạc nhiên và mừng rỡ

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Vừa ra khỏi phòng ngủ Hạ Ninh Tranh liền đi vào thư phòng của cha mình, hai cha con bàn bạc về chuyện này đến tận trưa, đến giữa trưa hai nhà Đoàn - Hạ đều hay tin Hạ Ninh Tranh muốn ly hôn với Đoàn Minh Y.

Dù là người Hạ gia hay Đoàn gia thì cũng đều cảm thấy rất ngạc nhiên, vợ chồng Đoàn lão gia nhận được điện thoại của con gái, để hòa giải, hay đúng hơn là để tranh thủ thêm chút lợi ích cho con gái mình mà bỏ mặc hai đứa con trai đang nằm viện, ngồi máy bay cả đêm đến Trùng Khánh.

Trong sự phản đối mãnh liệt của Đoàn gia, việc này giằng co mất gần nửa tháng, nhưng người ở Thượng Hải không ngừng chất vấn chuyện tìm vàng, mà thái độ của Hạ Ninh Tranh cũng rất kiên quyết, vào đêm khuya ngày nào đó của nửa tháng sau, cuối cùng Đoàn Minh Y cũng không còn tâm trí nào để dây dưa nữa, quyết định kí tên vào đơn ly hôn do luật sư của Hạ Ninh Tranh soạn ra, cầm chỉ phiếu Hạ Ninh Tranh cho cô ta và khoảng hơn mười thùng đồ lên xe ô tô, cùng cha mẹ mình rời khỏi biệt thự Hạ gia.

Hôm sau Đoàn gia tuyên bố phá sản, cộng thêm chuyện ly hôn, sau khi tin tức này được công bố ra bên ngoài liền gây nên một đợt sóng gió, hai bên đều là gia đình có danh tiếng, khó tránh khỏi việc trở thành đề tài bàn tán của người khác, nhưng dù sao cũng đang trong thời kỳ đặc biệt, hàng ngày còn có rất nhiều chuyện khác khiến người ta chú ý hơn, khoảng vài ba ngày sau mọi người cũng bớt bàn tán về chuyện này.

Nửa tháng này, nếu Hồng Đậu không ở nhà dưỡng thương với Hạ Vân Khâm thì lại đi thăm mẹ và anh trai, vì không biết chiến tranh kéo dài bao lâu, Ngu gia cũng có ý định ở lại Trùng Khánh lâu dài nên Ngu thái thái bỏ tiền ra thuê lại căn nhà của bạn Hạ Vân Khâm, căn nhà cũng khá gần biệt thự Hạ gia, thuận tiện cho hai gia đình qua lại giúp đỡ lẫn nhau.

Mặc dù căn nhà hơi cũ một chút nhưng cũng không tệ, chẳng qua là nhà đã lâu chưa có người ở, lúc Ngu gia mới dọn tới, bụi bặm đã tích đầy mọi góc ngách.

Cũng may là Ngu thái thái có dẫn mấy người hầu nhanh nhẹn tháo vát tới Trùng Khánh, dưới sự chỉ huy của bà, chỉ sau vài ba ngày mà phòng trong phòng ngoài đã được dọn dẹp gọn gàng, sáng sủa hẳn lên, hành lý cũng được sắp xếp chỉnh tề, chỗ nào ra chỗ nấy.

Phan gia ngồi ké máy bay tới Trùng Khánh, họ không quen biết ai ở đây, mấy lần trước đã làm phiền Hạ Vân Khâm rồi, bây giờ biết anh đang dưỡng thương, không tiện nhờ anh tìm nhà hộ, mà tạm thời cũng không tìm nổi chỗ ở, cuối cùng đành phải ở tạm với mẹ và anh trai cô.

Vết thương do bị dao cứa trên cổ Phan thái thái vẫn chưa lành, đáng lẽ nên tĩnh tâm dưỡng thương nhưng sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, bà tự thấy mình đã rời xa khói lửa chiến tranh, rảnh rỗi nên lại ngửa mồm nói nhiều, từ sáng sớm đến chiều tối thì thoảng lại soi mói bắt bẻ vài câu, tự khiến người khác ghét mình.

Mặc dù Ngu thái thái không so đo với bà ấy nhưng hàng ngày hai người vẫn lục đục lời qua tiếng lại với nhau, Phan Mậu Sinh vừa sợ vợ lại vừa sợ em gái, thành ra bị kẹt giữa tình thế khó xử, ngày nào Ngu Sùng Nghị và Ngọc Nguyên cũng phải ngăn cản hai bà, nên lúc nào căn nhà cũng trong tình trạng ồn ào, sôi nổi và vui vẻ.

Dưỡng thương mấy ngày, tình hình chân của Hạ Vân Khâm cũng khá lên, so với chuyện khi nào Đoạn Minh Y chịu rời khỏi biệt thự Hạ gia thì anh có chuyện khác cần quan tâm hơn. Hàng ngày, chuyện đầu tiên anh làm sau khi ngủ dậy là gọi quản gia mang báo lên phòng, sau đó vừa ăn sáng vừa tranh thủ xem báo cùng Hồng Đậu.

Điều anh quan tâm là tiến triển của vụ việc trong tổ chức, để đảm bảo an toàn nên dù thành công hay không thì cũng không cần nghe điện thoại, chỉ xem báo là có thể thấy rõ ràng.

Nhưng chờ mấy ngày liền, anh và Hồng Đậu vẫn chưa thấy được tin tức

cần thấy.

Sáng hôm nay, mây bụi hoa cúc màu sương trắng ở sân trước bị gió thổi tung đưa không ngừng, thời tiết lại lạnh hơn một chút, người hầu mang báo vào phòng anh từ sớm, sau đó còn chủ động đốt chiếc lò sưởi kiểu Tây trong tường lên.

Hồng Đậu đang rửa mặt, Hạ Vân Khâm chống gậy chậm chạp đi lại trong phòng, vừa nhận báo anh liền đứng lại xem.

Hồng Đậu ra khỏi phòng tắm, thấy Hạ Vân Khâm đang đứng trước sofa, một tay chống gậy một tay cầm báo, vừa đọc báo về mặt anh vừa thay đổi rất thất thường.

Hồng Đậu cảm thấy khá lo lắng, vội đi đến chỗ anh. Hạ Vân Khâm nghe thấy tiếng bước chân của vợ thì ngừng đầu lên nhìn cô, sau đó ném gậy đi, kéo cô ngồi xuống cùng mình.

Lúc này người hầu đã khép cửa đi ra ngoài, Hồng Đậu đá dép lê rồi co chân lên ghế, ghé sát vào bả vai của Hạ Vân Khâm đọc báo. Vừa xem cô liền hiểu, từ trên xuống dưới của tờ báo đều là tin tức tên bán nước Ngũ Như Hải gặp chuyện ở Thượng Hải.

Trên báo viết: Gần đây Ngũ Như Hải đang dan díu với tình nhân nào đó nên thường xuyên đến chỗ người này để qua đêm. Rạng sáng hôm nay, khi Ngũ tiên sinh vừa đi ra khỏi nhà tình nhân thì gặp mai phục, mặc dù đã may mắn rút lui dưới sự hộ tống của quân đội, nhưng vì lưng trúng đạn nên đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

Kết bài, người viết còn bình luận về vết thương của Ngũ Như Hải: Sau này dù có tỉnh dậy thì cũng sẽ bị liệt nửa người.

Đọc tin tức lớn đến nhường này khiến tim Hồng Đậu đập thành thịch, tính cả hai lần trước thì đây là lần thứ ba Ngũ Như Hải gặp chuyện, mấy lần trước hẳn may mắn thoát được, cuối cùng lúc này họ cũng thành công rồi.

Cô không che giấu nỗi sự kích động của bản thân, hỏi Hạ Vân Khâm: “Tình nhân mà báo nói là Trần Bạch Diệp à?”

Rất dễ thấy là Hạ Vân Khâm cũng không bình tĩnh hơn cô là bao, sau vài giây im lặng anh mới gật đầu nói, “Sau khi mấy lần ám sát trước thất bại, bọn anh đã đổi hướng điều tra, chuyển sang theo dõi căn nhà mà Trần Bạch Diệp rao bán công khai trên báo, căn nhà này đã bị bỏ trống trước khi khai chiến, bên ngoài thì Ngũ Như Hải đã thu xếp cho Trần Bạch Diệp nơi ở khác, nhưng trên thực tế thì ông ta chỉ làm thế để che giấu tung tích của bản thân thôi, lần nào đến Thượng Hải ông ta cũng bí mật hẹn hò với cô ta ở căn nhà này, bọn anh khổ sở chờ đợi suốt một tháng trời, cuối cùng cũng tìm được tung tích của Ngũ Như Hải.”

Hồng Đậu vui mừng ngửa đầu thở phào nhẹ nhõm, vậy là đã loại bỏ được hai mối họa lớn rồi.

Mặc dù sau khi biết tin Trần Bạch Diệp và Ngũ Như Hải qua lại với nhau, cha chồng và Hạ Vân Khâm đều rất bình tĩnh, không tỏ thái độ gì, nhưng dù sao thì chuyện này cũng là một mối họa ngầm. Hôm nay Ngũ Như Hải bị tấn công khi đang ở cùng Trần Bạch Diệp, dựa vào tính đa nghi của hắn, dù sau này có may mắn tỉnh dậy đi chẳng nữa thì cũng sẽ không để Trần Bạch Diệp ở lại bên cạnh mình nữa.

Cô vỗ ngực một cái, đang định nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa của người hầu: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nữ nãi nãi, bác sĩ đến để kiểm tra cho thiếu nữ nãi nãi.”

Hạ Vân Khâm nói: “Mau mời vào.”

Sau khi tới Trùng Khánh, qua lời giới thiệu của Trình viện trưởng, Hạ gia đã mời một bác sĩ trung niên của Hội Chữ Thập Đỏ ở địa phương đến tận nhà kiểm tra định kì cho Hồng Đậu, bác sĩ tên là Anna, đã làm nghề y ở Hội Chữ Thập Đỏ quốc tế nhiều năm, có nhiều kinh nghiệm lâm sàng về phương diện phụ khoa.

Từ khi mang thai, Hồng Đậu ăn được ngủ được, trước đây Anna đã tới kiểm tra một lần, thấy hơi nghi ngờ về vòng bụng và số ngày mang thai nên

lần này bà đến để kiểm tra lại.

Kinh nguyệt của Hồng Đậu vốn không chuẩn, lúc Anna hỏi cô mới nhận ra mình cũng không rõ lắm, mà vợ đã không biết thì tất nhiên là Hạ Vân Khâm càng không rõ.

Hạ Vân Khâm chống gậy đứng lên, thấy Hồng Đậu còn chưa đứng lên vì kéo cô nói: “Lần này chắc có thể xác định số ngày rồi.”

Hồng Đậu kéo cánh tay anh đi vào trong phòng: “Lúc chúng ta rời khỏi Thượng Hải, Trình viện trưởng đã nói chưa đến 60 ngày, theo suy tính, lúc này nhiều lắm là 70-80 ngày thôi. Nhưng mà bác sĩ Anna lại nói số ngày ấy không đúng.”

Hạ Vân Khâm quay đầu liếc cô: “Ai bảo em ăn nhiều làm gì.”

Hồng Đậu còn chưa kịp phản bác, người hầu đã tới thông báo: “Nhị thiếu gia, mấy vị giáo sư ở trường đại học tới rồi.”

Hạ Vân Khâm sững sờ, vội nói: “Cứ mời các vị giáo sư đến thư phòng trước đi, tôi tới ngay đây.”

Nhìn Hồng Đậu: “VẬY anh đi trước đây, lát nữa sẽ quay lại.” Sau đó lại quay sang hỏi người hầu, “Thái thái không ở nhà à?”

“Thái thái đã ra khỏi nhà từ sớm rồi ạ.”

Hạ Vân Khâm nói: “Qua gọi Tứ tiểu thư sang đây với chị dâu nó.”

“Dạ.” Người hầu lập tức đi ra ngoài.

Chốc lát sau Hạ Trúc Quân từ trong phòng đi ra, cô ấy mặc một chiếc váy len trắng, tóc buộc cao, vừa đi vừa cười nói: “Anh hai tìm em có chuyện gì thế?” Trước giờ cô ấy vẫn thích quần lầy anh hai và chị dâu, nhưng mấy ngày gần đây lại chỉ ngồi lì trong phòng để gọi điện thoại, mà lần nào nói chuyện

xong, mặt mày cô ấy cũng đều rất hớn hờ.

Hạ Vân Khâm nhìn em gái: “Bác sĩ kiểm tra cơ thể cho chị dâu em tới rồi, anh có việc, em vào với cô ấy đi.”

Hồng Đậu biết Hạ Vân Khâm đã đặc biệt mời mấy vị học giả ở địa phương tới để bàn luận về chuyện kỹ thuật, vội nói với anh: “Anh đi bận chuyện của anh đi.”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới chậm rãi rời đi.

Cuộc trao đổi này kéo dài hẳn một tiếng đồng hồ.

Anh nhớ rõ hôm nay Hồng Đậu phải làm kiểm tra, vừa ra khỏi thư phòng anh lập tức về phòng ngủ.

Vừa đi qua hành lang liền thấy cửa phòng của anh và Hồng Đậu mở ra, còn có kha khá người hầu vui vẻ hớn hờ ra ra vào vào, còn loáng thoáng nghe thấy giọng nói hòa nhã của mẹ anh nữa.

Vì không thích bị người hầu dìu đi, anh chỉ có thể chậm chậm chống gậy đi vào, đi được một nửa thì Hạ Trúc Quân đỡ Hồng Đậu ra khỏi phòng, vừa thấy Hạ Vân Khâm, hai mắt cô ấy liền sáng lên, “Cuối cùng anh hai cũng về rồi, có tin tốt cho anh đấy.”

Anh ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Hồng Đậu mỉm cười nhìn người đàn ông khập khiễng đến gần mình, mỉm cười.

Mấy ngày này cứ rảnh là anh lại ngồi lật sách nghiên cứu tên cho con, nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa chọn được cái nào, giờ thì tốt rồi, phải nghĩ hẳn hai cái tên cùng một lúc.

Chương 110: Kết thúc

Editor: Đinh Hương

Beta: An Dung Ni

Tám tháng sau.

Dur Duệ và Hạ Trúc Quân tổ chức lễ đính hôn, trời vừa sáng, biệt thự Hạ gia đã tập nập khách khứa.

Trước đó không lâu, hiệu trưởng Dur đã đến biệt thự Hạ gia để thay mặt cháu trai cầu hôn Tứ tiểu thư. Lúc hai nhà cùng ngồi xuống bàn bạc vấn đề này, Dur Duệ đã trình trọng biểu đạt tình cảm của bản thân đối với Hạ Trúc Quân trước mặt các trưởng bối Hạ gia. Hạ Trúc Quân quá xấu hổ nên không dám ra mặt, lúc Hồng Đậu cười kể lại rồi hỏi ý kiến thì cô ấy lẳng lặng đứng trước cửa sổ một lúc, sau đó vừa vui mừng vừa xấu hổ gật đầu đồng ý.

Sau mấy tháng chiến tranh, cùng ở chung và quan sát lẫn nhau, Hạ gia cũng hiểu khá rõ về mọi mặt của Dur Duệ, sau khi bàn bạc, hai nhà đã định ra ngày kết hôn.

Cả tuần trước, ngày nào Trùng Khánh cũng có mưa phùn, ai cũng tưởng là đến ngày đính hôn trời vẫn sẽ mưa suốt nhưng rất may là thời tiết khá đẹp, vừa sáng sớm mà đã trời quang mây tạnh.

Ngoài vợ chồng Hạ Lan Chi và Trương Minh Cảnh, có cả Rhyt cũng tới Trùng Khánh từ tối hôm trước.

Có rất nhiều khách khứa lục tục tới dự lễ đính hôn, biệt thự Hạ gia nhanh chóng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Hồng Đậu mặc một chiếc váy hiện đại màu hồng phấn khá rộng rãi, đứng tiếp khách ở vườn hoa, gần đây cô rất chú ý đến việc ăn uống và rèn luyện, mặc dù bây giờ cô không linh hoạt bằng trước kia nhưng sắc mặt lại rất tốt,

không đánh chút son phấn nào mà nhìn vẫn khá thanh nhã xinh đẹp, vì chỉ còn mấy ngày nữa là tới ngày sinh, lúc nào Hạ Vân Khâm cũng rất chú ý đến cô, mặc dù anh tạm thời phải đi ra chỗ khác tiếp khách nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo cô.

Đúng như những gì anh đã đoán trước kia, vừa xoay người, anh đã nghe thấy tiếng trách khe khẽ của Peter Vương và tiếng nô đùa, chạy nhảy của hai đứa bé mập mập...

Đứa lớn khoảng 5 tuổi, đứa nhỏ chưa tới 3 tuổi, cả hai cùng mặc áo sơ mi trắng, khoác áo tuxedo, bên dưới mặc quần đùi, cả người đều là bộ đồ Tây mới tinh, vừa nhìn là biết Peter Vương mới mua cho chúng. Bản thân Peter Vương cũng mặc giống như bọn trẻ, chỉ thay quần đùi thành quần tây dài.

Hai đứa bé một lớn một nhỏ mặc giống nhau cùng xuất hiện ở vườn hoa đã thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

Bọn trẻ chạy quá nhanh, Peter Vương sợ chúng va phải người khác, vừa đi vừa khẽ trách hai đứa, cũng may là hai đứa chỉ hơi tò mò một lát, lúc sau cả hai đều nhớ ra những gì hàng ngày Peter Vương vẫn dạy bảo, sau khi chạy nhảy một lát thì cả hai đều ngoan ngoãn chạy về chỗ Peter Vương.

Peter Vương dùng khăn lau mồ hôi, sau đó mỗi tay dắt một đứa bé, cao giọng chào hỏi: “Vân Khâm, Hồng Đậu.”

Gần đây ông đã cai rượu, sắc mặt hồng hào hơn trước khá nhiều, mặc dù trước mặt người ngoài ông lúc nào cũng nói hai đứa trẻ này rất đáng ghét và phiền phức, nhưng đi đâu ông cũng dắt chúng đi theo.

Hồng Đậu ló đầu ra từ sau vai Hạ Vân Khâm, cười nói: “Vương thám tử.”

Hạ Vân Khâm đề phòng hai đứa trẻ đột nhiên “làm loạn”, đứng chắn trước mặt Hồng Đậu, hỏi Peter Vương: “Tuần sau văn phòng thám tử khai trương, có cần tôi qua giúp gì không?”

Trên danh nghĩa thì văn phòng thám tử được lập ra để phá án, nhưng thực

ra dùng để thu thập manh mối về cho tổ chức, chuyển đến Trùng Khánh lâu như vậy, mọi thứ cũng đã được chuẩn bị hết từ rất lâu rồi, nhưng thi thoảng Trùng Khánh lại bị tấn công bởi không quân, anh và Peter Vương sợ tài liệu bị hỏng nên cả hai lại mất khá khá thời gian để tìm ra một tòa nhà vừa ý.

Vất vả mãi mới thuê được một căn ở gần hầm trú ẩn địa phương, lại nhờ đồng nghiệp ở Thượng Hải lục tục chuyển tư liệu qua đây, đi qua đi lại cũng kéo dài vài tháng.

Peter Vương biết Hồng Đậu sắp sinh nên sự chú ý của Hạ Vân Khâm gần đây cũng đặt hết lên người vợ mình, ông phẩy tay: “Dọn dẹp cũng gần xong rồi, lúc rảnh rồi Cố Quân và Ngu Sùng Nghị cũng hay chạy qua đó giúp tôi, tài liệu đã sớm đủ rồi, khi nào trợ lý tới thì tôi sẽ lập tức đăng báo tuyên bố khai trương văn phòng thám tử.”

Hồng Đậu nghe xong liền ngẩng đầu lên nhìn, Cố Quân mặc một chiếc sườn xám màu xanh nhạt thuần khiết, đang nói chuyện với một người khoa sư phạm của trường Phục Đán, gần đây cô ấy đã cắt tóc, nhìn từ đằng sau sẽ thấy cái đầu nấm đen tròn, lại vén một bên tóc ra sau tai, để lộ gò má trắng nõn.

Tình hình ở Thượng Hải đang ngày càng xấu đi, cha Cố Quân làm việc ở tòa soạn được nửa năm thì cả nhà cô ấy liền dọn đến Trùng Khánh, vì tạm thời đại học St. John vẫn chưa dời đi nên Cố Quân và cô đã đợi đại học Phục Đán chuyển đến rồi hai người cùng làm thủ tục chuyển trường, bây giờ cả hai vẫn là bạn học đại học với nhau.

Thân thể cô càng ngày càng nặng nề, sau khi kiên trì đi học một khoảng thời gian, cô đành phải xin trường cho nghỉ, Cố Quân sợ cô không theo kịp bài học, thỉnh thoảng vẫn mang vở ghi của mình đến biệt thự Hạ gia.

Cô không nhìn về phía Cố Quân nữa mà nhìn quanh vườn hoa để tìm xem anh trai mình đâu. Anh trai khá thân thiết với Peter Vương, Cố Quân và cô cũng cùng thích mấy chuyện kiểu này, nếu văn phòng thám tử chính thức khai trương thì chắc chắn hai người họ sẽ rất vui.

Lúc này khách khứa xung quanh đều cười phá lên, hóa ra một người trong nhóm bạn học của Dư Duệ mượn danh nghĩa phép tắc của phương Tây,

khuyến khích Dư Duệ lên tặng hoa cho Hạ Trúc Quân trước mặt mọi người, vì đó là một bó hoa hồng lớn nên bỗng có người nảy ra ý kiến, “Trong hôn lễ phương Tây có tập tục cô dâu ném hoa cưới, không biết trong lễ đính hôn thì bó hoa này có ý nghĩa tương tự không nhỉ?”

Dư Duệ bị các bạn học trêu chọc đến mức xấu hổ, anh ta khẽ nói một câu bên tai Hạ Trúc Quân, cô liền che miệng cười nói: “Vậy mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, bất kì ai bắt được bó hoa này thì đều sắp có chuyện vui nhé, không phân biệt nam nữ.”

Vốn là để cho vui, cả đám thanh niên nam nữ nghe xong đều vui vẻ chen chúc lùi về sau, đợi mọi người sẵn sàng, Hạ Trúc Quân xoay người lại, ném bó hoa cao về phía sau, mọi người cười lớn, đua nhau đi bắt hoa.

Nào ngờ bó hoa bị một người giơ tay ra đỡ, nhưng nó lại nẩy lên bay về hướng khác, trùng hợp lại đập trúng vào một đôi nam nữ đang đi qua, nam là Rhyt, nữ là Ngọc Nguyên. Hai người đã lâu chưa gặp nhau, lúc này tình cờ gặp nhau ở vườn hoa, Ngọc Nguyên muốn hỏi ý kiến anh ta về vài chuyện liên quan đến ngành y nên hai người mới nói chuyện với nhau, ai ngờ vừa đi được vài bước thì bị bó hoa đập vào người, cả hai đều ngẩn ra.

Mọi người ngỡ ngàng mất vài giây, sau đó cùng cười nói: “Hay quá, xem ra người đính hôn tiếp theo sẽ là bạn học Phan rồi.”

Ngọc Nguyên đỏ mặt lên nhìn thoáng qua Rhyt, tầm mắt hai người vừa giao nhau, mặt cô ta càng đỏ hơn, đưa hoa cho một người bạn học gần đó, nghiêm mặt nói: “Này, đừng có nói linh tinh.”

Hồng Đậu nhìn Hạ Vân Khâm, phát hiện ra anh cũng đang nhìn sang bên kia.

Buổi tối lúc đang tản bộ qua bàn đọc sách cô chợt nhớ ra chuyện này, liền đi tới cạnh Hạ Vân Khâm: “Rhyt vẫn sẽ về Thượng Hải à?”

Hạ Vân Khâm đang vẽ bản vẽ kỹ thuật, nghe cô hỏi vậy anh hơi ngạc nhiên: “Xong việc thì cậu ấy sẽ phải quay về. Sao vậy em?”

Hồng Đậu đỡ lấy bụng, tiện thể ngồi lên đùi anh: “Em thấy hình như Ngọc Nguyên thích Rhyt.”

Hạ Vân Khâm ôm vợ, nghĩ một lát rồi nhíu mày nói: “Nhưng chưa chắc Rhyt sẽ ở lại Trung Quốc lâu dài, sau khi chiến tranh kết thúc có lẽ cậu ấy sẽ quay về Anh.”

Hồng Đậu hơi giật mình, sau đó bật cười, “Em chỉ thuận miệng hỏi thôi, chúng ta vẫn chưa biết Rhyt có thái độ gì với Ngọc Nguyên, huống chi chúng ta và Rhyt còn khác quốc tịch, chưa chắc cậu mợ đã chịu đồng ý chuyện này, điều này không liên quan đến chuyện già trẻ đẹp xấu mà là tư tưởng, hai người họ cổ hủ như vậy, chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.”

“Vậy em còn nghĩ đông nghĩ tây gì nữa.” Hạ Vân Khâm nhìn gò má trắng hồng của cô, dùng cây bút trong tay chấm chấm lên một xấp tài liệu khác trên bàn, nghiêm túc nói: “Nếu em không muốn ngủ thì chúng ta luyện tiếng Đức đi.”

Sau khi Hồng Đậu xin nghỉ ở trường học, anh liền hợp tình hợp lý nhận nhiệm vụ dạy học cho cô, chỉ cần rảnh rỗi thì đêm nào cũng lôi kéo Hồng Đậu học bài, giảng giải hết bài vở Cố Quân mang tới còn chưa đủ, anh còn lấy lý do không thể gián đoạn việc học tiếng Đức, cưỡng ép giảng dạy tiếng Đức cho Hồng Đậu.

Cô lập tức lắc đầu: “Không, không, bây giờ em không muốn động não suy nghĩ chút nào.”

Cô dựa đầu vào cổ anh, lúc lắc đầu, mấy sợi tóc mềm mại cứ cọ qua cọ lại trên mặt anh.

“Lười quá.” Anh nhìn thấy vợ hơi buồn ngủ, thấp giọng nói: “Nếu không chúng ta lại nghĩ mấy cái tên mới đi.”

“Đã nghĩ ra rồi còn gì...” Cô ngược mắt nhìn anh, “Một đứa là Quang Minh, đứa còn lại là Chân Lý.”

Anh sờ cằm, “Liệu có tùy tiện quá không?”

Cô nhắm mắt lại, thả lỏng người vùi vào lồng ngực của anh: “Hạ Quang Minh, Hạ Chân Lý, rất thuận miệng, lúc gọi cảm thấy đầy mạnh mẽ. Em thấy khá hay.”

Nhưng lỡ như đều là con gái thì sao, Hạ Chân Lý thì thôi không nói làm gì, nhưng anh vẫn cảm thấy Hạ Quang Minh không đủ dịu dàng.

Hồng Đậu biết anh lại đang suy nghĩ, nghĩ nhiều thật đấy, suốt 9 tháng rồi mà vẫn còn chưa quyết định nổi.

Cô nhớ tới câu “Light anh Truth” khắc trên xe đạp kia, miễn cưỡng nói: “Đừng băn khoăn về tên nữa, anh nói cho em trước đi, lúc đó các anh nghĩ thế nào mà lại dùng chiếc xe đạp cũ làm cách liên lạc vậy?”

Hạ Vân Khâm không ngờ đột nhiên cô lại hỏi cái này: “Lúc anh gia nhập tổ chức đã như vậy rồi, họ còn cho anh cái xe cực kì cũ nữa chứ.”

Thì ra là vậy. Hồng Đậu sững sốt, không vui nói: “Nó quá cũ rồi ấy chứ! Lần đầu em ngồi lên xe của anh, nó còn làm rách quần em nữa chứ.”

Anh ngẩn ra, khẽ cười nói: “Em vẫn còn ghim chuyện này hả?”

Cô nhếch mép: “Cả đời đều nhớ.”

Từng câu nói, từng nét mặt, mỗi cử chỉ của anh hôm đó, cô đều nhớ rất kĩ.

Anh nhìn cô, trong mắt ánh lên sự vui vẻ. Thực ra anh cũng nhớ, vì chuyện này mà hai người đã tranh chấp với nhau lần đầu tiên ở ngõ Phú Hoa, qua lâu như vậy rồi nhưng đáng vẻ tức giận của cô khi ấy vẫn còn in đậm trong tâm trí anh.

Chỉ trong thoáng chốc, năm tháng giống như nắm cát, cứ thế lẳng lẳng trôi qua kẽ tay.

Anh im lặng nhìn sang cô, bỗng hơi hoảng hốt, đưa tay lên vuốt nhẹ gò má của cô. Anh sắp làm cha mà Hồng Đậu của anh cũng sắp lên chức mẹ rồi.

“Hồng Đậu, qua mấy ngày nữa quản gia sẽ dẫn người tới thu dọn sân trước, để anh bảo bọn họ trồng một cây đậu đỏ trong sân nhé?”

Hơi thở của cô dần chậm lại, một lúc lâu sau cô mới hàm hàm hồ hồ ừm một tiếng, nhìn là biết đang buồn ngủ rồi.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái: “Ngủ đi.”

Cô ngồi ngủ như thế không thoải mái cho lắm, anh cẩn thận ôm cô đứng dậy, định bế cô lên giường.

Ai ngờ vừa cử động, Hồng Đậu liền kêu lên, nhú mày sờ bụng.

Tim của anh lập tức đập nhanh hơn: “Sao thế?”

Hồng Đậu lẳng lặng cảm nhận một lúc, vừa chờ mong vừa sốt ruột, ngược lên nhìn anh: “Hình như sắp sinh rồi.”

Mồ hôi lạnh sau lưng Hạ Vân Khâm lập tức tuôn ra như suối, anh im lặng một lát, cố gắng bình tĩnh lại: “Được rồi, đừng sợ, có anh ở đây.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng chuyện mà anh lo lắng nhất trên đời cuối cùng cũng đã tới, trong đầu anh lại hoàn toàn trống rỗng, anh không biết tiếp theo phải làm gì, phải thu xếp mọi chuyện ra sao... Mấy phút sau anh chỉ biết ôm lấy Hồng Đậu đi vòng quanh phòng.

Hồng Đậu bị anh bế đi vòng vòng đến mức chóng cả mặt, từ trước tới nay chưa từng thấy anh bối rối đến nhường này, cô dờ khóc dờ cười: “Hạ Vân Khâm, anh bình tĩnh xem nào, đầu tiên anh thả em xuống giường, sau đó đi thông báo cho bác sĩ Anna.”

Lúc này Hạ Vân Khâm mới lấy lại bình tĩnh, cẩn thận thả cô xuống giường,

sau đó mở cửa ra sai người hầu chuẩn bị xe, rồi bảo người đi gọi cho bác sĩ Anna, chỉ trong chốc lát, từ trên xuống dưới Hạ gia đều loạn hết lên.

Đối với Hạ Vân Khâm mà nói, mười mấy tiếng đồng hồ tiếp theo dài như 100 năm vậy, chỉ cần một tiếng động nhỏ phát ra từ phòng sinh cũng đều khiến anh cảm thấy sợ hết hồn. Nhưng mà phòng sinh thì có hạn, lại còn có hai nữ sản phụ cùng chờ sinh nên chỉ có trưởng bồi nữ mới được vào cùng. Anh đợi ở hành lang, cảm giác như mình đang bị giày vò trong chảo dầu vậy, lục phủ ngũ tạng sắp bị nghiền nát ra đến nơi rồi. Đợi đến chiều, khi mà lòng nhẫn nại của anh đã đến cực hạn thì cuối cùng phòng sinh cũng mở cửa.

Tim của anh dường như bị bóp mạnh một cái, nhảy cao lên trong lồng ngực, hai chân thì lại như rơi vào vũng bùn lầy, không nhấc lên nổi một bước.

Mẹ vợ cười không khép được miệng: “Mẹ tròn con vuông nhé! Đứa lớn sinh trước 3 phút, là anh cả, đứa bé hơn là em gái.”

Bên tai anh lập tức vang lên tiếng hoan hô của mọi người, máu trong lồng ngực anh như ngừng chảy, sau đó sôi sục trào lên, anh không để ý tới đứa bé trong lòng mẹ vợ, tách mọi người ra, đi vào thẳng phòng sinh.

***

Ba ngày sau, mẹ con Hồng Đậu bình an xuất viện.

Hạ thái thái và Ngu thái thái vội vàng thu xếp cho ba mẹ con, Hạ Trúc Quân thì ở lì trong phòng anh hai và chị dâu, Hạ Mạnh Mai vì có thêm hai đứa cháu bảo bồi nên cũng tạm gác lại công việc để ở nhà một hôm, cứ như vậy, cả ngày trời Hạ gia đều chìm trong không khí hân hoan vui mừng.

Sức khỏe sau sinh của Hồng Đậu chưa hồi phục lại, buổi tối hai đứa bé lại cần phải được cho bú sữa, Hạ thái thái và Ngu thái thái thì có ý định trong một tháng ở cữ, Hạ Vân Khâm không nên ở chung phòng với mẹ con Hồng Đậu.

Khi ý kiến này được đề ra, Hạ Vân Khâm lập tức phản đối: “Vợ mới sinh con thì chồng phải ở cạnh cô ấy bầu bạn chứ! Làm gì có chuyện vì sợ ồn ào

mà cố tình né tránh cả tháng trời? Phong tục cổ hủ này nên bỏ ngay đi.”

Lúc nói câu này anh đang đứng cạnh cửa sổ quan sát người hầu thay tã cho con, vừa nhìn vừa từ chối cực kì hùng hồn. Hồng Đậu chống tay xem Chân Lý đang nằm cạnh mình, nghe thấy anh nói như vậy, thầm cảm thấy cực kì ngọt ngào. Hạ thái thái và Ngu thái thái cũng mỉm cười nhìn nhau, Hồng Đậu bị khó sinh, lúc ở bệnh viện Hạ Vân Khâm không chịu rời mắt khỏi Hồng Đậu dù chỉ một giây, mới qua vài ngày thôi mà người đã gầy đi trông thấy, các bà cũng đã sớm đoán được là Hạ Vân Khâm sẽ không chịu ở riêng.

Cũng may là phòng ngủ trong phòng ngủ ngoài đều đã được thu dọn sạch sẽ, người Hạ gia vừa hiện đại nhưng cũng rất cổ hủ, vừa lắng nghe các quan điểm của bác sĩ phương Tây - Anna, nhưng đồng thời cũng không chịu từ bỏ mấy suy nghĩ thâm căn cố đế (1) của mình.

(1) Thâm căn cố đế: đã bén rễ cắm sâu, cơ sở vững chắc không thể lay chuyển.

Chẳng hạn như chuyện mở cửa sổ, Ngu thái thái và Hạ thái thái sợ Hồng Đậu trúng gió, nhất quyết không chịu mở cửa sổ, còn Hạ Vân Khâm lại sợ không khí trong phòng không đủ trong lành, lại làm ảnh hưởng đến sự hồi phục của Hồng Đậu, khăng khăng đòi mở cửa sổ ra.

Hai luồng ý kiến trái ngược nhau, Hạ Vân Khâm cố tìm ra điểm chung, dùng tài ăn nói của bản thân để đấu tranh với hai bà mẹ, cuối cùng hai bên miễn cưỡng đạt được thỏa thuận chung là đóng cửa sổ phòng trong và mở cửa sổ phòng ngoài. Sau đó lại còn vài chỗ khác nữa, lục đục mãi mới sắp xếp xong cho ba mẹ con.

Trong khoảng thời gian này có rất nhiều bạn bè thân quen gọi điện tới, vì chiến tranh nên họ không thể đích thân đến tận nơi được, chỉ có thể dùng cách này để chúc mừng hai vợ chồng.

Sau khi mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, các trưởng bối ngồi cười híp mắt ở phòng ngoài, thay phiên nhau ôm Tiểu Chân Lý và Tiểu Quang Minh không rời tay. Hai anh em mới sinh, nếu không ngủ thì cũng chỉ bú sữa, nhưng từng cái ngáp, từng cái chớp mắt của hai đứa bé cũng khiến cho mọi người vui

về bàn tán. Mãi đến lúc hai đứa trẻ ngủ say, mọi người mới nhận ra là Hồng Đậu và Hạ Vân Khâm cũng cần nghỉ ngơi, lúc này mới tiếc nuôi rời đi.

Hạ Vân Khâm ôm Tiểu Chân Lý vào phòng trong gặp Hồng Đậu, một giây trước con gái còn ngoan ngoãn nằm ngủ trong lòng anh, một giây sau đã bật khóc rồi, mới đầu anh còn hơi luống cuống kiểm tra xem tã lót của con có ướt không, thấy không ướt anh mới ôm con gái vào phòng, nói một cách chắc chắn: “Con muốn bú sữa rồi.”

Thím Ưông đi theo anh, thấy Nhị thiếu gia có vẻ rất có kinh nghiệm, bà không nhịn được bật cười, “Đúng là muốn bú sữa rồi, Nhị thiếu gia đưa tiểu tiểu thư cho tôi nào.”

Hồng Đậu ngồi trên giường duỗi tay ra, cũng cười nói: “Từ từ, cho em xem trước đã.”

Hạ gia đã chuẩn bị sẵn hai vú em, nhưng theo ý kiến của bác sĩ Anna, Hồng Đậu nên cố gắng tự cho con bú, điều này vừa có lợi cho dinh dưỡng của hai đứa bé mà cũng có thể thúc đẩy sự khôi phục sức khỏe của Hồng Đậu. Hạ Vân Khâm nhớ kỹ từng lời của bác sĩ, chỉ cần Hồng Đậu tỉnh dậy, anh sẽ cố gắng để cô cho hai đứa bé ăn một bữa, nhưng tiếc rằng bây giờ Hồng Đậu vẫn chưa biết cách nuôi con bằng sữa mẹ, sữa vẫn còn khá ít.

Hạ Vân Khâm cẩn thận đưa con gái vào tay vợ, thuận tiện ngồi dựa vào đầu giường, thấy vợ kéo vạt áo lên, anh liền nhỏ giọng hỏi: “Em có sữa chưa?”

Anh hỏi rất nghiêm túc, nhưng chẳng hiểu sao lúc nói câu này ra lại khiến mọi người cảm thấy khó xử, vú em đỏ mặt mỉm cười, vội nhẹ chân bước nhanh ra ngoài.

Hồng Đậu lờm anh một cái, bản thân Hạ Vân Khâm cũng thấy mình vừa hỏi hơi vô duyên, anh mỉm cười, bình tĩnh tự biện minh: “Anh sợ Chân Lý cắn em, đến lúc đó em lại kêu đau.”

“Anh làm như em yếu ớt lắm ấy.” Hồng Đậu lầm bầm: “Lúc đây là em chưa quen, sáng nay em cho con bú được rồi, mẹ nói dần dần rồi sẽ quen hơn

thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện đã có vài giọt sữa vàng nhạt tràn ra, Hồng Đậu mừng như vớ được vàng, “Anh nhìn này!”

Vừa nói vừa vội kề sát vào miệng Tiểu Chân Lý đang gào khóc đòi ăn, Hạ Vân Khâm sốt sắng quan sát mọi hành động của hai mẹ con, thấy Tiểu Chân Lý không những thuận lợi mút được mấy giọt sữa đầu tiên, còn có thể uống được từng ngụm sữa lớn, xem ra vợ anh cuối cùng cũng nắm được chút kỹ xảo, thấy cô sẽ không bị cắn nữa mới yên lòng.

Tiểu Quang Minh đang nằm ngủ bên cạnh lại không hề bị tiếng khóc của em gái làm ảnh hưởng, cứ thế ngoan ngoãn nằm ngủ trương phình cái bụng nhỏ lên.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng cành cây chập chờn lay động, sự chú ý của Hạ Vân Khâm hoàn toàn đặt hết lên vợ và con gái, anh giúp cô vén mái tóc đen ra đằng sau, thuận tay nắm lấy cánh tay trắng mập như ngó sen của con gái, khẽ gặm một cái. Hiếm có được thời gian cả gia đình bình yên ở cạnh nhau, tâm trạng Hồng Đậu hơi lâng lâng, cô ngược mắt nhìn chồng, vành mắt anh thâm đen lại, vẻ mặt đầy mệt mỏi, mấy ngày nay anh không chăm chút cho bản thân, dưới cằm vẫn còn có đám râu lún phún chưa cạo.

Hạ Vân Khâm khiến cô cảm thấy vừa mới mẻ lại vừa quen thuộc, cô xoa xoa cằm anh, tò mò nói: “Sáng sớm hôm qua mới cạo râu xong, sao giờ lại mọc dài ra rồi, lần trước anh ở chiến khu hai ngày trời, lúc về còn bị thương một chân mà trông cũng không lòi thoi đến mức này, lát nữa nhắc thím Lưu mang dao cạo vào, để em giúp anh cạo tử tế xem nào.”

Năm ngoái, lúc mới đến Trùng Khánh, mặc dù chân Hạ Vân Khâm chưa lành nhưng vì thời thế bất ổn, anh vẫn phải bôn ba bên ngoài cả ngày, những ngày bận rộn nhất thì không thể tránh khỏi việc trông hơi lòi thoi, nhưng dù thế thì anh cũng chưa bao giờ quên chuyện cạo râu.

Cô nhớ rất rõ một lần, cô tỉnh lại lúc nửa đêm thì ngạc nhiên phát hiện Hạ Vân Khâm không nằm trên giường, cô xuống giường tìm anh thì thấy anh

đang ở phòng ngoài, nhưng tình trạng của anh cực kì lạ, cúi đầu không nhúc nhích, cả người cứ thế vùi sâu vào ghế sofa.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh suy sụp đến mức này, cảm thấy có điều chẳng lành, cô đi đến, ngồi xuống cạnh anh, nín thở hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Một lúc lâu sau, Hạ Vân Khâm mở miệng, giọng anh khàn đặc như tiếng giấy ráp cọ vào mặt gỗ.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi thôi, nhưng Hồng Đậu lại cảm thấy dường như sấm đánh bên tai, cô bình tĩnh nhìn anh, đầu óc trống rỗng mất một lúc lâu cô mới nhận ra lời anh nói là: “Thượng Hải thất thủ rồi.”

Mặc dù đã rời khỏi Thượng Hải một thời gian nhưng khi mọi chuyện thực sự xảy ra, nó vẫn nhanh đến mức khiến người ta không kịp trở tay. Tin tức này quá nặng nề, trong giây phút nó rơi xuống, tất cả mọi hi vọng dường như đều bị nó nghiền nát hết.

Tìm được vàng, đổi phó được với quân địch và Ngũ Như Hải, sống dở chết dở trở về từ chiến khu.... Tất cả những cố gắng đó đều có vẻ cực kì vô lực trước hai chữ “thất thủ” này.

Bầu không khí trong phòng im ắng đến mức khiến người ta cảm thấy ngột thở, Hạ Vân Khâm đứng lên, cúi đầu run rẩy một lát, sau đó mới dờ dẩn xoay người lại, nặng nề ngồi xổm trước chân cô, tựa đầu lên đầu gối cô.

Im lặng một lúc lâu, anh mới khàn giọng nói: “Hồng Đậu, anh buồn quá.”

Giọng nói anh run run, viền mắt cô ươn ướt, mọi lời nói của cô đều bị kẹt lại trong cuống họng, giờ có nói nhiều hơn đi chăng nữa thì cũng đều có vẻ sáo rỗng, cô nhắm mắt lại, đặt cằm lên đỉnh đầu anh, im lặng ôm lấy anh. Cũng may là mặc dù giọng anh đau khổ và bế tắc nhưng vẫn chưa tuyệt vọng, càng trong hoàn cảnh khó khăn thì anh càng không thể từ bỏ đơn giản như vậy. Trong giây lát, lòng cô ngập tràn những cảm xúc rất phức tạp, vừa muốn khóc lại vừa cảm thấy hãnh diện vì chồng mình.

Anh cũng không hoàn hảo, có nhiều khuyết điểm, nhưng khi năm tháng vạch trần từng lớp che đậy trên người của anh, cô càng ngày càng thấy yêu người đàn ông này. Cũng chính buổi tối đó, cô biết những đồng nghiệp còn ở lại Thượng Hải của anh đã hi sinh rồi, nhưng cũng đúng như cô đoán, sau lần đó, anh cố gắng hơn trước rất nhiều, cô kề vai chiến đấu với anh, quen biết nhiều bạn bè, trong mấy tháng trời đã tham gia vô số các hành động yêu nước, mãi cho đến khi thân thể của cô trở nên nặng nề hơn, không thể tùy ý đi ra ngoài nữa...

Cô chìm đắm trong kí ức, hoàn toàn không biết Hạ Vân Khâm đang cúi đầu nhìn cô.

Qua vài ngày nghỉ ngơi, mặt cô không còn sưng vù như trước nữa, gò má trắng sáng nhẵn nhụi đến nỗi ngập nước, đôi mắt long lanh vô cùng dịu dàng.

Trong mắt anh, sau khi vợ sinh hai đứa bé thì mọi hành động của cô cũng đều có gì đó khác trước kia, dường như có một sợi dây vô hình đang thắt chặt trái tim anh lại vậy.

Anh dùng chiếc cằm lún phún râu của mình cọ nhẹ vào gò má cô, dịu dàng nói: “Tìm vàng ở chiến khu khác hoàn toàn với việc chờ đợi ngoài phòng sinh. Sự đau khổ của em hoàn toàn được phóng lên gấp đôi trên người anh, cảm giác giày vò đau thấu tâm can đó, cả đời này anh cũng không muốn trải qua thêm lần nữa, Hồng Đậu, chúng ta có Quang Minh và Chân Lý là đủ rồi, sau này không cần phải làm khổ mình như vậy nữa.”

Hồng Đậu nhớ lại lần đầu tiên thấy Hạ Vân Khâm sau khi sinh, lúc đó trông anh cực kì tiêu tụy, chẳng khác gì một người bị bệnh nặng cả.

Cô mỉm cười tránh khỏi cằm anh: “Nói thì dễ, vậy anh nói xem nên làm thế nào để không sinh nữa đây? Trừ phi anh không....”

“Anh không gì?” Anh nhìn cô chằm chằm.

Cô cắn môi, lườm anh, chỉ cười không chịu nói tiếp.

Thấy da mặt vợ dày hơn trước rồi, anh cảm thấy ngực hơi ngứa ngáy, xoa gò má cô, tự tin nói: “Anh hỏi rồi, có cách đấy.”

“Cách gì?” Hồng Đậu tò mò.

Hạ Vân Khâm nói mấy câu bên tai cô, mặt Hồng Đậu đỏ lên, vội đẩy anh ra: “Biết ngay mà, chẳng bao giờ anh chịu nói cái gì đứng đắn cả.”

Chợt thấy ngực hơi lạnh, cúi đầu nhìn một cái, thì ra không biết từ lúc nào Tiểu Chân Lý đã ngừng bú sữa, có vẻ là đã bú no rồi, bắt đầu vùng vẫy tay chân giống một chú ếch xanh béo mập vậy.

“Để anh cho con bé ợ sữa.” Hạ Vân Khâm vội giúp Hồng Đậu kéo vạt áo lại, dựng thẳng con gái lên vỗ lưng.

Chân Lý không giống với Quang Minh, hay trào sữa, Hạ Vân Khâm không giỏi thay tã nhưng giúp con gái vỗ lưng thì rất thành thạo.

Hồng Đậu nhìn con trai Quang Minh, thằng bé vẫn đang ngủ say sưa.

Lại nhìn Hạ Vân Khâm, dáng vẻ cẩn thận ôm Chân Lý của anh, cảm giác như trong lòng đang có một báu vật cực kì quý báu vậy, mặc dù biết rõ bây giờ con gái vẫn không hiểu gì cả, nhưng anh vẫn đỡ gáy con, đi đến cửa sổ, vừa đi qua đi lại vừa ra hiệu cho con gái nhìn cây cối xanh um trong vườn hoa.

Ánh tà dương từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trong ánh mặt trời rực rỡ, bóng người cao lớn của anh dường như được dát vàng.

“Con là Chân Lý, anh trai con là Quang Minh, cây non đang trồng ngoài cửa sổ kia là cây đậu đỏ (2), biết tên mẹ con không, cô ấy là Hồng Đậu, đợi khi các con lớn lên, cây non này đã thành cây lớn rồi, thời đại của Quang Minh và Chân Lý cũng sẽ tới.”

(2) Tên hán việt của đậu đỏ là Hồng Đậu

Hạ Vân Khâm nói toàn mấy câu nho nhã, thấy con gái chỉ vô thức thối bong bóng, anh nhíu mày nhìn con gái chăm chăm một lúc, cuối cùng anh lại bật cười, quay sang nhìn vợ mình.

Hồng Đậu chống hai tay trên gối, mỉm cười nhìn anh: “Anh còn nóng ruột hơn em nữa, nếu con có thể hiểu được mấy lời này thì mới đáng sợ đấy. Anh lại đây, nhân lúc chưa có chuyện gì thì chúng ta cùng ngủ một lát đi.”

Mấy ngày nay ở bệnh viện, lúc nào cũng có người tới tìm Hạ Vân Khâm, mặc dù bề ngoài là vì chuyện thiết kế đường sắt nhưng sau đó tất nhiên là còn chuyện khác nữa, anh mệt muốn chết, mi tâm cũng sắp thành chữ xuyên (3) rồi.

(3) Chữ xuyên: 川

Mỗi lần vợ làm nũng, lòng bàn chân anh như bị sợi dây vô hình kéo lại, chân lại không nghe theo lời anh nữa, cuối cùng anh ôm con gái quay về giường, thả con gái xuống, mặc quần áo, ôm lấy Hồng Đậu: “Được rồi, mệt quá, ngủ thôi.”

Vừa nhắm mắt lại anh liền ngủ say như chết, nhưng tay vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không chịu buông cô ra.

Hồng Đậu im lặng ngắm anh một lúc, đưa tay kéo chăn lên giúp anh, sau đó quay sang nhìn Chân Lý đang vui vẻ nằm cạnh anh trai, không khóc không ầm ĩ.

Một lớn hai nhỏ trông có nét giống nhau như vậy, không biết sau khi lớn lên Quang Minh giống Hạ Vân Khâm hơn hay là Chân Lý giống Hạ Vân Khâm hơn, bên ngoài bình minh dần ló dạng, trong phòng lại yên tĩnh nhàn hạ, cô tiếp tục tựa đầu vào khuỷu tay của anh, định nhắm mắt lại ngủ, nào ngờ trên đầu vang lên tiếng nói của anh: “Còn có mấy biện pháp nữa, lúc này đã quên nói rồi.”

Cô sững sốt một hồi mới nhận ra anh đang nói đến biện pháp tránh thai, liếc anh: “Vậy anh nói xem còn có những cách nào.”

Anh hơi ngạc nhiên nhướn mày lên, nhắm mắt lại nói: “Em thay đổi rồi.”

“Thay đổi gì?”

“Thay đổi thành da mặt dày giống anh.”

“Thì ra anh cũng biết da mặt anh dày à?”

“Trước khi gặp em, anh không biết da mặt anh dày như vậy.”

“Anh nói vậy là sao? Chẳng lẽ da mặt anh dày là nhờ em chắc?”

Anh cúi đầu nhẹ nhàng nắm lấy cằm của cô, ra vẻ muốn hôn cô: “Trước tiên em cho anh hôn một cái, anh sẽ nói với em tại sao.”

Hồng Đậu giật mình, mỉm cười vội tránh đi: “Đừng mà, em còn chưa rửa mặt nữa.”

“Không sao, anh không chê em đâu.”

“Anh dám chê em à?”

“Vậy sao còn không hôn anh?”

Đột nhiên, có tiếng khóc vang lên, tiếng khóc còn to hơn cả lúc nãy nữa, hai người nhìn nhau, không cần nhìn cũng biết lần này đến lượt Quang Minh tỉnh rồi.

***

7 năm sau.

Một chiếc xe chạy tới trước cửa biệt thự Hạ gia, xe vừa dừng lại thì cửa mở ra, Hạ Vân Khâm xuống xe, trực tiếp đi lên cầu thang, vừa đi vừa hỏi Dư quản

gia: “Nhị thiếu nữ nãi đâu?”

Dư quản gia cười nói: “Mới vừa từ trường về, bây giờ đang dẫn tiểu thiếu gia và tiểu thư chơi trong vườn hoa, thái thái thông gia và cậu thái thái cũng tới rồi.”

Hạ Vân Khâm biết Phan Ngọc Kỳ và Viên Nhược Lạp từ Hồng Kông đến Trùng Khánh, phải dừng lại đây một thời gian ngắn, mấy ngày trước họ còn có chuyện vội sắp xếp, hôm nay đặc biệt dẫn con đến thăm Hồng Đậu.

Anh không thể chờ đợi được để thấy vợ của mình, gạt đầu rồi bước nhanh vào trong.

Vừa đến vườn hoa, anh đã thấy không khí cực kì náo nhiệt.

Hồng Đậu đang ngồi ở chiếc bàn tròn dưới tàng cây nói chuyện với người thân, không biết nói đến chuyện gì vui vẻ, trên mặt ai cũng tràn ngập ý cười.

Cây đậu đỏ năm đó anh và cô cùng nhau trồng đã sớm rậm rạp xanh biếc, ánh mặt trời chiếu từ trên ngọn cây xuống, màu vàng rơi xuống trên người những người dưới tàng cây, từ xa nhìn lại, lúm đồng tiền của vợ giống như một con bướm màu vàng đang đậu trên mặt.

Cô vẫn mặc chiếc sườn xám màu tím mộc mạc khi sáng, trên người không đeo trang sức gì. Gần đây, ban ngày cô dạy học ở trường đại học, buổi tối cùng anh chuẩn bị vật tư cho tiền tuyến, chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà nhìn cả người gầy đi không ít, dù sao cũng đang trong thời chiến, hàng ngày cô đều cố gắng ăn mặc giản dị nhất có thể, nhưng Hồng Đậu của anh đẹp như vậy, vài vóc bình thường ở trên người cô cũng có thể hóa thành phong tình vạn chủng.

Mấy đứa trẻ cười đùa chạy nhảy khắp nơi, trong đó có mấy đứa lạ mặt, chắc hẳn là lần đầu tới đây chơi, trí nhớ anh tốt vậy mà cũng không nhận ra chúng là con nhà ai.

Cũng chẳng có gì lạ cả.

Tám năm qua, vạn vật đổi thay, mấy lần tang thương, anh và Hồng Đậu đã chứng kiến vô số nỗi vui buồn hợp tan, cách tầng tầng lớp lớp ngọn lửa chiến tranh, mấy năm nay cũng không thể gặp được bạn bè và người thân, cũng may tất cả những thứ này đã kết thúc rồi, sau này, bọn họ không cần tiếp tục sống những ngày tháng lo lắng, cũng không cần sợ hãi khi quân địch lại đột nhiên tấn công trên không, lúc tiếng nổ cảnh báo vang lên, Quang Minh và Chân Lý của anh cũng không cần phải thi xem ai là người chạy tới hầm trú ẩn nhanh nhất, không lâu nữa bọn họ có thể tự do đi lại, đến những chỗ cô muốn đi, nhưng cụ thể là đến Hồng Kông hay Mỹ thì anh còn muốn hỏi ý kiến cô.

Trong đám con nít, đứa nghịch nhất là Hạ Quang Minh của anh, đứa nghịch thứ hai là Hạ Chân Lý của anh, thoáng thấy bóng anh, hai anh em nắm tay cùng nhau chạy tới: “Cha, cha ời.”

Nghe thấy câu này, mọi người đều quay sang nhìn anh, có người cười nói: “Vân Khâm, lâu quá không gặp.”

Không đợi anh trả lời, Hồng Đậu đã mỉm cười đứng lên, bước nhanh qua đón, cô đang có rất nhiều chuyện vui muốn kể lại với chồng mình.

Ngoại truyện

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Người hầu cầm báo tới, Hồng Đậu uống một ngụm trà rồi tiện tay lật ra xem, sau chiến tranh, cuộc sống của người dân rất khó khăn, khắp nơi đều có tin tức về bệnh dịch, mất mùa, đói kém, nhưng quân địch lại tự tuyên bố thua trận, tin tức tốt đều chiếm đa số mặt báo, lật từng tờ ra xem, tâm trạng của cô trở nên tốt đẹp như bầu trời xanh bên ngoài vậy.

Hạ gia mới về Thượng Hải được khoảng một tháng nên có rất nhiều chuyện vụn vặt phải sắp xếp lại, năm đó lúc chuyển tới Trùng Khánh chỉ để lại mấy người quản gia ở lại trông coi, qua tám năm mới trở về, trong và ngoài biệt thự Hạ gia đều đã trở nên cũ đi không ít, mấy ngày nay Dư quản gia bận rộn sai người đi sửa chữa và quét vôi lại, cả ngày cô và mẹ chồng cũng chỉ huy người hầu chuẩn bị dọn dẹp, thu dọn gần một tháng, cuối cùng cũng coi như quay lại dáng vẻ ban đầu.

Cô và Hạ Vân Khâm vẫn ở căn phòng khi tân hôn, Hạ Quang Minh và Hạ Chân Lý được sắp xếp sang căn phòng sát vách của cha mẹ chồng. Chuyện hôn nhân của anh cả Hạ Ninh Tranh và Triệu tiểu thư vẫn còn đang trong giai đoạn bàn bạc, đến nay anh ta vẫn được coi là người đàn ông độc thân, sau khi trở về, anh ta ở căn phòng lúc trước. Cả gia đình đều đông đủ, chỉ có Hạ Trúc Quân dọn tới biệt thự Dư gia thôi.

Trên sân thượng truyền tới tiếng cười đùa, cô mở cửa sổ ra xem, mấy đứa trẻ đang đuổi bắt nhau, cứ cười mãi không ngừng, ở cuối bãi cỏ có thiết kế một chiếc ô Tây màu trắng rất lớn, mẹ chồng và mấy vị thái thái đang ngồi ở dưới tán ô uống trà tán gẫu.

Trời vừa sáng, Hạ Vân Khâm đã tới đại học Aurora sắp xếp công việc, Hồng Đậu cũng có rất nhiều chuyện bận rộn, chuyện đầu tiên chính là vì ủng hộ những công tác cứu tế sau chiến tranh, gần đây cô đã hợp tác với bạn bè chuẩn bị mở hội phúc lợi Cơ Kim, không nên chậm trễ việc này nữa, lập tức

phải tiến hành hội nghị thảo luận.

Thu dọn xong xuôi, cô vừa mới nhấn chuông gọi Dư quản gia chuẩn bị xe thì trước cửa vang lên giọng nói trầm thấp, người hầu gõ cửa nói: “Nhị thiếu nữ nãi, Triệu tiểu thư tới.”

Hồng Đậu vui vẻ đáp: “Mau mời vào.”

Triệu tiểu thư tên là Triệu Tư Ninh - Nhị tiểu thư của công ty tàu Đại Định, xinh đẹp lại lanh lợi, tràn ngập lòng yêu nước, trước đây ở Trùng Khánh, cô và Triệu tiểu thư từng hợp tác với nhau may quân phục cho tiền tuyến nên có ấn tượng rất tốt với cô ấy, sau đó Triệu Tư Ninh và anh cả Hạ Ninh Tranh lại yêu nhau, sau khi biết chuyện này cô cực kỳ tán thành.

Sau khi ly hôn với Đoạn Minh Y, Hạ Ninh Tranh và Hạ Vân Khâm đã quay lại tình trạng hài hòa, nhưng vì anh ta không muốn tái hôn, cho dù mỗi ngày trôi qua khá phong phú nhưng đi ra hay vào vẫn chỉ có một mình, có lúc không khỏi hơi cô đơn.

Sau khi Triệu Tư Ninh và anh ta tình cờ gặp nhau, chính là vào một ngày nào đó của một năm trước khi chuẩn bị vật tư cho buổi dạ tiệc, theo lời Triệu Tư Ninh nói thì cô ấy vừa gặp đã yêu Hạ Ninh tranh, dù ban đầu Hạ Ninh Tranh vẫn chưa đáp lại nhưng vì không chịu nổi sự theo đuổi nhiệt tình và chân thành của Triệu Tư Ninh, Hạ Ninh Tranh giống như một tảng băng bị bao quanh bởi hơi nóng, từ từ có dấu hiệu tan ra, quen nhau đến giờ, chỉ cần vừa nhắc tới Triệu Tư Ninh thì trên mặt Hạ Ninh Tranh đều xuất hiện nụ cười từ tận đáy lòng, không thể che giấu được, cả người như đang tỏa sáng, trạng thái chán nản ít nói trước đó đã dần biến mất.

Chuyện kết hôn của hai người chắc sẽ diễn ra vào cuối năm, Triệu Tư Ninh cũng không có quan niệm tránh nghi ngờ lạc hậu, không có chuyện gì đều tới biệt thự Hạ gia tìm Hồng Đậu, hôm nay cô ấy lại đến để cùng Hồng Đậu tới hội phúc lợi Cơ Kim. Cố Quân vốn là một trong những ủy viên, nhưng vì gần đây mới mang thai, tuy anh trai không hạn chế cô ấy nhưng sau khi bắt tay vào xây dựng cửa hàng tây, tất cả tâm trí đều đặt trên người Cố Quân, vì để cô ấy an tâm dưỡng thai, Hồng Đậu nhận hết những công việc trên tay cô ấy.

Hồng Đậu giơ tay lấy túi, đi tới cửa cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Triệu Tư Ninh xoay đầu tìm kiếm xung quanh: “Quang Minh và Chân Lý đâu?”

“Đang chơi trong vườn.”

“Có muốn dẫn chúng theo không?”

Hồng Đậu cười nói: “Nghịch lắm, nếu dẫn chúng theo chỉ sợ không làm được chuyện gì đâu.”

“Cũng phải.” Triệu Tư Ninh đành từ bỏ, sau đó lại chột vui vẻ nói, “VẬY ngày mai tôi tới thăm bọn chúng.”

Hội phúc lợi Cơ Kim được đặt ở đường Phú Yên của tô giới Pháp, sau chiến tranh không gọi là “tô giới” nữa nhưng ủy viên của hội sợ mọi người không tìm được địa chỉ cụ thể, lúc đăng tin tức trên báo vẫn kèm theo dòng chữ: “Vốn là tô giới Pháp”.

Vì là việc nghĩa có lợi cho người dân, đợi đến khi mấy người Hồng Đậu đến, hội trường khá ồn ào, đã có không ít người tới. Hồng Đậu là thành viên quan trọng của hội phúc lợi Cơ Kim, vừa đến liền vội chiêu đãi khách khứa, đợi khi cô diễn thuyết xong xuôi thì đã gần giữa trưa rồi.

Chủ trì phụ trách tiếp theo là hiệu trưởng của trường sư phạm nữ sinh, Hồng Đậu bước từ trên khán đài xuống, tự đến một góc khác thu dọn đồ đạc, đột nhiên có người gọi cô: “Hồng Đậu.”

Giọng nói này rất quen thuộc, cô ngẩn người, quay mặt lại, hóa ra là Tần Học Khải.

Mấy năm không gặp, phong thái lẫn gương mặt của Tần Học Khải đã không giống như trước kia nữa, lần đầu tiên nhìn thấy suýt nữa cô đã không nhận ra, ngay người một lát mới lên tiếng: “Tần Học Khải.”

Tần Học Khải dừng bước lại, mỉm cười nhìn cô: “Lâu quá không gặp.”

Thoáng một cái tám năm đã trôi qua, Hồng Đậu khẽ than thở: “Tần học trưởng cũng vừa về Thượng Hải à?” Trước đó nghe Cố Quân nói Tần Học Khải đi Quảng Châu trước, sau khi Quảng Châu thất thủ thì lại vất vả chạy tới nơi khác.

Tần Học Khải gật đầu: “Vừa về tới nơi, tôi định đến tòa báo Minh Báo nhậm chức tổng biên tập.”

Nhớ lại quang cảnh của trường St. John năm đó, nhất thời Hồng Đậu khá xúc động, đắn đo muốn tìm lời nói thì chợt có người ở sau lưng gọi cô: “Hồng Đậu.”

Hai người nghe tiếng nhìn qua, một người đàn ông cao gầy bước tới, người này đến gần rồi dừng lại, dứt tay vào túi quần nhìn Tần Học Khải.

Hồng Đậu kinh ngạc cười: “Sao anh tới đây?”

Hạ Vân Khâm tới gần, bắt tay với Tần Học Khải, khẽ mỉm cười: “Tần tiên sinh.” Anh vừa từ đại học Aurora về, đoán là Hồng Đậu có thể còn đang ở hội phúc lợi Cơ Kim nên đặc biệt qua đây đón cô.

Lúc này dường như đã hết hứng thú tiếp tục trò chuyện, tiếp theo chỉ nói đôi ba câu rồi Tần Học Khải liền tạm biệt và rời đi.

Về tới biệt thự Hạ gia, vào phòng ngủ, Hạ Vân Khâm đóng cửa lại, đứng phía sau Hồng Đậu hỏi: “Tần Học Khải cũng làm việc ở hội phúc lợi Cơ Kim à?”

Hồng Đậu chậm rãi đáp: “Không phải.”

Anh ném áo khoác lên ghế sofa: “Vậy tại sao cậu ta lại chạy tới hội phúc lợi Cơ Kim?”

Trong lòng cô sáng như gương, liếc anh một cái: “Ai cũng có thể tới hội phúc lợi Cơ Kim, anh đến được, tại sao anh ấy không thể tới?”

Hạ Vân Khâm hất cằm: “Nghe nói đến tận bây giờ cậu ta vẫn chưa lập gia đình.”

Cô kinh ngạc nói: “Sao anh biết anh ấy có vợ hay không?”

Còn chưa dứt lời, thân thể của cô đã nhẹ bẫng, Hạ Vân Khâm bế cô lên.

“Anh làm gì thế?” Cô giật mình.

Anh không để ý.

Cô giận dữ nói: “Anh thả em xuống đi.”

Anh không thả.

Cô lườm anh rồi mỉm cười đẩy vai anh, thấp giọng nói: “Hạ Vân Khâm, anh đúng là bình giấm chua lớn.”

Anh thả cô lên giường, nghiêng người đè lên, hôm nay cô mặc chiếc váy tây màu xanh da trời, trên tai đeo bông tai kim cương, trên người không có đồ trang sức, trong sự thanh lịch lại không mất đi nét xinh đẹp, anh không biết tại sao lại rung động, đặc biệt muốn thân mật với cô, một tay chống lên vai cô, tay còn lại giữ chặt bắp đùi của cô, thuận tiện mò lên phía trên mép váy cô, đáng tiếc váy quá chật, đẩy lên rất khó khăn.

“Anh điên rồi, bây giờ là buổi trưa đó.”

Anh nhướn mày: “Buổi trưa thì sao?”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tần Học Khải trêu chọc anh lúc nào thế?”

Anh nhướn mày: “Cậu ta trêu chọc rất nhiều chỗ của anh.”

Cô sững sờ, đã lâu vậy rồi mà người này vẫn còn nhớ tới chuyện Tần Học Khải cầu hôn cô, liếc mắt nhìn anh một lúc, cuối cùng không kìm được bật cười, giơ tay lên với anh: “Hạ Vân Khâm, thực ra lúc nãy em nói sai rồi, anh đâu chỉ là bình giấm chua lớn, quả thực là bình giấm chua lâu năm mà.”

Anh hừ lạnh một tiếng, cúi đầu mở cúc áo của cô: “Ngu Hồng Đậu, từ lúc kết hôn cho tới giờ, chúng ta có thể cẩn thận tính toán xem, rốt cuộc ai ăn giấm chua nhiều hơn.”

“Em ăn giấm chua lúc nào chứ?”

“Anh đã để cho em có cơ hội ăn giấm chua bao giờ chưa?”

Cô cười khanh khách, anh nhân cơ hội mở cúc áo phía sau của cô ra, đang muốn cởi váy xuống, bỗng nhiên bên ngoài có người gõ cửa “cốc cốc cốc”, kèm theo đó là giọng nói giòn tan của con gái: “Cha ơi, mẹ ơi.”

Hồng Đậu sững sờ, nhanh chóng đẩy anh ra, nhảy xuống giường tìm giày, vui mừng nói: “Người xấu, suýt nữa đã làm loạn với anh rồi.”

Hạ Vân Khâm buồn chán lật người lại, trước đây người hầu không thức thời, bây giờ là Hạ Quang Minh và Hạ Chân Lý, người hầu còn có thể đuổi đi, con trai con gái thì đuổi kiểu gì bây giờ?

Chờ vợ sửa sang gần xong, anh đứng lên, ra gian ngoài mở cửa phòng, cửa vừa mở, người đầu tiên nhào vào lòng ngực của anh chính là Hạ Chân Lý. Vừa giữa trưa không gặp thôi mà trong giọng nói trẻ con của con gái đã tràn ngập nhung nhớ: “Cha ơi.”

Trong lòng anh mềm nhũn, ôm con gái mũm mĩm giờ cao lên, cười nói: “Sáng nay con chơi gì ở nhà thế?” Về mặt và dáng vẻ của con gái vô cùng giống vợ, là một Hồng Đậu nhanh nhẹn mập mạp nhỏ bé.

Hạ Chân Lý khua khua cánh tay mập mạp: “Học đánh bóng với anh trai ạ, anh trai học nhanh lắm.”

Hạ Vân Khâm cúi đầu nhìn con trai, Hạ Quang Minh hơn 7 tuổi già dặn gât đầu: “Cha ơi, con đánh bóng được rồi đó.”

Lúc này Hồng Đậu đi từ trong phòng ra, Hạ Quang Minh xoay mặt nhìn một cái, chạy lon ton đến bên cạnh mẹ: “Mẹ ơi, chúng ta cùng đi đánh bóng được không ạ?”

Tiểu Chân Lý cũng duỗi tay ra từ trong lòng cha: “Mẹ ơi.”

Hạ Vân Khâm dỗ các con: “Lát nữa cha đi đánh bóng với các con, bảo đảm các con sẽ còn học nhanh hơn nữa.”

Hai anh em vô cùng vui mừng, ra sức gât đầu, ai ngờ Hạ Chân Lý vô tình nhìn thoáng qua cổ áo của cha, trên đó có một dấu màu đỏ khá nhỏ, bé không khỏi kinh ngạc, vẻ mặt thay đổi: “Cha, cha bị làm sao vậy?”

Con bé lo lắng cha cũng giống như anh trai, trời vừa nóng là liền chảy máu mũi.

Hồng Đậu nắm tay con trai đi tới bên cạnh chồng, thấy rõ dấu vết đó, lúc này khi thân mật, son môi của cô không cẩn thận đã dính lên cổ áo anh, Hạ Vân Khâm làm như không có chuyện gì xảy ra, hôn một cái thật kêu lên gương mặt tròn trịa như gạo nếp của con gái, lúc này mới đưa con gái cho cô: “Đợi cha thay đồ xong rồi nói tới chuyện đánh bóng nhé.”

Buổi tối dỗ hai anh em ngủ xong, Hồng Đậu về phòng, vừa vào cửa liền thấy Hạ Vân Khâm nửa ngồi nửa quỳ trước bàn đọc sách, ống tay áo vén lên cao, anh cúi đầu sắp xếp mấy thanh gỗ, ánh sáng của chiếc đèn bàn ấm áp chiếu lên tạo thành một vòng ánh sáng dịu dàng sau lưng anh.

Sau chiến tranh, có không ít công trình ở địa phương cần phải xây dựng lại, gần đây công việc trong tay Hạ Vân Khâm rất nhiều, về đến đêm khuya là chuyện bình thường, cô vốn tưởng anh đang thiết kế mô hình, ai ngờ đến gần nhìn một cái, bản vẽ đang mở ra rõ ràng là một chiếc bàn tròn thấp bé.

“Đây là gì vậy?” Cô ngồi xổm bên cạnh anh, lấy một thanh gỗ tò mò nhìn thử.

“Xếp gỗ, để Quang Minh và Chân Lý chơi.”

Cô cầm bản vẽ lên xem: “Vây... cái này chắc là bản học thiết kế cho Quang Minh và Chân Lý rồi.”

Hạ Vân Khâm đứng lên lấy hai chiếc bút chì trên bàn làm việc, dùng dao rọc giấy vừa gọt vừa nói: “Bản học, bút đều chuẩn bị cho các con hết rồi, lúc đó anh vẽ bản vẽ còn em ngồi soạn bài, buổi tối không có thời gian rảnh chơi với các con, dứt khoát làm bản học để các con cùng học bài với chúng ta.”

Hồng Đậu đi tới phía sau anh, ôm eo anh, cười híp mắt nói: “Các con có thể sẽ không ngoan ngoãn như anh nghĩ đâu, đến lúc đó lại ầm ĩ lên, làm sao chúng ta có thể tĩnh tâm làm việc được chứ.”

Hạ Vân Khâm đặt bút chì đã gọt xong lên bàn, quay sang nhìn cô: “Mỗi lần đều là Hạ Quang Minh náo loạn trước, Chân Lý chỉ đơn giản là một tùy tùng nhỏ của anh trai nó thôi, người làm cha như anh cứ nhìn chăm chăm thì Hạ Quang Minh sẽ không dám nghịch ngợm đâu.”

Hồng Đậu suy nghĩ một chút, bất giác nở nụ cười, từ trước tới giờ Hạ Quang Minh đều thích giở thói ngang ngược trước mặt ông bà, nhưng trước mặt Hạ Vân Khâm lại rất im lặng biết điều, kể ra cũng lạ, Hạ Vân Khâm chưa bao giờ lớn tiếng trách mắng con trai, nhưng từ trên xuống dưới Hạ gia nhiều người như vậy mà Quang Minh chỉ sợ mỗi cha mình.

Gần đây Hạ Vân Khâm nhận được thư mời làm giáo sư khoa kỹ thuật của trường đại học ở Hồng Kông, cô cũng đang xin học vị thạc sĩ của khoa sư phạm, cha chồng vốn cảm thấy thất vọng với thế cục hiện tại, chính vì thế ông có dự định chuyển toàn bộ sản nghiệp tới Hồng Kông, coi như chiếc bàn này làm xong, dùng không bao lâu lại phải làm lại.

Nghĩ như thế, cô đi đến trước mặt anh, tựa đầu sát vào trước ngực anh, yên lặng lắng nghe nhịp tim đập ổn định của anh, sau khi chiến tranh kết thúc một

thời gian, cuộc chiến tranh khác lại chuẩn bị bùng lên ngay sau đó, nhưng chỉ cần anh ở bên cạnh, trái tim của cô sẽ vô cùng yên ổn.

Cô dịu dàng nói: “Vân Khâm, chúng ta sinh ra trong thời đại rồi ren nhưng em không cảm thấy tiếc nuối chút nào, bởi vì em đã may mắn gặp được anh.”

Hạ Vân Khâm cũng cảm thấy vậy, anh cúi đầu gầy gầy mái tóc của cô, yên lặng một lúc mới cố ý nhíu mày nói: “Anh nhìn ra rồi nhé, bây giờ em không có lòng chuẩn bị bài, nếu không chúng ta làm chuyện khác đi?”

Ngón tay Hồng Đậu nhẹ nhàng lướt qua trước ngực anh, chậm rãi hỏi: “Chuyện gì?”

Giọng nói của cô vừa lười biếng lại vừa quyến rũ, làm sao anh còn nhịn được nữa, mỉm cười bế cô lên, bước nhanh vào phòng trong: “Đương nhiên là chuyện buổi sáng chưa làm xong rồi.”

Cô đá giày xuống, vòng tay ôm lấy cổ anh, mỉm cười đối diện với anh, đêm lạnh như nước, tiếng côn trùng kêu rả rích, rèm cửa sổ mở rộng, một cơn gió đầy hương hoa thổi vào, trời nắng cũng không còn được mấy ngày nữa, sẽ lại nhanh chóng có mưa, nhưng vậy thì sao chứ, dù nắng hay mưa thì cô và anh vẫn mãi gắn bó.

Dường như anh nghe được tiếng nói từ đáy lòng của vợ, không kịp đi tới bên giường đã cúi đầu mỉm cười cắn môi cô.

TOÀN VĂN HOÀN